

Cuộc Sống Điền Viên Sau Khi Xuyên Qua

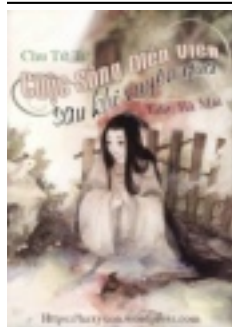
Contents

Cuộc Sống Điền Viên Sau Khi Xuyên Qua	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	72
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	81
29. Chương 29	83
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93
33. Chương 33	96
34. Chương 34	99
35. Chương 35	102
36. Chương 36	105
37. Chương 37	108
38. Chương 38	112
39. Chương 39	115
40. Chương 40	118
41. Chương 41	120

42. Chương 42	123
43. Chương 43	130
44. Chương 44	133
45. Chương 45	137
46. Chương 46	139
47. Chương 47	146
48. Chương 48	149
49. Chương 49	153
50. Chương 50	157
51. Chương 51	159
52. Chương 52	162
53. Chương 53	167
54. Chương 54	173
55. Chương 55	177
56. Chương 56	181
57. Chương 57	184
58. Chương 58	186
59. Chương 59	187
60. Chương 60	190
61. Chương 61	193
62. Chương 62	196
63. Chương 63	200
64. Chương 64	205
65. Chương 65	208
66. Chương 66	211
67. Chương 67	214
68. Chương 68	218
69. Chương 69	221
70. Chương 70	224
71. Chương 71	227
72. Chương 72	232
73. Chương 73	235
74. Chương 74	242
75. Chương 75	245
76. Chương 76	249
77. Chương 77	252
78. Chương 78	259
79. Chương 79	264
80. Chương 80	267
81. Chương 81	272
82. Chương 82	274
83. Chương 83	277
84. Chương 84	279
85. Chương 85	281
86. Chương 86	284
87. Chương 87	289
88. Chương 88	292
89. Chương 89	295
90. Chương 90	299
91. Chương 91	301
92. Chương 92	305
93. Chương 93: Ngoại Truyện 1	308
94. Chương 94: Ngoại Truyện 2	311
95. Chương 95	314

96. Chương 96	317
97. Chương 97: Ngoại Truyện 3	322
98. Chương 98	325
99. Chương 99	327
100. Chương 100	332
101. Chương 101	334
102. Chương 102	335
103. Chương 103	341
104. Chương 104	347
105. Chương 105	351
106. Chương 106	354
107. Chương 107	356
108. Chương 108	358
109. Chương 109	360
110. Chương 110	362
111. Chương 111	364
112. Chương 112	366
113. Chương 113	368
114. Chương 114	370
115. Chương 115	371
116. Chương 116	374
117. Chương 117	378

Cuộc Sống Điền Viên Sau Khi Xuyên Qua

Giới thiệu

Đường Đại Sơn là người đàn ông thật thà, ngày thường cũng ân cần hỏi han Đường Tổng thị, nà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-dien-vien-sau-khi-xuyen-qua>

1. Chương 1

Trời tờ mờ sáng, tiếng kêu to của côn trùng, ếch nhái dần dần biến mất, trong thôn gà gáy và tiếng chó sủa liên tiếp.

Đường Hà mở mắt, nhìn chăm chăm đỉnh màn một hồi. Chỉ chốc lát, trong sân vang lên tiếng đẩy cửa lạch cạch, sau đó mơ hồ truyền ra tiếng nói chuyện, tiếng mức nước.

Đường Hà thở dài, xuyên qua được một tháng rồi, nàng đã quen thuộc với cảnh nông thôn vào sáng sớm. Không suy nghĩ nhiều nữa, Đường Hà từ trên giường bò dậy, mặc xong quần áo, lưu loát gấp chăn màn gọn gàng. Nhắc lược gỗ từ bàn trang điểm, chải tóc đơn giản, chỉnh lại quần áo, mở cửa phòng đi ra ngoài.

“Tiểu Hà, dậy rồi à?” Trong sân, Đường Lý thị đang cho gà ăn, cười híp mắt hỏi nữ nhi, “Hôm nay, trong nhà không có việc, dậy muộn một chút không sao. Ngày mùa hôm kia nhìn con thật là mệt mỏi”.

“Mẹ, con không sao”. Đường Hà cười, lấy nước rửa mặt, súc miệng, “Đến giờ là tỉnh, không ngủ được nữa”. Ở hiện đại nàng thường ngủ nướng, hiện tại có điều kiện, nhưng bây giờ đã quen dậy sớm, không thấy mệt.

“Mẹ, tiểu muội, ăn sáng thôi”. Đường Tống thị từ phòng bếp ló đầu ra, “Hôm nay, con dậy sớm nấu cháo khoai lang, đã chín rồi, hương vị rất thơm ngon”. Mới vừa rồi, lời của mẹ nàng cũng đã nghe thấy, trong lòng có chút khó chịu, vẫn là làm cô nương thoải mái, sáng sớm có thể ngủ, không giống mình, trời tờ mờ sáng đã phải dậy nấu cơm, đã thế còn không được một câu khen.

“Chờ cha chồng con về rồi cùng nhau ăn, canh ba ông ấy đã dậy lấy nước vào ruộng.” Đường Lý thị nhìn ra con dâu không thoải mái, nhưng không để ý tới, làm thế tử ai không phải chịu đựng qua?

“Đại tẩu, trước tiên đem cháo lên cho nguội, mọi người làm việc mệt nhọc, về nhà chỉ việc ngồi ăn”. Đường Hà dò xét, thấy trên mặt đại tẩu thần sắc gương gạo, vội vàng hòa giải, “Mùi thật thơm”. Vào trong bếp, có hai cái bát tô, hơi nóng bốc lên hừng hực.

“Cha lấy nước, sao không gọi con đi cùng?”

“Con là nữ nhi, cha mẹ không muốn sai bảo con”. Đường Lý thị than thở, “Mấy năm trước, nhà chúng ta nghèo, coi con như tiểu tử mà sai bảo, làm con mệt đến liên tục. Thật vất vả, tình hình trong nhà khá hơn một chút, nên để cho con hưởng thụ thật tốt cuộc sống của một cô nương”. Nếu không cũng đã làm mối cho nàng rồi, làm con dâu lại càng vất vả.

“Cha mẹ thật thương con!” Đường Hà cười, tay chân càng không ngừng chuẩn bị tốt cháo khoai lang cùng đại tẩu, lại từ một nồi khác lấy lên mấy bắp ngô nóng hổi, sắp xếp vào giỏ nhỏ rồi mang lên bàn, suy nghĩ một chút, từ trong vò lựa ra chừng mười miếng đậu, cắt nhỏ đặt trên thớt, đập tơi, bỏ vào trong bát, lại nhỏ thêm vài giọt dầu phộng và xì dầu, khuấy xong bưng lên bàn. “Vừa thơm lại vừa cay”, Đường Hà cười, nàng làm bộ không nhìn thấy Đường Lý thị vẻ mặt đau lòng, “Vừa vặn ăn cùng cháo”. Lương thực phụ mặc dù tốt cho sức khỏe, nhưng không phải món ăn quá ngon miệng.

Đường Lý thị cuối cùng không nói gì, Đường gia mấy năm trước tình trạng không tốt, đậu phụ chỉ để làm món ăn buổi tối, bữa sáng không được lấy ra ăn, huống chi còn dùng cả dầu phộng. Rốt cuộc, điều kiện hiện tại tốt hơn nhiều lắm rồi, nhưng vẫn tiếc khi ăn.

“Con dâu, nên gọi Đào Đào thôi”. Đường Lý thị nhìn phía Đông mặt trời đang lên, “Cha con sắp trở về”.

“Vâng”! Đường Tống thị đi về phía phòng mình.

Đường gia có hai hàng phòng ốc, một cũ một mới, phòng bếp nằm ở giữa, vừa lúc vây quanh một sân rộng. Ba năm trước, xây phòng mới cho lão Đại cưới thế tử, tổng cộng có năm phòng gạch, hướng về phía Nam, chính giữa là sảnh đường, phòng lớn bên trái là phụ thế Đường lão ở, phía bên phải thì cho con trai cả Đường Đại Sơn ở, bên cạnh là hai gian phòng nhỏ, theo thứ tự cho nhị nữ nhi Đường Hà và tiểu nữ tử Đường Tiểu Sơn. Đối diện là hàng phòng ốc cũ, giống bên dãy phòng mới, ở giữa là sảnh đường, hai bên là phòng ở, nhưng chỉ có bốn phòng. Là do mấy năm trước Đường lão nhìn thấy nữ nhi lớn dần, tự mình cố gắng xây dựng lên, không có người ở, sau đổi thành chuồng nuôi heo và phòng chứa củi, hai gian khác thì chia ra nuôi gà vịt.

Một lúc sau, Đường Tống thị ôm nữ nhi Đường Đào Đào đi đến phòng bếp. Đường Đào Đào vẫn chưa đến hai tuổi, hai má phúng phính, chãi hai búi tóc hai bên, một thân váy áo đỏ, rất giống Ngọc Nữ trong tranh Kim Đồng Ngọc Nữ treo ngày tết. Đường Hà rất thích bé, hận không thể cầu véo bé cả ngày! Đường Đào Đào cũng thích Đường Hà, ở trong lòng mẹ kêu một tiếng ‘bà nội’, liền hướng cô đưa tay muốn bế.

“Đào Đào dậy rồi”. Đường Hà đón lấy Đào Đào, hung hăng hôn một cái, “Một đêm không gặp, mà cô đã nhớ lắm rồi, Đào Đào có nhớ cô không?”

“Nhớ”! Đào Đào khiến cho Đường Hà thật vui vẻ, “Ngủ đều mơ thấy cô hết”.

“Cái miệng nhỏ nhắn này thật ngọt”. Đường Lý thị bật cười, “Không mơ thấy bà nội sao?”

“Bà nội cũng mơ đến”. Đào Đào ồm ồm làm nũng, “Bà nội và cô đều cho Đào Đào ăn ngon”.

Thì ra là thay đổi biện pháp đòi ăn đây! Ba người đều cười lớn.

“Tiểu Đào nghịch ngợm quá”. Đường Hà véo cái mũi Đào Đào, đặt bé ở trên ghế, “Chờ cô làm món ngon cho con”.

Nhà nông không có gì ăn vặt, Đường Hà nhớ đến món trứng tráng, có dinh dưỡng mà tiểu hài từ lại thích.

Đường Lý thị rất đau lòng, trứng tráng tốn nhiều dầu, tiểu hài tử mọi nhà, húp cháo đã là tốt rồi.

“Vậy con luộc trứng nhé!” Đường Hà theo mọi người trong nhà, cầm bảy quả trứng gà, “Mỗi người một quả”.

“Cái này không được đâu, hôm kia ngày mùa mệt mỏi, con nói mọi người phải tắm bổ, cũng không sao, hiện tại nông nhàn, không còn việc gì nặng, không thể ăn nữa”. Đường Lý thị tiến lên trước muốn đoạt lấy, mang trứng gà thả lại trong giỏ xách, “Đồ cưới của con, còn có Tiểu Sơn cưới vợ, tiền để dành chỉ trông vào việc bán trứng gà, mau cất đi”.

“Mẹ, không có chuyện gì”. Đường Hà không cùng mẹ tranh giành, kiên nhẫn giải thích, “Trong nhà nuôi hơn ba mươi con gà, gà mái đẻ trứng có mười bảy con, mỗi ngày có thể thu mười bảy quả trứng, người trong nhà một ngày ăn hết bảy quả, không phải còn mười quả sao?”

“Gà mái cũng có thời điểm nghỉ, sao có thể ngày nào cũng thu mười bảy quả, ta còn muốn giữ lại trứng, ấp thành gà con, có thể bán lấy tiền”. Đường Lý thị không đáp ứng, “Không thể, trứng gà của ta không thể cứ ăn vào trong bụng một cách vô ích”.

“Cái này không phải ăn không, trứng gà bổ thân thể, cha mẹ làm việc mệt mỏi, phải bồi dưỡng, Đào Đào muốn lớn lên, cũng phải bồi dưỡng”. Điều kiện hạn chế, một hai tháng khó có thịt ăn mặn một lần, nhưng ăn trứng gà, chuyện này nhất định phải tranh thủ. Xem ra chỉ có thể lựa chọn phương pháp đáng thương thôi. “Những năm trước đây, điều kiện chúng ta không tốt, phải thắt lưng buộc bụng mà sống, cha mẹ ăn không được ngon, mặc không được đẹp, là chúng con không hiếu thuận,” Đường Hà oán giận lên mình. “Mấy năm nay chúng ta chăn heo, nuôi gà vịt, có dư lương thực, cùng nhau bán kiếm chút bạc, con thấy tình hình tốt lắm, cha mẹ giống nhau, đều không muốn lãng phí, đây đều là vì chúng ta phải chịu đựng, con khó chịu... Con nhắm mắt lại cũng muốn cha mẹ sống thật tốt. Thừa dịp hiện tại, coi như nhà chúng ta có dư. để cho cha mẹ ăn chút ít, đó là con cái hiếu thuận cha mẹ. Chúng con cũng được cải thiện theo, đó là cha mẹ thương yêu chúng con”.

“Hài tử ngoan, con thật hiếu thuận, cha mẹ cũng biết, đúng là cha mẹ để con phải chịu khổ. Ăn! Sau này mỗi ngày đều ăn!” Đường Lý thị đỏ vành mắt, nhét trứng gà vào trong tay nữ nhi, “Sau này Tiểu Hà muốn ăn gì ta đều nghe theo, chính là không cần hù dọa ta nữa. Lần trước, con từ trên núi té xuống, bị thương ở đầu, bất tỉnh hai ngày ba đêm...” Đường Lý thị vừa nói vừa rơi nước mắt. “Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu con không tỉnh lại, cả đời này ta không muốn sống nữa”.

“Để ẹ phải lo lắng, cũng là lỗi của nữ nhi”. Đường Hà thực đau lòng, không thể vì đạt được mục đích mà làm ẹ thương tâm! Dù sao nữ nhi của bà đã đi thật, Đường Hà năm 2012 chiếm thân thể nàng, nên phải làm tròn bốn phận nữ nhi. “Sau này con sẽ không để mẹ phải thương tâm nữa, con sẽ hiếu thuận mẹ”.

“Đúng nha mẹ, tiểu cô đã tốt lên, mẹ yên tâm, sau này lên núi đốn củi để Đại Sơn đi cùng, không để cho tiểu cô phải gặp nguy hiểm nữa”. Đường Tống thị theo khuyên một lúc, để Đào Đào lau nước mắt cho bà nội, tiểu hài tử nãi thanh nãi khí an ủi, cuối cùng cũng làm Đường Lý thị cười. Sau ba người lại an ủi một phen, mới làm cho Đường Lý thị bình tĩnh trở lại.

Thật ra thì Đường Tống thị đối với tiểu cô này tình cảm thật phức tạp, năm đó nàng đến lão Đường gia, cảm giác mình gả đến thật tốt, một hàng phòng gạch đen, cả Đường gia thôn không nhiều, nàng cảm thấy lão Đường gia dư giả, kết quả sống một thời gian mới biết được, lão Đường gia thật keo kiệt!

Trong nhà nuôi gia súc, trên ruộng trồng hoa màu, ngay cả trong sân cũng có cây đậu, đều mang lên trên chợ bán. Bán có bạc, nhưng mà thức ăn mặn nửa năm cũng không trông thấy một lần. Lúc nàng bế Đào Đào, mẹ chồng sẽ coi chừng cái hũ, không để nàng ăn vụng. Còn tiểu cô, được mẹ chồng chân truyền, không bỏ được ăn, không bỏ được mặc, chỉ có duy nhất một cây trâm bạc mà mình cứng rắn cùng kín đáo đưa cho nàng.

Chính là cho cũng không thấy nàng mang, bởi vì nàng làm việc cả ngày dài, ngày mùa bận rộn thu hoạch, trồng cấy, nhàn rỗi thì dồn củi nuôi heo, cho gà ăn. Mẹ chồng so sánh liền nói thảm đái tẩu lười biếng. Tiểu cô gánh vác toàn bộ việc nặng, nàng có chịu khó so ra cũng vẫn kém a!

Một chút là trách móc, nhưng phần nhiều là đồng tình, bản thân tiểu cô sống hoàn toàn không có một chút nào sung sướng giống tiểu cô nương đang tuổi lớn.

Đường Tổng thị mơ hồ cảm thấy, mẹ chồng phải có trách nhiệm đối với chuyện này.

Mẹ chồng thường xuyên kể chuyện cũ. “Năm đó chúng ta nghèo rớt, hai gian phòng sát vách, một gian đường sảnh thờ tổ tiên, ta và lão đầu tử, Đại Sơn, Tiểu Hà chen chúc chung một gian trong nhà. Nam oa chín tuổi và nữ oa năm tuổi ngủ chung một gian phòng, bị người trong thôn cười giễu cợt. Ta và lão đầu tử không có cách nào, cắn răng làm gạch cho Đại Sơn xây xong phòng, trong nhà đột nhiên không còn một đồng. Trải qua hết lần này tới lần khác, ta mang thai Tiểu Sơn, ăn không đủ no, may mà Tiểu Sơn khỏe mạnh đến lúc sinh. Lúc ở cữ không có cái ăn... thật vất vả được năm quả trứng gà với người trong thôn, Tiểu Hà đánh vỡ hai quả, giận quá ta cho hai cái bạt tai, Tiểu Hà đau đến mức khóc oa oa, ta cũng khóc, cảm thấy một con đường sống cũng không có.”

“Tuyệt Liên nương cách vách bảo ta bán Tiểu Hà, nói là bán lên trấn trên làm nha hoàn cho nhà giàu, có áo mặc, có cơm ăn, lại có bạc giúp gia đình, như vậy một nhà già trẻ cũng có đường sống. Ta thật động tâm, Đông Mai nhà bên cạnh không phải làm nha hoàn được chủ nhà coi trọng, đã thành di nương sao? Đeo vàng đeo bạc không phải là nở mày nở mặt sao, ta tìm người môi giới, nói nếu ký văn khế cầm cố (có thể chuộc lại được) được hai lượng bạc, ký văn tự bán đứt được năm lượng. Năm lượng bạc! Trong nhà có thể ăn năm sáu năm! Ta cũng vậy, không bỏ được, nói ký văn khế cầm cố đi, Tiểu Hà làm nha hoàn cho người ta cũng là làm việc, ở nhà cũng là làm việc, có ăn có mặc, mười năm sau có thể lập gia đình. Sau Tiểu Hà bị người môi giới dẫn đi, ta nghĩ ta bán con mình hai lượng bạc, len lén theo bọn họ, thấy Tiểu Hà đang khóc tức tưởi. Ta không bỏ được! Tiểu Hà mặc dù là nữ hài tử, nhưng cũng là khúc ruột của ta, trước con bé có một tỷ tỷ đã mất, đây cũng là số trời, ta quản không được, nhưng Tiểu Hà rất ngoan, ta phải nuôi! Từ xưa đến nay, cha mẹ nuôi con cái là chuyện đạo lý hiển nhiên, không có chuyện con cái bán mình nuôi cha mẹ!”

“Ta khê cắn răng, xông ra kéo Tiểu Hà trở về, quỳ xuống cầu người môi giới, tiền ta trả lại, đừng dẫn nữ nhi ta đi.”

“Cả đời người, luôn có rất nhiều chuyện hối hận, một lần này, ta nửa điểm không hối hận. Tiểu Hà của ta, gánh vác được công việc của nam hài tử. Con bé đi theo cha, đi theo huynh đệ, tay chân khỏe mạnh, giúp đỡ cha mẹ được phần nào”.

Mỗi khi mẹ chồng nói tới đây, tiểu cô đều mang vẻ mặt phức tạp. Đường Tổng thị không biết rõ, đó là kiêu ngạo hay là chán nản. Chẳng qua nàng mơ hồ cảm thấy, tiểu cô liễu mạng như vậy, là muốn chứng minh mình hữu dụng?

Đường Hà cũng phỏng đoán như vậy. Sau khi tỉnh lại trong thân thể ‘Đường Hà’, nghe Đường Lý thị liên miên cần nhắc chuyện xưa, nàng có thể tưởng tượng, năm đó hài tử kia suýt bị quẳng đi, làm thế là để chứng tỏ mình, chứng minh mình hữu dụng, có thể kiếm tiền nuôi mình, nuôi mọi người trong gia đình. Có lẽ cho đến lúc chết, trong nội tâm nàng vẫn còn sợ hãi mình bị quẳng đi.

Đường Hà buồn bã, ‘Đường Hà’ lên núi dồn củi vô ý té xuống khe suối, vô tình chết sau khi bị thương nặng, được mang về nhà, bị linh hồn của mình chiếm tiện nghi. Nàng quyết định sống thật tốt, thay thế ‘Đường Hà’, đối xử tử tế với người nhà của nàng.

Thật ra thì Đường Hà ở Đường gia có địa vị đặc biệt. Điểm này, từ lúc nàng dương thương đã nhìn ra được. Sau khi nàng tỉnh lại, Đường Lý thị mỗi ngày dám thịt một con gà, cho nàng ăn liên tiếp mười ngày. Sau lần đó, mỗi ngày sẽ có hai quả trứng gà cho nàng bồi dưỡng, chuyện này ở Đường gia là chuyện không thể tưởng tượng nổi! Đường Hà ăn thịt gà, ăn trứng gà, những người khác chỉ có thể ăn khoai lang, ngô, khoai tây, món ăn ăn với cơm chỉ có củ cải muối chua, rau dưa thu hoạch không thường được ăn, vì muốn mang đi bán, hơn nữa xào nhiều sợ lãng phí dầu.

Đường Tổng thị vì chuyện đó lẩm bẩm mấy tiếng, bị Đường Đại Sơn ột bạt tai. “Đúng là nông cạn! Không

có em gái, giờ này người cũng không có phòng gạch ở! Đừng nói mười ngày ăn thịt gà, chính là em gái ta ăn đủ một năm ta cũng không hai lời!”

Đường Đại Sơn là người đàn ông thật thà, ngày thường cũng ân cần hỏi han Đường Tống thị, nàng có khi nào bị hấn đánh qua? Che chỗ mặt bị đánh sưng, rốt cuộc cũng không dám nói nữa.

Đường Hà không ăn một mình, nàng để Đào Đào ăn cùng. Đường Hà luôn luôn thích Đào Đào. Năm thứ hai gả tới đây, Đường Tống thị sinh Đào Đào, Đường Lý thị thất vọng, không phải là nam hài, mất hứng một thời gian ngắn, về sau Đường Hà khuyên bà: “Con gái cũng là con Đường gia, không phải con cũng là con gái sao?” Sau lần đó, Đường Lý thị nghĩ thông suốt, coi như yêu thương Đào Đào, nhưng Đào Đào thân nhất nhà, ngoại trừ cha mẹ, chính là Đường Hà.

Đặc biệt sau lần bị thương này, Đường Hà đối với Đào Đào càng ngày càng tốt. Tiểu hài tử cũng biết phải trái, rất gần gũi thân thiết Đường Hà, làm mẹ bé cũng phải ghen tỵ. Đường Hà ăn ở rộng lượng chưa từng có, làm việc khác cũng thay đổi.

Thật ra thì người trong nhà có cảm giác giống nhau, chẳng qua mọi người cảm thấy, Đường Hà ở Quỷ Môn Quan một lần, thay đổi là chuyện bình thường.

Nhờ tiểu cô có phúc, Đường Tống thị nghĩ thầm, mình gả tới đây ít năm, rốt cuộc đã nhìn thấy cuộc sống khá giả!

2. Chương 2

Ở phía đông thôn, mặt trời từ từ mọc lên đầu cành trúc, Đường lão và hai hài tử vác quốc trở về.

Trong nhà, nữ nhân chạy ra đón, “Cha hài tử đã về”. Đường Lý thị nhận lấy cái cốc trong tay ông. Đường lão “Ừ” một tiếng, quá mệt mỏi, không nói gì nhiều.

Đại Sơn tự mình cất cốc, Đường Tống thị đến gần, dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt cho hắn, nhẹ giọng hỏi: “Mệt lắm sao”? Đại Sơn nhếch miệng cười, “Không mệt.” Phu thê đang tình cảm, ngẩng đầu nhìn lên thấy Đường Hà đang ôm khuê nữ nhà mình, ranh mãnh nhìn bọn họ, không khỏi đỏ mặt.

Tiểu Sơn không để ý mấy thứ này, hắn đi cuối cùng, một tay vác cái cốc trên vai, một tay ôm giỏ trúc vào sân, đi tới chỗ Đường Hà, cười nói “Tỷ, ban đêm chúng ta bắt được rất nhiều cá, lươn, vừa lúc cho tỷ tắm bổ thân thể.”

“Tỷ khỏe rồi, không cần tắm bổ”. Không nhịn được đưa tay lên xoa đầu Tiểu Sơn, thật thân thiết với tiểu đệ, thật ra thì thiếu niên mười hai tuổi ở hiện đại mới đang học trung học cơ sở thôi.

“Tỷ!” Tiểu Sơn có chút lúng túng, “Đệ không phải tiểu hài tử, tỷ đừng sờ đầu đệ, một cô nương sờ đầu hán tử còn ra cái dạng gì!”

Đường Hà cười, còn hán tử nữa cơ đấy. “Tốt, Tiểu Sơn không phải tiểu hài tử. Tỷ làm sạch cá, lươn ọi người hầm cháo ăn, Tiểu Sơn đến lúc đó ăn nhiều vào, ăn nhiều lớn nhanh, sớm trưởng thành thành hán tử”.

“Choai choai tiểu tử nào chả tham ăn, con không cần bảo, nó cũng ăn được nhiều”. Đường Lý thị nói tiếp “Mọi người rửa chân tay rồi vào ăn cơm đi.”

Đường lão và hai hài tử dùng nước giếng rửa sạch chân tay. Người một nhà lúc này mới vào ăn bữa sáng.

“Có trứng gà!” Tiểu Sơn trông thấy trên bàn một bát trứng gà, không nhịn được nuốt nước miếng, thật muốn ăn, trứng gà là để cho tỷ tỷ bồi bổ thân thể, nhưng mà hình như hôm nay hơi nhiều... Tiểu Sơn nhìn về phía Đường Hà.

“Ăn đi, đệ được một quả”. Đường Hà bật cười, mặc dù sinh hoạt trong nhà, Tiểu Sơn có thể tự ăn, nhưng nói cho cùng vẫn là một thiếu niên, mong muốn đối với đồ ăn vẫn còn tỏa sáng trên mặt. “Cha, đại ca, hai người cũng ăn đi, sau này chúng ta mỗi sáng được một quả trứng gà”.

Thật sao? Đường lão, đại nhi tử, tiểu nhi tử, cùng nhau quay đầu nhìn Đường Lý thị.

“Tiểu Hà nói không sai, mau ăn đi”. Đường Lý thị bị bọn chọc cười, không nhịn được nói thầm, “Ba người các người nhìn ta như vậy, ngày thường ta rất keo kiệt sao?”

Ba người không đáp. Gia sản Đường gia là người một nhà kiếm lên, nhưng chỉ dựa vào Đường Lý thị keo kiệt bảo vệ, cho nên Đường lão không so đo. Đại Sơn, Tiểu Sơn vẫn còn trẻ, nghe theo cha mẹ ăn uống tiết kiệm, mặc dù là thói quen, nhưng đồ ăn tăng thêm làm người ta phấn khởi. Lập tức Tiểu Sơn hoan hô lên, tay đã cầm một quả trứng gà, bóc vỏ để lên bàn, bóc xong nhét vào miệng, “Ăn ngon!”

Đường Lý thị cười nhìn nhi tử, có chút chua xót trong lòng. “Ăn nhanh như vậy, sợ nghẹn sao,” Đường Lý thị cầm trứng gà của mình đưa cho tiểu nhi tử, “Ta cảm thấy trứng gà có mùi lạ, ăn không quen, con ăn luôn đi”.

Tiểu Sơn không nhịn được nuốt nước miếng, hẳn có thần kinh cũng biết mẹ đang nói dối. Nào có ai không thích ăn trứng gà? “Mẹ nói đùa, mẹ ăn đi, trứng rất thơm.”

Nói xong, đẩy trả trứng về phía Đường Lý thị.”

Đường Lý giao trứng cho những người khác trong nhà, tất cả mọi người đều từ chối.

“Mẹ, người ăn đi. Trứng gà ngày ngày đều ăn, có dinh dưỡng, tốt cho thân thể.” Đường Hà bắt đầu khuyên nhủ.

“Mẹ lớn tuổi rồi, ăn vào vô ích”. Đường Lý thị vẫn là không bỏ được, “Nếu không, sáng mai nấu sáu quả thôi, không cần nấu cho ta, dù sao ta cũng không muốn ăn.”

Đúng là tâm tư người mẹ. Thật ra thì Đường Lý thị cũng mới hơn bốn mươi tuổi, chẳng qua quanh năm mệt nhọc, nhìn như sáu mươi tuổi. Đường Hà cảm thấy có chút mềm mại, lại cảm thấy có chút đau lòng, “Mẹ còn trẻ, con hay đi ra ngoài, không phải có người nói nhìn người rất giống tỷ tỷ của con sao, ăn trứng rồi, người ta lại hỏi người là muội muội của con cũng nên”.

“Đứa nhỏ này toàn nói lieo”. Đường Lý thị bị chọc cười, trong lòng ngọt ngào hưng phấn, khuê nữ thương mẹ quá! “Trứng gà cho Đào Đào ăn.” Vẫn là cố gắng không ăn.

Đường Tống thị vội vàng ngăn cản, “Không cần, tiểu hài tử ăn không hết hai quả đâu”.

“Mẹ hài tử ăn đi”. Cuối cùng vẫn là Đường lão giải quyết dứt khoát, “Nghe khuê nữ, sau này mỗi ngày đều ăn, mỗi người một quả.”

“Được”.

Dân quê không chú ý đến thực phẩm không nói làm gì.

Đường Lý thị vừa ăn vừa hỏi, “Cha hài tử, nước có vào được trong ruộng không? Tranh nước với người ta có được nhiều không?”

Gieo giống lúa nước, cấy mạ, nhổ cỏ đều phải chú ý, dạo này các ruộng đều thiếu nước, đất sắp nứt cả ra rồi, nếu không dẫn đủ nước, đến lúc thu hoạch vụ thu năng suất sẽ kém hơn.

“Ôi”. Đường lão có chút mệt mỏi, “Muốn lấy được phải ác, Thiết Trụ ở đầu thôn và Đại Ngưu nhà cách vách, canh hai đã phải đi rồi. Ba người nhà ta đuổi kịp bọn họ, liền vội vàng đắp bờ dẫn nước vào trong ruộng, chớp mắt lấy được hai canh giờ, sáu mẫu cạnh sông rót đầy nước rồi”!

“Mẹ, mẹ không biết được, nhiều người tranh nước lắm, sau người càng tới càng đông, trời càng sáng tranh giành càng nhiều.” Tiểu Sơn ăn xong một bát to, gấp gáp nói, “Cha để con và Đại ca trông coi kênh nước chỗ ngã rẽ, nếu không thật nhiều người làm chuyện xấu, cướp nước đem đi đấy.”

Nông thôn giành nước đã có ước định thành lệ. Mương nước là dùng chung, người nào đi trước được lấy nước trước, nhưng nhiều người có chút ích kỷ, mưu lợi, dù có đi cũng đi muộn, thấy không ai trông coi, sẽ len lén dẫn nước về nhà mình trước. Cho nên Đường lão bọn họ ban đêm đi lấy nước không tính là gì, còn phải trông coi không để cho ai cướp nước.

“Cạnh sông nước nhiều ruộng ít, lấy nước coi như dễ dàng. Sườn núi phía Tây ruộng nhiều nước ít, lấy nước thật khó khăn”. Đường lão cau mày, nhà ta ở sườn núi phía Tây có mười mấy mẫu đất, lại cách mương xa, dẫn nước khó càng thêm khó”.

“Cha, người đừng lo”. Đại Sơn nói, “Đêm nay con đi trông ruộng, nếu chưa đầy tối mai lại đi, nhất định phải lấy đầy nước”.

“Con cũng đi”. Tiểu Sơn nói, “Vừa lúc đêm dài, trăng chiếu xuống, cá bắt động, con lại bắt cho tỷ tỷ nấu cháo”.

“Đệ đừng đi, đệ muốn lớn nhanh, buổi tối phải ngủ nhiều”. Đường Hà không đồng ý nói. “Cha, để con đi cùng đại ca”.

“Con không cần đi”. Đường Lý thị cau mày, “Đại ca và đại tẩu con đi.”

“... Vâng.” Đường Tống thị ngăn người, đành chấp thuận.

“Mẹ, Đào Đào còn nhỏ.” Đường Hà khuyên nhủ, hai đầu bờ ruộng phía Tây sườn núi con quen thuộc, trước kia lấy nước đã làm quen.” Nàng tiếp thu trí nhớ của thân thể này, ‘Đường Hà’, chuyện gì cũng có thể làm được.

“Trước kia không có biện pháp, trong nhà thiếu người, hiện tại phải tìm trượng phu cho con, phải chăm sóc con cho tốt”. Đường Lý thị kiên trì nói. Bà một bên nhìn Đường Tống thị, một bên cắn trứng gà, tuy nói ban đêm lấy nước, nữ nhân làm được, nhưng dù sao Đào Đào vẫn còn nhỏ, nhà lão Đại ban đêm phải chăm sóc hài tử, để nàng đi cũng không phù hợp. “Được rồi, bây giờ bận bịu, mẹ đi giúp đỡ, mẹ con chuyện gì cũng đã làm, đều làm được.”

“Mẹ...” Đường Hà còn muốn khuyên nữa.

“Con nghe mẹ con đi”. Đường lão lên tiếng, ngắt lời nàng, “Ước chừng khoảng hai, ba ngày cực khổ, ban đêm bận việc, ban ngày tranh thủ ngủ bù. Chính là Tiểu Sơn có thể giúp đỡ, thiếu ngủ một chút cũng không sao, hài tử nhà nông dân nào chẳng phải như vậy mà lớn lên, con là một cô nương, trước kia là chúng ta muốn dạy cũng không có biện pháp, hiện tại đã sung túc, không cần con phải làm, ban đêm ở ngoài không tốt.”

Đường Hà khuyên không được, đành phải thôi.

Sau khi nàng tỉnh lại, tiếp nhận trí nhớ ban đầu của ‘Đường Hà’, lời nói cử chỉ đều tận lực áp sát, những vắn sợ lộ, sợ làm không giống nguyên chủ. Dù sao mình ở hiện đại, việc nặng nhất đại khái là đổi bình nước. Vừa lúc xuyên qua không đến một tháng, gặp phải ngày mùa, thu hoạch lúa gạo, cấy mạ, Đường Hà thật sợ mình làm không nổi, may nhờ nguyên chủ thân thể khỏe mạnh, lại thêm người trong nhà thông cảm nàng bị thương, không cho nàng làm việc nặng giống như trước, nàng mới chống đỡ được đến giờ.

“Tiểu Hà, sau này công việc ở ruộng, con không cần phải đi, ở nhà thôi. Tiểu Hà nghe ta, ngày ngày ngoan ngoan ở nhà, chờ cho trắng trẻo, đẹp mắt ra, đến lúc đó, ta cẩn thận chọn trượng phu cho con.” Đường Lý thị tự mình khoe khoang, quay sang trêu mọi người đang cười, “Con dâu, hôm nào người bán hàng rong tới, con đưa Tiểu Hà đi chọn chút phấn nước.” Khuê nữ nhà mình hoàn toàn không biết làm dáng, thật là buồn a!

“Vâng ạ”. Đường Tống thị đáp ứng nói. Mẹ chồng không cho tiểu cô tiền sao? Mẹ chồng là người keo kiệt, trừ cửa hồi môn tự nàng mang đến, tiền riêng cũng chẳng tích góp được bao nhiêu. Không thể làm cách nào khác, đành dè dặt gợi ý: “Người bán hàng rong tên Lưu thường tới thôn ta, hàng tốt nhất, cũng phải một đồng tiền một hộp đấy, con chưa bao giờ dám bỏ ra chừng ấy tiền để mua”.

Một đồng tiền! Đường Lý thị đau lòng xuýt xoa. Thời gian này nữ nhi bị thương phải tắm bổ, ngày mùa cũng tốn hơn, cứ tiêu như vậy thành quen, sau này không hãm lại được. Thôi thôi, quả thật nhà mình cũng chưa dư giả, không thể sa cơ thất thế mãi được. Huống chi khuê nữ nhà mình nhiều năm vẫn thế, chắc không cảm thấy tủ thân.

“Lại đây, ta cho con một xâu tiền, con dẫn Tiểu Hà lên trấn trên, chọn ít vải may hai bộ quần áo mới.”

Mất thấy trên mặt thê tử mình không ngăn được vẻ mặt ao ước và ghen tỵ, Đại Sơn trừng nàng một cái, “Nàng đúng là cái đồ phụ nhân nông cạn, đã già rồi còn có thể giống cô nương nhà người ta sao?” Lời nói

tuy có vẻ hà khắc, rốt cuộc cũng rộng rãi một chút “Còn dư lại thì may cho Đào Đào một bộ, chờ thêm năm nữa ta bù cho nàng.”

“Được!” Rốt cuộc cũng có lợi, Đường Tống thị sáng khoái đáp ứng.

“Mẹ, con mới mười bảy tuổi, con chưa muốn gả!” Đường Hà có mâu thuẫn với cuộc sống hôn nhân.

“Nói nhảm, trong thôn có nhiều cô nương mười bảy tuổi đã lập gia đình rồi. Con không muốn xuất giá, ta thật muốn giữ con lại hai ba năm, làm chậm trễ con, sẽ trở thành bà cô già, con lại oán ta.”

“Không oán”. Đường Hà để dưa xuống, “Nói không gả chính là thành gái lơ thì cũng không gả.” Đột nhiên cảm thấy không muốn ăn một chút nào cả. “Con đi cắt cỏ cho heo, cha mẹ từ từ ăn.”

Mọi người cùng nhau trầm mặc, tro mắt nhìn Đường Hà cầm lưỡi hái từ phòng chứa củi nhảy ra ngoài.

“Mẹ, người nói có phải tỷ tỷ nhìn Thanh Trúc ca cười thê tử nên khổ sở phải không?” Tiểu Sơn hỏi.

“Phi phi phi! Tiểu tử ngươi cơm ăn lung tung, nói năng liên thiên!” Đường Lý thị tức giận cầm chiếc dưa gõ lên đầu hắn. “Lời này của ngươi làm tổn hại danh dự tỷ tỷ ngươi, ngươi câm miệng cho ta.”

Tuy nói như thế, chính bà cũng cảm thấy bức mình, “Cái loại này bội bạc người ta, ta không cần. Ngạt gia nhiều kẻ xấu, ta liền chờ lúc canh đồng, nhìn xem mẹ chồng bị con dâu làm khổ!”

3. Chương 3

Trong Đường gia thôn có ba thế gia vọng tộc: Đường, Trương, Tạ, cũng có quan hệ thông gia với nhau. Trương Thanh Trúc và Đường Hà từ nhỏ lớn lên cùng nhau, khi còn bé hay bị bề trên trêu ghẹo, sau hai người dần dần lớn lên, người hai nhà nói gần nói xa, có ý tứ kết làm thông gia. Ban đầu Đường Lý thị nghĩ đến Đường Hà qua năm nay đã mười tám tuổi rồi, nên thu xếp lo liệu hôn sự cho hai người, cũng coi như hiểu rõ nỗi lòng của nàng. Trương gia không nói tiếng nào, liền quyết định hôn sự với Tuyết Mai nhà Tạ lão đầu ở đầu thôn Tây, rất nhanh mà lo liệu việc cưới xin.

Tuy trước đây chỉ nói miệng với Trương gia, chưa từng đưa lễ vật đến dạm ngõ, nhưng trong thôn đều biết người hai nhà có ý tứ. Sau khi Thanh Trúc bày rượu cưới thê tử, ánh mắt người trong thôn nhìn Tiểu Hà thật không tốt, sau lưng chỉ trỏ, nói chuyện phiếm với nhau, nói thân thể Đường Hà không tốt, nếu không Trương gia sao lại đổi cưới nữ nhân nhà khác?

Đường Lý thị trong lòng không thoải mái, lại sợ vợ lỡ ra ảnh hưởng đến danh dự khuê nữ nhà mình, sau lại thấy trên mặt Đường Hà không có gì bất thường, liền cố kiềm chế tức giận, một lòng suy xét cho khuê nữ một nhà tốt hơn. Ai biết đâu mấy ngày sau, khuê nữ té rớt xuống khe núi, Đường Lý thị suy đoán khuê nữ trong lòng khó chịu, tinh thần dao động nên mới bị thương, lập tức càng hận Trương gia hơn.

“Sau này Trương gia có tìm đến của nhờ giúp đỡ, đều cự tuyệt hết.” Đường lão quanh năm suốt tháng đều bận việc nhà, những đối với Trương gia, bởi vì muốn lấy lòng thông gia tương lai, cơ hồ là có bận rộn đến mấy cũng giúp. Thật ra thì Trương gia không quá tốt, chẳng qua nhìn Thanh Trúc là người trung thực, hơn nữa nghĩa đến hai nhà ở cùng thôn, sau này Tiểu Hà có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, cuộc sống có thể hài lòng một chút. Bây giờ nhìn Trương gia diễn kịch, Tiểu Hà không gả đi được, ngược lại là chuyện tốt.

“Cha, nếu không con đi giáo huấn Thanh Trúc một chút?” Đại Sơn hỏi. “Thanh Trúc không lớn bằng con, con nhất định đánh hắn nằm sấp.”

“Đúng! Con trợ thủ cho đại ca.” Tiểu Sơn phụ họa nói.

“Đừng có kiếm chuyện.” Đường lão quát nhi tử, “Cãi nhau ầm ĩ, khó coi không phải là Tiểu Hà? Sau này tránh đi, không đi hướng đó là được.”

“Trương gia chính là không có tình nghĩa.” Đường Lý thị vẫn tức giận bất bình, mẹ Thanh Trúc trước kia thấy bà là khen Tiểu Hà chững chạc, giỏi giang, còn nói không thích các cô nương nhà khác! “Trương gia làm bộ, mưu đồ chính là tiền của Tuyết Mai, người trong thôn đều nói Tuyết Mai làm nhà hoàn nhà giàu ở trấn trên, góp được hai mươi lượng bạc ỉnh làm đồ cưới, hừ, mắt nhìn nông cạn, vì hạt vừng mà ném hạt

đưa hấu, đừng nói là hai mươi lượng, chính là gấp đôi cũng có, bốn mươi hai đồ sính lễ, lão Đường gia ta không tiếc cho khuê nữ”!

“Tốt lắm, chuyện Trương gia sau này không cho phép ai nhắc lại.” Đường lão lên tiếng tổng kết, “Các con chú ý giúp mẹ các con, chọn cho Tiểu Hà một gia đình trong sạch”.

Người một nhà ăn xong bữa sáng của mình, tản đi làm việc, không đề cập tới chuyện đó nữa.

Đường Đại Sơn và Đường Tổng thị ra sông vớt ‘lan dạ hương’ và ‘lục bình’ cho cá ăn. Đường Tổng thị rõ ràng không yên lòng, mấy phen do dự, cuối cùng mở miệng: “Đại Sơn, hôm nay mẹ nói cho tiểu cô bốn mươi hai đồ sính lễ, chúng ta có nhiều bạc như vậy không?”

“Ta không biết, bạc kiếm được trong nhà đều do mẹ quản mà.” Đường Đại Sơn dừng việc trong tay lại, lau mồ hôi trên mặt, “Sao nàng lại hỏi cái này, nàng không quản gia, ngày thường nàng ăn uống không tốt sao?”

“Cái này làm sao mà đủ!” Đường Tổng thị nóng nảy, “Chàng thật ngốc, chàng là Đại nhi, gia sản trong nhà này, phân nửa nên thuộc về chàng, cha mẹ thật muốn cho tiểu cô bốn mươi hai, không chừng trong nhà trống rỗng, không chừng Đại nhi chàng cái gì cũng không có!” Bốn mươi hai! Trong thôn có bốn mươi hai sợ không đến mười hộ, so với họ hàng nhà lão Đường không chừng còn nhiều hơn gấp đôi!

“Chàng chỉ đoán mò, lén nói cho chàng biết, chúng ta không chỉ có bốn mươi hai, chàng xem, chúng ta một năm hai mùa trồng lúa, trong ruộng thì trồng rau dưa, trái cây, ao nuôi cá, còn có củ sen, mùa đông thì có nấm, chăn nuôi súc vật, những thứ này bán được bạc đều để dành, để dành cơ hồ đến mười năm rồi, trừ lúc cưới, phải bỏ tiền ra mua sính lễ và tiền thưởng cưới là tốn kém nhất, những cái khác gần như không tốn gì.”

“Nói không phải là nói như vậy, cha mẹ chính là thiên vị tiểu cô”. Đường Tổng thị càng nghĩ càng không cam lòng, “Thiên vị nhưng không đến mức này chứ, tiểu cô dù gì cũng gả ra ngoài, làm dâu nhà khác, đến lúc đó bốn mươi hai đồ sính lễ không phải sẽ thuộc về nhà khác sao?”

“Cam miệng!” Đường Đại sơn lớn tiếng quát, “Tiểu Hà họ Đường, gia sản Đường gia có một phần của muội ấy, huống chi quản gia chính là cha mẹ, cha mẹ muốn cho bao nhiêu thì cho bấy nhiêu.”

“Không phải ta để ý cái này, chàng thử hỏi xem mười dặm tám thôn, nữ tử nhà ai mà không xuất giá tòng phu (lấy chồng theo chồng), gả đi chính là người của nhà người ta, đã chết cũng phải vào phần mộ tổ tiên nhà người ta”. Bình thường Đường Đại Sơn quát một tiếng Đường Tổng thị sẽ im miệng, nhưng hôm này bị bốn mươi hai đồ sính lễ kích thích, từ đầu đến cuối không cam lòng, “Cho đến bây giờ, chỉ nghe nói cô nãi nãi vùng trộm trợ cấp nhà mẹ đẻ, chứ chưa nghe nói ai từ nhà mẹ đẻ đục khoét của cải mang về nhà chồng...”

“Người càng nói càng hăng say rồi!” Đường Đại Sơn phát hỏa, “Thì ra là người bình thường vẫn len lén đục khoét chân tường Đường gia mang về trợ giúp nhà mẹ đẻ người sao? Cái quái gì!”

“Tốt, Đường Đại Sơn, ba năm này, con người của ta thế nào người lại không biết? Ta móc hết cả ruột gan cho người, sinh con dưỡng cái cho người, trong mắt người chỉ có muội muội người thôi, ta không bằng một đầu ngón tay muội ấy.” Đường Tổng thị nhất thời tui thân, gào khóc âm ỉ.

Này là cái gì với cái gì?! “Ngoan nào, đừng khóc,” Đại Sơn vội lau nước mắt cho thê tử, “Giữa ban ngày ban mặt, bị người ta nhìn thấy còn ra thể thống gì, còn tưởng ta làm gì nàng”.

“Chàng đối với ta không tốt”, tiếp tục ủy khuất, “Ta khóc cho chàng xem.”

“Nói liên thiên, thật tâm ta có muốn thế đâu.” Đường Đại Sơn không chịu gánh tội danh này, “Năm đó ta nhìn một cái trứng nàng, cùng mẹ quyết định rồi cưới nàng về, những năm này chỉ thiếu nâng niu nàng trong lòng bàn tay nữa thôi.”

Đường Tổng thị nghe vậy có chút đỏ mặt, nghe nói năm đó Đường gia mới xây xong phòng gạch, người muốn đến làm mai có thể đập bằng cánh cửa, tình hình nhà mẹ đẻ nàng so với Đường gia kém xa, theo lý hai nhà không có ý định kết làm thông gia, không biết là ai muốn, lão Đường mời bà mai đến Tổng gia, mang theo sính lễ phong phú, chu đáo mà cưới nàng qua cửa. Sau nàng mới biết được, đúng là Đường Đại Sơn vô tình nhìn thấy nàng, lòng chứa tâm tư, lúc đấy mới hiểu rõ toàn bộ duyên phận của hai người.

“Tiểu Hà ngày thường đối xử với nàng tốt, nàng nên hồi báo muội ấy.” Đường Đại Sơn tiếp tục khuyên thế tử, “Tiểu Hà khổ lắm, mấy tuổi đã theo ta và cha làm việc, một năm hai mùa lúa, gặt gập, gieo giống cũng không nói, nàng nói xem, mùa đông lạnh như vậy, muội ấy còn phải đi ra đồng đào củ sen, lấy quả kén, bé như vậy, mà một mẹt nặng chứa đầy quả kén, muội ấy đứng ở sông rửa từ sáng sớm đến tối muộn. Tay chân muội ấy hàng năm đều bị nứt nẻ, khó chịu nàng có biết không? May muội ấy là cô nương, gả đi ra ngoài mang một phần đồ cưới là xong, nếu mà là nam nhân, cái nhà này uội ấy một nửa cũng không áy náy”.

“Ta biết mẹ quá tiết kiệm, cơm canh không có dầu mỡ nên nàng khó chịu, lên núi bắt được thú rừng, bán lấy tiền, không phải ta đều len lén đưa cho nàng để nàng bồi bổ sao? Thế nhưng người Đường gia đều phúc hậu, mẹ chồng, tiểu cô đối với nàng đều rất tốt đi? Bọn họ ở trong thôn tuyệt đối là tốt nhất.”

Đường Tống thị không lên tiếng, trong lòng đã chịu thua, Đường gia đúng là tiết kiệm, nhưng mà thường ngày phàm là có đồ ăn ngon đều để cho nàng một phần, ngoại trừ thỉnh thoảng lời nói Đường Lý thị khắt khe với nàng một chút, nhưng không có nghiêm khắc lúc nàng làm việc, nàng gả tới đây ba năm chỉ có mình tiểu nữ Đào Đào, nhưng Đường Lý thị không ra bên ngoài oán trách, Đường Hà càng không cần phải nói rồi, ở trước mặt Đường Lý thị rất hay bảo vệ nàng.

“Được rồi, biết rồi, ta biết là ta phúc tám đời mới được gả vào Đường gia rồi.” Đường Tống thị làm bộ giận dỗi nói.

“Nam nhân tốt xứng với nữ nhân tốt.” Đường Đại Sơn cười hì hì, cực nhanh cúi xuống hôn má thế tử một cái, “Ta cưới được nàng cũng là tu được phúc tám đời a!”

Không đề cập tới mọi người Đường gia nữa.

Đường Hà đi ra khỏi nhà, nông thôn sáng sớm thật yên lặng, bình thản, trong không khí tràn ngập mùi bùn đất và cỏ xanh, nàng không nhận được hít một hơi thật sâu, lại thở ra, uất ức trong lòng tiêu tan đi không ít.

Cái nàng để ý đương nhiên không phải là chuyện Trương Thanh Trúc cưới thế tử. Có tình cảm với Trương Thanh Trúc, trong lòng ước mơ gả cho hắn là ‘Đường Hà’, nguyên chủ của thân thể này, không phải nàng. Trương Thanh Trúc đối với nàng chỉ là một người xa lạ, nếu có ý kiến chỉ là thương tiếc ‘Đường Hà’, đối với hắn có chút xem thường và oán hận.

Không gian sống của nữ nhân cổ đại quá nhỏ, sự lựa chọn ít, tình cảm một khi gửi gắm, chính là không thay đổi. ‘Đường Hà’ và Trương Thanh Trúc là thanh mai trúc mã, hai nhà đã ngầm đồng ý thông gia, kết quả Trương Thanh Trúc một câu nhả nử không có, tân nương đã trở thành người khác, đối với ‘Đường Hà’ mà nói, giống như sét đánh giữa trời quang, cõi lòng buồn giận không giải trừ được, tâm thần hoảng hốt đến nổi ở trên sơn đạo té rớt.

Dại dột! Đường Hà cười khổ, nữ nhân đều dễ dàng bị tình cảm quấy nhiễu, dù thông minh cũng vô dụng. Nàng ở hiện đại, sau khi tốt nghiệp, thanh danh thạc sĩ đúng như mong đợi, đánh liều mấy năm cũng miễn cưỡng được cho là nữ cường nhân, từ khi học đại học đã có bạn trai, yêu thương mười năm, sau đó kết hôn được ba năm, trong mười ba năm, hai người mặc dù có cãi vã, nhưng nhiều hơn là thời gian ngọt ngào, nàng toàn tâm toàn ý muốn bạc đầu giai lão với hắn, duy nhất không được hoàn mỹ chính là bọn họ chưa có con, năm ba mốt tuổi, rốt cục nàng phát hiện mình mang thai, chuyện này làm nàng mừng rỡ như điên. Nàng tính giấu hắn một thời gian ngắn, trong ngày kỷ niệm hết hôn nói cho hắn biết, đây đại khái là món quà tốt nhất đi?

Nàng len lén mua một đồng sách dưỡng thai, sinh con, tuân thủ hết thấy những việc trong sách, mỗi ngày ép mình ăn trứng gà, uống sữa tươi, vô số lần nàng tưởng tượng đứa bé sẽ có dung mạo giống hắn, hình dáng đôi môi có di truyền từ nàng không? Khi đứa bé chào đời, có phải sẽ dùng bàn tay nho nhỏ bắt được ngón tay nàng, trong miệng ẽ a làm nũng nàng?

Khi đó nàng hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc, nếu không đã sớm phát hiện ra, nếu như hắn còn yêu nàng, nếu như nàng còn là bảo bối trong lòng hắn, tại sao hắn không phát hiện nàng vui vẻ? Tựa như tất cả tình tiết đều giống chuyện xưa, nàng còn chưa kịp nói cho hắn biết về hài tử thì đã bắt gặp hắn và người phụ nữ khác.

Tình yêu và gia đình mang đến hết thảy sung sướng, cũng là hão huyền, châm chọc, nàng mê man đi trên con đường đông nghịt xe cộ, khi tiếng thắng xe vang lên, trước mắt nàng chỉ còn một mảnh tối tăm, nghĩ lại nàng thật hối hận, thương tâm vì một người đàn ông thối tha, liên lụy đến cả đứa bé con chưa kịp chào đời.

Con của nàng, mỗi lần nghĩ đến làm nàng đau lòng không thôi. Đường Hà cảm hiện tại không có dũng khí, coi như không có việc gì, lấy chồng sinh con.

4. Chương 4

Đường thôn là đường đất, đi trên đó sẽ bị bụi bám đầy mu bàn chân, nếu như trời mưa, cả con đường nhỏ đầy bùn lầy không chịu nổi, tuy nhiên những đóa hoa tươi vẫn nở ven đường, cỏ mọc xanh biếc, uốn lượn một đường, xen lẫn hoa dại, trong gió nhẹ nhàng đung đưa.

Đường Hà ở thời đại này thích ứng rất khá, nàng tiếp thu toàn bộ trí nhớ của ‘Đường Hà’, vui buồn yêu ghét, có đôi khi nàng sẽ hoảng hốt, nghĩ tới nàng và ‘Đường Hà’ vốn chính là một người đi? Trang Chu Mộng Diệp, ở hiện đại sinh hoạt, ở thời đại này lại là cuộc sống ‘Đường Hà’.

Vô luận như thế nào, Đường Hà đều yêu quý sinh mạng, nàng nghĩ phải sống tốt, nàng xuyên qua thời đại này là thời bình, mọi người chung sống với nhau, người dân tương đối chất phác. Bần mà không tiện (nghèo mà không hèn), làm vất vả mới có ăn, Đường Hà rất hài lòng, ít nhất tinh thần và vật chất đều được bảo đảm.

“Tiểu Hà!”

Bị cắt đứt suy nghĩ, Đường Hà ngẩng đầu, nhìn về phía có tiếng chào, chính là Trương Thanh Trúc. Tân nương tử đang đứng cạnh hắn, chính là Tạ Tuyết Mai. Hai người đang định đi đâu, trên vai đều khiêng quốc. Có lẽ là tức giận Trương Thanh Trúc lên tiếng chào hỏi nàng, Tạ Tuyết Mai lờ hắn đi, nhưng kéo không nhúc nhích, giận chó đánh mèo, hung hăng trừng nàng.

“Sớm thế!” Đường Hà nhàn nhạt chào hỏi, không dừng lại, tiếp tục đi về phía ngoài thôn.

“Đi cắt cỏ cho heo à?” Trương Thanh Trúc có chút ngượng ngùng hỏi, hắn biết ‘Đường Hà’ sáng nào cũng phải cắt đầy một gánh cỏ cho heo, “Ngày hôm qua ta nhìn thấy cỏ ở bãi bên sông nhiều lắm.”

“Ừ”. Đường Hà lịch sự đáp lại, nghĩ thầm, có chuyện gì xảy ra với người này? Trường hợp này không phải nên tránh xa, không nên chạm mặt đấy sao?

“Cỏ cho heo tốt hay không tốt không liên quan đến chúng ta, chúng ta không nuôi heo”. Tạ Tuyết Mai bất mãn mở miệng, một câu ‘chúng ta’, lại còn cố ý tăng thêm trọng âm”. Mẹ nói bên trong ruộng đang thiếu nước, ta phải tranh thủ đi lấy nước đi.”

Lúc này đầu đến phiên các người lấy, Đường Hà âm thầm quăng một cái liếc mắt. Phía trên Trương Thanh Trúc có ba tỷ tỷ, đều đã xuất giá, Trương gia chỉ còn lại Trương Thanh Trúc và cha hắn là hai nam lao động chính, năm trước lấy nước, nhà bọn họ làm chung với Đường gia, Đường gia dẫn nước, bọn họ được thơm lây, dẫn một nửa nước đến ruộng nhà mình. Hiện tại hai nhà không thành thông gia, Trương gia không thể không biết xấu hổ mà tiếp tục chiếm tiện nghi được, không biết lúc này bọn họ có thể lấy được nước không.

“Ừ.” Trương Thanh Trúc vẫn còn muốn nói thêm gì đó, cuối cùng vẫn lại thôi, “Tiểu Hà, gặp lại sau.”

Đường Hà làm bộ không nghe thấy. Nàng thật sự không muốn có bất kỳ liên quan gì với Trương Thanh Trúc, nông thôn đứng đầu các loại lưu truyền thêm mắm dặm muối, nếu nàng nói chuyện với hắn, ngày khác, thôn dân ngồi tán gẫu, nàng chưa dứt tình với Trương Thanh Trúc thì thật là thảm. Cho nên tăng nhanh cước bộ, kéo dài khoảng cách với phu thê Trương Thanh Trúc.

Hiện tại đại khái là sáu, bảy giờ, mùa hè ngày dài, lúc này trời đã sáng rõ, chỉ chốc lát là nắng chiếu, nàng phải nhanh chóng cắt cỏ heo trở về, trước buổi trưa còn phải tưới xong rau nữa.

Quả thật cỏ heo cạnh bãi bồi bên sông phát triển tươi tốt, Đường Hà luôn cắt ở đây, cỏ heo cần nhiều nước, khe nước ở ngay cạnh thôn, mương nước ở ngay cạnh bờ ruộng, còn có sông lớn phân bổ nước, khắp nơi

đều có thể, đập vào mắt chính là một mảng xanh lục phì nhiêu. Cỏ heo cắt về nhà băm nhỏ, cho vào nồi lớn nấu chung với nước gạo, ba con heo đều thích ăn, hì hục một hồi có thể ăn xong hai thùng to. Đúng rồi, thuận tiện phải lấy chút ít cỏ dại về cho gà ăn. Thật ra có thể cho gà ăn và heo ăn bằng dây khoai lang, nhưng lá khoai lang sau khi xào chín chính là một món ăn, nhà bọn họ không bỏ được cho súc vật ăn, cho nên hái rau dại, băm nhỏ, trộn lẫn với cám, gà cũng rất thích ăn.

Mới bắt đầu Đường Hà cảm thấy hết thấy rất mới mẻ, nàng còn trông thấy thôn dân sáng sớm ngủ dậy lượm phân. Vì có vài nhà heo nuôi thả, một ngày chạy hồng hộc trong thôn, sẽ đại tiện tiện trên đường, còn có bò, thời điểm hoàng hôn, bò không kịp đợi đến lúc về chuồng. Nhà nào không nuôi súc vật, rất cần những thứ này làm phân bón.

Nói đến phân trâu, Đường lão có một chuyện xưa kinh điển, “Khi còn bé, trong nhà nghèo lắm, ta đi chăn bò cho bá bá trong tộc một ngày, nhà bọn họ phụ trách cho ta hai bữa cơm, mùa đông lạnh lắm, quần áo mỏng manh, giấy không được đi, lạnh đến nổi đầu ngón chân không có cảm giác. Chờ lúc nào bò thả ra, đem chân đưa tới đó, phân bò mới thả ra vẫn nóng hằm hập, chân có thể ấm áp một lúc.”

Về phần vấn đề phân trâu thối hay không thối, đối với người nông dân mà nói, hoàn toàn không tính là quan trọng.

Kỳ dị chính là, Đường Hà hoàn toàn có thể hiểu chuyện xưa này, nàng biết mình đang từ từ quen dần với cuộc sống ở nông thôn, kỳ quái là đô thị to lớn, cao ốc cao chọc trời, vật chất xa hoa, ở trong đầu nàng đang từ từ phai nhạt.

Đường Hà đang định về nhà, bên bờ sông vẫn còn hai người quanh quẩn, một người năm mươi tuổi bộ dáng trung niên, một người nam tử trẻ tuổi đi cùng, khoảng trên dưới hai mươi. Hai người đứng ở đầu cầu, người trung niên mấy phen trù trù, xem ra đối với việc đi lên cầu có mấy phần sợ hãi, thanh niên kia khuyên nhủ: “Cha, con sang bên kia trước thăm dò, đi thử thấy vững chắc thì người cũng qua nhé.”

Người trung niên do dự, “Nhìn kỹ lại xem.”

Đường Hà cười thầm trong lòng, cầu kia thật ra không đúng nghĩa là cầu, chỉ là mấy thước bắc ngang qua mặt sông, cầu bắc qua sông chính là tảng đá, được đục thật mỏng, nước chảy mấy năm thấm vào, trên mặt cầu có mấy lỗ hổng, rêu xanh mọc đầy. Cầu mảnh mà hẹp, ở trên sông không có bất kỳ vật chống đỡ nào, hiện tại chính là thời điểm nước sông chảy xiết, muốn đi qua xác thực cần mấy phần dũng khí.

Nhưng là Đường gia thôn mọi người đều đi quen, còn có hài tử nghịch ngợm đến đây chơi đùa, nhắm mắt lại đi qua để xem ai dũng cảm hơn. Đường Hà tuân theo dũng khí của nguyên chủ, vài lần cắn răng đi qua, không xảy ra chuyện gì, sau lá gan lớn hơn, đi qua mà như đi trên đất bằng.

Đường Hà đứng một bên nhìn hai người bọn họ do dự. “Đừng lo lắng, cái này nhìn khiến người ta sợ hãi, thật ra rất bền chắc.” Đường Hà âm giọng nói, lấy tính cách của nàng, người khác không nhờ giúp, nàng sẽ không chủ động mở miệng, nhưng bị bọn họ làm lỡ việc đi sang bên kia, nàng đành phải giúp đỡ.

“Chưa đi qua, không hiểu đường.” Vị cha kia lộ ý ngượng ngùng, “Cô nương, chúng ta từ Ngưu Đầu Sơn ở Chu gia thôn tới, muốn đến Đường gia thôn bên kia sông thăm người thân, trên sông còn cầu khác có thể qua không?”

“Đi dọc theo bờ sông về phía trước hai dặm có một chiếc cầu đá.” Hai dặm là khoảng cách đường thẳng, trên đường phải đi vòng qua bờ ruộng, đi lại đây phải mất hơn ba dặm, hơn nữa có một rãnh bị ngập nước hơn một thước, bình thường nước sâu chỉ tới bắp chân, giờ chắc phải ngập qua đầu gối rồi. Đường Hà thật lòng đề nghị nói: “Từ đây đi qua là bớt việc nhất.”

Hai cha con do dự một lúc, người cha lắc đầu, quyết định đi về phía trước tìm một cái cầu nghiêm chỉnh. “Đa tạ cô nương đã chỉ, chúng ta chưa đi qua bao giờ, tốt nhất không nên mạo hiểm.”

Đường Hà không khuyên nữa, nói tạm biệt hai người họ, hai chân dẫm lên cầu, vài bước đã đi sang bên kia, nàng gánh cỏ heo về nhà, còn mơ hồ nghe được thanh âm người trung niên ở bờ sông bên kia: “Nam Sinh, cô nương này thật can đảm, cầu bé như vậy mà đi qua cứ như đi trên đất bằng.”

“Cha, ta đi thôi!” Thanh niên không đáp lời cha hẳn, “Mặt trời lên cao rồi, bà cô (ở đây chắc là chỉ em gái của bố) vẫn đang chờ ta đây.”

Đường Hà một đường bước đi như bay, thân thể nguyên chủ sức khỏe tốt, đến nỗi Đường Hà làm việc nặng không phải cố hết sức. Nàng gánh trở về thôn, không vội vã về nhà mà là rẽ vào một đường khác ở chỗ ngã ba, đi tới trước cửa nhà bà Tam. Người trong Đường gia thôn, người ta tìm hiểu chính là cùng một tổ tiên. Bà Tam gả cho ông Tam, ông Tam và ông nội Đường Hà là huynh đệ ruột. Bà cố Đường Hà, trừ ba nữ nhi còn có hai nhi tử, chính là ông Tam và ông nội nàng. Ông nội nàng có năm nữ nhi và hai nhi tử, chính là cha Đường Hà và bá bá, ông Tam, bà Tam sinh sáu nữ nhi, đều đã xuất giá. Mấy năm trước ông Tam qua đời, bà Tam ở một mình cô đơn, bà đã sáu mươi, đi đứng khó khăn, không thể linh hoạt trong công việc, ba mẫu ruộng nước giao cho nhà Đường Hà trông trọt, nhà Đường Hà lo lắng chuyện cơm nước cho bà. Bình thường Đường Hà đến nhà giúp bà làm việc, chủ yếu là dọn dẹp nhà cửa, gánh nước, tưới mấy luống rau. Trước khi đi nàng sẽ lấy nước đổ đầy bể giúp bà. Về phần nhà bá bá Đường Hà, lấy có bà Tam không cho nhà bọn họ thuê ruộng, hoàn toàn không quan tâm gì đến.

“Bà Tam”. Đường Hà đi vào trong sân, để gánh cỏ xuống, tiến đến gõ cửa, không ai lên tiếng, nàng đi vòng qua sau nhà, quả nhiên nhìn thấy bà cụ đang bận làm món ăn. “Con đã nói nhiều rồi, có việc bà cứ để đấy, chờ con đến làm cho bà.”

“Không có việc gì.” Bà Tam cười híp mắt, hái một quả cà chua đưa cho Đường Hà, “Ăn đi, chín rồi, ngọt lắm.”

“Vâng.” Đường Hà nhận lấy, thuận tay lau vào quần áo, đưa lên miệng. Ai, nàng quả nhiên đã thành thôn nữ rồi...

“Bà Tam, sao hôm này bà hái nhiều rau vậy?” Đường Hà thấy bà hái được một rổ rau muống, cà chua, ớt, còn có cả đậu đũa. “Trời nóng, ăn không hết để đến ngày mai sẽ bị hỏng.”

“Ăn được!” Bà Tam vẻ mặt tươi cười, rõ ràng tâm tình rất tốt, “Hôm kia cháu bên nhà mẹ để ta sai người mang thư cho ta, bảo hôm nay đến thăm ta, nên ta làm nhiều đồ ăn.”

“Không trách được bà lại vui mừng đến vậy.” Đường Hà cười, “Để con về lấy một giỏ trứng gà, coi như nhà chúng ta tiếp đãi cậu.” Theo như bối phận, Đường Hà phải gọi cháu của bà Tam là cậu.

“Lại còn phải phân biệt nữa, bà cũng có,” bà Tam đối với Đường Lý thị tiết kiệm, đúng là đi guốc trong bụng, bà không muốn làm khó Đường Hà, “Bà tự mình nuôi gà, có rất nhiều trứng.”

Mấy phen bị từ chối, Đường Hà đành phải thôi. Nàng giúp bà Tam làm xong việc, để lại cho bà một đồng rau dại, “Rau này băm nhỏ rồi trộn với cám cho gà ăn, gà lớn nhanh lắm, bà còn cám không?”

Mặc dù xác định được câu trả lời của bà Tam, nhưng Đường Hà nghĩ nhà bà không còn, nàng quyết định về nhà lấy đưa tới cho bà.

5. Chương 5

Đường Hà gánh quang gánh đi vào sân nhà mình, Đường Đào Đào đang ngồi ở chân tường đào giun chơi, nhìn thấy nàng, hoan hô một tiếng, giống như viên đạn nhỏ xông đến chỗ nàng: “Cô ôm!”

“Cẩn thận không ngã!” Đường Hà vội vàng bỏ quang gánh xuống, giang hai tay ra đón được viên đạn nhỏ, nhân thể hôn một cái, nàng đẩy bé ra, “Đào Đào ngoan, cô vừa đi làm về xong, trên người dính bùn, chờ cô rửa tay xong lại ôm Đào Đào.”

“Đào Đào múc nước cho cô”. Bé vừa phủi đất vừa từ từ đi đến bên giếng.

“Trở lại!” Đường Hà bị dọa sợ, hét lớn một tiếng, bé bị quát, kinh ngạc nhìn nàng vài giây, hé miệng khóc lớn.

“Có chuyện gì thế?” Nghe được tiếng khóc Đào Đào, Đường Lý thị lao từ trong chuồng heo ra, thấy Đào Đào ở bên cạnh giếng, vội vàng tiến lên kéo bé, đánh hai cái vào mông bé, “Này xui xẻo, hài tử làm sao luôn muốn đi đến cạnh giếng chơi thế, một chút cũng không nghe lời.”

Bị đánh mông dít, bé khóc càng dữ hơn.

“Mẹ, đừng đánh nữa, trẻ con không biết trái phải.”

Đường Lý thị ôm Đào Đào càng khóc to hơn, nghe được lời khuê nữ nói mà dở khóc dở cười, bà là mẹ ba hài tử, chẳng lẽ còn không thể so với Tiểu Hà, một cô nương chưa có hài tử sao?

Đường Hà bắt đặc dĩ, tiến lên bế Đào Đào, “Bảo bối Đào Đào đừng khóc, bà nội và cô không muốn hung dữ với Đào Đào, bên cạnh giếng quá nguy hiểm, có phải cô đã nói với Đào Đào mấy lần là không thể đứng ở cạnh giếng không?”

“Dạ... Dạ...”. Bé ủy khuất còn đang thút tha thút thít, “Đào Đào muốn lấy nước cho cô rửa.”

“Đào Đào thật hiểu chuyện.” Đường Hà hôn lên cái má phúng phính của bé “Nhé!”, xong một cái, “Lấy nước giếng là người lớn làm, chờ Đào Đào lớn thêm rồi múc nước cho cô, được không?”

“Được!” Một phen khuyên bảo, cuối cùng bé cũng yên tĩnh, sau khi hăng hái thân mật với cô, lại bị bướm bướm bay vào trong sân hấp dẫn, vừa lòng chạy đi chơi.

“Mẹ, giếng nhà mình mặc dù dùng gạch xây cao, nhưng không quản được tiểu hài tử cố ý đi ngó dáo dác, quá nguy hiểm, phải đi tìm miếng gỗ dày phủ lên trên mới được.”

“Phải!” Đường Lý thị đồng ý, “Khi nào cha con trở lại, bảo ông ấy lên nhà Trương Mộc thợ mộc cắt một miếng gỗ thích hợp làm nắp giếng.” Bà nhìn cỏ heo Đường Hà vừa cắt trở về, “Ta vừa dọn chuồng heo xong, vừa lúc băm nhỏ cỏ, nấu cho heo ăn.”

“Vậy con đi bón phân vào ruộng đây.” Đường gia chăn heo, nuôi gà vịt, phân và nước tiểu súc vật, cộng thêm người một nhà đi tiểu đêm, vừa lúc đều dùng để làm phân bón ruộng. Đường gia nhiều phân bón, mỗi sáng đều gánh hai hoặc ba lần. Đường Hà lần đầu tiên sống mà làm việc này, bị tác động rất lớn. Có trời mới biết, đời trước nàng duy nhất nhìn thấy phân chính là trên bồn cầu nhà mình. Nhưng mà, đến bây giờ, nàng làm việc mặt đã không đổi sắc. Lực thích ứng của con người quả nhiên là kinh người.

“Vừa mới nói để con ở nhà.” Đường Lý thị không đồng ý, “Để Đại tẩu con đi làm đi.”

“Đại tẩu có việc của mình.” Đường gia trừ Đào Đào, không có ai rảnh rỗi. Vườn rau, ruộng ngũ cốc, ruộng ngô sen và ao cá, luôn làm hết việc này lại đến việc khác.

“Cái này...” Đường Lý thị do dự. Việc riêng của từng người trong nhà, phải làm việc gì đều có sắp xếp, giống như bà, vì bị trật thất lưng, không gánh được, trên căn bản chỉ làm việc trong nhà, tỷ như cho súc vật ăn, dọn dẹp chuồng gà, chuồng heo, giặt quần áo, nấu cơm, những người khác trong gia đình ra ngoài làm, lão Đại và thê tử đi kiếm thức ăn cho cá, lên núi đốn củi. Tiểu Sơn đi chăn vịt ở ruộng, sau đấy sẽ ra đồng chăm sóc mạ với cha. Nếu muốn để cho Tiểu Hà thường ngày nghỉ ngơi một chút, người nhà sẽ bận bịu thêm.

“Con không cần phải che, con lớn lên giống người, sinh ra đã đẹp mắt.” Đường Hà cố ý trêu chọc Đường Lý thị.

(Đoạn này ý là mẹ chị Đường Hà muốn chị í ở nhà, không phải ra ngoài làm cho da trắng lên, cho xinh gái lên =))

“Thế à?!” Đường Lý thị bị chọc cười, có chút đắc ý, “Nhìn mặt mày khuê nữ ta, ai không khen thanh tú chứ.”

Đây đúng là lời nói thật, ngũ quan Đường Hà trời sinh tỉ mỉ, chẳng qua da bị phơi nắng có chút đen, nhưng mấy hôm trước dưỡng thương, tránh ánh sáng mặt trời, cộng thêm Đường Hà thích chưng diện hơn nguyên chủ, thỉnh thoảng len lén lấy dưa leo đắp mặt, hiện tại đã thanh tú hơn.

Làm thế nào để hát bài hát kia một lần nữa? “Trong thôn có một cô nương, lớn lên đẹp mắt lại còn thiện lương...”

“Vậy được, con lấy phân chuồng đi tưới ruộng đi. Cố gắng làm cho nhanh, nếu không giữa trưa lại phải phơi đầu dưới nắng.” Đường Lý thị dặn dò. “Buổi chiều đừng đi ra ngoài, ở nhà cùng mẹ làm ít rau quả muối, lần trước con hái trên núi được ít quả dại, muối ăn mùi vị không tệ, trên trần có nhà Lưu phú hộ ăn ngon, Thường thím nhà đó rất muốn mua tiếp.”

“Lưu phú hộ, nghe nói lúc còn trẻ là người bán hàng rong, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, sau lại mở cửa hàng son phấn, kiếm được không ít lợi nhuận, trong nhà xây phòng lớn, chính là cuộc sống giàu có vượt qua khuôn mẫu. Thường thím và Đường Lý thị nguyên hảo hữu khi còn là cô nương khuê phòng, bà làm đầu bếp ở nhà Lưu phú hộ, Đường Lý thị lại càng dụng tâm giao hảo với bà, muối rau quả trên căn bản đều thông qua nàng, rau quả Đường gia, tiêu thụ đều ở phòng bếp Lưu gia.

Vừa nhắc tới quả muối, trong miệng Đường Hà nước miếng tứa ra tràn lan, đại khái có một lần Đường Hà lên núi đồn củi, thuận đường hái được một túi quả dại, vốn định để cho Đào Đào ăn vặt, kết quả quá chua, Đào Đào không ăn, nói ném đi, Đường Lý thị cảm thấy lãng phí, bà rửa sạch trái cây, ném vào trong hũ. Khi Đường Hà dưỡng bệnh, Đường Lý thị thấy nàng mệt mỏi, khẩu vị kém, đã nghĩ lấy cho nàng chút ớt muối chua, kết quả lấy trúng trái cây muối ra ngoài, ném thử thấy mùi vị vô cùng ngon. Đường Hà rất thích ăn, hai kiếp nàng giỏi nhất ăn chua.

Cái loại quả dại này giống với quả nho, muối lên vừa chua vừa cay, hơi có chút vị ngọt. Nếu Đường Lý thị không ngăn cản, Đường Hà đã sớm ăn hết.

“Con cũng thích ăn. Mẹ chưa lại một chút cho con.” Đường Hà làm nũng Đường Lý thị.

“Đại cô nương làm sao lại tham ăn thế chứ.” Đường Lý thị giả vờ giận trách. “Ta bảo Đại ca con lên núi đồn củi thuận đường hái về nhiều chút, cho con ăn đủ thì thôi.”

“Cho bà Tam một chén nữa nhé?”

“Được, ta lấy một chén lớn, con mang qua cho bà Tam.” Mặc dù nhà mẹ đẻ ông Tam và lão Đường gia là họ hàng xa, nhưng thật tình mà nói bọn họ coi ông như ông nội bọn nhỏ. Bà Tam có ân đối với cả gia đình bọn họ, người nhà bà không tốt, bọn họ không quan tâm gì tới bà. Đường Lý thị suy nghĩ, hăng hái lên: “Bà Tam con không cần trứng gà, nhân tiện con đem cá qua cho bà, cá rán lên thơm nức, vừa lúc đãi khách. Dầu phộng con rót một ít đi, lão nhân gia sợ là không có nhiều, gạo con cầm một túi qua, nhưng mà gạo nhà ta ăn là gạo mùa xuân năm trước, cho bà Tam con thì lấy gạo mới năm nay. Đợi ta mở kho thóc lấy một túi, con mang đến nhà Trương Đại Đầu thôn đông mà xay, máy nhà đó xay tốt lắm!”

“Vâng ạ!”

Ngay sau đó Đường Lý thị trở về phòng mở kho thóc, lấy ra mười mấy cân thóc, cho Đường Hà cầm đến nhà Trương Đại Đầu xay thành gạo, đợi Đường Hà trở lại, bà để nàng vác bao gạo và cám, cùng một đồng đồ, đi tới nhà bà Tam.

Nhà lão Đường và nhà bà Tam ở hai đầu thôn, Đường Hà mang đồ nặng, đi mười phút đồng hồ, có chút mệt. Vừa dỡ túi trên vai xuống lấy hơi thì có người tiến lên hỏi đường. “Cô nương, xin hỏi cô nương có biết nhà Đường Thiết Ngưu đi thế nào không?”

Ông Tam tên là Thiết Ngưu, về phần ông nội Đường Hà gọi là Đồng Ngưu.

Đường Hà đánh giá người hỏi đường, trùng hợp chính là phụ tử hai người không dám qua cầu đá. Người nhà mẹ đẻ bà Tam chính là họ Chu, xem ra phụ tử hai người chính là cậu và biểu ca Đường Hà đây mà. Hai người bọn họ bây giờ mới đến Đường gia thôn, đoán chừng trên đường đi không thuận lợi, có lẽ nước trong khe so với nàng dự đoán còn sâu hơn. Đường Hà theo bản năng nhìn về ống quần bọn họ, đúng là quần cậu có dính nước, biểu ca không như dự liệu, không có dấu vết có nước thấm ướt. Có thể là sợ ướt quần, ướt giày, hẩn vén hai ống quần lên, lộ ra mắt cá chân sạch sẽ khêu gợi. Ý thức được ánh mắt Đường Hà, hẩn nhất thời có chút gấp gáp. Bọn họ hỏi đường gấp, quần áo hẩn xốc xếch, lần này thật thất lễ!

Đường Hà rời ánh mắt đi. “Đó là ông Tam của con, hai người đi theo con.”

Đường Hà dẫn đường phía trước, khéo mắt dư quang liếc thấy người thanh niên len lén đi phía sau kéo ống quần xuống, trong lòng cười trộm. Hẩn vội vàng đuổi theo hai bước, buồn bực không lên tiếng, giành lấy túi gạo trên vai nàng, đoạt mất giỏ trúc trong tay nàng. Hẩn thanh niên có lực, mình vốn là cầm đồ không nhẹ, nhưng nàng đâu lộ vẻ mệt mỏi? Đường Hà sưng sờ một chút, cười một cái, không bận tâm đến hẩn nữa.

Cậu Chu và Đường Hà bắt chuyện dọc theo đường đi, chẳng có gì, chỉ hỏi chút người trong nhà có khỏe không, năm nay có được mùa không... Đường Hà lễ phép, tận lực đáp lại, không lộ vẻ mình lạnh nhạt. Thôn

không lớn, bọn họ đi mấy phút đồng hồ đã đến nơi.

Đường Chu thị (là bà tam đó) đã đi ra ngoài đợi từ sớm, gần nửa canh giờ rồi, nhìn thấy bọn họ vội vàng chạy ra đón. “Tiểu Cửu tử.” bà gọi như danh cháu, “Ta xem chừng chậm nửa canh giờ rồi, chẳng lẽ các con tìm không thấy đường?”

“Chúng con bị lạc,” cậu Chu cười đáp, “May có cháu gái chỉ cho hai lần, nếu không vẫn đang quanh quẩn.”

“Con đến thăm ta là tốt rồi!”. Đường Chu thị cười, “Tiểu Hà, đây là người nhà mẹ đẻ của bà, con gọi là cậu. Về phần...” bà nhìn về phía thanh niên bên cạnh, không nhớ rõ hắn là ai. “Tiểu Cửu tử, đây là người trong nhà lão Đại?”

“Cô, đây là nhị tiểu tử trong nhà con.” Cậu Chu chỉ chỉ hài tử, “Nam Sinh, chào bà đi!”

“Con chào bà.” Chu Nam Sinh để đồ trên vai, trên tay xuống, cung kính vái chào.

“Được rồi.” Đường Chu thị tiểu, “Thật là hài tử ngoan, lần trước ta gặp, con vẫn là một tiểu tử choai choai, nhiều năm không gặp con đã lớn thế này rồi.” Bà vui cười hơn hở, quay sang nói với Đường Hà, “Tiểu Hà, đây là Nam Sinh, biểu ca của con.”

Đường Hà mỉm cười, nhất nhất chào hỏi.

Đường Chu thị đưa bọn họ vào trong nhà, cậu Chu mang quà đến biếu: Ba con gà núi, một ít dưa leo và một ổ trứng gà. “Gà bắt trên núi, còn thả được lâu, hun khói ăn ngon lắm, người cứ từ từ ăn. Dưa leo và trứng gà đều là đồ của nhà, không đáng giá, người đừng ghét bỏ nha.”

“Người nhà với nhau khách sáo làm gì!” Đường Chu thị trách cứ, căn dặn bọn họ uống nước nghỉ ngơi.

“Bà Tam, nhà con còn nhiều việc.” Đường Hà để lại đồ vừa mang đến, nhắc lại lời Đường Lý thị.

“Được rồi, ta không làm trễ nải con nữa, con về nhà đi, nói với cha mẹ con cơm trưa ta đã chuẩn bị, gọi bọn họ tới ăn.”

“Vâng.”

Đường Hà về nhà nói tình hình, vợ chồng Đường lão suy nghĩ, cuối cùng Đường lão đi mua một bầu rượu, đi tới nhà bà Tam.

6. Chương 6

Đường lão sau khi về nhà, kể lại mục đích Chu gia đến.

“Chu gia muốn cải mộ cho ông cố ngoại.” Lão gia quá cố nói bà Tam Đường Hà gần gũi với cha, ông ấy qua đời năm năm trước, “Ông cố ngoại con sống thọ hơn bà cố ngoại con, hài tử bọn họ vẫn còn sống,” nữ hài tử giữa còn sống là người thân nhất với bà Tam, còn hài tử thứ hai thân nhất với ông nội Chu Nam Sinh, “Lão gia qua đời vậy sẽ coi là hỉ tang, ta giúp đỡ bà Tam con trở về hỗ trợ. Hiện tại, thời hạn năm năm đã đến, đương nhiên muốn đưa hài cốt lão gia tử về phần mộ. Lúc này, người Chu gia đến, muốn đưa bà Tam con đi, cùng nhau thương lượng chọn ra ngày đẹp để cải mộ, ngoài ra, họ muốn mời thầy địa lý về tính lại một lần nữa.”

Đường Hà hỏi: “Bà Tam đi cùng cậu?” Nàng phải đi giúp bà Tam trông nom nhà cửa, gà trong chuồng, luống rau sau nhà, không đi cùng mọi người được.

“Bà Tam con nói nhà mình không đi với mọi người được, một ngày chạy hai thôn, bà lớn tuổi, không chịu nổi mệt mỏi.” Đường lão lắc đầu đáp, “Bà nói, đây là con cháu Chu gia hiếu đạo, thương lượng đại sự, bà là con gái đã gả ra ngoài sẽ không khoa tay múa chân, định ngày, chọn mộ phần, do lão huynh bà đến chỉ định.”

Chuyện này thật ra không liên quan đến gia đình bọn họ, mọi người chỉ chuyện phiếm hai câu.

Đường lão bí mật nói với lão thê mình, “Con người cháu ngoại trai của Chu gia nhìn rất đáng hoàng.”

Đường Lý thị ngay lập tức hiểu được lời diên cuồng của ông, “Ông muốn nói cho Tiểu Hà? Nhìn ngoại hình không ăn thua, nhân phẩm như thế nào? Có giỏi giang không?”

“Lúc ăn cơm có nói chuyện một chút, có thể nhìn ra được.” Đường lão bắt đầu kể, “Nhìn là một người thật thà.” Ông hỏi cha con hai người bọn họ, bọn họ nói không muốn đi qua cầu, sẽ phải lội qua khe nước, “Lúc này, nước trong khe ngập đến bắp đùi rồi, đứa bé Nam Sinh kia muốn công cha nó lội nước.” Nói cha nhiều tuổi rồi, không lội nước được, chậm lại mấy canh giờ có thể về đến nhà, hấn sợ cha hấn bị thương, thật ra thì Chu gia biểu ca là người nông dân, bốn mươi lăm tuổi rồi, thân thể còn rất tốt, lội nước một chuyến hoàn toàn là chuyện nhỏ. “Khó có được chính là hiếu thuận và chu đáo. Đại Sơn nhà chúng ta nhìn trung hậu, con người thô kệch, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này một lần.”

Trong lòng Đường lão vừa động, chứa hai phần tâm tư, ông hỏi thăm gần xa. “Nam Sinh trong nhà là lão Tam, chưa có hôn thê, trên hấn có Đại ca, Nhị tỷ đã thành thân, dưới hấn có một đệ đệ, nghe nói đệ đệ rất có tiền đồ, từ nhỏ đã đọc sách, đã đi thi đồng sinh rồi!” Đường lão vừa nghe đã hài lòng, người ta vừa làm ruộng vừa đi học, không trách được có thể dạy ra hài tử hiếu thuận.

Đường Lý thị nhưng lại quan tâm chuyện khác. “Nhà bọn họ đã làm mai cho lão Tứ chưa?” Tiểu Hà nếu như cùng lão tứ thì tốt hơn, ngộ nhờ sau này hấn đậu tú tài, Tiểu Hà không phải sẽ thành vợ tú tài? Nếu như có vận may, Tiểu Hà đi theo, được nhận phong thưởng của triều đình, chẳng phải là thành Cáo Mệnh phu nhân?

Đường Lý thị càng nghĩ càng vui mừng, thật giống như cuộc sống giàu sang, phú quý của nữ nhi đã ngay trước mắt.

“Lão bà tử mơ mộng cái quái gì!” Đường lão không hiểu lão thê mình sao? Tức giận cắt đứt ảo tưởng của bà. “Đừng nói lão Tứ, lão Tam chưa chắc đã được, năm năm trước ta và Tam bá nương đi Chu gia tổ chức tang sự, đã chứng kiến sự phú quý của Chu gia. Chu gia tuy nói làm nông như chúng ta, nhưng đồng ruộng người ta so với nhà mình nhiều hơn nhiều, nghe nói trên trần còn có cửa hiệu, khuê nữ nhà mình ngàn tốt vạn tốt, nhưng kể ra không phải không môn đáng hộ đối sao?”

“Nhà chúng ta cũng không kém.” Đường Lý thị không phục, “Những năm này cũng tích góp gia sản từng tí một, ta cho Tiểu Hà của hồi môn nhiều chút, không để người ta đánh giá! Lấy nhân phẩm, tướng mạo Tiểu Hà nhà ta, chính là vợ tú tài cũng xứng đáng.”

“Ta tình nguyện để Tiểu Hà gả cho anh nông dân, kiếm ăn trên ruộng còn hơn.” Đường lão cắt lời bà, “Người đọc sách tâm tư quá nhiều, nữ nhi nhà mình là con nhà nông, lại quá hiền lành, cuộc sống quá khác biệt, bà đã quên Tú Lan thôn ta, ban đầu gả cho người đọc sách, kết quả bị người ta khinh bỉ.”

Ban đầu mẹ Tú Lan nói với mọi người, chính là động tâm người đọc sách, có tiền đồ tốt, nhà khác giàu có người ta không muốn, chọn một người đọc sách nhà nghèo, dốc hết gia sản giúp đỡ, người nọ cũng không chịu thua kém, từ đồng sinh liên tiếp thi đậu, cuối cùng đậu cao trung, rồi được ra ngoài làm quan, Tú Lan thành phu nhân quan lại, lúc ấy trong thôn người nào không biết. Chưa từng nghĩ, người nọ làm quan, lập tức mang lễ vật tới đón nữ nhi nhà tú tài về làm Bình thê, ghét bỏ Tú Lan, một kẻ nông phụ thô bỉ, sau lại ân ân ái ái với Bình thê. Nữ nhi nhà nông làm việc dưới ánh nắng mặt trời, mọi người tính tình ngay thẳng, Tú Lan sao có thể nhận được, động tay động chân với Bình thê. Người nọ sớm chóng mắt Tú Lan, đang lo không có lý do gì hưu thê, việc này đúng là ‘buồn ngủ gặp gối’, lập tức lấy lý do ghen tỵ, bỏ Tú Lan. Tú Lan bị đuổi, tiền trên người không còn bao nhiêu, một đường ăn xin từ ngoài huyện thành, đi nửa năm mới về đến Đường gia thôn. Trở về cũng vô dụng, nàng có mấy huynh đệ, nhưng dân không đấu được với quan, nhà bọn họ đành ngậm đắng nuốt cay. Về phần Tú Lan sinh nữ nhi ở nhà kia, giờ không được gặp lại nữa.

Chuyện xưa này Đường Lý thị cũng biết, lập tức im lặng.

7. Chương 7

Đường Hà không biết chuyện lần này cha mẹ nói với nhau. Phụ tử Chu gia trước khi đi đến Đường gia một lần, tổng cộng Đường Hà gặp Chu Nam Sinh ba lần nhưng nàng thật tình không đánh giá hấn. Đó cũng không phải vì kiếp trước tuổi nàng lớn hơn Chu Nam Sinh, không thể nào cùng hấn sinh ra quan hệ tình

yêu, tình yêu và số tuổi có quan hệ gì đâu? Nếu như một nữ nhân hiểu được yêu, gặp được một người đàn ông đáng yêu mê người, như vậy bất luận là tám tuổi hay tám mươi tuổi, nàng tự nhiên muốn yêu hẳn.

Chỉ là Đường Hà không đặt hôn nhân trong lòng. Quả thật, ở cổ đại nữ tử phải gả sớm, nhưng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi mới xuất giá không phải không có, nếu như chuyện này không thể né tránh, vậy nàng hi vọng chậm một chút nữa.

Dĩ nhiên Đường Lý thị không nghĩ như vậy, bà nói dông dài với con dâu mình: “Nữ tử chung quy phải sớm xuất giá mới đúng. Hoa nở được mấy năm, chẳng lẽ đợi đến lúc hoa tàn sao? Phải biết rằng nam tử đều thích nhan sắc, chính là gia đình ta là nông dân, lão Đại tìm đc người cũng là khó khăn.”

Đường Tống thị cũng có chút rầu rĩ, “Con đã hỏi gần hỏi xa mấy lần rồi, nhưng tiểu cô nói muội ấy không vội.”

“Buồn chết người!” Nào có nữ tử nhà ai không muốn gả đây? Hết lần này tới lần khác khuê nữ nhà mình cứ thế đầu vậy đó. Đường Lý thị lo lắng hỏi: “Con nói xem, có phải nàng còn muốn vị kia nhà Trương gia?”

“Không giống.” Đường Tống thị lắc đầu, “Mấy ngày nay ở trong thôn có gặp Thanh Trúc vài lần, con nhìn thấy tiểu cô không giấu giếm chút nào, mẹ xem mỗi ngày muội ấy cứ theo lẽ thường làm việc, nên cười thì cười, nên ngủ thì ngủ, nào có chút bộ dáng tâm sự của cô nương?”

Đường Lý thị buồn muốn chết. “Nữ tử nào đến tuổi này cũng sinh ra bộ dáng ôm ấp tình cảm, làm sao chuyện này chúng ta không tìm ra mấu chốt đây?” Trong lòng bà nảy sinh quyết tâm, nói: “Từ xưa đến nay cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, ta và cha con bé tìm xong, nó không muốn cũng phải gả đi.” Lại dặn dò Đường Tống thị, “Con là trưởng tử, chuyện cả cuộc đời của tiểu cô, con nên lưu ý.”

Đường Tống thị cười, “Mẹ yên tâm, con sẽ căng lớn mắt, nhất định tìm được cô gia tốt cho tiểu cô.”

Lời nói khẩn cấp, cuộc sống vẫn trôi qua theo lẽ thường.

Đường Hà và Đại tẩu nàng đến vườn rau cắt cây khoai, đầy một gánh, tới dòng suối nhỏ trước thôn rửa sạch bùn, lại rửa lại một lần nữa bằng nước giếng, sau tước sạch vỏ, hong khô. Thời điểm trời nhá nhem tối, người một nhà phơi cây khoai đầy một sân, cứ thế vậy, hong gió hai ngày, cây héo đi, sau buộc thật chặt, đựng vào trong vạc lớn, phía trên chèn lên ba bốn viên gạch đã rửa sạch, sau đó gác trên bếp lò, đổ nước vào bên trong, lại thả đủ lượng muối ăn. Sau lại đổ nước muối ra, đun sôi, nước sôi lại đổ vào trong vạc, tiếp tục để cây khoai ở trong vạc muối ba đến năm ngày, coi như là làm thành món cây khoai muối chua giòn rồi.

Đường Hà thích ăn chua. Khi cây khoai muối đã được nàng vội vàng xào cho co lại, chua dịu ngon miệng, so với thường ngày, cháo sẽ ăn nhiều hơn hai chén. Đường Lý thị thương yêu, cưng chiều nữ nhi, vì nàng thích, bà còn mua thêm một miếng thịt khô cho vào xào cùng cây khoai muối, Đường Hà mê đến nỗi hận không thể nuốt đầu lưỡi vào.

“Trước kia không thấy con thích những món muối này nha.” Đường Lý thị kỳ quái nói. Đồ này thu hoạch nhiều, không quý giá, khuê nữ thích ăn cứ ăn, nhưng Đường Hà ăn quá nhiều, bà sợ nàng lại bị lạnh bụng.

“Tiểu cô trước kia là không cam lòng.” Đường Tống thị nhất thời nhanh miệng nói tiếp, “Bị thương một lần, đã sửa lại ý nghĩ, gì cũng có thể thoải mái ăn.”

Đường Lý thị nghe vậy gợi lại chuyện thương tâm, “Ôi, cũng do cha mẹ không có bản lãnh...”

“Cha mẹ đều rất tốt,” Đường Hà nhẹ lời khuyên bà, “Vì con biết con biến thành dạng gì cha mẹ vẫn thương con, con mới yên tâm lớn mật làm đồ ăn.” Bất quá vẫn còn có chút ngượng ngùng, nàng và nguyên chủ khác nhau lớn nhất, đại khái chính là chấp niệm đối với đồ ăn.

“Được,” Đường Lý thị cười, “Khuê nữ muốn ăn bao nhiêu đều được.”

Đường Tống thị cũng cười, “Dưới hiên còn một vạc lớn đấy, tiểu cô có ăn thoải mái cũng không hết.”

“Sao có thể ngày ngày ăn.” Đường Hà bật cười, “Không phải nhà Lưu phú hộ trần trên đặt chúng ta một vại cây khoai muối sao? Muội ăn nữa thì lấy gì giao cho người ta.”

Không chỉ cây khoai muối, cộng thêm những thứ rau xanh, dưa và trái cây mới mẻ khác, còn có gà vịt, tất cả đồ đều đã chuẩn bị đầy đủ, Đường Đại Sơn đi mượn xe đẩy tay để vận chuyển.

“Trước đi nhà Lưu phú hộ, bàn giao đồ ăn, rau xanh rõ ràng,” Đường Lý thị dặn dò phu thê Đường Đại Sơn, “Đừng nhắc đến tiền, theo như quy củ cũ, ba tháng mới tính một lần, Lưu gia tài sản lớn, không thể thiếu tiền vài món đồ ăn, nếu như còn dư, các con mau mang lên chợ bán. Đứng rồi, san ra cho Thường thím một con gà, nói với bà ấy, chờ cá trong nhà nuôi mập rồi, sẽ biếu nhà bà ăn thử.” Trong thôn, có rất nhiều người thấy mà thêm việc nhà bọn họ có thể cung cấp cho nhà Lưu phú hộ, thật ra trừ việc có gia tình với Thường thím, quan trọng hơn là phải cho đầy đủ lợi ích.

“Hôm nay mừng sáu tháng sáu, trấn trên người ăn theo mùa, các con mau đi đi, rau xanh và gà vịt cố gắng bán hết. Mở hàng thuận lợi, mở hàng thuận lợi nha!” Đường Lý thị nói thầm xong, quay đầu lại nhìn thấy Đường Hà ở bên, không có bộ dáng chuẩn bị, lập tức nóng nảy, “Ôi, khuê nữ ơi, con mau đi thay quần áo đi, huynh tẩu còn vội đi mở hàng đây.”

Có quan hệ gì với nàng đây? Đường Hà không giải thích được, đi theo nhắc lại: “Đại ca Đại tẩu, mở hàng may mắn, mở hàng may mắn nha.”

Đường Lý thị mặc dù gấp gáp, vẫn bị nàng chọc cười, “Con đi theo huynh tẩu con đi. Hôm kia không phải ta đã nói rồi sao, cho con lên trấn trên chọn chút phần bột nước, may hai bộ quần áo.”

“Mẹ, người xem xe này không ngồi được, để lần tới con sẽ đi.” Kiếp trước, đồ trang điểm cao cấp dạng gì chả dùng qua, nhãn hiệu quần áo gì chả mặc qua? Đối với phụ nữ tại nơi công sở, đó là trang bị cần thiết, dù sao mọi người luôn là trước kính thu nhập, sau kính người. Kiếp này thì không cần thiết, nàng dựa vào sức lao động của chính mình để ăn cơm, nàng không cần phải trang bị đến tận răng, không trang điểm rất tự tại, quần áo vải bông rất thích.

“Mẹ, con muốn đi!” Đường Tiểu Sơn hăng hái bừng bừng, “Trấn trên náo nhiệt, con muốn đi theo nhìn một cái.”

Đào Đào được Đường Hà ôm vào trong ngực, cũng học theo: “Nhìn một cái, con muốn nhìn một cái.”

“Hai hài tử xui xẻo, thật là phiền!” Đường Lý thị gấp đến cực kỳ, vừa định cảm rằm, lại bị Đường Hà ôn hòa ngăn cản một hồi, mắt thấy làm ăn không thể chậm trễ, đành để phu thê Đường Đại Sơn kéo xe chạy tới trấn trên.

Đưa mắt nhìn Đại nhi và con dâu đi xa, Đường Lý thị quay đầu lại thấy tiểu nhi ở một bên ủy khuất, đang chu miệng lên, nhất thời cười cười, “Huynh con lên trấn trên bán rau, không rảnh rồi trông nom con, lần tới gọi cha con dẫn đi, nha?”

“Con đã là người lớn, nào có thất lạc được.” Đường Tiểu Sơn thất vọng quá rồi, lẩm bẩm thêm mấy câu.

Âm thanh quá nhỏ, Đường Lý thị không nghe rõ, hỏi hẩn: “Con vừa nói gì?”

“Con... Con muốn lên trấn trên ăn bánh muối.” Hẩn có chút khấn trương, kéo kéo góc áo của mình, lại ngẩng đầu quan sát mẹ mình có tức giận hay không, một đồng tiền có thể mua hai cái bánh muối, ca ca bán đồ ăn được tiền, có thể sẽ mua cho hẩn, trước kia, hẩn được ăn hai lần, trong lòng vẫn nghĩ đến, không dám đòi mẹ. Mấy ngày nay bị Đường Hà lôi kéo, trở nên khát khao với đồ ăn, lúc này mới có cơ hội nghĩ tới, muốn ăn một lần nữa.

Đường Lý thị than thở, sờ sờ đầu tiểu nhi tử, “Tiểu Sơn ăn chuối tây không? Nhà ta có ba buồng chuối tây mới hái cạnh ao cá, ta không để huynh con cầm toàn bộ đi bán, cố ý để lại cho con một nải.”

Khát vọng trong mắt Đường Tiểu Sơn dần dần tản đi, hẩn cúi đầu, rầu rĩ nói: “Không ăn đâu!”

Đường Lý thị than thở, muốn nói lại thôi.

Đường Hà nhìn thấy, trêu chọc Đường Tiểu Sơn: “Tiểu Sơn, chúng ta lên núi Thái Sơn đi, lúc này sơn trà đã chín, chắc ngọt lắm.” Đường Tiểu Sơn rút cuộc còn nhỏ, nghĩ đến có thể đi khắp nơi trên núi, rất nhanh lại cao hứng, “Được!”

Đường Lý thị có chút do dự, bóng ma Đường Hà rớt xuống khe núi còn ở đây.

Đường Hà khuyên bà: “Mẹ yên tâm, lần trước là không cẩn thận, lần này con nhất định cẩn thận, Tiểu Sơn cũng vậy, con sẽ quản không để để ấy chạy linh tinh.”

Từ thôn đi ra ngoài, qua cầu, xuyên qua ruộng hoang, ước chừng nửa canh giờ đi đường mới đến dưới chân núi, lại leo một hồi lâu, cuối cùng hai người chọn một chỗ địa thế bằng phẳng ở sườn núi. Đường Tiểu Sơn tâm tính thiếu niên, nhìn thành thực quả đại, khẩn cấp hái nhồi vào miệng.

Đường Hà trịnh trọng dặn dò hẳn: “Lấy nhiều hay ít không quan trọng, đệ phải để ý dưới chân biết không? Không thể té ngã, không thể chạy loạn.”

Đường Tiểu Sơn đáp ứng, lấy túi ra, chui vào trong bụi cây, tự đi hái không ngừng.

Núi xanh chập trùng chập trùng, hoa dại nở ra, một núi lại một núi. Gió núi trước mặt thổi qua, bên tai lá cây xào xạc thanh âm.

Còn sống thật tốt! Đường Hà nhắm mắt nghĩ, mỗi ngày trước khi đi ngủ, ta vừa trải qua một ngày. Mỗi ngày mở mắt ra, trong lòng đều cảm kích, ta lại thêm một ngày sinh mạng.

Nàng kim lòng không đậu, mở rộng hai cánh tay, gió núi thổi vào quần áo nàng, bay phấp phới. Trước mắt núi xanh trải dài, tầng tầng lớp lớp, an tĩnh mà dịu dàng.

Nàng nhớ tới lúc đi học được học một câu thơ:

Tại sao trong mắt ta thường rưng rưng lệ

Bởi vì ta yêu mảnh đất này, yêu sâu lắng!

8. Chương 8

Tỷ đệ Đường Hà, hai người hái đầy một túi sơn trà, Đường Hà nhìn sắp tới buổi trưa, trời càng lúc càng nóng, sắp xếp xong, hai người quay trở về nhà. Đó cũng là ý nghĩ Đường Tiểu Sơn. Tuổi hấn tuy nhỏ, nhưng bình thường phải làm việc giúp gia đình, thời gian chơi đùa vui vẻ không nhiều lắm, trên núi hoa quả, chim chóc cái gì cần đều có, đối với hấn mà nói, giống như chỗ vui chơi.

“Lần tới rảnh rồi, tỷ tỷ lại dẫn đệ đi.” Đường Hà bảo đảm.

Tỷ đệ hai người xuống núi, trở về nhà, rửa sạch sơn trà, người một nhà lấy ra làm đồ ăn vặt. Đường lão và Đường Lý thị không ăn, hai người có tuổi ăn không tốt, Đường Hà, đệ đệ và cháu gái, một loại tính trẻ con, ăn không đủ, hàm răng và ngón tay ba người đều bị nhựa quả nhuộm thành đỏ tím.

Phu thê Đường Đại Sơn từ chợ trở về nhà, Đào Đào sung sướng nhào về phía bọn họ, giống thường ngày cười một tiếng, như một đóa hoa nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ rực, làm phu thê hai người sợ đến cực kỳ, biết là do ăn sơn trà, mới yên lòng.

“Sơn trà núi này có thể bán lấy tiền đây.” Đường Tổng thị nói lại việc mua bán hôm nay với mẹ chồng, “Vừa vặn lúc này bán quả cho thân thích nhà chúng ta, người đoán là ai?”

Đường Lý thị đâu có đoán được, bà hỏi người nào.

“Là Chu gia Chu Nam Sinh biểu đệ, hôm kia đã tới nhà chúng ta.” Đường Tổng thị gọi theo nam nhân nhà mình. “Chu gia ở trấn trên có cửa hàng của nhà, không chỉ bán sơn trà, mà còn bán các loại quả khác trên núi, còn bán cả thú rừng săn được trên núi, cũng có thịt khô, nghe nói người trấn trên rất thích ăn. Cửa hàng nhà bọn họ không lớn, khó được chính là vị trí tốt, làm ăn nhìn rất thịnh vượng đấy.” Đường Tổng thị hâm mộ, “Mẹ, nếu không chúng ta cũng mở một cửa hàng đi? Con nhìn cửa hàng Chu gia không còn đồ thừa. Nam Sinh nói trong cửa hàng một phần là của nhà cung cấp... Trong ruộng nhà mình thu hoạch nhiều, giống nhau có thể tự sinh tự diệt.”

Đường lão và Đường Lý thị nghe vậy có chút tính toán, tỉ mỉ hỏi thăm phu thê Đường Đại Sơn. Cuối cùng Đường lão suy xét một lúc, lại lắc đầu nói: “Mở cửa hàng tiền quá lớn, chúng ta cơ sở yếu kém, chịu không được dày vò. Trước cứ nghe ngóng, gặp lúc thích hợp ta sẽ tính lại.”

Bất quá cha mẹ Đường Hà càng hài lòng Chu Nam Sinh, ban đầu chọn trúng, ý tứ của ông chỉ có một phần, hiện tại tăng lên năm phần. Có tình cảm thân thích, lớn lên ưa nhìn, lại hiểu thuận, tình trạng trong nhà tốt, đây không phải đốt đèn lồng mới tìm được sao, thật đúng là nhân duyên tốt.

Cho nên Đường Lý thị nói gần nói xa, thử dò xét ý tứ Đường Hà.

“Chu gia biểu ca?” Đường Hà hồi tưởng lại ngôn hành cử chỉ Chu Nam Sinh, không có ấn tượng đặc biệt gì, nhưng nàng tu dưỡng tốt, cho nên lễ phép nói: “Nhìn không tệ!”

Đường Lý thị không biết con gái ở thời hiện đại thường xuyên biểu hiện là người lịch sự, nghe lời khuê nữ mà nói... Cho là nàng thông suốt rồi, nhất thời vui rạo rực, thông báo với lão đầu tử có thể tiến thêm một bước nữa. Hai người thương lượng đến nửa đêm, ngày hôm sau, Đường Lý thị đi tìm Đường Chu thị, hai người nói chuyện công việc thường ngày, Đường Lý thị vòng vo một lúc, hết chuyện Đông gia cưới đến chuyện Tây gia gả, cuối cùng ấp a ấp úng hỏi: “Bà Tam, cháu ngoại trai nhà mẹ đẻ bà đã đính ước chưa? Chính là Nam Sinh lần trước tới đó!”

Bà Tam lập tức hiểu ý tứ Đường Lý thị, “Mẹ Đường Hà coi trọng Nam Sinh sao?” Chuyện này dĩ nhiên là tốt, một bên là cháu gái nội, nhìn lớn lên từ nhỏ, một bên là cháu ngoại trai thân thiết nhà mẹ đẻ, nếu kết thành thông gia, chẳng phải thân càng thêm thân? Lập tức cười híp mắt tán thành.

“Việc này không nóng vội được.” Đường Lý thị biết được, quả thật Chu Nam Sinh chưa đính ước, bà thông dong hơn. “Đây là chuyện hôn sự của khuê nữ, kết hợp chính là chuyện tốt hai họ, từ từ sẽ đến, người ở giữa xem xét giúp đỡ, không phải hai bên đều vui mừng sao, thân càng thêm thân, đúng là một đoạn giai thoại đây!”

Đường Chu thị cũng là ý này. Hai người lại nói một lúc, Đường Chu thị nghe Đường Lý thị mấy lần ám hiệu muốn gặp mặt Chu Nam Sinh, biết làm mẹ hay thận trọng ý tứ, dù sao không phải chuyện quá mức khó khăn, lập tức sẵn sàng đáp ứng. “Ta cũng muốn biết ý nghĩ cháu trai, để cho nó đi lại nhiều thêm mấy lần, coi như thăm lão bà tử ta đây.”

Đường Hà vì một câu nói của mình, khơi ra hậu quả mà vẫn chưa phát giác ra. Đường Lý thị nghĩ tới chung thân nữ nhi đáng tin cậy, trong lòng phá lệ cao hứng, ánh mắt nhìn Đường Hà vừa mừng rỡ vừa yêu thương.

“Mẹ, người sao thế?” Đường Hà nhẩn nhện, lại không nhận được hỏi.

“Không có gì.” Đường Lý thị cười híp mắt, muốn tiết lộ với nữ nhi, bà suy nghĩ một chút, biết tính nàng bướng bỉnh, lại nhặn xuống. “Giúp mẹ lấy mười cân gạo đãi sạch, dùng nước trong ngâm qua đêm nhé.”

Đường Hà theo lời mà làm. Rạng sáng ngày hôm sau, Đường Lý thị đến nhà Tạ Thạch Ma, muốn xay gạo thành tương (Tương ở đây chỉ gạo ngâm trong nước rồi mang xay hết luân, thành nước gạo sệt sệt, nói chung nước gì sệt sệt đều gọi là tương hết :D). Cho tới bây giờ Đường Hà chưa từng thấy cối xay, muốn đi theo nhìn mới mẻ.

Nhà Tạ Thạch Ma được gọi là chuyên gia xay. Trong thôn phàm là muốn xay đỗ xanh gói bánh chưng, hoặc xay gạo thành bột hoặc tương, đều đến nhà bọn họ. Cối xay quá lớn, cao ngang hông Đường Hà, một người đẩy phải cố hết sức, cần phải hai người cùng nhau làm, một người từ bên này đẩy qua, một người khác lại từ bên kia đẩy tới.

Đường Hà cảm thấy Tạ Thạch Ma rất kỳ quái, không phải là cối xay, mà là quan tài nhà hắc. Quan tài giống cối xay, đều bày ở đại sảnh, người trong thôn dùng để xay, không có một người nào tỏ vẻ khó hiểu với quan tài kia. Đường Hà cảm thấy, người cổ đại so với người hiện đại không có khái niệm về chuyện này, bọn họ nghĩ sinh tử là chuyện hiển nhiên, thái độ đối với chuyện đó tự tại mà thần nhiên.

“Quan tài này để lão bà tử ta sau này dùng.” Đường Hà vây quanh quan tài chuyển động có chút hiểu rõ, đột nhiên phía sau vang lên thanh âm già nua, sợ hết hồn. “A...” Nàng nhận ra lão nhân đúng là lão mẫu thân Tạ cối xay, đồng lứa với bà cô nàng, cụ là lão nhân thọ nhất trong thôn. Đã tám mươi tuổi rồi, nghe nói quan tài này là lão nhân năm ấy sáu mươi tuổi đặt mua, nàng thấy lão nhân mặc dù đầu tóc trắng phau, lưng còng, nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, cười lên nếp nhăn trên mặt giãn ra thật giống như một đóa hoa cúc. Đường Hà tiến lên đỡ lấy lão nhân. “A, lâu lắm rồi không thấy người.”

“Lớn tuổi, không muốn nhúc nhích, bình thường không ra khỏi cửa. Có lẽ lâu rồi con chưa tới.” Lão nhân đứng cạnh quan tài, từ từ vuốt ve, lau chùi quan tài. Lão nhân được phép rảnh rỗi tới để giết thời gian, quan tài bị lau đến khi không nhiễm một hạt bụi, nhiều năm vuốt đến sáng choang. “Nhóc con nhà người, thời gian trôi qua lâu, có nhớ hay không? Có một lần người còn trốn vào trong đây.”

Đường Hà mỉm cười xác nhận. Chính là cái lần Đường Lý thị muốn bán ‘Đường Hà’, ‘Đường Hà’ sợ hãi, vì thường nghe lão nhân bàn luận, có người nói nằm hòm quan tài, từ đó không sợ hãi nghèo khổ, vĩnh viễn hưởng thụ cực lạc, nàng không hiểu cực lạc, nhưng hi vọng không sợ hãi nghèo khổ, vì không có người sắp xếp, luôn để hòm quan tài trống rỗng, không đóng nắp quan tài, nàng một hài tử nho nhỏ, rốt cuộc chui vào né một ngày.

“Khi đó còn nhỏ tuổi.”

Lão nhân liếc nhìn nàng một cái, “Con ban đầu là một cục thịt nho nhỏ, hôm nay đã lớn thành đại cô nương rồi.” Lão nhân cầm tay nàng, tách lòng bàn tay nàng ra, đưa đến ánh sáng xem xét một hồi lâu. “Ta thấy con ngoan ngoãn, thật là may mắn.” Lòng bàn tay ấm áp, thô ráp của lão nhân nhẹ nhàng vuốt ve trên gương mặt nàng. “Hài tử, con người vừa sinh ra, chớp mắt đã đi hết cuộc đời, con phải cố gắng sống tốt nha.”

“... Dạ.” Đường Hà nhẹ nhàng đáp lại.

“Đỡ lão nhân gia ta đi ra chỗ sáng.” Đường Hà đỡ lão nhân gia ngồi ở một gốc cây trong viện, bóng cây dày đặc, âm thanh ve sầu giục giã. Hai người ngồi một lúc lâu, đến khi Đường Lý thị xay xong tương gạo, mới cáo từ về nhà.

“Mẹ, người xay tương gạo muốn dùng làm gì?” Mười cân gạo, xay được hơn phân nửa thùng tương gạo, thật khó Đường Lý thị mới chịu để cho xay.

“Đệ đệ con không phải muốn ăn bánh muối sao?” Đường Lý thị than thở, “Hài tử đứa nào không tham ăn? Cũng khổ cho các con, mẹ làm bánh muối cho các con ăn, một lần ăn đủ!” Lời nói khí phách, thật ra chút nữa dùng hết mười cân gạo, lại đau lòng không thôi.

Trình tự làm bánh muối rất đơn giản. Đi xay tương gạo, trộn lẫn muối, số lượng vừa đủ, đúc vào trong chén, thả vào trong nồi to rồi hấp cách thủy. Yêu cầu bếp lò phải cháy to, đun lên hơn nửa canh giờ, tắt lửa, lại để gần nửa canh giờ nữa, mới có thể trực tiếp ăn, nếu như nhỏ thêm vài giọt dầu phộng thì càng ngon.

Nhưng phương pháp ăn chính xác, còn cần nước tương. Nước tương phân làm ba loại, một là dấm súp chua ngọt ngon miệng, hai là đậu bỏ vỏ cùng xì dầu hòa thành súp mặn, ba là dùng tương cà chua trộn với nước đường. Ba thứ trên pha chế phải tốt, tưới lên trên bánh muối, giã một trái ớt đồ ăn kèm, quả thật mỹ vị không bằng.

Vì tiểu hài tử yêu thích, Đường Lý thị cố ý dùng chén rượu nhỏ làm khuôn mẫu, làm mười mấy chén bánh. Nghĩ đến tiểu nhi tử của mình về nhà thấy có đồ ăn ngon, bộ dáng cao hứng nhảy cẫng lên, Đường Lý thị không nhịn được vui rạo rức.

Kết quả bà trái đợi phải đợi, không đợi được đến khi nhi tử về nhà, có hài tử trong thôn chạy tới nói cho bà biết: “Thím, Tiểu Sơn nhà thím ra sông bơi lội, bị nước cuốn đi rồi!”

Đường Lý thị trước mắt tối sầm, cố gắng chống đỡ, chạy ra khỏi sân, ngã nhào, đập đầu xuống đất, cái trán chảy đầy máu tươi, ánh mắt hướng đi, bà bò dậy tiếp tục chạy, trong miệng phát ra tiếng gào thét khốn đốn, bà chạy tới thôn, đầu đụng vào một người ụt rũ, bà liều mạng còn muốn chạy, người vừa tới một tay giữ bà lại: “Mợ!”

Bà liều mạng dây dưa muốn chạy, lại nghe một tiếng quát to: “Tiểu Sơn còn sống!”

Bà mịt mờ nhìn về người trước mắt, đúng là người bà tâm nguyện, Chu Nam Sinh, người hằn ôm trong lòng, không phải Tiểu Sơn Của bà thì ai?

“Còn sống?” Bà gào khóc.

9. Chương 9

Đường Tiểu Sơn đại đa số thời gian phải làm việc giúp gia đình, nhưng phàm còn lại một chút thời gian nhàn hạ, hắn sẽ chạy khắp nơi gây họa. Đi vào ruộng câu ếch, trèo lên cây đánh ve sầu, cuối cùng luôn luôn là thúc thúc, bá bá nhà khác xách lỗ tai hắn đến cửa: “Đường lão ca (đệ),” bọn họ bình thường muôn miệng một lời nói, “Tiểu nhi nhà ngươi hôm nay lại phá hư mạ nhà ta, làm gãy cành có quả nhà ta...” Đường lão đành phải chịu tội thay, làm trò trước mặt mọi người, nện roi vào mông hắn.

Có một lần hắn về nhà sưng mặt sưng mũi, tố cáo cùng Đường Đại Sơn: “Đại ca, Trương Tam bắt nạt đệ.”

Đường Đại Sơn đau lòng đệ đệ, cuộn cuộn xắn tay áo lên, đi ra ngoài: “Ca giúp đệ đánh nó.”

“Không cần.” Hắn đắc ý nói, “Đệ tự đánh gục hắn.” Hai hốc mắt Trương Tam bị hắn đánh cho thâm đen, từ đó thấy hắn đều đi đường vòng.

Mùa hè, mặt trời chói chang, mấy cái hồ nước lớn nhỏ trong Đường gia thôn, cũng ngang dòng suối nhỏ, Đường Tiểu Sơn thường xuyên đi đến giải nóng, hắn ba tuổi tự học bơi lội, người nhà không để ý, chỉ khi nào Đường Hà thấy có mưa lớn, hoặc đập chứa nước xả nước tưới đồng ruộng, độ sâu của dòng sông Long Giang bên ngoài thôn cũng đến hai, ba thước, nàng cố dặn đi dặn lại hắn, không nên đi ra sông, không muốn phải vớt xác hài tử. Hắn và mấy tiểu tử choai choai đều ỷ mình biết bơi, ngày ngày hẹn hò ra bờ sông, ùm ùm nhảy vào trong nước chơi thật lâu.

Đại bá hàng xóm đang ở trong ruộng cạnh bãi ghe nhàn làm việc, thấy bọn hắn liền nổi điên lên, mấy lần quát mắng đuổi đi, mà bọn hắn coi như gió thoảng bên tai. Sau đại bá làm xong việc, khiêng cuốc trở về nhà, khuyên hắn lần cuối cùng: “Đường Tiểu Sơn, ngươi cứ bướng bỉnh đi, hôm nay nước sông Long Giang lớn, cẩn thận ‘Giang lão gia’ phát uy bắt người đi!” Không muốn tin, Đường Tiểu Sơn chơi đùa đến đắc ý, bơi tới giữa dòng sông, nước sông chảy xiết, người hắn kiệt sức, nước sông cuộn cuộn cuốn hắn đi, hắn phát ra một tiếng kêu sợ hãi, rất nhanh bị nước sông nhấn chìm. Các bạn nhỏ nhất thời bị biến cố làm kinh sợ, vài giây sau mới phục hồi tinh thần, có người lớn tiếng khóc thét, có người kêu la cứu mạng, chỉ một lúc, Đường Tiểu Sơn đã bị nước chảy xiết cuốn xa mười mấy thước. Những người lớn làm việc bên sông đã về nhà hết, cánh đồng bát ngát mờ mịt, cuối cùng không cứu nổi mạng người.

Chu Nam Sinh vừa lúc đi tới bờ sông, muốn qua kênh đá. Kênh này cha hắn không dám qua, vì cha hắn không biết bơi, hắn không giống cha, kênh này trong mắt hắn không coi là kinh người, hơn nữa hắn ở đập chứa nước Thanh Sơn đã luyện bơi tốt, chính là vịn nhất ngã vào sông nước, hắn cũng không coi là việc lớn.

Chu Nam Sinh mơ hồ nghe được phía thượng du truyền đến tiếng kêu cứu của hài đồng, định thần nhìn lại, nước sông cuộn cuộn, chính diện vọt đến một hài tử, không kịp nghĩ nhiều, hắn cởi giày nhảy vào trong nước, hài tử sắp bị nước cuốn xa, trong nháy mắt hắn bắt được hài tử. Sức nước tiếp tục cuốn hai người đi, Chu Nam Sinh dùng một tay ôm hài tử vào trong ngực, hài tử đã bất tỉnh, cái này dĩ nhiên giảm được hài tử dây dụa, nhưng cũng làm Chu Nam Sinh lo lắng có phải hài tử đã chết không? Cho nên hắn càng ra sức bơi vào bờ, có mấy lần hắn cố túm lấy cành lá hương bồ rủ xuống bên bờ, nhưng lại bị đẩy ra xa, thời điểm hắn sắp kiệt sức, rốt cục thành công bắt được một cành hương bồ. Hắn hít một hơi thật sâu, không dám trễ nải, bàn tay bị cây cỏ sắc bén cắt đến máu thịt lẫn lộn, vội mượn cành lá hương bồ, ra sức leo lên bờ.

Sau khi lên bờ bắt chắp nghỉ ngơi, lập tức tẩy rửa bùn cát, nước bắn trong miệng hài tử, cúi người nghe tìm hắn có còn đập không, Chu Nam Sinh nhanh chóng lật người hắn nằm úp sấp trên chân mình, đầu gối dựng lên cao chống vào bụng hài tử, hai tay đè ép vào lưng, một lúc sau, nghe được một tiếng ho, trong miệng hài tử phun ra một vũng nước. Chu Nam Sinh lúc này mới yên lòng lại, vô lực nằm thẳng trên đất.

Các bạn Đường Tiểu Sơn ngay từ lúc Chu Nam Sinh cứu được người lên bờ, nhanh chóng chạy tới đây, thấy hắn dốc lòng làm việc, mà Đường Tiểu Sơn vẫn nhắm hai mắt, cho nên mỗi người vây quanh khóc lớn. Chu Nam Sinh bắt đầu dĩ nói: “Các người sờ lồng ngực nó xem, có phải đang phập phồng không?” Hai hài tử lớn gan sờ soạng: “Có.”

“Cho nên nó còn sống, đừng có khóc nữa.” Mùa hè mặc dù nóng bức, nhưng ngâm lâu trong nước, chân lạnh như băng, áo ướt mặc lâu trên người không tốt, mặc dù người còn sống, nhưng cũng phải tìm lang trung xem hài tử có bị nội thương không. Hắn cởi áo hài tử, ôm lấy, hỏi thăm bọn nhỏ: “Hài tử nhà ai vậy? Các người đi trước dẫn đường đi.”

“Nó là Đường Tiểu Sơn.” Bọn nhỏ âm âm trả lời, “Chúng đệ đều là người Đường gia thôn.”

Đường Tiểu Sơn? Chu Nam Sinh lúc này chưa có cơ hội đánh giá hài tử mình cứu lên, hiện tại vừa nhìn, phát hiện quả nhiên là tiểu biểu đệ của mình. Lần trước, hắn và cha hắn qua Đường gia, lúc ấy xế chiều, Đường Tiểu Sơn cứ vây quanh hắn, quần hắn hỏi làm sao lên núi chơi gái.

May mình vừa vắn đi ngang qua, trước đó không lâu còn là hài tử vui vẻ, sau chẳng phải là làm khách dưới nước của ‘Giang lão gia’?

Chu Nam Sinh một đường xuyên qua bờ ruộng đi vội, mới vừa vào đến thôn, hắn đụng phải mộ. Đối mặt với phụ nhân gào khóc, hắn có chút luống cuống, chỉ có thể khuyên nhủ: “Mộ đừng khóc, Tiểu Sơn còn sống.”

“Mẹ, trước tiên người để cho biểu ca ôm Tiểu Sơn về nhà đã.” Đường Hà sau khi nghe thấy vội vàng chạy tới, muốn đỡ Đường Lý thị đang vô lực ngồi dưới đất khóc thét. “Con đi tìm lang trung.”

“Được.” Đường Lý thị bò dậy, loạn xạ lau nước mắt, đưa tay muốn đón lấy con mình.

Chu Nam Sinh nhìn trên mặt bà loang lổ nước mắt, âm giọng nói: “Để con ôm Tiểu Sơn, chúng ta nhanh về nhà đi.”

Đường Hà kéo ống tay áo ẹ lau sạch nước mắt trên mặt, “Mẹ, nghe lời biểu ca đi.”

Đường Lý thị thất hồn lạc phách, không nghĩ ra dặn dò nữ nhi, chỉ đi trước dẫn đường, một đường rơi lệ, một đường lặp đi lặp lại: “Vạn nhất con ta có làm sao ta cũng không sống nổi... Nam Sinh, con là đại ân nhân của Đường gia... Đại ân nhân...”

Đường Hà mắt nhìn hai người bọn họ, vành mắt cũng hồng. Sau khi xuyên qua tới nay, nàng thật ý coi Đường gia là người một nhà, nàng hoàn toàn không tưởng tượng được Đường Tiểu Sơn ra ngoài lại gặp điều bất trắc.

Bắt một hài tử bên cạnh dẫn đường, chờ Đường Hà mời lão lang trung về đến nhà, đã qua gần nửa canh giờ, Đường Lý thị đặt Đường Tiểu Sơn nằm ở giường của bà và Đường lão, vì tay chân hắn lạnh như băng, bà ôm cái chăn thật dày đắp cho hắn. Lão lang trung tới nhà, bà vừa lo âu vừa chuyển qua luống cuống tay chân. Thật vất vả lang trung mới xem bệnh xong, nói một tiếng “Không đáng ngại.” Lại kê đơn thuốc.

Trong lòng ổn định, Đường Hà mới chú ý tới một thân quần áo Chu Nam Sinh. Cho đến bây giờ Đường Lý thị chỉ chú ý trông coi nhi tử, nơi nào để ý tới hắn một thân chật vật, nửa canh giờ hành hạ, nhiệt độ cơ thể hắn đã hong khô quần áo. Không chỉ như thế, chân hắn còn trần trụi... Giày hắn để ở bờ sông bên kia, trước sau không có cơ hội nhặt về. Cho dù lòng bàn chân nông dân da dày, nhưng một đường chân không đi qua cát sỏi, bụi gai, lại còn cổ bên bờ sông cửa vào người, chân hắn để trần từ đầu đến cuối đã rướm máu rồi.

Đường Hà có thể tưởng tượng, hắn không vì tình cảm thân thích mới cứu Tiểu Sơn, nguy cấp trước mặt, nào có kịp nhìn rõ đây là ai? Mạo hiểm tính mạng cứu người, đến bây giờ cả miếng nước còn chưa được uống, vẫn giúp nàng bận trước bận sau. Người thanh niên bình thường này, lại có tấm lòng cao quý đến vậy!

Đường Hà nhìn hắn, nhẹ giọng nói cảm ơn: “Cám ơn huynh cứu Tiểu Sơn, nếu không mẹ muốn điên rồi.” Nước mắt của nàng cũng muốn rơi xuống, nàng cố gắng, nuốt nước mắt trở về.

“Hắn là phải như thế.” Nam Sinh nhìn nàng, “Không cần quá thương tâm, ta thấy Tiểu Sơn rất khỏe mạnh, qua hai ngày nữa sẽ bình phục.”

Chu Nam Sinh mặt mũi trước sau bình tĩnh, Đường Hà tin tưởng chuyện sẽ như hắn nói, lập tức trong lòng buông lỏng. “Quần áo huynh ngâm trong nước nửa ngày, cẩn thận bị phong hàn, ta đi nấu nước cho huynh, huynh rửa một chút, ta tìm quần áo của Đại ca tới cho huynh thay.” Hôm nay không đúng lúc, Đường Tổng thị đưa Đào Đào về nhà mẹ đẻ, Đường lão và Đường Đại Sơn đang làm ruộng, không nhận được tin tức, cũng không có nhà, chỉ còn mình nàng chủ trì cục diện.

Chu Nam Sinh do dự, lắc đầu nói: “Trên ruộng làm việc, mồ hôi ướt quần áo là chuyện thường, đừng ngại chuyện này. Chẳng qua muốn phiền muội, cho ta mượn một đôi giày của biểu ca.”

Đường Hà biết hẳn muốn tránh hiềm nghi, tuy là thân thích, nhưng một nam tử trưởng thành như hẳn, hiện thời ở nhà nàng tắm, sẽ không giải thích được chuyện hồ đồ.

Thật ra thân thích ở trong nhà rửa mặt là chuyện không thể bình thường hơn. Đường Hà không ghét gì hơn sự cổ hủ của thời cổ đại. Nhưng không dám thuyết phục hẳn nữa, đành để hẳn trước tạm rửa sạch hai chân, sau lại tìm tất của Đường Đại Sơn cho hẳn. Đường Đại Sơn cao ngang hẳn, chân cũng một loại lớn nhỏ, giày cực thích hợp. “Lòng bàn chân còn phải bôi thuốc trị thương, một lát ta đi bốc thuốc cho Tiểu Sơn, ta mua cho huynh luôn.”

Chu Nam Sinh sâu xa, liếc nhìn nàng một cái, cảm ơn, “Phiền toái biểu muội rồi!”

“Hẳn là việc nên làm.” Xoay người muốn đến phòng bếp làm cho hẳn chén nước gừng tiêu hàn.

Chu Nam Sinh ngăn cản nàng, “Không vội, đi bốc thuốc cho Tiểu Sơn quan trọng hơn, ta mang thư tới cho bà cô, sợ bà chờ sốt ruột.”

“Cũng được.” Nàng muốn đi bốc thuốc, mẹ nàng thất hồn lạc phách, không bằng để Đường Chu thị chăm sóc hẳn. “Chúng ta đi cùng đường, huynh đi cùng ta luôn đi.”

Đến nhà Đường Chu thị, Đường Hà hai lời ba câu, đơn giản kể lại chuyện cho bà nghe, lão nhân gia liên tục kinh hô, nghĩ mà sợ, lại rơi nước mắt, “Chuyện này khiến người ta lo lắng, hài tử bướng bỉnh ơi, vạn nhất chuyện này xảy ra... may mắn, may mắn, ông trời phù hộ.”

“Bà Tam, bà nấu cho biểu ca một chén nước gừng nhé.” Đường Hà vừa nói rõ mấy câu, phải mau chóng đi lấy thuốc, nàng hấp tấp cáo biệt. “Biểu ca, hôm nay trong nhà bồi rồi, tiếp đãi không chu đáo, huynh tha lỗi nhé, ngày khác nhất định trình trọng tạ ơn.”

“Đều là người một nhà, không cần khách sáo. “Chu Nam Sinh âm giọng khuyên nàng, “Mau đi đi.”

Đường Hà vội vội vàng vàng đi trên đường, nhưng có người ngăn lại.

“Tiểu Hà.” Người đến là người đã lâu không tiếp xúc, Trương Thanh Trúc. “Mới vừa rồi ta thấy muội cùng nam nhân ở chung một chỗ, hẳn là ai vậy?”

Đường Tiểu Sơn rơi xuống nước, được biểu ca nhà mình cứu, trong thôn có đến một nửa người biết, tự nhiên cũng đoán ra đó là biểu ca Đường Hà, nhưng người không biết, thấy thanh niên nam nữ... đi song song, vẫn có chút liếc xéo.

Chẳng qua tên này không hiểu, nam nhân cái rắm! Đường Hà trong lòng mắng lời thô tục, không đợi nàng mở miệng, Tạ Tuyết Mai đi theo chanh chua nói: “Còn có thể là ai, không phải nam nhân thô tục sao? Không phải Đường Hà thích nhất câu dẫn nam nhân sao?” Nói xong nàng ta hung hăng trừng Đường Hà một cái, tiến lên lôi kéo Trương Thanh Trúc. “Xem một chút, người này bộ mặt chanh chua! Người còn tưởng rằng người là thanh mai trúc mã trong lòng người ta sao? Đừng quên, người đã sớm cưới ta! Ta mới là người người kiêng kỵ hồng về Trương gia bái đường!”

“Người hồ nháo cái gì!” Trương Thanh Trúc gạt tay nàng ta, “Cút về nhà đi!”

“Ta không cút!” Tạ Tuyết Mai thét chói tai, chỉ vào Đường Hà tức giận mắng, “Nàng mới phải cút!”

Một đôi quái đản, hừ! Mặt Đường Hà u ám, muốn vòng qua bọn họ lên đường.

“Tiểu Hà.” Trương Thanh Trúc giơ tay muốn kéo nàng, “Ta không có ý tứ gì khác.”

“Bốp!” Đường Hà giơ tay, cho hẳn một bạt tai, “Cút ngay!”

“A!” Tạ Tuyết Mai mắt thấy nam nhân nhà mình bị đánh, muốn xông lên đánh nhau với nàng. Trương Thanh Trúc bị đánh sưng sờ, nhưng theo bản năng ngăn cản thù tử mình, ngăn đầu ngón người nhìn Đường Hà, “Tiểu Hà.”

“Không gần gũi, không thân thích, không có đạo lý nào lại gọi khuê danh nữ tử.” Đường Hà lạnh lùng nói, “Sau này đừng làm ra chuyện tổn thương danh dự ta, nếu không, không chỉ là một cái tát đâu.”

Nói xong, bỏ mặc hai người, miệt mài lên đường.

10. Chương 10

Trương Thanh Trúc là bảo bối của Trương gia. Mẹ Thanh Trúc liên tục sinh ba nữ nhi mới có hần, Trương gia từ đó cảm thấy hãnh diện, rất quý trọng hần, trong nhà nếu có hai quả trứng gà, ít nhất một nửa cho hần ăn, bên trên hần có ba tỷ tỷ, nhiều năm dài ngộ bất bình đẳng, đều nhẫn nhục chịu đựng, cùng một loại với cha mẹ bọn hần, nâng niu đệ đệ trong lòng bàn tay, chính là xuất giá rồi, vẫn len lén đào chân tường nhà chồng trợ cấp hần. Đến khi hần và Đường Hà, hai người gần gũi từ thuở nhỏ, chuẩn bị thành thân, Trương Thanh Trúc mặc dù không kháng cự, nhưng lại thiếu hăng hái. Như vậy, một đen cô nương chỉ biết vui đầu vào làm việc, lớn lên không tồi, có thể có cái gì thú vị? Mẹ hần bảo hần: “Con ta, con là mệnh hưởng phúc, lúc đầu ba tỷ tỷ con chưa xuất giá, tự có bọn họ giúp đỡ con, hiện tại trong nhà chỉ một mình con, mẹ nơi nào chịu để cho con ra ruộng làm việc cực nhọc được? Tự nhiên muốn tìm cho con một nữ tử có khả năng. Nếu bàn về có khả năng, ai có thể vượt qua Đường gia khuê nữ?”

Như thế hần chấp nhận, hần không phải người xấu xa, ngược lại có hai phần tình ý si mê, từ đó thân mật với ‘Đường Hà’ hơn những người khác. Công việc trong ruộng hần ít phải làm, so với những thanh niên phải lao động dưới nắng thì trắng hơn không ít, mà bản thân hần chú trọng, mỗi ngày ra cửa luôn chỉnh đốn, chính là một thân gọn gàng, so với người bên cạnh luôn dặc ý hơn. ‘Đường Hà’ là một người cuồng dại, Trương Thanh Trúc đan tặng nàng vòng hoa đội đầu, là nàng có thể say mê vui sướng trong lòng, nàng đầu biết toan tính trong lòng Trương Thanh Trúc đây?

Trương Thanh Trúc cảm thấy, ‘hoang đường’ không phải không tốt, nhưng hần không muốn cái loại tốt này. Hần nghe qua lão tú tài nghiện rượu trong thôn nói, yếu điệu thực nữ, cây mơ nấu rượu, lấy tài năng của hần, phải kết duyên với mỹ nhân thông thạo thú vui mới được.

Sau lại, Tạ Tuyết Mai đến tuổi xuất giá, nghe theo chủ tử trở lại Đường gia thôn, dôi mất trong thôn một đám hần tử ngăm đen, mồ hôi chát vật, chỉ nhìn trúng Trương Thanh Trúc tuần tú, Trương Thanh Trúc gặp nàng, hai mắt tỏa sáng, mặt mũi xinh đẹp không nói, lại biết ăn mặc, bốn phần đoan chính, bảy tám phần phong lưu.

Hai người gặp nhau, đang lúc Tạ Tuyết Mai hái Lan Hoa Chi, không hài lòng, sóng mắt lúng liếng, Trương Thanh Trúc cảm thấy thân thể mình mềm nhũn, nên thường xuyên qua lại, hai người ‘không phải quân không lấy chồng’, ‘không phải quân không lập gia đình’.

Mẹ Thanh Trúc ban đầu tức giận, chỉ vào Tạ Tuyết Mai mắng: “Dụ dỗ nam nhân.”

Tạ Tuyết Mai lúc làm nha hoàn đã tích lũy kinh nghiệm phong phú, xoay người diêm dạm đáng yêu, khóc lóc kể lể với Trương Thanh Trúc: “Hận không gặp lúc chưa thành thân.”

Đầu óc Trương Thanh Trúc tự nhiên mơ mơ màng màng, ép cha mẹ, nhất định phải cưới nàng, nếu không hần tan nát cõi lòng, liều chết, không có cách nào tận hiếu. Không cưới được thì bắt đầu ngộ nghịch mẹ, mẹ Thanh Trúc giận đến muốn ngắt đi, vọt tới nhà Tạ Tuyết Mai, trong miệng mắng nàng: “Đồ đi bì ối!” Giật tóc nàng muốn đánh.

Trong nhà Tạ Tuyết Mai có cha mẹ và ca ca đã cưới vợ, vì nàng thuở nhỏ bị bán làm nha hoàn, nên bọn họ không có tình cảm sâu sắc với nàng, ngại nàng làm bại hoại gia phong, không bảo vệ nàng, ngược lại ở một bên lớn tiếng quát đánh. Tạ Tuyết Mai cảm thấy lớn chuyện, hận người nhà tình cảm lạnh nhạt, trực tiếp nói với mẹ Thanh Trúc: “Con có hai mươi lượng bạc của hồi môn, nếu Thanh Trúc cưới con, bạc kia đương nhiên quy Trương gia chi tiêu.”

Mẹ Thanh Trúc quả nhiên động tâm, bà vừa ý Đường Hà, nhưng cảm thấy cha mẹ Đường Hà keo kiệt, của hồi môn một hai lượng bạc là cùng, dù sao chưa có văn thư đính ước, không phải là hai nhà có thể gả cưới tự do sao? Bằng cách này, Trương gia vừa đánh trống vừa thổi kèn, đón Tạ Tuyết Mai vào cửa.

Tân hôn bắt đầu, Trương Thanh Trúc tất nhiên đường làm quan rộng mở. Không được hoàn mỹ chính là một chút áy náy với Đường Hà, trong lòng bất an, hơn nữa nghe nói nàng rơi xuống khe núi, hần muốn tìm Đường Hà nói hai câu: “Ta xin lỗi muội, sau này tự có người khác đối tốt với muội.” Đáng tiếc Đường Hà không cho hần cơ hội làm tình thánh, mắt không thèm liếc hần, làm hần buồn phiền một thời gian, vì cơ hội hai người gặp mặt không nhiều lắm, hần đành gác lại.

Nhưng mẹ Thanh Trúc càng ngày càng bắt mẫn con dâu. Tạ Tuyết Mai nói có hai mươi lượng đồ cưới quy Trương gia chi tiêu, sau khi cưới bà đòi hỏi nàng ta, nhưng năm lần bảy lượt nàng ta ra sức khước từ. Mà mẹ Thanh Trúc lực chiến đấu vạm vỡ, keo kiệt đến ba bốn lượng bạc chi tiêu. Chính là như vậy, Tạ Tuyết Mai con khóc lóc kể lể với nam nhân nhà mình: “Gả cho nam tử, mặc quần áo, ăn cơm. Ta từ nhỏ bị cha mẹ bán đi làm công cho người ta, gả cho chàng vốn tưởng chung thân đáng tin cậy, mặc quần áo, ăn cơm bản thân mình phải tự bỏ tiền.”

Trương Thanh Trúc nào muốn gánh cái tội không chăm sóc thê tử, nghiêm mặt đi chất vấn cha mẹ, mẹ hẳn không dám nói mình vừa bắt đầu đã chứa tâm tư với đồ cưới con dâu, cho nên ngậm bồ hòn làm ngọt, vụng trộm che giấu.

Nhưng bà là mẹ chồng, gây khó dễ con dâu còn nhiều thủ đoạn mà. Không nói đến việc trong nhà giặt quần áo, quét sân, cho gà ăn, nấu cơm, những thứ này chỉ là việc vụn vặt, chính là trong ruộng cấy mạ, gánh phân tưới rau, không thiếu việc cho Tạ Tuyết Mai làm.

Tạ Tuyết Mai trước kia trời sáng sẽ phải dậy hầu hạ người, nhưng chuyện đó và chuyện làm việc nặng trên ruộng là hai việc khác nhau, nàng ta làm công việc đến rồi tỉnh. Mẹ Thanh Trúc ban đầu cao hứng, cố bới lông tìm vết để hà khắc với nàng, sau thấy nàng không được việc, thật lòng nổi giận: “Trương gia ta đứng là xui xẻo, cưới được con dâu lười.” Mẹ Thanh Trúc tổng kết kinh nghiệm đấu tranh với Tạ Tuyết Mai, cùng nhi tử khóc lóc kể lể, “Con ta ban đầu là mệnh hưởng phúc, kể từ khi cưới người thất lưng cao (người lười), bị mệt mỏi cả ngày. Nếu như ban đầu cưới khuê nữ Đường gia thì tốt rồi!”

Nếu như cưới Đường Hà thì tốt rồi, thê tử khuôn mặt mỹ lệ từ từ bị r ám đen, ngón tay ngọc xanh mướt từ từ trở nên thô ráp, tiếng nói dần dần chua hơn. Mẹ chồng con dâu hai người thường xuyên nhìn mèo chửi chó máng nhau, Trương Thanh Trúc ở chính giữa nhận hết bực bội, sao còn có thể cảm nhận được ban đầu ôn hương nhuỷ ngọc, tình ý ôn tồn đây.

Lúc này hẳn nhớ lại Đường Hà đủ loại tốt, chịu khó chịu khổ, hiếu thuận với trưởng bối, không vừa lòng chính là thường ngày quá trầm tĩnh, nhưng có thể tính là dịu dàng quan tâm.

Mẹ Thanh Trúc nhìn thấu suy nghĩ hẳn, thêm mắm thêm muối kích động hẳn, “Con bỏ cái kẻ vô dụng kia đi, cưới Tiểu Hà, con bé từ nhỏ lớn lên với con, cho tới bây giờ là thực lòng, con chịu quay đầu lại, khẳng định con bé cực kỳ vui mừng.”

“Làm gì có đạo lý mới thành thân mấy tháng đã hờn thê.” Trương Thanh Trúc có hai phần tình nghĩa với Tạ Tuyết Mai, trên miệng không chịu, trong lòng là một loại ý nghĩ, khi hẳn quay đầu lại, Đường Hà nguyên ý chờ hẳn.

Chưa từng nghĩ, Đường Hà gặp hẳn lạnh như băng, thậm chí còn cho hẳn một cái tát, nhất thời trong lòng vừa sợ vừa hận. Tạ Tuyết Mai ở bên cạnh chê cười, “Mình cưới người mới còn lưu luyến người cũ không thôi, cho rằng bản thân mình dễ coi phải không?” Ban đầu nàng không phải không có người khác để gả, làm sao lại hết lần này đến lần khác mê đắm, mắt chọn phải một thứ đồ không có suy nghĩ như vậy đây?

Trương Thanh Trúc nghe vậy, then quá hóa giận, một cái tát đánh ngã thê tử trên mặt đất. Tạ Tuyết Mai lúc nào thì bị hẳn đánh qua? Từ trên mặt đất bò dậy, hướng về phía hẳn khóc lóc la mắng, dẫn đến rất nhiều người trong thôn vây xem, Trương Thanh Trúc càng ngày càng hối hận.

Đường Hà cầm thuốc, lại một đường chạy về nhà, trong nhà Đường Lý thị đang trông chừng tiểu nhi tử, Đường Tiểu Sơn tỉnh lại, thấy mẹ liền chui vào ngực, lớn tiếng khóc, nói: “Mẹ, con rất sợ ạ!”

Đường Lý thị vui buồn lẫn lộn, nước mắt chảy xuống, “Người đồ bướng bỉnh, người muốn hù chết ta rồi! Lúc này từ trong tay ‘Giang lão gia’ chạy trốn, sao không thấy người sợ?”

“Con không dám nữa.” Bị lũ cuốn cảm giác sợ hãi còn ở trong lòng, “Sau này con không đi bơi nữa.”

“Con ngoan.” Đường Lý thị ôm hẳn không chịu buông tay, một phen nước mắt, một phen nước mũi.

“Mẹ, liệu cha có đánh con không?” Đường Tiểu Sơn khóc xong, bắt đầu lo lắng hậu quả gây họa.

“Ông ấy dám!” Đường Lý thị an ủi hẳn, “Có mẹ che chở con, yên tâm.”

Đường Hà ở một bên không biết nên khóc hay nên cười. Còn có tình lực lo lắng có bị đánh hay không, xem ra đã khôi phục sức khỏe. Nàng không nói thêm gì, lui ra ngoài, đến phòng bếp sắc thuốc. Vì sắc thuốc phải trông chừng, mặc dù nhớ đến Chu Nam Sinh bị thương, nàng chỉ kiềm chế, toàn tâm toàn ý canh giữ cạnh ấm sắc thuốc.

Sau khi sắc thuốc xong, bưng đến trong phòng, Đường Tiểu Sơn khóc mệt lại ngủ thiếp đi, Đường Hà theo như lời dặn của lang trung, dặn dò Đường Lý thị cho uống thuốc cần chú ý những việc gì. Sau đó lấy thuốc trị thương mới mua về và khăn vải sạch sẽ, cầm giỏ trúc đã thả mấy chén bánh muối và một lọ gia vị nước tương, nàng rào bước đến nhà Đường Chu thị. Đến cửa nhà bà, thì đúng lúc gặp bà đang đưa Chu Nam Sinh ra.

“Bà Tam, biểu ca muốn đi sao?”

“Đúng vậy, nói là trong nhà có công việc, không chịu chờ lâu.” Đường Chu thị cũng muốn cháu ngoại trai ở chơi lâu thêm lúc nữa, “Hôm nay giăng co một phen, phải được chăm sóc mới phải.”

“Con da đây, vết thương nhỏ này, không quan trọng.”

“Bị thương ở lòng bàn chân, vừa đi cũng muốn đau.” Đường Hà khuyên hẩn, chỉ ít cũng bôi chút thuốc lên, nhiều hơn nữa ở lại mấy canh giờ chờ thuốc phát tác.” Đường Hà là thực lòng cảm thấy có lỗi với hẩn. “Ta làm chậm trễ quá lâu, chưa kịp tiếp đãi huynh bữa cơm nghiêm chỉnh, trong lòng thật sự băn khoăn. Đây là bánh muối mẹ ta mới chưng, huynh ăn một hai chén đi, lấp đầy bụng một chút.”

Chu Nam Sinh muốn cự tuyệt, Đường Chu thị ở một bên phụ họa, “Nam Sinh, nghe bà cô đi, ở lại một lúc nữa.”

Chu Nam Sinh đành phải nghe lời ở lại. Đắp thuốc vào lòng bàn chân, lại dùng khăn vải quấn lên, đầu kia, Đường Hà đã dọn bánh muối lên bàn, Chu Nam Sinh quả thật đói bụng, khách sáo hai câu, cầm đũa, liên tiếp ăn mấy chén.

Đường Hà thấy hẩn ăn hết, muốn thu dọn chén bát, lại liếc thấy trong lòng bàn tay hẩn có vết đỏ, nghĩ đến mới vừa rồi thấy hẩn cầm đũa không yên, trong lòng suy đoán, trực tiếp kéo tay hẩn qua, lật xem lòng bàn tay, quả nhiên là máu thịt lẫn lộn. Tay đứt ruột xót (giống kiểu ‘một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ’ của mình í), Đường Hà không nhịn được hít vào một hớp khí lạnh, oán giận nói: “Tay bị thương làm sao không nói?”

Chu Nam Sinh có chút kinh ngạc đến ngây người, sững sờ vài giây, rút tay về, lại tính che giấu, ho khan vài tiếng, “Không có chuyện gì, vết thương nhỏ.”

“Thuốc trị thương còn dư lại, đắp lên đi.” Đường Hà đưa thuốc cho hẩn, “Cẩn thận vết thương viêm nhiễm.” Mặc bệnh uốn ván là chết người đó!

Chu Nam Sinh cuống quýt xua tay cự tuyệt, nói không thuận tiện. “Ta tự mình bôi, tự mình bôi là được.”

Không thuận tay trái, hẩn làm sao tự mình bôi thuốc lên tay phải được? Đường Hà biết người nọ là cái gì mà tuân thủ nam nữ đại phòng, quan niệm trên mặc dù đáng ghét, hiện tại cũng không phải là thời điểm cãi cọ, vội kêu Đường Chu thị hỗ trợ hẩn.

Đường Chu thị ở bên cạnh, vừa xem một chút cái này, lại vừa xem một chút cái kia, thật là càng xem càng thỏa mãn, cảm thấy đây là một đôi tiểu nhi, nữ tướng, có mấy phần ý tứ.

11. Chương 11

Đường lão và Đường Đại Sơn trời vừa mới sáng đã dậy ra ruộng, vì ruộng ở Tây sườn núi nhiều việc, lại cách xa nhà, hai người mang theo ống trúc đựng đầy cháo, buổi trưa không trở về nhà. Lúc này, hai người ở đầu ruộng ăn xong bữa trưa, đang chuẩn bị tiếp tục làm việc, vừa khiêng cái cuốc xuống ruộng, người trong thôn thấy hai cha con, giật mình, hỏi: “Tiểu Sơn nhà các người đi bơi bị lũ cuốn đi, sao các người vẫn còn ở nơi này?” Một câu nói làm cả kinh Đường lão, ông lão đảo muốn ngã vào trong ruộng. Đường Đại Sơn bận rộn đỡ lấy cha. “Tiểu Sơn sao lại bị nước lũ cuốn đi?” Trong thanh âm đã mang theo tiếng nước nổi.

Người vừa tới chỉ nghe thôn dân khác nói ba câu, đến cả Tiểu Sơn được cứu lên cũng không biết, tới tới lui lui chỉ nghe lọt mấy câu nói kia. Phụ tử Đường gia, hai người trong lòng thảm thiết, không quan tâm thu dọn công việc, hai người dìu lẫn nhau, một đường đi nhanh đến bờ sông, nhưng cánh đồng bát ngát mênh mang, nước sông cuộn cuộn, nơi nào nhìn thấy một bóng người đây?

Đường lão không nhịn được nữa, khàn giọng khóc lên, ông ngồi xổm xuống, thân thể cuộn tròn lại, muốn ngăn lại bi thương lớn lao này. Hàng năm lao động gian khổ làm ông mệt mỏi già nua, nếp nhăn trên mặt trải rộng, đầu tóc đã sớm hoa râm, cộng thêm trung niên mất con đả kích, trên mặt hiện ra thê lương. “Ông trời ơi, người tạo nghiệp chướng a...”

“Cha, người đừng khóc...” bình sinh lần đầu tiên nhìn thấy cha mình khóc, Đường Đại Sơn bi thống, lòng chua xót, hần ngồi xổm xuống đưa tay ôm cha già vào trong ngực. “Cha, người còn có con, sau này con sẽ hiếu thuận với ngài gấp bội...”

Chuyện này làm sao có thể giống nhau đây. Con cái là nợ nần kiếp trước, cha mẹ không phải trông vào bọn họ phụng dưỡng hiếu thuận mới sinh ra, bọn họ phải sống tốt, cha mẹ tâm mới an bình, mới có thể chân chính hạnh phúc. “Đời này của ta có thể sẽ không được hưởng phúc,” Đường lão mờ mịt nhìn đại nhi tử, lẩm bẩm nói: “Mất thấy các con trưởng thành, hôm qua ta còn nói với mẹ con, cuộc sống hạnh phúc muốn tới rồi... kết quả công dã tràng... cũng là vô ích... sau này tất cả cũng không đợi được rồi!”

“Cha!” Đường Đại Sơn cũng không nhịn được nữa, ôm cha mình lớn tiếng khóc.

“Chúng ta về nhà trước đã. Trong nhà mẹ và Tiểu Hà không biết thế nào rồi.” Khóc một lúc, Đường Đại Sơn lên tinh thần khuyên cha hần, “Con nhờ mấy người, cùng đi tìm Tiểu Sơn.”

“Nước lớn như vậy sớm cuốn người đi xa.” Đường lão nhìn nước sông cuộn cuộn, hận không thể tự mình nhảy xuống tìm như tử trở về. “Phải tìm, khó khăn mấy cũng phải tìm, không thể để cho con ta cô đơn làm dã quỳ trong nước được...” Chưa nói xong, nước mắt lại rơi xuống. “Chúng ta lập tức về nhà đi. Mẹ con bọn họ không nghĩ tới phải báo lại cho chúng ta, không biết lão bà tử có bất tỉnh nhân sự không, bà ấy không thể xảy ra chuyện gì.”

Hai người một đường chạy gấp, về đến nhà, thấy yên tĩnh, không một bóng người, trong lòng ‘lộp bộp’ một chút, cước bộ dừng ở trong sân, từ đầu đến cuối không dám động. “Mẹ! Tiểu Hà!” Đường Đại Sơn gấp gấp, giật giọng la to.

“Ông trời ơi, đừng gieo họa cho người...” Đường lão cha tự lẩm bẩm.

Đang lúc hai người kinh sợ, Đường Lý thị trông coi nhi tử gục ở đầu giường, nghe được âm thanh phụ tử bọn họ, cao giọng trả lời, “Ta ở trong phòng đây.”

Phụ tử hai người lao vào phòng, Đường Lý thị quá rõ ý nghĩ bọn họ. “Lão đầu tử, Tiểu Sơn nhà ta còn sống,” trong lòng bà trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vừa khóc vừa cười nói: “Tiểu Sơn được cứu về, thẳng bé vừa uống thuốc, ngủ rồi.”

Cứu về rồi?! Mất mà tìm được chấn động quá lớn, giận bưng bưng theo sát vui mừng, Đường lão một bước tiến lên phía trước, một tay kéo tiểu nhi tử đang ngủ say, một tay hung hăng tát lên mặt hần. “Thằng nhóc! Gọi người là đồ bướng bỉnh! Gọi người là đồ gây họa!”

Đường Tiểu Sơn đau, tỉnh lại từ trong mộng, mở mắt thấy bàn tay to của cha đang vung lên, muốn tiếp tục chào hỏi mặt mình, vừa giãy dụa vừa khóc gọi: “Mẹ, mẹ, con đau quá!”

“Cha hài tử!” Đường Lý thị giành lại tiểu nhi tử trong tay ông, kéo hần ra sau lưng, “Ông giáo huấn con ngoan ngoãn cũng không cần khẩn cấp lúc này, con vừa bị lũ lụt hù dọa rồi nửa hồn rồi!”

Đường lão thấy nhi tử vừa bướng bỉnh, vừa nghịch ngợm, bây giờ lại dễ dàng khóc thét, không đánh nữa, hừ một tiếng, trừng hần: “Bình thường nói chuyện, người vào tai trái, ra tai phải, xem lần sau người còn dám hay không?”

Đường Lý thị xoa dịu nhi tử: “Tiểu Sơn đồng ý với cha đi, lần sau lời cha nói phải nghe, biết không?”

Đường Tiểu Sơn xem xét thời thế, ngoan ngoãn nói: “Cha, lần sau con không dám nữa.” (Hà: câu này ngày bé mình nói suốt, nhưng đâu lại vào đấy thôi =))

Đường lão gạt đầu một cái, trong lòng ổn định, cảm thấy hai chân như nhũn ra, tìm cái ghế ngồi bất động. Đường Đại Sơn tiến lên, sờ sờ đầu tiểu đệ, “Người cái đồ bướng bỉnh, dọa chết người.” Lại hỏi, “Cuối cùng chuyện gì xảy ra?”

Đường Lý thị kể lại chuyện đã xảy ra. “Tiểu Hà cầm thuốc thị thương đến nhà bà Tam tìm Nam Sinh rồi, đã đi gần nửa canh giờ, không biết bọn họ thế nào rồi.”

Đường lão nghe thấy lời bà lại nôn nóng, “Nam Sinh đúng là đại ân nhân nhà chúng ta, bà ngay cả ngụm trà nóng cũng không mời, có phải là muốn đuổi người ta đi?”

Đường Lý thị không giỏi ý tứ, nhỏ giọng nói: “Ta đây không phải quá hoảng sợ sao, nhất thời không quan tâm được.”

Đường lão đứng lên, gọi Đại nhi: “Đại Sơn, con đi theo ta, đi mời Nam Sinh về nhà.”

Tiểu Sơn nghe nói cứu mình là Nam Sinh biểu ca, hẳn muốn xuống giường cùng đi. “Con muốn cảm ơn biểu ca!”

“Người cứ nằm yên đây cho ta!” Đường lão trợn tròn mắt, quát hấn. Quay sang Đường Lý thị nói: “Bà mau chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon ra ngoài, lấy ra một bầu rượu nữa.”

“Được!”

Phụ tử Đường lão hai người đi tới sân viện Đường Chu thị, đuổi kịp Chu Nam Sinh lại muốn đi.

“Nam Sinh ơi,” Đường lão ngăn cản hấn, “Con cứu Tiểu Sơn, chính là đã cứu chúng ta hai cái mạng, Đường gia phải cảm ơn con, ít nhất cũng phải làm cho con mâm cơm nóng, con ăn rồi hãy đi.”

“Biểu đệ,” Đường Đại Sơn ngăn cản hấn, lồng ngực đập thành thịch, “Đệ đã cứu đệ đệ ta, đệ chính là huynh đệ thân thiết. Đi, hai nhà đi uống một chén!”

Đường Hà ở một bên rất im lặng. “Ca, huynh ấy bị thương, không thể uống rượu.”

Phụ tử Đường gia nghe vậy vừa thông suốt vừa khấn trương, mỗi người lôi kéo một cánh tay Chu Nam Sinh, sờ không ngừng trên người hấn, Chu Nam Sinh lúng túng, luôn miệng nói: “Vết thương nhỏ, không quan trọng.”

Đường Hà buồn cười, thấy hấn lúng túng, lên tiếng cứu hấn: “Cha, Đại ca, hai người đừng sờ soạng khắp nơi, thương thế của huynh ấy ở lòng bàn chân và tay bên phải.”

Đường lão kéo tay phải Chu Nam Sinh qua nhìn, Đường Đại Sơn thì ngồi chồm hồm xuống, muốn kéo giày hấn ra xem vết thương, thiếu chút nữa là kéo Chu Nam Sinh ngã trên mặt đất. Chu Nam Sinh nhìn thấy Đường Hà mỉm cười đứng một bên, cảm thấy nằng cổ ý.

“Cậu, biểu ca, thật sự là vết thương nhỏ, không đáng ngại.” Chu Nam Sinh ngăn cản hai người, lại giải thích một hồi lâu.

“Bị thương ở lòng bàn chân không dễ đi đường, đi, ca công đệ về nhà, không uống rượu thì ăn cơm.” Đường Đại Sơn cúi người xuống, ý bảo Chu Nam Sinh nằm lên.

Chuyện này làm Chu Nam Sinh lúng túng, không tự chủ được liền nhìn về phía Đường Hà cầu cứu.

“Cha, đại ca, Nam Sinh biểu ca nói, hôm nay nhà huynh ấy có việc gấp, muốn nhanh chóng về nhà. Chúng ta không thể làm trễ chính sự của biểu ca được, hôm khác chúng ta tới cửa, trình trọng nói tạ ơn.”

“Đúng là ta không để ý cái này.” Đường lão suy nghĩ một chút, tán thành. “Nhưng Nam Sinh bị thương ở chân, đi lại không tốt, Đại Sơn, con đi mượn xe đẩy tay, cho biểu đệ ngồi trên xe, con kéo đệ ấy về nhà. Tiểu Hà, trở về nói với mẹ con, bắt một ít gà vịt, cho Nam Sinh mang về nhà.”

Chu Nam Sinh giật mình, “Cậu, không cần, con cứu người không màng những thứ này.”

“Ta biết con không màng, con thiện tâm, lũ lụt kia nếu chuẩn bị không tốt con có thể bị cuốn đi, hôm nay may Tiểu Sơn gặp được con, người bên cạnh còn không nhất định cứu nó.” Vừa nói trong lòng lại đau xót, nhất thời có chút nghẹn ngào.

“Người không cần suy nghĩ nhiều, Tiểu Sơn không có chuyện gì là tốt rồi.” Chu Nam Sinh âm giọng khuyên ông, “Cậu, chúng ta là người một nhà, không cần phải khách sáo, đồ con thật không muốn, con không phiền biểu ca đưa về, một vết thương nhỏ, con ở ruộng làm việc, người bị thương nặng hơn cũng không để vào trong mắt, tự con về được.”

Đường lão sao chịu, cuối cùng cò kè mặc cả, đồ không mang theo cũng được, nhưng hấn không thể đi đường, Đường Đại Sơn mượn xe đẩy tay đen hấn kéo về nhà.

Sau khi đưa hấn về, Đường lão và Đường Hà muốn cáo từ, bà Tam quan tâm Tiểu Sơn, theo bọn họ cùng nhau về nhà.

Vào sân, Đường Lý thị dùng chậu gỗ đựng nước nóng, đang ngồi cạnh vật lông gà. Nhìn thấy bọn họ đi vào, ánh mắt nhìn về phía sau bọn họ, “Nam Sinh đâu?”

“Nó có việc gấp về nhà rồi.” Đường lão đáp, “Đổi lại sáng mai ta sẽ tới cửa, trình trọng nói tạ ơn.”

“Cũng tốt.” Đường Lý thị tán thành, “Nhưng thịt gà rồi, ta làm sạch sẽ rồi.” Đau lòng nhìn gà trống lớn trong tay, nói: “Tính ra vừa lúc cho Tiểu Sơn bồi bổ.”

“Nó thì bổ cái gì? Muốn an ủi chính là chúng ta, gà chúng ta ăn, để cho nó một bên nhìn.” Đường lão lớn tiếng nói.

“Cha,” Đường Hà bắt đầu dĩ nhiên nhìn cha mình, “Người đừng mạnh miệng mềm lòng nha.” Nhìn ông giận vòng, nằng không muốn vạch trần.

Bà Tam một bên cười giảo hòa: “Được rồi, cứu được người về chính là chuyện tốt.” Lại hỏi Đường Lý thị: “Tiểu Sơn ở đâu? Ta nhìn nó một chút.”

“Nằm trong nhà đây. Ôi, để người phải lo lắng rồi.” Đường Lý thị nói, “Tiểu Hà, đỡ bà Tam vào nhà, ta hầm gà cho các con ăn. Bà Tam, tối nay người ở lại, cùng ăn với nhà con.”

Đường lão và Đường Hà đỡ Đường Chu thị vào nhà. Đường Tiểu Sơn ở trên giường ngủ đã lâu, nghe được động tĩnh mở mắt ra, nhìn thấy cha hấn, co rúm lại, thấy cha hấn lại có ý tứ đánh hấn nữa, liền kêu người.

“Người đứa nhỏ này, thật là...” Đường lão thở dài một tiếng, sờ sờ đầu hấn. “Lần này người dọa bà Tam sợ, nói chuyện với bà Tam một chút đi.”

“Dạ.” Đường Tiểu Sơn khó có lúc biết điều, đứng dậy muốn qua đỡ lão nhân, “Bà Tam, người ngồi đi.”

“Không cần dậy.” Đường Chu thị được Đường Hà đỡ đến bên giường, ngồi xuống, bà mở khăn tay ra, lộ ra mấy khối đường cứng, “Tiểu Sơn, lần này sợ không? Bà Tam cho con đường ăn.” Đưa cho Đường Hà một khối. “Tiểu Hà nếm thử đi, đây là mùng năm tháng năm người bán hàng rong tới thôn ta, ta lấy mấy cái hồ lô lớn đưa muối đổi với hấn đây.”

“Cám ơn bà Tam.” Đường Tiểu Sơn nhận lấy đường ngậm trong miệng, ôm Đường Chu thị bên cạnh, làm nũng với bà.

Đường Hà nhận lấy đường bỏ vào trọng miệng. Lấy khẩu vị nằng mà nói, đường này không tính là ngon, đường quá cứng, mà để trong thùng gạo đã lâu, dính mùi gạo, còn có chút vị hôi dầu, nhưng chẳng biết tại sao, trong miệng Đường Hà ngậm đường, nhìn trước mắt một già một trẻ, nước mắt muốn chảy xuống.

12. Chương 12

Chạng vạng Đường Tổng thị đưa Đào Đào từ nhà mẹ đẻ trở về, nghe nói chuyện xảy ra, cả kinh. “Tiểu thúc luôn luôn bướng bỉnh, lớn gan, lúc này đã sợ chưa? Ta nói này, tính tình đệ nên kiềm chế chút.” Nằng hơn Đường Tiểu Sơn tám tuổi, luôn coi hấn là hài tử choai choai, thật lòng thương yêu hấn, lời nói cũng nói chân thành. “May mà đệ không có việc gì, nếu không cha mẹ suy sụp rồi, cha mẹ suy sụp chúng ta chả suy sụp theo? Ai, chính là Đào Đào cũng đau lòng.”

“Đào Đào đau lòng.” Đào Đào hai tuổi rồi, mặc dù không hiểu toàn bộ lời nói của người lớn, nhưng đại khái ý tứ nghe vẫn hiểu. “Đào Đào không muốn tiểu thúc bị lũ cuốn đi.” Vừa nói vừa đưa tay ôm Đường Tiểu Sơn, khi trong ngực hân liền ô ô khóc lên.

“Đào Đào ngoan,” Đường Tiểu Sơn bị bé khóc đến chân tay luống cuống, “Tiểu thúc rất lợi hại, lũ lụt không cuốn được tiểu thúc đi.”

Đường Hà nhận lấy Đào Đào trong tay hân, hôn nhẹ dỗ dành một lúc lâu, Đào Đào mới an tĩnh lại. “Tiểu Sơn, ta cảm thấy đệ hình như không suy nghĩ hồi lỗi.” Nàng cau mày nhìn đệ đệ mình, “Đệ biết lỗi của mình sao?”

“Biết.” Đường Tiểu Sơn vang dội trả lời, thấy mọi người nhất tề nhìn mình, ngượng ngùng nói: “Đệ không nên ra sông bơi lội lúc lũ lụt. Lần sau đệ không dám nữa.” Cùng lắm lần sau nước cạn thì đi.

“Đây chỉ là lỗi bề ngoài.” Đường Hà nhìn vẻ mặt hân cũng biết ý nghĩ của hân, không có ý định để hân dễ dàng trốn tránh, “Đệ còn lỗi thứ hai lớn hơn. Thứ nhất, ta đã dặn đệ, không được ra sông, đệ đã đáp ứng ta, nhưng xoay người liền quên, như vậy nói không giữ lời là bất nghĩa. Thứ hai, đệ biết rõ nếu đệ có vạn nhất chuyện xảy ra, cha mẹ chịu không nổi, nhưng đệ lại một mình vui đùa, không quan tâm đến cảm nhận bọn họ, đây là bất hiếu. Bất hiếu, bất nghĩa là lỗi lớn, đệ quả thật có kiểm điểm lại sao?”

“Đệ...” đây là lần đầu tiên có người nói với hân đạo lý lớn, Đường Tiểu Sơn không thể trả lời, chỉ có thể nhắc lại lời đã nói, “sau này đệ sẽ không thế nữa.”

“Sẽ không cái gì?” Đường Hà ép sát không tha.

“Sẽ không...” Đường Tiểu Sơn cố gắng suy nghĩ, “Sẽ không bội tín, đã đáp ứng thì sẽ thực hiện.” Thấy Đường Hà lộ ra thần sắc tán dương, được khích lệ, hân tiếp tục nói: “Đệ sẽ không để cha mẹ phải thương tâm, nếu như gặp chuyện nguy hiểm, đệ sẽ né tránh.”

“Là như vậy, không sai.” Đường Hà nói câu ‘không người nào tin tưởng thì không đứng thẳng’ cùng với ‘quân tử không đứng thẳng dưới tường rào’ cho hân nghe. “Tóm lại, sau này phải thay đổi tính tình bướng bỉnh, đệ luôn nhận mình là người lớn, người lớn làm việc luôn phải suy nghĩ trước sau.”

“Đệ biết rồi!” Đường Tiểu Sơn lúc này thần sắc thật tình, tỏ vẻ mình biết tiếp thu chỉ bảo.

Đường lão và Đường Lý thị hai người ở một bên há mồm tròn mắt, Đường Hà nhất quán trầm mặc, mặc dù hơn một tháng qua sáng sủa, sáng khoái hơn rất nhiều, nhưng mọi người không ngờ nàng có thể nói ra đạo lý này, chỉ Đường Chu thị cười híp mắt nói: “Tiểu Hà nói có lý, làm người nên như vậy.”

“Cha mẹ, Tiểu Sơn tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, hài tử choai choai là tuổi gây sự, mặc dù giúp làm việc nhà, nhưng quá thừa tình lực, không có chỗ tiêu hao, không thể lúc nào cũng chú ý được, lại gây ra chuyện ngoài ý muốn.” Đường Hà trong lòng ẩn giấu ý nghĩ rất lâu rồi, thích thú đề nghị: “Chúng ta cho Tiểu Sơn đi học chữ?”

Biết chữ? Đường Tiểu Sơn trước là sợ hãi, “Đệ, đệ...” lắp bắp hồi lâu, mặt đỏ lên, chính là nói không nên lời, trong lòng lặng lẽ sinh ra khát vọng, hân có thể đi học, biết chữ sao?

Nhìn hân, vẻ mặt Đường lão không biết hân nghĩ gì sao? “Biết chữ tốt thì tốt, nhưng chúng ta là gia đình nông dân...” Đường lão khó khăn nói, “Ta không quá trông cậy nhà ta sinh ra tú tài lão gia, huống chi không biết Tiểu Sơn có chút nào phân lượng nhân tài không?”

“Đúng vậy nha,” Đường Lý thị có chút khó khăn, “Nghe nói nuôi một người đọc sách rất tốn tiền, giấy và mực mọi thứ đều đắt.”

“Không hoàn toàn vì cái này.” Đường lão nói, “Một hài tử bốn năm tuổi nên học vỡ lòng rồi, lớn một chút, từ lúc gà gáy đã đi học đến lúc trời tối, bất luận nóng lạnh, không bỏ ngày nào, chính là thi đậu rồi, ta nghe nói trong nhà không có bạc, không có quan hệ, sẽ không được làm quan. Nhà chúng ta thì sao? Dù cần rằng cho Tiểu Sơn đi học, nhưng tính tình nó thế này, chắc gì đã ngồi trước bàn đọc sách được một ngày chứ?”

Đường Tiểu Sơn nghe xúc phạm, thầm nói: “Sao người biết con làm không tới?”

“Ngang bướng thì vẫn là ngang bướng, con là con ta, ta có thể không hiểu con?” Đường lão liếc xéo hắt một cái, “Con võ lòng đã muộn! Bao nhiêu người từ bốn năm tuổi bắt đầu đi học, đều thi không được. Con bằng tuổi này mới bắt đầu biết chữ, trừ phi là thiên tài mới hi vọng thi đậu. Cha xem con, trên người thật không có bóng dáng thiên tài.”

Đường Tiểu Sơn bị đá kích, khuôn mặt suy sụp.

Đường Hà bật cười, “Cha, mọi người hiểu lầm rồi, con nói để cho Tiểu Sơn biết chữ, chưa nói để cho đệ ấy đi học thi khoa cử.” Hàn môn sĩ tử thuộc về ‘cung đầu văn’, ta đây là ‘làm ruộng văn’. “Ý của con là, để cho Tiểu Sơn nhận thức mấy chữ, học đếm, nhiều hơn có thể hiểu chút đạo lý. Đệ ấy hiểu nhiều mới có thể suy nghĩ, có suy nghĩ cuộc sống trôi qua sẽ tốt hơn.” Lại hỏi đệ đệ, “Tiểu Sơn, suy nghĩ của bản thân đệ thì sao? Muốn biết chữ không? Hay là nghĩ muốn tiến thêm một bước đi học thi khoa cử?”

Đường Tiểu Sơn thật tình suy nghĩ hồi lâu, nói: “Đệ không muốn thi qua khoa cử, nhưng cảm thấy được đi học, biết chữ, rất uy phong, đệ rất hâm mộ.” Hắt có chút đỏ mặt, “Tỷ tỷ nói rất hay, đệ muốn hiểu nhiều chút, mọi việc có thể nói ra đạo lý. Cha mẹ,” hắt khẩn cầu cha mẹ, “Cha mẹ đáp ứng đi!”

“Việc này...” Đường lão và Đường Lý thị liếc nhau một cái, có chút khó xử.

“Cha mẹ Tiểu Sơn, nghe lão bà tử ta một câu,” Đường Chu thị vẫn lẳng lặng nghe không xen mồm, đột nhiên nói: “Hài tử nghĩ được thế, là chuyện tốt. Con người a, vốn mong con cháu đời sau tốt hơn đời trước, Tiểu Sơn nếu là đạo lý biết chữ rồi, hậu bối các con tốt hơn các con hiện nay không phải tốt hơn sao? Đến cháu các người, tốt càng thêm tốt.”

“Được!” Đường lão vỗ nhịp, “Nhưng làm sao học, đi nơi nào học, đây cũng là vấn đề.”

Đường Hà cười nói: “Cha, người đã quên rồi, khi còn bé, Quế tiên sinh đã dạy con.”

Thật ra phải nhắc tới chuyện xưa Đường Lý thị muốn bán ‘Đường Hà’ đi. Năm đó, bà nghe nói hài tử biết chữ có thể được chủ nhà chọn làm thư đồng cho thiếu gia, tiểu thư. Dù không làm được việc cũng có thể ở thư phòng bưng trà, rót nước, việc này so với việc nấu cơm, giặt quần áo của nha hoàn thô lậu thoải mái hơn nhiều lắm.

Đường Lý thị mặc dù vạn bất đắc dĩ mới phải bán nữ nhi, nhưng vẫn hi vọng nàng ở với chủ không quá khổ, nên bà mang hai quả trứng gà cuối cùng trong nhà, lôi kéo nữ nhi tới cửa, ước chừng quỹ một canh giờ, mới làm cho Quế tiên sinh đáp ứng nhận lấy ‘Đường Hà’.

Nói đến Quế tiên sinh này, cũng là một chuyện xưa. Nghe nói thái tổ ông ấy chạy nạn đến Đường gia thôn, định cư ở đây, trong nhà nông canh truyền ba đời, ông ấy một mực muốn đi học, mười bốn tuổi đi đậu đồng sinh, đáng tiếc sau lần đó không lên cấp nữa, Quế tiên sinh hai mươi mấy tuổi, phải nuôi sống thê nhi trong nhà, vì ông không biết làm việc, nên mở lớp dạy học, dạy cho hài tử trong thôn và các thôn bên học võ lòng. Vậy nên người lớn tôn xưng ông ấy là Quế tiên sinh.

Quế tiên sinh đáp ứng thu ‘Đường Hà’, dĩ nhiên không thể đặc biệt chỉ bảo nàng, ngày thường cho nàng bưng trà, rót nước, dự thỉnh lúc ông ấy giảng bài cho người khác, hoặc thỉnh thoảng cho nàng viết một hai chữ. ‘Đường Hà’ tổng cộng học hai tháng, tính ra chỉ nghe hết một quyển Tam Tự kinh, viết được tên họ bản thân mình, sau lần đó gần cách thư hương, toàn bộ đã sớm quên sạch. Dĩ nhiên nàng không nói, đám người Đường lão dĩ nhiên không biết, Đường Hà hiện tại nói bản thân mình vẫn nhớ, chưa từng quên luyện tập, coi như miễn cưỡng tìm lý do mình biết chữ.

Bây giờ nhắc lại chuyện xưa, Đường Hà đề nghị Tiểu Sơn có thể đi theo Quế tiên sinh học chữ.

Đường Lý thị kỳ quái hỏi: “Quế tiên sinh không phải là lên trấn trên trợ giảng sao?” Nghe nói ông ấy dạy dỗ ra học trò có người thi đậu tú tài, tên tuổi từ đó dần dần truyền bá ra, mấy năm trước có phú hộ trấn trên mời ông ấy làm trợ giảng.

“Tiên sinh đã trở lại rồi,” Đường Hà nói, vừa vặn hôm kia con chạm mặt ông ấy, ông ấy nói tự mình mở học tự tại hơn, suy nghĩ giống trước kia, cho bọn nhỏ học võ lòng.”

“Tiểu Sơn nhà ta tuổi có quá lớn không?” Đường Lý thị lo lắng, “Vạn nhất Quế tiên sinh không thu lưu thì sao?”

“Đệ đệ không thi khoa cử, biết chữ trễ không sợ. Về phần Quế tiên sinh, có mẹ ra tay, còn sợ ông ấy không thu sao?”

“Người nha đầu này, có hứng thú chế nhạo mẹ sao?” Đường Lý thị giận trách, trừng mắt nhìn nữ nhi một cái, quay sang thương lượng với Đường lão, “Hôm nào hai ta mang tiền học phí đến, van cầu Quế tiên sinh?”

“Ta đi cùng các con.” Đường Chu thị nói, “Quế gia tiểu tử nên để cho lão nhân gia ta chút mặt mũi chứ.”

“Đây là nói...” Đường Tiểu Sơn nhìn cha mẹ một chút, rồi quay sang nhìn tỷ tỷ một chút, “Sau này con có thể nhận thức được chữ trong sách rồi?”

Đường Hà cười nói: “Đúng vậy!”

“Thật tốt quá!” Đường Tiểu Sơn cao hứng xoay quanh, nhanh như chớp ôm Đào Đào đang trong ngực Đường Hà nghe mọi người nói chuyện, “Đào Đào, sau này tiểu thúc biết chữ, sẽ đọc chuyện xưa trong sách cho con nghe!”

“Đào Đào, còn không cảm ơn tiểu thúc.” Đường Tống thị giọng nói mang theo vị chua.

“Đại tẩu,” Đường Hà mỉm cười nhìn nàng, “Sau này đệ đệ Đào Đào không thể trễ nải như Tiểu Sơn, bốn năm tuổi nên học vỡ lòng, đến lúc đó để cho cháu trai và Tiểu Sơn đi học cùng nhau, giúp đỡ nhau tiến bộ. Chính là Đào Đào muốn cũng có thể học, Tiểu Sơn học xong sau này để cho đệ ấy dạy, hoặc là muội có thể dạy con bé.”

“Ôi, một cô bé học làm cái gì! Nhưng học một ít cũng tốt, chờ sau này đệ đệ con bé đi học trở lại, tỷ đệ có thể trò chuyện cùng nhau.” Nhi tử còn chưa thấy thân ảnh, Đường Tống thị đã sung sướng tưởng tượng lúc bé đi học.

Ban đầu nghe muốn cho Đường Tiểu Sơn biết chữ, thật ra nội tâm Đường Tống thị không thích. Chưa nói đến tiền trả công cho thầy giáo, văn chương phí tiền, lại mất nửa sức lao động của hần. Đường Tiểu Sơn càng ngày càng lớn, rất nhanh sẽ trưởng thành, hần biết chữ ít làm việc, nam nhân nhà mình dĩ nhiên phải làm nhiều.

Đang muốn mở miệng phản đối, lại thấy bà Tam ủng hộ, nàng đành phải nhịn xuống bất mãn. Cuối cùng lời của Đường Hà nhắc nhở nàng, lần này mở ra tiền lệ đi học, sau này thuận lợi không phải con nàng? Vạn nhất nàng có phúc khí, nhi tử đi học cao trung, có thể kiếm cho nàng triều đình cáo mệnh thì sao?

Cho nên, Đường Tống thị trong lòng vui mừng vô hạn, nói với Đường Tiểu Sơn: “Đại tẩu may bao bố cho đệ đựng văn phòng tứ bảo, thế nào?”

13. Chương 13

Đường Lý thị lấy con gà béo vô duyên hưởng dụng của Chu Nam Sinh, nấu đầy một nồi, Đường Tiểu Sơn và Đường Đào Đào đang ở cạnh bếp lò, trơ mắt nhìn bà bưng nồi lên, chuẩn bị chén bát. Thịt gà vàng óng ở trước mặt hai người tràn ra mùi thơm ngào ngạt, thật giống như móng vuốt nhỏ ôn nhu gãi nhẹ ở trong lòng. Đào Đào không nhịn được, vươn bàn tay ngắn ra chụp vào trong chén: “Bà nội, đùi gà đùi gà, Đào Đào muốn ăn đùi gà”.

“Ôi, tổ tông của ta ơi,” Đường Lý thị vội vàng ôm bé, giả vờ giận, trừng mắt với tiểu nhi tử, “Nước dãi Đào Đào chảy tràn khắp nơi mà con không lau đi. Con xem con có bộ dạng của thúc thúc không hả?”

Đường Tiểu Sơn cười hắc hắc, “Mẹ, con cũng muốn ăn đùi gà.” Không nhịn được nuốt nước miếng, “Lần được ăn thịt gà gần nhất là hơn một năm trước.” Lại thương lượng với cháu gái, “Đào Đào, đùi gà to chúng ta mỗi người một nửa có được không?”

“Đùi gà Đào Đào ăn, cô ăn. Cô nói, tiểu thúc không nghe lời đi nghịch nước, không cho ăn đùi gà.”

Đường Tiểu Sơn nhất thời vẻ mặt đăm đăm, nhìn về phía mẹ hần xin viện trợ, “Mẹ, người nói với tỷ tỷ một chút đi, con đã đáp ứng lần sau không dám rồi.” Có thịt không để cho ăn, chỉ khổ hơn một chút so với bị nước lũ cuốn đi mà thôi.

“Việc này...” Đường Lý thị do dự, nữ nhi lời nói rất có giá trị, nhưng nữ tử tha thiết chờ mong ăn thịt cũng rất đáng thương.

“Ta chưa nói không cho đệ ăn.” Đường Hà cắt một cây cải trắng, từ trong vườn trở lại, vừa lúc nghe được đệ đệ vì miếng ăn mà vừa dụ dỗ trẻ con vừa dụ dỗ người già, nhất thời dở khóc dở cười, “Tỷ giữ đùi gà to lại cho đệ, cắt ở giếng nước, ngày mai cho đệ ăn.” Nàng nhớ mang máng, người chết đuối không được lập tức ăn cơm, nên sau khi cho Đường Tiểu Sơn uống thuốc, chính là để cho hắn uống hai chén nước cơm.

“Mọi người được ăn thịt, đệ thì xong rồi, ngồi nhìn chảy nước miếng, quá tàn nhẫn đi.” Đường Tiểu Sơn ôm lấy bụng mình, miệng nói: “Đói quá!”

“Đói thì về giường nằm, ngủ thiếp đi sẽ không khó chịu.” Đường Hà bắt vi sở động (không biểu hiện, không có hành động gì). Nam hài mười hai tuổi thật sự quá bướng bỉnh rồi, lúc mới cứu về ủ rũ, ỉu xiu, nằm một ngày đã muốn xuống giường, cuốn lấy người thật phiền.

“Tiểu Hà, ta thấy Tiểu Sơn rất tốt rồi, chính là hôm nay ăn thịt không gấp. Đường Lý thị nhìn nữ tử nước mắt chực lăn xuống, mềm lòng, cầu tình Đường Hà.

Làm mẹ thật không có lập trường, Đường Hà bắt đắc dĩ, “Tiểu Sơn, nghe tỷ tỷ, đùi gà to ngày mai ăn, hôm nay tỷ tỷ hầm cháo gà cho đệ ăn, thịt gà băm nhuyễn hầm cùng gạo, rất thơm.” Thấy đệ đệ không nhìn được nuốt nước miếng xuống, nhìn cười, tiếp tục tỉnh bơ quyến rũ, “Tỷ nấu cháo gà với cải trắng, đảm bảo ăn vừa mê vừa say. Cải trắng non nhất tỷ để đệ ăn, Đào Đào cũng không cho.”

“Đệ ăn với Đào Đào.” Đường Tiểu Sơn bị thuyết phục, lưu luyến liếc mắt nhìn thịt gà thơm nức, ôm lấy cháu gái đi.

“Cái tên bướng bỉnh này đến cha nó nó cũng không sợ, lại nghe lời con nhất.” Đường Lý thị cười nói, tay chân không ngừng giúp Đường Hà thái cải trắng, “Còn thiếu món này nữa thôi, con dọn bát lên đi. Ai, trời tối rồi, Đại ca con vẫn chưa về, đoán chừng nhà Nam Sinh mời ở lại ăn cơm rồi.”

“Không sao, con san đồ ăn ra để ở trên bếp cho nóng. Trong nhà già trẻ, lớn bé đói cả rồi, không đợi được nữa.” Đường Hà nói xong, cầm bát đĩa vào sảnh đường dọn ra.

Đường Lý thị một bụng lời nói từ cổ họng xuất hiện, bà hiện tại hận Chu Nam Sinh không lập tức thành cô gia nhà mình (cô gia là con rể nhà). Rất muốn nói chuyện với Đường Hà một chút, mặc dù không trực tiếp nói Chu Nam Sinh, nhưng nói một chút về bà Tam, nói một chút về nhà mẹ đẻ bà, nói một chút chuyện cười gả nhà người ta, ám hiệu một chút chắc là vẫn có thể.

“Từ xưa lão nhân gia đã nói, ân nhân cứu mạng không muốn hồi báo, chỉ đành phải lấy thân báo đáp.” Đường Lý thị cười nói với nam nhân nhà mình, “Nam Sinh cứu Tiểu Sơn nhà mình, Tiểu Sơn không phải cô nương, Tiểu Hà làm tỷ tỷ, kết thân với Nam Sinh, coi như lấy thân báo đáp, vừa vặn thành một đoạn giai thoại rồi?”

Đường lão không tán thành, “Chúng ta làm cha mẹ, ý định ban đầu là tìm cho khuê nữ phu quân nhân phẩm tốt, Tiểu Hà nghe lời này của bà, nếu nó nghĩ cha mẹ gây khó dễ, còn gì là chuyện tốt nữa? Lời này của bà đừng nhắc lại.”

“Đi đâu mà tìm được cô gia thích hợp như vậy,” Đường Lý thị nói thầm, trong lòng cực thất vọng, “Theo như lời ông nói, Nam Sinh cứu Tiểu Sơn, nhà ta không thể làm mai với nhà nó rồi?”

“Cứ chậm đã.” Đường lão cũng than thở, “Chúng ta nhìn Nam Sinh dĩ nhiên là tốt, nhưng nếu Chu gia không để Tiểu Hà vào mắt thì sao? Ta muốn làm thông gia, nhờ người ta muốn dùng có cái đại ân để chối từ thì sao?”

“Đường Lý thị cho tới bây giờ nhìn khuê nữ nhà mình ngàn tốt vạn tốt, rất xem thường lời này, nhưng sợ mình hành động thiếu suy nghĩ, cho dù như ước nguyện, nữ nhi đến Chu gia sẽ bị coi thường. Đành phải nhìn xuống hàng vạn, hàng ngàn tâm sự, quyết định chủ ý thúc đẩy từ bên cạnh tiểu nhi nữ.

“Mẹ,” Đường Hà trở lại phòng bếp bưng thức ăn, “Cải trắng xào xong chưa? Có thể ăn cơm chưa?”

“Được rồi.”

Đồ ăn trên bàn, người một nhà phân già trẻ ngồi xuống.

“Tiểu Sơn,” Đường lão nghiêm mặt nói, “Hôm nay người một nhà đều bị con làm phiền mệt mỏi, sau này không thể gây họa nữa.”

“Vâng.” Đường Tiểu Sơn biết điều trả lời.

“Làm cha mẹ, lúc nào cũng mong con cái bình an.” Đường Chu thị cảm khái, “Tiểu Sơn, con chính là khúc ruột của cha mẹ con, sau này con không thể xảy ra chuyện gì, nếu không hai người bọn họ tổn thương, cuộc sống sẽ không có ý nghĩa.” Lại trêu chọc Đào Đào, “Đào Đào là tâm can của cả nhà, phải khỏe mạnh lớn lên, biết không?”

“Đào Đào muốn lớn lên, lớn lên mua đường cho bà cố ăn.” Hôm nay ăn đường Đường Chu thị cho, Đào Đào nài thanh nãi khí hứa hồi báo.

Người một nhà nhất thời cười lên.

Đường Hà rót đầy chén rượu cho cha, nói: “Hôm nay nhiều chuyện xảy ra, khiến cha mệt mỏi, con mời người một chén.”

Đường lão bưng chén rượu lên, phụ tử hai người cạn chén, uống một chén, thật sâu thở ra một hơi, Đường lão nhìn về phía khuê nữ: “Tuổi còn trẻ, than vãn cái gì.”

Bình sanh phù nhất bạch, tiêu tẫn vạn cổ sầu. Đường Hà trong lòng âm đạm, nếu như ban đầu nàng bình tĩnh một chút, có phải con của nàng có thể lớn lên, nàng cũng có thể ôm ở bên người rồi?

Người một nhà ăn xong cơm tối, ngồi trong sân nói chuyện phiếm, Đường Lý thị ôm Đào Đào, phe phẩy quạt hương bồ trong tay, chỉ sao trên trời cho bé, kể chuyện xưa Ngưu Lang Chức Nữ, nói đến thiên hồi bách chuyển.

Đường Hà ở một bên nghe đến nồng nhiệt. Nông thôn có đủ loại truyền thuyết, nàng là thế hệ sau, mặc dù nghe qua một phần, nhưng không sinh động như vậy. ‘Tổ mẫu kể chuyện xưa’ cũng là một phần ký ức tốt đẹp trong trí nhớ tuổi thơ.

“Nào, mọi người ăn dưa thôi.” Đường Tống thị thu dọn sạch chén đĩa, lại lấy dưa mang ở nhà mẹ đẻ về, rửa sạch, bổ ra, đặt ở trong đĩa lớn, bưng ra. “Dưa nhà mẹ đẻ con ở trong thôn là đứng đầu, ngọt lắm! Bà Tam, người ăn nhiều vào.”

“Được.” Bà Tam cười híp mắt đáp ứng, bởi vì trên dưới thiếu hai cái răng hàm, chỉ có thể dùng hàm còn lại nhai dưa.

“Đại tẩu, tẩu cũng ăn đi.” Đường Hà nhìn Đường Tống thị không nhìn ra phía ngoài cổng viện, cười khuyên nàng, “Trăng sáng quang chiếu đường sáng rõ, Đại ca về chậm một chút cũng không có chuyện gì, tẩu đừng lo lắng.” Hiện tại thiên hạ thái bình, người về quê đi đường ban đêm không ít, Đường Đại Sơn một thanh niên trai tráng sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Cái này, ta tùy tiện ngó ngó mà thôi.” Đường Tống thị ngượng ngùng, thấy Đào Đào đã bị dỗ dành ngủ thiếp đi, bèn rộn nhận lấy từ trong ngực Đường Lý thị, “Mẹ, con đưa Đào Đào vào trong nhà thu xếp.”

“Đi đi.” Đường Lý thị đáp, một bên nói chuyện phiếm với Đường Chu thị. “Ai nha, gió thổi thật thoải mái. Cực khổ một ngày, ban đêm người một nhà hóng mát nói chuyện phiếm, thật cảm thấy cuộc sống sung sướng.”

“Con khổ tận cam lai rồi (thời khắc khó khăn đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới),” Đường Chu thị cảm khái, “Hiện tại con cháu nhiều, ta thật hâm mộ quá.” Dân nông thôn, không sinh được nhi tử, nữ nhi sau khi gả đều rời khỏi đây, lão nhân gia còn sống đã không quanh quệ thế này. Trong khoảng thời gian ngắn, Đường Chu thị tâm tình sa sút.

“Bà Tam, lời này của người khách khí rồi. Người là bà nội bọn nhỏ, bà cố nội Đào Đào, không phải là người con cháu đây nhà, tứ đại đồng đường (bốn đời) rồi?”

“Bá nương.” Đường lão cũng mở miệng nói, “Người biết con mà, con hay nói với bọn nhỏ, người là bề trên của chúng con, chúng con hiếu thuận người, bọn nhỏ có chỗ nào không được, người cứ nói, con đuổi ra khỏi cửa.”

“Tốt, lời các con chắc chắn vậy ta yên tâm.” Đường Chu thị nói, “Vừa lúc ta có việc thương lượng với các con đây.”

Đường Hà biết nàng và Tiểu Sơn là tiểu bối, nghe trưởng bối nói chuyện không tốt, tìm lý do dụ dỗ Tiểu Sơn rời đi.

“Cha Tiểu Hà, trước kia con đã biết, người nhà mẹ đẻ ta tới nói, cha ta qua đời được năm năm, ta là con, phải đi về cải mộ cho cha, chỉ là ta và Tam bá con cả đời không sinh được nhi tử, đường tử, đường muội con đã sớm gả, là người của nhà người ta, ta hôm nay lẻ loi một mình, ta sợ trở về cải mộ cho cha, ông không thấy cháu trai, hạ xuống đất sẽ không an tâm.”

Đây là muốn lão Đường gia bọn họ làm con nối dõi, theo bà trở về nhà mẹ đẻ an ủi bề trên.

Chuyện này dù sao không phải chuyện nhỏ, Đường Lý thị không dễ dàng trả lời, Đường lão cũng trầm mặc, nhất thời không khí ngưng trệ.

“Không phải thật muốn các con làm con thừa tự, chỉ là hình thức thế thôi. Đến ngày đó, ta một thân một mình, thật sự là không có dũng khí trở về.” Đường Chu thị vừa nói vừa buồn, “Ta biết đây là đại sự, các con không cần trả lời luôn. Hôm nay Nam Sinh đến nói cho ta biết công việc cải mộ đã xác định rồi, còn một tháng nữa thôi. Các con suy nghĩ mấy ngày rồi cho ta câu trả lời chắc chắn.”

“Không cần phải suy xét cái gì nữa,” Đường lão trầm giọng mở miệng, “Mấy năm này người đối đãi chúng con còn tốt hơn mẹ ruột. Phàm là con có một chút lương tâm, sẽ nhất định đáp ứng người, người yên tâm, đến ngày đó không chỉ con, Đại Sơn, Tiểu Sơn, còn có Tiểu Hà, đều đi chống đỡ cho người!”

“Được,” Đường Chu thị lấy ra khăn tay, lau lau khóe mắt, “Hài tử ngoan, hài tử ngoan.”

Đường Lý thị ở một bên không nói chuyện. Sau đấy, lúc ban đêm sắp đi ngủ bà hỏi nam nhân nhà mình: “Ông không sợ mẹ có ý kiến gì sao?”

Đường lão trầm mặc hồi lâu, Đường Lý thị cho là ông đã ngủ thiếp đi, thật lâu sau mới nghe ông nói: “Mấy năm nay, Bá Nương luôn đối đãi với ta như con trai.”

14. Chương 14

Trên Đường lão có năm tỷ tỷ, một ca ca. Cha ông Đường Đồng Ngưu cưới mẹ ông Đường Tần thị, Đường Tần thị liên tiếp sinh năm nữ nhi, mẹ chồng ngày ngày nói giọng mỉa mai, nam nhân nhà mình thường xuyên nhăn mặt, vì cuộc sống khổ sở, một lòng hi vọng sinh được nhi tử.

Đừng nói đi miếu cầu Tống Tử nương nương, chính là đi ngang qua bia ‘Thái Sơn Thạch Cảm Đường’ cạnh hồ nước trong thôn, cũng có thể dừng lại lạy hai lạy. Như thế ngày phán đêm phán, vất vả sinh năm khuê nữ đã ba mươi tuổi rồi, rốt cục lại mang thai lần nữa. Từ khi phát hiện ra hỉ mạch, Đường Tần thị xác định không ăn được quá nhạt, suốt ngày chỉ ngồi canh chừng bình muối chua, một ngày ba bữa mang theo để ăn, ban đêm cũng không rời.

Hoài thai mười tháng, một hài tử mập mạp khóc oa oa chào đời, Đường Tần thị nhìn hạ thân tiểu oa nhi, đúng như ước nguyện trông thấy một cái chim nhỏ, một mối tiêu tán toàn bộ, phát ra một trận cười thỏa mãn.

Đường Tần thị đương nhiên thỏa mãn. Hài tử lớn nhất Đường gia, Đường Thiết Ngưu đã đi ra ngoài ở riêng, mẹ chồng sống với tiểu nhi tử Đường Đồng Ngưu, mặc dù Tam tẩu Đường Chu thị cũng sinh toàn bộ nữ nhi, thậm chí còn nhiều hơn bà một người, nhưng cuộc sống không khổ sở, làm Đường Tần thị sinh ra ít nhiều ghen ghét.

Bây giờ tốt rồi, lão Đường gia có duy nhất kim tôn tôn tử từ bụng bà chui ra, bà ở Đường gia xoay người thành chủ nhân. Đường Tần thị gặp Đường Chu thị, từ đầu ngón chân đến sợi tóc, đều rỉ ra một cổ đắc ý,

bà khuyên Đường Chu thị không nên sinh thêm nữa, nói là “Tam tẩu, nếu tẩu lại sinh ra một khuê nữ, nhà tẩu có thể gộp đủ thành ‘thất tiên nữ’ đó.” Thế có khác nào gây sự chứ? May Đường Chu thị bản tính hiền lành, nhin được, không muốn tức giận.

Mặc dù các cụ nói, nhiều con nhiều phúc, nhưng Đường Tần thị có một nhi tử, đã hài lòng lắm rồi. Trong nhà nhiều hài tử, sau này các tiểu cô đều xuất giá, cha mẹ chồng đã già, không làm được việc nặng. Việc cần dùng sức chỉ có bà và Đường Đồng Ngưu, nếu như có hài tử mới ra đời, mọi người khỏi ăn luôn. Cho nên bà và Đường Đồng Ngưu rất chú ý chuyện phòng the. Cứ thế được ba năm, cha chồng lớn tuổi, một đêm đang ngủ thì qua đời, tuy nói chuyện giữ đạo hiếu ở nông thôn không có luật pháp yêu cầu nghiêm khắc, nhưng thân thiết với cha đã qua đời, Đường Đồng Ngưu và Đường Tần thị ít nhất phải tránh chuyện phòng the một năm, không nghĩ được, ở thời kỳ chịu tang, Đường Tần thị lại mang thai.

Thật ra chuyện như vậy, ở nông thôn không hiếm thấy, mọi người năm mươi bước cười một trăm bước, mặc dù đáy lòng sáng tỏ, bên ngoài sẽ không có người nhắc đến để cười nhạo. Nhưng mẹ chồng Đường Tần thị là người rắc rối, biết được con dâu có thai trong thời kỳ chịu tang, lập tức đứng trong viện chống nạnh mắng. Nói Đường Tần thị không biết xấu hổ, cả ngày chỉ biết ôm nam nhân phóng đàng, thế còn nhẹ, bà còn đi tìm tộc trưởng, nói Đường Tần thị “Cha chồng thịt còn chưa nát hết, con dâu đã phóng đàng sung sướng, đâm vào ruột gan con trai bà”, kiện con dâu tội ‘bất kính, bất hiếu, ngỗ nghịch bề trên’, phải đuổi!

Đường Tần thị bị bức đến nỗi phải ôm bụng hai tháng, quỳ trước cửa phòng một ngày một đêm, nam nhân nhà bà buồn bực hút thuốc, từ đầu đến cuối không lên tiếng. Cuối cùng Đường Chu thị thấy, chẳng những để cho nam nhân nhà mình Đường Thiết Ngưu kéo Đường Đồng Ngưu đến nhà tộc trưởng bưng bát chuyện kia, còn quỳ cùng bà, ẹ chồng chút mặt mũi, chuyện này mới bỏ qua.

Đường Tần thị vốn không mong đợi hài tử này, không biết có phải nó bị một phen giầy vò hay không, mà bụng bà không thấy lớn mấy, mặc dù sinh hạ nam oa quý giá, nhưng Đường Tần Thị nhìn không vừa mắt. Bà cảm thấy đại nhi tử mới là phúc tinh của bà, coi đại nhi tử là cục cưng, lấy đại danh nổi tiếng: Bảo Phúc. Về phần tiểu nhi tử, theo người trong thôn Đại Lưu tùy tiện kêu nhũ danh Nhị Dẫn Tử, sau lần đó cũng không để ý, chính là ghi danh hộ tịch trong quan phủ không thay đổi tên họ, đại danh cũng gọi là Đường Nhị Dẫn. Làm mẹ ôi thiên vị, năm tỷ tỷ cũng thấy, thối phồng đại đệ trong lòng bàn tay để mẹ sung sướng, hờ hững với tiểu đệ. Tứ tỷ, Ngũ tỷ tuổi còn nhỏ, thường xuyên khi dễ hấn sau lưng. Đường gia miệng ăn nhiều, kể sinh nhai khó khăn. Đường Nhị Dẫn không được mẹ ruột chào đón, bốn tháng đã không được bú, dinh dưỡng không đủ, người nhà không dạy tiểu oa nhi khai thông đầu óc, Đường Nhị Dẫn gầy trơ xương, không bằng một góc đại huynh, lại ngơ ngác giống cái cây, biểu hiện càng làm trưởng bối không thích.

Cứ như thế quanh què đến bốn tuổi, có một ngày, bà nội hấn ý tưởng bộc phát, nói Tam bá gia hấn không có nam oa, để cha hấn đưa hấn làm con thừa tự cho Tam bá. Cha hấn luôn luôn là mẹ nói gì thì chính là đó, liền đáp ứng, Đường Nhị Dẫn ở nhà đại bá sống khá giả hơn rất nhiều. Đường Thiết Ngưu và Đường Chu thị là người đôn hậu, mấy nữ nhi được nuôi dạy dụ ngoan, hiếu lễ, đối đãi tốt với tiểu đệ đệ, thật là mùa xuân ấm áp. Đường Nhị Dẫn từ đó được ăn no, mặc ấm, được chơi đùa với các tỷ tỷ, học đông học tây, dần dần lộ ra sức lực linh hoạt, nhút nhát muốn gọi Tam bá là cha, Tam bá nương là mẹ, ai ngờ lúc này Đường Tần thị lại tới náo loạn, sống chết không đáp ứng cho hài tử làm con thừa tự, nói: “Làm gì có đạo lý cục thịt do mình sinh ra lại gọi người khác là mẹ.” Lời nói âm vang, nhưng không thấy bà dẫn con về nhà, chỉ kéo dài thời gian, cách mấy ngày lại ồn ào một trận, nhéo lỗ tai Đường Nhị Dẫn mắng hấn: “Đồ hồn trưởng không có lương tâm, lão nương bụng mang dạ chứa người mười tháng, chịu không hết khổ, hiện nay người muốn nhận người khác làm mẹ rồi!”

Đường Nhị Dẫn còn nhỏ tuổi, vốn là được dạy dỗ phải né tránh, chịu đựng bà ồn ào, lại càng cảm thấy sợ hãi. Đường Chu thị thật sự nhìn không được hài tử bị làm khó, đã nói: “Hết cách rồi, người dẫn nó về nhà đi.” Đường Tần thị thế nhưng không muốn.

Đường Tần thị thật ra rất thích ý hài tử được Tam bá nuôi, nhà mình có thể tiết kiệm được khẩu phần lương thực. Bà không muốn đưa con ra ngoài làm con thừa tự, vì bà tự định giá, nhà Tam bá không có nam oa, năm khuê nữ sau khi gả sẽ rời khỏi đây, vài mẫu ruộng nước nhà Tam bá đều thuộc về Đường Nhị Dẫn phải không? Đường Nhị Dẫn là mình sinh, ruộng của Đường Nhị Dẫn không phải quy mẹ đẻ quản? Đến lúc đó, gia sản nhà Tam bá sẽ thành của mình.

Bà có tâm tư này, Đường Thiết Ngưu và Đường Chu thị đều thấy rất rõ ràng, bị dạng này tính kế, thánh

nhân cũng phát hỏa. Đường Chu thị khuyên nam nhân nhà mình: “Bảo nàng ta dẫn Nhị Đản về nhà đi, đi theo nàng ta, đóng cửa hành hạ làm sao ta cũng mặc kệ.”

Đường Thiết Ngưu than thở, rốt cuộc gần gũi cháu, không chịu được hẳn tiếp tục chịu khổ.”

“Đệ đệ kia của ông gần gũi nhi tử đâu rồi? Sao không quản?” Đường Chu thị bĩu môi.

“Đệ đệ ta khi nào thì chú ý đến Nhị Đản?” Đường Thiết Ngưu rất thất vọng với đệ đệ, “Không phải bà không biết, nó bị mẹ ta nuôi một chút cật sống cũng không có, trước kia toàn bộ đều nghe mẹ ta, hiện tại toàn bộ đều nghe thê tử.”

“Ông không nghe thê tử phải không?” Đường Chu thị cắt ngang.

“Nghe, liền nghe.” Đường Thiết Ngưu cười dụ dỗ bà, “Là nam nhân, nên coi hài tử là bầu trời bao la, vì chúng mà che gió che mưa.” Ông quyết định dứt khoát: “Được rồi, nghe ta, cùng lắm sau này không cho làm con thừa tự, không gọi chúng ta là cha mẹ, chúng ta giúp đỡ nuôi thẳng bé, chúng ta làm nhiều việc chút, cho đứa nhỏ này một miếng ăn để nó sống.”

“Sau đó mẹ nó lại tính kế gia sản của chúng ta thì làm sao bây giờ?”

“Một phụ nhân chua ngoa mà thôi, tính kế đi đâu được. Bà yên tâm, ta đã có tính toán.”

Từ nay về sau, Đường Nhị Đản gọi người không nuôi mình là cha mẹ, người vẫn nuôi mình là Tam bá và bá nương. Hắn ở nhà Tam bá càng ngày càng lớn, ban đêm gặp ác mộng, Tam bá nương dỗ dành hắn ngủ, ban ngày do Tam bá cầm tay chỉ việc. Hắn từ từ trưởng thành thành nam nhân đúng tiêu chuẩn. Nhưng mà, cuộc sống luôn là khổ nhiều hơn vui, sau lần đó, mỗi lần gặp gỡ đều khó khăn khổ sở, Đường Nhị Đản chỉ có thể nhất nhất cắn răng nhẫn nại.

Giờ phút này, giữa đêm khuya khoắt, ông hồi tưởng lại hết thấy, khóe mắt khô khóc đau đớn, đã chảy không ra nước mắt nữa rồi.

Đường Nhị Đản cũng chính là Đường lão cha, thiếu hụt tình cảm cha mẹ, để tránh hài tử thê thảm giống mình, luôn luôn thương tiếc ba hài tử. Đường Đại Sơn trời tối chưa về, ông và lão thê ở trong sân, cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ, ngồi chờ con. Bà Tam cũng muốn chờ Đường Đại Sơn trở lại, quay sang hỏi ý kiến ông về tình hình nhà mẹ đẻ, nhưng rốt cuộc lớn tuổi, thật sự nhịn không được, đã muốn về nhà ngủ.

“Bà Tam, con đưa người về.” Đường Hà đứng dậy đỡ bà.

“Ai, nữ tử ban đêm đi đường không tốt.” Bà Tam từ chối.

“Tam bá nương, con đưa người về.” Đường lão đứng lên, “Tiểu Hà đi ngủ sớm một chút.”

Đường Hà mỉm cười, “Cha, con đưa bà Tam về cùng người.”

Ánh trăng như nước, nước như trăng. Đường Hà và hai vị trưởng bối đi trên đường thôn, hai bên là hồ nước, có vài cái ao sen, lúc này chính là thời điểm sen nở. Lá sen dập dềnh cao thấp, hoa sen duyên dáng yêu kiều.

“Tiểu Hà, tên của con có điển cố đấy.” Bà Tam cười nói, “Mẹ con lúc mang thai con, ban đêm ta nằm mơ, trong mộng chính là hồ sen này của thôn ta, ta à, hăng hái nghĩ, thấy rõ ràng hoa sen sâu sắc, rốt cuộc có ai muốn báo mộng cho ta, có một ngày buổi tối ta ra sức nghĩ, rốt cục đã hiểu, là ông Tam đã qua đời, ông ấy cười híp mắt nói với ta, ta lại có thêm cháu gái ngoan rồi, gọi là Hà Hoa đi (Hà Hoa là hoa sen).”

... Đây thật là chuyện xưa kinh hãi đi? “Con thích tên tự này, hoa sen nhân cách tốt.”

“Năm đó Quế tiên sinh nhận con cũng nói vậy.” Đường lão cười nói, “Ông ấy nói, ra cái gì... nước bùn..., cái gì... cái gì... không yêu.”

“Ra nước bùn mà không nhuộm, trạc thanh sóng gợn mà không yêu”

(Trong bùn mà không bị nhuộm, nước trong sóng gợn mà không mê hoặc.)

“Đúng đúng đúng,” Đường lão phụ họa, “Tiểu Hà nhớ được thật giỏi.”

Cảm tạ giáo dục, Đường Hà ngượng ngùng cười.

“Tiểu Hà hiện tại hoạt bát hăng hái, thật tốt.” Bà Tam cảm khái, “Cha Tiểu Hà, hôn sự Tiểu Hà, con và mẹ con bé định thế nào?”

“Hắc hắc, không vội không vội.” Đường lão cha tính che dấu, liền cười hai tiếng, vội vàng nháy mắt ra dấu cho bà Tam.

Đường Hà làm bộ không nhìn thấy.

Phụ tử hai người đưa bà Tam về nhà, an trí xong xuôi, một đường đầy ánh trăng trở về nhà. Vào cửa nhà, phát hiện Đường Đại Sơn đã trở lại, sắc mặt đỏ rực, trên người đầy mùi rượu, thổi phù phù chén nước nóng, đang nói chuyện với mẹ và thê tử.

“Thì ra Nam Sinh vội vàng trở về để nhận hàng người ta giao, một hộ bán mấy con gà, mấy con vịt, mấy giỏ quả đáng giá mấy đồng tiền, đệ ấy gầy bàn tính hai cái, thật là lợi hại hết sức.”

15. Chương 15

“Chu gia là nhà giàu trong thôn, nhiều người, khai chi tán diệp sau thì càng nhiều, người trong thôn đều có quan hệ họ hàng với nhau.” Đường Chu thị đã nói tình huống nhà mình với cha mẹ Đường Hà, “Nhà mẹ để ta coi như một chi của bốn gia Chu gia. Cha ta đã từng ra ngoài làm huyện thái gia, khi về trong thôn thì tu ở từ đường Chu thị, cha ta thường nói, ông mới ra đời, lúc còn là một tiểu thiếu gia, không cần làm việc, việc mỗi ngày chính là học viết chữ, ở trong căn phòng lớn, ăn cơm tể và thịt cá, uống trà ngon, nghe nói rất được coi trọng.”

“Cha ta kể xong vừa vặn nghe, dù sao ta chưa từng thấy, huynh đệ tỷ muội chúng ta có bảy người, đều làm công việc trên ruộng, lão Chu gia hiện tại chính là mười phần người nông dân gia.”

“Phải nói có gì khác nhau, chính là Chu gia có gia phả, ta là một thế hệ, nam đứng hàng ‘Trân’ chữ ban, nữ đứng hàng ‘Nhã’ chữ ban.” Cha Nam Sinh một thế hệ đứng hàng ‘Nãi’ chữ ban, nữ đứng hàng ‘Bình’ chữ ban. Đến thế hệ đồng lứa Nam Sinh, nam đứng hàng ‘Sinh’ chữ ban, nữ đứng hàng ‘Tú’ chữ ban.”

Đường Lý thị bị một đồng lớn tên sắp xếp, nói hồ đồ, “bà Tam, người nói những chữ này con nghe không hiểu.”

“Không hiểu cũng không sao,” Đường Chu thị cười ha hả, “Lão tổ tông cho là nhà mình phú quý ngàn đời vạn đời, cho nên thật sớm sắp xếp tên cho con cháu rồi. Thật ra ở trong thôn, đại danh không ai gọi, chỉ gọi như danh thôi. Cha Nam Sinh đại danh Chu Nãi Khang, chả ai gọi, toàn gọi là ‘Nhị Cẩu tử’.”

“Tên bần tiện dễ nuôi.” Đường Lý thị thật ra quan tâm chuyện khác, “Cháu trai người sinh huynh đệ tỷ muội Nam Sinh là bốn người ă?”

“Đúng rồi, Nhị Cẩu tử tính toán bớt việc, trừ việc tổ tông sắp xếp định ra tên tự, nó theo phương hướng mà lấy tên, trừ Nam Sinh ra, Đại ca của nó gọi là Đông Sinh, Nhị tỷ Tây Tú, Tứ đệ Bắc Sinh.”

Thật lâu sau này Đường Hà hỏi Chu Nam Sinh: “Cha chàng làm sao biết vừa vặn sinh bốn? Vạn nhất sinh thêm hài tử khác thì gọi như thế nào?” Đông Tây Nam Bắc Trung. Trung Sinh? Trung Tú?

“Không phải còn có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ sao?” Chu Nam Sinh đáp.

Đường Lý thị không hổ là mẹ Đường Hà, hai người nghi vấn giống nhau, nhưng bà không hỏi vấn đề này ra, bà quan tâm chuyện khác hơn. “Bà Tam, bà đừng để bụng con nói thẳng, Tiểu Hà là áo bông thân thiết của chúng con, chúng con một lòng hi vọng con bé được gả cho người khá giả, con vừa ý Nam Sinh không sai, nhưng muốn hỏi rõ ràng, hoàn cảnh nhà thẳng bé thế nào ă?”

“Nhị cẩu tử có tiếng giỏi giang, có thể kiếm tiền, thê tử quản gia, nhà nó giàu có nhất. Nó có bốn hài tử hiểu chuyện, làm việc là làm việc, vươn lên là vươn lên. Đặc biệt là Nam Sinh, từ nhỏ đã ở với cha ta, cũng chính là ông cố nó, con đừng nhìn nó xuống đất hai chân dính bùn, thật ra coi như nửa người đọc sách, từ nhỏ nó đã theo cha ta, học được nửa bộ Luận Ngữ rồi.”

Nửa bộ Luận Ngữ thái bình thiên hạ, người xưa nói đó là nhân tài của tổ quốc. Đường Lý thị quả thật vui mừng, tâm tư đã thừa nhận Nam Sinh là con rể. Lần này Đại nhi tử nghe được lời hữu ích về hấn, lỗ tai cũng muốn giong lên.

“Nam Sinh đoan đoan chính chính, ngồi thành thạo trước bàn, đối diện với sổ sách, rõ ràng là thương nhân mua bán, hết lần này tới lần khác đột ngột nhìn, chính là thư sinh tuần tú.” Đường Đại Sơn rất có hảo cảm với Chu Nam Sinh, hấn theo sát mẹ và thê tử, nước miếng tung bay miêu tả tình hình lúc hấn ở Chu gia, “Người ta bán cho Nam Sinh bao nhiêu gà vịt, dưa và trái cây, hắc, cái kia, bàn tính gậy hai cái ra ngay số nợ, mắt con nhìn theo không kịp.”

“Chàng là người đàn, dĩ nhiên gì cũng không hiểu rồi.” Đường Tống thị điểm một cái lên gáy nam nhân nhà mình, nàng đã gặp Chu Nam Sinh một lần, chuyện tốt về hấn đây một cái sọt, liếc thấy mẹ chồng thần sắc nóng bỏng, trong lòng vừa động, suy đoán mẹ chồng vừa ý Chu Nam Sinh. “Chàng đến Chu gia thật lâu, chính là để nhìn đệ ấy gậy bàn tính sao?”

“Sao có thể chứ, ta hỗ trợ thu hàng, kiểm kê, nếu không có thể trở như vậy mới về nhà sao?”

Ồi con lừa đàn này. Đường Tống thị thấy nam nhân không hiểu mấu chốt, trực tiếp hỏi: “Vậy chàng giúp Nam Sinh làm việc, không gặp người trong nhà đệ ấy sao? Chàng nhìn nhà đệ ấy gia cảnh thế nào?”

“Nhà đệ ấy có thể mở cửa hàng sang khoái, tất nhiên gia cảnh tốt, một dãy nhà ngói to, nhiều hơn nhà ta mấy gian!” Đường Đại Sơn không cố ý quan sát, thăm dò, cũng không nói ra được nguyên do, “Trừ Tứ đệ Nam Sinh đi học không trở về nhà, những người khác ta gặp được hết. Mẹ không biết, con đưa Nam Sinh đến nhà, cậu mợ lúc đầu giật mình, cho là Nam Sinh gây ra chuyện gì đây, lúc ấy con không biết phải nói gì, may cứu giúp không có nguy hiểm gì đến tính mạng, nếu không không phải chúng ta đuổi lý?”

Đường Lý thị khấn trương lên, “Vậy con nhìn cha mẹ Nam Sinh có tức giận không?”

Đường Đại Sơn lắc đầu, “Không nhìn ra, miệng con đàn, giải thích lấp bấp, là Nam Sinh giải vây giúp con, nói đệ ấy không vấn đề gì, là tại chúng ta sợ đệ ấy bước đi khó khăn, nên đưa về nhà.”

Đường Lý thị muốn hỏi thêm mấy câu, nhưng Đường Đại Sơn hoàn toàn không hướng tới muội phu tương lai, không tỉ mỉ quan sát, đến đến đi đi chính là trả lời mọi người nhà cậu đều rất nhiệt tình.

Đường Lý thị thất vọng, thấy Đường lão và khuê nữ trở về, Đường lão nháy mắt ra dấu cho bà, bà đành nhịn xuống không hỏi.

“Cha nó, ông nói xem, Nam Sinh tốt như vậy, có tướng mạo, có nhân phẩm, có gia thế, chỉ thiếu nước người khác vội vàng muốn gả khuê nữ cho nó. Không được, ta phải nhanh chóng hành động.” Ban đêm, Đường Lý thị trần trọc không cách nào ngủ được, nhắm mắt là mơ tới một đám đại nương đoạt con rể, cho nên đẩy Đường lão nằm bên cạnh, bắt ông mau mau quyết định.

“Duyên phận đã có trời định.” Đường lão bắt đắc dĩ, “Bà đừng sốt ruột, hoang mang rối loạn, người không biết cho rằng Tiểu Hà không ai thèm cưới.”

“Duyên phận trời định không sai, nhưng muốn thành công còn tại người nữa chứ.” Đường Lý thị nói, “Không được, sáng mai ta phải nói với bà Tam một chút, nhờ bà ở giữa nói giúp vài câu.”

“Người xưa nói, ‘một nhà có nữ nhi nhiều nhà cầu’, gả nữ nhi người ta nhờ thái độ kiêu ngạo, người như bà, vội vàng dính lấy Nam Sinh, sau này Tiểu Hà gả đi cũng không có chỗ đứng.” Đường lão tức giận, “Nam Sinh có khá đi chăng nữa, nhưng có thể thân hơn Tiểu Hà sao? Ta nói này, không cho phép bà lăm bắm nữa.”

Đường Lý thị không còn cách nào, đành phải nằm ngủ.

Ở Chu gia, cha mẹ Nam Sinh trước mặt Đường Đại Sơn khó mà nói được gì, chờ lúc hai người tắt nến lên giường, cha Nam Sinh hỏi tường lại tình hình lúc nhi tử được kéo về, không nhin được nói thăm với mẹ Nam Sinh, “Bà không biết nước sông kia chảy xiết lắm, may Nam Sinh không có chuyện gì, dù là cứu nhi tử thân thích, nhưng ta cũng tình nguyện để nó bàng quang đứng xem.” Tuy nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, nhưng mà cứu người lại liên lụy tính mạng mình, thật không đáng giá.

“Nam Sinh tốt tính,” mẹ Nam Sinh nhớ lại sự việc, “Trước kia nó không ít lần đến đập chứa nước Thanh Sơn bơi lội, đập chứa nước kia một năm chết đuối không ít người, Nam Sinh bơi nhiều như vậy, vẫn yên lành đấy thôi.”

“Bà còn lôi đập chứa nước ra nói chuyện!” Cha Nam Sinh nghe xong bốc lửa, “Bà cũng biết đập chứa nước sâu, ta dặn bà bà quản nó không cho đi, vạn nhất gặp chuyện không may, ngay cả thi thể nhi tử muốn tìm cũng không tìm được!”

Mẹ Nam Sinh không nói lời nào.

Cha Nam Sinh than thở, “Được rồi, ta biết làm khó bà, nhi tử lớn chủ ý cũng nhiều, nhưng là bà để tâm đến nó một chút, qua năm nay nó hai mươi rồi, bà mau mau nhìn xem, chọn cho nó một cô nương tốt.”

“Nó hai mươi rồi?” Mẹ Nam Sinh giật mình.

“Bà làm mẹ kiểu gì đấy?” Cha Nam Sinh rút cuộc không ép được lửa giận, Ttheo như bà nói bao nhiêu lần, Tam nhi là nhi tử ruột thịt của bà, bà cũng phải quan tâm đến nó chút chứ, thường ngày quản nhiều một chút.”

“Ta quản được sao?” Mẹ Nam Sinh cũng đề cao thanh âm, “Ta không nuôi nhi tử, nhi tử không thân thiết với ta, chẳng lẽ cái này là lỗi của người làm mẹ sao?”

Nhiều năm bản án cũ, nhất thời không biết ai đúng ai sai. Cha Nam Sinh đành phải dè xuống một bụng oán giận, không đề cập tới nữa.

Tuy nói Đường lão đáp ứng Đường Chu thị, theo bà về nhà mẹ để cải mộ cho cha, nhưng cách ngày tốt còn một khoảng thời gian, vô luận thế nào cũng phải mở miệng nói rõ với mẹ ruột, suy nghĩ một chút, chuyện này phải gặp gỡ sẽ không vui vẻ, ông đã nghĩ bỏ ra một ngày để đi.

Cuộc sống giống như nước, cứ thế trôi qua. Phía trước Đường Chu Thị và Đường Lý thị đưa Đường Tiểu Sơn đi tìm Quế tiên sinh, vì Đường Lý thị nghe Đường Hà mớm lời: Nói là ngưỡng mộ nhân phẩm Quế tiên sinh, hài tử nhà nông mặc dù không cầu đi học khoa cử, nhưng ở bên cạnh Quế tiên sinh hưởng một chút kiến thức, nhận thức mấy chữ, biết một phen đạo lý làm người là tốt rồi.

Quế tiên sinh được khen tặng sáng khoải ra mặt, hơn nữa học trò ông dạy tất cả đều là hài tử trong thôn, chủ trương trước sau như một, mặc dù ngại Đường Tiểu Sơn lớn tuổi, nhưng vẫn đáp ứng nhận hấn, ông nói rõ ràng, không nhận hấn làm học trò chính thức, chỉ cho hấn ngoài lúc ngày mùa, tới hỗ trợ mài mực, Quế tiên sinh rảnh rỗi sẽ dạy hấn mấy chữ.

Chuyện thuận lợi như vậy, Đường Lý thị không đáp ứng sao? Vì vậy liên tục nói cảm ơn, lại dâng lên rau xanh, dưa và trái cây trong nhà, Quế tiên sinh từ chối không nhận, người ta nói ‘trời đất quân gần sự’, Đường Lý thị kính sợ tiên sinh dạy học từ trong xương, nhất định phải biểu, Quế tiên sinh trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Đường đại thẩm, ta biết trong nhà thẩm có củ sen, tặng ta mấy cái là sen, thế nào?”

Đường gia thôn bốn bề hồ nước vờn quanh, mùa hè mưa qua mây nghỉ, lá sen trong hồ, hoa sen giống như vũ nữ xinh đẹp, Quế tiên sinh mỗi lần thấy vậy thơ tình bắn ra, nhưng người đọc sách không tự tiện vịn cành bẻ lá nhà người ta, rất khát vọng, cho nên có yêu cầu lần này.

Đường gia chỉ dùng hoa sen làm rau xanh, thỉnh thoảng hái mấy cái lá sen gói cơm, hoặc là toàn bộ lá sen hái được bán cho dược phòng làm thuốc, cũng được một hai văn tiền. Quế tiên sinh mở miệng muốn đồ không đáng giá như vậy, Đường Lý thị không hiểu được người đọc sách phong nhã, nhưng vẫn cuống quýt đáp ứng.

Về đến nhà nói qua với nữ nhi, “Người đọc sách chính là kỳ quái, muốn ăn củ sen, lại đùn đẩy nói thành muốn lá sen.” Đường Lý thị lắc đầu, gọi Đại nhi tử ra ao đào củ sen.

Đường Hà ngăn cản bà, “Mẹ, con biết Quế tiên sinh muốn gì, con đi là được rồi.”

16. Chương 16

Quế tiên sinh ngày thường thường ngâm nga Chu Đôn Di ‘yêu liên thuyết’:

“Dư độc ái liên chi xuất ư nê nhi bất nhiễm

Trạc thanh liên nhi bất yêu

Trung thông ngoại trực, bất mạn bất chi

Hương viễn ích thanh, đình đình tịnh thực

Khả viễn quan nhi bất khả tiết ngoạn yên.”

(Dù ột mình yêu hoa sen, nở từ trong bùn mà không nhiễm mùi bùn

Nước trong sóng gợn mà không mê hoặc

Một đường vươn thẳng, không rườm rà

Hương yên tĩnh bay xa, thanh cao sạch sẽ

Đứng xa ngắm mới không vấy bẩn.)

(Đúng là văn thơ, chả hiểu cái gì, mọi người thông cảm)

“Chu Đôn Di có ‘Ái liên trì’, tạo có ‘Ái liên đường’,” Quế tiên sinh trong lòng hâm mộ nói. Hết lần này đến lần khác, trong nhà cảm bã thê tử không hiểu sự phong nhã, nghe được tính toán của ông, trực tiếp ‘phi’: “Đào ao trồng củ sen, toàn là việc nặng, việc ta phải làm trong ruộng đã muốn gãy lưng rồi, ông muốn thì tự mình đào đi.”

Quế tiên sinh so với thư sinh bên cạnh trói gà không chặt thì mạnh hơn một chút, nhưng việc nặng nhất đã làm chỉ là nấu nước, nấu món ăn, lão thê không chịu phối hợp, ông lẩm bẩm nói với học trò, nói mình buồn thiu, tính toán ý định chọn một trong mấy nhà học trò làm nông, để cho hần và cha mẹ đào hồ nước.

Lão thê vẫn không nể mặt, nói: “Một khối sân này được vài mét vuông, đừng nói đào hồ nước, sửa thành bể tắm cũng không sai biệt lắm.”

Nhưng mà sống cùng Quế tiên sinh lâu ngày, bà hiểu được mấy phần tâm tư người đọc sách, liền khuyên ông: “Ông ra cửa đi vài bước, thôn ta nhiều hồ nước, lá sen cao không đến đầu, hoa sen hồng phấn, trắng hồng nở náo nhiệt, ta thấy so với Chu Đôn Di ‘tiểu trì đường’ tốt hơn rất nhiều.”

Quế tiên sinh nghĩ nghĩ thấy có đạo lý, không miễn cưỡng đào ao nữa. Chỉ nghĩ đang mùa hè, nhìn thấy cảnh sắc hoa sen sau cơn mưa thật là đẹp, nghĩ tới lá sen đáng yêu, có thể thỉnh thoảng thưởng thức mới đúng.

Tâm tư người đọc sách na ná như nhau, Đường Hà đoán mười phần đúng mười. Nàng tính toán đi đến ao sen nhà mình, chọn lựa lá sen hình dáng khéo léo, khả ái, đào cả gốc cả củ, đưa đến cho quế tiên sinh. Đường Tiểu Sơn nhất định muốn đi cùng nàng, nói với tiên sinh lễ vật là mình lấy, mới hiện ra thành ý học trò.

“Đệ không sợ bị chìm xuống nước sao?”

“Một hồ nước sao có thể chìm đệ? Khi đệ năm tuổi đã có thể ở bên trong bơi qua bơi lại rồi!” Đường Tiểu Sơn hào khí giải thích, thấy Đường Hà trừng hần, vội vàng cười lấy lòng, “Tỷ, không phải tỷ cũng nói, nam tử hán không thể vì ghen mà không ăn cơm.”

“Là bởi vì ghen sẽ không được ăn.” Đường Hà bất đắc dĩ, hài tử nhà nông phải làm rất nhiều việc, Đường Tiểu Sơn từ chuyện đó mà sợ nước sẽ làm trễ nải việc, vì vậy dặn dò hần sau này lượng sức mà làm, không thể nước sâu mà sốt ruột đi lúc nguy hiểm.

Nàng đưa hần đi cùng.

Đường gia nuôi ba bốn mươi con vịt, ở một góc trong hồ nước dùng cây trúc quây thành vòng tròn lớn, vào ban ngày Đường Tiểu Sơn lừa vịt vào trong, buổi tối lại lừa về nhà. Lúc này một đám vịt ở phía trước phịch

phịch đi tới, Đường gia tỷ đệ hai người theo phía sau, trong miệng Đường Tiểu Sơn còn cắn cành trúc nhỏ, rất thích ý.

Đường gia thôn nhiều hồ nước, trên đường dê cây trúc cũng tươi tốt xanh biếc, trên cành trúc thỉnh thoảng có chim tước bay qua, thật là một bức tranh nông thôn yên bình, đẹp đẽ.

“Tỷ, tỷ nói xem đệ muốn học chữ nhưng học không tốt, liệu tiên sinh có dùng gậy trúc đánh lòng bàn tay đệ không?” Đường Tiểu Sơn đột nhiên hỏi, hôm kia hắn nhìn thấy Tạ Tiểu Tùng trong thôn, lòng bàn tay của hắn bị đánh sưng vù lên.

“Phải xem vì sao đệ học không tốt, nếu như tiên sinh dạy mà đệ lười biếng không học, dĩ nhiên muốn đánh.” Đường Hà đáp, “Nếu như đệ nỗ lực, hướng tiên sinh giáo, làm thầy đều thích trò giỏi, tự nhiên sẽ không đánh đệ.”

“Đệ sợ đệ quá dần, học không tốt.” Đường Tiểu Sơn bất an.

“Đệ đệ của ta một chút cũng không ngốc.” Đường Hà an ủi hắn. “Chẳng qua đệ có muốn cố gắng hay không thôi, trong nhà mặc dù có nói không cần đệ thi khoa cử, nhưng không được lười biếng. Đi học có thể sáng suốt, hiểu nhiều đạo lý, tư tưởng sẽ khoáng đạt hơn. Một người có lễ phép hay không, cùng với việc làm quan hay làm ruộng không quan hệ gì cả. Tỷ tỷ hi vọng đệ làm một người nông dân rộng rãi, hiểu vận mệnh con người..”

“Tỷ.” Đường Tiểu Sơn mê muội, “Đệ... không rõ ràng lắm.”

“Từ từ sẽ hiểu.” Đường Hà sờ sờ đầu hắn, “Nghiêm túc học với Quê tiên sinh, học thức nhiều, đệ sẽ hiểu ngay thôi.”

“Tỷ.” Đường Tiểu Sơn nhìn về tỷ tỷ mình, “Đệ cảm thấy tỷ bây giờ không giống với trước kia.” Thật giống như trên người tốt hơn chút ít sẽ được tỷ tỷ khen là “khoáng đạt”, “thần nhiên”.

“Đứa ngốc.” Đường Hà cười, “Chẳng lẽ tỷ tỷ thay đổi đối với đệ không tốt sao?”

“Tỷ tỷ rất tốt với đệ!” Đường Tiểu Sơn lớn tiếng trả lời, “So với trước kia còn tốt hơn!”

“Đương nhiên rồi, vô luận ta biến thành cái dạng gì, chỉ cần ta còn là tỷ của đệ, ta vẫn tiếp tục đối tốt với đệ.”

“Dạ!” Đường Tiểu Sơn trịnh trọng gật đầu. Một lúc sau lại có chút bất an mở miệng nói: “Tỷ, Thanh Trúc ca tìm ta, có nói...”

Đường Hà nghiêng mặt nhìn hắn: “Hắn nói những gì?”

“Thanh Trúc ca nói huynh ấy hối hận cưới người khác, cảm thấy tỷ thật là tốt.” Thấy Đường Hà sắc mặt bình thường, Đường Tiểu Sơn khua lên dũng khí nói tiếp, “Tỷ, tỷ còn muốn Thanh Trúc ca không?”

“Tại sao lại hỏi như thế?”

“Đệ nghe thấy ban đêm tỷ khóc.” Thấy Đường Hà ý tứ không rõ liếc về mình một cái, vội vàng biện bạch, “Không phải đệ cố ý nghe lén, đêm Thanh Trúc ca đón dâu, đệ đi tiểu đêm, đi qua trước cửa sổ phòng tỷ không cẩn thận nghe được.”

“Trương Thanh Trúc là một người ác tâm, sau này đệ không cần để ý đến hắn, cố gắng không chạm mặt, đụng phải hắn thì đi đường vòng, thật sự không có cách nào, gặp phải thì chào một tiếng.” Đường Hà dứt khoát hạ lời bình, không thể thiếu được việc giải thích chuyện xưa, “Đêm đó tỷ tỷ cũng không phải khóc vì hắn, chẳng qua ảo não vì mình nhìn lầm người, là vì gửi gắm tình cảm vô ích nên khóc thôi.”

“Hả,” Đường Tiểu Sơn cố gắng tiêu hóa lời của nàng, “Đó chính là nói, tỷ tỷ không muốn tái giá với huynh ấy?”

“Lời này là hắn nói? Nói cưới ta?”

Đường Tiểu Sơn gật đầu, nhỏ giọng nói: “Huynh ấy muốn đệ nói với tỷ, huynh ấy muốn bỏ Tuyết Mai tỷ, cưới tỷ vào cửa.”

Cứ nghĩ rằng Trương Thanh Trúc là bệnh chung của nam nhân: Có mới nói cũ, ai ngờ hẳn là người nhân phẩm có vấn đề. “Lần tới đệ còn nghe được thể loại đây, cứ hướng mặt hẳn nhổ nước miếng!” Đường Hà làm thôn cô một thời gian ngắn, sớm trở nên lỗ mãng, “Như vậy cũng không nên, đệ tuổi còn nhỏ, chọc giận hẳn lại đánh đệ thì sao.” Đường Hà trầm ngâm, “Chuyện này coi như xong, đệ đừng nói cho cha mẹ biết, sau này coi như không nhận ra hẳn.”

“Huynh ấy gầy, không nhất định đánh thắng được đệ! Dám đụng đến một đầu ngón tay đệ, đệ về nhà gọi đại ca đi đánh huynh ấy!” Đường Tiểu Sơn khí phách hiên ngang nói, nếu tỷ tỷ không thích huynh ấy, huynh ấy nói những lời đó chính là bại hoại danh dự tỷ tỷ, “Đệ cũng không thích Tuyết Mai tỷ, hai người bọn họ đúng là đáng đời.” Giống như mẹ nói, ác nhân tự có ác nhân trị.

Đường Hà nghĩ đến ý tưởng của đệ đệ mình, “Đánh hẳn cũng được, đừng để hẳn thấy mặt, buổi tối chụp bao hẳn, đánh hẳn thành đầu heo, hẳn không biết đệ là ai, chỉ có thể mù mịt.”

Phương pháp kia thật tốt, Đường Tiểu Sơn cao hứng đáp ứng. Liếc mắt nhìn tỷ tỷ, lớn mật hỏi: “Tỷ, tỷ thật không thích huynh ấy?”

“Không thích.” Đường Hà dứt khoát trả lời, “Tình cảm của ta là vật trân quý, chỉ dành cho người đáng giá thôi.”

“Làm sao mới biết là người đáng giá?”

“Đầu tiên người kia phải nhân phẩm tốt. Chẳng hạn như, Trương Thanh Trúc ruồng bỏ hôn ước, là không tín, gạt bỏ vợ chưa cưới, là không nhân, nhân phẩm hư hỏng, chính là lớn lên có ư nhìn đi nữa, trong miệng nói là dễ nghe cũng không dùng được.” Đường Hà dùng lời lẽ dễ hiểu, nội dung sâu sắc giải thích. “Tính cách phải tốt, không được đánh thê tử.” Trong thôn sự kiện này không phải là ít, Đường Hà quyết định giải thích thỏa đáng, “Cuối cùng còn phải tốt với đệ, có ăn ngon mặc đẹp đều muốn cho đệ, phải bảo vệ đệ khắp nơi, hận không thể thổi phồng đệ trong lòng bàn tay.”

“Đệ là nam nhân,” Đường Tiểu Sơn phì cười, “Nữ nhân không cách nào thổi phồng đệ trong lòng bàn tay được.”

Đường Hà bật cười, “Đây là ví dụ thế, ý tỷ là một người thích một người khác, coi trọng người ta, coi người ta là trân bảo.” Lại dạy đệ đệ, “Sau này đệ sẽ thành thân, sẽ đối xử với thê tử tương lai của đệ tốt, đệ đối với nàng tốt, tự nhiên đệ sẽ là người trong lòng nàng. Đệ phải hiểu được, tình cảm của nữ tử rất là trân quý, một nữ tử nếu để ý đến đệ, đến trái tim cũng nguyện ý móc ra cho đệ.”

Đường Tiểu Sơn biết điều một chút đáp tốt.

Bản thân Đường Hà không nhận được lại thay đổi, “Bất quá cũng không thể có thê tử quên mẹ, cũng không thể quên tỷ, dưới gầm trời này, nữ nhân đối tốt với đệ nhất là mẹ và tỷ.”

Đường Tiểu Sơn há hốc mồm, sao mỗi lúc lại có một câu nói hợp lý nha? Đáng thương hẳn còn nhỏ tuổi không có biện pháp hiểu được lời nói của nữ nhân.

Tỷ đệ hai người cười cười nói nói, rất nhanh đi tới bên cạnh hồ sen nhà mình. Đường Tiểu Sơn lừa bày vệt xuống hồ, ném chút ít phiến lá rau dại cho chúng mổ, sau theo Đường Hà vòng quanh hồ sen, nhìn nàng chọn lá sen thích hợp.

Cuối cùng chọn được một lùm sát mặt nước, hình dáng lá sen khéo léo dễ thương, cẩn thận đào lên, tiếp theo đào mấy củ sen trắng nõn, rất nhiều lá sen và hoa sen. Đợi về đến nhà, nàng lấy vạc lớn trong nhà dùng để muối quả chua, rửa sạch, chôn lùm lá sen xuống, một phen bố trí xong, chọn thêm ít đồ mang đến nhà Quế tiên sinh.

Đến nơi, không vội vã mời Quế tiên sinh, trước nói rõ ràng tình huống với thê tử ông là Quế Dương thị, lấy nước đổ đầy vạc lớn, đợi bùn lắng xuống, thủy sắc trở nên trong suốt, nhờ bà đến thư phòng mời Quế tiên sinh. Trong vạc lớn hai ba cái lá sen nổi lên, một nụ hoa sen cao vút, Quế tiên sinh vừa nhìn, quả nhiên khen không dứt miệng.

Mọi người thấy ông rung đùi đắc ý ngâm thơ, không quấy rầy, Đường Hà theo Quế Dương thị xuống phòng bếp nói chuyện. “Sư nương,” nàng khi còn bé đã từng là học trò Quế tiên sinh, không thay đổi cách gọi với

Quế Dương thị, “Con mang đến mấy đóa hoa sen, cho bọn đệ đệ, muội muội chơi,” Trẻ em nông thôn vật hết cánh hoa sen, lưu lại đài sen, dùng sợi quần vài chục vòng quanh nhị hoa, sau đó cầm đầu sợi, buông đài sen ra, nhị hoa rớt xuống xoay vòng vòng cực kỳ đẹp mắt, “Còn có chút là sen, người dùng để gói cơm, hoặc là cháo rang, đều rất tốt.”

“Vì hứng thú của tiên sinh con mà phải dày xéo đồ,” Quế Dương thị khách khí nói, “Hái được lá xanh và hoa, củ sen sợ lại giảm sản lượng.”

“Không có chuyện gì, mấy bụi củ sen con đào hết lên, con mang đến cho người hết, trắng nõn, vừa lúc xào ăn.” Đường Hà đưa ra một củ sen, “Qua một thời gian nữa, củ sen ở ao già đi chút nữa, con đào cho người nấu súp, đảm bảo vừa bổ vừa thơm!”

“Thật là có lòng.” Cùng trong một thôn, Quế Dương thị biết nhân phẩm Đường Hà, luôn luôn hiền hòa với nàng, “Tiên sinh con con cũng biết, thích nhất hái tử học giới, con kêu Tiểu Sơn có rảnh rồi thì để ý, bằng lòng học bao nhiêu, tiên sinh liền dạy bấy nhiêu.”

“Con thay mặt đệ đệ tạ ơn sư nương.” Đường Hà cười nói.

17. Chương 17

Đường Tiểu Sơn chính thức đi học cùng Quế tiên sinh, sáng sớm Đường Lý thị quyết định làm thịt một con gà mập, giục Đường lão đến nhà đồ tể đầu thôn mua một khối đầu heo, cùng nhau hầm nhừ, để trên mâm lớn, chuẩn bị nhang đèn tiền bạc, dùng mâm bưng đến từ đường, bái thiên địa tổ tông.

Đường Hà đi theo, Đường Lý thị trước tiên đến trước bái ‘Thái Sơn Thạch Cầm Đương’ ở trong thôn, thấp chút nhang đèn, chấp hai tay nói đồng dài một trận, lại lôi kéo Đường Hà cùng nhau thành kính lạy ba lạy, sau đó đốt tiền vàng. Hai người lại tiếp tục đến đại từ đường trong thôn lạy tế.

Đại từ đường rất lâu năm rồi, chịu đựng quá nhiều hương khói, gạch đen xây thành ba cái bệ thấp nền, tích đầy hương tro sập dầu, trên tường bị hun đến phân biệt không ra. Đường Lý thị quét dọn sơ qua cái bệ, bệ mâm lên.

Hôm nay không phải ngày tế lễ, lạy tế chỉ có mình Đường Lý thị, bên cạnh từ đường tiểu hài tử tụ tập chơi đùa, nhìn gà béo chấy dầu, dưa và trái cây của Đường gia mà chảy nước miếng. Đường Lý thị trong miệng mắng bọn chúng, “Ở trong từ đường đùa bỡn loạn, cẩn thận tổ tông tức giận!”

Đường Hà bắt đắc dĩ, chào hỏi một đám hài đồng, móc hạt bí rang từ hà bao tùy thân ra, đưa ổi đĩa một nắm. Đám hài tử được đồ ngon, phân tán chạy đi chơi vui vẻ.

Từ đường mặc dù là nơi trang nghiêm để thờ cúng thiên địa, tổ tiên, nhưng trong ngày thường, bọn trẻ vẫn thường xuyên tới cửa chơi. Huynh muội Đường Hà khi còn bé vẫn thường ở chỗ này chơi đùa. Vì tâm tính trẻ con, dễ dàng ham mê vui đùa, có một lần Đường Đại Sơn và ‘Đường Hà’ không chú ý coi chừng Đường Tiểu Sơn lúc ấy mới hơn một tuổi, không biết làm sao hấn tự mình đi tới trước hồ nước cạnh từ đường, hơn nữa không cẩn thận rơi xuống nước, huynh đệ bọn họ hai người nhìn đệ đệ trôi càng xa, trừ gào khóc ra, không chú ý cái khác, may có thôn dân về nhà, đi ngang qua, vớt Đường Tiểu Sơn lên. Vì thế Đường Lý thị quạt Đường Đại Sơn và ‘Đường Hà’ mỗi người một bạt tai, bắt bọn họ quỳ trước cửa nhà đến trưa, hỏi hai người bọn họ: “Biết sai chưa?” Nhận được câu trả lời chắc chắn mới để cho đứng dậy.

Trên thực tế, Đường Tiểu Sơn khi còn bé ngã vào bãi nước đọng hai lần, hai huynh muội Đường Hà lần lượt quỳ hai lần. “Tiểu Sơn có mệnh tại nan do nước.” Đường Lý thị sợ quỷ nước mang tiểu nhi tử đi, cố ý mời sư phụ ở từ đường cúng bái hành lễ, lại tuân theo tập tục, cắt ‘hồng’ ‘bạch’ ‘lam’ ba màu thành tiền đồng hình tròn, dùng gỗ Tử treo trên cây đại thụ trước hồ nước, mong muốn tiểu nhi tử từ đó không tai nạn, khỏe mạnh mau lớn.

Đường Hà men theo trí nhớ nguyên chủ, đi tới dưới tàng cây, cây này lâu năm, được Đường gia thôn hương khói, trên thân cây rải rác vài tiền đồng do thôn dân làm cầu phúc cho hài tử.

Lúc này Đường Tiểu Sơn suýt nữa chết chìm trong nước, Đường Lý thị cho là linh lực cầu xin cho Tiểu Sơn khi còn bé mất đi rồi, vì thế cố ý đi tìm bà cốt, ngày hôm qua dặn dò Đường Hà: “Mấy ngày nữa ít việc đi,

con theo ta đi lễ tạ thần linh.”

Đường Hà thường ngày không tin quỷ thần, nhưng nàng xuyên qua hoàn hồn, bản thân chính là chuyện quỷ thần lớn nhất rồi, từ trước đến giờ nàng luôn tôn trọng tín ngưỡng của người khác, thờ phụng ‘tồn tại đúng là hợp lý’. Vì vậy người trong thôn đối với thần phật tín ngưỡng, cần được tôn trọng, thái độ khoan dung, cộng thêm chút tò mò, cho nên lập tức đáp ứng Đường Lý thị.

Lúc này Đường Lý thị mặt mày trang nghiêm, hai tay hợp lại, khom người hướng về phía hư không, thì thảo nhỏ nhẹ. Một phen nghiêm chỉnh lạy tế.

Phen này náo nhiệt, sớm có thôn dân đi ngang qua hỏi thăm: “Đường thẩm, nhà thẩm có chuyện gì vui vậy?” Nhìn Đường Hà bên người bà, lại hiếu kỳ nói: “Chẳng lẽ Đường Hà nói chuyện lập gia đình?”

“Là Tiểu Sơn nhà ta muốn theo Quế tiên sinh học chữ.” Đường Lý thị tự hào nói, “Ta bái thần tiên tổ tông, khai thông tuệ căn cho Tiểu Sơn.”

“Ồ, Tiểu Sơn nhà thẩm đã mười hai tuổi, không phải thẩm trông chờ hai năm nữa nó thi Trạng nguyên đó chứ?” Trong lời nói không thiếu hâm mộ cũng không thiếu châm chọc.

“Ta không có hi vọng lớn như vậy, chỉ muốn nó theo tiên sinh biết chữ, ít nhiều biết chút đạo lý.” Đường Lý thị ban đầu có mấy phần chột dạ, nhưng nghĩ tới thấp hương cho nhi tử đi học là chuyện kiêu ngạo, lập tức thanh âm lại vang dội, “Nhi tử nghĩ muốn học, chúng ta lão Đường gia lại có điều kiện tốt để bắt đầu học, cho nó học chơi xem sao!”

Cái gì gọi là học chơi? Đường Hà bật cười, nhìn mẹ nàng ở giữa một đám đại thẩm hãnh diện cười nói.

Mặt trời lên cao, Đường Hà và mẹ nàng còn muốn về nhà (nhà ông bà nội Đường Hà í ạ) bái tế. Không tự chủ, vẻ mặt Đường Lý thị nghiêm túc lại, bà dặn dò Đường Hà: “Bất kể bà nội con hoặc bá nương nói gì, con đừng tranh cãi.”

“... Vâng.”

Hai người từ đường nhỏ tiến vào tiền viện từ đường Đường thị, nhất nhất chào hhoir tộc nhân ở chung quanh, vào từ đường, Đường Lý thị lại hoàn thành một loạt trình tự thành kính, mắt thấy thuận lợi hết thấy, hai mẹ con thở phào một hơi, lúc này có một phụ nhân trung niên ôm một nam hài hai tuổi đi vào.

“Đúng là Thất tẩu nha.” Phụ nhân kéo dài âm nói chuyện, “Ta và mẹ ở sân vườn bên cạnh ngôi lạnh lâu rồi, nghe được một trận thanh âm pháo trúc náo nhiệt, mẹ còn nói không biết nhà ai có việc mừng, để ta tới nhìn đây.” Phụ nhân cúi đầu giả vờ dạy dỗ tiểu nam oa trong ngực, “Tiểu Long, mau chào bà Thất đi.”

Tiểu hài tử sợ người lạ, dứt khoát vùi mặt vào trong ngực bà ta.

Đường Hà hiểu bà ta ngoài sáng nói tôn tử, thực ra ngằm châm chọc mình, trên mặt nhàn nhạt mỉm cười nói: “Con chào Lục bá nương.”

“Tiểu Hà càng ngày càng lớn.” Lục bá nương của Đường Hà, Đường Trương thị cười nói với Đường Lý thị, “Thất tẩu đây là định ra chuyện vui của Tiểu Hà rồi? Tới để mời tổ tông về? Vậy phải nói với bà nội con bé một chút chứ, bà nội con bé hôm kia còn nhắc tới đây.” Lại háng giọng gọi, “Mẹ...”

Đường Trương thị tự quyết định, hoàn toàn không để cho ai cơ hội chen vào, Đường Lý thị bắt đắc dĩ, giải thích chuyện cho bà ta một lần.

“Sơn thúc thúc con thật có phúc, sau này sẽ là người đọc sách rồi,” Đường Trương thị cười dài nói với tôn tử trong ngực, “Đọc nhiều chút sách thánh hiền cho phải, mới có thể biết phụng dưỡng cha mẹ, Tiểu Sơn thúc thúc cảm thấy xấu hổ, cho bà nội mình một chén cơm ăn, con có thể hưởng sái chút nha.”

Trẻ nhỏ một hai tuổi làm sao hiểu những lời này? Đây rõ ràng mắng bọn họ không dưỡng lão đây. Đường Lý thị chỉ cảm thấy chuyện xưa hơn hai mươi năm xông lên đầu, một ngụm máu nóng muốn phun ra.

“Mẹ,” Đường Hà kéo tay bà, “Bà nội ở sân vườn cách vách, chúng ta gọi bà đi.”

Dứt lời, cũng không để ý sắc mặt Đường Trương thị, lôi mẹ mình đi, nhìn qua ánh trăng chiếu sáng ở cửa, quả nhiên thấy bà nội nàng, Đường Tần thị đang ngồi trong sân vườn.

“Bà nội, Tiểu Sơn muốn cùng Quế tiên sinh trong thôn học chữ, con và mẹ tới để bái tổ tiên.” Đường Hà một đường nói ra.

Đường Tần thị mắt nhìn cũng không nhìn, thật lâu, mới lãnh đạm phát ra một tiếng “Hừ” thay cho trả lời.

Sau khi Đường Hà xuyên qua, mỗi lần biểu Đường Tần thị chút ít gạo, rau quả đều bị phản ứng như vậy. Lập tức nằm trong dự tính, nàng kéo tay mẹ, hai người trở lại từ đường thu dọn đồ đạc rời đi.

Dọc theo đường đi, Đường Lý thị trầm mặc. Chuyện xưa của phu thê Đường lão và Đường Tần thị, Đường Hà từ trong trí nhớ nguyên chủ có thể hiểu rõ một hai. Trên đời này có vài người không có duyên phận với nhau, vô luận thế nào, nhìn nhau sẽ sinh ra chán ghét. Đường Tần thị không muốn thấy mặt tiểu nhi tử, cả nhà bọn họ không vừa mắt bà, bọn họ cần gì phải vội vàng đi để bị chà đạp đây?

Chấp nhận thành thói quen, Đường Lý thị trên đường đi đã chỉnh đốn lại tâm tình, về đến nhà lại một phen lay té ở đường sảnh. Trước lúc Đường Tiểu Sơn ra cửa, Đường Lý thị cho hắn cầm đồ ăn, kiên trì cho hắn ăn nhiều hành tỏi, “Ăn hành thông minh, ăn tỏi sẽ nhiều mưu toan.” Thấy Đường Tiểu Sơn lăm băm, chú ý tới đĩa lòng gà, bà vội vàng gạt đĩa hắn ra, “Không thể ăn lòng, cũng không thể ăn chân, sau này chữ xấu như gà bới.”

Sau một phen hành hạ, rốt cục Đường Tiểu Sơn bắt đầu đi học ngày đầu tiên, sau lại an ổn vượt qua rất nhiều ngày.

Mùa hè đêm ngắn, nông thôn buổi tối luôn luôn náo nhiệt, ếch, côn trùng kêu, Đường Tiểu Sơn học chữ với Quế tiên sinh, đã sửa lại tính tình, buổi tối không dính lấy cha hắn hoặc Đại ca đi bắt cá, bắt ếch, ban đêm ngủ say, sáng sớm đã dậy, đến sân viện rung đùi đắc ý, thẳng lưng tụng lại bài học hôm qua tiên sinh dạy.

Mặc dù qua loa đại khái, khó được chính là từng chữ từng chữ đều nhớ được. Người trong nhà thấy hắn tiến bộ, cố ý nhờ thợ mộc trong thôn làm một cái bàn lớn, bày ở trước cửa sổ phòng hắn. Đường Tiểu Sơn làm xong công việc, có khuôn có dạng ngồi ngay ngắn trước bàn, đem chữ một ngày trước được học viết đi viết lại mấy lần.

Những ngày qua làm cái bàn cho Đường Tiểu Sơn, mua văn phòng tứ bảo và ‘đại tự bổn nhân’, rất tốn tiền, Đường Lý thị mặc dù đau lòng, nhưng ‘nhà có người đọc sách’ tự hào tràn ngập trái tim, làm cho bà nói chuyện với láng giềng nhiều hơn hai phần vui mừng, lo lắng.

Đường Tống thị lúc đầu có chút giận, nhưng nghĩ đến sau này con mình có thể đi học, lòng tràn đầy vui mừng. Gặp phải Đường Tiểu Sơn ở trong viện học thuộc lòng, nàng ôm Đào Đào ra dự thính, có khi nhìn hắn viết chữ, cũng bảo hắn chỉ điểm Đào Đào đọc, còn xui Đào Đào khen hắn “Tiểu thúc thúc tài giỏi quá!”

Một nhà già trẻ lo lắng cho hắn trên mức bình thường, Đường Tiểu Sơn cảm giác trong ngực mình tràn đầy nhiệt khí nói không rõ, cho nên chuyên cần đến Quế tiên sinh hơn, chính là Quế tiên sinh không rảnh dạy hắn, hắn sẽ yên ổn dự thính tiên sinh giảng bài cho học trò, đợi đến khi tiên sinh chỉ điểm hắn, hết sức cung kính không nói, có thể còn suy từ một ra ba vấn đề để hỏi. Bởi vì tự giác đi học chiếm rất nhiều thời gian, về đến nhà còn có thể gấp gấp làm việc.

Tiểu nhi biết điều, hiểu chuyện như thế Đường Lý thị nằm mơ cũng muốn cười đến tỉnh. “Đã quên chưa đến tạ ơn bà cốt, cúng bái hành lễ tốt lắm.” Đường Lý thị nói, “Tiểu Hà ngày mai theo ta đi lễ tạ thần linh.”

Trong tưởng tượng Đường Hà, bà cốt chính là một loại nhân vật gọi là cô đồng, thần linh cần nhân, lừa dối tài vật của phụ nhân nông thôn ngu ngốc. Theo Đường Lý thị đến nhà bà cốt tạ ơn, phát hiện bà là một lão nhân mặt mũi hiền lành. Vì nhà bà hương khói thường xuyên, trong không khí tràn đầy mùi hương. Một đám phụ nhân tới trước hỏi chuyện, trên mặt là thần sắc thành kính.

Đường Lý thị dâng lên đồ cúng, nói rõ ràng mục đích đến. Đường Hà đứng ở một bên, nhìn lão nhân một phen làm cho người ta hoa cả mắt. “Khê nữ người không tin,” có thể tại trên mặt nàng hiện ra cảm xúc nhàm chán, lão nhân nhìn nàng một chút, vừa cười vừa nói với Đường Lý thị, “Hôm trước người mang theo con bé, con bé cũng chỉ cảm thấy hứng thú với trái cây.”

Đường Hà ngượng ngùng, khom người nói xin lỗi, “Bà bà, không phải con không tín, chỉ là con ngu dốt một chút, không muốn biết tiên căn, cũng không muốn chọc ghẹo hậu quả.”

Bà cốt giật mình, cầm tay nàng qua nhìn lòng bàn tay một hồi, cười với Đường Lý thị nói: “Con bé là người có phúc khí.”

“Vốn là như vậy con mới có thể yên tâm,” Đường Lý thị nghe vậy cười nói, “Lần trước con bé bị té ngã xuống khe núi, không phải con cầu ngài làm hai hồi cúng bài hành lễ sao? Quả nhiên hữu dụng, đứa nhỏ này so với trước kia nhanh nhẹn hơn rất nhiều.”

Đường Hà đối với loại ý kiến này rất bất đắc dĩ, chỉ mỉm cười tiếp tục nghe, thật ra thì tâm thần đã sớm đi vào cõi thần tiên. Cách nhìn của nàng đối với nhiều chuyện có thay đổi. Thái độ ôn hòa, không bằng nói là đậm nhạt, mặc dù cố gắng sống tốt, nhưng trong lòng thật ra có chút tiêu cực. Thời điểm này, không nhìn được mà ngậm nga La Đại Hữu “cuồn cuộn hồng trần”:

Tối dễ thay đổi qua khó khăn

Hơn mười năm nhân thế bơi

Phân dịch phân tỵ khó khăn tỵ

Yêu cùng hận thiên cổ buồn...

Tối thay đổi, đi khó đi, quả thật!

18. Chương 18

Mùa hè mặc dù nóng bức, nhưng may nông thôn trúc mọc tươi tốt, khe nước mát mẻ, không đến nỗi quá khó chịu.

Đường Hà ôm thùng gỗ nhỏ, đến khe nước đãi ốc. Đường Tiểu Sơn muốn đi cùng, Đường Hà hỏi hần: “Hôm nay đệ không đọc sách à?”

“Đệ học xong bài tiên sinh phân phó rồi.” Đường Tiểu Sơn học võ lòng quá muộn, đi học phải cố gắng hơn mấy phần, coi như hần chịu khó, mỗi ngày đều tuân theo Đường Hà dạy dỗ, dùng bút thấm nước ở trên bàn đá xanh luyện chữ, mặc dù chỉ mấy chữ đơn giản ‘nhân’ ‘đại’, nhưng ít ra cầm bút có chút ra dáng. Chẳng qua hần là thiếu niên choai choai, mấy ngày không được rảnh rỗi chơi, trong lòng có chút ít khó chịu.

Đường Hà hiểu ý nghĩ của hần, hơn nữa, nàng không tán thành một thiếu niên hoạt bát biến thành con một sách, nên đồng ý cho hần đi theo, nàng giao cho hần một cái sàng. Hai người đi đến khe nước trong thôn, tìm chỗ thích hợp để xuống nước.

Ốc cát là thủy sản thường gặp ở nông thôn, phụ nữ và trẻ em ở nông thôn rảnh rỗi, muốn cho nhà thêm món ăn mặn, sẽ mang theo sàng, ở trong khe nước, đứng một buổi sáng, cào cát ở đáy khe vào trong sàng, dùng sức sàng mấy cái, bùn cát rơi xuống, còn dư lại ốc cát. Nếu chọn lựa địa điểm thích hợp, trong nước nhiều ốc cát không ai đãi, tích lũy dưới đáy, chính là lấy tay, cũng có thể một phát đã bắt được một nắm.

Hôm nay tỷ đệ Đường Hà hai người chọn địa điểm rất tốt, mới một canh giờ, đã đào được nửa thùng ốc cát.

Hạ du cách bọn họ không xa, có mấy hài tử đang chơi đùa, mấy người cầm một cây gậy trúc to, đâm ở giữa khe nước, sau đó đứng một bên bờ, cúi đầu xuống cây gậy trúc, lại dùng lực đập một cái lên bờ đề, mượn lực nhảy sang bờ bên kia. Hài tử choai choai không sợ trời, không sợ đất, chính là khí lực không đủ, cây gậy trúc không đỡ được người, nửa đường liền té xuống trong khe, nhưng cũng cười ha ha, không sợ đau đớn chút nào, mặc kệ tiếng cười nhạo của đồng bạn.

Đường Tiểu Sơn bị tiếng hoan hô này hấp dẫn, thỉnh thoảng len lén ngẩng ra hướng đó một cái, Đường Hà buồn cười nhìn hần, phóng khoáng nói: “Muốn chơi thì đi đi.”

“Thật?!”

Đường Tiểu Sơn vui mừng, kể từ lần trước suýt chết chìm trong nước, Đường Lý thị quản hần nghiêm khắc, không để cho ra ngoài bơi lội không nói, chính là hôm nay đãi ốc, nếu như không có Đường Hà bảo đảm cho hần, sẽ không cho hần đi theo. Cho nên ngoài vui vẻ không quên đảm bảo nói: “Đệ theo chân bọn họ chơi một lúc, sẽ không chạy loạn.”

“Tốt.” Đường Hà mỉm cười. Thiếu niên nông thôn ngày càng lớn lên, gánh nặng cuộc sống đặt ở đầu vai, khổ nạn và vui sướng thường tồn tại trong lòng, lúc này vui đùa nhiều hơn một chút, ngày sau có nhiều hơn những thứ tốt đẹp để nhớ lại.

Đường Tiểu Sơn không biết suy nghĩ trong lòng nàng, những người nông dân trầm mặc ẩn nhẫn, một đời một đời kế thừa nghiệp cha, cuộc sống gian khổ trở thành thái độ bình thường, ngược lại không cho là khổ, Đường Tiểu Sơn không sợ hãi tương lai, giờ phút này trong lòng tràn đầy sung sướng, chạy lại gần các bạn, rất nhanh đùa giỡn thành một đoàn.

“Đường Tiểu Sơn, mấy ngày nay không thấy ngươi ra ngoài chơi, còn tưởng rằng ngươi bị nước dìm sợ, muốn ở nhà làm con rùa đen rụt đầu đây!” Các bạn ha ha giễu cợt không ngừng, Đường Tiểu Sơn không phục: “Ồ hay! Đường Tiểu Sơn ta sợ quái gì?! Cây gậy trúc này cũng là ta chơi còn dư lại, cột cho ta!” Cầm qua cây gậy trúc, một phen kỹ xảo mạo hiểm.

Đường Hà thấy bọn chúng chơi vui vẻ, không quấy rầy, một mình mình khom lưng đi ốc.

Mang ốc về nhà, trước tiên ngâm trong nước trong một ngày một đêm, để cho nó nhả sạch bùn cát, sau đó thả vào luộc trong nồi nước sôi, chờ khi nào há mồm, sẽ khêu ruột bên trong ra. Lại lấy chút ít rau hẹ trong vườn, cắt thành đoạn ngắn, xào với ruột ốc, quả thực mỹ vị cũng không bằng.

Đường Hà nhin không được nuốt nuốt nước miếng. Sau khi xuyên qua chất béo thiếu nghiêm trọng, vị giác và dạ dày nàng bị giáo huấn, luyện được phi thường mộc mạc, đồ ăn hơi chút phong phú đã có thể khiến nàng hài lòng.

Chờ thùng gỗ nhỏ đầy ốc cát, Đường Hà thuận đường hái một đồng rau dại, hai người trước lúc về nhà rẽ vào ao nhà mình cho vịt ăn.

“Tỷ, tỷ nói xem có phải đệ không thích hợp đi học?” Hai người đang nhìn bầy vịt giữa hồ chơi đùa, Đường Tiểu Sơn đột nhiên hỏi.

“Tại sao?” Đường Hà ân cần nhìn về phía hắn, “Bị tiên sinh mắng?”

“Không có,” Đường Tiểu Sơn lắc đầu, “Ngày hôm qua đệ dự thánh, tiên sinh dạy học trò làm văn thơ đối ngẫu, ông ấy nói muốn lấy tình nhập cảnh, lấy cảnh vào tình.” Đường Tiểu Sơn nói mặt như đưa đám, “Đệ nghe hoàn toàn không hiểu, tựa như trước mắt đệ là hồ sen, từ nhỏ đến lớn đệ thấy, lá sen là lá sen, hoa sen là hoa sen, không rõ như thế nào lại liên quan đến vui vẻ khổ sở. Thật không rõ làm sao từ sáng đến tối tiên sinh thường thức không ngừng.”

“Đệ vừa mới học biết chữ, những thứ đó quá khó khăn, đệ không hiểu là chuyện bình thường.” Thiếu niên không biết tư vị buồn, dĩ nhiên không thể hiểu cái gì gọi là ‘cảm động lúc hoa rơi, kinh hoàng lúc biệt ly’

“Sau này đệ có hiểu không?”

“Dĩ nhiên, chờ đến một ngày đệ vừa hiểu được trong lòng mình vui vẻ, hiểu được bị thương, tự nhiên cũng sẽ hiểu được lời của tiên sinh.” Đường Hà sờ sờ đầu hắn, “Thật ra tỷ hi vọng đệ hiểu chậm một chút.”

Đường Tiểu Sơn cố gắng hiểu những lời này, “Tỷ, tỷ cũng biết thật nhiều.”

Nhìn đệ ánh mắt lóe sáng, Đường Hà bật cười, trêu chọc hắn: “Tỷ tỷ còn hiểu được làm thơ đấy.” Không ai xuyên qua, lịch sử không có căn cứ, vậy thì đạo văn một lần đi. “Nhìn thấy vịt nhà ta không? Cùng tỷ đọc ‘nga nga nga, quanh co hướng trời ca (hát), lông mao trắng muốt, bơi lội nước biếc, tay gẩy Thanh ba.’”

“... Tỷ,” Đường Tiểu Sơn dè dặt nhắc nhở, “Tỷ cũng biết, chúng ta chính là vịt, không phải là ngỗng.”

Chết, đùa trẻ làm sao mà biết được ẩn dụ a. Đường Hà cảm giác da mặt mình thoáng nóng lên, “Cùng con vịt cũng có liên quan, ‘xuân giang thủy oán áp tiên tri.’”

Đường Tiểu Sơn lúc này rất thức thời, vội vàng vỗ tay, “Tỷ tỷ thật là lợi hại!”

Hai người cầm thùng gỗ và cái sàng, một đường cười giỡn về nhà.

Trước cửa viện môn nhà mình, Đường Lý thị và Đường Tống thị gọi người bán hàng rong dừng lại, mẹ chồng nàng dâu hai người phần khởi lựa lựa chọn chọn, thấy bọn họ trở về, Đường Lý thị vội vàng gọi: “Tiểu Hà, mẹ cho con chọn mấy thứ phần bột nước, con xem chút xem còn thiếu cái gì, mẹ mua cho con hết!”

Một bên người bán hàng rong tươi cười giới thiệu, “Đại cô nương xem phần hoa hồng này một chút, mùi thơm nồng đậm không nói, thoa vào hai má màu sắc càng thêm đáng yêu, là loại phần tốt nhất mà các cô nương trên trấn trên rất thích!”

Nói xong, Đường Tống thị đứng một bên động tâm, “Ta nhìn một chút!” Lấy một chút bôi lên mặt, “Tiểu cô, muội xem màu sắc có được không? Mùi thật là thơm.”

Đồ trang điểm cổ đại nhiều hàm lượng chì, nàng không có hứng thú, kéo Đào Đào biết điều không chơi đùa bên cạnh Đường Tống thị vào trong ngực, thấy Đường Tống thị nhìn quanh nhà không che dấu sắc mặt vui mừng, nàng cười nói: “Đại tẩu thật đẹp mắt.”

Đường Lý thị vượt qua con dâu một cái, “Con không nghe người bán hàng rong nói đây là cô nương gia lưu hành một thời sao? Con là mẹ một hài tử còn chú ý những thứ này làm gì?”

Đường Tống thị ngượng ngùng thả son phấn trong tay ra.

“Mẹ, đại tẩu con vóc người tốt, trang điểm đẹp, không phải mẹ cũng nở mày nở mặt sao?” Đường Hà cầm một đóa hoa lựa trên gánh hàng, cài trên búi tóc đại tẩu, “Đào Đào, mẹ cài hoa có đẹp mắt không?”

“Đẹp mắt.” Đào Đào biết điều một chút đáp. Đường Hà vừa cười vừa nói: “Đại tẩu, thật sự rất đẹp mắt, Đại ca nhất định sẽ thích.”

Đường Tống thị đỏ mặt, “Thật?” Lại lấy trên gánh hàng một cái gương nhỏ, vui mừng soi không ngừng.

Đường Lý thị há mồm muốn nói chuyện, thấy nữ nhi mỉm cười ra hiệu, rốt cuộc lại không nói. “Tiểu Hà, con cũng chọn đi.” Không nhìn được lắm bề nàng, “Một cô nương gia đang lúc hoa nở, lúc này không trang điểm, đợi đến lúc hoa tàn còn ai nhìn nữa!”

Người bán hàng rong nhân lúc này tiến lên, “Đại cô nương, người không thích phần hoa hồng, ta có cái khác không tồi. Cái này là phần hoa lựu, lúc hoa nở phải hái cả đóa xuống, giã nát, vắt lấy nước, lại qua vài trình tự làm việc mới chế thành.”

Không ngăn được Đường Lý thị ở một bên mắt sáng quắc, Đường Hà đành phải đáp ứng, “Vậy thì lấy cái này đi!” Lại thấy trên gánh hàng, kim chỉ, đồ chơi, đồ ăn vặt không thiếu, cũng nổi lên hăng hái, kiên nhẫn chọn lựa.

“Mẹ, con muốn cái này.” Đường Tiểu Sơn lựa chọn ra một cái trống và một thanh chùy nhỏ, ‘đông đông’ gõ xong thật vui mừng, không chịu buông tay.

“Đường tiểu lang nhân lực tốt,” người bán hàng rong cười nói, “Làm trống này chính là lão thợ thủ công trong thôn chúng ta, phụ cận mười dặm tám thôn lễ mừng năm mới, mười cái thì có đến tám cái là của ông ấy làm ra. Thật ra ông ấy làm trống cho cháu trai chơi, ta thấy hay hay, lại có thân thích với ông ấy, ta đây mới gắng sức cầu vài lần.” Phải trả tiền thì mới quyết định được, lại chỉ cái trống cho Đường Lý thị nhìn, “Bà nhìn một cái xem, thật làm bằng da trâu.”

Đường Lý thị không muốn lãng phí số tiền này, “Con muốn cái này cũng có dùng đâu? Lễ mừng năm mới trong thôn vang tiếng trống, con đi lên trước gõ hai cái không được sao?” Thấy Đường Tiểu Sơn miệng mân mê, lại khuyên nhủ: “Con cũng biết hôm kia cho con mua văn phòng tứ bảo tốn thật nhiều tiền rồi, chúng ta không thể tiêu xài tùy tiện mua đồ chơi được.”

Đường Hà thấy Đường Tiểu Sơn cúi đầu, khuyên mẹ nàng: “Mẹ, người nói cái này làm gì? Tiểu Sơn đi học hết bao nhiêu tiền cũng phải chi.” Lại trấn an đệ đệ, “Muốn trống đúng không? Tỷ mua cho đệ, xem còn thích gì nữa không?”

Đường Lý thị thấy nhi tử đang thành khẩn nhìn mình, vừa tức vừa buồn cười, “Nhìn ta làm gì? Còn không cảm ơn tỷ con.”

Đường Tiểu Sơn hoan hô một tiếng, “Cám ơn tỷ, cái khác đệ không cần.” Nhận lấy trống từ trong tay người bán hàng rong, nhanh như chớp chạy đi khoe khoang cùng đồng bạn.

“Đúng là cái đồ tinh ranh!” Đường Lý thị cười mắng một câu, quay sang khuyên nữ nhi, “Tiền riêng của con có bao nhiêu? Con phải cố gắng tích lũy sau này có chỗ cần dùng. Cuộc sống a, tiền tiêu giống như nước chảy...”

“Mẹ,” Đường Hà bắt đầu, “Con không phung phí gì, hơn nữa chúng ta làm ra tiền, không phải mưu cầu trôi qua như khói mây. Nếu đồ vừa ý, hợp ý, cứ cao hứng mà mua, so đo nhiều như vậy làm gì.”

Đường Lý thị nguýt nàng một cái: “Vừa nghe đã biết không phải lời nói của người quản gia, củi gạo, dầu muối, tương, mắm, trà, mở cửa ra mọi thứ đều phải xài đến tiền, sao có thể dựa vào cao hứng mà xài phung phí chứ?”

Đường Hà cười cười, không cãi cò cùng bà nữa, cầm lấy một cái trống bỏi trên chợ Đào Đào: “Đồng đồng đồng, Đào Đào có thích không nào?”

“Thích.” Đào Đào chớp lấy cái trống, làm nũng với cô cô, “Đào Đào muốn ăn đường đường.”

Người bán hàng rong chọn lấy một loại đường đặc sản, bởi vì đường trắng mềm, có thể kéo rất dài, giống như nước mũi tiểu nhi, nên đặt cho cái tên gọi bắt nhãn: “Đường nước mũi.” (nghe như kẹo kéo í nhỉ J)

Đường Hà lấy hết dũng khí ăn thử một lần, thật ra trong đường bọc đậu phộng vụn, ăn rất thơm. Tiểu hài tử muốn ăn, Đường Hà hào phóng thỏa mãn bé. Mua của người bán hàng rong một đồng tiền đường, dặn ông cắt thành đoạn nhỏ.

“Được được.” Người bán hàng rong từ tảng đường to kéo ra thành một đoạn dài, dùng kéo cắt thành vài đoạn nhỏ. Đường Hà đưa cho Đào Đào, lại đưa cho Đường Lý thị và Đường Tống thị.

Đường Lý thị thấy Đường Hà rõ ràng không đặt lời bà vào tai, bắt đầu lắc đầu.

19. Chương 19

Vì người bán hàng rong không phải ngày ngày tới thôn, trong nhà có đồ muốn bổ sung, Đường Lý thị không tiếc tiền, chọn lựa rất nhiều loại đồ.

“Đường tẩu, các người mua được đồ tốt gì rồi? Nhìn mỗi người cười đến không khép miệng được.” Phụ nhân nói chuyện sắp lại gần bọn họ, thân mật chào hỏi.

Đường Lý thị liếc bà ta một cái, âm thầm bĩu môi, không nói chuyện. Đường Tống thị dò xét sắc mặt mẹ chồng, làm bộ quay đầu không nghe thấy.

“Tiểu Hà, mấy hôm không thấy con, làm Trương thẩm con nhớ muốn chết.” Phụ nhân thấy mọi người không để ý đến mình, thân mật chào hỏi Đường Hà, “Tiểu Hà càng ngày càng thanh tú.”

Phụ nhân chính là mẹ Trương Thanh Trúc – Trương Ngưu thị. Đường Hà đối với Trương Thanh Trúc không có hảo cảm, đối với mẹ hắt hủi không có ấn tượng tốt. Không tiếp nhận lời của bà ta, chỉ cười nói: “Trương thẩm tới mua đồ à? Vị đại thúc này đồ đầy đủ hết, người từ từ chọn.”

Trương Ngưu thị tiện tay gảy gảy mấy cái trên gánh hàng, trong miệng ghét bỏ nói: “Chỉ là chút ít hàng thô ráp, phần này không thể sánh bằng cửa hàng Lưu gia bán ở trấn trên, sáng mai Trương thẩm mua cho con mấy hộp.”

“Nhận ân tình của người rồi, khuê nữ ta muốn trang điểm, ta đã mua phấn bột nước cho nó rồi.” Đường Lý thị mặt lạnh nói, “Ta thấy phấn bột nước của người bán hàng rong so với trấn trên cũng không kém.”

“Chính là thế!” Người bán hàng rong tức giận nói, “Người người này thật không thuần túy! Người không muốn mua ta không muốn bán, làm gì ghét bỏ đồ đạc của ta, người bỏ tay ra! Làm hư đồ của ta rồi!” Người bán hàng rong thấy mọi người Đường gia đã mua đầy đủ hết rồi, kéo đồ trong tay Trương Ngưu thị về, liền rời đi.

“Phi!” Trương Ngưu thị nhỏ ngum dờm trên mặt đất, “Một kẻ bán hàng rong đi hết nhà này đến nhà kia, cũng dám lớn giọng, sau này buôn bán thua lỗ hết cho xem!” Thấy mọi người Đường gia sớm xoay người vào sân, vội vàng đuổi theo, “Đường tẩu, dạo này không gặp tẩu đi lại trong thôn, ta tới tìm tẩu nói chuyện chút.”

“Ta ngày ngày đều đi lại trong thôn, là người biết bản thân không hiền hậu, trốn tránh ta mà.” Đường Lý thị không ngờ da mặt bà ta lại dày như vậy, cho nên nói thẳng, “Ta với người không có gì phải nói, nhà ta không hoan nghênh người, người mau về nhà đi.”

“Ta đây không phải hối hận sao?” Trương Ngưu thị thấy lời nói bới móc, vội vàng bồi ra khuôn mặt tươi cười, “Thật ra trong mắt ta, Tiểu Hà mới là con dâu tốt nhất.” Bà ta kéo tay Đường Hà, trong miệng có tiếng, “Nhìn Tiểu Hà của ta xem, lớn lên ưa nhìn không nói, còn có thể làm việc!”

“Trương thẩm, con dâu của người mới là người tốt nhất, Tuyết Mai lớn lên ưa nhìn hơn, cũng có thể làm việc.” Đường Hà nói xong rút tay về, không quản phản ứng Trương Ngưu thị, đến cạnh giếng múc nước rửa tay.

“Người đây là tới ác tâm ai đó?!” Đường Lý thị không khách khí như thế, nhin mấy tháng hỏa khí bộc phát, “Tiểu Hà nhà ta không cần người khen cũng tốt! Người hối hận vô ích, ta đánh rắm! Đi đi đi, về nhà mình đi!”

“Ai...” Trương Ngưu thị thấy Đường Lý thị phát hỏa, tròn mắt chuyển động nói với Đường Hà: “Tiểu Hà, người xem mẹ người nói rất hay, vô cớ liền tức giận, ta đây không phải khen người nha, người nói người và Thanh Trúc nhà ta từ nhỏ tình cảm sâu sắc...” Lại trêu chọc Đường Đào Đào trong ngực Đường Tổng thị, “Đào Đào này, phải kêu Thanh Trúc thúc là dượng (chồng cô) đấy nhỉ...”

“Trương thẩm, xin cẩn thận lời nói!” Đường Hà lạnh lùng cắt đứt lời bà ta, “Ta một hoàng hoa khuê nữ chưa xuất giá, nói lời này là làm bại hoại danh dự ta đây. Cẩn thận cha ta và Đại ca đến nhà thẩm, đánh người nhà các người đấy.” Ngay cả tiểu đệ cũng là cao thủ đánh nhau, huynh đệ gì gì đó, chính là vì tỷ muội trong nhà mà ra mặt.

“Người đúng là cái miệng bần thiêu, ta xé miệng người!” Một bên Đường Lý thị nghe vậy đã sớm bực bội, xoay người nhào tới đánh Trương Ngưu thị.

“...!”

Đường Hà há hốc mồm, Đường Tổng thị bật chặt Đào Đào trong ngực mình, liến lên khuyên can, “Mẹ ơi, người và Trương thẩm hai người hợp lại cũng trăm tuổi, ta giữ hòa khí nói chuyện, thế này kỳ cục lắm!”

“Đường thẩm, chúng ta từ từ nói chuyện!” Đường Lý thị làm việc trong ruộng nhiều, luyện ra khí lực mạnh, vừa đánh vừa véo, làm Trương Ngưu thị cuống quýt kêu đau, từ nãy đến giờ bà ta cay cú, chưa bao giờ ăn qua loại uất ức này, lập tức trong lòng hận đến đỉnh điểm, nhưng vì trong lòng ôm mục đích một lần nữa tác hợp Thanh Trúc và Đường Hà, đành phải nhẫn nại.

Đường Hà bận rộn đưa Đào Đào sang một bên, tiến lên kéo mẹ nàng ra, “Mẹ, mau dừng lại, tiểu hài tử nhìn thấy.”

Đường Lý thị nghe vậy ngừng tay, nhìn Trương Ngưu thị quần áo tán loạn, lạnh lùng nói: “Chúng ta người sáng mắt không ngồi lê đôi mách, lúc trước lão Trương gia không phúc hậu, hiện tại ta đánh người mấy cái, bực bội coi như phát ra, chuyện này bây giờ bỏ qua, người chớ có hồ ngôn loạn ngữ gieo họa cho danh dự khuê nữ nhà ta!”

Trương Ngưu thị thấy bà thái độ kiên quyết, bối rối, nghĩ tới Đường Hà lúc trước rõ ràng có tình ý với Thanh Trúc, thanh niên trẻ tuổi da mặt mỏng, nghe được ý tứ mình nhả ra, trong lòng lại không vui mừng sao, chẳng qua trong miệng làm ra vẻ ta đây, cùng lắm thì cho nàng chút thời gian, “Tiểu Hà, Thanh Trúc nói với ta rõ ràng, nó và Tạ Tuyết Mai là nhất thời hồ đồ, thật ra trong lòng nghĩ đến con, chỉ cần con đáp ứng một tiếng, nó lập tức bỏ Tạ Tuyết Mai cưới con về.”

“Ta nhờ vào! Nhà người ba gian phòng bần nhão, lúc đầu chính là muốn cưới khuê nữ ta, chúng ta đều đã coi Tiểu Hà là con dâu nhà người rồi. Hiện tại đồ đã bị người dùng qua, thành người sa cơ thất thế, còn giữa ban ngày nằm mơ ăn thịt thiên nga đấy!” Đường Lý thị bị chọc tức, lại muốn nhào tới đánh bà ta.

(Ý mẹ chị Đường Hà nói là: anh Thanh Trúc là hàng đã bị bóc tem, không xứng với chị í nữa J)

Trương Ngưu thị luôn coi con trai mình là bảo bối, nghe Đường Lý thị giãi đáp hần như vậy, nhin không được mà tức giận, “Nếu như không phải là nhìn khuê nữ người hợp ý Thanh Trúc nhà ta, ta cũng không muốn cưới đâu!”

“Ta không thích Trương Thanh Trúc,” Đường Hà lạnh lùng thốt, “Nhà thăm cần người nào ta không xem vào, dù sao thì kẻ kia nhà thăm là người nhu nhược, ta không có hứng thú, ta không muốn nghe bất luận câu gì nói ta và hần có quan hệ, nếu không ta đi cáo quan, nói hần bịa đặt làm ô uế khuê dự ta, để hần vào nhà lao đi.”

Trương Ngưu thị biết truyện không có khả năng rồi, không hao tâm tổn trí lấy lòng nữa, nghe thấy vậy lúc này chửi ầm lên, “Dám nói con ta nhu nhược, còn muốn con ta ngồi tù, cái đồ đáng chết, đáng đời không ai thêm lấy!”

Đường Lý thị tức giận tới mức run run, tiện tay vớ cái chổi dựng bên cạnh tường viện, lực mạnh quét tới Trương Ngưu thị, “Người đúng là cái loại mặt mũi lì lợm! Cút ra khỏi nhà ta mau!”

Trương Ngưu thị bị một cái đánh, vô cùng đau đớn, nhào lên muốn đánh trả.

Đường Hà bắt được hai cánh tay bà ta, không để ý tới bà ta la mắng, một đường ném ra cửa viện, nhìn chăm chăm ánh mắt bà ta, lạnh lùng thốt: “Cút!”

Không để ý tới Trương Ngưu thị hùng hùng hổ hổ đi xa, Đường Hà khuyên mẹ nàng, “Mẹ, để chổi xuống đi, mẹ nhìn xem Đào Đào bị dọa sợ rồi.”

Đào Đào ở một bên nhìn bọn họ, trên mặt kinh sợ, mắt to ướt nhẹp, thấm đầy nước mắt.

“Mẹ Đào Đào,” Đường Lý thị giận chó đánh mèo, trừng mắt với Đường Tống thị, “Ngay cả tiểu oa nhi cũng không trông chừng được sao?!”

Đường Tống thị là người mềm yếu, vừa rồi chỉ lo trốn to mắt gấp gáp, từ đầu đến cuối không để ý gì đến nữ nhi, bị mẹ chồng mắng có chút xấu hổ, vội vàng ôm nữ nhi ôn nhu dỗ dành.

Đường Hà áy náy cười cười với nàng, lại khuyên mẹ nàng: “Người cần gì vì cái loại người như vậy mà tức giận? Bị tổn hại như thế, ước chừng sau này bà ta sẽ không đến trêu trọc chúng ta nữa.”

“Tiểu Hà, mẹ xin lỗi con, mẹ ban đầu sai lầm mới nhìn vào nhà bọn họ,” Đường Lý thị kéo tay nữ nhi nói, “May mà con không bị gả đi, nếu không cái loại mẹ chồng hung dữ này chỉ làm khổ con thôi.”

“Mẹ, sau này chúng ta không nhắc lại chuyện này nữa, nha?”

Ban đêm Đường Đại Sơn trở lại, nghe Đường Tống thị nói chuyện đã xảy ra, giận đến nổi xắn tay áo đi ra ngoài, “Trương gia đúng là khi dễ chúng ta, lão Đường gia không có nam nhân hay sao? Ta phải đánh gục Trương Thanh Trúc!”

“Trở lại!” Đường Tống thị gấp gáp, từ trên giường nhảy xuống đất, chẳng thềm mang giày, chạy đến cửa phòng kéo nam nhân, “Chàng tới làm ồn ào, cả thôn mọi người biết chuyện, chàng muốn để tiểu cô sau này lập gia đình không?”

Đường Đại Sơn thở hồng hộc, “Vậy cứ để yên như thế? Quá tiện nghi cho họ Trương rồi, thật là bực mình!”

“Ta thấy tiểu cô thật không để trong lòng,” Đường Tống thị nhớ lại vẻ mặt tiểu cô, “Hôm nay tiểu cô rất lợi hại! Hai câu đuổi mẹ Thanh Trúc đi. Hắc hắc trước kia không biết muội ấy có thể nói như vậy...”

“Tiểu Hà một cô nương nghe thấy những thứ bẩn thỉu mục nát kia, dĩ nhiên không chịu được!” Đường Đại Sơn cắt đứt lời thê tử, “Nàng nói nàng là Đại tẩu làm sao lại không lên tiếng?”

“Ta...”

Đường Đại Sơn than thở, bản thân người đã có trượng phu mà không mạnh mẽ, khuyết điểm là không đủ kiên cường. “Tiểu Hà và ta là người một nhà, mọi việc nàng phải bảo vệ muội ấy.”

“...Vâng.”

Đường Đại Sơn ở ngoài phòng muối muối do dự một hồi, sau tiến lên gõ cửa. “Tiểu Hà, muối đã ngủ chưa?”

“Đang muốn ngủ đây.” Đường Hà mở cửa, để hắt vào trong phòng, cười nhìn hắt, “Đại ca bận rộn một ngày, sao không nghỉ ngơi sớm chút?”

“Muốn hàn huyên với muối một chút.” Thấy Đường Hà cười dài nhìn hắt, hắt không nói tiếp, bản thân ngưỡng ngưỡng, “Ca nghe Đại tẩu muối nói chuyện ngày hôm nay, muối có gì ủy khuất thì nói với ca, nếu muối muốn đánh Trương Thanh Trúc, ca lập tức đánh gãy chân hắt.”

“Đã thương người khác lại bị kiện cáo, ca đừng làm loạn, muối một chút cũng không ủy khuất.” Đường Hà vội vàng bảo đảm với hắt, “Thật, muối đối với Trương Thanh Trúc một chút cảm giác cũng không có, chỉ cần nhà hắt sau này không nói linh tinh, chuyện này coi như xong.”

Đường Đại Sơn hiển nhiên không tin tưởng lắm, cho là nàng ‘nhân nhượng một cách miễn cưỡng’, than thở: “Muối từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, thời điểm muối nhỏ như vậy,” Đường Đại Sơn khoa tay múa chân miêu tả độ cao, “Suốt ngày theo chân ta, ta đuổi muối về nhà muối vẫn muốn đi cùng, mắng muối, muối không nói tiếng nào, nước mắt lưng tròng mà không khóc lên, haizz. Chúng ta một nhóm tiểu tử chơi, muối một nha đầu muốn chơi cùng không giống dạng gì, có một tiểu tử bắt nạt muối, đẩy muối ngã dập đầu gối, chảy cả máu, khi đó ta khốn kiếp, không thềm để ý đến muối, bỏ chạy, sau đó Trương Thanh Trúc băng bó uội, công muối về nhà. Chính là từ hồi đó muối mới kề cận hắt. Nói cho cùng, muối thích hắt là lỗi của ca.”

Làm sao mà mọi người đều thích ôm sai lầm đây. Đường Hà bất đắc dĩ, khuyên ca ca nàng, “Muối không thích Trương Thanh Trúc là thật. Đại ca luôn luôn che chở muối, chuyện khi còn bé là ca nhớ lắm rồi.”

Có sao? Đường Đại Sơn chần chừ nói: “Chuyện này ta không nhớ rõ, lúc ta hỏi Trương Thanh Trúc có gì tốt, muối nói cho ta biết, muối nói hắt tính tình tốt, hay săn sóc muối.”

“Muối nói những lời này? Muối đã quên rồi.” Nam nhân đối với mọi nữ tử đều ôn nhu khi nào thì tốt, nát nhất thì có. “Nam nhân quan trọng nhất là có trách nhiệm, giống như ca đây, Trương Thanh Trúc không có, muối thật không thích hắt.”

Đường Đại Sơn nghe được muối muối liên tục đảm bảo, vẫn nửa tin nửa ngờ, “Không thích là tốt nhất, nếu như hắt còn làm phiền muối, nói với ca, ca không ra mặt đánh hắt, nhưng phải chụp bao để đánh.”

“Được.” Đường Hà cười nói, “Cám ơn ca.”

Bên kia, Đường Lý thị nói chuyện phát sinh với Đường lão.

Đường lão trầm mặc một hồi lâu, quyết định: “Nghe Tiểu Hà, chuyện này không nhắc lại, chúng ta nên chú ý hôn sự cho Tiểu Hà.”

“Cháu ngoại trai Chu gia, Nam Sinh...”

“Không phải chúng ta muốn đến cửa nhà nó tạ ơn cứu mạng sao? Ý định ban đầu là cho hai huynh đệ Đại Sơn đi, giờ không được, hai ta cũng đi, nhân cơ hội đi quan sát một chút, nếu như thích hợp, nhờ Tam bá nương ở giữa giật dây.”

“Được!” Đường Lý thị cao hứng đáp.

“Chúng ta làm tạ lễ, mấy con heo đã to chưa?”

“Mập lắm rồi! Mấy ngày này ta cho nó ăn nhiều, mấy con heo con đều to nhanh.”

20. Chương 20

Ngày hôm sau Đường Lý thị nói chuyện mang heo đến Chu gia tạ lễ với bọn tiểu bối.

Đường Hà biết phu thê Đường lão rất tiết kiệm, trong nhà mỗi người ăn một quả trứng gà đã làm cho Đường Lý thị đau lòng hồi lâu, lúc này hào phóng mang mười mấy cân thịt heo làm tạ lễ, thật làm người ta kinh

ngạc, nhưng người dân nông thôn tâm tư thuần phác, đối với ân tình cứu mạng, tạ ơn lấy lễ trọng là chuyện hợp tình hợp lý.

Đường Tiểu Sơn hơi bất an, vì mình mà cha mẹ hao tổn gia tài, nhưng thái độ người nhà với việc mình được cứu mừng rỡ nhiều hơn trách cứ gây họa. Hắn tâm tính thiếu niên, biết tuần trước người một nhà muốn đến nhà người ta, cái này có thể rồi thôn đi chơi, lại biết rõ muốn gặp mặt Chu Nam Sinh cảm tạ, đau lòng rất nhanh không thấy, trong lòng chỉ còn lại mong đợi và mừng rỡ.

Đường Tống thị ở một bên cúi mặt, trong nhà quanh năm suốt tháng, gấp díp mới có thể nhìn thấy thịt heo, một con heo nuôi hơn một năm, không nói xuất chuồng bán được nhiều bạc, chính là đại tràng và tiết heo, đã đủ trong nhà ăn mặn được nhiều ngày. Nuôi một con heo, muốn cắt cổ cho heo ăn, dọn dẹp chuồng heo, người trong nhà dường như phải xoay như chong chóng, kết quả vì tiểu thúc ham chơi, nói không có là không có, trong ngực nàng nóng bỏng, rốt cục không nhin được mở miệng phản đối: “Mẹ, heo quá đáng giá, bắt hai con gà mái làm tạ lễ, con thấy không khác nhau là mấy.”

Đường Tống thị người này, chăm chỉ làm lụng, không chanh chua, không giống người trong thôn nói chuyện thị phi, Đường Lý thị coi như hài lòng với nàng, nhưng nàng có một chút không tốt, chính là quá keo kiệt, đã ăn sâu vào máu, sẽ không thay đổi, Đường Lý thị cũng hẹp hòi, nhưng mà cái gì đáng phải bỏ thì bà cũng bỏ, mắt không nháy lấy một cái.

Đường Lý thị nhìn con dâu một cái, thản nhiên nói: “Ta đây đưa gà mái ra ngoài, ngày mai mười dặm tám thôn sẽ chê cười con ta, tính mạng chỉ giá trị hai con gà mái.”

Đường Tống thị nhất thời quần bách, thấy Đường Đại Sơn trợn mắt tức giận, nàng áp ứng giải thích: “Con không phải là ý tứ này...”

“Nếu là ngày thường ta cũng không bỏ được, chỉ là có lúc nên hào phóng, “Đường Lý thị dạy con dâu, “Sau này con muốn quần gia, trong lòng phải có suy tính mới được.”

“Vâng.” Đường Tống thị cúi đầu đáp ứng.

“Làm người phải biết báo đáp ân huệ, đây là lễ nghĩa căn bản.” Đường lão nói, “Ba huynh muội các con nhớ kỹ cho ta, làm người sống trên đời, phải biết thủ lễ. Nam Sinh có đại ân với chúng ta, chúng ta phải tạ ơn nó, kính nó.”

Mấy người Đường Hà lên tiếng đáp ứng.

“Chu gia là người nhà mẹ đẻ bà Tam, bà Tam là ân nhân lớn nhất của chúng ta, sau này các con phải coi bà như bà nội mà hiếu thuận dưỡng lão, cho nên việc tuần trước, cả đám các con đều có bộ dáng như tượng, có biết không?” Lại đem chuyện thời gian trước đáp ứng theo bà tam trở về nhật hải cốt nói.

Đường Đại Sơn lớn nhất, chuyện cha và bà Tam nói vẫn nhớ tương đối, chần chừ hỏi: “Bà nói như thế nào?”

Đường lão phát tay một cái, “Cái này con không nên quan tâm, đã có ta và mẹ con lo.”

Vì Chu Nam Sinh làm chuyện tích đức, nên Đường gia trịnh trọng toàn gia tới cửa, Chu gia tương đối coi trọng, Đường lão nhờ người mang thư đi, nhà bọn họ vừa đáp lời, hai bên qua lại truyền tin cùng nhau chọn lấy ngày đẹp. “Cách ngày chúng ta tới cửa còn vài ngày nữa, mẹ Tiểu Sơn cái gì nên chuẩn bị thì chuẩn bị đi.” Đường lão dặn dò, “Tiểu Hà đi hỏi bà Tam con, xem bà có muốn theo chúng ta trở về không. Nếu về thì con chuẩn bị cùng bà, không trở về cũng hỏi bà có gì muốn nhắn nhủ không.”

Đường lão dặn dò vài chuyện nữa. Sau đó người một nhà tản đi làm làm việc riêng của mình.

Đường Hà đến nhà Đường Chu thị, lão nhân đang ngồi ở phía trước cửa sổ, thừa dịp trời sáng thêu thùa may vá. Thấy Đường Hà, bà gọi nàng lại xem quần áo tiểu nhi đã làm được hơn phân nửa, “Làm cho Đào Đào, màu đỏ chót, cho con bé mặc vào lễ mừng năm mới,” vừa nói bản thân mình cũng vui rạo rức, “Đào Đào nhà ta mặc vào, bảo đảm chính là tranh tết tiểu nhi.”

Đường Hà nhìn lão nhân, tâm tư mềm mại, “Bà Tam, con muốn ôm người một chút.” Nàng không đợi bà đáp ứng, liền ôm lấy.

“Ai ai... Cần thận kim châm lại đau!” Đường chu thị giương hai tay, có chút luống cuống, “Đứa nhỏ này dính như hồ, không biết học điệu bộ này nơi nào.” Bà làm bộ giận trách, nhưng mặt lại cười thành một đóa hoa.

Đường Hà cười, buông bà ra, lại nhặt lên những thứ xiêm y khác trong giỏ xách nhìn. Đường may kỹ càng, đúng là một chân bản lĩnh. “May vá nhiều hại mắt, người không cần quá hao tâm tổn sức.” Đường Hà khuyên bà, “Đào Đào là một tiểu hài tử, giống mầm cây trong đất, một ngày một đêm lại biến dài ra, quần áo rất nhanh mặc không vừa, làm nhiều lãng phí.”

“Không có chuyện gì, ống quần, tay áo ở chỗ ta dư ra mấy tấc, áo dài sửa vừa hai bên là mặc được. “Đường Chu thị dừng thêu thắt chỉ, dùng hàm răng cắn đứt đầu chỉ, gỡ quần áo lên so, hí mắt đánh giá một hồi, “Ta phải thêu đóa hoa trên vạt áo, nữ oa nhi mặc phải tươi đẹp mới đúng.”

“Người...”

“Thật không trở ngại gì, vài chục năm nay đã làm quen thuộc,” Đường Chu thị cười híp mắt cắt đứt lời khuyên giải của Đường Hà, “Cả ngày buồn bực, mấy cây rau trong vườn không mất bao nhiêu thời gian. Ta à, thích nhất làm xiêm y cho tiểu nhi. Tùy cơ ứng biến, một châm một đường thành hình, nghĩ tới trẻ oa mặc vào xinh đẹp, lòng ta vui mừng thoải mái.”

“Người đây là cưng chiều Đào Đào không nhẽ đây.”

“Đào Đào là một tiểu nhi, ta không thương nó thì thương ai?” Đường Chu thị nói, “Mấy ‘đường cô’ (con gái bà tam) con, mặc dù gả gán, nhưng một năm chưa chắc trở lại nhìn ta một lần, trong nhà mình có con có cháu, nhưng váy áo bọn chúng không đến phiên ta làm.” Mặc dù bà không than thở, nhưng trong lời nói mẹ góa con côi, lão nhân vắng lạnh cũng không giấu được.

“Người chính là bà nội của ba huynh muội chúng con, nếu người nguyện ý, sau này người gả theo con.” Đường Hà an ủi.

“Con đứa nhỏ ngọc này, sau này con lập gia đình, dù cho ta là bà nội con, cũng không thể đi theo con đến nhà chồng được.” Bà Tam bật cười, “Đã đến tuổi làm mai rồi, còn trẻ con như vậy.”

Đường Hà xem thường, “Vẫn còn sớm.”

“Đại cô nương mười tám tuổi, không còn sớm, ta bằng tuổi con, đã sinh hạ Đại cô nương cho Tam gia rồi.”

Lúc trước Đường Chu thị nghe cha mẹ Đường Hà nói, bọn họ coi trọng cháu trai ngoại Nam Sinh nhà mẹ đẻ bà, sau đối với nhân phẩm hẳn khen không dứt miệng, nhưng ngược lại đối với hôn sự lại không đề cập nữa, hỏi mẹ Đường Hà, bà chỉ ấp úng.

Đường Chu thị mặc dù tiếc nuối, nhưng nghĩ lại mình không phải là bà nội chính thức, chỉ có thể để xuống không đề cập đến. Bây giờ nhìn thái độ Đường Hà đối với chuyện thành thân, bà bối rối: “Chúng ta là nữ nhi nhà nông, tấm lòng rộng rãi, trước khi làm mai thì phải hiểu công việc lúc thành thân, chẳng lẽ thường ngày mẹ con không nói cho con? Trong nhà chuyện sổ sách mua bán, khẩu phần lương thực, quần áo, mọi thứ đều phải nắm chắc, ngay cả may vá, từ khăn, để giày cho đến áo choàng ngắn, mọi thứ đều phải biết làm.” Vừa nói xong liền để cho Đường Hà thêu thử mấy châm, Đường Hà khi nào thì làm qua cái này, vá nút cài cũng xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đường Chu thị nóng nảy, “Mẹ con coi con là sức lao động cường tráng mà dùng, thêu thùa may vá xem ra hoàn toàn không để ý, như vậy đến nhà chồng, y phục nam nhân mình không làm được, sẽ bị xem thường!”

Đường Hà dĩ nhiên không nghĩ giá trị của mình cần làm y phục cho nam nhân mới có thể thể hiện, nhưng quan niệm khác biệt, không phải cãi cọ là có thể giải quyết, lập tức cười cười, muốn nói xong mục đích rồi bỏ chạy, kết quả Đường Chu thị hoàn toàn không để nàng có cơ hội, đưa châm tuyền vào trong tay nàng, bắt đầu thêu khăn, luyện một chút thủ nghệ. Đường Hà không có cách nào, đành phải quyết tâm, ở dưới trời sáng, xiêu xiêu vẹo vẹo ghép nhiều khối hình học.

Bà cháu hai người vừa thêu thùa, vừa trò chuyện, Đường Chu thị nghe Đường Hà truyền đạt lại ý tứ Đường lão, cao hứng trở lại, “Lão bà tử ta khó được ra cửa, nhà mẹ đẻ đã lâu không trở về, vừa lúc này các con đưa ta cùng đi.”

Lão nhân đi đứng bất lợi, bình thường chỉ hoạt động trong sân, chính là cơ hội nói chuyện với lão nhân cùng lứa không nhiều, cuộc sống hiển nhiên tịch mịch. “Bà Tam, hôm nào trời mưa xuống, không khí tốt, con đưa người đi ngắm hoa sen, còn có cả cầu vồng nữa!”

Đường Chu thị cười, đưa tay gạt tóc mai Đường Hà ra sau tai, “Tóc Tiểu Hà chúng ta vừa mềm vừa mịn, rõ ràng tâm địa mềm yếu.”

Đường Hà cười cười, bà cháu hai người tiếp tục, một hồi có, một hồi không tán gẫu.

Lúc Đường Hà từ nhà Đường Chu thị đi ra, đã là chạng vạng, trong thôn nhiều nhà đã lượn lờ khói bếp. Nàng tới trước vườn rau nhà mình hái chút ít thanh yên. Gần đây trời nóng, dễ dàng nóng trong người, vừa lúc hái lá thanh yên nấu canh. Đáng tiếc chính là không có thịt, nước canh sẽ có vị chất, xem ra phải cho vào một chút mỡ heo mới được.

Trong lòng suy nghĩ, không làm trở ngại cước bộ tăng nhanh. Đường Hà đi qua một hàng cây nhãn trong thôn, vừa mới vào rừng trúc, thấp thoáng chỗ sâu, nàng nghe được âm thanh nức nở của nữ nhân. Mặc dù biết quần nhiều chính là gây chuyện, nhưng Đường Hà được giáo dục, nàng không cách nào làm như không thấy, nên nghe theo thanh âm tìm tới, đụng vào mắt chính là một khuôn mặt sưng vù.

Tạ Tuyết Mai hốc mắt xanh đen, khoe miệng bị rách, mặt sưng vù, nàng ta và Đường Hà hai mắt nhìn nhau, theo bản năng cúi đầu muốn rời khỏi, vừa bước đi, mắt cá chân phải sưng đau làm nàng ta kinh hãi kêu thành tiếng.

Đường Hà thấy là nàng ta, không muốn quần, nhưng nữ nhân trước mắt rõ ràng đã gặp phải bạo lực nghiêm trọng, nàng muốn tiến lên đỡ lấy nàng ta: “Chân bị gãy? Ai đánh người?”

Tạ Tuyết Mai không cảm kích quan tâm của nàng, thấy người tới là nàng, trong mắt dấy lên lửa giận, mắng: “Cũng là người... Cũng là lỗi của người!”

Trương Thanh Trúc đối với nàng càng ngày càng lãnh đạm, nàng cũng có cảm giác, chẳng qua nàng vạn lần không nghĩ tới hẳn lại muốn bỏ thê tử.

Hôm đó mẹ chồng ở Đường gia bị sỉ nhục, trở về thêm dầu thêm mỡ với nhi tử, Trương Thanh Trúc mắt thấy tái giá với Đường Hà vô vọng, nhìn nàng thì càng không vừa mắt, thấy mẹ chồng nàng dâu lại vừa âm ỉ, không giống ngày thường bảo vệ nàng. Mẹ chồng sớm đã nhìn thấu nhà mẹ đẻ nàng cha mẹ huynh đệ bỏ mặc nàng, hôm nay thấy nhi tử không can thiệp nàng tức cố vô thân, càng muốn gây khó dễ, mắng cao hứng còn động thủ, Tạ Tuyết Mai khi nào bị hành hạ mà không đánh trả? Cho nên hai người đánh lẫn nhau làm một đoàn.

Trương Thanh Trúc không những không khuyên ngăn hai người, một tay giữ nàng giáng mấy cái tát. Hẳn làm việc không thành thạo, nhưng đánh thê tử rất có khí lực.

Tạ Tuyết Mai bị đánh tay trái bị gãy rời, chỉ có thể tìm cơ hội chạy đi. Trên đường đi bị trật mắt cá chân, chạy không nổi, đành phải núp trong rừng trúc khóc. Trên người nàng đau đến chịu không được, biết tay không chữa kịp sẽ bị hỏng.

Nàng biết bị người gặp phải, chuyện xấu trong nhà sẽ truyền ra ngoài, nhưng vốn đang sống dễ chịu, sau này bị tàn phế, nàng không chịu được. Cho nên nghe được thanh âm có người đi qua, trong lòng vui mừng, nhưng không nghĩ tới người này là Đường Hà, chính là vui mừng sau đó lại khó chịu, tức giận, giống như con thú bị thương khốn khổ tảo bạo, “Thấy ta như vậy, người rất đắc ý sao?”

“Ta không có suy nghĩ đó.” Đường Hà nhìn nàng ta vốn là trẻ tuổi mỹ mạo, mặt bị đánh biến dạng, cả người vô cùng chật vật yếu ớt, hết lần này tới lần khác còn nói ra lời ác độc. Cứu người là việc lớn, Đường Hà đề xuống chán ghét đối với nàng ta, không đặt thái độ giương nanh múa vuốt giống con cọp giấy của nàng ta vào trong mắt, chỉ tự nhiên thẳng thừng nói, “Chuyện người và Trương Thanh Trúc không liên quan đến ta. Phàm là hẳn còn tình cảm với ta, hẳn sẽ không cưới người.”

“Đó là bởi vì ta hơn người!” Tạ Tuyết Mai mắt sưng chỉ còn một đường nhỏ, nhưng vẫn muốn trừng nàng.

“Phải, người tốt hơn ta, đáng tiếc là không đủ, hay là Trương Thanh Trúc chê người không đủ dịu dàng.” Nam nhân nội tâm càng mềm yếu, càng hi vọng phái nữ sùng bái hẳn.

Nghe hiểu trong lời nói nàng có giấu giếm ý tứ, hoặc là đau đớn làm cho Tạ Tuyết Mai ngừng nghỉ một lúc, sau đó nàng ta lại bắt đầu khóc, “Người nhất định chế giễu đi? Ta thiên tâm vạn khổ đoạt nam nhân tính tình thế này, người rất vui vẻ đi?”

“Ta có gì mà vui vẻ. Ta nói rồi, hai người các người như thế nào đều không liên quan tới ta. Nhưng mà ta gặp phải người, không thể làm bộ không thấy người bị thương, đến đây,” Đường Hà ý muốn đỡ nàng ta, “Ta đưa người đến lang trung.” Ai ngờ đụng phải tay nàng ta, nàng ta kêu đau như heo bị chọc tiết.

21. Chương 21

Tạ Tuyết Mai cho rằng Đường Hà nhìn nàng chê cười. Ban đầu ‘Đường Hà’ và Trương Thanh Trúc muốn thành thân, bị nàng chen một chân vào. Trong lòng nàng dắc ý, ở trước mặt Trương Thanh Trúc giả vờ, sau lưng người ba phen mấy bận sỉ nhục ‘Đường Hà’. ‘Đường Hà’ nơi nào có miệng lưỡi để nói lại? Gặp nàng một lần, là một lần trái tim bị đâm đau. Hiện nay đến phiên nàng hình dáng chật vật, trong miệng muốn làm âm ỉ, mắng Đường Hà đúng là mèo hỏi thăm chuột, nhưng hiện tại chỉ có Đường Hà giúp đỡ, đau đớn làm cho nàng rất muốn tiếp nhận trợ giúp, nên trong lòng rất xung đột.

Một nữ nhân không tới hai mươi tuổi, bản thân không có tư chất tốt, lại không được giáo dục qua, tuy có chút giáo hoạt, nhưng có thể sắc bén đến đâu đây? Đường Hà ngày thường không để nàng ta vào trong mắt chút nào. Bây giờ sắp chết còn muốn sĩ diện, chớp mắt nhìn nàng ta, nói: “Người có đi không? Không đi thì ta đi, người cứ tiếp tục chịu đau đi.”

Tạ Tuyết Mai trong lòng thê lương. Mới từ nhà mẹ đẻ trở lại, cha mẹ huynh đệ còn đang tâm bóc nàng, trong thôn đồng đạo trai tráng theo đuổi lấy lòng, không muốn mới gần gũi mấy tháng, thời gian tươi đẹp đã lụn bại rồi. Tạ Tuyết Mai che mặt, trên người từng đợt đau đớn, đau nhất là trong lòng, hận Trương Thanh Trúc một lòng say mê, đảo mắt vô tình đã thương nàng, lại sợ bị Trương gia bỏ, đến lúc đó nhà mẹ đẻ không chịu chấp, cho nên bị thương gào khóc.

Đường Hà cũng có thể đoán được bảy tám phần tâm tư nàng ta. Lúc này nữ tử lập gia đình nếu bị vứt bỏ, danh tiếng sẽ không tốt, nếu có thể tái giá, cũng khó tìm được người tốt. Bình đẳng là chuyện không thể, cả cái xã hội này đều dạy nữ nhân từ tư tưởng đến linh hồn đều phải dựa vào nam nhân. Một nữ nhân ở nhà chồng trôi qua có tốt hay không, phải xem lương tâm của nam nhân, hoặc là có nhà mẹ đẻ kiên cường để dựa vào.

Đường Hà than thở, nếu như có điện thoại có thể gọi 120, rảnh việc! “Người không để ta dẫn đi xem lang trung, vậy ta đây về nhà, gọi cha mẹ người đi cùng.” Thuận tiện gọi ca ca tới cửa dạy dỗ muội phụ, đối với nam nhân thay đổi thất thường, chỉ có thể dựa vào võ lực nói chuyện.

“Nhà mẹ đẻ sẽ không quản ta.” Trong lòng mềm yếu, Tạ Tuyết Mai không để ý ghen ghét Đường Hà, trong miệng kêu khổ, “Ban đầu ta lấy hết bạc làm của hồi môn, một phần cũng không ọi người trong nhà, cha mẹ huynh đệ hận ta, đại ca ta sớm nói không nhận muội tử là ta đây.”

Đường Hà trầm mặc một hồi, “Người khác muốn tiền, người đưa tiền là được.” Thỏa mãn yêu cầu người khác, mình mới có thể mong muốn. Mặc dù đối với thân nhân phải dùng bạc mở đường thật đáng buồn, không cần thận có thể tạo thành lệ cũ, nhưng trước mắt không có biện pháp khác. Nếu như lần đầu tiên bị đánh lại cần rằng nuốt xuống, sau này đánh người quen tay, chỉ sợ ngày càng bạo lực. Nhưng chuyện như vậy, nhà mẹ đẻ không ra mặt, chẳng lẽ còn trông chờ dòng họ nhà chồng chủ trì công đạo?

Tạ Tuyết Mai không bỏ được bạc, có chút chần chờ.

Đường Hà âm thầm than thở, không nói thêm nữa. Tự kéo nàng ta từ mặt đất lên, một đường giúp đỡ nàng ta tìm tới nhà lang trung. Vốn nghĩ lập tức rời đi, lại thấy nàng ta như hài tử ngồi ở dưới mái hiên lang trung, hết lần này tới lần khác còn cứng đầu nghiêm mặt, đúng là vừa đáng hận vừa đáng thương.

Lão lang trung kiến thức rộng rãi, nhìn thấy nàng dâu nhỏ tay gãy, chân cà nhấc, trên người vết thương chồng chất, sao lại không rõ hán tử trong nhà bạo ngược, thở dài một tiếng, nói với Đường Hà: “Đại cô nương, đỡ nàng ta vào đi. Đây là tẩu tẩu người? Người cũng nên khuyên huynh đệ người, người này bị đánh oan rồi, đang sống sờ sờ đừng đánh chết...”

“Không phải vậy, chẳng qua là trên đường gặp phải, vốn cũng không đi được.” Đường Hà chần chờ, có nên giúp đỡ Tạ Tuyết Mai vào nhà?

Lão lang trung hằng ngày mười dặm tám hương bắt mạch nhìn bệnh cho người, không biết sự vụ trong thôn. Đối với Đường Tạ hai người chỉ mơ hồ biết là người trong thôn mà thôi. Nghe được lời Đường Hà nói, ông khen: “Người ta thường nói thầy thuốc phải có tấm lòng của cha mẹ, ta xem đại cô nương cũng là có tấm lòng chân thật.”

Đang lúc nói chuyện liền kéo cổ tay Tạ Tuyết Mai, không nghĩ lại sờ được hỉ mạch. Lão lang trung nói với Tạ Tuyết Mai: “Thời gian thai nhi còn ít, nữ nhân hoài thai ba tháng đầu phải dụng tâm cẩn thận, trên người người vừa bị hành hung, may mắn thai nhi không có chuyện gì, ngày sau không được thể nữa!”

Biết Tạ Tuyết Mai có thai, Đường Hà ngay cả không thích nàng ta, nhưng mà lúc này thả nàng ta một mình không được. đành phải kiên nhẫn ở một bên coi chừng. Lang trung một phen chẩn đoán bệnh, kê đơn thuốc, dặn dò nữ nhân có thai cần chú ý những việc gì, lại nói với Đường Hà: “Đại cô nương hôm nay làm chuyện tốt đến cùng đi, nữ nhân có thai đi lại khó khăn, người có tâm đồ nàng chút.”

Đường Hà đành phải đáp ứng. Chuyện quanh co, Tạ Tuyết Mai sớm hưng phấn, đề xuống đau đớn, ra khỏi nhà lang trung rất cuộc cười lớn nói: “Ta mang thai tiểu tôn Trương gia, xem hán còn dám dụng đến một cọng tóc gáy của ta không!”

Có lòng khoe khoang với Đường Hà, nhưng rất cuộc mới được nàng trợ giúp, đành phải nhịn xuống. Lại thấy Đường Hà sắc mặt nhàn nhạt, nàng mang thai hài tử Trương Thanh Trúc một chút khác thường cũng không có, dường như đúng như lời nói của Đường Hà, không còn tình ý với Trương Thanh Trúc rồi.

Đối với chuyện không hề được tình địch coi trọng, khó tránh khỏi thành quả thắng lợi không đủ vui sướng, nàng ta có chút tức giận, nhưng từ đó không cần phải đề phòng mọi lúc mọi nơi, cảm thấy thở phào một hơi. Nhưng lại không yên lòng, Tạ Tuyết Mai làm ra vẻ ta đây bảo vệ bụng mình, nhìn chằm chằm Đường Hà nói: “Ta hiện tại mang thai nhi tử Thanh Trúc, bất kể người chết tâm thật hay giả, không nên chạy tán loạn, nếu không ta đến trước cửa nhà người mắng một trận, đến lúc đó một chấm nhỏ nước bọt của người trong thôn cũng có thể dìm chết người, xem người còn xuất giá được không!”

Quả thực chính là nông phụ lươn lẹo. Đường Hà phiền chán, “Sau này phu thê hai người các người để yên cho ta, nếu tìm ta gây phiền toái, ta và huynh đệ tìm tới cửa đánh người.” Nàng đe dọa bạo lực, cổ lạnh lưng thốt ra, “Nguồn gốc là do nam nhân của người kia, người vô cớ gây rối với hán, trách móc ta làm gì? Người không có việc gì nói lung tung, chọc giận ta, ta sẽ như người mong muốn, cướp người của người.”

Tạ Tuyết Mai trước đó vài ngày khẩn trương cố chấp, học điệu bộ nông phụ trong thôn, sức lực dùng mãnh làm cho Trương Thanh Trúc nhượng bộ lui binh, lúc này nàng biết mình mang thai, trong đầu nhất thời hiện lên rất nhiều thủ đoạn đối phó trượng phu. Nghĩ tới nàng mỗi ngày làm bạn bên người hán, đợi thai nhi kiên cường rồi, lại lôi kéo nam nhân trên giường, muốn hán hồi tâm chuyển ý không phải là chuyện lớn!

Quyết định xong, giả vờ hờ lạnh nói: “Tóm lại ta không tìm người làm phiền, người cũng giữ lời, không có chuyện gì đừng lôi kéo!”

Đường Hà trợn mắt một cái, lười so đo với nữ nhân có thai, đỡ nàng ta trở về nhà mẹ đẻ, xong quay về nhà mình.

Đường Lý thị đang ở phòng bếp bận rộn chuẩn bị bữa tối, Đường Hà giúp đỡ bà, hai người ngồi cạnh bàn nhặt rau, Đường Hà kể chuyện gặp phải Tạ Tuyết Mai. Đường Lý thị không nhịn được cảm khái: “Tuy nói nó đoạt hôn sự của con, trong lòng ta giận nó, nhưng giúp đỡ người gặp người khó khăn, không vì giận đối phương mà bằng quan đứng nhìn là đạo lý làm người.”

“May không gả cho Trương Thanh Trúc,” bất kể là nàng hay đối với ‘Đường Hà’ đều là chuyện may mắn. “Nam nhân đánh thê tử tặng không cho con con còn ngại bẩn.”

“Đứa nhỏ này ở đâu ra tính tình như vậy?” Đường Lý thị bật cười, “Con nhìn trong thôn ta có nam nhân nào không đánh thê tử mình ba lần? Phu thê đầu giường đánh nhau là chuyện thường xảy ra, chỉ cần nam nhân chịu làm việc, kiếm lương thực nuôi người trong gia đình, cuộc sống cứ vậy trôi qua.”

Loại quan niệm này khác biệt quá lớn, Đường Hà không nhận được cái cớ, “Nam tử trời sinh mạnh hơn nữ tử, lại dùng để đánh nữ tử, thật làm cho người ta khinh bỉ.”

“Nói vậy không sai,” Đường Lý thị tán thành, “Nữ nhân gả cho hán tử, chỉ cầu nửa đời sau bình an viên mãn. Nam nhân trụ cột nên bảo vệ một nhà già trẻ, tức giận nên giận ở bên ngoài, không thể giận cá chém thớt trên người nữ nhân. Nếu như mưu đồ chà đạp người, ba bữa cơm đều hành hung, loại nam nhân này không được. Nhưng mà hai người sống với nhau, va chạm là chuyện không thể tránh, không thể vì một chút lỗi sai mà không tha thứ.”

Đường Hà trầm mặc. Kiếp trước, nàng thỉnh thoảng nghe bạn gái tố khổ, tranh chấp với trượng phu bị vùi cái tát, nàng không thể tưởng tượng nổi, cảm thấy may mắn vì mình chẳng bao giờ bị như vậy. Chẳng qua trượng phu ôn nhu chân thành của mình lựa chọn phản bội. “Có phải cố ý hay không, đánh cho nặng hay không, cái này cũng rất khó nắm bắt.”

“Đứa nhỏ ngọc này,” Đường Lý thị than thở, bà cảm thấy Đường Hà sau lần bị thương tâm tư kỳ quái rất nhiều, “Nam nhân có được hay không, phải sống với nhau mới biết được, nếu cảm thấy chỗ tốt ít chỗ xấu, chính là không quá đáng, nếu trong mắt chỉ thấy chỗ xấu, chính là xung đột một khối cũng là kém.”

“Vô luận như thế nào, hôn nhân hẳn là có một chút căn bản, tỷ như yêu thương lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau, còn có trung thành.”

Đường Lý thị nghe vậy giật mình sững sờ, hỏi nữ nhi: “Con cảm thấy cha con làm được sao?”

Cha nàng? Căn cứ một thời gian sinh sống nàng quan sát, “Hẳn là làm được.”

“Đúng,” Đường Lý thị cũng gật đầu, “Cha con thật tình không tệ, có việc đều thương lượng với ta, phạm là có chút gì hiếm lạ sẽ nghĩ đến ta trước, hai mươi mấy năm đừng nói đánh, cả đầu ngón tay cũng không động vào. Nói thật, chúng ta coi như tích góp của cải từng tí một, ông ấy không giống như Tạ Toàn Tử đầu thôn, coi thường thể tử, đi tìm nữ nhân. Có khi ta suy nghĩ, so với đám tỷ muội trong nhà, hiện nay cuộc sống ta trôi qua tốt nhất.”

“Chẳng qua là thế sự nơi đó có như ý như nơi này? Ta kiên cường gả tới đây vậy sẽ...” Đường Lý thị nhớ tới chuyện xưa, chân mày nhăn lại, nguyên không muốn nói chuyện cũ, nhưng khuê nữ đến tuổi gả đi, hiểu được những chuyện này là tốt, thích thú tiếp tục nói, “Sau khi ta gả tới đây mới biết được, ông Tam bà Tam chỉ có con gái đã xuất giá, mẹ chồng chính thức vẫn còn sống, còn rõ ràng nói cho ta biết không muốn thấy ta, mẹ ruột cha con không tốt với ông ấy, ông ấy càng muốn lấy lòng bà. Cho nên mẹ chồng dày vò ta, ông ấy chỉ nhìn không nói lời nào.”

Đường Lý thị cơ hồ không ở sau lưng trách móc người, đối với bọn nhỏ, lời nói nặng nhất về mẹ chồng... bất quá là “Bà nội các con sẽ không ôm qua các con, trái cây cũng không cho ăn.” Đường Hà nhìn bà lúc này trên mặt bất mãn rất rõ ràng, trầm mặc tiếp tục nghe bà nói.

“Lúc đầu, thời gian ông Tam con còn sống, ông bà luôn bao che ta, cuộc sống của ta không coi là khổ sở, sau khi ông Tam con qua đời, lại xảy ra một chuyện, bà Tam phải tay bắt kẻ cha con.”

“Con nghĩ xem, cha con là dựa vào ông bà Tam nuôi lớn, bây giờ không dựa vào được rồi, ruộng không có, đành phải quay đầu van xin mẹ mình. Rõ ràng hai người đều là con ruột, bà nội con hận không thể thổi phồng Lục bá bá con trong lòng bàn tay, coi cha con là tá điền mà sai sử. Ta và cha con, làm việc từ sáng tinh mơ đến tối mịt. Thu hoạch trong ruộng ngay cả gạo cũng không cho chúng ta, chính là hằng ngày ăn cơm, nhà Lục bá bá nấu, ta và cha con ăn lúa thừa chả có gì, chúng ta một ngày chịu một ngày, vừa đói vừa mệt, ta nói với cha con, có đạo lý nào như thế, nào có con ruột không bằng tá điền, đất đai có một phần của ông ấy, bảo ông ấy đi tranh thủ. Ông ấy không nói lời nào, chỉ nói không thể bất hiếu với mẹ.”

“Trước khi có Đại ca con, ta đã nghĩ ngờ. Ngày ngày, gà trống vừa gáy phải dậy làm việc, ta làm sao có thể phát giác trên người có gì không đúng? Chờ ta ở ruộng sinh ra một cục thịt nhỏ đã chết, mới biết được mình có một hài tử vô duyên. Khi đó ta cảm thấy cuộc sống không trông cậy vào ai được, thiên địa lạnh nhạt, không tìm được đường ra. Bà Tam con nhận được tin đến thăm ta, ta nói với bà, ta tình nguyện chọn chết, tránh cho hài tử của ta ở dưới một mình cô quạnh.”

“Sau ta mới biết được, cha con phải đi cầu bà nội con, nói muốn ở riêng, ông ấy không tranh giành với ca ca,

ca ca cầm năm phần, ông ấy cầm một phần cùng được, quỳ suốt cả đêm, bà nội con vẫn không mở miệng. Cha con phải đi tìm tộc trưởng và thôn trưởng, cầu xin bọn họ giúp đỡ, bà nội con nghe tin, mắng ông ấy bất hiếu, gọi Lục bá bá con cầm gậy quát ông ấy, chân suýt nữa bị đánh gãy. Lúc này bà Tam con ra mặt, tìm lão nhân trong tộc, nói từ xưa ở riêng, sinh đẻ thì tách ra, mỗi nhi tử một phần, không có đạo lý ột người độc chiếm.”

“Bà nội con các loại khó nghe đều mắng đuổi đi. Trong từ đường bà ấy nói chỉ có một nhi tử là Lục bá bá, cha con bà ấy không nhận, tại sao phải phân chia? Bà Tam con lúc ấy nói, bà đồng ý để cha con làm nhi tử.”

“Bà nội con lại không chịu, ép mắng cha con, nói ông ấy là súc sinh, không biết từ trong bụng ai chui ra.”

“Cha con khổ lắm, dập đầu với bà con, dập đầu đến nổi mặt đầy máu.”

“Ta không biết bà con tính tình làm sao như vậy, nhìn tiểu nhi tử giống như nhìn kẻ thù. Dòng họ cuối cùng không thềm nhìn nữa, muốn ép bà ấy ở riêng, bà ấy lăn lộn khóc lóc om sòm, nói mọi người bắt nạt bà ấy, một lão quả phụ.”

“Cha con đành thôi. Bà nội con nói với người trong tộc và mọi người trong thôn, bà ấy không cho cha con bất cứ thứ gì, sau này sinh dượng, chết chôn không cần cha con quản.”

“Người trong thôn nhìn không nổi điệu bộ bà ấy, trong thôn quyết định thu hồi hồ nước đã cho lão Đường gia thuê, giấy trắng mực đen viết cho Đường Nhị Dẫn chăm sóc. Bà Tam cho chúng ta thuê đất đai nhà bà. Ta và cha con bắt đầu từ hai bàn tay trắng, từ từ kiếm cái ăn sống sót.”

“Cha con không có duyên phận với cha mẹ.” Đường Lý thị lấy một câu nói làm kết thúc.

Đọc chương này tức anh ách -- bà già già mồm này phải gặp con zai vs con dâu thời này, mới bít thế nào là lễ độ!!!

22. Chương 22

Đường Hà nhớ tới trước kia xem một bộ phim điện ảnh tên là ‘Sinh đôi’, trong phim cha mẹ thiên vị cực độ. Bà nội nàng giống hệt mẹ nhân vật chính, táo bạo, cố chấp. Tính cách mẹ như vậy, người con gái cả đời sẽ phải mang gánh nặng trên lưng. Đây là sinh mệnh ‘bụi gai’, không cách nào oán hận, không cách nào thù hận, cả nhà bọn họ chỉ có thể tiếp nhận, thần nhiên mà sống.

“Người oán cha con sao?” Cười một nữ nhân nhưng không bảo vệ nàng tốt.

“Ban đầu không hiểu được thì oán.” Đường Lý thị nhớ lại, “ông ấy không đánh ta, không có những thói xấu khác, ta mười tám tuổi gả cho ông ấy, là muốn dựa vào ông ấy sống cả đời, ồn ào với ông ấy có lợi ích gì? Nhà mẹ đẻ không thể quay về.”

“Sau hai chúng ta đi ra ngoài sống riêng, ta mới biết được tư vị một nam nhân đối tốt với mình là thế nào.” Đường Lý thị nghĩ tới chuyện đã qua, trên mặt nổi lên mỉm cười thần bí, “Phàm là có chút đồ tốt gì ông ấy đều cho ta trước, chính là ăn cơm, sẽ xới chỗ mềm nhất cho ta, đêm đông lạnh, ta không ngủ được, ông ấy ủ chân ta lên ngực. Người khác có nam nhân giặt quần áo, nấu cơm sao? Trên người ta không thoải mái, ông ấy không để ta đụng nước lạnh, nấu xong cơm cho ta thì bưng đến đầu giường.”

“Lúc ấy ta nghĩ, những thứ giống như mùa đông lạnh, cuộc sống tăm tối rất cực đã trôi qua, ta chờ lâu như vậy, tựa như mặt trời mọc sau cơn mưa, ta chờ đến cuộc sống náo nhiệt của ta.”

Đường Hà nghe được mỉm cười. Tựa như người ta vẫn hát, ‘phu thê song song quần gia, chàng cày ruộng thể thiếp dệt vải, chàng gánh nước thiếp tưới rau’.

“Mẹ chỉ có con là nữ nhi, không yên tâm nhất chính là con.” Đường Lý thị nói, “Hai huynh đệ Đại Sơn không giống thế, trước khi ta và cha con nhắm mắt, vẫn có thể coi chừng bọn chúng mấy chục năm, bọn chúng sẽ không gây ra sai lầm lớn, có thể nhân sinh hòa thuận. Nữ nhân cực khổ lắm, chúng ta từ nhỏ trên lưng đã bị đè ép cực khổ, gả phải nơi không tốt, khổ càng thêm khổ. Con là khuê nữ, việc cha mẹ có thể làm chính

là mở to mắt, chọn cho con con rể nhân phẩm tốt, biết thương yêu con, cuộc sống của con mới dễ chịu. Nếu không con ở nhà chồng chịu khổ, cha mẹ hai mắt mù mờ không nhìn thấy, không giúp được, nhiều lắm chỉ ngồi đau lòng thôi.”

Đường Hà hồi tưởng hôn nhân cả đời của mình, nàng tự nhận đã cố gắng hết sức, kết quả kết thúc thê lương. Bọn họ trong tình yêu, năm đó hẳn còn trẻ, trong mắt chỉ có đối phương, mùa xuân hoa nở, mùa đông tuyết rơi, chỉ cần nhớ tới đối phương, sẽ nổi lên ngọt ngào.

Sau khi kết hôn, hai người vì những việc lặt vặt trong cuộc sống đưa tới rất nhiều xung đột, tranh cãi, nàng ủy khuất, nghĩ tới thời gian hẳn tốt với mình, cố gắng lau khô nước mắt tìm lối thoát. Nàng cho rằng đây là chuyện bình thường trong cuộc sống, nhưng hẳn càng lúc càng xa. Nhưng không hài hòa đến thế nào cũng không nên lấy cớ phản bội. Sau khi xuyên qua nàng luôn nhớ lại sinh mạng kết thúc vì không chịu nổi một màn. Người đàn ông kia ruồng bỏ lời thề của hẳn đối với tình yêu và hôn nhân, hẳn và người đàn bà kia là hung thủ làm nàng mất đi đứa con.

Trong đêm tối, lửa giận hừng hực thiêu đốt, làm nàng cả đêm trằn trọc không yên giấc. Đau đớn và hận thù làm nàng mất đi tính mạng, hơn nữa khi nàng tiếp tục sinh mạng mới, lại thành mục tiêu bị quấy phá. Người một nhà Đường gia vì nàng mà ăn không ngon, ngủ không yên. Nàng thấy cha mẹ phụ lão vì nàng mà nước mắt chảy xuống.

Kiếp trước nàng bị tai nạn xe, vứt bỏ tính mạng, bất hiếu với cha mẹ, kiếp này làm Đường phụ Đường mẫu vì nàng mà thương tâm, cho dù nàng có nhiều lý do để hận thù, đau buồn, cũng không thể tha thứ được.

Nếu như hận thù không chỗ sắp đặt, có thể buông ra hay không? Từ đó hành trang nhẹ nhàng lên đường? Suy tư rất nhiều, cả ngày lẫn đêm, Đường Hà quyết định quên đi.

“Con sợ.” Đường Hà thành khẩn bộc lộ nội tâm của mình, “Người khi vừa bắt đầu rất nhiều đau khổ, con không giống người, con sẽ oán hận. Thật ra lúc con gặp Tạ Tuyết Mai bị thương, trong lòng không thoải mái, con chỉ sợ, nếu không có nàng ta, con và Trương Thanh Trúc thành thân, người bị đánh có phải con không?”

Nàng không thể báo cảnh sát, không thể lòi chuyện hẳn bạo hành ra ngoài ánh sáng, thậm chí không thể ly hôn, trí khôn kinh nghiệm kiếp trước không thể bảo vệ nàng, vì thanh danh, vì người nhà, nàng chỉ có thể giống những nữ nhân khác ở thời đại này, nuốt răng và máu xuống.

“Con không giống Tạ Tuyết Mai, huynh đệ nhà mẹ đẻ con sẽ cho con chỗ dựa, nó không dám đánh. Đứa nhỏ Thanh Trúc này, ta với cha con thấy nó từ nhỏ đến lớn, chỉ cho rằng tính tình nó có chút bông bột, không nghĩ có thể đánh thê tử... Ai, chúng ta đừng nói về nó nữa.” Đường Lý thị nói, “Con đây là gặp dữ hóa lành, nói rõ con phúc khí lớn đây!”

“Khuê nữ, ta kể những chuyện xưa cho con nghe, không phải muốn hù dọa con, mà muốn con hiểu một đạo lý: Trên đời này không có chuyện vừa bắt đầu đã như ý nguyện, người sống luôn có gian khổ, phải nghiền răng nhằn nại, không thể quên, nhưng phải biết khoan dung, sau đó có một ngày con phát hiện ra, mình bất tri bất giác đang sống cuộc sống sung sướng.”

“Hài tử đầu tiên kia, là nam oa hay nữ oa ta cũng không biết, cả ngày lẫn đêm ta đều nhớ, trong mộng nước mắt cũng có thể rơi, rơi cả gối. Ta cảm thấy hết thật rồi, một nữ nhân không che chở được hài tử mình, chính là chết cũng không thấy được mặt hài tử. Ta cố gắng làm gì đó để nhìn về phía trước, cuộc sống của ta trôi qua trong cay đắng, cứ như vậy khổ sở hai ba năm, ta lại mang thai Đại ca con, sau Đại ca con, ta sinh một tiểu nữ oa, nhưng không nuôi được, cuối cùng sinh con và Tiểu Sơn, dưới gối của ta và cha con chính là ba người các con. Có một ngày ta vượt ngục tự hỏi mình, ‘người mất đi hai đứa bé, người có đau lòng không? Ta thật không đau đớn, nhưng một ngày ta cũng không quên hai hài tử xấu số, ta trong hạnh phúc nhớ bọn chúng, so với ở trong đau khổ nhớ nhưng còn khắc sâu hơn.’”

“Con không cần sợ, thành gia sinh hài tử là vận mệnh của nữ nhân, có nhà có hài tử, cả đời này con mới không sống uổng phí, một chút xui khổ không thấm vào đâu, sung sướng luôn chiếm đa số.”

Đường Hà ngồi xổm người xuống, giống một tiểu nữ nhi, chôn mặt ở đầu gối Đường Lý thị. Da thịt nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ dưới quần áo mẫu thân, ấm áp làm nội tâm ổn định trở lại.

“Mẹ, người thật vĩ đại.”

“Đứa nhỏ ngốc, ta một phụ nhân nông thôn, hiểu được châm chọc đại sự, con khen ta làm gì.” Đường Lý thị bật cười, một chút một chút nhẹ vỗ về tóc nữ nhi, “Con yên tâm, có cha mẹ chồng cho con, nhất định tìm người tốt cho con. Chính là khi gả đi, nhà mẹ đẻ vẫn làm chỗ dựa cho con.”

“... Dạ.”

Hôm đó đến ngày Đường gia đến nhà Chu gia. Đường lão lấy nước tắm sạch cho heo, heo con sạch sẽ, trên người không lẫn chút tạp nham nào. Đường Lý thị bận bịu nửa buổi sáng mới sắp xếp chỉnh tề đưa và trái cây. Đường Tiểu Sơn và Đường Đào Đào thay quần áo mới, một lớn một nhỏ đang lộc cộc nói lời trẻ con... thấy Đường Đại Sơn mượn xe đẩy tay kéo Đường Chu thị vào sân, vội chạy lên.

“Ôi, tiểu tử tông, con chậm một chút, cẩn thận không ngã.” Đường Chu thị được Đường Đại Sơn đỡ xuống xe đẩy tay, thấy Đào Đào nện bước chân ngăn ngừa chạy tới, vội vàng kêu lên.

Đường Tiểu Sơn quay người muốn ôm lấy cháu gái, Đường Hà từ nhà chính đi trước một bước, kéo bé ôm vào trong ngực, Đường Tiểu Sơn cười hắc hắc hai tiếng, vui sướng chạy đi kéo xe đẩy tay.

Đường Đại Sơn một chưởng vỗ vào gáy đệ đệ, “Xe rất nặng, tiểu tử ngươi cẩn thận trật chân té.” Nhìn một vòng trong sân không thấy thê tử mình, hẩn chui vào trong nhà.

“Bà Tam, hôm nay bà thật đẹp.” Đường Hà cười nói.

Đường Chu thị mặc quần áo mới, trên búi tóc cài cây trâm bạc trân quý. Bà cười híp mắt lộ ra sáng sủa, “Có thời cơ về nhà mẹ đẻ nên muốn chỉnh tề chút ít.”

Đào Đào vươn bàn tay mập mập ra, “Bà cố, muốn trâm trâm.”

“Tiểu oa nhi thích chưng diện sao?” Đường Chu thị cười, lấy xuống cái trâm muốn đưa cho bé.

“Người đừng vội,” Đường Hà ngăn cản bà, “Đào Đào còn nhỏ, không hiểu chuyện, nghịch loạn làm tổn thương hai mắt của mình thì hỏng bét.” Lại dụ dỗ Đào Đào, “Đào Đào trưởng thành sẽ mang mang trâm sau nhé?”

Đường Chu thị trêu chọc bé, “Chờ Đào Đào xuất giá, bà cố cho Đào Đào cây trâm làm của hồi môn.”

Đường lão nhốt heo con vào cái giỏ trúc, lớn tiếng quát Đường Đại Sơn để xuống xe đẩy tay, đừng nghịch loạn. Ông nhắc heo con lên xe đẩy tay cất kỹ. Heo con kêu không ngừng, bốn chân đá lung tung ra khe hở, Đào Đào rất nhanh rời đi lực chú ý.

Đường Hà để Đường Chu thị trông nom bé, giúp đỡ cha mẹ mang tất cả đồ lên xe.

Mắt thấy mặt trời đã lên cao đến ngọn trúc, giờ lên đường đã đến. Đường Lý thị dôi mắt thấy thiếu Đại nhi và con dâu, đề cao giọng gọi: “Đại Sơn! Con dâu!”

Đường Đại Sơn đi ra ngoài trước, Đường Tống thị đi sau hẩn, cúi đầu muốn tránh tầm mắt Đường Lý thị.

Đường Lý thị càng nhìn càng không đúng, “Ai, con dâu, con nói xem, con không phải cô nương mười tám đáng yêu xinh đẹp, con đã sinh con cho người, đi thăm người thân cũng không quên tô son điểm phấn, mang hoa lụa?” Nói xong quay đầu đánh giá Đường Hà, nhất thời giận dữ, “Con nói xem, một đại cô nương, quần áo màu sắc không mặc, mặc như vậy làm gì? Con thay bộ khác cho ta mau!”

Đường Tống thị sợ lửa sẽ phun hướng mình, vội vàng phụ họa, “Tiểu cô, không phải muội có một cây trâm sao? Ta búi tóc uội cài vào, phấn bột nước lẩn trước mua dùng rất tốt, để ta đánh uội, kẻ lông mày càng đẹp hơn.” Nói xong kéo Đường Hà vào trong nhà.

“Ôi...” Đường Hà không thể tránh thoát, có lão nương nhìn chăm chăm ở phía sau, đành phải theo Đại tẩu đi.

Mọi người Đường gia đợi thời gian nửa nén hương, hai người đi ra cửa, Đường Hà mới đổi một thân quần áo màu xanh da trời, trên mặt một tầng phấn mỏng. Mới thay sơ qua trang phục, đã làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

Đường Lý thị hài lòng gật đầu, “Khuê nữ nhà ta chính là ngày thường thanh tú.” Trong nội tâm bà muốn kết thân với Chu gia, dĩ nhiên hi vọng ở chuyện này tới cửa, trang phục nữ nhi phải xinh đẹp.

Đường Chu thị cười ha hả, mấy hôm trước rốt cuộc bà không nhịn được, chủ động hỏi Đường Lý thị còn nhớ Nam Sinh không, Đường Lý thị khó xử một hồi lâu, lời nam nhân nhà mình dặn dò không thể làm trái, nhưng thật sự quan tâm đến hôn sự nữ nhi, cho nên ấp a ấp úng nói ra chuyện khó xử. Đường Chu thị nhưng lại vỗ đùi, trách cứ: “Tiểu Hà là cháu gái ta nhìn từ nhỏ đến lớn, ta khi nào không biết đạo lý gia đình nữ nhi muốn kiêu ngạo với đám người cầu hôn chứ. Con yên tâm, ta đã biết hai người các con có ý định với cháu ngoại trai, ta sẽ tính toán thời cơ tác thành.

23. Chương 23

Người dân nông thôn mê tín, hôm này toàn gia lên đường để tạ ơn, vừa ra đến trước cửa, Đường lão lại phân phó nhi tử thả một chuỗi pháo trúc.

Người trong thôn thấy bọn họ thanh thế náo nhiệt, hỏi thăm có chuyện gì tốt. Đường Lý thị cười híp mắt kể lại chân tướng, tất cả mọi người nói Đường Tiểu Sơn sau đại nạn tất có phúc, cảm ơn ân nhân cứu mạng là chuyện phải làm, vây quanh nói mấy câu, không muốn làm trễ nải bọn họ, ai nấy tản ra.

Người một nhà ra khỏi thôn, qua cầu trên sông, đi đường tới Chu gia thôn, dọc theo đường đi phần lớn là ruộng ngũ cốc, chợt có mấy vườn rau, hoa cải dầu nở ra vàng tươi, bông lúa đón gió phấp phới. Người một nhà cười cười nói nói, gần nửa canh giờ qua rất nhanh.

Đường Đại Sơn kéo xe đẩy tay, trên xe trừ bỏ các lễ vật, còn có Đường Chu thị và Đường Đào Đào ngồi trên đó, sau Đường Lý thị đi đường thỉnh thoảng lấy tay đỡ eo, Đường Đại Sơn vội vàng dừng bước, khuyên mẹ hấn lên xe ngồi.

“Không có chuyện gì, ta vẫn đi được, “Đường Lý thị từ chối, “Con kéo một xe đồ, nặng lắm rồi.”

“Sao có thể chứ, con khí lực lớn lắm,” Đường Đại Sơn nói, nhìn thê tử mình và muội muội đi đã lâu, trên giày thêu dính đầy bụi đất, muốn bọn họ ngồi lên xe, “Nữ nhân và tiểu oa toàn bộ ngồi lên xe, con kéo được.”

Đường Hà cười, nhỏ giọng trêu ghẹo bên cạnh Đường Tống thị, “Ca ta đau lòng Đại tẩu đây mà.”

Đường Tống thị làm bộ giận trách nguýt nàng một cái, vội vàng khuyên Đường Lý thị, “Me, đường còn dài, người đi nhiều đau thắt lưng, Đại Sơn có khí lực, để chàng kéo không có chuyện gì.” Lại từ trong tay áo lấy khăn ra, lau một chút mồ hôi trên trán nam nhân nhà mình, ôn nhu nói: “Ta không cần ngồi xe, ta đi theo cạnh chàng là được.”

Ôi, thật là mất mặt, Đường Lý thị bĩu môi. Đường Hà nín cười, Đường Chu thị trên xe cười híp mắt, hai người không nói chuyện.

“Mẹ hài tử, hài tử để bà ngồi bà cứ ngồi đi.” Đường lão nói. Ông có thói quen làm việc nặng, đi lại nhiều, giờ đến giọt mồ hôi cũng không có.

Đường Tiểu Sơn còn trẻ hoạt bát, một đường mừng rỡ chạy, một chút cũng không thấy mệt mỏi, hái hoa đại ven đường, chạy tới tặng cho Đường Hà, “Tỷ, hoa đẹp không? Có muốn đệ làm cho tỷ một cái vòng hoa không?”

Đường Hà còn chưa kịp nói, Đường Lý thị đã mắng tiểu nhi tử, “Cái đồ bướng bỉnh này, không yên tĩnh được chút sao! Đây là muốn đi nhà biểu cữu, tỷ tỷ con trên đầu mang cỏ dại còn giống cái dạng gì?”

“Là vòng hoa, khi nào thì thành cỏ dại rồi?” Đường Tiểu Sơn lẩm bẩm, rốt cuộc không dám chạy loạn nữa, an phận bước đi.

Đường Hà bật cười, nhận lấy bó hoa trong tay đệ đệ, sờ sờ đầu hấn an ủi.

Mọi người đi gần nửa canh giờ nữa, ruộng nước ít dần, ruộng cạn nhiều hơn. Trong ruộng có nhiều loại đậu phộng, khoai lang, có cả mía, người nông dân đang bẻ bòn tách vỏ mía.

“Nếu nhà mình có mía, không phải ngày nào cũng có thể ăn?” Đường Tiểu Sơn trông vậy mà thêm, “Chúng ta nếu cũng có thì tốt rồi.”

“Tiểu tử ngốc, ruộng nước so với ruộng cạn tốt hơn nhiều.” Đường lão nói, “Mía này một năm thu hoạch một lần. Nhà ta ruộng nước một năm thu hai mùa lúa nước. Rảnh rỗi còn có thể trồng thêm rau dưa và trái cây, chủng loại nhiều. Trong ruộng nhà ta nhiều dưa ngọt, cà chua, con ăn còn ít sao?”

“Nhưng chúng ta không thể trồng đậu phộng, đậu phộng lột vỏ ra xào,” Đường Tiểu Sơn nói vang dội, nuốt nước miếng, “Lạc Băng Hương!”

“Cái đồ bướng bỉnh này đúng là đỏi con mắt, chỉ nhìn thấy ăn,” Đường Lý thị giễu cợt nhĩ tử, “Thật cho con làm ruộng cạn, dưới mặt trời tách vỏ mía, da bị vỏ mía cào xước, mồ hôi chảy xuống vết thương, vừa ngứa lại vừa đau, con kêu không khổ nữa không!”

“Hài tử còn nhỏ, bất kể thế nào,” Đường Chu thị lên tiếng bênh vực, “Ban đầu ta từ Chu gia thôn tới lão Đường gia, ôi cảm thấy ruộng nước thật là tốt, đất phì nhiêu, thu hoạch nhiều, trừ thời gian thu hoạch cố định, còn trồng thêm được đậu tương, cùng thời điểm đó, ruộng cạn sẽ không có việc.” Lại không nhận được xúc động với tiểu bối, “Tiểu Sơn sau này chăm chỉ làm việc, cuộc sống còn nhiều náo nhiệt, con và ca con gặp dịp, cha mẹ con cho các con kiếm thêm ruộng nước!”

Lúc nói chuyện đã trông thấy Chu gia thôn. Đường Chu thị ngồi trên xe có chút kích động, nhiều lần giật ống tay áo lau khóe mắt, nói lẩm bầm đầu đầu, theo sát mọi người kể năm đó như thế nào... như thế nào...

Vào thôn, Đường Đại Sơn vì đã đưa Chu Nam Sinh về một lần, đã biết đường, không cần Đường Chu thị chỉ điểm, ngược lại lão nhân, Đông ngó ngó, Tây nhìn nhìn, trong miệng nói “Thay đổi, thay đổi, nhận không ra rồi.”

Trên đường gặp được người, nhiều người không biết, tò mò nhìn cả nhà bọn họ, suy đoán là thân thích nhà ai. Chợt có một hai người lên tuổi lão đầu, đánh giá Đường Chu thị thật lâu, mới bưng tỉnh nói: “Đây không phải là Chu gia Thất nữ sao?” Lại ha hả cười nói, “Thất nữ lần này già rồi.”

Đường Chu thị ở trên xe kéo chào hỏi lão đầu, nghe vậy gật đầu thừa nhận, “Người Mông đại đầu già rồi, người xem ta còn mấy sợi tóc đen, đầu kia của người, không phải giống tởm sao?”

Không đề cập tới chuyện Đường Chu thị trên đường đi gặp cố nhân thổn thức, đoàn người đi không đến một lúc, chạm mặt với Chu Nam Sinh tới trước đón người.

So với hôm trước cứu người, quần áo bẩn thỉu, chật vật thật bất đồng, hắn hôm nay nhìn cao to sạch sẽ, chỉ là một thanh niên nông thôn, nhưng Đường Hà nhìn hắn mơ hồ có hai phần phong lưu thi vị.

“Bà cô.” Chu Nam Sinh cười ngênh đón bọn họ, hắn đi trước dẫn đường cho bọn họ, mọi người chào hỏi, nói vài lời khách sáo. “Cha mẹ đang ở trong nhà chờ, nhìn canh giờ không còn sớm, con đi ra ngoài nhìn, đừng phải mọi người vào thôn.”

Chu gia thôn dựa lưng vào núi Ngưu Đầu, thôn trang dọc theo chân núi, địa thế chậm rãi lên cao, đường ở thôn chính là một đường dài trên sườn núi. Đường Lý thị sợ nhĩ tử cực khổ, ngay từ lúc vào thôn đã xuống xe, xa xa trông thấy Chu Nam Sinh ngênh đón, bà giúp Đường Hà cài lại trâm bạc, chỉnh đốn quần áo. Đường Hà chỉ chú ý khi nàg đến thăm người thân, một chút cũng không nghĩ nhiều.

“Đến rồi!” Chu Nam Sinh lên tiếng nhắc nhở. Phía trước không xa là một nhà đứng trước cổng viện, trung niên hán tử chính là cậu Chu, đứng bên cạnh ông là gia quyến, một thanh niên lớn hơn Chu Nam Sinh một chút được phân phó, đốt cháy sợi dây, bỗng nhiên tiếng pháo trúc bùm bùm vang lên.

Bên cạnh cậu Chu là một phụ nhân trung niên mặt tròn, mọi người nghĩ đây chính là mẹ Chu Nam Sinh – Chu Từ thị, bà cười dài nói, “Sáng sớm hôm nay ta đã nghe Hỉ Thước kêu, chắc chắn gặp chuyện vui, liền trông mong mọi người đến.” Lại tiến lên hai bước đỡ Đường Chu thị xuống xe, “Bà cô, người cần thận.” Vừa cười chào hỏi mọi người Đường gia, “Cha ta biết mọi người tới, lập tức vui mừng, cười đến không khép miệng lại được, mới vừa nãy ông đứng ngoài cửa cùng nhau chờ mọi người, ta sợ trời nắng ông mệt, khuyên

can mãi, mới khuyển được ông trở về trong phòng.” Bà phân phó một phụ nhân trẻ tuổi ôm nam đồng hai ba tuổi, “Con dâu, Khoai Tây oa đưa ta ôm, con đi thu xếp xem trà nóng, trái cây còn thiếu thứ gì không.”

(Khoai Tây vốn tên hán việt là Thổ Đậu nhưng mà trẻ con nên mình gọi là khoai tây cho dễ thương J)

“Vâng.” Đại tẩu Chu Nam Sinh Chu Dương thị âm thanh giòn tan đáp ứng, cười cười với bọn họ, xoay người chuẩn bị đi.

“Đứa bé này khỏe mạnh khẩu khinh, lớn lên xinh xắn, thực sảng khoái.” Đường Lý thị khen tiểu nam oa, dạy bảo Đào Đào trong ngực, “Đào Đào, chào bà ngoại đi, đây là tiểu biểu ca của con, có muốn chơi đùa cùng biểu ca không?”

Đào Đào nãi thanh nãi khí đáp ứng, ánh mắt sáng trong đối diện với ánh mắt cũng sáng trong của tiểu nam oa, hai tiểu oa tò mò nhìn lẫn nhau.

“Đào Đào thật là một đứa bé xinh đẹp, giống hệt ngọc nữ ngồi cạnh Quan Âm Bồ Tát.” Chu Từ thị khen ngợi Đào Đào không ngừng. Dùng hài tử làm đề tài vốn rất dễ dàng kéo gần khoảng cách, nhất thời không khí thật hòa hợp.

Các nam nhân hàn huyên với nhau. Cậu Chu dẫn nhi tử giúp tháo đồ trên xe kéo xuống, thấy heo con, không đồng ý nhìn về Đường lão, “Chỉ đến nhà người thân tán gẫu, huynh còn mang theo lễ quý trọng như vậy, lão Chu gia ta không thể thu, nhà huynh lúc về nên mang về đi.”

“Hôm nay tới cửa có hai ý tứ, một là bái phỏng Chu gia, hai là tới để tạ ơn Nam Sinh có đại ân cứu mạng lão Đường gia.” Đường lão chỉ về Chu Nam Sinh cười nói, “Không bởi vì ân nhân là cháu ngoại trai mà ta bỏ qua lễ nghi.”

Hai người lại một phen từ chối, cậu Chu cuối cùng gật đầu nhận lấy, gọi nhi tử mang một đồng đồ đi sắp xếp tốt. Chu Nam Sinh và Đại ca hần Chu Đông Sinh đi, chỉ còn lại tiểu nhi tử Chu Bắc Sinh mỉm cười theo cạnh cha mẹ.

“Đây chính là Bắc Sinh sao? Quả nhiên là người đọc sách, nhìn chính là tốt hơn.” Đường lão hâm mộ nói, “Biểu ca thật có phúc khí, ba nhi tử đều xuất sắc.”

Cha Nam Sinh được khen rất hưởng thụ, cười ha ha, “Đâu có đâu có, Đại nhi, tiểu nhi nhà biểu đệ cũng thật là tốt.”

“Đừng đứng nói chuyện nữa, mọi người sáng sớm lên đường mệt mỏi rồi? Mau vào đại sảnh nghỉ ngơi đi.” Chu Từ thị cười nói, phân phó tiểu nhi tử, “Bắc Sinh, đỡ bà cô.”

Dứt lời thấy một cô nương tuổi còn trẻ thành thạo đỡ lấy lão nhân, không khỏi hai mắt tinh tế đánh giá, “Đây là Nhị cô nương sao?” Người nói đúng là Đường Lý thị, “Lớn lên thật thanh tú.”

“Cái này, nha đầu nhà nông dân, giống cây trong ruộng, tự lớn lên, tốt xấu đều do ông trời ban cho. Mợ chớ khen con bé, cô nương gia lại nở mặt.”

Chu Từ thị rõ ràng đã mừng đến miệng cười không khép lại được, hết lần này tới lần khác còn giả vờ khiêm nhường.

“Ta thật thực tâm nói, không có khen bậy.”

Chu Từ thị lại đánh giá Đường Hà mấy lần, cười nói: “Cũng không phải rất thanh tú sao? Thật là ta càng nhìn càng thích.”

Đường Lý thị mừng rỡ trong lòng, khen Chu gia con trai thật là nhân phẩm tốt. Nhất thời hai người khiêm tốn, người tới ta đi.

Đường Hà là tiểu bối, trong lòng muốn ói, nhưng không dám chen vào lúc trưởng bối nói chuyện, một bên đỡ lão nhân giúp Chu Bắc Sinh, ý bảo nàng đỡ là được rồi. Chu Bắc Sinh khẽ sững sốt, Đường Chu thị nhìn hần, cười híp mắt nói, “Hài tử ngoan, ai đỡ cũng được.” Cho nên hần mỉm cười lách một bước.

Chu gia có một sân rộng, hai bên xây phòng ốc song song, tới gần viện môn, ở giữa phòng ốc bên này là một gian đường sảnh, hai bên là hai gian nhà lớn. Cha mẹ Nam sinh đưa khách nhân vào trong phòng ốc.

Trong miệng giới thiệu: “Bên trong phòng ốc rộng rãi hơn, có sân vườn ngăn cách ngoài sảnh và trong sảnh, hai bên trái phải có cửa riêng, thông ra hai gian phòng.”

Nhị ca Chu Thúc Trân của Đường Chu thị sống ở đây. Mọi người trước sau vào cửa, lão nhân gia ngồi trong đại sảnh kích động, chống thủ trượng đứng lên: “Thất nữ sao? Thất nữ đến đây sao?”

“Vâng, Nhị ca,” Đường Chu thị cũng kích động, cước bộ tăng nhanh, Đường Hà vội vàng đỡ bà, lão huynh muội hai người gặp nhau, Đường Chu thị không nhịn được khoe mắt hồng lên, “Muội đã trở về, Thất nữ đã về đến nhà rồi!”

24. Chương 24

Lão huynh muội hai người lâu không gặp gỡ, các huynh đệ tỷ muội còn lại đã qua đời, hai người chỉ còn vịn vịn người kia là người thân, tuổi đã đều vượt qua một giáp (60 năm), hai lão nhân không khác chế được, nói không nói tới, chẳng qua tay cầm tay, nhìn nhau rơi nước mắt.

Bọn tiểu bối sợ lão nhân tâm tình kích động, tổn hại sức khỏe, ríu rít khuyên.

“Ông nội, người bình tĩnh một chút, cẩn thận lại ho khan, người khó chịu.” Chu Nam Sinh giúp đỡ lão gia từ ngai xuống, một tay cho ông dựa vào, lấy khăn cho ông lau mặt. Đợi lão gia từ bình tĩnh, hẩn bưng một chén trà trên bàn lên, bản thân mình thử độ nóng của trà, mới hầu hạ lão nhân uống.

Hẩn một phen động tác thành thạo tự nhiên, mà nhìn thần sắc mọi người Chu gia không thay đổi, nghĩ đến hẳn thường ngày đều tỉ mỉ chăm sóc lão nhân như vậy, người nhà đã thấy quen.

Đường Lý thị thấy vậy trong lòng vừa động, liếc mắt nhìn Đường lão, hai người càng thêm ý nghĩ tán dương. Hai phu thê bọn họ nhìn các nhi tử Chu gia.

Đường gia có Đường Hà một nữ nhi đang thời kỳ nở hoa, phu thê Chu Từ thị vô tình cố ý nhìn Đường Hà.

Đường Chu thị đi đứng không tiện, Đường Hà vẫn đỡ bà, ngay từ lúc Chu Nam Sinh liến lên trước, nàng ôn nhu khuyên hai vị lão nhân, đỡ Đường Chu thị ngồi, lau nước mắt bưng trà, vừa cười vừa khuyên, “Khóc hại thân, người rõ ràng cao hứng, nên cười mới đúng, cười nhiều mới có thể thoải mái.”

Vô tình hay cố ý, lại gọi Đường Chu thị “Bà nội”, đây là sẵn sóc lão nhân không có con cháu thân thiết.

Chu Từ thị ân cần khuyên bà dùng trà, ăn quả. “Đây là trà lái hái trên núi, không đắng, uống xuống cổ có vị ngọt, trà này mùa hè uống hạ hỏa, giải nhiệt, không có tính hàn, bà cô người dùng thử chút đi.”

“Trái cây cũng hái trên núi, năm nay ít mưa, trái cây ít hơn năm trước, nhưng ngọt hơn.” Lại hỏi Đường Đào Đào được Đường Tổng thị ôm, “Đào Đào ăn có thấy ngọt không?” Được tiểu nữ oa giong thanh trả lời, lại trêu chọc bé, “Đào Đào thấy ngọt thì ăn nhiều vào, tiểu ca ca nhà chúng ta cũng thích đây.”

Ánh mắt Chu lão gia tử bị hài tử hấp dẫn, cười a a cùng muội tử mình trêu ghẹo, “Tiểu nữ oa nhà các người trắng như bánh bột lọc, lớn lên hẳn sẽ xinh đẹp lắm.”

“Tiểu oa nhi nhìn đều vừa ý, ta thấy Khoai Tây khỏe mạnh kháu khỉnh, thích đến độ hận không thể khảm vào trong thịt.” Đường Chu thị sớm quay sang tiểu nam oa vẫy tay, kéo bé vào trong ngực, nghe bé nài thanh nài khí nói muốn ăn quả, tự lột vỏ, ăn xong sạch sẽ, tay mặt không dính nước, không khỏi cảm khái nói: “Năm năm không trở lại, lão ca ca huynh đã có chất lớn như vậy rồi, không phải đặc biệt có phúc khí sao!”

Chu gia lão tử biết muội muội vẫn tiếc nuôi không có nhi tử truyền tiếp hương khói, vì thế an ủi, vỗ vỗ tay bà.

“Lão ca yên tâm, mấy chục năm gần đây, ta đã sớm thông suốt,” Đường Chu thị cười nói, “Ta đã nuôi Nhị Đản từ nhỏ, huynh cũng biết, nó và thê tử nó luôn nịnh nọt ta. Bọn họ có ba hài tử rất hiếu thuận.” Lại nhất nhất giới thiệu huynh muội Đường Hà.

“Chào ông ngoại.” Huynh muội Đường Hà cũng kính chào hỏi.

“Hài tử ngoan.” Chu gia lão tử mỉm cười gật đầu.

“Nhị Đản có phúc, Đại nhi đã thành gia lập nghiệp, tiểu nhi sắp trưởng thành, chính là khuê nữ rất thanh tú, bộ dáng ngoan ngoãn,” người nói là Đường Lý thị.

Lão gia tử cười híp mắt hỏi: “Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lễ mừng năm mới là được mười tám rồi.” Đường Lý thị đáp.

“Hứa gả cho nhà ai chưa?”

“Chưa ạ, con và cha hài tử có mỗi Tiểu Hà là khuê nữ, luôn luôn yêu thương con bé, nguyên là không bỏ được, kết quả không để ý, làm con bé trễ nải tới bây giờ.” Đường Lý thị ngay từ lúc trả lời tuổi nữ nhi, những lời ‘còn chưa hứa cho người ta’ đã ở cổ họng rồi, nếu không phải sợ quá mức bức bách, lại phải lúng túng, mới kiên cường nhìn xuống, nghe được Chu gia lão tử hỏi, chính là ‘buồn ngủ gặp gối’, mừng đến lập tức đáp lại.

“Cha, cô nương người ta da mặt mỏng, người hỏi như vậy, con xem mặt đại cô nương nóng đến muốn chín rồi kìa.” Chu Từ thị lên tiếng, cười dài trêu ghẹo Đường Hà.

Đường Chu thị nhìn Đường Hà cúi đầu, thấy nàng ngượng ngùng, vội vàng giảng hòa, “Chuyện này có cha mẹ làm chủ, ta đừng nói trước mặt hài tử.” Vừa cười vừa quay sang ca ca nhắc tới chuyện Chu Nam Sinh cứu Đường Tiểu Sơn, “Chắc huynh cũng biết, hôm nay cả nhà bọn họ tới là làm tạ lễ, cũng là duyên phận, biểu ca gặp lúc biểu đệ nguy nan, Nam Sinh cứu người, tâm địa Bồ Tát, cái mạng Tiểu Sơn mới giữ được.”

Chu lão gia tử lắc đầu, nói: “Theo như ta nói, gặp người nguy nan không cứu đã tổn hại âm đức rồi, đây là chuyện Nam Sinh phải làm, các con vốn không cần tạ ơn, mọi người lại có tình cảm thân thích, các con thận trọng như vậy, Nam Sinh một người trẻ tuổi làm sao chịu được.” Lời nói khiêm nhường, trên mặt lại có thần sắc kiêu ngạo, “Nam Sinh do cha ta nuôi dạy, theo học một chút sách thánh hiền, tâm tính luôn lương thiện.”

Phu thê Đường lão đương nhiên đồng ý, lại để Đường Tiểu Sơn dập đầu nói tạ ơn.

Chu Nam Sinh vội vàng đỡ người dậy, thành khẩn nói với phu thê Đường lão: “Ông nội nói đúng, con cứu người là chuyện phải làm, thận trọng quá con chịu không nổi.”

“Hôm kia ta và cha Nam Sinh nhận được thư tín mọi người đưa tới, cũng là ý này,” Chu Từ thị cười, đối với Đường Lý thị giải thích, “Người hai nhà khó được gặp mặt, nên thân thiết họp lại, nên ta bảo cha Nam Sinh quyết định thời gian. Mọi người đã tới, nói chuyện với nhau là tốt rồi, tạ ơn với không tạ ơn, không cần phải nhắc lại, thành ra xa lạ.”

“Đây là Đại nhi nhà ta,” Chu Từ thị chỉ Chu Đông Sinh và thê nhi bên cạnh hắn, “Đây là thê tử Đông Sinh, nhà mẹ đẻ họ Dương, tiểu oa nhi của ta là Đại tích tôn, lấy nữ danh là Khoai Tây.”

“Nam Sinh mọi người đã biết, đây là tiểu nhi Bắc Sinh,” Chu Từ thị ánh mắt chạm đến tiểu nhi, thần sắc rõ ràng trở nên nhu hòa hơn. “Ta và cha hài tử có một khuê nữ thứ hai tên Tây Tú, con bé ở nhà chồng, hôm nay không trở lại được.” Lại chỉ đến một thiếu nữ này giờ không nói chuyện, giới thiệu: “Đây là cháu gái nhà mẹ đẻ ta Châu Nương.”

Châu Nương chào hỏi người Đường gia. Chu Từ thị cười với Đường Hà, mặt tròn tròn càng lộ ra vẻ hòa khí, “Châu Nương với con bằng tuổi nhau, các con cô nương trẻ tuổi có nhiều đề tài ăn ý, vừa lúc có thể hàn huyên nhiều một chút.” Bà quay sang phân phó cháu gái, “Tiểu Hà đi đường xa, chắc đã mệt mỏi, con đưa con bé đi rửa mặt một chút.”

Đường Lý thị trong lòng hoảng sợ cực điểm, bên tai nghe được Chu Từ thị tiếp tục giải thích, “Tây Tú lập gia đình, sau phòng con bé do ta trông nom, con bé khó được về nhà mẹ đẻ, cháu gái lần này sẽ ở tại phòng kia. Mấy thứ đồ dùng trong phòng vẫn còn tốt, Tiểu Hà rửa mặt đồ đạc vẫn còn đầy đủ.”

“Vậy con đi đi.” Đường Lý thị cố gắng duy trì nụ cười, nói với Đường Hà.

“Cha, con thấy không cần giữ bọn tiểu bối ở chỗ này, để cho ba huynh đệ Đông Sinh đưa các huynh đệ đi dạo một vòng, đất bằng dưới chân núi chúng ta có chút khác so với bọn họ.” Lại phân phó con dâu, “Chuyện nhà bếp con chuẩn bị tốt, đừng để chậm giờ cơm.”

Bọn tiểu bối nghe xong nhất nhất giải tán. Chỉ còn dư lão huynh muội bọn họ và hai đôi phu thê. Đường Lý thị chỉ cảm thấy một mảnh thất vọng trong lòng.

Hôm nay tới Chu gia, bà nhìn tới trước viện môn Chu gia một cây sồi xanh, xanh mượt đẹp dễ tràn đầy lòng người, nhìn đã thích, vào viện môn, sân làm bằng đất vàng rộng rãi bằng phẳng, sạch sẽ không lẫn vật gì, không giống Đường gia, vì nuôi gà vịt, chú ý quét dọn thể nào đi nữa, trong viện đều có phân gà vịt. Chu gia dường như không nuôi bất kỳ súc vật nào, trong không khí không ngửi thấy mùi hôi súc vật, lại trồng mấy loại hoa cỏ, thanh nhã thơm không nói, còn làm nổi bật lên một hàng kiến trúc phòng ốc xây bằng gạch xanh.

Thú tức đề thú, giá nữ cao giá (cưới con dâu thì phải cưới người kém hơn, gả con gái thì phải gả cho người giỏi hơn). Chu gia tình trạng tốt, bà mẹ thoát nhìn có vẻ chèn ép. Mặc dù ngôn ngữ cử chỉ có hơi chút cường thế, nhưng Đường Lý thị nhìn con dâu đối với bà có kính không có sợ, mẹ chồng con dâu chung đụng coi như hòa hợp. Đường Lý thị để xuống tám phần lo lắng, càng cảm thấy Chu Nam Sinh đúng là người thích hợp, nghĩ đến hai nhà thân thích, nhắc đến hẳn là có thể thành thông gia, lập tức vui mừng muốn cười ra tiếng.

Đối với Châu Nương kia, ban đầu bà cho là nữ nhi Chu gia Tây Tú, thoát nhìn tuổi hơi chênh lệch, nhưng ngày thường nữ nhi gia cùng tuổi còn nhiều, rất nhiều. Không nghĩ tới, Chu Từ thị trong miệng một câu ‘cháu gái’ làm cho bà suy nghĩ cẩn thận: Khi đưa cháu gái tới trong nhà, dĩ nhiên chứa ý tứ kết thân, Chu gia nam nhi đến tuổi kết hôn, không phải Chu Nam Sinh thì là ai chứ?

Thấy con rể tốt sẽ bay đi mất, Đường Lý thị thất vọng, nụ cười không muốn duy trì.

25. Chương 25

“Gian phòng ở nhà lớn nguyên là khuê phòng của Nhị biểu tỷ, cách vách nhà lớn là phòng của Đại biểu ca, mới vừa rồi chúng ta ra tới phòng ốc có bốn gian phòng, dưỡng và lão gia tử mỗi người một gian, Tứ biểu đệ chiếm một gian, một gian khác cô cho đệ ấy làm thư phòng.” Châu Nương có mấy phần đáng về chủ nhân, chỉ điểm cho Đường Hà mấy điểm nghi hoặc.

“Về phần Tam biểu ca, huynh ấy ở trong nhà cũ.” Nàng dừng một chút, trên mặt ngưng ngung, “Cô nói Tam biểu ca từ nhỏ cùng ông cố (cụ) ở nhà cũ, lão nhân gia quá cố nói quen ở nhà cũ, không muốn chuyển đi, tỷ nói xem ở nhà cũ sao có thể sạch sẽ, thoải mái đây?”

Cũng không cần Đường Hà trả lời, mình lại lẩm bẩm nói: “Cô nói, nhất định khuyên huynh ấy về nhà ở, nếu ở phòng cũ làm sao đón dâu, thành gia. Phòng Nhị biểu tỷ sau này sẽ sửa chữa cho huynh ấy làm tân phòng.”

Đường Hà nhìn nàng bộ dáng thẹn thùng, liên tưởng cổ đại ‘biểu ca’, ‘biểu muội’ cho tới bây giờ chính là thanh mai trúc mã, mẹ Nam Sinh đưa cháu gái về nhà ở, cùng nàng nói đầu đầu những chuyện của nhi tử, cuộc sống hàng ngày an bài thế nào, không phải là chứa giấu đôi tâm tư thì là cái gì?

Đường Hà hồi tưởng lại mấy lần gặp mặt Chu Nam Sinh, ấn tượng sâu nhất là dẫn hắn đi trên đường thôn, trời xanh, bóng trúc lơ lửng trên mặt nước, mặt trời chiếu vào lá sen hoa sen trong hồ, ánh lên ánh bạc, thanh niên vốn là yên lặng đi tới, đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn nàng, thanh niên rõ ràng áo còn dính nước bùn ướt ướt, nhưng không chút nào chột vật lúng túng, hắn quay đầu cười nói với nàng, “Thật là phong cảnh tốt,” ánh mắt của hắn an tĩnh sâu thẳm, nụ cười này, giống như hoa sen bị gió thổi qua, nhẹ nhàng rung động.

Như vậy một người thanh niên, nếu so với thanh niên trong thôn, trên người nhiều hơn một chút gì.

Châu Nương ở một bên nói liên miên, cần nhần không ngừng. Chu gia gia cảnh giàu có. Chu Nam Sinh chịu trách nhiệm cửa hàng trong nhà, công việc mua bán, sau này hẳn một phòng bạc, khẳng định tiện tay, bản thân Chu Nam Sinh lớn lên đoàn chính. Trong tưởng tượng Châu Nương, Chu gia Chu Nam Sinh đúng là mãn ý. Trước khi nàng đến, mẹ nàng đã nói với nàng, mặc dù Chu lão gia tử và dưỡng chân chính là người quyết định, chưa có nói lời chắc chắn, làm người ta có chút thấp thỏm, nhưng cô cho nàng tới ở, bọn họ đã ngầm đồng ý, nàng có cô làm chủ, hướng tới hôn sự với Tam biểu ca, có thể thành chuyện tốt.

Đường Hà nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, không khỏi bật cười. Những thứ này có liên quan gì tới mình? Tiểu cô nương kiên quyết kể hết ra, chẳng lẽ coi nàng là đối thủ sao?

Vì không hài lòng, Đường Hà chỉ theo Châu Nương vào phòng rửa mặt qua loa, xong xuôi nàng quay lại sân.

(Cô ở đây là Chu Từ thị, dưỡng là chồng cô, hình như người ta cũng không phân biệt rõ con của cô thì phải gọi là anh chị, mà cứ so tuổi ra, ai hơn thì làm anh làm chị, ai kém thì làm em).

Trong viện, đám người huynh đệ Đông Sinh đang thương lượng mang theo khách nhân lên núi. Đường Tiểu Sơn đã sớm thấy cạnh phòng Chu gia chính là một đường thông lên núi. Hắn ở Đường Gia thôn khi nào thì nhìn thấy hứng thú loại này? Trong lòng hắn thân cận với Chu Nam Sinh, tiến tới cạnh hắn, một nửa dây dưa, một nửa cầu khẩn nói: “Biểu ca, lần trước huynh nói ở trên núi làm bầy rập, vậy khôn gà rừng, thỏ rừng không chạy được. Huynh dẫn ta đi xem một chút được không?”

Chu gia huynh đệ cười. Đường Hà trêu ghẹo đệ đệ, “Trên núi không chỉ có gà rừng, thỏ rừng, còn có lợn rừng hoang, răng nanh có thể xuyên thủng đệ.”

Chu Đông Sinh cười nói, “Biểu muội nói đúng, trên núi lợi hại nhất là Sơn Đại Hổ, miệng to như chậu máu, một miếng có thể nuốt cả người vào bụng, tiểu biểu đệ có sợ không?”

Thiếu niên choai choai, ghé con mới để không sợ cộp, nghe vậy trong lòng càng hưởng vẻ, thích thú lớn tiếng đáp: “Không sợ!”

Đường Đại Sơn nóng lòng muốn thử, “Kính xin huynh đệ dẫn chúng ta đi xem một chút.”

Chu Nam Sinh cười nói, “Trên núi chính là một chút săn bắn thú vị, không thể nói có gì rất giỏi. Thủ đoạn của ta bình thường, Đại ca của ta mới lợi hại, một cây trường mâu phi ra ngoài, mười lần thì chín lần trúng con mồi.”

Chu Bắc Sinh gật đầu tán thành, “Khi còn bé, ca ca ta thường đưa ta đi đánh gà núi, rất thú vị. Rất nhiều năm nay bọn họ khinh thường ta, hiện tại nhờ phúc biểu đệ, ta nhân cơ hội này được đi cùng.”

Chu Dương thị ôm nhi tử một đường đi tới, trêu ghẹo hắn, “Tiểu thúc nhanh nhanh đi học đi, bản thân đã lâu không đi săn, hôm nay hăng hái nổi lên, còn muốn chơi xấu tiểu biểu đệ.” Lại hỏi nhi tử, “Tiểu thúc xấu hổ hay không xấu hổ nha?”

Khoai Tây oa là một tiểu oa nhỏ nhỏ trong núi, thường ngày nhìn thấy phụ thân và thúc thúc đánh con mồi trở về, nghe thảo luận một hồi lâu muốn lên núi, ở trong ngực mẹ ưỡn thẳng người, “Con muốn lên núi đánh thỏ!”

Chu Dương thị phải nấu cơm, không cách nào đưa hai tử cùng nhau lên núi, nàng dụ dỗ nhi tử: “Khoai Tây ngoan, con xem muội muội không ồn ào chút nào.” Lại chỉ cho bé Đường Đào Đào trong ngực Đường Tống thị, đang yên lặng nghe người lớn nói chuyện, “Trên núi có yêu quái ăn thịt người, đặc biệt thích tiểu oa nhi, bắt đi ăn hết!”

Bé bị mẹ hù sợ, nước mắt ngân ngấn, muốn rơi không được. Đường Hà trong nháy mắt bị đánh trúng nhược điểm, giang hai tay với bé, “Cho dì ôm chút được không?”

Đường Hà luôn có duyên với hai tử, tiểu oa nhi mở to mắt nhìn nàng, thấy nàng cười bộ dáng thân thiện, quả nhiên đưa tay muốn ôm nàng, “Đứa nhỏ này không sợ người lạ,” nàng cười nói với Chu Dương thị, “Muội có thể hôn bé một chút không?”

“Nghe lời này thật khách khí,” Chu Dương thị bật cười, “Ta Khoai Tây oa thích muội, thằng bé chắc nịch, muội muốn hôn bao nhiêu cũng được, tùy tiện xoa bóp, nó không khóc là được.”

Đường Hà thương lượng cùng tiểu nam oa, “Dì hôn nhẹ bảo bối, có được không?”

“Dạ!” Tiểu nam oa hào phóng đáp ứng, trước tiên ‘chụt’ vang dội trên mặt nàng một tiếng.

Đào Đào thấy cô mình bị đứa trẻ khác đoạt lực chú ý, vội vàng tới kéo quần áo nàng, “Cô, ôm con ôm con!”

“Được... Ôm cả Đào Đào.” Đường Hà không có cách nào, đành phải mỗi tay ôm một đứa, hai tiểu oa nhi người nhìn ta, ta xem người, không chịu yếu thế chui trong ngực nàng.

Mọi người ở một bên mỉm cười nhìn Đường Hà bị tiểu oa nhi hành hạ, hơn nữa mẹ hai tiểu oa nhi đều có chút hả hê, “Tiểu oa nhi sức lực lớn hành hạ, thường huyền não ta đến đau đầu.”

“Còn không phải sao,” Đường Tống thị tán thành lời nói của Chu Dương thị, “Đào Đào mặc dù là nữ oa, nhưng bướng bỉnh. Lúc này để tùy cô chơi với con bé, ta cũng nhẹ nhàng, vừa lúc theo chân huynh đệ lên núi nhìn mới mẻ.”

Châu Nương nhìn Đường Hà và mọi người Chu gia cười nói vui vẻ, đến cả Khoai Tây oa thường ngày không thích thân cận người lạ cũng làm nũng với nàng, rõ ràng Đường Gia và Chu gia quan hệ một biểu ba nghìn dặm, mình mới là bà con đứng đắn của Chu gia, trong lòng nhất thời ghen tỵ không vui. Có lòng muốn xen vào nói mấy câu, muốn cùng lên núi, nhưng lại lo lắng Đường Hà không đi, chỉ mình một nữ tử chưa gả đi theo, sợ bị Chu gia huynh đệ cự tuyệt. Nhịn xuống được không vui, khuyên nhủ: “Tiểu Hà không muốn xem con mồi bị sập bẫy thế nào sao? Khó tới được một lần, cùng đi xem cho phải.”

Hai tiểu oa nhi đang được nàng ôm, vốn đưa bọn chúng lên núi không tốt, Đường Hà cười cười, “Ta chơi đùa với hai tiểu oa, sẽ không đi.”

Châu Nương nóng nảy, “Tiểu oa nhi lúc nào thân cận cũng được, lên núi đánh cỏ chỉ có một lần.”

Cô nương này sao không có mắt nhìn vậy. Đường Tống thị trong lòng không vui, nàng vừa nói Đường Hà quản Đào Đào, mình mới có thể theo lên núi, hiện tại nàng ta lại khuyên nhủ, không phải là ám hiệu mình bất kể khuê nữ, chỉ nghĩ tới chơi sao? Đường Tống thị biết Đường Hà thích nhất tiểu hài tử, chỉ sợ so với lên núi, càng muốn ở lại trêu chọc hai tiểu oa nhi. Châu Nương một cô nương chưa xuất giá, bất cần bản thân đi theo gia môn lên núi đùa bỡn, thật là không thích hợp, còn muốn kéo người bên cạnh xuống nước. Đường Tống thị không phải nhân vật tâm tư thâm trầm, trong lòng không vui, thể hiện luôn trên mặt.

Đường Đại Sơn để Đường Tống thị ở lại, “Nàng một nữ nhân đã lập gia đình, cùng gia môn đi xem náo nhiệt làm gì, nàng ở nhà trông nữ nhi. Hắn luôn luôn hào phóng quen, không nghĩ Châu Nương cho là hắn có hàm ý khác, “Đại Sơn biểu ca, nữ nhân có chồng thì thế nào, nữ nhân có chồng leo núi cũng rất lợi hại nha!”

Chu Dương thị thấy Chu gia huynh đệ không lên tiếng, hiểu bọn họ trong lòng không vui khi Châu Nương đi cùng, cười khuyên nàng: “Muội nghe bọn họ nói chơi thật vui, thật ra thì săn thú rất khổ, đường núi khúc khuỷu không nói, bụi gai nhiều, mà gà núi thỏ hoang tỉnh ngủ, nghe được một chút tiếng bước chân sẽ nhanh như chớp chạy trốn mất dạng, bọn họ đi một chuyến, chưa chắc đã bắt được. Muội một nữ tử mềm mại, việc gì phải đi phơi nắng chịu khổ.”

“Chuyện này có là gì, muội ngày thường cũng là phơi nắng làm việc trong ruộng.” Châu Nương nói, quay đầu nhìn về phía Chu Nam Sinh, “Tam biểu ca, huynh bắt sống uội một con thả đi?”

“...” Chu Nam Sinh không lên tiếng.

Quá lúng túng, Đường Hà nghĩ thầm.

Chu Dương thị nguyên muốn giải vây, nhưng nghĩ đến mẹ chồng cố ý để Châu Nương làm thê tử Tam nhi, Châu Nương không hiểu, nàng không cần ra mặt làm căng quan hệ. Mấy ngày nay nàng lặng lẽ nhìn, trừ mẹ chồng cố ý, bản thân Châu Nương nóng lòng. Ông nội và cha chồng một chút ý tứ cũng không nói, chính là bản thân Chu Nam Sinh, chỉ nhàn nhàn, toàn bộ không giống có tình ý.

Châu Nương không phải người thông minh, mượn hôm nay nói, nếu nàng ta muốn gả vào nhà này, không nói đến việc giúp đỡ phòng bếp nấu nướng đãi khách, ít nhất phải trông nom hài tử ỉn rảnh tay làm việc chứ, kết quả thất bại, sống chết muốn theo lên núi, không bằng Đường gia cô nương biết lẽ hiểu chuyện.

Đường Lý thị nếu biết ý nghĩ Chu Dương thị, nếu là trước kia, bà không biết cao hứng bao nhiêu rồi, vừa bắt đầu đã khiến cho chị em dâu nghĩ tốt. Chẳng qua hiện tại, trong lòng bà đắng giống như ăn hoàng liên, trong đầu chỉ nghĩ con rể tốt đã bay đi giống vịt trời rồi, mấy câu nói không ăn khớp, gấp đến độ Đường lão liễu mạng nháy mắt.

Đường Chu thị sống cả đời người, Đường Lý thị có thể nhìn hiểu chuyện tình, dĩ nhiên bà cũng có thể hiểu rõ ràng, mắt thấy Đường Lý thị thất vọng, trên mặt giấu không được, trong lòng thở dài một hơi, vỗ vỗ tay Đường Lý thị, ý bảo còn có mình đây.

Đến thời điểm sắp cáo tử, Đường Chu thị và Chu lão gia tử có cơ hội ở chung một chỗ, bà hỏi ca ca: “Nhà huynh định thê tử cho Tiểu Tam là cháu gái thê tử Tiểu Cầu tử?”

“Thê tử Tiểu Cầu tử có ý này, ta xem Châu Nương kia bình thường, không xứng với Nam Sinh.” Chu lão gia tử thần nhiên nói, “Làm sao? Muội chọn được ai phải không?”

Đường Chu thị trực tiếp hỏi lại: “Huynh xem cháu gái Tiểu Hà của ta thế nào?”

“Hôm nay nhìn, nói chuyện làm việc không có sai lầm, “Chu lão gia tử trầm ngâm, “Chẳng qua là thời điểm gặp quá ngắn, nhất thời nhìn không ra, muội nhìn con bé lớn lên, con bé có tốt không?”

“Cái kia khẳng định, tướng mạo không nói, nhân phẩm không tồi.” Đường Chu thị đáp, “Cha con bé không phải muốn theo muội trở lại cải mộ cho cha sao? Đến lúc đó muội để cho Tiểu Hà tới đây, huynh lại quan sát một chút?”

“Không cần, đã định con bé.” Chu lão gia tử giải quyết dứt khoát, “Muội còn dựa vào Đường Nhị Đản ngày sau chăm sóc muội trước lúc lâm chung, chỉ nhìn vào việc thường ngày muội được đối đãi chưa đủ, để khuê nữ Nhị Đản làm thê tử cháu ngoại trai, tình cảm càng sâu đậm, nó đối với muội mới có thể chân thành hơn.”

26. Chương 26

Không đề cập đến hai huynh muội Đường Chu thị chứa nhiều tính toán. Mà cùng quay lại nói chuyện trong sân viện Chu gia, mọi người đang kế hoạch lên núi.

Vì người Đường gia tới chơi, Chu gia huynh đệ được trưởng bối dặn dò, phải nhiệt tình chiêu đãi khách nhân, Chu Đường hai nhà huynh đệ số tuổi xấp xỉ nhau, đều cởi mở, thẳng thắn, gần nửa ngày chung đụng, cũng có thể nhắc đến chuyện đi ra ngoài chơi.

Hơn nữa Chu Đông Sinh thấy Đường gia hai huynh đệ với việc đi săn trên núi, lộ ra hăng hái bừng bừng, không muốn làm bọn họ mất hứng, mình có chủ tâm muốn bộc lộ tài năng, tuy Châu Nương không có mắt nhìn, nhưng muội ấy là biểu muội của mình, làm muội ấy lúng túng, sẽ không biết nói sao với mẹ, cố cười giảng hòa, nói: “Bắt sống hổ không khó, chẳng qua dao không có mắt, súc sinh kia trên người khó tránh khỏi bị dả thương, Châu Nương muốn bắt hổ không bị thương để nuôi giải trí, biểu ca cố gắng bắt uộ, nếu như bắt không được, muội đừng thất vọng.”

Châu Nương dù ở nhà ngày ngày làm việc nhà nông, không bị cầm kỳ thi họa bồi dưỡng tâm tư tinh tế, nhưng dù sao là một nữ tử tuổi thanh xuân, trong lòng chứa tâm tư muốn gả, mỗi lần nhìn thấy Chu Nam Sinh, muốn làm nũng với hắn, hoặc là giả bộ giận hờn để hắn dỗ dành một chút.

Hôm nay có Đường Hà ở đây, đối với nữ tử có tư tưởng khoe khoang, Châu Nương có ý tưởng tỏ rõ mình và Chu Nam Sinh có quan hệ thân mật, ngày thường hắn giả vờ ngây ngốc lãnh đạm đối đãi coi như xong, hôm nay trước mặt mọi người hắn một chút đường sống cũng không lưu lại. Châu Nương mặc dù thô ráp, cũng bị lúng túng, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Nghe được Đại biểu ca giảng hòa, vội vàng nói tạ ơn: “Bắt được hay không bắt được không quan trọng, muội chỉ tò mò hổ trên núi khác hổ chúng ta nuôi chỗ nào, không nhất định muốn nuôi.” Vẫn quyết định lên núi với mọi người.

Vì lên núi qua lại đã hơi tốn thời gian, nếu muốn săn được sản vật núi rừng, phải đi sâu vào trong rừng, khẳng định không kịp về nhà ăn cơm trưa, mọi người dùng cháo buổi sáng còn dư lại trong nồi, Chu Dương thị lấy ra một khối vải bông, thành thạo bọc ngô, khoai lang để mọi người ăn trưa, bọn họ tính toán trên núi nếu đói bụng sẽ dùng cái này lấp đầy bụng.

“Nếu ghét bỏ lương thực phụ không có chất béo, biểu ca bắt được gà rừng sẽ nướng cho đệ ăn.” Chu Nam Sinh nói với Đường Tiểu Sơn.

Đường Tiểu Sơn ánh mắt lập tức sáng lên, “Thật?”

“Thật!” Chu Nam Sinh cười gật đầu, “Trên núi có nước suối, có thể dùng để xử lý con mồi, ta đem theo đá lửa và chút muối. Làm sạch gà rừng gác trên lửa, chờ nướng xong chấm muối ăn, rất thơm.”

Đường Tiểu Sơn nghe được nước miếng muốn chảy dài, hận không thể lập tức lên núi thử một lần.

Đường Hà nghe được động tâm, khi còn bé xem phim kiếm hiệp, thấy Hồng Thất Công nướng gà ăn mày, nàng vẫn nghĩ tới, rất muốn thực tế thử một lần.

(Muốn biết Hồng Thất Công là ai, mời đọc anh hùng xạ điêu)

Đường Tiểu Sơn luôn thân thiết với tỷ tỷ, hứng thú hùng hực, reo lên với Đường Hà: “Tỷ, chờ mọi người nướng gà trên núi, đệ sẽ để dành cho tỷ một cái đùi gà!”

Đường Hà đã đặt Khoai Tây và Đào Đào xuống, hai đứa mỗi đứa kéo một bên tay áo nàng, náo muốn theo nàng chơi. Đường Hà nghe được lời đệ đệ nói, cười cười: “Được, nhưng ăn của biểu ca thì không được. Tỷ tỷ chờ chính đệ sẵn một con gà, nướng cho tỷ tỷ ăn.”

“Tiểu Sơn còn nhỏ, lần đầu lên núi thử tay nghề, mười lần cũng không sẵn được gì, nếu của ta ta không tính toán gì hết, muội không ăn được đùi gà của Tiểu Sơn đâu, chỉ chờ được cái lông ở đùi gà thôi.” Chu Nam Sinh cười nói.

Đây là đang đùa giỡn cùng nàng sao? Đường Hà không xác định.

Đường Đại Sơn hằm hè muốn xắn tay áo, an ủi đệ đệ bị đả kích, “Không có chuyện gì, đệ không được, không phải còn có ca sao?” Lại cười với muội muội mình, “Ca chạy nhanh, khí lực lớn, sẽ bắt thỏ con, gà núi trở lại uội.”

Đường Tống thị mò tới tay nam nhân nhà mình, gắng hết sức bấm một cái. Hấn sao không có mắt nhìn đây? Nam Sinh vui lòng cho tiểu cô gà thả hấn bắt, nơi nào cần ca ca ra mặt đây. Hừ, đừng nói bắt sống thả uội muội, chính là bắt được một cái lông thả cho thê tử đã không tệ rồi. Khóe mắt dư quang liếc về Châu Nương trên mặt thần sắc khó coi, nghĩ thầm một cô nương bị mất mặt như vậy, thật là khó chịu.

Đường Đại Sơn đau đến quát một tiếng, cau mày nhìn nàng, “Nàng đang làm cái gì vậy?”

“Không có gì, sợ chàng bị móng vuốt gà núi đả thương, trước hết để cho chàng thử đau một chút.”

Mọi người: “...”

Chu Dương thị nhìn thấy Châu Nương sắc mặt càng ngày càng khó coi, thấy nam nhân nhà mình so với ngày thường linh hoạt hơn nhiều, mà tiểu thúc không có ý định lên tiếng, liền cười giảng hòa thúc giục bọn họ, “Mọi người nên đi nhanh đi, nếu không lên núi muộn, làm trễ nải thời gian, buổi tối không kịp về ăn cơm sẽ không tốt.”

Đội những người kia lên núi, Chu Dương thị lấy rau củ, đậu dưa và rau xanh ra ngoài mái hiên nhặt, vừa chọn món ăn, vừa đùa với hai tiểu oa, nói chuyện phiếm với Đường Hà câu được câu không.

“Cô nương kiên nhẫn với tiểu oa nhi giống như muội không nhiều,” Chu Dương thị cười nói, “Ta mà không sinh Khoai Tây oa, nhìn thấy oa nhi nhà người ta, ôm đùa một lúc là chịu không nổi.”

Đường Hà móc khăn ra lau mồ hôi trên mặt cho hai tiểu oa nhi, nghe vậy cười cười, “Muội thích tiểu oa nhi, cảm thấy bọn chúng rất khả ái, ôm không đủ, hôn không đủ, không thấy phiền chút nào.”

“Muội thật hòa nhã, gương mặt lại hiền hòa, có duyên với hài tử, Khoai Tây oa nhà chúng ta, bình thường trừ người nhà quen thuộc, hơi lạ một chút mà ôm nó, nó sẽ khóc lên, nhưng xem nó rất thân mật với muội.”

Đường Hà sờ sờ mặt mình, gần đây nàng chăm chỉ che mặt, cười nói, “Hoàn thành, buổi tối không sợ hù dọa tiểu oa nhi khóc.”

“Sao muội phải nói vậy chứ,” Đường Chu thị cười, “Cô nương thanh tú như muội sao có thể hù dọa tiểu oa khóc, nam oa lớn một chút, ban đêm nhớ tới muội đều muốn cười đấy.”

Điều này nói ra cũng quá trắng trợn đi? Đường Hà trợn mắt há mồm.

Chu Dương thị nhìn bộ dạng ngốc nghếch của nàng, cười không ngừng, không đuổi theo trêu ghẹo nàng nữa.

Đường Hà nhìn hai tiểu oa nhi ở góc tường đào đất chơi, sợ bọn chúng bẩn tay, vội vàng hỏi Chu Dương thị chậu nước rửa mặt ở đâu, lấy nước cho hai tiểu oa rửa mặt rửa tay. Lại móc trong bao vải của mình ra mấy thứ đồ chơi thường ngày để dụ dỗ Đào Đào, chọn cho bọn chúng hai cái nhụy sen, đầu kia buộc vào, túm

một đầu sợi thả xuống, nhụy sen nhanh chóng xoay tròn rút xuống, đẹp mắt cực kỳ, Khoai Tây oa bị hấp dẫn, tranh tài với Đào Đào, xem ai làm đẹp hơn.

“Sau này muội sinh tiểu oa, sẽ là một mẫu thân tốt.” Chu Dương thị cảm khái, “Muội xem Khoa Tây, có muội chơi cùng, thật lâu không nhìn ta một cái.”

Đường Hà cười, Đại tẩu nàng cũng nói lời này, tựa như ghen tuông. Thật ra thì hài tử thân nhất vẫn là mẹ ruột, mình theo chơi thì cười, bắt quá trộm được một chút thời gian vui đùa.

Đang nói chuyện, Khoai Tây oa vẽ mặt đưa đám, cho Đường Hà nhìn dài sen trong tay, “Dì dì, hồng rồi.”

“Đào Đào ngoan, vẫn còn tốt này.” Đào Đào chạy tới cho cô nhìn dài sen của bé, lại quay sang Khoai Tây làm mặt quỷ, “Huynh không biết chơi sao?”

Khoai Tây oa đoạt lấy dài sen trong tay bé, không đợi Đường Hà kịp phản ứng, bé xé nát trong tay. Đào Đào sưng sốt mấy giây, sau đó khóc lớn lên.

“Hài tử xui xẻo này, không nhường uội muội thì thôi, sao còn bắt nạt muội muội đây?” Chu Dương thị đứng dậy, một tay túm lấy cánh tay nhi tử, tay kia phát mấy cái lên mông bé, “Đúng là cái đồ bướng bỉnh!”

Khoai Tây ‘oa’ một tiếng khóc lớn.

Cái này thật tốt, hai tiểu oa nhi lớn giọng hát.

Đường Hà vội vàng ngăn cản tay Chu Dương thị đang vỗ vào cái mông tiểu oa, khuyên nhủ, “Tiểu hài tử mọi nhà chơi đùa quần không nổi, bọn chúng khóc lớn một hồi là yên tĩnh thôi, chúng ta tới mắng vài câu là được.”

Đường Hà kéo hai tiểu oa nhi vào lòng, trái hôn một cái, phải hôn một cái, nói chút ít lời trẻ con dụ dỗ bọn chúng, thật vất vả làm cho hai tiểu oa thút thít dừng lại, lại lấy khăn lau nước mắt sạch sẽ cho bọn chúng, “Khoai Tây oa khóc, nước mắt tràn ra khắp nơi, thành lũ lụt cuốn nhà con đi, con sẽ không còn phòng ốc để ở.”

“Ca ca không có nhà?” Đào Đào cho là thật, đồng tình nhìn Khoai Tây oa, “Huynh có thể đến nhà ta, cùng ta ở một phòng.” Nói rất lớn, một chút không mang thù.

Đường Hà hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, “Đào Đào ngoan.”

“Vậy buổi tối muội có cho ta đắp chăn không?” Khoai Tây lo lắng nhìn nhà mình, không khóc nữa, “Mẹ cho ta chăn nhỏ thêu tiểu cầu cầu, muội chờ chút, ta đi lấy.”

Chu Dương thị ở một bên vừa bực mình vừa buồn cười, “Con chỉ lo ối mình mình? Phòng ốc bị nước mắt của con làm hồng, ông bà nội và cha mẹ, thúc thúc không có chỗ ở, con không quan tâm?”

Khoai Tây oa nhăn mặt hỏi Đào Đào, “Nhà muội còn có thể ở nhiều thêm mấy người không?”

“Đứa ngốc này, chúng ta không đi!” Mấy người cậu Chu từ trong sảnh đi ra ngoài, đứng nghe một lúc, thấy tiểu oa nhà mình vẽ mặt buồn rầu, nhin không được thẳng thần cười ra tiếng.

“Đã lớn như vậy, làm sao lại đi hù dọa tiểu oa nhi chứ, không biết xấu hổ.” Đường Lý thị mặc dù cho rằng đám hỏi với Chu gia vô vọng, nhưng vẫn không hi vọng thân thích nghĩ khuê nữ nhà mình đi lừa gạt tiểu oa, không đáng tin.

“Đại cô nương đúng là có khả năng dỗ dành tiểu oa.” Chu lão gia tử cười tủm tỉm nói.

“Tiểu Hà thường ngày giỏi nhất kể chuyện xưa, ta nghe con bé dụ dỗ Đào Đào mà sưng sốt, cái gì mà cô nương ngủ trong đóa hoa, tiểu công chúa ở trong rừng gặp chú lùn, ôi, không biết sao con bé lại thêu dệt ra được.” Đường Chu thị cười híp mắt vạch trần nàng.

Đường Hà thường ngày kể chút chuyện cổ tích cho Đào Đào nghe, giống những chuyện Đường Chu thị nói, kiểu như nói láo mũi sẽ dài ra, không có người lớn đi cùng, cô bé quàng khăn đỏ đi trên đường sẽ bị sói ăn thịt, những thứ này thường xuyên nói sau lưng để hù dọa Đào Đào, không nghĩ tới hôm này bị nhiều người bắt quả tang, cho nên có ý xấu hổ, cúi đầu ngượng ngùng.

May mà các trưởng bối không tiếp tục trêu ghẹo nàng. Chu Từ thị hỏi con dâu, biết mấy người trẻ tuổi đã lên núi.

“Ông nội con nói muốn đi từ đường một chút, đưa cả bà cô con đi chào hỏi người quen cũ. Con ở đây chuẩn bị cơm nước buổi trưa, các huynh đệ đoán chừng lên núi buổi trưa không trở lại ăn, chỉ còn mấy người chúng ta dùng cơm, nhưng đừng làm đơn giản quá.” Chu từ thị giao cho con dâu, biết cháu gái theo lên núi, không ở nhà hỗ trợ, trong lòng có chút mất hứng. Những việc thế này, Châu Nương hẳn là cố gắng biểu hiện, nam nhân nhà mình và cha chồng thấy nó có thể làm một thê tử hợp tiêu chuẩn, mới có thể cho nó vào cửa.

“Không cần quá chú ý,” Đường Lý thị vội vàng từ chối, “Có thể nhét đầy bụng là được.”

“Sao có thể chứ,” Chu Từ thị cười nói, “Họ hàng thân thích mấy khi tới một lần, chính là bà cô đã lâu không trở về, ta nhất định phải chiêu đãi đằng hoàng, con dâu, con dụng tâm bực lộc tài năng đi.”

“Vâng ạ.”

27. Chương 27

Chu Dương thị được mẹ chồng dẫn dò, nhìn mặt trời đã lên cao, nàng tăng nhanh động tác. Đường Hà nhìn nàng bận rộn, liền lễ phép nói cho nàng hỗ trợ.

“Nơi nào có đạo lý để cho khách nhân làm việc chứ.” Chu Dương thị từ chối.

“Thật ra muối sẽ không nấu, nhiều việc như vậy muối không làm được.” Đường Hà đành hoàng thừa nhận, “Sợ tẩu bận quá, làm không nổi, để muối trợ thủ, rửa sạch đồ ăn, để tẩu tập trung nấu.”

Nhiều người hỗ trợ quả thật sẽ thông dong chút ít, mà nông hộ thân thích người ta luôn tuân thủ nghiêm ngặt chủ khách chi phân, nên Chu Dương thị hơi chút suy nghĩ, vội vàng cảm ơn, “Rau củ ta đã nhặt xong, rửa sạch là được. Cây đậu đưa cần chần qua nước sôi, ta xem...” Quay đầu ở phòng bếp đánh giá, có chút ý, “Ta trước tiên vo gạo để nấu cơm, bếp nhỏ củi cháy lớn, cơm sẽ chín nhanh thôi. Bên này ta dùng bếp lớn, trước tiên trộn một củ khoai sọ với thịt chưng cách thủy.”

Khoai sọ bỏ dẻo, trộn lẫn với thịt băm nhuyễn, để ở trong chén lớn, cách thủy chưng chín, lấy ra rắc một ít hành lá thái nhỏ, gấp ăn một miếng, vào miệng tan ra, đảm bảo dư vị còn đọng lại, thơm vô cùng. Vì thiếu chất béo trường kỳ đến nỗi Đường Hà sinh ra thắm thiết nhiệt tình với thịt béo, trong bụng con sâu tham ăn nhất thời bị câu dẫn, thật cao hứng đáp ứng.

Người lớn muốn làm việc, phải dần xếp tiểu oa nhi trước cửa thật tốt. Đường Hà lại móc từ trong túi bách bảo của mình ra hai con quay, cầm thùng bằng sợi bông dạy hai đứa bé chơi.

“Đào Đào ngoan, không được chạy loạn.” Hôn nhé bé, lại quay sang dặn dò tiểu nam oa, “Khoai Tây oa là ca ca, phải chiều cố kỹ lưỡng muối muối nha.”

Được hai đứa bé bảo đảm, Đường Hà trong phòng bếp thỉnh thoảng nhìn ra ngoài sân một cái, thấy bọn chúng từ đầu đến cuối không có đi xa, mới yên lòng.

Trong phòng bếp hơi nước nhiều, mùi đồ ăn bốn phía, Đường Hà trừ trợ thủ, còn cao hứng làm một món duy nhất: Khoai tây bùn.

Lão nhân gia rằng miệng lung lay, thích ăn nhất món ăn mềm nát, không cần nhai. Chu lão gia tử thấy món ăn trong mâm một đĩa bùn nhão màu sắc vàng óng ánh, lại rắc hành lá và cà rốt trần nước sôi để trang trí, nhìn ngoại hình đã thấy hấp dẫn, vội thưởng thức, gấp một đĩa ném thử, hoàn toàn không có vị chất của khoai tây, không nhịn được lại ăn nhiều thêm vài miếng. “Cái này hay, vừa mềm lại vừa nát, mùi vị thơm, Thất nữu giống ta, hàm răng không tốt, muối ném thử chút đi.”

Chu Dương thị tự giác, đứng lên thêm món ăn vào trong chén cơm cho lão gia tử và Đường Chu thị, vừa cười nói, “Con làm một bàn món ăn, không được lão gia tử khen một câu, Tiểu Hà vừa làm một món khoai tây bùn, lại tranh thủ được tấm lòng của người, may nhờ ở chung con thích muối ấy ngay, nếu không con nghe lão gia tử khen muối ấy, trong lòng không phải chua chết được.”

“Nơi nào có thể để khách nhân xuống bếp chứ.” Chu Từ thị giận trách nói, nhưng cũng cầm đũa giống mọi người thử một miếng. “Quả thật không tệ, lần đầu tiên ta thấy khoai tây làm thành bùn nhão thế này.”

Đường Hà vốn ăn thịt băm nhuyễn đến vui vẻ, thấy đề tài mọi người rơi vào món khoai tây bùn, vội vàng nuốt xuống thức ăn, “Con chỉ biết làm mỗi món này, chắc tại vì lười, trước tiên cắt nhỏ khoai tây, luộc trong nồi cho chín, sau lại thả vào chảo xào sẽ thành bùn nát.” Đường hoàng thừa nhận món ăn này ban đầu nguyên là ngoài ý muốn.

“Khuê nữ ta không biết nấu ăn,” mặc dù lúc này mọi người đều khen ngợi Đường Hà, nhưng Đường Lý thị có cảm giác xấu hổ, mặc dù cảm thấy khuê nữ gả vào Chu gia đã vô vọng, nhưng vẫn cần phải giải thích, “Mấy năm trước nhà chúng ta thiếu sức lao động, Tiểu Hà đi theo cha con bé và Đại ca làm việc trong ruộng, ta chưa dạy chuyện nấu nướng, hiện tại tuổi không còn nhỏ rồi, chính nhi bất kinh món ăn xào không ra cái gì, đến nhà chồng không khỏi bị ghét bỏ. Ta rất rầu rĩ, trở về ta phải luyện cho con bé một chút.”

Đường Hà kiếp trước không nấu cơm, thật ra nàng không bài xích, sau khi xuyên qua rãnh rồi thường luyện tay nghề, nhà nông nấu cơm bằng củi, nhóm lửa là chuyện phiền toái, mỗi lần Đường Hà cao hứng nấu cơm, người trong nhà chờ lâu bụng đói không nói, đồ ăn không ra hình dáng gì, Đường Lý thị lúc này mới ý thức được bỏ sót nữ nhi.

“Ta thấy Tiểu Hà rất có thiên phú, một đạo món ăn, có thể làm tốt lắm.” Cậu Chu cười ha ha khen nói, “Chính là đến nhà chồng không cần phải biết nấu ăn. Nếu là đến nhà chúng ta, sau này còn chị em dâu, có Đại tẩu có thể làm cơm, Tiểu Hà làm việc khác là được.”

Chu Dương thị nhanh chóng liếc nhìn sắc mặt mẹ chồng, không dám nịnh nọt lời cha chồng, chỉ hàm hồ cười đáp ứng một tiếng.

Chu Từ thị có hai phần yêu thích Đường Hà, trước đây nam nhân nhà bà nói cho Tam nhi nhìn thử người ta, nếu khi đó có Đường Hà ở trước gót chân, coi như là người thích hợp, nhưng hiện nay gia huynh nhà mẹ đẻ bà có ý muốn gả nữ nhi tới đây, bà cũng rộng rãi để Châu Nương tới đây ở, đương nhiên muốn nam nhân nhà mình và cha chồng nhìn. Châu Nương là cháu ruột mình, trong lòng thiên vị con bé hơn một chút.

Nghe lời trêu ghẹo của nam nhân nhà mình, để Đường Hà làm con dâu, trong lòng không thoải mái, bất quá chủ nhà tán dương tiểu bối thân thích, lời nói không phải thật, vì vậy không thích chỉ một hai phần, trong miệng vẫn trêu ghẹo Đường Hà, “Chúng ta nông hộ giống nhà người ta, ăn cơm không cần cầu kỳ, làm quen là được. Ta nghe nói đại cô nương làm được việc trong ruộng, cũng là cầm được thì buông được, đây mới là khó này.”

Đường Lý thị lại dấy lên hi vọng, có chút nóng ruột, giả vờ khiêm tốn nói: “Thật là vậy, khuê nữ nhà ta nhanh tay. Việc bếp núc, trở về ta dạy con bé, đoán chừng không đến nỗi kém.”

Đường Hà nhìn trên mặt mẹ mình thần sắc nóng bỏng, liên tưởng ngày trước bà có đủ loại động tác, rốt cục phục hồi lại tinh thần: Mẹ nàng đây là coi trọng Chu Nam Sinh?

Chẳng qua mẹ người ta đã chọn cháu gái làm con dâu, bọn họ vội vàng tiếp cận không phải ganh tỵ sao. Đường Hà hiện tại là một thiếu nữ khuôn mặt non nớt, chưng ra khuôn mặt xấu hổ, vẻ mặt thành thực nói: “Con cũng không biết thêu thùa may vá, vá nút áo đều xiêu xiêu vẹo vẹo.”

Đường Lý thị nghe được, suýt chút không thở được, khuê nữ quá thành thực đi? Thời gian luyện châm tuyền không phải một sớm một chiều mà thành, Đường Hà thêu một đóa hoa mà thành hình tròn kỳ quái và bao nhiêu hình dạng chấp vá là sự thật.

Đường lão cha nhìn không được, thê tử nhà mình ý đồ rõ ràng ‘đẩy mạnh tiêu thụ’ nữ nhi, mẹ Nam Sinh cố ý trước mặt mọi người nhắc tới cháu gái, ý tứ thế sao ông không rõ, lúc ấy tâm tư gả nữ nhi cho Chu Nam Sinh đã phai nhạt. Cho nên thần nhiên nói: “Khuê nữ nói không có thiên phú làm không nổi, ta không ép. Định sau này làm mai nói rõ điểm này, nếu đối phương người ta ghét bỏ con bé kém cỏi, câu tiếp theo ta sẽ nói: Không thể ủy khuất khuê nữ mình.”

Đường Lý thị nháy mắt cho nam nhân nhà mình, ánh mắt hận không thể nhảy ra khỏi hốc mắt, Đường lão làm như không biết. Đường Chu thị bận rộn cười giảng hòa: “Tiểu Hà giống như cháu gái ta, Tiểu Hà sau này không thêu được đồ cưới, ta thêu cho con bé.”

Chu lão gia tử cười ha ha, nói với Đường Hà: “Nha đầu, con như vậy không đúng rồi. Đồ cưới có bà Tam con thêu cho, nhưng thành gia con không biết châm tuyến, sau này sao vá được quần áo cho nam nhân nhà mình? Đồ cũ thì ai làm cho? Còn có quần áo cho hài tử, con không làm, tiểu oa không phải thân thể trần truồng chạy loanh quanh sao.” Bản thân mình lại tưởng tượng một đám tiểu oa trần truồng, liền cười lên ha hả.

Lão ngoan đồng, lão ngoan đồng, nói chuyện không có để ý, Chu Từ thị bất đắc dĩ nói: “Cha, Tiểu Hà là cô nương, người nói chuyện này làm gì, con thấy Tiểu Hà muốn xấu hổ rồi.”

Thật ra nàng không phải ngượng ngùng, là bị đả kích, hiện tại nữ nhân mới thật sự là nửa bầu trời, bên ngoài làm việc nhà nông, về nhà lại phải có khả năng may vá.

(Đáng lẽ ra phụ nữ hiện đại mới là nửa bầu trời, giỏi giang, việc gì cũng có thể làm, nhưng TH lại so sánh phụ nữ cổ đại mới là nửa bầu trời, mang ý châm biếm, việc gì cũng phải làm-_-)

“Con phải học.” Chu lão gia tử bối phận cao, không sợ đắc tội với người.

“Vâng.” Đường Hà gật đầu, nàng một nữ tử nhà nông, tự nhiên chỉ có thể gả cho Hán tử nhà nông, nhà nông mới không nổi thợ may, nàng nhất định phải học thêu thùa. Không phải là một cây kim thôi sao? Chuyện khó khăn khác nàng còn học được nữa là chuyện này.

Chu Từ thị nghĩ thầm cháu gái ở nhà mình có mấy ngày, chính bản thân mình làm mẹ, muốn con bé làm con dâu cha chồng hẳn là hiểu, nhưng bây giờ lại đặt chuyện trên người Đường Hà, quá coi thường ý kiến của mình rồi, trong lòng không vui nhiều hơn hai phần. Vừa hận Châu Nương chơi đến không chịu thua kém, nếu không lần này con bé chỉ cần cầm một hai cái khăn tay, hà bao, lơ đãng so với Đường Hà một lần, hiển nhiên cha chồng sẽ rõ ai thích hợp gả vào Chu gia hơn.

Buổi trưa ăn cơm, một bàn người đủ các loại tâm tư. Mọi người ở chung một chỗ cả ngày với nhau, vì vậy thân thiết với nhau hơn một chút.

Mất thấy thời gian không còn sớm, Chu Dương thị chuẩn bị đến phòng bếp bắt đầu nấu cơm. Cơm tối đãi khách thức ăn phải làm thịnh soạn hơn, Chu Dương thị rầu rĩ, chỉ có một mình mình bận rộn không ít, lại cười nói với Đường Hà nhờ nàng hỗ trợ. “Hiện nay trong nhà chỉ có ta và muội là tiểu bối, nhiều việc, đành phải nhờ muội hỗ trợ vậy.”

“Đại biểu tẩu không cần khách khí.”

Đường Hà làm việc lưu loát, rất nhanh làm xong việc Chu Dương thị dặn dò. Chu Dương thị tính toán đồ ăn phải làm một lần, rầu rĩ, “Đồ ăn có sẵn đều có chút nặng miệng, phải chuẩn bị hai món ăn nhẹ cho lão nhân gia.” Đang khi nói chuyện lấy xuống cái túi, định đến trong ruộng hái rau.

“Biểu tẩu, tẩu đừng đi.” Đường Hà nhìn trong bếp một dãy đồ ăn đã cắt rửa tốt, lại nhìn trong bếp lửa cháy to, không biết làm sao, “Mình muội ở đây, không biết nên làm gì cả.”

Chu Dương thị buồn cười, có cô nương nào đến tuổi làm mai mà chường gia không nổi đây?

“Muội giúp tỷ ra ruộng hái rau nhé?” Đường Hà đề nghị, Muội không biết đường, tẩu chỉ uội đi, muội mới có thể tìm được.”

Trừ cách này ra không có biện pháp nào khác. “Muội ra khỏi cửa viện, có ba đường, muội đi đến cuối đường bên phải, sẽ trông thấy một mảnh đất trống. Có ruộng nhà khác cạnh ruộng nhà chúng ta, nhưng trong ruộng nhà ta dựng ba cây trúc cho cây đậu dưa leo, muội cứ đi đến hai đầu bờ ruộng sẽ phân biệt được thôi.”

Đường Hà theo lời ra cửa, Chu gia xây ở chỗ cao, nàng đi trên đường, có thể nhìn thấy nhà cửa chỗ thấp xây san sát nhau, có liễu rủ lá lướt, khói bếp từ ống khói lượn lơ bay lên, quần quýt trên đỉnh ngói, hòa vào giữa lùm cây. Kiếp trước của nàng, chẳng bao giờ có cơ hội nhìn thấy bức tranh nông thôn bếp núc như vậy.

28. Chương 28

“Tam ca, hôm nay huynh hồ đồ, không giống ngày thường.” Đoàn người đi xuyên trong rừng, Chu Bắc Sinh và Chu Nam Sinh đi cuối, Chu Bắc Sinh nhỏ giọng giễu cợt hần, “Huynh ngày thường đối đãi với người khác ôn hòa, âm áp, chính là đối với người không thích, cũng rất ít làm người ta lúng túng, sao hôm nay không để cho Châu biểu tỷ chút mặt mũi đây?” Lại giả bộ bình tĩnh đại ngộ, ranh mãnh nói: “Có phải nhìn Hà biểu tỷ đẹp mắt hay không, Tam ca không ngoại lệ, muốn lấy lòng?”

“Đệ không chăm chỉ đọc sách thánh hiền, lại đi nói lời tình ý trần tục của nữ tử. Cẩn thận mẹ biết sẽ nói đông dài.”

“Thánh nhân đã nói: Thực sắc tính dã. Trong thôn người cùng tuổi đệ, có khối người đã đón dâu, đệ không sợ mẹ biết.” Chu Bắc Sinh thông dong nói, “Đệ không tin huynh không biết, Châu biểu tỷ một lòng một dạ muốn gả đến nhà ta, mợ Đường nhìn huynh cũng là vẻ mặt nóng bỏng.”

Chu Nam Sinh không nói rõ, không nói không rõ, hần dò xét đệ đệ một cái, nhàn nhạt nói: “Đệ tốn tâm tư như vậy, chẳng lẽ không biết Châu Nương muốn gả cho đệ nhất?”

Chu Nam Sinh sang năm đã hai mươi, trong nhà tự nhiên gấp nhất hôn sự của hần, nhưng Chu Bắc Sinh hiện tại đã mười sáu rồi, nếu như có người hợp ý hần, nông thôn không phải không có tiền lệ ấu đệ đính thân trước huynh trưởng.

Châu Nương năm nay mười bảy tuổi, Chu Từ thị muốn gả nàng cho Tam nhi. Nhưng Châu Nương đến Chu gia, so với Chu Nam Sinh trầm mặc, nàng vừa ý hơn với thiếu niên phong lưu Chu Bắc Sinh. Mặc dù nàng lớn hơn hần một tuổi, nhưng nông thôn có thể tùy ý lấy được. Chu Bắc Sinh đã thị đậu đồng sinh, nếu nàng gả cho hần, chờ hần tiến thêm bước nữa, nàng chính là tú tài nương tử nổi tiếng rồi! Lại hồi tưởng thường ngày ở nông thôn, trên đài văn diễn hí kịch tài tử giai nhân, nàng học khuê tú tiểu thư trong hí kịch, muốn chứng cho Chu Bắc Sinh một chén súp bồ, thêm cho hần một chiếc khăn tay, hoặc là đến thư phòng hần hầu hạ văn chương. Trong hí kịch không phải đã nói rồi sao, hồng tụ thiêm hương giỏi nhất trên chộc người.

Chỉ tiếc nàng chân trước mới đứng ở cửa thư phòng Chu Bắc Sinh, chân sau Chu Từ thị xách nàng đến phòng khách ân cần dạy bảo: Tiểu nhi tử bảo bối của bà muốn thi đậu công danh cao hơn, sẽ cầu thân thiên kim nhà quan, cho dù Châu Nương là cháu ruột bà, nhưng nàng hai ống quần dính bùn đất, rửa cũng không sạch, đừng leo cao.

Từ đó Châu Nương không dám nhìn Chu Bắc Sinh, đành hoàng quần quýt Chu Nam Sinh.

Huynh đệ hai người bọn họ mặc dù không hoàn toàn rõ ràng chi tiết, nhưng đã đoán được đại khái, thường ngày hai người ăn ý ngầm miệng không đề cập đến, hôm nay Chu Bắc Sinh chế nhạo, Chu Nam Sinh lập tức nổi rõ ràng.

Nói cho cùng, Chu gia huynh đệ mặc dù chung đụng coi như hài hòa, nhưng vì Chu Nam Sinh từ nhỏ theo bên cạnh tăng tổ, chính là thân huynh đệ, cũng không thường ở chung một chỗ, không quá thân thiết.

Chu Bắc sinh có tố chất cường đại trong lòng, hần làm như không nghe thấy câu này của huynh trưởng tựa như oán giận, lại tựa như giễu cợt. “Huynh muốn tránh Châu biểu tỷ ta hiểu, nhưng huynh lại dùng Hà biểu tỷ làm lá chắn, mợ vốn là cố ý, vạn nhất bà tát nước theo mưa, chẳng phải huynh...”

“Ít nhất Hà biểu muội lớn lên tương đối ưa nhìn.” Cũng không trước đối với đệ đệ tỏ tình không được, sau lại quay sang ca ca dự khuyết.

Chu Bắc Sinh nghe hiểu lời ngầm của Tam ca. Sờ sờ lỗ mũi có ý ngượng ngùng.

Vì Chu Từ thị thường xuyên thiên vị, đáy lòng Chu Nam Sinh không phải không nghĩ, thường ngày hần không nói, nhưng thân huynh đệ có thể cảm giác một hai, huống chi Chu Bắc Sinh thông minh trừ danh, tự giác có thể phát hiện tâm tình trong lòng huynh trưởng. Hần mặc dù trong nhà là nhi tử nhỏ nhất, được cưng chiều nhiều nhất, bề ngoài biết thủ lễ, chăm chỉ đi học, thật ra thì nội tâm rất nhanh nhẹn. Vì vậy hần trực tiếp hỏi huynh trưởng: “Không phải huynh đã nói muốn tìm tri kỷ làm bạn cả đời sao? Hà biểu tỷ mặc dù lớn lên xinh, bắt quá...” Định nói hơi khắc bạc, dừng một lát, hần nói tiếp ra khỏi miệng, “Bản

thân huynh nói sinh ra hơn người, bầu bạn phải ham học hỏi giống mình. Hà biểu tỷ chỉ là một kẻ thôn cô, nơi nào có thể làm bạn tri kỷ của huynh?”

Chu Nam Sinh kì dị nhìn đệ đệ mình, “Ta cũng chỉ là một thôn phu trong thôn, ta không cưới thôn cô, chẳng lẽ có đại gia tiểu thư gả cho ta?” Vừa nói không khỏi bật cười, “Chẳng qua khi bé cùng tăng tổ học mấy câu Tam Tự Kinh, làm hai bài thơ sinh ra tiểu nhi cuồng vọng, làm sao đệ lại nhớ đến tận bây giờ rồi?”

Hắn thản nhiên thừa nhận: “Tứ đệ, ta không giống đệ, đệ là người đọc sách, ta là một hán tử nhà nông, trông coi cửa hàng trong nhà, coi như nửa thương nhân, ta học hai chữ, chỗ dừng lớn nhất là xem hiểu sổ sách. Trọng bụng ta không còn nội dung gì, khi nào thì cần tri kỷ để hiểu ta?” Nhìn thấy đệ đệ mấy lần há mồm muốn phản bác, ý bảo hắn dừng lại, “Sau này những lời như vậy đệ đừng nói ra, Nhị tỷ và Đại tẩu không phải là thôn cô sao? Hiện nay bọn họ đã gả cho người, cũng là một loại thôn phụ. Bọn họ có cái gì không tốt?”

“Nhưng không giống chuyện này.” Chu Bắc Sinh cố gắng giải thích rõ ràng, “Nhị tỷ phu và Đại ca ta, bọn họ chưa từng hiểu rõ, cũng là không nắm qua, cõi đời này vốn có một nữ tử, có thể hiểu huynh, biết huynh, yêu huynh, không chỉ đến trong nhà làm thê tử huynh, phụ thuộc vào huynh mà thôi.”

“Ta biết đệ hiểu, coi như hai loại toàn tâm toàn ý, cũng là không toàn tâm toàn ý.”

“... Ta không rõ.”

Chu Nam sinh không hề để ý đệ đệ nữa, bước nhanh đến phía trước giảng giải cho hai huynh đệ Đường gia, biểu diễn kỹ xảo đi săn trên núi và chú ý những việc phải làm.

Đoàn người trên núi giảng co hồi lâu, thu hoạch khá quan. Coi như Đường Tiểu sơn, được huynh đệ Chu gia chỉ đạo cũng săn được một con gà núi. Không để ý súc sinh kia đập gay gắt, mấy lần muốn cào hai tay của hắn, hắn bẻ mấy cây cỏ mềm, quán mấy vòng quanh chân gà, hứng thú bưng bưng nói phải đi về biểu diễn cho cha mẹ và tỷ tỷ xem.

Chờ bọn hắn xuống núi, đi vào nhà khói bếp đang quanh quẩn, Chu Đông Sinh ngửi được mùi đồ ăn quen thuộc, chạy vào phòng bếp quả nhiên thấy thê tử mình, cười hắc hắc tiến tới trước cái nồi, thuận tay sờ soạng một đôi đũa, hướng trong nồi gấp một gấp.

Chu Dương thị vuốt ve tay hắn, “Hôm nay có khách, chàng đức hạnh thật đấy!” Lại hỏi nam nhân, “Có thu hoạch gì không?”

“Săn được một ít gà núi, thỏ hoang, móc được một ổ trứng chim, dù sao ít thời gian, thu hoạch coi hơi ít, hôm nay chủ yếu là đưa họ hàng đi xem một chút, săn được gì không quan trọng.”

“Ta nói này, chàng ở trên núi có nhìn ra chuyện gì không đúng không?” Chu Dương thị tiến sát gần trưng phu, thấp giọng hỏi.

“Muốn nhìn gì không đúng?”

“Làm sao chàng ngốc vậy nha? Tỷ như Nam Sinh đối với Châu Nương, sắc mặt so với lúc ở nhà có khá hơn chút nào không? Đối với Đường gia huynh đệ thì sao? Có lấy lòng không?” Nếu hắn đối với Đường Hà có tình ý, không phải sẽ thân thiện với cữu ca tương lai?

Chu Đông Sinh hồi tưởng lại, lắc đầu một cái, “Ta không để ý.”

“Huynh đệ mọi người đều linh hoạt, sao chỉ có chàng là đầu ngốc.” Chu Dương thị giận người kia không tranh giành, “Chẳng lẽ chàng không nhìn ra? Biểu cữu nương (mẹ Đường Hà) muốn cho Nam sinh làm con rể bà. Chàng không biết đâu, buổi trưa hôm nay trên bàn cơm... làm không tốt Tiểu Hà và Nam Sinh thật ra có thể thành.” Cha chồng và lão gia tử có phân lượng nhiều hơn mẹ chồng. Chính là theo như ý nàng, nàng nghiêng về Đường Hà, Đường Hà thoát nhìn hiểu chuyện, lại ôn hòa, như vậy chị em dâu chung đụng có thể bớt việc.

“Không thể nào? Mẹ ta...” Chu Đông Sinh giật mình, “Không trách được ta nghe Nam Sinh và Tứ đệ khen Hà biểu muội đây.”

“Khen gì rồi?” Chu Dương thị bát quái chi hỏa lập tức cháy lên. (kiểu như hóng hớt, buồn dưa lê í)

“Đệ ấy nói Hà biểu muối lớn lên đẹp... Bên cạnh không nghe thấy gì nữa.”

“Chàng nói lỗ tai chàng có phải ở trên đầu không vậy?” Chu Dương thị không được thỏa mãn bất quá, bực lên, xách lỗ tai nam nhân, “Mẫu chốt hơn sao chàng không nghe?”

“Hai huynh đệ ở đó nói nhỏ, ta khi nào nghĩ đi nghe lên...”

“Hừ hừ...” Cửa phòng bếp truyền đến một tiếng ho khan. Phu thê hai người bị dọa cho sợ vội vàng đứng nghiêm.

“Con dâu, đồ ăn đã làm xong?” Chu Từ thị kiểm tra đồ ăn trên bếp lò, cau mày, “Còn thiếu rau củ và súp.”

“Dạ,” Chu từ thị vội vàng trả lời, “Trong nhà thiếu nguyên liệu, con nhờ Tiểu Hà ra ruộng hái, muối ấy đã đi được một lúc, hẳn là sắp trở lại. Đến lúc đó con xào nấu với cải trắng, dùng nước luộc gà nấu canh cải trắng, làm thêm cho lão gia tử và bà cô món bí đỏ, thế là đầy đủ món ăn.”

Chu Từ thị hài lòng khẽ ừ một tiếng, nhìn qua Đại nhị: “Con xem, con một thân mồ hôi không đi tắm rửa, từ trên núi xuống chui ngay vào phòng bếp, còn ra thể thống gì?”

“Vâng,” Chu Đông Sinh trả lời, đang muốn đi rửa mặt, thay quần áo, lại nghe mẹ hỏi: “Tam đệ con dâu?”

“Dạ, người cũng biết đệ ấy yêu sạch sẽ, xuống núi đệ ấy đã trở về nhà cũ thay quần áo rồi.”

“...” Chu Từ thị không vui, “Nó chết sống không chịu chuyển qua, nhi tử không ở trước mắt ta, ta làm mẹ muốn quản cũng không quản được.”

Thấy bà sắc mặt âm trầm, phu thê Đông sinh không dám nói gì.

Chu Nam Sinh đối với chuyện lần này không phát giác gì, hẳn về nhà cũ tắm rửa.

Nhà cũ là tiểu viện làm bằng nề phôi (bùn nhão, gạch ngói chưa nung), chung quanh là một mảnh cũ kỹ, tộc nhân ngày xưa tụ cư ở chỗ này (nơi tập trung dân cư), từ đường ở trung tâm, mọi người sống quây quần quanh đó.

Từ đường Chu thị hằng năm do tộc trưởng dẫn tộc nhân tu sửa, thoát nhìn có nhiều dấu vết thời gian, nhưng không thấy suy bại. Bên ngoài chỗ dân ở đã bị nghiêng lún. Tộc nhân đông đúc, phần lớn người ta tìm nơi khác dựng nhà mới, ngày ngày tráng đinh ra cửa làm việc, chỉ còn lão nhân giữ nhà. Nhà cũ giống mấy lão nhân, sương chiều trầm trầm, bọn họ ngày qua ngày vô sự, quần tam tụ ngũ trước cửa, thừa dịp ban ngày thuê thừa cho tiểu bối một chút đồ, thỉnh thoảng chuyện phiếm đôi câu, nhớ lại một thời. Bọn họ lâu năm hiền lành, lưng còng giống một cây cung, trên mặt nếp nhăn thật sâu. Nhà cũ giống một vườn dưa chuột, mấy lão nhân giống như dây mây thiếu nước bò trên kệ. Chu Nam Sinh mỗi ngày ra vào, nhất nhất chào hỏi lão nhân, tựa như cây duy nhất cao ngất trong đó.

Rất nhiều người khuyên hẳn quay về Chu gia ở. Chẳng lẽ phòng gạch sạch sẽ, thoải mái không thể so với nề phôi phòng?

Chu Nam Sinh phần lớn chỉ cười, đáp, quen rồi.

Hắn hai tuổi đã theo tăng tổ sống ở nơi này. Từ khi hẳn có trí nhớ tới nay, nơi này toàn bộ là kí ức cười vui và nước mắt.

Nề phôi phòng mưa gió bấp bênh, con người ta, mới ra đời, lớn lên, thành gia, rồi ngày càng già yếu, nhắm mắt xuôi tay, sau biến mất với thời gian, biến mất trong trí nhớ của mọi người. Chỉ còn lại người thân của bọn họ, trải qua cuộc sống vụn vặt, nhớ tới tiền bối, trong lòng bàn tay ấm áp, hóa thành sức mạnh chống đỡ trong sinh hoạt cô đơn.

29. Chương 29

Đường Hà đi trên bờ ruộng.

Lúc này trời chiều ngả về tây, Thanh Sơn rắng chiều đỏ rực. Bên cạnh nàng, chuồn chuồn sà xuống ruộng mạ thật thấp rồi lại bay vút lên. Trên bờ ruộng hoa dại nở đầy, cỏ đuôi chó nhẹ nhàng dập dềnh, gió thổi

qua mang theo cánh hoa bồ công anh, rất nhanh xoay tròn rồi biến mất. Hoàng hôn dần dần buông xuống, côn trùng ếch nhái cất tiếng kêu to. Mực đồng (đứa bé chần trâu) ngồi trên lưng trâu, tay cầm lá trúc đưa lên miệng thổi, âm thanh cao vút làm hoàng hôn càng thêm âu sầu.

Nhưng tiểu nhi sao hiểu được âu sầu đây? Bọn chúng ba lần hai lượt giễu cợt nhau, nghĩ đến đồ ăn trong nhà nóng hôi hổi, cùng nhau cười to. Con trâu chậm rãi bước từng bước, thỉnh thoảng lại cúi đầu cắn một khóm cỏ dại ven đường, đóa hoa trắng noãn dính trên miệng nó. Làm hoàng hôn càng thêm thê lương, ảm đạm, trong lòng không biết là cô đơn, hay vì năm tháng quá tĩnh lặng, Đường Hà muốn rơi lệ.

Nàng theo bờ ruộng đi lên chỗ cao, trong thôn nói, khi dân cư đông đúc, bờ ruộng sẽ phải chuyển thành đất ở. Nhìn lại hoàng hôn, nàng đứng thẳng người, xoay người nhìn khắp nơi đều là ruộng hoang bao la.

Khi nàng còn trẻ, thiếu niên ưu sầu, đã từng đọc qua rất nhiều thi từ tuyệt hay. Lúc này, nàng nhớ tới hồ ‘Thất Nguyệt bất viễn’.

“Ngã đích cô độc như thiên đường đích mã thất

(Nhân thử, thiên đường đích mã thất bất viễn)

Ngã tựu thị na cá tình chủng: thi trung ngâm xướng đích dã hoa

Thiên đường đích mã đồ tử lí duy nhất hàm độc đích dã hoa”

(Ta cảm thấy cô đơn như ngựa trên trời

Vì vậy ngựa trên trời không xa

Tình cảm của ta chính là: ngâm thơ thoải mái

Ngựa trên trời, trong bụng duy nhất tự do thoải mái)

Nghĩ đến trong nhà biểu tấu còn đang chờ rau xanh để nấu. Vừa đứng yên chốc lát, Đường Hà xoay người lại.

Chỉ cần đi băng băng một hơi đến hẻm nhỏ, đi tới ngã ba, sẽ trở lại Chu gia.

Vừa mới xoay người bước đi, nàng thấy Chu Nam Sinh đứng ở cách đó không xa, hắn đang im lặng nhìn về nàng, không biết đã đứng bao lâu.

Đường Hà nhớ quê, trong lòng sao không buồn? Lập tức bị dọa đến sợ, nếu hắn hỏi, nàng biết giải thích thế nào về sự bất đồng của thi từ cổ đại và hiện đại đây? Nói mình thiên phú dị bẩm thuận miệng ngâm ra? Hồ thơ đẹp như vậy, cổ đại người nghe xong đại khái sẽ tán thưởng, vạn nhất hắn muốn nàng thuận miệng ngâm tiếp, nàng lại tiếp tục đạo thơ sao?

May mà Chu Nam Sinh cũng không nói gì, hắn nhìn sâu vào mắt nàng, mỉm cười nói: “Muội ra ruộng hái rau? Làm khó muội không biết đường rồi.”

“Đúng vậy, biểu tấu đang bận không làm được, ta giúp tấu ấy một chút.” Đường Hà giải thích, “Thật ra ruộng nhà huynh không khó tìm,” lại tò mò, “Các huynh xuống núi lúc nào? Nơi này là...?”

Chu Nam Sinh đứng ở một chỗ trước viện môn, Đường Hà tò mò đánh giá. Nơi này nhà cũ, chính là nề phôi xây thành tiểu viện, thoát nhìn đã có rất lâu rồi, mái ngói xanh đen, trần nhà dính bụi đất, dương xỉ và cây dại cắm rễ trong đó, gió thổi qua là một trận run rẩy.

Vậy đại khái đây chính là nhà cũ Châu Nương nhắc tới.

Quả nhiên Chu Nam Sinh đáp: “Ta ở chỗ này.”

Chu Nam Sinh tránh người ra, Đường Hà nhìn vào cổng viện, nhìn không sót gì.

Đây là một sân rất nhỏ, bố cục giống Đường gia, hai bên trái phải là hai gian phòng, một gian phòng cửa gỗ mở ra, Đường Hà thấy bút lông và nghiên mực trên bệ cửa sổ. Hắn biết chữ, nàng cũng đã biết. Đây xem ra là thư phòng của hắn, một phòng khác dùng làm phòng ngủ. Bên cạnh có một gian nề phòng thấp bé, trước kia dùng làm phòng bếp, nhưng Chu Nam Sinh là một nam tử độc thân, Đường Hà suy đoán nơi này đã chuyển thành nơi tắm rửa rồi.

Tiểu viện này dĩ nhiên tồi tàn, nhưng rất yên tĩnh. Sau nhà loáng thoáng có một sân rộng, Đường Hà nhìn thấy cây xoan cổ thụ, cây đào lộ ra trên nóc phòng. Còn có những loại thực vật khác mà nàng không biết.

“Nơi này thật không tệ.” Độc môn độc viện, thanh tịnh mát mẻ, thật làm cho người ta hâm mộ.

Chu Nam Sinh cười, “Muội nói là phòng làm bằng bùn tốt sao?”

Đường Hà sững sờ, “Phòng rỉ nước sao?”

“... Không có. Hàng năm ta sẽ sửa lại chỗ mái bị hư.”

“Bất kể thanh gạch hay nê phơi dựng lên, phòng ốc không bị dột là được.” Độc môn độc viện không cần ở chung với cha mẹ, sau này nếu hấn đón dâu, không biết có thể tránh được bao nhiêu mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu. Nhưng Châu Nương nói mẹ hấn cố ý để cho hấn ở Chu gia đón dâu. Thoạt nhìn Châu Nương không thích nơi này lắm.

Đường Hà cho rằng mẹ hấn đã thừa nhận con dâu rồi, trên cơ bản Chu Nam Sinh ván đã đóng thuyền. Cảm thấy hai người này không ăn nhập, không biết sau này thành thân có tiếng nói chung không.

Trong đầu Đường Hà lướt gió tung mây, đã giám sát đến cả chuyện cưới hỏi sinh sống của ân nhân cứu mạng đệ đệ mình.

Chu Nam Sinh vốn định nói chuyện, thấy nàng xách theo rổ to, vẻ mặt lơ đãng, thở dài, nhận lấy rổ trong tay nàng, nhắc nhở: “Đại tẩu đang chờ rau để nấu sao? Ta trở về đi.”

“... Được.” Đường Hà xoay người lại, theo sau hấn trở về. Hàn huyền một hồi, vì hoàng hôn mệnh mang trầm thấp, suy nghĩ bị dồn đến sâu trong đáy lòng, tâm tư nàng đánh giá người thanh niên trước mặt này.

Chu Nam Sinh rất cao, nhìn ra hấn là một mét bảy lăm, vai rộng hẹp, thất lưng tam giác hoàn mỹ, chân dài mà thẳng. Cái miệng vênh lên. Nếu như hấn ở hiện đại, thường đi đá banh, có phải miệng càng thêm vênh không?

Trong lòng đang tán thưởng vóc người thanh niên, không rõ người trước mặt dừng bước, Đường Hà dừng lại không kịp, thân thể nghiêng về phía trước, chóp mũi đụng vào lưng thanh niên, đau đến nỗi nàng không nhận được, hít một hụm khí lạnh.

“Tam thái công, Ngũ cụ bà, bà Nhị, bà Lục, ông Thất.” Chu Nam Sinh chào các trưởng bối đang tụ ở một chỗ nói chuyện phiếm. Đường Hà vội vàng để xuống tay che lỗ mũi, nhịn xuống chưa xốt xông lên hốc mắt, tràn ra khuôn mặt tươi cười với các cụ.

“Nam sinh à, đây là biểu muội con sao?” Lão nhân mở miệng hỏi thăm là Ngũ cụ bà, bà cười híp mắt, trong mắt bắn ra hứng thú bất quải.

Chu Nam Sinh gật đầu, “Đúng ạ.”

Đường Hà không biết ai với ai, vẻ mặt biết điều cười, “Con chào thái công, cụ bà, ông, bà ạ.”

“Bé ngoan, tới đây.” Lão nhân gia ngoắc tay với nàng, Đường Hà không còn cách nào, đành phải tiến lên, lão nhân kéo tay nàng một cái, những lão nhân khác cũng ở một bên hứng thú tiến lên, bị vài ánh mắt tinh tế dò xét đánh giá, Đường Hà không tự nhiên, nhìn về phía Nam Sinh nhờ giúp đỡ, nhưng hấn lại ho nhẹ hai tiếng, nhìn trời, tỏ vẻ không thể ra mặt.

“Thật là một tiểu oa thanh tú.” Mấy lão nhân nhất tề gật đầu. Ánh mắt Lão thái thái lướt qua thân nàng, “Hơi gầy, đại cô nương bao nhiêu tuổi rồi?”

“... Con mười bảy.” Đường Hà biết điều đáp lại.

“Ừ, còn hai năm dài nữa, ăn nhiều một chút, trên người nhiều thịt hơn, mông tròn lên, dễ sinh hài tử.”

Đường Hà xấu hổ.

Chu Nam Sinh nín cười.

Mấy lão nhân đã sống mấy chục năm, số tuổi còn lớn hơn hai tiểu bối hợp lại, mà bối phận cũng cao, lời nói không có kỳ chút nào. Rốt cuộc thỏa mãn, Ngũ cụ bà từ đầu đến cuối lời kéo tay Đường Hà không tha,

nói với Chu Nam sinh: “Hôm kia ta nghe mẹ con nói, nó cố ý để con và biểu muội kết thân, chúng ta mấy lão đầu tử, lão thái bà nhìn con lớn lên từ nhỏ, đang muốn đi ngó thử, kiểm tra giúp con, bây giờ nhìn rồi, nữ oa này thật không tệ, hai đứa rất thích hợp!”

“Thích hợp, thích hợp.” Những lão nhân khác rồi rít gật đầu đồng ý.

“Con không phải là...” Đường Hà vài lần muốn giải thích, mấy lão nhân nhiệt tình không cho nàng cơ hội nói chuyện, rồi rít nói Chu Nam Sinh hiểu chuyện, lại biết lễ nghĩa, sau này phu thê kính lẫn nhau, cuộc sống gia đình trôi qua náo nhiệt. Có một lão nhân, ghé vào tai nàng thăm thì, nam nhân không thích quá gầy, ôm toàn xương sẽ sợ, nàng trở về phải ăn nhiều đu đủ, ăn nhiều cá trích, để bánh mìn thầu biến thành bánh bao lớn.

Đường Hà dở khóc dở cười.

Thật vất vả hai người mới thoát thân, Đường Hà oán giận Chu Nam Sinh, “Làm sao huynh không giải thích?”

“Giải thích cái gì?”

“Ta không phải biểu muội mà họ nghĩ.”

Chu Nam Sinh nhìn nàng một cái, “Muội yên tâm, chỉ vì bọn họ thích muội, ở trước mặt muội cười giỡ hai câu, lão nhân gia biết rõ lễ nghĩa, sẽ không ở sau lưng nói nhảm làm hại khuê dự muội đâu.”

Đường Hà không nghĩ đến vấn đề này, “Bản thân muội không có ý tứ này, sau huynh và Châu Nương thành thân, lão nhân gia sẽ cảm thấy kỳ quái, ta sợ Châu Nương hiểu lầm.”

Chu Nam Sinh trầm mặc một lúc, nói: “Cái này không nhọc muội lo lắng.”

Đường Hà nghe thấy căng thẳng trong lời nói của hắn, ý thức được mình nói giỡn không đúng lúc. Mới vừa rồi hắn khoanh tay đứng nhìn, nàng biết mình không phải Châu Nương mà vẫn im lặng để bị trêu ghẹo, hắn có chút phản kích mang ý giễu cợt. Chẳng qua nàng từ từ dung nhập cuộc sống nơi này, nhưng rốt cuộc vẫn còn tồn tại tính cách kiêu trước, hiện đại nam nữ nói hai câu đùa giỡn không ảnh hưởng đến toàn cục, ở cổ đại không được.

Lại nghe Chu Nam Sinh nói bên tai: “Vô luận như thế nào, muội không cần để trong lòng. Mấy cụ già nhìn ta lớn lên từ nhỏ, mong ta sớm ngày thành gia, gặp ta và muội đi cùng nhau, trêu ghẹo một chút, sẽ không ảnh hưởng cái gì.”

Đường Hà vốn có lòng cười giỡn nói xin lỗi, nhưng nghe được lời của hắn, thật giống như ám chỉ nàng hi vọng có ảnh hưởng gì đó. Tự ái phái nữ của Đường Hà bị mạo phạm, trong lòng không vui, nén xuống ý muốn xin lỗi. Nghĩ đến Đường Lý thị mưu đồ đắc ý, nàng có hai phần nhụt chí. Vì vậy buồn bực thanh âm, không nói lời nào.

Chu Nam Sinh cũng im lặng, hai người một trước một sau đi tới.

Thật ra Chu Nam Sinh vừa mới hai mươi tuổi, chính là tuổi này, Đường Hà kiếp trước mới thực tập tốt nghiệp, lớn tuổi hơn hắn, trước kia Đường Hà trẻ vậy, tính tình trưởng thành hơn ngoại hình, dễ dàng tha thứ hơn so với những người khác, chuyện vừa nói lúc nãy, chưa chắc sẽ để trong lòng. Chẳng qua ở nơi này sống càng lâu, làm nữ nhi của cha mẹ, muội muội của huynh trưởng, càng ngày càng ảo giác mình thật sự là thiếu nữ mười tám.

Đáy lòng lặng lẽ cảm thán một tiếng, đã nghe thấy Chu Nam Sinh âm giọng nhắc nhở nàng, chú ý dưới chân, mặt đường gồ ghề, cẩn thận không ngã.

Chu Nam Sinh nét mặt an tĩnh ôn hòa, thật giống như lời châm chọc nàng không xuất phát từ miệng hắn vậy.

Đường Hà không so đo, người nào không có lúc khó chịu đây? Huống chi nàng vẫn nhớ rõ, hắn là ân nhân cứu mạng đệ đệ. Thích thú tìm đề tài bắt chuyện với hắn, cười hỏi: “Hôm nay trên núi, có thu hoạch gì lớn không?”

Chu Nam Sinh cười đáp: “Không tệ lắm, Tiểu Sơn tự mình bắt được một con gà núi, một đường la hét muốn mang về uội nhìn, muối về có thể thấy.”

Hai người một trước một sau trở lại Chu gia.

30. Chương 30

Đường Hà và Chu Nam Sinh vào sân, Chu Từ thị thấy hai người bọn họ cùng trở lại, nhin không được chân mày chau lại.

Nam Sinh là con ruột bà, Chu Từ thị cho là, hôn sự của hần không hoàn toàn do bà làm chủ, nhưng đối tượng phải do bà xem xét, bây giờ cháu gái nhà mẹ đẻ bà đã vào ở trong nhà, thái độ của bà đã rất rõ ràng. Nhưng mà trong nhà, từ nhi tử cho đến cha chồng, nhắc đến cứ như đi mua nợ. Chu Từ thị trong lòng vừa thê lương vừa giận.

Lòng người vốn thiên vị, Châu Nương là cháu gái ruột của bà, trên người huyết mạch tương thông, bà thân mật với cháu gái hơn người bên cạnh một chút. Trước kia không có tâm tư cũng coi như thôi, hiện tại tâm đã nổi lên, cảm thấy cháu gái biến thành con dâu không thể tốt hơn. Con dâu là người nhà mẹ đẻ mình, sau này tự nhiên thân mật với mình, từ từ có thể kéo nhi tử thân cận với mình, ý nghĩ đem cháu gái biến thành con dâu ngày càng kiên định.

Nhìn lại cô nương bên cạnh, tùy tiện có thể lựa ra thói xấu.

Ban đầu bà thấy Đường Hà rất tốt, nhưng tốt quá lại hạ thấp cháu gái, dẫn tới nam nhân nhà mình và cha chồng có ý muốn làm mai, bà nhìn Đường Hà không vui lòng. Trong lòng so đo, nghĩ nàng không biết nấu nướng, không biết chăm tuyến nữ nhi gia, không phải kém cỏi thì là cái gì?

Nhưng mà một người khách nhân, giúp chủ nhà hái rau trở lại, không có đạo lý phải nhìn vẻ mặt cau có.

Chu Từ thị dè xuống không vui trong lòng, cười nói hai câu cảm tạ khách khí, để Đường Hà đi vào trong bếp. Chu Từ thị có lòng muốn tâm sự với nhi tử một chút, lại thấy hần trả lời hữu lễ khiêm tốn, coi mẹ mình như trưởng bối mà ứng phó, bà thở dài một hơi, vuốt lại áo cho hần, thấy hần cứng đờ thân thể, trong lòng hơi buồn, “Con... ôi, con đi đi.”

“Vâng,” Chu Nam Sinh cất bước đi tới chỗ Đường gia huynh đệ.

“Nam Sinh...” Thấy Tam nhi quay đầu nhìn về phía mình, Chu Từ thị muốn khuyên hần không nên thân mật với huynh đệ Đường gia quá, tránh cho người hiểu lầm, nhưng đây không phải lời nên nói khi đãi khách, liền sửa lời nói, “Châu Nương là biểu muội thân thiết của con, đến nhà chúng ta chính là khách nhân, con nên trò chuyện với con bé, không nên lạnh nhạt với nó.”

“Vâng...”

Chu gia có đất đai, Đại nhi, Tam nhi thỉnh thoảng cùng người trong thôn vào núi săn thú, nhưng Chu gia mở cửa hàng, thường ngày trong nhà bận rộn mua dưa, trái cây và sản vật núi rừng của thôn dân, cung cấp cho cửa hàng. Cửa hàng tuy nhỏ, nhưng làm ăn cũng tạm được, bọn họ mời lão chưởng quỹ trấn trên có kinh nghiệm hỗ trợ xử lý, Chu Nam Sinh biết chữ, trong cửa hàng có chuyện gì phần lớn đều do hần trông nom.

Chu gia mở cửa hàng, của cải có chút ít. Đường gia khó được ăn mặn một lần, nếu là có khách đến chơi, Đường Lý thị cần rằng cũng có thể lấy vịt gà, thịt cá ra chiêu đãi, chẳng qua sẽ xót ruột hồi lâu. Chu gia hào phóng hơn rất nhiều, buổi trưa ăn đã có món mặn rồi, đến buổi tối, càng có thịt có rượu, rất thịnh soạn. Đường Lý thị thấy vậy âm thầm chắc lưỡi hít hà, càng thêm tiếc nuối Đường Hà và Chu Nam sinh không có cơ hội. Về phần Chu Bắc Sinh, bà chỉ cảm thấy thiếu niên toàn thân thư sinh phong lưu, hoàn toàn không trông cậy vào được. Bà và Đường lão trong miệng nói quấy rầy, người hai nhà phân chủ khách ngồi xuống, trên bàn không nhắc đến chuyện tiểu nhi nữ, chỉ nói chút chuyện thời gian thu hoạch, nhân tình thân thích, một bữa cơm ăn xong cả chủ và khách đều vui vẻ.

Tiến khách đi xong, Chu Từ thị nói với Châu Nương, “Con chịu khó nhanh nhẹn một chút, mâm bàn chén bát con giúp biểu tẩu dọn dẹp đi.”

Thấy Châu Nương gật đầu, bộ dáng thật sự không thể nói linh hoạt, Chu Từ thị thầm nghĩ, khó trách Nam Sinh không biểu hiện gì. Thiếu niên lang người nào không thương thiếu nữ xinh đẹp? Châu Nương thiếu một phần yêu kiều, chính là Đường Hà hôm nay tới, so ra nhan sắc con bé không sánh bằng. Nhưng mà làm mẹ, cho tới bây giờ luôn không thích con dâu nhan sắc quá động lòng người, nếu thế, nhi tử ngày đêm sẽ nghĩ tới, trong lòng còn có mẹ nữa không? Huống chi nữ nhân có gia đình phải biết nóng biết lạnh, đầy đặn một chút, mới có thể an tâm phụng dưỡng già trẻ trong nhà.

Chu Thị chờ mong khổ tâm của bà, có một ngày Tam nhi có thể hiểu.

“Hôm kia không phải con nói thêu được mấy cái hà bao sao? Có may giày không? Con lấy mấy thứ thích hợp, đi tặng cho dưỡng con và lão gia tử đi.”

“Con không làm hai... giày vải chỉ may được một nửa, hay là con âm thầm tính toán kích thước làm cho biểu ca, còn kích thước lão nhân gia con không biết được...” Thấy sắc mặt cô trầm xuống, Châu Nương càng nói càng nhỏ.

“Thêu thùa có làm tốt trước tiên đưa cho lão gia tử, con muốn lấy lòng lão nhân gia, thì phải biểu đạt tâm ý, hiện tại mùa hè, nhưng đảo mắt đã vào thu rồi, khí hậu lạnh xuống, con làm xong tất, quần áo mùa đông, chẳng lẽ không làm người ta ấm tận trong tim sao?” Chuyện đơn giản như vậy, phải nữ trời sinh sẽ kỹ lưỡng, sao còn chờ dạy bảo đây?

Châu Nương liên tục gật đầu. Chu Từ thị nhìn nàng biết điều nghe lời, đề xuống một tia chần chừ trong lòng. Chu lão gia tử tiến muội muội đi xong, hồi tưởng đến chuyện hai người nói, một mình suy xét hồi lâu, sau ông gọi nhi tử và con dâu nói chuyện.

“Con dâu, ta thấy cháu gái con ở được một thời gian rồi, con bé đang tuổi lớn, nhà chúng ta có nam nhân chưa thành hôn, ở nữa sẽ không tiện. Ta tính sáng ngày mai, con đưa con bé về nhà đi.” Lão gia tử trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Cái này rõ ràng là không tán thành Châu Nương làm cháu dâu Chu gia. Chu Từ thị kinh hãi, vẫn muốn tranh thủ, “Cha, ý của con người cũng rõ ràng, con là mẹ Tam nhi, Châu Nương là cháu gái ruột, con có ý thân càng thêm thân. Châu Nương ở nhà ta non nửa tháng rồi, mới bắt đầu người không phản đối, hài tử tính cách không hư...”

“Không phải hư...” Lão gia tử cắt đứt lời nói của con dâu, “Chẳng qua không thích hợp.”

“Cha hài tử,” Chu Từ thị nhìn về nam nhân nhà mình nhờ giúp đỡ, “Ông nói một câu đi.”

“Nghe cha đi.” Nhũ danh Tiểu Cửu tử, đại danh Chu Nãi Khang, Chu lão thần nhiên nói, “Ta cũng cảm thấy không thích hợp.”

“Thành thân sống với nhau, chỉ cần không cãi nhau là được, có gì mà thích hợp hay không thích hợp?” Chu Từ thị đáy lòng bị kích thích hỏa khí, “Hơn nữa Châu Nương không thích hợp chỗ nào?”

Lão gia tử không so đo với con dâu, lãnh đạm giải thích: “Mặc dù Đông Sinh là lão Đại, nhưng cửa hàng chúng ta thường ngày do Nam Sinh chủ trì, sau này thê tử nó phải làm nửa đương gia nương tử, ta để ý Châu Nương kiến thức, năng lực trên người đều không được.”

“Châu Nương mới chỉ mười bảy tuổi, thường ngày đều ở ruộng làm việc, hiển nhiên không có kiến thức gì, đợi con bé gả tới đây, Nam Sinh đưa con bé đi rèn luyện, nhân giới mở rộng, năng lực tự nhiên có.”

“Cái người này, mặc dù con người phải cho cơ hội mới trở thành tài, nhưng phải là người không quá kém, kém quá đỡ thể nào cũng không đỡ dậy nổi.” Lão gia tử lắc đầu, thấy con dâu còn muốn duy trì biện bạch, ý bảo bà dừng lại, “Nói thật là, ta sợ đến lúc đó Châu Nương chưa luyện ra được, con bé đã bị cha mẹ nó khuyến khích lấy của cải Chu gia thành của cải Từ gia rồi.”

Lời này quá giết tâm. Chu Từ thị lập tức đỏ vành mắt, “Cha, người đây là ngoài sáng nói Châu Nương, thực ra là ngầm nói con sao? Kể từ khi con xuất giá, nơm nớp lo sợ hầu hạ một nhà già trẻ hai mươi mấy

năm, mặc dù không phải xuất sắc, nhưng cũng cảm thấy mình tận tâm hết sức, chưa từng đào nhà chồng bỏ nhà mẹ đẻ...” Nói chưa hết lời, âm thanh đã có chút tắc nghẽn.

Chu lão gia tử nháy mắt cho nhi tử mình. Chu lão gia vội vàng dụ dỗ thê tử mình, “Không phải cha có ý tứ này, ta còn không biết bà sao, tuyệt đối tận tâm tận lực. Ta rất hài lòng, cha cũng rất mãn ý, đúng không cha?”

Chu lão gia tử ở thế công nước mắt nữ nhân, bắt đắc dĩ “Ừ” một tiếng.

“Ta biết mười lượng bạc Đại ca ta nợ lâu lắm rồi, nhưng huynh ấy có chút khó khăn, ta và huynh ấy là huynh muội ruột thịt, ta không thể có ăn có uống mà nhìn một nhà huynh ấy không gì bỏ bụng, chuyện mượn bạc không phải ta đã nói với cha và ông rồi sao? Ta sẽ thúc dục huynh ấy, bảo huynh ấy nhanh chóng trả lại.” Chư Tử thị tự giác đoán được nguyên nhân cha chồng phản đối, “Chúng ta không thể vì chuyện này mà nhìn Châu Nương, phải không...”

Nhận được ám hiệu ho khan của lão cha. Chu lão nói thật, “Không chỉ mười lượng, đại cữu ca tổ khổ vay tiền bà lúc trước, sau lấp liếm mượn mau một hai ngàn từ ta, sau khi bà mượn mười lượng, huynh ấy lại xin tiền bọn nhỏ nữa—huynh ấy cố ý tìm đến cửa hàng, Nam Sinh ghi sổ chỉ cho huynh ấy hai lượng bạc. Mấy năm nay đại cữu ca thiếu chúng ta phải đến hai mươi lượng rồi.”

“Chúng ta tuy có chút của cải, nhưng hai mươi lượng không phải số ít, ta thấy đại cữu ca một chút ý tứ không có, lần trước tìm đến Nam Sinh, nói muốn nhập cổ phần vào cửa hàng chúng ta. Tiền còn phải vay, khi nào huynh ấy có bạc nhập cổ phần? Chẳng qua nói suông, muốn bằng nhân tình ăn hoa hồng.”

Chu Tử thị vừa khiếp sợ vừa khó chịu, lẩm bẩm nói: “Ta không biết... Ta cho là...”

“Ta bảo bọn nhỏ gạt con,” Chu lão gia tử bình tĩnh mở miệng, “Những năm con đến Chu gia này, không có công lao cũng có có khổ lao, nên để cho con chút thể diện. Châu Nương tới nhà chúng ta, ý tứ ta và Tiểu Cửu tử đã hiểu, chúng ta không mở miệng, ý muốn cho tiểu hài tử một cơ hội, nếu như thích hợp, Nam Sinh vừa ý, thân càng thêm thân cũng rất tốt, đáng tiếc...” lão gia tử ý vị thâm trường lắc đầu, “Đáng tiếc Châu Nương lớn mật, đi quán quýt Tiểu Tứ, thấy không trông cậy được, lại đi quán Tiểu Tam. Ta nói này mẹ Nam Sinh, Nam Sinh là người đàn ông hoàng, mặt mũi nguyên vẹn, không sút mẻ chỗ nào, con là mẹ ruột, làm sao lại chịu để cho nhi tử bị như vậy? Chọn ba lấy bốn đều chấp nhận?”

Chu Tử thị đỏ mặt, nhu thuận nói: “Châu nương nói nó nhất thời mê muội...”

“Bản tính đứa nhỏ này... Tóm lại không thích hợp,” Chu lão nói tiếp lời lão cha, “Đại cữu ca hai ngày trước lại đến cửa hàng tìm Nam Sinh, chỉ kém không bắt Nam Sinh gọi huynh ấy là cha vợ nữa thôi. Mẹ hài tử, ban đầu ta và cha không có ý định nói cho bà biết, nhỏ cổ không nên nhổ tận gốc, hiện tại bà đã biết nguyên do, không cần suy nghĩ nhiều.”

Nhà mẹ đẻ thân thiết, đại ca làm vậy thật mất thể diện, vừa làm bà mất mặt, lại tổn hại bạc của bà, Chu Tử thị thở dài một hơi, không nói thêm nữa.

Suy nghĩ một chút, Chu Tử thị lại nói, “Nhưng mà Tam nhi đã lớn như vậy...”

“Cháu gái Tiểu Hà của bà cô không tệ,” Chu lão gia tử nói, “Hôm nay ta đã cẩn thận nhìn qua, đã định với bà cô con rồi, ta quyết định con bé. Hai con tính một chút, mời người tới cửa làm mai đi.”

Chu Tử thị vì nhà mẹ đẻ làm mất mặt, lúc này mặc dù bất mãn Chu lão gia tử không bán hai giá (ý là cương quyết, không để cho ai bàn bạc, nói lời nào), nhưng không dám phản đối.

Nhưng bà là mẹ ruột Nam Sinh, chọn thê tử cho nhi tử, làm mẹ không được lên tiếng, quá uất ức đi. Ban đêm ngủ, không khỏi thở dài thở ngắn, Chu lão khuyên bà, “Ta nhìn Tiểu Hà không tệ, bà không hài lòng cái gì?”

Chu Tử thị mơ hồ cảm thấy, Đường Hà vào cửa, bà làm mẹ quyền lợi bị coi rẻ, điều này vô luận thế nào bà cũng không vui mừng được. Dĩ nhiên lời này không nên nói rõ.

“Ta thấy Tiểu Hà là một hài tử hiểu biết, dễ nói chuyện với Nam Sinh, Nam Sinh cứu đệ đệ con bé, hai đứa coi như có duyên phận.” Chu lão nói.

Dù Chu Từ thị không cùng ý kiến, nhưng lão gia tử đã lên tiếng, Chu Từ thị không còn cách nào, đành phải mời người tới cửa làm mai.

31. Chương 31

Ngày hôm sau, Châu Nương đến vấn an Chu Từ thị, Chu Từ thị mấy lần mở miệng muốn cho nàng về nhà, lại không biết nói lý do thế nào để nàng hiểu, kết quả tuy không do mình tạo thành, nhưng Châu Nương từ khi tới Chu gia, tâm tư dợt gả, đã nghĩ mình là cháu dâu Chu gia rồi, lúc này lại nói với nó Chu gia không nhìn trúng nó, đã định người khác cho Nam Sinh rồi, điều này một cô nương làm sao chịu được đây?

Thật ra Châu Nương sinh ra rất nhiều tâm tư, hơn phân nửa là do cha mẹ nàng làm nàng hi vọng, non nửa là do Chu Từ thị, nếu không có Chu Từ thị nói gần nói xa hứa hẹn, trong lòng Châu Nương lấy đâu ra chắc chắn như vậy?

Chu Từ thị không muốn oán giận bản thân mình, cũng không dám chất vấn nam nhân và cha chồng mình, càng không muốn thừa nhận là lỗi của ca tẩu, đành đổ lỗi cho Đường Hà – con người vô tội.

Chu Từ thị thở dài, bảo cháu gái, “Con thu thập đồ đạc của con chính tề, hôm nay ta dẫn con về nhà.”

Châu Nương đầu tiên không giải thích được, nhưng sau nghĩ Chu lão gia tử nhả ra, cô phải đi về thương lượng hôn sự với cha mẹ, trong lòng mừng như điên, trên mặt mang theo xấu hổ và e sợ, dè dặt hỏi: “Cô, có phải...?”

Ý định Chu Từ thị là về nhà mẹ để giải thích lý do trước mặt ca tẩu trước, nên chỉ hàm hồ đáp: “Con mau đi thu thập đi, ta gọi Đại biểu ca đưa chúng ta trở về.”

Châu Nương không nghĩ ra, muốn hỏi tại sao không phải Tam biểu ca đưa. Trong lòng vui rạo rực, thu dọn quần áo thật nhanh. Lại nghĩ sau này là chị em dâu với Đại biểu tẩu, muốn thử dịp chưa xuất giá, phải quan hệ tốt đã, nàng mang theo bao bố đến gõ cửa phòng Chu Dương thị, trước tiên nói về việc mình hôm nay phải về nhà, đa tạ biểu tẩu mấy ngày nay săn sóc. Hai người khách khí hai câu, Châu Nương nhìn không được, sắc mặt vui mừng, nói gần nói xa tiết lộ ý tứ, “Muội không nhớ xa nhất chính là biểu tẩu và Khoai Tây oa, may mà lúc này về nhà, không lâu có thể quay lại.”

Chu Dương thị nghe được mơ hồ. Chẳng lẽ trong một đêm đương gia người nhả ra, định ra Châu Nương rồi? Thật là một chút dấu hiệu cũng không có, nhưng Châu Nương trên mặt vui mừng càng ngày càng nhiều, Chu Dương thị mặc dù nghi ngờ, cũng chỉ có thể dè xuống, thân mật nói chuyện cáo biệt với Châu Nương.

Châu Nương và Chu Dương thị đoán không ra, Chu Nam Sinh vừa nghe cha hắt và ông nội mở miệng bảo hôm nay đưa Châu Nương về nhà, lập tức hiểu trong nhà không định nàng, vốn mang vẻ mặt căng thẳng, lập tức thả lỏng, lại nghe cha hắt nói đã nói rõ với mẹ hắt, trên mặt càng vui vẻ.

“Tiểu tử thú!” lão cha cười mắng một tiếng, “Châu Nương chẳng lẽ là đầm rồng hang hổ? Đến nỗi con phải thở dài một hơi như vậy sao?”

Chuyện đã như ý nguyện, nói ra nữa sẽ lộ ra vẻ khát khe, Chu Nam Sinh mỉm cười không nói.

Chu Lão gia tử rất hài lòng biểu hiện cháu trai, “Chuyện Châu Nương, sau này đừng nói ra, dù sao đại cô nương mang tâm tư dợt gả đến nhà chúng ta, chúng ta mới bắt đầu không nói rõ, cho người ta hi vọng lại để người ta thất vọng, bất kể vì lý do gì, vẫn là không phúc hậu.” Lại dặn dò nhi tử, “Bảo thê tử con may cho Châu Nương hai bộ quần áo mới, coi là bồi thường, coi như chúng ta cho vấn bồi thân thích theo lễ. Nhưng cha mẹ con bé không tốt, nếu bọn họ tới ồn ào, không cần nhân nhượng, nên kiên cường thì cứ kiên cường, nếu không sau này bọn họ sẽ tìm cớ gây phiền toái.”

Chu lão đáp ứng, thấy cha không nói ra ý tứ, đành tự mình mở miệng với nhi tử, “Nam Sinh, con cảm thấy cháu gái bà cô hình dáng thế nào?”

Đường Hà? Trong đầu Chu Nam Sinh hiện lên khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp, nhớ tới nàng đứng ở cánh đồng bát ngát trước hoàng hôn, toát ra vẻ ưu sầu, trong lòng nhất thời không phân biệt được cảm xúc. Cha hắt hỏi chuyện này ý tứ đã rất rõ ràng, nhưng tốt hay không tốt, là nàng hay không phải nàng, Chu Nam Sinh chưa chuẩn bị, không định nói.

Chu lão trong bụng than thở, ông nuôi bốn hài tử, chỉ có Nam Sinh, từ khi hắn biết nói, phụ thê hai người đã không nuôi hắn. Trước kia hài tử còn nhỏ, phụ thê hai người bận rộn làm việc, còn dư lại một chút tâm tư nuôi dạy hài tử, cho Đại nhi, Nhị nhi bốn phần, Tứ nhi sáu phần, Tam nhi thì do tăng tổ hắn nuôi dạy, hai người bị xoay như chong chóng, căn bản là nhớ không nổi hắn.

Cuộc sống đi sớm về trễ, thật lâu mới về nhà cũ vẫn an lão nhân gia một lần, vợ và ôm hài tử một cái, không nói câu thân mật nào. Thời điểm lâu nhất, chắc phải đến ba tháng mới gặp hài tử một lần. Khi mới đến nhà cũ, hài tử thấy sợ hãi, muốn thân thiết, muốn ôm, muốn khóc, lồi ông quần bọn họ không buông tay.

Sau năm tháng dần trôi qua, tiểu nhi tóc trái đào biến thành thiếu niên lang, theo tăng tổ hắn biết chữ, biết đạo lý, bản thân trở nên lạnh nhạt, cho đến khi tăng tổ qua đời, hắn kiên trì ở một mình tại nhà cũ, bọn họ làm cha mẹ mới giết mình, mình và nhi tử hóa ra xa lạ như vậy. Thê tử thương tâm, không nghĩ ra biện pháp, cảm thấy lão nhân gia ban đầu không ôm hài tử đi sẽ không như vậy, oán giận nhi tử không thân cận với mẹ ruột. Chu lão đau lòng, sau nhiều năm chênh lệch, sao có thể một sớm một chiều trái tim hài tử có thể ấm áp đây.

Thấy Chu Nam sinh không nói lời nào, Chu lão cho rằng hắn không muốn, không dám ép buộc hắn, mấy lần muốn mở miệng, lại lúng túng dừng lại.

“Nam Sinh, tuổi con không còn nhỏ, nên thành gia đi thôi.” Chu lão gia tử không nhìn được bộ dạng đau lòng của nhi tử, ở trước mặt hài tử, cha mẹ thì có lỗi gì? Ôn sinh dưỡng, ơn nuôi nấng, tất cả mọi thứ đều lớn. “Từ xưa thành gia lập nghiệp, chỉ có trước thành gia, sau mới lập nghiệp, Đại ca con, mười tám tuổi đã cưới đại tẩu con, hiện tại thê nhi tử đã có, mà cuộc sống trôi qua khá giả. Về phần con, cha mẹ con đã tùy ý cho con dao động đến tuổi này, lễ mừng năm mới con hai mươi rồi, trong nhà không có thê tử không giống cái dạng gì, con nói có phải không?”

“... Ông nội nói rất đúng.”

Chu lão gia tử nhìn cháu trai vẻ mặt bình tĩnh đạm mạc, cuối cùng cũng hiểu được tâm tình Chu lão. Gấp gáp, miễn cưỡng không tốt, chẳng qua ông cứng rắn, dừng một chút, không nói gì đến chuyện trưng cầu ý kiến, trực tiếp nói quyết định của ông cho cháu trai nghe, “Hôn sự của con, ta đã xem xét, chuyện hôn nhân phải nghe cha mẹ. Hôn sự của con ta đã làm chủ, định cho con cháu gái bà cô rồi.”

Chu Nam Sinh trầm mặc, phụ tử tôn ba người không khí dần dần ngưng trọng, Chu lão gia tử bốc hỏa, tay dùng sức gõ xuống mặt đất, “Chính là vì bà cô người, người không vui cũng phải vui! Bà cô người còn phải trông cậy vào Đường Nhị Đản đốt giấy vàng, làm ma, để tang, đừng nói Đường gia muốn gả nữ nhi cho người, chính là gả cho Bắc Sinh, ta cũng đáp ứng!”

Chu Nam Sinh cúi đầu, Chu lão lo lắng nhìn nhi tử mình, chỉ thấy hắn lông mi an tĩnh.

“Con không phải không vui,” Chu Nam Sinh nhẹ nhàng nói, “Huống chi ông nội nói đúng, cha mẹ chỉ mệnh, làm trái là không được.”

Chu lão gia tử bị bốc hỏa khí, đang đợi để phun trào, lại bị tắc ở cổ họng, một lúc sau đành phải nói, “Được rồi, hôn sự có trưởng bối lo liệu, con cứ an tâm chờ tân nương vào cửa đi.”

“Vâng” Chu Nam Sinh hành lễ với ông nội và cha hắn, đứng dậy mở cửa ra ngoài. Ra cửa, đi qua sân, lướt qua Chu Đông Sinh vội vàng đánh xe trâu trước cửa, hắn không chào hỏi, cước bộ càng ngày càng nhanh, dần dần biến thành chạy.

“Ồ...” Câu chào của Chu Đông Sinh bị nghẹn trong cổ họng, nhìn thấy đệ đệ đi xa, đành phải quay lại hỏi Chu Từ thị đang từ đại sảnh đi ra, “Nam Sinh bị sao thế mẹ?”

Châu Nương kịp phản ứng: Chẳng lẽ tam biểu ca không vui lòng? Theo bản năng nhìn về phía Chu Từ thị, ủy khuất nói: “Cô...”

Chu từ thị đại khái đoán được lão gia tử đã nói với Tam nhi chuyện đính thân với Đường Hà, thái độ Tam nhi rõ ràng không thích, nhất thời tâm tình bà tốt lên, cho rằng mình và nhi tử cuối cùng cũng có tiếng nói chung.

Chu Đông Sinh tiến lên, đặt đồ vật để lên xe trâu, Chu Từ thị cho là chuyện có duyên biến, thích thú nói, “Không vội.”

Bên kia Chu lão viện đỡ lão gia tử từ đường sảnh đi ra sân, nghe thấy lời bà, thúc giục: “Mặt trời lên cao rồi, đi hơn mười dặm, bà đi sớm về sớm.”

Chu Từ thị thất vọng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Thật đã định rồi.”

Chu lão gia tử nhìn con dâu, ho khan một tiếng, hướng mắt ra chỗ khác. Chu lão nhìn thê tử gật đầu, nói: “Mau đi đi.”

Châu Nương nghĩ nói mình, mặt đầy vui mừng, hành lễ cáo biệt với trưởng bối, vì có lòng thể hiện mình hiểu chuyện hiền lành, nàng đỡ cô ngồi lên xe trâu, Chu Từ thị vốn thân thể mạnh mẽ, chính là nhẹ nhàng nhảy lên xe trâu là được, bị nàng đỡ, không ước lượng được độ cao, thiếu chút nữa té xuống, đau lòng tiêu tán, hận không thể mang cháu gái lỗ mãng.

Chu Nam Sinh trên đường càng chạy càng nhanh, rời khỏi thôn, qua ruộng hoang, đi qua con sông, không có phương hướng, bất tri bất giác phát hiện ra mình đang đi về phía Đường gia thôn.

Đệ đệ hẳn nói đúng, vì hiểu quá, hi vọng quá, thật ra hẳn hi vọng tìm được một người, hẳn để nàng trong lòng, hẳn cũng ở trong lòng nàng, không chỉ vì hai bên có thể trở thành phu thê, phải dựa vào lẫn nhau.

Chu Nam Sinh khi còn bé theo lão thái gia đi học, trừ võ lòng ‘Tam Tự Kinh’, lão thái gia dạy hẳn ngâm nhiều nhất là ‘Kinh Thi’

Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.

Yếu điệu thực nữ, cầm sắt hữu chi.

Yếu điệu thực nữ, chung cổ nhạc chi.

Lão thái gia thuở nhỏ sống cuộc sống phú quý, trong nhà định cho ông thiên kim tiểu thư phú quý, cho dù sau này hai gia tộc song song suy sụp, nhưng phu thê hai người vẫn giữ được chút gia tài, đất đai cho nông hộ trồng trọt, ngày ngày hai người chơi cờ, thi thư, trải qua cuộc sống sung sướng vui vẻ. Chẳng qua thể sự vô thường, lão thái gia qua đời, để lại mấy hài tử và lão thái gia. Ngân lượng Chu gia phát tán hết, lão thái gia bất đắc dĩ phải trồng trọt giống anh nông dân. Nhưng ông luôn nhớ lại khao khát của mình lúc thanh niên.

Chu Nam Sinh bị lão thái gia truyền thụ đầy trong đầu ‘Cử án tề mi’ ‘Sinh tử khế khoán’, tiểu thiếu niên một lòng muốn tìm ‘nhân như ngọc’ của hẳn.

Vì chuyện này mà nhi tử của lão thái gia không ít lần nói giọng mỉa mai. Vì cha mẹ ngâm thi từ không đúng lúc, bất kể công việc, Chu lão gia tử là trưởng nam trong nhà, sớm chịu nhiều vất vả, rõ ràng là anh nông dân kiếm ăn trong ruộng, phong nhã làm gì chứ?

Lão thái gia rút cuộc tỉnh ngộ, kéo tay chặt trai, nói với hẳn, sau này phải nghe theo cha mẹ chỉ mệnh, đón dâu thành gia, không cần làm những việc kia, miêu mi thêm hương chỉ là vọng tưởng mà thôi.

(miêu mi: vẽ lông mày)

Chu Nam Sinh ưng thuận, mấy năm nay hẳn trừ biết nhiều hai chữ, cũng không khác gì anh nông dân trong thôn. Chỉ có bản thân hẳn biết, dưới đáy lòng vẫn chờ đợi, gặp được một người như vậy, để hẳn nhìn một cái là tim đập thành thạch, để cho hẳn đặt nàng trong lòng.

Tuổi trẻ cường tráng, một canh giờ đi đường, hẳn chỉ mất nửa thời gian, đã đi tới bãi bồi bên sông, nơi lần đầu tiên gặp Đường Hà.

Đây chính là nơi Đường Hà cắt cỏ heo. Lúc này nàng đang cúi người cắt cỏ, hết sức chăm chú, mồ hôi rơi xuống đất.

Chu Nam sinh chần chờ, nếu nói người kia, thiếu nữ cạnh sông cắt cỏ heo, nàng có thừa nhận không?

Đường Hà đã làm quen việc nhà nông, cực nhanh thu hoạch xong, thấy cỏ đã đủ, nhanh chóng đứng lên thở dài một hơi nhẹ nhõm, gơ tay áo lên xoa xoa mồ hôi trên trán, khoe mắt dư quang, liếc thấy bóng người đứng nghiêm cách đó không xa, trong lòng giật mình.

Quay đầu phát hiện là người quen, Đường Hà ngạc nhiên nhìn hấn, “Làm sao huynh lại ở đây?”

Thiếu nữ dưới ánh mặt trời, cười với hấn, nụ cười rực rỡ giống ánh mặt trời, Chu Nam Sinh không khỏi hoảng hốt, “Ta... ta tới nhìn một chút.”

Đường Hà cho là hấn muốn tới nhìn bà cô, hơi nghi ngờ, “Bà Tam rất tốt, hôm qua trên đường trở về, bà vẫn rất vui vẻ. Huynh còn nhớ đường không? Vừa lúc ta cắt xong cỏ heo, phải trở về, huynh đi cùng ta đi.”

Chu Nam Sinh nhìn nàng thái độ tự nhiên, chẳng biết vì sao thấy không cam lòng, mơ hồ giận dữ, “Muội... không biết gì sao?”

“Không biết gì?” Đường Hà không giải thích được, nhưng ngay sau đó sắc mặt đại biến, “Hôm qua ở nhà huynh, bà Tam đã nói gì? Thân thể bà có chỗ nào không khỏe sao?”

Xem ra nàng không biết thật. Chu Nam Sinh nhìn sâu vào mắt nàng, đáp: “Không phải, bà cô không có chuyện gì.”

Đường Hà khó hiểu nhìn hấn, lưỡi phải truy cứu, “Đi thôi.”

Nàng đang định gánh gánh cỏ lên vai, đã bị Chu Nam Sinh tranh mất, “Thật nặng, chúng ta đi.”

Rất có phong độ nhân sĩ, Đường Hà cười, không tranh giành với hấn, đi phía trước dẫn đường cho hấn, “Ta làm đã quen, việc này không coi là gì.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xé chiều vốn định tranh thủ thời gian viết văn, nhưng ông chủ ở phòng làm việc hàn huyên cả buổi chiều, rốt cuộc tại sao lại hay nói vậy?!

32. Chương 32

Mặt trời từ từ nóng bỏng, Chu Nam Sinh thấy trên áo, trên tóc thiếu nữ đi đằng trước nhiễm một tầng kim quang, trời thật nóng, thiếu nữ gơ tay lau mồ hôi trên trán. Để làm việc dễ dàng, nàng cuốn tay áo lên, cổ tay mảnh khảnh bị nhuộm dưới ánh nắng, thật đáng yêu khả ái, nhưng chính bàn tay này, lát nữa lại gánh cỏ heo.

Chu Nam Sinh bị mê hoặc, thiếu nữ vẫn đi dưới ánh mặt trời, cước bộ dài mà nhanh, hết lần này tới lần khác, thân hình thiếu nữ mỏng manh, Chu Nam Sinh nhìn nàng, tựa như trúc đứng đưa trong gió, vừa cao ngất, vừa mềm mại.

Hấn đột nhiên muốn hỏi nàng, nàng có biết hai người sắp đính thân không, nàng có ý kiến gì với hấn không.

“Muội...” Lời nói nhảy lên cổ họng, lại không nói thành lời.

“Sao?” Đường Hà quay đầu lại nhìn hấn.

Mặt thiếu nữ đón ánh mặt trời, nước da màu mật ong nhẵn nhụi, đôi môi càng thêm hồng, lông mày đen nhánh, vì khó chịu nắng gắt mà lông mi chớp chớp, vừa nhẹ nhàng vừa nồng đậm. Vài sợi tóc tán loạn bị gió thổi che mắt, bị nàng vén lung tung ra sau tai.

Trên mặt cô vẻ nghi ngờ, nhìn hấn đợi câu trả lời.

Chu Nam Sinh cảm giác trên mặt có nhiệt, ánh mắt không tự chủ được, lưỡng lự nhìn về một phía.

Đường Hà cho rằng trên mặt mình dính bẩn, vội vàng xoay người, hai tay lau mặt mấy cái, mở hai tay ra không thấy dấu vết vết bẩn, vừa định hỏi, đột nhiên nàng nghĩ... nàng một bộ dáng thiếu nữ tươi đẹp, thiếu niên anh tuấn trước mặt nàng chính là bộ dáng xấu hổ.

Đường Hà cảm thấy buồn cười, có chút lúng túng, trên mặt còn có chút nóng nóng.

Nhưng mà tổ chất tự giác trong lòng nàng rất cường đại, cố quay đầu lại nhìn hấn, muốn mở miệng phá vỡ lúng túng, “Huynh...”

“Muội...” Chu Nam Sinh đồng thời mở miệng.

“Huynh nói trước đi.” Đường Hà cười nói.

Chu Nam Sinh khôi phục vẻ mặt bình tĩnh thường ngày, Đường Hà nghĩ có thể cổ đại nam nhân sớm lao động nuôi dưỡng mọi người trong nhà, bọn họ so với bạn cùng lứa thời hiện đại trưởng thành hơn rất nhiều. Đến nỗi mỗi lần Chu Nam Sinh bày ra khuôn mặt lạnh lùng, bình tĩnh, cơ hồ nàng đã quên mất tuổi thật của nàng hơn hấn mười mấy tuổi. Chẳng qua bây giờ, trên mặt hấn vẫn bình tĩnh, trong đôi mắt có chút xấu hổ và nụ cười, nhưng xấu hổ và nụ cười đã biến mất, đôi mắt bây giờ như hồ nước bị gió thổi, lay động một tầng lại một tầng.

“Trên tóc muội dính lá cây.” Hấn nói, một tay gánh cỏ, một tay lấy lá cây trên tóc cho nàng nhìn, “Trên cây rớt xuống, bị gió thổi vào tóc muội.” Lá xanh nhỏ mỏng manh, nằm trên bàn tay to lớn của hấn, lộ ra vẻ tươi sáng.

Bọn họ lúc này đã đi qua ruộng hoang, đi vào đến thôn, trúc xanh, cây cối mọc hai bên đường thôn, mùa hè gió thổi lớn, lá cây bàng bay ào ào xuống, ánh mặt trời le lói chiếu qua tán lá cây, chiếu khắp khuôn mặt hấn.

Đường Hà cảm giác mình giống như một lão nhân tâm tính thiện lương, có chút vui vẻ, đoán chừng là từ lúc hôn nhân có chuyện, tâm hồn ba mươi tuổi, thân thể mười bảy tuổi, cho nên không kháng cự được tư xuân. Đường Hà rút cuộc rộng lượng, đề xuống nhãn nhó, nhìn hấn cười hỏi, “Tâm tình của huynh hình như rất tốt?”

Chu Nam Sinh cười, thừa nhận, “Có một chút.” Chẳng qua chỉ cảm thấy chuyện không đến nỗi nát bét. “Mới vừa rồi muội muốn nói gì?”

“À, muốn hỏi huynh là muốn đi nhà bà Tam sao? Cha mẹ muội biết huynh đến nhất định sẽ giữ huynh lại, nhất là Tiểu Sơn, nhất định nó sẽ rất cao hứng.” Đường Tiểu Sơn trải qua việc lên núi ngày hôm qua, càng thêm thân cận với Chu Nam Sinh.

“Chớ nói với cậu mợ, ta đến nhà bà cô một chút lại phải đi, trên cửa hàng có nhiều việc.” Hấn vốn chẳng có mục đích, dĩ nhiên không muốn đi quấy rầy người Đường gia, hơn nữa nghĩ đó là nhạc gia tương lai, trong lòng không thoải mái.

Giúp Đường Hà gánh cỏ heo đến cách nhà nàng không xa, Chu Nam Sinh đi về phía nhà Đường Chu thị.

Lão nhân gia thấy hấn, vừa giật mình vừa cao hứng, nhưng ngay sau đó đoán được hấn đã biết trong nhà thỏa thuận hôn sự của hấn với Đường Hà.

Chu Nam Sinh hôm nay rời nhà đi, đi nhanh ở trên đường, vốn là ngập đầy phức tạp thương tâm, sau lại gặp Đường Hà, vốn có nhiều lời muốn nói, bây giờ nhìn bà cô tóc trắng xóa, cái gì cũng không nói ra được.

Cho nên chỉ nói: “Con tới thăm người một chút.” Hấn lấy đầy bể nước, tưới vườn rau, cuối cùng bỏ hết đồng củi chồng chất trên sân viện.

Đây đều là những việc cần thể lực, nhìn hấn khỏe mạnh cường tráng, vậy mà cũng mất khá nhiều thời gian. Nghĩ đến bà cô nhiều tuổi, một mình một người đối phó với sinh hoạt hàng ngày khó khăn. “Sau này cách vài ngày con qua một lần, việc nặng người cứ để con làm.”

Đường Chu thị tìm khăn cho hấn lau mồ hôi, rửa mặt, rót nước nóng, để nguội cho hấn uống. “Đường xa, con không phải đi qua đi lại cho vất vả. Bình thường những việc lật vật này ta không phải làm, toàn do ba huynh muội Đại Sơn tranh nhau làm. Tiểu Hà ngày nào cũng đến, ta đoán giờ này con bé sắp đến rồi...”

Đường Chu thị nói tới đây, cố ý dừng lại nhìn cháu ngoại trai, thấy hấn không nói lời nào, chần chờ hỏi: “Ông nội con đã nói cho con chuyện... Con không muốn sao?”

“... Nói có chút đột ngột.”

“Đứa nhỏ này,” Đường Chu thị bật cười, “Con nhìn bằng hữu trong thôn cùng nhau lớn lên, người nào ở tuổi này không phải oa nhi đầy nhà rồi chứ, nếu không phải con đi theo bên cạnh lão thái gia, tính tình bị nuôi thành quá lạnh nhạt, thanh...”

Đang nói chuyện, Đường Chu thị than thở, mặc dù bà gả tới Đường gia thôn sớm, nhưng vẫn biết một chút tình hồng nhà mẹ đẻ, tính tình cha mình, mình rất rõ ràng, vì cha không thành thạo việc nhà, Nhị ca là trưởng nam, rất vất vả, mấy năm trước một lòng nghĩ mình còn làm được, đưa theo nhi tử, gia sản xuống tận đây. Cháu bà Tiểu Cửu tử và thê tử hần sinh Đông Sinh, Tây Tú, Nam Sinh, đã nói dừng lại, chỉ có ba hài tử, thường ngày do mẹ bọn chúng trông nom.

Phu thê kiếm tiền, còn dư chút thời gian chăm sóc hài tử. Khi Nam Sinh hai tuổi, thê tử hần lại mang bầu, làm phu thê bọn họ buồn chết đi được. Chờ Bắc Sinh sinh ra, quả nhiên luống cuống tay chân, lo được cho đứa này ăn cơm lại không kịp đứa kia ngã bệnh.

Lúc này lão thái gia Nam Sinh nói giúp bọn hần trông nom một hài tử, ông mỗi năm đều tích mịch, kiên trì ở nhà cũ, không sống với nhi tử, vừa lúc hài tử theo ông, tránh cho ông sống một mình ảm đạm, trong nhà đỡ rối ren, ông còn có thể cho hài tử học vỡ lòng. Học thức của ông, tiên sinh trong thôn so ra còn kém!

Cha mẹ Nam Sinh nguyên muốn cho Đại nhi qua, lúc đó Chu Đông Sinh đã sáu, bảy tuổi, hiểu chuyện chút ít, dù sao lão thái gia lúc ấy hơn sáu mươi tuổi, nếu chăm sóc nam hài nhỏ quá, sợ hao tổn tinh lực, tổn hại sức khỏe. Ai ngờ lão thái gia nhìn Đại tôn chướng mắt, ngại hần ngốc nghếch kém cỏi, dẫn về nhà cũ được hai ngày, lại mang trả, sau đó dẫn Nam Sinh về. Từ sau lần đó, Nam Sinh không sống cạnh cha mẹ nữa.

Đường Chu thị cảm thấy, lão thái gia rất yêu thương cháu trai, cha mẹ ruột không thể so được, khó được Nam Sinh có được tính tình ôn hòa ảm áp. Mặc dù Nhị ca bà nói “Đừng nhìn Nam Sinh trên mặt hiền hòa dễ nói chuyện, thật ra rất cố chấp. Mẹ nó đối xử với nó ít nhiều cẩn thận, vậy mà nó dám không hiểu, ta thấy chính là đối với Bắc Sinh, nó cũng có chút không hợp.”

Theo Đường Chu thị nghĩ, chuyện này rất bình thường. Bắc Sinh là nhi tử nhỏ nhất, cha đau lòng, mẹ cưng chiều cũng coi như xong, rõ ràng hai huynh đệ cùng nhau đi học, hết lần này tới lần khác tiên sinh khen Bắc Sinh học tốt, trong nhà không cho Nam Sinh đi học nữa, Chu gia hơi có cửa, còn lại vẫn là nhà nông, chỉ nuôi được một người đọc sách.

Có một thời gian, Đường Chu thị rất sợ Nam Sinh trưởng thành sai lệch, mấy lần khuyên hần, chẳng lẽ con so đo với huynh đệ ruột thịt?

Lúc ấy Nam Sinh mới mười bốn mười lăm tuổi, làm sao hiểu được? Thế nhưng hần rất bình tĩnh, nói: “Bà cô, người không cần khuyên con, con không oán ông nội, không oán cha mẹ, càng không có khả năng oán Bắc Sinh, chúng ta là ruột thịt một nhà, trên người chảy dòng máu giống nhau, chuyện gì cũng không hơn được huyết thống tình thân.”

Buổi nó chuyện làm Đường Chu thị vừa vui mừng, vừa chua xót.

“Nam Sinh, trong tất cả cháu ngoại trai, ta vừa ý con nhất. Tiểu Hà là cháu gái ta hài lòng nhất, thương yêu nhất, hai người các con đều là hài tử ngoan, ta thấy các con rất thích hợp, nhưng mà...” Đường Chu thị nói, “Ông nội con đáp ứng hôn sự này, dĩ nhiên có ý tứ suy nghĩ cho ta, ta không có con ruột, chỉ muốn lúc ta nằm quan tài, cha Tiểu Hà làm ma cho ta.”

“Mặc dù nói để mọi người xem xét cháu gái, nhưng chúng ta tâm tư cũng có, nếu trong lòng con không thoải mái, không thông suốt, bà cô không ép con, ta vẫn chưa nói với mẹ Tiểu Hà.”

“Nam Sinh, con vui lòng không?” Đường Chu thị cường điệu, “Hôn nhân đại sự, tuy từ xưa đến nay vẫn do trưởng bối làm chủ, nhưng người thành thân là con, nếu trong lòng con bức bối, không cần con phải ép buộc bản thân, ta nói thật, ta nhìn Tiểu Hà lớn lên, ta hi vọng không làm con bé tủi thân.”

Trầm mặc một lúc lâu, Chu Nam Sinh cúi đầu hồi đáp: “Con... sẽ đối xử với nàng tốt.”

Đây chính là đồng ý, Đường Chu thị vui mừng nhướng mày, “Được, sáng mai ta sẽ nói chuyện với mẹ Tiểu Hà, ẹ con bé một câu chắc chắn, ôi, con không biết được, Nhị Đản hai người bọn họ thích con nhiều thể nào đâu, nếu con thành con rể bọn họ, bọn họ chắc chắn cao hứng lắm.”

Có người cao hứng, có người buồn. Chu Từ thị đưa cháu gái về nhà mẹ đẻ, đang rầu rĩ làm sao mở miệng nói rõ sự việc với ca tẩu đây.

33. Chương 33

(Từ chương này trở đi, tác giả thay đổi xưng hô một chút. VD: sẽ gọi là Từ thị thay cho Chu Từ thị, Dương thị thay cho Chu Dương thị nhé mn).

Trước khi Chu Đông Sinh ra khỏi cửa, thê tử hần đã dặn dò hần lưu ý Từ thị đưa Châu Nương về nhà vì chuyện gì.

“Ngàn vạn lần là làm mai cho Châu Nương,” Dương thị nói, “Vốn chàng mới là lão Đại, chuyện cửa hàng cha mẹ lại cho Nam Sinh quản, nếu cho đệ ấy cưới cháu ruột mẹ, sau này cái nhà này đều do đệ ấy quản hết.”

“Nàng đừng có nói mò, không phải cha mẹ đã nói, mọi người cùng nhau kiếm tiền, người người đều được phân chia. Cửa hàng để cho Nam Sinh quản vì đệ ấy biết chữ.” Chu Đông Sinh xem thường, “Nàng xem Nam Sinh bận rộn, bận việc mua bán cửa hàng không nói, chính là ra ruộng làm việc, lên núi săn thú, đi hết nhà này đến nhà kia, nhập hàng với mọi người trong thôn, đệ ấy có làm ít chút nào không? Nàng xem có phải đệ ấy thường xuyên tới ngày không ở nhà không? Có khi cơm không kịp ăn, cha mẹ không để cho ta quản, không phải vì không nỡ ta có vợ con phải chăm sóc, ta đây mệt mỏi nàng không đau lòng sao?”

“Cái đồ đầu gối nhà chàng sao ta phải đau lòng?” Dương thị liếc nam nhân một cái, “Cho dù không nói đến chuyện gia nghiệp, làm chị em dâu với Châu Nương không phải chuyện tốt, sau này trong mắt mẹ chỉ có cháu ruột, ta đây thê tử Đại nhi không biết chỗ đứng ở đâu đây.”

“Mẹ không phải người như thế...” Lời còn chưa nói hết, nhận được ánh mắt thê tử ‘mẹ chàng chính là người thiên vị’, Chu Đông Sinh ngượng ngùng, “Nàng lo lắng lung tung làm gì, ta thấy Nam Sinh đối với Châu Nương không khách khí chút nào, chính là cha và ông nội sẽ không nhả ra đâu.”

“Thế sao đột nhiên mẹ lại đưa Châu Nương trở về? Không thể là không thành thân, chàng xem Châu Nương kia cao hứng thành dạng gì.”

Chu Đông Sinh nghi ngờ.

Hần chạy xe một đường, ngay trước mặt Châu Nương không dám hỏi, cứ như vậy ba người đến Từ gia thôn, vào sân nhà Đại cửu hần, nhìn sắc mặt mẹ hần không giống như có chuyện vui, không thấy ai vội hỏi mẹ: “Mẹ, Nam Sinh và Châu biểu muội có phải...?”

“Không phải.” Từ thị hiểu câu hỏi ý tứ của Đại nhi, trực tiếp phủ nhận, “Ta nghĩ sắc mặt cậu mợ sẽ không tốt, con ở đây không được nói lung tung.”

“Vâng.” Chu Đông Sinh yên tâm, điệu bộ của Đại cửu và mấy huynh đệ hần cũng không thích, không cưới khuê nữ bọn họ làm thê tử Chu gia là tốt nhất. Về phần nhan sắc, hôm nay nhìn một chút không ngại.

Cha mẹ Châu Nương nhìn bọn họ không nói trước, đột nhiên trở về, cho là chuyện có biến, hơi lo sợ bất an, nhưng thấy sắc mặt khuê nữ vui mừng, hỏi: “Có phải đã có lời chắc chắn rồi không?” Châu Nương mặc dù lắc đầu, nhưng trên mặt vui mừng, phụ thê bọn họ cho là chuyện tình đã chắc chắn, tám phần lần này vội tới là nói rõ sự việc.

Mông thị – mẹ Châu Nương vui mừng nhường mảy, lấy trà nóng và trái cây cho tiểu cô vào cháu ngoại trai, chào hỏi, “Tiểu cô, mọi người ngồi đi, ta đi nấu cơm, hôm kia cha Châu Nương cầm hai con gà núi về, xào cùng măng ăn ngon vô cùng, buổi trưa chúng ta ăn cái này, ta đi chuẩn bị.”

Từ thị nhìn trên bàn ăn, là đồ của cửa hàng nhà mình, xem ra Đại ca bà chẳng những đòi bạc, đồ cầm không ít, nhà mẹ đẻ như vậy không phải làm mình mất hết mặt mũi sao? Bà ở nhà chồng làm sao ngăn đầu lên được? Sau này con dâu học theo, bà muốn quản, cũng không quản được.

Lập tức trong lòng hỏa khí bốc lên, Đại ca ngồi ở vị trí chủ vị đắc chí vừa lòng, “Huynh lại đòi bạc Nam Sinh sao? Những thứ trái cây này cầm trên cửa hàng về sao? Còn có gà núi, huynh rốt cuộc còn cầm những thứ gì?”

Cha Châu Nương – Từ lão sắc mặt cứng đờ, chột dạ, nhưng lại bất mãn, “Muội tử, cái gì mà đòi với không đòi, đại cữu cầm một hai thứ không đáng tiền, hơn nữa...”

Từ thị cắt đứt lời hắn, “Chúng ta thu mua gà nui từ người bên cạnh, hai con gà trừ giá vốn, nhân công, chỉ thu được hai đồng, huynh nói ăn là ăn, thiếu tiền vốn không phải chúng ta sao? Trà thịt tốt như vậy là đồ không đáng tiền sao? Nhà bình thường, ngày lễ tết chưa chắc được ăn. Nhà chúng ta đây, huynh hỏi cháu trai huynh xem,” vừa nói vừa chỉ hướng Đại nhi, “Đông Sinh, con nói với Đại cữu, một năm con được ăn thịt mấy lần?”

Chu Đông Sinh đang hoảng trả lời, “Một năm được ăn thịt hai mươi tư tiết (một năm có hai mươi tư tiết khí, như: Lập Xuân, Thanh Minh, Đông Chí...), bình thường không được ăn. Lần gần đây nhất, là hôm qua bà cô đến nhà chúng ta, chúng ta vì chiêu đãi tốt, mới nấu thịt ăn.”

Nghe vậy, trên mặt phu thê Từ lão hiện lên lúng túng, Từ lão trước kia không thế, nhưng từ khi coi Nam Sinh là con rể, mười ngày nửa tháng ông phải đi cửa hàng Chu gia ba lần, về nhà không bao giờ uống công, toàn gia thường ngày chỉ ăn canh sùng, hiện tại đồ ngon cầm dễ dàng, ăn quen miệng, bữa nào cũng muốn ăn thịt. Toàn gia vui rạo rức, nghĩ tới đang trải qua cuộc sống địa chủ.

Châu Nương khó chịu, nàng ở Chu gia gần nửa tháng rồi, trên bàn cơm Chu gia có món nào nàng quá rõ ràng, quả thật không xa xỉ. Nếu nhạy bén cảm giác được cô bây giờ không giống bộ dạng đến thương lượng chuyện vui, trong lòng nổi lên một tia sợ hãi.

Mông thị vội vàng giảng hòa, “Tiểu cô, muội đừng bực bội, sau này cha hài tử sẽ không cầm nữa, không phải chúng ta lầm tưởng đồ không hiếm lạ gì sao, chúng ta sẽ không làm chậm trễ việc mua bán nữa.” Vốn cho là Chu gia gia đại nghiệp đại, giờ phải dừng lại gà vịt, thịt cá đây.

Từ thị nghe vậy càng bực hơn, “Thế đạo gì đây? Ăn thịt còn không tính là đồ hiếm lạ? Cho dù đồ vụn vặt không có gì hiếm lạ, nhà ai làm ăn cho thân thích lấy không? Vậy còn kiếm được gì? Huynh còn tới cửa hàng đòi, thật mất mặt xấu hổ...”

“Muội tử,” Từ lão đen mặt, cắt đứt lời bà, “Muội là người nhà họ Từ, nhà chồng muội phát đạt, muội trợ cấp cho nhà mẹ đẻ là không nên? Huống chi Châu Nương sắp thành thân với Nam Sinh, ta chính là cha vợ chân chính...”

“Danh tiếng của bản thân khuê nữ mình người không coi ra gì, con ta còn muốn trong sạch làm người!” Từ thị bị Đại ca chọc tức, đau lòng sớm biến mất, vốn không tiện mở miệng nói chuyện, giờ thì gợn gờng dứt khoát nói ra, “Ta chưa từng nói muốn kết thân với người, người đừng nói người là nhạc phụ Nam Sinh.”

Từ lão kinh hãi, nhất thời không nói thành lời. Mông thị cuống quýt sửa chữa, “Tiểu cô, sau này chúng ta không tới cửa hàng nữa. Chuyện Châu Nương và Nam Sinh, không phải chúng ta nói tốt đấy sao?”

Từ lão đã tỉnh lại, lửa giận hừng hực vỗ cái bàn, “Vì sao kêu không có chuyện? Châu Nương đến nhà người ở rất nhiều ngày rồi!”

“Nhà ai không có thân thích tới thăm chứ? Châu Nương là cháu gái ta, ta đón con bé đến ở một thời gian có gì không đúng? Chưa nghe nói qua, để cháu gái lên chơi sẽ thành con dâu.” Từ thị lạnh lùng nói, “Người nghĩ lại xem, khi nào ta nói muốn thành thông gia?”

Từ lão cha còn muốn vỗ bàn, Mông thị đã ngã ngồi trên mặt đất, vỗ đùi khóc lớn, một bên khóc, một bên gào thét, “Trời ạ, thiên lý ở đâu đây? Khuê nữ bị cô ruột nói vậy, cô nương trong sạch đi ở nhà người khác, còn nói không cần! Khuê nữ số khổ, sau này con làm sao làm người đây... Ta với con, một sợi dây thừng đeo trên xà nhà, chết đi coi như xong!”

Châu Nương ngay từ lúc Từ thị phủ nhận, nước mắt rơi ngay xuống, nàng mấy lần muốn mở miệng hỏi cô cho rõ, hết lần này tới lần khác, cha mẹ cùng nhau hát tuồng, dường như thay nhau ra sân, lúc này mẹ nàng vừa khóc vừa gào thét, cuối cùng nàng cũng gào khóc lên: “Cô... Cô... Tại sao?”

Chu Đông Sinh há hốc mồm, hoàn toàn không hiểu sao chuyện có thể phát triển đến kịch liệt như vậy, huynh đệ bọn họ không thích một nhà Đại cữu, nhưng mẹ hắn che chở nhà mẹ đẻ, bọn họ không dám lộ ra quá nhiều, sao hôm nay nhìn, mẹ hắn ngược lại vô cùng tàn nhẫn.

Từ thị sắc mặt lảng động, không đặt Đại huynh mặt đen và đại tẩu gào khóc vào trong mắt, nhưng Châu Nương vừa khóc, tâm bà mềm nhũn, ngoắc cho nàng đến, móc khăn ra lau nước mắt cho nàng, “Châu Nương, đừng khóc nữa, con với Nam Sinh biểu ca không thích hợp, sau này cô tìm cho con một người tốt, nha?”

“Biện pháp này thật là mới mẻ!” Mông thị vẫn ngồi dưới đất, hừ lạnh, “Không gả cho nhi tử mình, còn giả bộ Bồ Tát muốn làm mai, phi!”

Từ lão trợn mắt nhìn thê tử mình, “Người bớt tranh cãi đi.” Hắn không muốn trở mặt với Chu gia và muội muội đâu.

Từ thị không đáp lời, thấp giọng an ủi cháu gái không ngừng, âm thầm nháy mắt cho nhi tử, ý bảo hắn đỡ mợ dậy.

Chu Đông Sinh vội vàng tiến lên đỡ Mông thị dậy, khuyên bà, “Mợ, trên mặt đất lạnh, ta ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện.”

Mông thị giả vờ hừ hai tiếng, nhưng thuận thế đứng lên ngồi vào ghế.

Từ lão nhìn về phía muội muội mình, “Muội tử, ta là huynh muội ruột thịt, không nói những chuyện nhằm nhĩ kia, người nói cho ca một lời chính xác, rốt cuộc chuyện thế nào?”

Từ thị khuyên Châu Nương ngồi trên ghế xong, bình tĩnh đáp: “Cha Nam Sinh và ông nội nó không đồng ý.”

“Nam Sinh từ trong bụng người mà ra, người mới là người nên làm chủ.” Từ lão lại vỗ bàn, “Muội tử, người quá yếu đuối, không thể được! Người đến Chu gia hai mươi mấy năm, một câu cũng không có trọng lượng sao?”

Từ thị không bị hấn kích, “Ta không làm chủ được, chính là nếu ta làm chủ, Nam Sinh cũng không thể nhận người làm nhạc phụ.”

Từ lão nghe vậy khó chịu, lửa giận khiến da mặt hắn đen xì, “Vì sao?”

“Vì người không biết xấu hổ, lì lợm đến cửa đòi bạc!” Từ thị giận quát, tựa hồ còn chưa đủ phát tiết, cầm trái cây nện huynh trưởng. “Người cả đời tính tình hay ăn lười làm! Trước kia ta còn là cô nương, khổ sở thuê khăn, đóng giày kiếm vốn riêng, cho người lười nhác đi ăn chơi coi như xong, làm sao ta đã gả vào nhà người ta người còn muốn đi đào chân tường?”

“Hai mươi lượng bạc! Tổng cộng người thiếu lão Chu gia hai mươi lượng bạc!”

“Chính là người lấy hết nóc trên nóc ra, lấy toàn bộ quần áo người mặc trên người, còn có mâm bàn, chén bát, chính là bán toàn bộ gia sản đi người cũng không gom góp đủ hai mươi lượng bạc!”

“Còn nói muốn ăn hoa hồng cửa hàng! Người cứ làm như lão Chu gia kiếm cho người chi tiêu? Ta nhổ vào!”

“Người mượn tiền làm cái gì? Cho là thân thích nên ăn quýt phải không? Đây chính là hai mươi lượng bạc đấy!”

Năm đó nam nhân nhà bà và cha chồng đi hết nhà này đến nhà kia bán hàng rong, bà và mẹ chồng ở nhà lo liệu việc nhà, làm việc nhà nông, người một nhà còn khổ hơn trâu ngựa, tháng cuối năm và tháng giêng, hai tháng tối đa kiếm được một lượng bạc, người một nhà khổ sở kiếm ăn, Tam nhi của bà vì chuyện này mà đi theo tăng tổ, không thể nuôi cạnh bà, nghĩ đến chuyện này, Từ thị đau buồn từ đó.

“Người còn muốn làm cha vợ Tam nhi, phi! Cha chồng ta lên tiếng, lão Chu gia không muốn dính phải người, người như vậy làm thân gia!” Từ thị càng nói càng thương tâm, “Nữ nhân xuất giá, nghị kiên cường không phải có huynh đệ nhà mẹ đẻ dựa vào? Người ngược đời, người làm một Đại ca, không uội tử dựa vào không nói, còn hạ thấp mặt mũi muội tử mình! Ta ở lão Chu gia cay đắng hai mươi mấy năm, mặt mũi bị người hủy, một chút cũng không chừa lại!”

“Người một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, làm sao lại không biết xấu hổ đây? Hôm nay ta sẽ nói hết ở nơi này, kết thân gia người đừng suy nghĩ, bạc người mau mau nghĩ cách trả lại! Ta bắt kể người hồng việc hay là bán sắt, tóm lại lỗ thủng người hãy mau chóng tu bổ!”

34. Chương 34

Nữ nhân trở về nhà mẹ đẻ, đối với nhà chồng hình tượng bây giờ chênh lệch quá xa.

Nhiều năm qua cực khổ mệt nhọc, coi như cuộc sống càng ngày càng khá giả, nhưng trong sinh hoạt vẫn có liên tiếp khổ sở. Từ thị ở nhà mẹ đẻ vừa bộc phát xong, giống như giọt nước tràn ly, không ngừng hồi tưởng lại ủy khuất mấy năm nay. Bà nghĩ đến làm con dâu, canh năm phải dậy sớm nấu cơm cho cha mẹ chồng, nghĩ đến nam nhân ra cửa bán hàng rong, một mình mình nữ nhân mưa sa trong ruộng gặt gắp, nghĩ đến nhi tử lớn như vậy mà không thân thiết cùng mình, nghĩ đến lão phụ mẫu đã qua đời, có lẽ ngay từ lúc xuất giá sẽ phải như vậy rồi. Bà nghĩ thầm, sinh ra làm nữ nhân chính là phải chịu khổ, quá khổ đi!

Chu Đông Sinh ở đằng trước đánh xe, mẹ hắt ngồi phía sau xe, nút nỏ đứt quãng, mỗi lần hắt nghe mẹ khóc một tiếng, lưng của hắt cứng đờ cả lại.

Chu Đông Sinh thở dài, đánh xe trâu dừng lại dưới gốc cây, chân tay vụng về móc khăn của mình ẹ lau nước mắt, “Mẹ, người đừng khóc, sưng hết mắt lên rồi.”

Khăn tay Từ thị sớm đã bị nước mắt làm ướt đầm, bà nhận lấy khăn tay nhi tử, lau đi khóe mắt.

Chu Đông Sinh móc ống trúc trong bao vải đưa tới, “Mẹ, người uống chút nước đi.”

Từ thị khóc xong rồi, hoàn hồn, mình ở trước mặt nhi tử khóc hồi lâu, có chút ngượng ngùng, hai tay chà chà mặt, trả lại khăn cho nhi tử, nhận lấy ống trúc, “Hoa đào trên khăn là con dâu thêu? Kỹ nghệ con bé thật tốt!” Vừa nói, lại bị chuyện thêu kích động, “Tiểu Hà nhà bà cô con, châm tuyến cũng không biết, con nói xem, đây không phải dạng nữ nhân kém cỏi thì là gì, sau này sao may quần áo cho nam nhân, hài tử được chứ...”

Chu Đông Sinh dè dặt hỏi, “Mẹ, ý người là, định Hà biểu muội cho Nam Sinh?”

Từ thị gật đầu thừa nhận, “Đây là ý tứ của ông nội con.” Mặc dù mình không hài lòng, nhưng một chút biện pháp cũng không có.

“Rất tốt,” Chu Đông Sinh không nhìn ra thái độ của mẹ, ngây ngô cười, “Hà biểu muội không tệ, con xem Nam Sinh cũng rất thích.” Thê tử hắt cũng nói, làm chị em dâu... Đường Hà tính tính tốt như vậy, để chung đụng.

Từ thị hừ lạnh một tiếng, “Sinh nhi tử có tác dụng gì? Mỗi người đều là cưới thê quên mẹ.”

Cái này có liên quan gì? Chu Đông Sinh há hốc mồm, vội vàng ẹ thấy tấm lòng của mình.

Châu Nương ở nhà, đang bị mẹ nàng quở trách oán giận.

“Người nhìn người xem, bộ dạng đàn độn, khó trách người ta không nhớ người.” Mông thị vẻ mặt ghét bỏ, từ trên xuống dưới đánh giá nữ nhi, “không phải ta dạy người đến Chu gia phải nóng hổi chút sao? Nhà bọn họ hai nam nhân chưa thành gia, Nam Sinh không được còn có Bắc Sinh, người một người cũng không bắt được là sao?”

Bất kể là Tam biểu ca hay Tứ biểu đệ, tặng khăn giày, nấu súp bổ, mẹ nàng đều dạy nàng, nếu làm được nhiều hơn, nếu làm nhiều hơn nữa, thể diện nàng cũng không còn rồi. Huống chi cô đã nói, chuyện này là lão gia tử không đồng ý, chính là nàng làm được nhiều hơn nữa cũng vô ích. Nói về nguồn gốc nguyên nhân, không phải do cha mẹ mượn nhiều tiền mà thành ra như vậy?

Từ lão bị khuê nữ kín đáo lên án bằng ánh mắt, thấy vậy, tâm hỏa bùng phát, “Người nhìn gì? Đồ vô dụng.”

Châu Nương sợ, cúi đầu không dám nói lời nào.

“Cha nó, làm thế nào mới tốt, chúng ta dù có đập nồi bán sắt, cũng không gom góp đủ hai mươi lượng bạc.” Mông thị ngã ngồi trên ghế, càng nghĩ càng khó khăn, “Không phải ta sớm nói ông, làm ăn phải lường trước, bảo ông đừng ép buộc, mượn bạc vài lần không phải là hết sạch rồi sao, chính là ăn uống hết...”

Từ lão nghe xong không nhin được, vỗ cái bàn, cắt đứt lời thê tử oán trách, “Dài dòng gì?”

Mông thị co rúm lại, trầm mặc một hồi lâu, lại hỏi, “Giờ phải làm sao?”

“Không thể như vậy được!” Từ lão lại vỗ bàn, hỏi Châu Nương đang bị cả kinh nhảy dựng lên, “Người ở Chu gia, Nam Sinh đối với người thế nào?”

... Giống như bình thường đi. Châu nương nhớ lại, ấp úng nói: “Tam biểu ca đối với con bình thường.”

“Ai hỏi người cái này.” Từ lão không nhịn được, “Hắn đối với người có nóng hổi không? Có nhận khăn của người không?”

Châu Nương lắc đầu nói, “Tam biểu ca bề bộn công việc, trừ buổi tối trên bàn cơm thấy mặt huynh ấy, bình thường con không gặp được huynh ấy, có một lần gặp được, con đưa cho huynh ấy một đôi giày, huynh ấy đưa cho cô đi.”

Từ lão giận, “Làm sao mà đối phó với nam nhân cũng không nổi, tặng khăn có ích lợi gì, người không biết...”

“Hừ...” Mông thị cắt đứt hắn, nhỏ giọng nói, “Cha nó, Châu Nương nhà ta là một cô nương gia, ông nói lung tung gì đấy?”

Từ lão trợn mắt, nhìn nữ nhi đang cúi đầu kéo khăn, hừ nói, “Tóm lại, không thể cứ thế này mà cho qua!”

A? Châu Nương vội ngẩng đầu, “Nhưng không phải cô nói lão gia tử đã định hôn cho Tam biểu ca rồi sao? Hơn nữa...” trên mặt nàng ngượng ngùng, “Cô nói, cô sẽ giúp con chọn một người tốt, gia cảnh giàu có rồi mà.” Tam biểu ca mặc dù nhìn ôn hòa, nhưng vốn không thấy hắn cười nhiều bao giờ, muốn nàng phải nói nàng vừa ý hắn, không phải hắn không lấy chồng, không có đâu.

“Không có tiền đồ!” Từ lão hừ lạnh, “Trừ phi là nói phú hộ trấn trên đi, nếu không mười dặm tám thôn, những người có thể vượt qua gia đình giàu có của cô người không quá năm đầu ngón tay đâu!” Mỗi lần hắn đi cửa hàng Chu gia, thấy rất nhiều người mua sản vật núi rừng, tiền ngân trắng bóng ào ào chảy vào trong tủ, hắn không hiểu được, trông thấy vậy mà thèm.

Mông thị cũng than thở, “Nhưng mà tiểu cô cũng nói, đừng nói là ruột thịt, nếu không trả tiền, sau này thân thích cũng không nhận...”

“Ta còn cái rắm!” Từ lão gân cổ, hừ lạnh nói, “Không nhận thân thích, nó không phải họ Từ sao? Sau này cháu ngoại trai không bước vào cửa cữu gia sao?”

“Tóm lại, không thể cứ như vậy mà bỏ qua, chờ ta tính toán một chút.”

Trong nhà Chu thị, Chu Nam Sinh chân trước vừa đi, Đường Hà chân sau đã đến, nhìn một lượt, phát hiện việc đều đã làm xong, hàn huyên cùng Chu thị hai câu, thấy bà từ đầu đến cuối cứ cười híp mắt.

“Bà tam, hôm nay tâm tình người thật tốt nha.” Đoán chừng là Chu Nam Sinh ảnh hưởng, lão nhân gia thích nhất trò truyện với tiểu bối.

“Ta đây gặp chuyện vui.” Chu thị vui tươi hơn hử nói, “Con về bảo mẹ con, ta có việc tìm, bảo mẹ con rảnh rồi đến chỗ ta.”

“Vâng.”

Về nhà nói, Lý thị lại có chút nghi hoặc. “Bà tam nói có chuyện gì vui?”

Đường Hà lắc đầu.

Lý thị kể từ lúc ở Chu gia về, tâm tình vẫn không thoải mái, trước kia bà nhìn trúng Chu Nam Sinh, muốn kết thân cùng hắn, ngày hôm qua lại thấy được tận mắt hoàn cảnh giàu có của Chu gia, trong thôn, nhà như vậy cũng không thấy nhiều, khuê nữ nhà mình tốt, lại tốt hơn người ta, cũng không nhất định sẽ được—tốt như vậy, đáng tiếc khuê nữ không khoe ra, vì thế đau lòng nhiều hơn hai phần.

Mặc dù Chu thị nói có việc mừng, Lý thị vẫn không hăng hái nổi, làm xong xuôi việc nhà, Lý thị dắt theo cháu gái tới cửa.

Chu thị cho Lý thị vào nhà, nhìn bộ dáng Lý thị không cao hứng lắm, trong bụng cũng đoán được bảy tám phần. Cho nên cũng không nói, quay sang trêu chọc Đào Đào, “Đào Đào, con có muốn có dượng không?”

“Bà cố nội,” Đào Đào hỏi bà, “Dượng có tốt không?”

“Đào Đào muốn dượng tốt, bà cố sẽ kiếm dượng tốt cho con.” Chu thị đùa với tiểu nữ oa, mắt liếc nhìn Lý thị một bộ dáng không sức lực, không khỏi oán giận nói, “Ta nói thê tử Nhị Đản, người nghe thấy hôn sự khuê nữ cũng không biểu hiện chút gì?”

“Tam bá nương, người còn không hiểu được tiền căn hậu quả sao?” Lý thị than thở, “Hiện nay trong mắt con, trừ Nam Sinh ra, người bên cạnh đều cảm thấy không xứng với Tiểu Hà.”

“Ta nói chuyện vui, không phải là Nam Sinh thì sao.” Chu thị cười ha ha nói.

Lý thị nghe vậy, ánh mắt sáng lên, “Ý của người là?”

“Ta nói cho con hiểu, Ông nội Nam Sinh nói, Tiểu Hà nhà ta rất tốt, bảo con cho bát tự, kết hợp với bát tự của Nam Sinh, nếu như xứng đôi, hôn sự của bọn chúng coi như định ra rồi.

“Thật?!” Lý thị vui vẻ ra mặt, nhưng ngay sau đó nghĩ đến thái độ mẹ Nam Sinh, có chút chần chờ, “Nhưng mà không phải mẹ Nam Sinh cố ý hướng vào cháu gái sao? Còn cố ý mời đến nhà ở...”

“Thân thích lui tới vài ngày, chuyện này nhà ai không có? Cũng không nói nên điều gì.” Chu thị hàm hồ phủ nhận, “Chuyện này đã được nhị ca ta định đoạt.”

Lý thị tuy rằng cao hứng, nhưng lại có chút điểm lo lắng, khuê nữ như vậy, tương lại gả đi, gặp phải mẹ chồng như vậy sau này quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt sẽ phải chịu khổ.

“Chuyện này ta đã hỏi Nam Sinh.” Chu thị nói thêm, “Thằng bé nói nó vui lòng.”

“Nam Sinh nói như vậy?” Lý thị không chút nào chần chờ, thoải mái cười nói, “Con đã nói hai người bọn chúng thích hợp, đây không phải là hài tử xem đều vừa mắt rồi?”

“Đúng vậy, cũng là trời se duyên.” Chu thị cũng tán thành, “Thê tử Nhị Đản, con nhanh đi về nói cho Nhị Đản biết, hai người các con bàn bạc một chút.”

“Khi nào còn muốn bàn bạc chứ, ngày hôm qua trở về, ông ấy cho rằng không thể trông cậy chuyện Nam sinh là con rể, cả đêm ở trên giường lăn qua lộn lại than thở.” Lý thị cười nói, “Cho ông ấy biết chuyện vui này, đảm bảo vui vẻ hết sức.”

Vừa nói vừa đứng lên, nhận lấy Đào Đào từ trong ngực Chu thị, “Tam bá nương, vậy con về nhà trước, cùng Cha Tiểu Hà thương lượng chút.”

“Được.”

Lý thị đi trên đường, không kìm được vui mừng, hôn khuôn mặt cháu gái trong lồng ngực, “Đào Đào, biểu thúc Nam Sinh ngày hôm qua con gặp, con có thích không? Thúc ấy làm dượng con con có vui lòng không?”

Tiểu hài tử khi nào thì hiểu những thứ này, chẳng qua bà không ngăn được nụ cười, ý vị từ trong lòng tràn ra bên ngoài.

Đào Đào sờ lên khóe miệng bà nội không ngừng nhếch lên, “Biểu thúc làm dượng, bà nội thích.”

“Bà nội thích chết đi được.” Lý thị lại hôn cháu gái một chút, mặc dù không nói được với tiểu nữ oa, nhưng biết nữ nhi sắp có nơi gửi gắm cả đời, Lý thị cước bộ nhẹ nhàng như lướt gió.

Trở lại nhà mình, Đường lão ra ruộng còn chưa trở về. Lý thị nhiều lần nhìn về nơi xa trên trời, cảm thấy ban ngày thật dài, chuyện vui giữ trong ngực không cách nào nói ra, quả thật là kìm nén đến hổng người.

Mấy lần muốn nói cùng Đường Hà, đến cổ họng, nhưng không ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt không bỏ xuống được, cứ lặp đi lặp lại, làm cho Đường Hà kỳ quái không thôi, “Mẹ, bà tam nói chuyện gì vui thế?”

“Ha ha,” Lý thị cười híp mắt, “Rất nhanh con sẽ biết được thôi.”

“Mẹ,” Tống thị đến trước gót chân bà, nháy mắt ra hiệu, “Mẹ nói cho con biết đi.”

“Đi đi đi.” Lý thị phát tay một cái, “Con dâu, con đi chuẩn bị cơm canh tối nay đi, làm thịnh soạn chút. Hôm qua Chu gia hoàn lễ nửa con gà, con đi xào tối nay ăn.”

Xem ra chuyện này không vui không được. Tống thị nghĩ thầm.

“Chuyện này đúng là chuyện vui,” Đường lão trở lại, nghe thê tử nói đầu đuôi câu chuyện, cũng nghĩ, “Còn tưởng rằng không trông cậy được rồi, tiền bối nói thế nào? Thật hi vọng! Chuyện này tốt, nói rằng hai đứa quả thật có duyên phận, sáng mai bà đưa bát tự Tiểu Hà qua bên kia đi.”

“Được,” Lý thị nói chuyện xong, nụ cười vẫn chưa dứt, lúc này cùng nam nhân nói, sắc mặt vẫn không thay đổi, “Tam bá nương đối với chúng ta thật là toàn tâm toàn ý, ta có nên thật lòng báo đáp không?”

“Bà nói rất đúng.” Đường lão gật đầu, “Việc cùng Tam bá nương trở về nhật cốt, phải nhanh chóng nói với mẹ ta, tối nay ta đi luôn.”

Vì là đại sự, tránh không có ca ca ở nhà, ông đã nghĩ chọn thời gian thích hợp, tỷ như cơm tối, mọi người đều ở nhà đông đủ là tốt nhất, cho nên Đường lão cơm tối chưa ăn, vội đi đến nhà ca ca ông.

Lý thị lo lắng, mặc dù rất sợ mẹ chồng, nhưng vẫn muốn cùng đi, Đường lão suy nghĩ một chút, nói mình đi, không cần ai đi cùng.

Chỉ cần ông đến trước gót chân mẹ ông, thì ông đã chấp nhận thống khổ vô tận, đây là mệnh của ông, thê tử và hài tử không quan hệ gì, không cần thiết cho bọn họ đi cùng để bị hành hạ.

Đường lão cha đến trước cửa nhà Đại ca, lấy hết dũng khí gọi cửa.

35. Chương 35

(Chương này cha già vùng dậy đấu tranh rồi)

Đường lão có một ca ca là Lục ca Đường Bảo Phúc, lớn hơn ông bốn tuổi, nhưng ca ca ông thành thân sớm, con trai lớn Đường Đại Giang đã ba mươi. Đường Đại Giang cũng cưới vợ sớm, phu thê bọn họ đã có ba nữ nhi theo thứ tự là mười tuổi, tám tuổi, năm tuổi và một nam hài ba tuổi, dưới Đường Đại Giang có ba muội muội, một đệ đệ, Đại muội, Nhị muội đã xuất giá, còn lại tiểu muội, tiểu đệ chưa đến tuổi làm mai.

Một nhà Đường Bảo Phúc hiện nay có mười một miệng ăn, sức lao động không ít, nhưng khẩu phần lương thực lại tiêu hao nhiều hơn. Ban đầu mẹ Đường Nhị Dẫn sống chết không phân chia gia sản cho tiểu nhi tử, chín mẫu ruộng nước toàn bộ đều quy về Lục nhi tử Đường Bảo Phúc, nhưng những năm này, Đường Bảo Phúc khai chi tán diệp rất lợi hại, tiểu oa một đứa lại sinh tiếp một đứa, há mồm muốn ăn, năng lực làm việc thì cầu thả, chín mẫu ruộng nước thật không ít nguy hiểm, không tăng thêm mẫu nào. Vì vậy thê tử ông Trương thị đặc biệt đổ mắt tiểu thúc, một nhà cuộc sống trôi qua thật náo nhiệt, hoàn toàn quên mất Đường Nhị Dẫn hai tay trống trơn ra khỏi nhà, chỉ một mực ghi hận năm đó tiểu thúc náo loạn, đòi ở riêng, trong thôn để ruộng cho lão Đường gia, thu hồi hồ nước, chuyển cho Đường Nhị Dẫn.

Trương thị trước mặt tiểu thúc, cho tới bây giờ, trong lời nói luôn là miên lý tàng châm (trong bông có kim), chê cười cũng không thiếu. Biết mẹ chồng không thích tiểu nhi tử, sẽ không lên tiếng bênh vực, vì vậy trước mặt con cái tha hồ oán trách, nói Đường Nhị Dẫn làm đệ đệ mà chiếm mất hồ nước của ca ca, nếu không trong hồ nước cá béo mập vui vẻ, ngó sen trắng nõn, còn các loại cây ớt, chuối tây, còn nói một nhà Đường Nhị Dẫn ruộng nhiều, kiếm được nhiều nhưng bất hiếu, đẩy mẹ cho ca ca nuôi, hại bọn họ miếng thịt cũng không dám tùy tiện ăn. Cuộc sống lâu dài, hài tử nhà bọn họ, từ con gái đến cháu gái, mọi người gặp Đường Hà như gặp cừu nhân, gặp mặt đừng nói chào hỏi, không phi thanh, phun nước miếng sang bên cạnh cũng là tốt rồi.

Đường Nhị Dẫn vào cửa, thấy đại sảnh đang bày mâm cơm, người một nhà Lục ca ngồi vây quanh bàn đang chuẩn bị ăn cơm tối. Phòng cũ xà nhà cao, vách tường bốn phía bị năm tháng hun đến đen nhánh, đại sảnh thấp một cây nến, vì vậy dù thức ăn có nhiệt, trong nhà vẫn toát ra một cổ khí vắng lạnh.

Đường Nhị Dẫn nghĩ đến phòng nhà mình sạch sẽ rộng thoáng, trong lòng không phải không bùi ngùi. Nhà này là lão thái gia ông từ trong tộc phân cho, từ đường ở bên cạnh, ban đầu ở riêng, không ngoài dự đoán, tòa nhà này cho Đại ca ông ở, bản thân ông và thê tử đến nhà Tam bá nương, bà hảo tâm cho ông một gian nê phòng cũ trong nhà. Thời gian trôi qua, không đến ba mươi năm, cả nhà bọn họ ở tại phòng gạch sạch thoáng, một nhà ca ca ông mười mấy miệng ăn chen chúc trong năm gian phòng.

Đường Nhị Đản được cho vào cửa, đã đứng ở đại sảnh một lúc rồi, từ mẹ ông đến ca tẩu, cháu trai, cháu gái không một ai bắt chuyện, mặc dù hai nhà ít tình cảm, thường ngày cũng không kém bộ dáng lúng túng, nhưng lúc này không khí trong nhà không tránh khỏi cứng ngắt.

Năm đó, thời điểm náo loạn muốn ở riêng, Đường Đại Giang đã bảy, tám tuổi, đúng sai dầu gì cũng phân biệt được, sau khi lớn lên thành gia, biết bà nội và cha mẹ làm trò, hò hét người trong nhà, người trong thôn đem sự thật trắng đen nhìn vào trong mắt, sau lưng chỉ chỗ, Đường Đại Giang mấy lần đụng vào, đều náo loạn đến đỏ thắm mặt. Tiểu đệ, tiểu muội bị mẹ dạy, không hiểu chuyện, hấn giờ mặc dù mê man, nhưng đã ba mươi, cuộc sống gặp nhiều nhân tình đạo lý, không muốn thiên vị, nguy biện cho bà nội và mẹ vô cớ gây rối. Thấy mấy tiểu bối không có ý tứ làm lễ ra mắt, hấn hướng ra cửa trợn tròn mắt, ba nữ nhi liền vội vàng kêu Thất bá. Tiểu đệ, tiểu muội hấn trên mặt không chịu thua, chẳng qua huynh trưởng như cha, thường ngày sợ hấn, chỉ đành bất đắc dĩ gọi một tiếng Thất thúc.

Mấy đứa nhỏ làm lễ xong, Đường Đại Giang cười chào hỏi Đường Nhị Đản, “Thất thúc, người đã tới, người đã ăn chưa? Dùng cơm cùng chúng con luôn đi.” Hấn đá đá thê tử đang ngồi, “Nàng như vậy thật không hiểu chuyện, mau lấy bát đĩa cho Thất thúc.”

Đường Nhị Đản liên tục xua tay, “Không cần không cần, trong nhà còn đang chờ ta về ăn cơm, ta tới nói với bà nội con chút chuyện, nói xong sẽ đi luôn.”

“Thất thúc con nhà có tiền, toàn được rượu chè ăn ngon,” Trương thị âm dương quái khí hừ nói, “Khi nào thì để ý chúng ta cải trắng, khoai tây nhạt nhẽo.”

Đường Nhị Đản miệng lưỡi ngốc nghếch, hơn nữa cũng không có đạo lý cãi cộ cùng Đại tẩu, bị nói chần ngang, một lúc lâu ông mới nghẹn ra một câu, “Sao có thể chứ.”

“Mẹ,” Đường Đại Giang bất đắc dĩ nhìn về phía mẹ hấn nói, “Người bớt tranh cãi đi một tý.”

Nhi tử lớn rồi, đã từ từ trở thành một nửa chủ gia đình. Trương thị quen nghe lời hấn, lập tức bĩu môi, không nói gì nữa.

“Thất thúc, người ngồi đi.” Thê tử Đường Đại Giang – Ngô thị lấy cho Đường Nhị Đản một cái ghế băng, “Con lấy cho người chén cơm.”

“Thật không dùng.” Đường Nhị Đản chuyển gái ghế băng qua một bên, ngồi xuống, chẳng qua ông ở nơi này, trong nhà sao có thể nuốt được cơm, vội vàng cự tuyệt. Nhìn về mẹ ruột, từ đầu đến cuối không lên tiếng, cũng không nhìn mình một cái, nói: “Mẹ, có chuyện con muốn nói với mẹ một chút.”

Tần thị hơn sáu mươi tuổi rồi, phụ nhân nông thôn trông có vẻ già, bà một đầu tóc muối tiêu, trên mặt nếp nhăn chen chúc, cả đời tính cách quật cường, tính khí táo bạo, cho dù nhiều tuổi, giữa lòng mây vẫn không thấy hiền lành, ngược lại hơi có lệ khí. Bà nghe tiểu nhi tử nói chuyện, vẫn gấp thức ăn bỏ vào miệng, không lên tiếng.

Đường Nhị Đản đã quen thái độ mẹ ruột làm như không thấy, Đường Bảo Phúc cũng tự lo dùng cơm, “Lục ca, chuyện này cũng phải thương lượng cùng huynh.”

Đường Bảo Phúc cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Nói đi.”

Đường Nhị Đản kiên trì, kể lại đầu đuôi chuyện Tam bá nương muốn về nhật hài cốt cho cha, Tam bá nương muốn ông cùng trở về.

“Đúng là súc sinh!” Mẹ ông còn không nghe lời ông nói, trong tay đã ném cái chén vào mặt ông, Đường Nhị Đản theo bản năng tránh ra, nhưng né không kịp, vẫn bị nện vào trán. Trên trán lập tức sưng lên một cục lớn. Chén cơm bay ra, đụng phải vách tường, phát ra một tiếng thật to, vỡ tan tành.

Trong nhà nhất thời yên tĩnh lại.

“Quỳ xuống cho ta!” Tần thị thấy tiểu nhi tử né tránh, hỏa khí tăng lên mấy phần. “Người không biết người từ bụng ai chui ra? Chu thị muốn cho nhi tử về nhà mẹ để làm rạn vỡ, sao không tự mình sinh?”

Lại thấy tiểu nhi vẫn đứng thẳng tắp, bà nắm cái mâm trên bàn đập qua, “Bảo ngươi quỳ xuống!”

Cái mâm nện ầm ầm trên lồng ngực hán tử, nước bắn hết lên quần áo, chén bát rơi xuống mặt đất, vỡ tan thành một mảnh vang dội.

Bọn nhỏ cũng không dám thở mạnh.

Đường Nhị Dẫn cảm thấy nội tâm một mảnh bi thương.

“Đầu gối nam nhân là vàng, nếu có lại chỉ lạy trời đất, vua, cha, thầy.” Đường Nhị Dẫn lắc đầu, “Con là mẹ sinh hạ, mẹ là mẹ con, người muốn con quỳ cũng được, nhưng hôm nay con không quỳ.”

Ông nhìn một phòng già trẻ, “Người bảo con quỳ quá nhiều lần, con thật là đếm cũng không xuể. Chính là ngay trước mặt con cháu, người cũng không được phép bảo con quỳ.”

“Có lúc người nói con sai lầm, con cũng không dám cãi, đành nhận mình sai, nhưng con biết con không sai, hôm nay con cũng không sai, con không quỳ.”

“Chuyện Tam bá nương con đã đáp ứng, hôm nay tới chính là để nói cho người một tiếng, người không vui, con vẫn trở về với Tam bá nương.”

Tần thị đã giận đến nổi bộ ngực phập phồng, thấy tiểu nhi tử xoay người muốn đi, giận đến nổi vỗ cái bàn, quát lớn con cháu, “Các người đều là người chết sao?! Nhìn ta bị cái tên bất hiếu hại chết mới sung sướng phải không?”

“Bà nội!” Đường Đại Giang bắt đắc dĩ, “Thất thúc không muốn chọc giận người,” hần vội vàng tiến lên kéo Đường Nhị Dẫn đang cất bước muốn đi, “Thất thúc, bà nội lớn tuổi, người có lời gì cứ từ từ nói...”

“Ta thấy nó ước gì ta tức chết đi, nó vội vàng đem cái mặt nóng dán vào cái mông lạnh của lão quả phụ kia!”

Đường Nhị Dẫn xoay người, bị phản nhìn mẹ mình, “Mẹ!”

Tần thị phi phi, nhổ nước miếng trên mặt đất, “Bản thân bụng mình không chịu thua kém, không sinh được hài tử, lại tới đoạt con ta, đáng đời, chết cũng không người đốt vàng để tang!”

Đường Nhị Dẫn hai tay nắm chặt, cả người phát run, “Tam bá nương không có nhi tử, ta làm nhi tử bà! Bà mất, ta mặc áo gai cho bà, ta khóc thương bà, ta viếng mồ mả bà!”

“Tốt, tốt...” Tần thị chỉ vào nhi tử, ngón tay run rẩy, “Bảo Phúc! Đánh hần cho ta! Tốt nhất là đánh chết cái loại súc sinh này! Tránh cho cái loại đê tiện hưởng lợi!”

“Cha!” Thấy cha đứng lên xắn tay áo, Đường Đại Giang gấp để độ lớn tiếng.

“Người là nhi tử ta hay nhi tử nó?” Đường Bảo Phúc trừng mắt nhìn nhi tử, đá văng cái ghế ra, đi hai bước tới kéo đệ đệ, “Lão Thất, người lại dám nói những lời bất hiếu với mẹ sao, ta đây làm ca ca phải giáo huấn người.”

Trương thị cũng phụ họa nói: “Thất thúc, ta một nữ tặc không hiểu được chuyện nam nhân, nhưng ta đều hiểu được công ơn sinh dưỡng, Thất thúc thường ngày không để ý gì đến mẹ thì thôi, có huynh tẩu hiếu kính, nhưng nay dù sao mẹ ruột còn đang ở đây, đạo lý nào lại đi nhận người bên cạnh làm mẹ đây.”

Đường Nhị Dẫn không để ý đến bà, chẳng qua kéo tay ca ca ra, nghiêm mặt nói: “Lục ca, người đừng động thủ, người đánh không lại ta đâu.”

Đường Bảo Phúc sừng sốt, hỏa khí bị kích thích, hết lần này tới lần khác có chút kiêu kỳ.

Tần thị lấy cái chổi dựng ở chân tường, đánh lên người nhi tử, “Tốt lắm, ngay cả huynh người người cũng muốn đánh! Huynh người không đánh lại người, chả lẽ lão nương không dám?! Ta đánh chết người, cái đồ bất hiếu! Đánh chết người! Đánh chết người!”

Đường Nhị Dẫn không nhúc nhích, để đệ đánh, trên mặt và cổ đầy vết máu.

Đánh gãy một cái chổi, Tần thị cũng đã mệt mỏi, ném cái chổi xuống, ngồi trên mặt đất gào thét: “Lão đầu tử ơi, làm sao ông đi sớm vậy, ông bỏ ta một bà tử cô đơn, bị súc sinh mình sinh hạ ức hiếp! Biết trước như thế thì bóp chết nó từ lúc sinh mới phải!!”

Đường Nhị Đản đứng thẳng tắp, nhẹ giọng nói với mẹ, “Ta cũng kỳ quái, ban đầu sao người không bóp chết ta đi.” Trên mặt vết thương đều đau, trong lòng còn đau hơn. “Thật ra ta có phải do người sinh ra không vậy?”

“Súc sinh!” Đường Bảo Phúc bước lên, giáng trên mặt đệ đệ một cái tát, “Đây là lời nhi tử nên hỏi sao? Cẩn thận ta mời tộc trưởng mở từ đường, cột người lại đánh!”

Đường Nhị Đản giữ chặt tay ca ca, “Lục ca, người tát ta không ít lần, hôm nay người đừng làm vậy nữa, ta muốn đánh lại, người chịu không nổi đâu.” Rồi quay sang Tần thị đang ngồi trên đất gào khóc, “Mẹ, chính người nói đi, người đối với ta, giống như mẹ đối với con ruột sao?”

“Ta không sợ ra từ đường, mấy năm nay, chuyện thị phi trái phải, người trong thôn ai không rõ chứ?”

“Năm đó, người trong từ đường nói thế nào? Người nói người chỉ có Lục ca là con ruột, ta là tử tử táng táng sinh ra, sống chết của ta người mặc kệ.”

“Trong nhà chín mẫu ruộng, còn có phòng ốc, một chút ta cũng không được hưởng, người đuổi phu thê hai người chúng ta ra ngoài, phòng không được ở, cơm không được ăn.”

“Ban đầu trong từ đường, người đã nói trước mặt các trưởng bối đức cao vọng trọng, gia sản dù là một cái lông tơ cũng không có phần của ta. Người sống không cần ta nuôi, chết không cần ta chôn cất.”

“Mấy năm nay, Lục tẩu thấy một lần nói gở một lần, nói ta không nuôi mẹ. Ta mỗi mùa đều mang đến cho người một nửa thạch gạo, ngày lễ ngày tết, dưa và trái cây, thịt cá không thiếu thứ gì. Khẩu phần lương thực ta đưa, đừng nói mình mẹ, chính là cha còn sống, đều đủ ăn. Lục tẩu dạy con, nhìn thấy ta như nhìn thấy kẻ thù, ta cướp của nhà người một cây châm một cây tuyền sao? Là các người cướp của ta, ta không thêm so đo với các người!”

Đường Nhị Đản sức cùng lực kiệt, âm thanh bị thương, nhìn quanh đám con cháu đã bị dọa đến ngốc.

“Mẹ, người đừng ép ta nữa, nếu không đừng nói đến từ đường, gặp quan ta cũng không sợ. Năm đó lão nhân tại thế còn rất nhiều, bọn họ có thể làm chứng cho ta, không phải ta làm nhi tử không hiếu kính, là người làm mẹ không hiền!” Nội tâm Đường Nhị Đản tràn đầy bị thương, nói cũng đã nói đến mức này, “Người kiên quyết, ta sẽ mời tộc trưởng chủ trì, cho ta làm con thừa tự của Tam bá nương, dù sao từ nhỏ đến lớn, là Tam bá nương nuôi ta lớn, dưỡng lão, chăm sóc bà trước lúc lâm chung ta không đuổi lý.”

“Ta vẫn sẽ hiếu kính người, nhưng nếu người cứ như hôm nay, sau này cũng sẽ không có lương thực cho người nữa.”

Nói hết lời, không quan tâm phản ứng của mọi người, tự mình đã kéo cửa đi ra.

Mùa hè bóng đêm mê hoặc, trên trời ánh sao lấp lánh.

Đường Nhị Đản bước từng bước một, lảo đảo đi về phía nhà mình, chỉ cảm thấy lòng chua xót, hai hàng nước mắt không ngăn được, chảy dài trên mặt.

36. Chương 36

Trước khi Đường lão ra cửa, đồ ăn đã bày trên bàn rồi, ông nói mọi người ăn trước đừng chờ ông. Lý thị từ lúc ông ra cửa đứng ngồi không yên, nhiều lần nhìn ra phía cửa, ăn cũng ăn không vô, nói để bọn nhỏ ăn trước.

Cha mẹ chưa ngồi vào bàn, bọn tiểu bối không dám ăn trước. Trừ Đào Đào còn nhỏ, không kiên nhẫn đối, Tống thị cho bé ăn trước nửa chén súp, những người khác cùng nhau chờ Đường lão trở lại.

Mắt thấy bóng đêm càng ngày càng đậm, vẫn chưa thấy bóng dáng Đường lão, Lý thị cảm thấy trên ghế như có châm, đứng ngồi không yên.

“Mẹ, cha đi làm gì?” Đường Hà thấy mẹ nàng bộ dáng thấp thỏm, đứng dậy rót một chén nước nóng ẹ, “Người chậm rãi uống miếng nước đã.”

Lý thị cầm lên chén nước, vừa cầm lên lại để xuống, “Cha con đi tìm bà nội, nói với bà chúng ta muốn cùng bà Tam quay về Chu gia nhật cốt cho ông cố ngoại. Ôi, ta thật lo không được!”

Đường Hà đứng phía sau bà, vuốt lưng cho bà, “Nói hai câu chuyện, cha hẳn là sẽ trở lại.”

“Sẽ không đơn giản như vậy,” Lý thị kết luận, bà nội của con ta hiểu, lúc này chuyện lớn như vậy, khéo bọn họ lột da cha con mất...”

Nói chưa dứt lời, Đường lão đi vào cổng viện, Lý thị đứng lên kêu, “Cha nó...”

Huynh muội Đường Hà đứng dậy muốn đi ra ngoài đón ông. Đường lão khoát tay, tự mình vào đường sảnh rồi trực tiếp đi vào phòng, không nhìn mọi người, chỉ nói: “Mọi người ăn cơm đi, ta đi nằm.”

Lý thị than thở, nhìn vẻ mặt lo lắng của các con, mệt mỏi nói: “Ta đi xem lão đầu tử một chút, các con cứ ăn trước, không cần chờ chúng ta.” Vừa nói vừa đứng lên, trở về phòng.

Mấy người còn dư lại trên bàn cơm, nhìn lẫn nhau, trầm mặc một hồi, không nói lời nào.

“Trên mặt cha có vài vết máu, đoán chừng là bị bên kia làm.” Đường Đại Sơn nắm chặt hai đấm, giận đến toàn thân phát run, “Thật là quá đáng...”

“Cha ta đang khóc...” Đường Tiểu Sơn cũng lẩm bẩm nói, “Mỗi lần cha đi gặp cái lão yêu bà kia, đều không có chuyện tốt...”

“Tiểu Sơn,” Đường Hà ngăn hắt lại, “Không được nói trường bối như vậy, người ta nghe thấy được lại phiền toái cha mẹ.”

“Nhưng mà...” Đường Tiểu Sơn vẫn không phục.

Đường Hà lắc đầu, “Đây là chuyện của cha, đừng quẩn.”

Phận làm con, trời sinh đối với cha mẹ có tấm lòng thương yêu, không phải cha mẹ lãnh đạm, lạnh lùng, là con cái có thể dứt khoát chặt đứt tình cảm với cha mẹ. Mặc dù theo nàng nói, tình cảm cha nàng và bà nội là nghiệt duyên, còn không bằng dưới hoàng tuyền không gặp nhau, nhưng cha nàng mới là người trong cuộc, ông nguyện ý ở bụi gai vẫn hướng về mẹ ruột mình, người đó cũng không làm gì được. Dù sao, tốt hay không tốt cũng là mẹ ruột, là nơi bản thân mình trở về, nếu như phải tay toàn bộ, ngày nào đó mình biết đi đâu về đâu?

Cha nàng lần này đau nhất không phải trên người, là trong lòng, trong lòng đau mới khó có thể kiềm chế. Duyên phận mầu tử nhạt nhẽo, không cách nào khẩn cầu, không cách nào tha thứ, trừ việc khóc, không cách nào kể với ai. Phụ thân không muốn cho con cái nhìn thấy vết thương trong tim, bọn họ làm con, nếu như ồn ào, bất bình thay cha, chính là phơi bày đau đớn của cha trước mặt mọi người. Nếu như đau lòng, nếu như quan tâm, bọn họ chỉ có thể trầm mặc bảo toàn tự ái của phụ thân.

Đường Hà thở dài, cầm cái khay sạch, san thức ăn ra cho cha mẹ.

“Thịt gà tối nay ta xào thơm nức,” Tống thị lẩm bẩm nói, “Nguội lạnh ăn sẽ không ngon.”

Đường Đại Sơn bốc hỏa không có nơi phát, nghe lời thê tử... Cho là nàng không tim không phổi, lớn tiếng quát, “Người trừ việc ăn còn biết gì nữa? Ăn cái con khỉ!”

Tống thị sợ, ủy khuất nói, “Ta đây không phải tiếc thay cha mẹ sao, chúng ta khó được ăn thịt...”

“Ca, tẩu nói cũng không sai, huynh đừng mắng chửi, huynh hù dọa Đào Đào khóc rồi kia.” Đường Hà cau mày, nàng hận nhất cha mẹ cãi vã trước mặt hai tử, “Sau này trước mặt Đào Đào đừng mắng chửi người.” Nàng ôm Đào Đào ngồi xuống ghế, ý bảo những người khác cũng ngồi xuống, “Được rồi, tất cả mọi người ngồi xuống ăn cơm đi.”

Đường Đại Sơn bị muội muội nói xong, sững sốt, nhìn về nữ nhi bé bỏng của mình, khuôn mặt nhỏ bé, phấn trắng nõn nà, vẫn còn có ý e sợ. Hắn đi tới bên người con bé, nửa ngồi, hôn nhẹ khuôn mặt, “Bé ngoan, đừng sợ, sau này phụ thân không mắng người, phụ thân không bao giờ làm Đào Đào ngoan phải sợ nữa.” Đường Đại Sơn nhắm mắt lại, ngăn nước mắt chảy xuống, nhịn một hồi mở ra, hôn nhẹ nữ nhi, “Đào Đào là bảo bối của cha, cha đời này đều tốt với khuê nữ, sẽ không giống... Sẽ không giống...”

Không nhìn được, trong lời nói lại ghen ngào.

“Đào Đào cũng tốt với cha.” Đào Đào tựa hồ bị nước mắt của cha hù dọa, nhưng ngay sau đó dùng bàn tay ngăn ôm lên cổ cha, hôn nhẹ lên mắt cha, “Đào Đào hôn nhẹ cha, cha không đau, không khóc.”

Bất lực mang đến thương tâm, đau lòng bị hài tử an ủi, Đường Đại Sơn ôm nữ nhi vào trong ngực, giống như hết lối thoát, cho nên ẩn nhẫn hồi lâu liền khóc lớn, muốn dừng cũng không thể.

Tống thị ở bên cạnh trượng phu, hài tử đã sớm khóc không thành tiếng.

Đường Tiểu Sơn cũng khóc lớn.

Đường Hà đẩy ghế ra, ra khỏi đường sảnh, đi tới sân tìm một cái ghế nhỏ ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Ánh mắt xuyên qua màn sương, vẫn thấy trăng sáng treo cao.

Trên trời trăng có khi tròn khi khuyết, dưới mặt đất người có vui buồn hợp tan.

Ngày hôm sau Lý thị len lén nói chuyện phát sinh trong nhà cũ với nữ nhi, “Cha con kiếp trước đúng là thiếu nợ bà nội con.”

“Ta cũng đã khuyên ông ấy, coi như mình đụng tới viên đá, không nên để ý bên kia hòa nhã hay xấu xa, cha con chính là làm không được.” Tống thị lắc đầu một cái, “Bà nội con phàm là đối với ông ấy tốt một chút, cười hỏi một câu ‘Đã ăn sáng chưa?’, là cha con có thể sung sướng cả một ngày.”

“Thôi, đây đều là mệnh.” Lý thị thở dài một hơi, “Mấy chục năm nay đều như vậy, hôm nay coi như cha con cũng đã nhìn ra, sau này không cần nhìn sắc mặt bên kia nữa, đúng giờ đưa gạo, rau quả qua là được. Dù sao ơn sinh thành cũng là chuyện không thể thay đổi, không trả lại, làm con cái không phải bị thiên lôi đánh sao?”

Đường Hà cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể phụng bồi nghe mẹ thở dài thở ngắn.

“Còn có một chuyện, mẹ nói để con biết,” Lý thị đảo qua suy sụp tình thần, đảo lại đã phần chấn rất nhiều, “Mẹ đã nhìn cho con một người tốt...”

Chuyện khi nào? Đường Hà khiếp sợ nhìn mẹ nàng.

“Gia đình này rất giàu có,” Lý thị vui rạo rực nói, cố ý khoe khoang, thấy trên mặt khuê nữ không có ý ngưng ngưng hồi ý tứ, vui sướng giảm xuống, “Khuê nữ, sao ta thấy con không có chút nào tâm trạng nữ nhi đợi gả vậy?”

“Con không có,” Đường Hà cứng rắn nói, nàng đã ba mươi hai rồi, hôn nhân là dạng gì, nàng rất rõ ràng, dĩ nhiên không mong đợi, “Mẹ, con còn rất nhỏ...”

“Con không nhỏ nữa!” Lý thị cắt đứt lời nữ nhi, “Con đã đến tuổi này rồi, nếu ta giữ con lại, chỉ để trích lại một khoản tiền!”

Cái gì gọi là ta đã đến tuổi? Tự xuyên quan đến thiếu nữ mười bảy tuổi, được lợi hay không, Đường Hà suýt nữa lệ rơi đầy mặt. Tuổi ta đây mới là sinh viên năm nhất đại học, nụ hoa thiếu nữ lập tức phải gả, đúng là tàn phá.

“Mẹ con cho con, người này con cũng biết.”

Trong lòng Đường Hà linh cảm mãnh liệt, quả nhiên nghe được Đường Lý thị tiếp tục nói, “Chính là cháu ngoại trai bà Tam, biểu ca Nam Sinh của con đó.”

“Mẹ,” Đường Hà cảm thấy vô lực, “Hôm kia chúng ta đi Chu gia, mợ Chu hận không nói được cháu gái bà chính là vợ Tam nhi rồi, làm sao có thể đoạt thức ăn trong miệng người đây?”

Lý thị nghĩ, chính là đoạt thức ăn trong miệng sao? Có chút ngưng ngưng, hơn nữa là đặc ý, “Nói mò, con là cô nương đoan chính, lão gia tử nhà bọn họ coi trọng, sống chết nhất định để con làm thê tử cháu trai, con là cô nương gia, rất cao quý, mẹ con cũng không chủ động đi nói.”

Lại hắc hắc cười không ngừng, “Thật là trời se duyên.”

Ban đầu người biểu hiện rõ ràng như vậy, cũng nói không chủ động sao? Đường Hà trong lòng mắc ói, còn muốn tiếp tục khuyên mẹ, “Mẹ, con không thể gả cho Chu Nam Sinh.” Thật nhưc đầu, “Mẹ huynh ấy thích cháu gái mình, giữa đường bị chúng ta cướp, con gả đi, bà nhất định không thích con, quan hệ mẹ chồng nàng dâu vừa bắt đầu sẽ không tốt, sau này con có thể trải qua những ngày vui vẻ sao?”

“Điểm này chuyện nhỏ, không tính là gì.” Lý thị phất tay một cái, “Trên đời nào có hôn sự thập toàn thập mỹ? Ta xem tẩu tử Chu gia là người lòng dạ trong sáng, chính là nhất thời tức giận, sau này các con sống tốt, sống lâu đã hiểu lòng người, dĩ nhiên là tốt lắm.”

“Lòng con chính là không muốn gả cho Chu Nam Sinh,” Đường Hà kiên trì, “Châu Nương một lòng muốn gả cho hần, con lại xen vào, cùng Tạ Tuyết Mai và Trương Thanh Trúc có gì khác nhau?”

Vẫn đang vui mừng, Lý thị nghe vậy lại giận dữ, chỉ vào nữ nhi run run hồi lâu, cuối cùng chán nản ừ ừ, thả tay xuống nói: “Hôn sự nữ nhi chính là chuyện tốt hai họ, chính là cha mẹ chi mệnh, bà mỗi nói như vậy, ban đầu cha mẹ Trương gia gật đầu, còn con, cũng có ta với cha con gật đầu, Tạ Tuyết Mai không môi không sinh, cha không để ý, mẹ bắt kể liên chen ngang, quả nhiên không biết xấu hổ.”

“Bà Tam con nói, cháu gái mẹ Nam sinh chẳng qua đến thăm hỏi thân thích, lão nhân hai nhà chưa nói qua chuyện cưới hỏi. Lúc này ông nội Nam Sinh tự mình định ra con, con mới là danh chính ngôn thuận.” Lý thị nghiêm mặt nói, “Khuê nữ, ta luôn nuông chiều con, nhưng chuyện này không có thương lượng, sau này không cần lấy chuyện Trương Tạ ra so, con là đại khuê nữ rồi, đừng chọc ta tức giận, nha?”

Đường Hà vẫn còn muốn vùng vẫy giãy chết, “Mẹ, mẹ chồng không tốt cuộc sống có nhiều khổ sở, có người so với mẹ còn khổ hơn, mẹ, con sợ mợ không ưa con, mẹ chịu để cho con đau khổ sao?”

“Trong vạn người mẹ chồng, không tìm được một người như bà nội con.” Lý thị phẫn nộ nói, “Nói thẳng đi, làm mẹ chồng chính là trời sinh không ưa con dâu, ta có lúc rất không ưa Đại tẩu con. Cho nên con có đến nhà khác, cũng không được mẹ chồng chào đón, con đến Chu gia, mẹ Nam Sinh nhìn thấy thân thích, sẽ không qua phận, ta với cha con cũng yên tâm.” Lại khuyên nữ nhi, “Khuê nữ, ban đầu Nam Sinh mắt không chớp, nhảy xuống sông cứu người, rõ ràng nhân phẩm tốt vô cùng, con gả cho nó, nó nhất định đối tốt với con. Con vừa lòng không?”

Anh hùng nhân phẩm tốt không nhất định giữ quy tắc thích sống ở nhà, nếu không các cô gái hiện đại, dứt khoát đều đem Lôi Phong và Đồng Tồn Thụy làm tình nhân trong mộng rồi.

Đường Hà nhìn mẹ nàng bộ dáng hăng hái bừng bừng, cảm thấy một cái đầu, hai cái lớn.

37. Chương 37

“Khuê nữ, mẹ nói thật cho con biết, thật sự Nam Sinh là người tốt nhất cha mẹ có thể tìm cho con, con và nó có thể nên chuyện, thì phải cảm ơn bà Tam con, vì không làm tổn thương bà, con cũng phải đáp ứng, được không?”

Đường Hà nhất thời không phản bác được.

Thay vì nói nàng cự tuyệt Chu Nam Sinh, không bằng nói nàng cự tuyệt hôn nhân. Dĩ nhiên nàng biết nguyên chủ đã đến tuổi thích hợp để cưới, muốn làm mai thì đăng chuyện lên nhật báo, nàng cũng ở đây từ từ xây dựng tình cảm ình. Dù sao từ trước vấp phải bóng ma hôn nhân, tiếp nhận một nam tử cổ đại nhỏ hơn nàng mười mấy tuổi không phải là chuyện dễ dàng.

Nàng không nghĩ lại đến nhanh như vậy. Cũng không nghĩ đến đối tượng đáng lẽ phải có vài lần duyên phận, chứ đâu chỉ có mấy lần nói chuyện với nhau. Hần từ một họ hàng, một thân phận ân nhân cứu mạng đệ đệ, trực tiếp trở thành vị hôn phu của nàng, ngày sau là người bên gối. Chuyện này đối với nàng, người không thay đổi suy nghĩ trong tình yêu và hôn nhân mà nói, quá mức đã kích đi.

Chẳng qua là, làm sao nàng có thể cự tuyệt đây?

Người một nhà đều cho rằng đây là nhân duyên tốt. Bà Tam vì tác thành, y vào tình cảm của mình và nhà mẹ đẻ để mở miệng. Cha nàng muốn báo đáp phần tình cảm này, chính thức cắt đứt cùng mẹ ruột.

Đường Hà nhìn mẹ nàng hân hoan không che dấu nét mặt mệt mỏi, nhẹ nhàng gạt đầu, “Con nghe cha mẹ.”

Nàng đã từng một lòng yêu say đắm, đã từng thề đến già cũng không chia xa, nhưng không nhận được kết cục như đã hứa. Hiện tại nghe theo cha mẹ, gả một người tốt, gia cảnh giàu có, sinh con dưỡng cái cùng hẳn, cùng hẳn bạc đầu giai lão.

Chẳng qua Đường Hà thuộc về thế kỷ 21, không thể tránh khỏi cảm giác thê lương mờ mịt.

“Tiểu Hà, con có tâm sự sao?” Chu thị thấy cháu gái tới hồi lâu, không giống ngày thường vui đùa cùng bà, trầm mặc làm việc, bà nhìn hồi lâu, mở miệng hỏi thăm.

Đường Hà suy sụp lắc đầu, “Không có, chỉ là nghĩ một ít chuyện.”

“Mẹ con hôm nay đưa bát tự của con tới,” lão nhân một đôi mắt nhìn thấu sự đời, sao lại không nhìn ra nàng đang che giấu, “Chuyện của con và Nam Sinh, mẹ con đã nói gì với con? Con không muốn?”

“... Con nghe cha mẹ.” Đường Hà khẽ cười, “Con hiểu mà.”

“Con, hài tử này, thật không biết lúc nào thì có bộ dạng hiểu lòng người thế này.” Chu thị lắc đầu bật cười, “Con hiểu là tốt rồi, thật ra cuộc sống không cần trói buộc với người nào quá, chỉ cần là người tốt, con tin nó, nó tin con, hai người hòa thuận, là có thể qua cả đời. Ta với ông Tam con, vừa bắt đầu chưa thấy mặt, cũng xong cả đời rồi sao.”

Đường Hà nhẹ giọng hỏi bà: “Người nghĩ tới ông Tam sao?”

“Ông Tam con là một người tốt. Mười tám tuổi ta đã gả cho ông ấy, sống với ông ấy quá nửa đời người. Mỗi ngày trừ việc nhớ ông ấy, ta không biết còn có thể nghĩ gì.” Chu thị thông thả cười, “Người xưa nói, lão tới bầu bạn, lão tới bầu bạn, ta già rồi, nhưng một người qua đời, là ta không có phúc.”

Đường Hà từ phía sau ôm lấy bà, “Bà Tam, người đến nhà chúng con, ở cùng chúng con đi.”

Chu thị sững sốt một hồi lâu, bật cười nói, “Đứa nhỏ ngốc, chuyện này không thích hợp.”

“Có gì mà không thích hợp, người so với bà nội con còn thân hơn.” Đường Hà khuyên bà, “Đây không phải ý tứ của mình con, đây là ý cả nhà. Người ở một mình chúng con không yên lòng, bây giờ mùa hè không sao, đến mùa đông sương lạnh trơn trượt, người té ngã chúng con không biết, lại gay go.”

“Trong nhà đã sắp xếp xong xuôi, người ở cùng phòng với con.”

“Đứa nhỏ ngốc,” Chu thị vỗ vỗ tay nàng, “Bà nội ruột con còn đang sống, bà Tam thật muốn đến nhà các con, nhưng người bên cạnh lại nói không hay.”

“Người ta nói mặc kệ người ta, cuộc sống mình vẫn trôi qua. Chúng con chính là muốn hiếu thuận người, chuyện này ai biết cũng không sao.” Đường Hà cười, “Người lo lắng bà nội con? Người yên tâm, cha con đã nói rõ ràng rồi.”

“Một khi trồng cây, nửa đời thừa lương.” Chu thị lẩm bẩm nói, “Cha con là một người hiếu thuận, năm đó ông bà chỉ cho cha con hai chén cơm ăn, nơi nào được nó báo đáp vậy chứ.”

Thật là lão nhân khiêm nhường đáng kính. Đường Hà hôn nhẹ trán bà, “Nhà có người già, như có bảo bối. Người là bảo bối nhà chúng con, chúng con vui cười quanh người còn không kịp, sao lại coi như báo đáp chứ.”

“Con đứa nhỏ này! Thật biết làm ta hài lòng.” Chu thị ngượng ngùng, len lén sờ lên thái dương nóng ửng, lại vén ống tay lau khóe mắt.

“Thật ra thì, nói lại chuyện cũ, ta với ông Tam con phải xin lỗi cha con. Năm đó chúng ta dẫn cha con về nhà, thật tâm muốn nuôi làm con thừa tự.” Chu thị nhớ lại năm đó, giọng nói bùi ngùi, “Sau bà nội con náo loạn, chúng ta sợ phiền toái, nghĩ tới cần gì tranh giành cùng bà ấy, Nhị Đản đúng là lão Đường nhà đích, mặc dù chỉ là cháu chúng ta, nhưng cho nó một miếng cơm ăn là nó sống được, vậy thì nuôi đi.”

“Thật ra hài tử sao có thể không có cha mẹ đây? Không thân thiết cũng tốt, hài tử đi theo bên cạnh cha mẹ, trong lòng mới có chốn trở về, mới coi là một gia đình.”

“Ta nhớ tới chuyện này, thấy khó chịu thay nó. Trong nhà chúng ta chỉ có mấy nữ oa, bọn chúng gọi cha kêu mẹ rất vui vẻ, cha con, một tiểu oa nhỏ như vậy,” Chu thị khoa tay múa chân, “Rõ ràng ăn ở cùng nhau, chỉ có thể gọi là bá bá, bá nương.”

“Cha con muốn gọi chúng ta là cha mẹ, là chúng ta nói nó không được gọi, nó còn nhỏ mà đã hiểu chuyện, không thể khóc loạn, muốn cha mẹ, ở trong nhà chúng ta không tìm được, len lén chạy về tìm bà nội con, bà nội con một lòng mưu tính đất đai chúng ta, lại mắng đuổi nó đi.”

“Lúc ấy ta tức giận, nói với ông Tam con không quen nuôi cha con.”

“Ta đây hối hận không ít, một tiểu oa nhi, biết cái gì đâu, một mình một người, muốn dựa dẫm, nhưng ai cũng không dựa vào được. Ban đầu chúng ta đối với nó không tốt, nếu tâm địa tốt một chút, kiên cường một chút, không sợ phiền toái, làm cha mẹ nó, cha con đã không phải chịu nhiều đau khổ như vậy.”

“Đường Hà nhìn lão nhân càng nói càng khổ sở, khuyên nhủ: “Bà Tam, người và ông Tam chăm sóc cha con, đó là tình cảm, chính là không nhìn lại, cũng hợp tình hợp lý.”

“Tiểu Hà, con không biết, một tiểu oa không phải chó mèo, cho ăn cơm là được, một hài tử sinh ra, phải được nuôi dạy, chẳng những người sinh hạ phải có trách nhiệm, người nuôi cũng phải có trách nhiệm, chúng ta nuôi cha con, phải có trách nhiệm chăm sóc nó tốt, giáo dục tốt.”

“Người và ông Tam nuôi dạy cha con rất tốt mà.”

“Không có,” Chu thị lắc đầu một cái, “Ta và ông Tam đối với cha con, không làm được.”

“Người đã làm rất tốt.” Đường Hà có chút chua xót trong lòng, ôm lão nhân bả vai đơn bạc, nhẹ nhàng dao động. “Không có người và ông Tam, sợ là cha con không sống được.”

Chu thị lại lắc đầu, “Ban đầu chuyện không hỏng bét như vậy, bà nội con lúc còn trẻ tính tình bộc phát, sau mẹ chồng ta, chính là bà cố con, qua đời, bà nội con ở nhà lại càng nói một không nói hai. Bà mang thai cha con lúc gian khổ, sau khi sinh cha con không đối xử giống Bảo Phúc. Lúc đầu cha con được nuôi ở nhà chúng ta, bà ấy thỉnh thoảng còn đến thăm, nữ nhân nào chả đau lòng hài tử chứ, bà ấy sợ Nhị Đản ăn không ngon, còn len lén nhét trứng gà vào tay hắn.”

“Về sau thế nào...?”

Chu thị than thở, “Ông nội con là người nhu nhược, bà nội con ghét bỏ ông ấy không kiếm được tiền, cho nên mới tính toán đưa Nhị Đản đến nhà ta, sau này kế thừa đất đai nhà chúng ta. Ban đầu cuộc sống trôi qua bình thường, sau bà cố con qua đời, ông nội con lập tức phải tay công việc trong ruộng. Bà nội con một nữ nhân, ngày mùa trong đất đơn độc gặt gắp. Ông nội con chạy lên trấn trên đánh bạc, hơn phân nửa đồng ruộng thua hết sạch. Bà nội con đang làm ruộng nghe thấy người ta nói, xông về nhà lấy dao chạy lên trấn trên, trấn trên cách thôn ta chừng mười dặm, nghe người ta nói, nhìn thấy trên đường, bà nội con vừa chạy vừa khóc.”

“Đến trấn trên, bà ấy xông vào sòng bạc, tên du thủ du thực đứng gác cửa không cho nữ nhân vào, bà ấy vùng dao muốn chém người, người nọ sợ vội né tránh, bà ấy xông vào tìm được ông nội con. Ông nội con lúc ấy trông coi hai mươi mẩu ruộng tốt, đánh cược chỉ còn dư chín mẩu. Bà nội con điên lên muốn chặt đứt đầu ngón tay ông ấy, một đồng người cản bà ấy lại, khí lực bà ấy giống như bò, mãi mới cản được lại.”

“Bà ấy cầm dao đứng trong sòng bạc khóc than, nói Đường Đồng Ngưu đánh cuộc thua coi như xong, bà chấp nhận, chẳng qua sau này ai còn dám đánh cuộc với Đường Đồng Ngưu, thua hay thắng bà không cần biết, bà sẽ cầm dao chém tới cửa.”

“Chuyện năm đó, mười dặm tám thôn đều biết.”

“Bà nội con có biện pháp gì đây? Bà ấy chỉ có thể coi ông nội con là một tên phế nhân, bà ấy một mình chèo chống một gia đình. Còn dư lại chín mẩu ruộng nước là của nhi tử, không thể động vào. Nhưng mà bà ấy có năm nữ nhi phải gả, phải cho bọn họ đồ cưới. Cuộc sống bà ấy trôi qua khổ sở, khi nào thì con lo lắng chúng ta nuôi tiểu nhi tử?”

“Cha con trông mong mẹ đến thăm, mong không đến, đi tới cửa lại quay vào.”

“Ta hỏi ông Tam con, có muốn giúp đỡ chút không. Ông Tam con nói không thể, nếu đưa tay ra, nhà ta thế nào cũng bị bà nội con nuốt hơn phân nửa.”

“Ông Tam con đã kế hoạch tốt lắm, Nhị Đản được nuôi ở trước gót chân chúng ta nhiều năm như vậy, mắt thấy cha mẹ ruột không trông cậy vào được, chúng ta phải tìm cách cho nó. Dù sao nhà chúng ta toàn nữ oa, bọn chúng đều gả ra ngoài, sau chúng ta không ai hương khói, còn dư lại một chút gia tài, thuận tiện cho Nhị Đản luôn.”

“Sáu nữ nhi xuất giá, chúng ta bán chút ít đất đai làm cửa hồi môn, còn dư lại vài mẫu, ông Tam con nói với ta, trước cho Nhị Đản thuê, đợi ngày sau nó và Bảo Phúc xác định ở riêng, sẽ tìm thôn trưởng viết dưới tên nó.”

“Chuyện còn chưa đâu vào đâu, ông Tam con đã qua đời, lúc ấy bà nội con gả ra ngoài hai nữ nhi, còn ba nữ nhi chưa có đồ cưới, bà ấy nghĩ nhiều đến muốn điên lên. Bà ấy tìm cha con, bảo nó dụ dỗ ta cho nó đất đai, cha con khờ, nói không được, không thể làm việc có lỗi với Tam bá nương, nhưng đồ cưới tỷ tỷ, nó có thể đóng góp, nó lên núi đón củi săn thú, đi làm tá điền cho người, giúp đỡ mẹ cùng nhau gắng gượng đồ cưới.”

“Bà nội con khi nào nghe lọt, bà ấy cùng đường rồi, cầm đòn gánh trúc đánh cha con, sống chết bắt nó đáp ứng dụ dỗ ta, đó là lần đầu tiên cha con bị bà ấy hành hung. Đánh cho trên người không có chỗ nào nguyên vẹn.”

“Chuyện này ta biết, nhưng ta giả vờ không biết, cuối cùng ta không thuận theo, không đem ruộng nhà mình cho bà ấy.”

“Cha con buồn bực không lên tiếng, bắt đầu làm việc cho người ta, tích trữ tiền. Có một lần ta làm việc mắc mưa, trở về đốt củi, cha con ở ngoài làm việc không trở lại, ta ở nhà cháy sạch, gục trên mặt đất không nhúc nhích được, trong lòng bắt đầu không thoải mái, cảm giác mình nuôi ong tay áo.”

“Bởi vì không góp đủ đồ cưới, Tứ cô cô và Ngũ cô cô con bị người ta trả lại. Đây quả thực là tát vào mặt người ta, bà nội con căm tức, căm thấy cha con không để ý đến chung thân tỷ tỷ, không có lương tâm, sinh nó đúng là công toi.”

“Sau Tứ cô cô và Ngũ cô cô đều phải tìm nhà sống trên núi rất xa, xuất giá vội vàng, ra cửa không bao giờ trở lại. Bà nội con căm thấy do cha con tạo thành, từ đó ánh mắt nhìn nó không hòa nhã nữa.”

“Theo lý thuyết, ta hẳn phải theo ông Tam con nói, cho cha con đất đai, để nó sống cuộc sống thật tốt, nhưng mà ta căm thấy không thoải mái với nó, bà nội con ba ngày hai lần tới cửa mắng, ta rất phiền, sau mấy đường cô của con khuyên ta, vốn không phải ruột thịt, trông chờ gì nữa đời sau? Cha con có mẹ ruột, trong tay mẹ ruột có vài mẫu đất, chính là hơn nửa cho Bảo Phúc, non nửa cho Nhị Đản, không phải Nhị Đản có thể sống sao?”

“Ta đành nhẫn tâm, cùng cha con nói, để nó về nhà mình đi.”

“Khi nào ta thấy được, bà nội của con hận cha con, đừng nói cho ruộng, bà ấy còn biến đổi cách dạy dỗ phu thê Nhị Đản.”

“Ta hiện tại già rồi mới suy nghĩ cẩn thận, con người, cảm giác phía trước mình không có đường, chỉ cần có người chỉ mình một lối nhỏ, kết quả không ai chỉ, nên hận người kia đến chết. Bà nội con đối với cha con, đại khái chính là như vậy. Bà ấy căm thấy mình có thể vượt qua cuộc sống như ý, nhưng bị cha con cản lại.”

“Đuổi cha mẹ con tới bên bà nội con, là chuyện tàn nhẫn nhất mà ta từng làm.”

“Cha con nói ta đối xử với nó tốt, trong lòng ta rất xấu hổ, các con để ta đến nhà, làm lão nhân được chăm sóc nuôi dưỡng trong nhà, trong lòng ta căm thấy không chịu nổi, ta không có mặt mũi nào.”

38. Chương 38

Đường Hà lựa lời khuyên hồi lâu, Chu thị lắc đầu, nói bà một mình ở đây tự tại rồi, đến nhà bọn họ ở không quen, Đường Hà không thể làm gì khác hơn là đề xuống không đề cập tới, nghĩ sau này có cơ hội sẽ từ từ khuyên.

Sau khi Đường lão bộc phát, đám người Tần thị không có hành động nào khác, người một nhà Đường Hà không thể nào biết được, bọn họ giống như bình tĩnh trước cơn bão xảy ra, thần kinh căng thẳng mấy ngày, sau đó chuyện cứ như vậy, rất nhanh mà qua đi, không có đoạn kết.

Chẳng qua trên đường gặp một ít người trong nhà Lúc bá, đôi phương rốt cuộc cũng có bộ dáng tươi cười, bọn nhỏ cũng sẽ khiếp đảm, đông cứng vẩn an các trường bối.

Thê tử Đường Đại Giang, Ngô thị khiêng tới một túi lớn khoai lang cho bọn họ. “Đây là khoai nhà mình, rất ngọt, Thất thúc Thất thím đừng ghét bỏ đồ rẻ tiền.”

Nhiều năm qua, đây là lần đầu Lục phòng tặng đồ cho bọn họ, phu thê Đường lão thụ sủng nhược kinh, liên tục nói khoai lang ngon, có thể lấp đầy bụng, lại luống cuống tay chân, kín đáo đưa cho Ngô thị rất nhiều đồ đáp lễ.

Ngô thị trong lòng cảm khái.

Đêm hôm đó, sau khi Đường lão đi, Tần thị và Đường Bảo Phúc không phải không giận dữ, nói thẳng muốn lên từ đường kiện nhi tử bất hiếu, là Đường Đại Giang lạnh như băng nhắc nhở, “Lên từ đường, gạo mì không có, thịt heo, rau quả không có.”

“Hắn dám!” Đường Bảo Phúc giơ chân.

“Tại sao không dám?” Đường Đại Giang đỡ bà nội từ trên mặt đất lên, nói: “Bà nội, chính người đã nói sinh dưỡng, chết chôn cất không cần Thất thúc quản, chính là trên từ đường, cũng không để ý chúng ta bên này. Ta đừng ép buộc, biết không?”

Thấy lão nhân trên mặt tuy có chín phần tức giận, nhưng cũng còn một phần bi thương mềm yếu, cứ tiếp tục khuyên nhủ, “Bà nội, sau này người coi Thất thúc là cháu, thúc ấy cung cấp nuôi dưỡng người người cứ nhận lấy, chuyện thúc ấy và Tam bá nương người cứ nhắm một mắt, mở một mắt cho qua, có được không?”

“Ta nghĩ không thông... Nghĩ không ra...” Tần thị lẩm bẩm nói, “Ta là mẹ nó, cái kia nói gì thì nói, nếu bị thiên lôi đánh xuống...”

“Ta tha thứ cho Thất thúc nha?” Đường Đại Giang cho là tổ mẫu gieo xuống, mới có kết quả ngày hôm nay, nhưng lão nhân cả đời cố chấp, nói đạo lý không được, không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ bà, “Thất thúc là con ruột người, trăm năm sau thúc ấy cũng phải lạy linh, đến lúc đó cái gì cũng trở lại, đúng không?”

“Đúng! Nhị Đản là nhi tử ta, nó phải quỳ quan tài, đốt giấy vàng, để tang cho ta! Bảo Phúc,” lại gọi Đại nhi tử, “Chờ ta trăm tuổi rồi, hai huynh đệ các con làm lễ tang cho ta thật lớn vào! Ta sinh hai đứa con trai, ta không làm lão Đường gia thất vọng!”

Đường Bảo Phúc sắc mặt âm trầm, đáp ứng, “Vâng.”

“Đều sẽ quay trở về, đều sẽ quay trở về.” Tần thị được cháu trai khuyên, cơm không muốn ăn, run lấy bấy, đòi trở về phòng nằm. Đường Đại Giang để tiểu muội đỡ tổ mẫu về phòng, lại dặn tiểu đệ thu dọn một phòng hỗn độn.

Đường Đại Giang sớm là trụ cột trong nhà, mơ hồ trở thành người nói chuyện có trọng lượng nhất. Chọn lựa đối với tổ mẫu là chính sách dụ dỗ, đối với cha mẹ mình không khách khí như thế, thấy hai người bọn họ vẫn đang tranh chấp, oán trách, lập tức liền lạnh mặt, “Hai người có dừng lại không?”

“Là Thất thúc xin lỗi chúng ta, hay là chúng ta xin lỗi Thất thúc, trong lòng hai người vẫn không rõ sao? Chính là hai người giả bộ hồ đồ không hiểu, người trong thôn cũng tựa như gương sáng, huynh muội chúng ta vì mấy chuyện này mà bị người ta đâm sau lưng còn thiếu sao? Bản thân ta mất thể diện nhiều năm thế này, không muốn hài tử của ta lại bị người ta nói lang tâm cầu phế.”

Lại ra lệnh cưỡng chế mấy đứa nhỏ: “Sau này nhìn thấy một nhà ông Thất thì nhớ chào hỏi! Nếu ai đụng phải mà còn cửa miệng hồ lô, trở về ta đánh nó!”

Đường Bảo Phúc và Trương thị không làm chủ được Đại nhi, lấm bầm oán trách mấy câu, rốt cuộc không dám mạo hiểm mất đi phần lương thực Đường lão đúng hạn đưa tới. Sau lần đó, Trương thị không dám cùng bọn nhỏ nói chuyện dối gạt nữa. Vì vậy, Đường gia đời thứ ba, chính là Đào Đào và huynh đệ đồng lứa, hai phòng từ từ quan hệ thân thiện hữu hảo, nguyên là có một nhà bộ dạng thân thiết. Chuyện này tạm thời không đề cập tới.

Đường Hà nghe cha mẹ căn dặn, mang khoai lang luộc chín cho Chu thị. Chu thị xúc động rất nhiều, “Không nghĩ tới còn có một ngày như thế... Người một nhà ồn ào đến dạng như vậy,” lắc đầu một cái, thở dài nói, “Chuyện này muốn nói tỉ mỉ từ đầu, lại nhắc đến cả tổ tiên, cho nên ta không rõ đúng sai.”

Đường Hà trầm mặc, thật ra thì nàng nghĩ, coi như là người thân, không hợp cũng không cần cưỡng cầu.

Chu thị lại có cái nhìn bất đồng, “Rốt cuộc là huyết thống, hòa thuận mới phải, nếu không huynh đệ ruột thịt rạn nứt, bị người trong thôn xem thường không nói, người ta thấy huynh đệ đơn bạc, có thể nghĩ đến bắt nạt người, chính là nữ nhân xuất giá ở nhà chồng, không có huynh đệ nhà mẹ để chống lưng, sẽ bị chị em dâu khác đè đầu.”

Thì ra nông thôn thời cổ sinh nhiều con, là vì nhiều người lực lượng lớn. Sắp thành thân, Đường Hà tỏ vẻ rất áp lực.

Chu lão gia tử mời người tính bát tự của cháu trai và Đường Hà, rất hợp. Một ngày kia, chính thức tuyên bố cùng mọi người hôn sự Chu Nam Sinh và Đường Hà.

Tới cửa cầu hôn phải chuẩn bị tốt kim tiền, tơ ngũ sắc, rượu trắng, cành lá hương bồ, cây quỳn bá trường sinh (người ta gọi là cây chân vịt), chim nhạn. Bốn thứ đầu, người trong nhà có thể chuẩn bị tốt, cành lá hương bồ Chu Nam Sinh tự mình đến bờ sông hái, quỳn bá trường sinh phải lên núi cao, chọn lựa một cành xanh lục. Chim nhạn thì cần phải đến nơi thật cao trên đỉnh núi, kiên nhẫn chờ ngủ đông mấy ngày, hãn mới có thể bắt được chim nhạn hoàn hảo, không bị thương.

Vì thế, Chu Nam Sinh mấy ngày qua đều ra vào giữa núi rừng, đôi khi trở lại, có thể thấy trên quần áo và cánh tay, là dấu vết bị móng vuốt nhọn đã thương, Từ thị nhìn, vừa đau lòng lại vừa bất mãn, “Chính là không bắt được song nhạn cũng không gấp, ban đầu Đại ca con không phải dùng một đôi gà trống mái thay thế sao? Con nói làm sao hết lần này tới lần khác, đến phiên Đường gia cô nương, lại phải coi trọng như vậy?”

Chính là Chu Bắc Sinh cũng không thỏa mãn, ông nội tuyên bố hôn sự Tam ca, mẹ hãn đứng trước gót chân hãn cảm rằm một ngày, “Tam ca con sắp thành gia rồi, con cũng không còn nhỏ, mẹ cho con lưu ý...” Không có ai hơn tam nữ Trương gia, ấu muội Lý gia, đều là cô nương phú hộ, lại có nhan sắc, cùng hãn đúng là đẹp đôi. Chu Bắc Sinh một lời ước mơ ‘hồng tụ thiên hương, cây mơ nấu rượu’, khi nào thì nghe lọt? Nhìn Tam ca chuẩn bị quà tặng theo như cổ lễ, hãn ở một bên chê cười, “Huynh chuẩn bị song nhạn sao? Đường gia Hà biểu tỷ hiểu được cái gì gọi là ‘nhạn tắc tùy dương’ (Chim nhạn bay về phía Nam) sao? Huynh tặng một đôi gà trống mái là tốt nhất, nhà bọn họ còn có thể ăn.”

Chu Nam Sinh bất đắc dĩ, “Bắc Sinh, đủ rồi.”

“Cành lá hương bồ tỷ ấy có thể hiểu không? ‘Quân như bàn thạch, thiếp như bồ vi’ (Ý là chàng thì cứng rắn, thiếp thì mềm mại). ‘Bồ vi nhân như tơ, bàn thạch vô dãi đi’. Hừ!” Chu Bắc Sinh càng nói càng bực mình, phất tay áo bỏ đi.

Chu Đông Sinh không giải thích được, “Tiểu đệ rốt cuộc đang giận gì?”

Chu Nam Sinh cười khổ, tiểu đệ vẫn cho là mình cùng ý nghĩ với hãn, hai người đều muốn cưới một tiểu thư tinh thông cầm kỳ thi họa, phu thê ‘cử án tề mi’ trải qua cuộc sống thần tiên. Hiện tại thấy hãn tùy tiện cưới một biểu muội, chỉ sợ là hãn không tranh cãi, “Không có chuyện gì, đệ ấy đau lòng đệ, sợ đệ thành thân ủy khuất.”

Chu Đông Sinh nghe vậy cười ha hả, “Thành thân có gì ủy khuất? Vui mừng còn chưa đủ nữa là.” Lại dùng khuỷu tay huých huých huynh đệ mình, nháy mắt ra hiệu, tràn đầy ý tứ hàm xúc.

Sau vài giây Chu Nam Sinh mới hiểu ý, mặt chậm chậm đỏ lên.

Chu Đông Sinh cười lớn tiếng, vỗ vỗ lưng huynh đệ, “Xấu hổ gì chứ? Ca nói là nói thật. Ai, nói một chút, có phải đệ rất thích Đường gia biểu muội không? Lễ cầu hôn chuẩn bị thật dụng tâm, Đại tẩu đệ so sánh, nói ta lúc đầu không xem trọng, mấy ngày nay cho ta nhìn sắc mặt khó coi.”

Chu Nam Sinh chờ nhiệt ý trên mặt tản đi, suy tư một hồi, thật tình hồi đáp, “Đệ tưởng tượng qua rất nhiều lần, có một ngày đệ đón dâu, sẽ tự mình bắt song nhận đưa cho thê tử.”

Từ đó nguyện ‘trên đất liền càn, trên trời liền cánh’.

Lý thị vui rạo rực, tuyên bố với người trong nhà, Chu gia rất nhanh muốn tới cầu hôn, Nam nhi tốt Chu Nam Sinh sắp trở thành con rể nhà mình rồi!

Đường Tiểu Sơn hoan hô lên, càng không ngừng hỏi, “Tỷ tỷ, có thật không?”

Đường Hà rất bất đắc dĩ, Tổng thị thấy nàng xấu hổ, cười phụ họa, “Tiểu thúc, mẹ nói Nam Sinh biểu ca của đệ sắp tới cửa cầu hôn, đương nhiên là thật.”

Người một nhà đều rất vui mừng, nhớ lại dường như tình trạng chu gia rất tốt, nhân phẩm Chu Nam Sinh cũng rất tốt.

Ai nói hiện đại thân thiết thực tế, hôn nhân cổ đại mới đúng là bản chất này, Lý thị nói, “gả Hán gả Hán, mặc quần áo, ăn cơm. Gả ột người Hán tử, chính là để cho Hán nhận lấy hạt bắp từ cha mẹ, để cho Hán kiếm cơm ăn cho con, kiếm quần áo cho con mặc.”

Đường Hà cảm thấy lời này rất hiểm ác, Hán tử cưới thê tử, mưu đồ cũng không phải may quần áo cho nàng, đưa cơm tới tay, mà là nô dịch nàng, để nàng sinh con dưỡng cái, lo liệu việc nhà...

Trong đầu tưởng tượng càng ngày càng âm u. Đường Hà bị không khí vui mừng khôn xiết khiến cho buồn bực, dứt khoát ra ruộng làm việc.

Xuyên qua rừng cây nhân, mới vừa vào đến rừng trúc, nàng bị cản lại.

“Cho người.” Một thời gian không gặp, Tạ Tuyết Mai một tay cầm hai cái rổ, nhìn thấy nàng, một bộ dạng đợi thật lâu không nhận được, “Lần trước người đỡ ta đi gặp lang trung, ta nhớ tới ân tình của người, cho người một rổ trứng gà. Ta nghe mẹ chồng nói nhà các người khó được ăn trứng gà phải không? Vừa lúc người ăn bồi bổ, nhìn người thật gầy.”

Có vài người nói chuyện, chính là làm cho người ta bốc hỏa. Đường Hà trầm mặc nhìn nàng ta, nhắc nhở mình không nên so đo với nữ nhân mang thai.

Tạ Tuyết Mai thấy nàng không nhận lấy, có chút nóng nảy, “Hắc, người đừng cho là ta muốn lấy lòng người, ta cần sao? Chỉ là ta có ân báo ân. Cầm lấy!” Kiên quyết nhét hai cái rổ vào trong tay nàng, “Còn một rổ đủ trong vườn nhà ta, người nhìn ngực người xem, đúng là phẳng lì, nên bồi bổ.”

Đường Hà một tay không cầm được hai rổ, chỉ là để đồ trên vai xuống. Nghe Tạ Tuyết Mai nói chuyện, cảm thấy nàng ta nghĩ một đằng, nói một nẻo, nàng không nhận được, “Ta đều nhận, người có chuyện gì nữa không?”

Tạ Tuyết Mai bị ghen, một hồi lâu nói, “Ta phải lấy rổ về...”

Đường Hà bỏ đồ vật vào trong quang gánh, trả lại rổ trúc cho Tạ Tuyết Mai, “Cám ơn trứng gà và đủ của người, ta đi trước.”

“Ồ...” Tạ Tuyết Mai còn muốn nói chuyện, thấy Đường Hà quay đầu lại nhìn mình, dừng một chút, tay đặt lên bụng mình, “Hiện tại Trương gia rất coi trọng bụng của ta, ta...”

“Chúc mừng, cứ tiếp tục duy trì hạnh phúc.” Đường Hà không muốn nói chuyện phiếm với nàng ta, cũng không muốn làm bạn bè với nàng ta. Ban đầu giúp nàng ta, không cầu báo đáp, nhưng lần này cũng không muốn kiên trì không cầm tạ lễ, cầm cho phải, từ đó thanh toán xong.

Trúng gà dễ vỡ, Đường Hà chỉ có thể về nhà trước, mới ra khỏi rừng trúc, đã chạm mặt Chu Nam Sinh.

Hôm nay hắn không giống ngày thường, mặc bộ đồ mới, trên mặt rạng rỡ. Nhìn thấy nàng, hắn cũng sững sốt, nhưng ngay sau đó cười lên, cho nàng nhìn đôi nhạn trong lồng trúc, “Một nhạn công, một nhạn thư, lấy song nhạn đồng quy ý tứ.”

“Tiểu Hà, song nhạn tặng uội.”

39. Chương 39

‘Kim tiền hòa minh bất chỉ, ngũ sắc ti chương thải khuất thân bất cùng, thành tửu hàng phúc, bạch tửu hoan chi do, bồ chúng đa, tính nhu, vi nhu chi cử, nhạn tắc tùy dương’.

(Ha ha, ta sr nha, đoạn này ta chịu chết, k hiểu nổi, đại khái là nói về năm loại lễ vật í mà).

Đây là tục lệ các vị tổ tiên truyền lại từ ngàn đời, thật giống như truyện cổ tích ở trần gian, Đường Hà sống lâu ngày trong bùn, cho tới bây giờ vẫn nghĩ không liên quan đến mình.

Nàng đã từng nhận rất nhiều hoa, người yêu vì nàng quỳ xuống, đeo lên nhẫn kim cương, nhưng mà hôm nay, thanh niên trước mặt nàng cầu hôn bằng lễ vật mang phong cách cổ xưa, đã không ít lần nàng tự giễu, tìm chết lãng, vậy mà nay, đột nhiên trong lồng ngực nảy lên mãnh liệt.

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời men theo gò má người thanh niên, ánh mắt chuyên chú, khóe môi mỉm cười, có hai phần động lòng người—trước đây, trí nhớ đối với hình dáng hắn là trống không, hôm nay lại nhìn ra vài phần anh tuấn thi vị.

Một gốc cây cổ thụ cao ngất, Đường Hà hoảng hốt nghĩ.

Ở trước mặt, thanh niên trẻ tuổi tươi mát, trong lòng Đường Hà tự nhiên sinh ra hai phần bi thương: Đây là người ta sắp gả, ta sẽ cùng hắn già đi.

Chu Nam Sinh không biết suy nghĩ trong lòng nàng, mắt hắn chỉ thấy thiếu nữ làn da màu mật ong được mặt trời thấp sáng, ánh mắt to mà trong suốt, trên mặt hiện ra một chút mờ mịt, ngưng ngưng, lộ ra vẻ đáng yêu khả ái.

Tim của hắn mềm mại hơn chút. Cứ như vậy đi, hắn nghĩ đến, đây chính là nữ tử ta muốn cưới, “Ta sẽ đối tốt với muội.” Hắn trịnh trọng nói.

Đường Hà nở nụ cười. Trước kia, nàng đối với lời thề không xa lạ, lời thề mới bắt đầu luôn là chân thành tha thiết, động lòng người, chẳng qua sống đã lâu, lời thề từ đó mà phai nhạt dần đi.

Nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt trịnh trọng của thanh niên, nàng cười, cười đến rục rờ, gật đầu, “Dạ.”

Nhà trai tới cửa cầu hôn, hai bên trao đổi thiếp canh (ghi ngày, giờ, năm, tháng sinh), hôn sự lần này mười phần chắc mười. Hôn sự khuê nữ đã định, nhà trai sẽ mang sinh lễ tới, kế tiếp chờ ngày tốt, tân lang mang kiệu đỏ thắm tới rước tân nương và đồ cưới nàng vào cửa.

Chung thân đại sự của khuê nữ có tin tức, Lý thị quả thật vui mừng đến nỗi muốn hóa thành đóa hoa bay lá tả, nhưng sau khi mừng rỡ, trong lòng bà lại cảm thấy một tia lo lắng.

“Khuê nữ ta sau này sẽ phải chịu khổ đi.” Ban đêm lần qua lộn lại, không ngủ được, Lý thị lấy cùi chó huých Đường lão, thở dài thở ngắn. “Nữ nhân gả cho người, không thể tự tại như lúc làm cô nương.”

“Bà...” Đường lão hết chỗ nói, ông ban ngày cao hứng, bị Chu Nam Sinh bồi uống rất nhiều rượu, giờ phút này, chính là thoải mái như ở trên mây, không muốn để ý đến lão thê, nhưng lại sợ bà quanh co nhiều, hậu quả lại nghiêm trọng hơn, “Cô nương gia nào không lấy chồng? Khuê nữ ta cũng phải trải qua một lần, huống chi Nam Sinh nhân phẩm tốt, nhà bọn họ giàu có, gả đi không sợ thua thiệt. Chính là bà, không phải chịu đựng qua chuyện đó sao?”

Ông chưa dứt lời, đã gọi lên chuyện thương tâm của Lý thị, “Ôi chao, năm đó ta gả cho ông đã chịu biết bao đau khổ...”

Bao nhiêu chuyện xưa đã tích tụ tại cổ họng, nói liên miên cần nhằn, thấy nam nhân trước sau không trả lời lại, dùng sức tách thân thể ông ra, mới phát hiện người đã ngủ như chết.

“Lão đầu tử chết đi!” Lý thị không cam lòng hung dữ véo ông mấy cái, thấy ông ngủ say, bà đắp cho ông cái chăn mỏng, bản thân mình vẫn mở to ánh mắt, sầu lo cuộc sống hôn nhân tương lai của nữ nhi.

Ngày hôm sau bà hạ quyết tâm, trong lúc nữ nhi đợi gả, tiến hành huấn luyện ma quỷ, nhất định phải luyện nấu nướng, châm tuyền thật tốt.

“Mẹ,” Đường Hà bất đắc dĩ, “Chúng ta nhiều việc, con không làm, cha sẽ bận không chịu nổi, người yên tâm, con hiểu được nặng nhẹ, con sẽ tìm thời gian luyện thật tốt.”

Lý thị không chấp nhận, “Khuê nữ, không phải ta chê con nói mạnh miệng, con cho rằng đồ ăn cứ thả trong nồi nước sôi nấu chín là được? Hay là cắt quần áo thêu hoa làm hai cái là được? Chính là trời đã cho từng người, muốn giỏi thì phải luyện tập. Chậm nhất là sang năm con phải gả, nơi nào còn để cho con ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới.

Lý thị càng nói càng ảo não, “Có trách thì trách ta lúc đầu xem con là một sức lao động tốt, không để cho con làm một chút chuyện nữ nhi, hiện tại thì tốt rồi, con một cô nương gia tay chân vụng về gả đi, sẽ bị ghét bỏ mất.”

Đường Hà há mồm muốn giải thích, mẹ nàng không cho nàng cơ hội, “Con sẽ phải xuất giá đến nhà người, sau này việc trong nhà con cũng không quản được. Hôm nay con cứ an tâm ở nhà luyện tốt nấu nướng cùng châm tuyền cho ta.”

Cứ như thế, Đường Hà bắt đầu chương trình tu luyện nước sôi lửa bỏng trước khi xuất giá.

Cho tới bây giờ, mười ngón tay của nàng không phải dính nước sôi. Hiện tại dùng củi nhóm bếp, càng lộ ra vẻ chật vật.

Lý thị nhìn nữ nhi bị hun đen như diễn viên hí khúc, khói xông vào mắt, nước mắt nước mũi chảy tèm lem, vừa lau cho nàng, vừa nghi ngờ nói: “Con trước kia mặc dù nấu đồ ăn khó ăn, nhưng mà đốt lửa không đến nỗi vụng về. Làm sao mấy tháng không làm công việc phòng bếp, đã trở thành như vậy rồi?”

Đường Hà bị đả kích thật sâu. Chẳng qua nàng tâm tính trưởng thành, quyết tâm chịu đựng luyện hơn mười lần, thời gian sau, đốt lửa từ từ thành thục. Cộng thêm trước kia được ăn rất nhiều đồ ăn ngon, tìm tòi làm một chút hình thức đơn giản, lại có một chút màu sắc, hương vị đều đủ cả.

Đầu này Lý thị tỏ vẻ thỏa mãn, đầu kia Chu thị đối với châm tuyền Đường Hà than thở không ngừng.

“Hà ôi, con thêu cái này là cái gì vậy?”

“Hoa sen mà.” Đường Hà cầm lấy hà bao mình thêu, phía trên thêu phần hồng, nhị hoa vàng nhạt, nàng cảm thấy nhìn một cái là có thể biết ngay là hoa sen, “Hôm kia Chu Nam Sinh bảo con thêu hà bao cho huynh ấy, giăng co mấy ngày, cuối cùng cũng thêu xong.”

Chu thị dở khóc dở cười, “Ta thấy thế nào mà chính là mấy màu đỏ tròn tròn và mấy màu vàng tua tua vậy?” Lão nhân thật lòng cảm thấy lạ đời, “Cô nương gia thêu kém như vậy, thật đúng là không thấy nhiều. Được rồi, con cũng đừng thêu hoa nữa, trước cứ may quần áo đi đã.”

“Đồ con thêu ngàn vạn lần đừng tặng, Nam Sinh dùng, bị người ta nhìn thấy lại muốn cười.”

“... Vâng.”

Hôn sự khuê nữ đối với hai họ là chuyện tốt, có rất nhiều việc cần chú ý, gấp cũng không được.

Chu gia định ngày xuất giá, ngày Chu thị về nhà mẹ đẻ nhất hài cốt cho cha tới trước.

Đường lão theo lời đã định, đưa Đại nhi, Tiểu nhi, Đường Hà cùng trở về, Đường Hà và Chu Nam Sinh đã có hôn ước, theo lý phải tránh tị hiềm, chẳng qua Chu gia cố ý nói chuyện, nói lão nhân trong tộc có ý kiến nàng cũng thấy, lần này nàng đi cùng cho phải.

Như thế bọn họ một nhóm năm người, một ngày mặt trời vừa lên, xuất môn lên đường. Đi nhanh hơn một canh giờ, đến Chu gia, mọi người đang lạy tể lúc sáng sớm.

Chu lão thái gia có ba nhi tử, bốn nữ nhi, còn sống chỉ có tiểu nữ nhi Chu thị, bà là nữ nhi duy nhất xuất giá trở về nhà. Ba huynh trưởng Chu thị mặc dù chỉ có Chu lão gia tử còn sống, nhưng con cháu hai huynh khác không ít, hai phòng giả trẻ lớn bé phải đến hai mươi mấy đầu người. Cộng thêm một nhà Nam Sinh và mọi người Đường gia, đầy cả một từ đường Chu thị rộng lớn.

Có khác một chút, tộc lão bối phận lớn cũng đến trong từ đường giúp đỡ chủ trì nghi thức.

Có lẽ Chu Nam Sinh ở tại nhà cũ, tiếp xúc quan hệ với mấy lão nhân, mấy lão nhân đối với Chu Nam Sinh luôn có mấy phần thân mật, thấy Đường Hà cũng dẫn theo mấy phần hiền hòa.

Đường Hà chỉ cảm thấy tay mình bị mấy lão nhân thay nhau cầm đến nóng lên, khóe miệng cười quá lâu, cứng đến độ thả không xuống. Không thể làm gì khác hơn là tìm một chỗ không người, trốn vào trong góc, tạm thời tránh xa ánh mắt đánh giá của cả phòng.

“Mọi người chẳng qua có chút tò mò với muội,” phía sau Đường Hà vang lên một âm thanh nữ tử cùng tiếng cười, xoay người lại phát hiện đúng là Nhị tỷ Chu Nam Sinh, Chu Tây Tú, “Muội bỏ qua cho.”

“Muội biết.” Đường Hà cảm nhận được thiện ý của nàng, cũng mỉm cười với nàng, “Chào tỷ tỷ.”

Gọi một nữ tử hai mươi mốt tuổi làm tỷ tỷ, Đường Hà bày tỏ, nàng đã không có chút áp lực tâm lý nào.

Một tiếng gọi tỷ tỷ làm nụ cười Chu Tây Tú càng đậm, “Hôm kia thời điểm đi nhà muội làm mai, ta vốn muốn đi gặp muội một lần, nhưng mẹ nói ta một nữ tử đã gả, đi không thích hợp. Hiện tại gặp được, quả nhiên rất thanh tú.”

Đường Hà cũng cười, “Tỷ tỷ lớn lên nhìn mới phải trầm trồ khen ngợi đấy.”

Kế tiếp, Chu Tây Tú hỏi một câu Đường Hà hằng ngày ở nhà làm chuyện gì tiêu khiển, nấu nướng chăm tuyền làm được như thế nào. Đường Hà nhất nhất trả lời, nhưng trong lòng cảm khái, tiểu cô cười đến khí thế, cùng một ruột với mẹ chồng. Hiện tại không phải thay mẹ chồng tương lai thăm dò tình hình sao? Đoán chừng Từ thị đối với mình, vẫn không hài lòng.

“Nhị tỷ,” Chu Nam Sinh không tự chủ được, đuổi theo thân ảnh Đường Hà, lúc trước thấy nàng lặng lẽ đi vào trong góc, xoa xoa khóe miệng, cho dù tâm tình buồn bực, cũng bị chọc cho buồn cười, mới nghĩ tìm thời cơ nói với nàng mấy câu, thì thấy tỷ tỷ nhà mình đi trước một bước, nhẩn nải nhìn bọn họ nói chuyện một hồi, lại nhin không được, sang đây xem đến tận cùng là nói gì, “Hai người hàn huyên gì đấy?”

“Chúng ta nói chút ít đề tài nữ nhi, đệ lại muốn xem nào nhiệt gì đây?” Chu Tây Tú đoán được tâm tư Tam đệ, lườm hằm một cái.

Chu Nam Sinh nhất thời có chút ngượng ngùng, nói không ra lời, cúi đầu nhìn Đường Hà.

“Đệ còn chưa có thê tử đã gấp như vậy sao.” Chu Tây Tú bắt đắc dĩ, “Được, Nhị tỷ thức thời, để đệ và biểu muội ở riêng.”

Chu Tây Tú tránh đi, trong lòng suy nghĩ, khó trách mẹ nói trong lòng không thoải mái, thê tử còn chưa cưới được, đệ đệ nhà mình đã căng thẳng trợ giúp rồi.

Còn hai người đứng ở góc tường, Chu Nam Sinh há miệng, hồi lâu chỉ nói: “Muội...”

Đường Hà chờ hần hạ văn, đợi hồi lâu không thấy, không thể làm gì khác hơn là tự mình hỏi hần, “Huynh có ổn không?”

Hiện tại hỏi thăm thế này, cũng giống như hỏi ‘Huynh ăn chưa?’, ‘Khí trời thật tốt!’.

Chu Nam Sinh lại thật tình trả lời, “Rất tốt... Chính là vừa cố gắng làm ăn ở cửa hàng, vừa tăng cường chuẩn bị cái kia... ách... chính là sính lễ...”

Bởi vì hần không khỏi ngượng ngùng, nóng bỏng, Đường Hà cũng không tự chủ được, trên mặt bị lây nhiễm một tầng nhiệt. Trải qua rất nhiều ngày, rốt cuộc nàng đã cảm thấy đích thực người trước mắt này sắp trở thành tượng phũ. “Ách... đúng rồi, huynh muốn hà bao.”

Chọn chọn, vụng về móc ra một tiểu hà bao, đưa cho hần, “Thủ nghệ của ta không tốt lắm, huynh đừng ghét bỏ.”

Tính thù hà bao xong, nàng không biết thù hoa, không thể làm gì khác hơn là chỗ góc nhỏ hà bao, thù chữ ‘Nam’ nho nhỏ.

Chu Nam Sinh nhận, nghi ngờ nói: “Muội biết chữ?”

Đường Hà bắt đắc dĩ, lấy cớ vẫn hay dùng, gật đầu nói: “Khi còn bé, có theo Quế tiên sinh trong thôn học qua, vẫn chưa quên, cũng coi như nhận biết, viết được mấy chữ.”

40. Chương 40

Mấy đời Chu thị đã lạy từ đường, dùng qua rượu và đồ ăn, còn lại tộc lão đều từ nhà đi, bọn con cháu của lão gia quá cố, bao gồm Chu lão gia tử và Chu thị cùng nhau lên núi.

Khắp trên Thanh Sơn hoa dại nở rộ, không có dấu chân người đi tới khe núi, nơi lùm cây cảnh Liên Diệp Mạn, cỏ dại thật nhiều. Đoàn người men theo sơn đạo đi lên, đỉnh đầu mặt trời dần dần nóng rực, Đường Hà nóng đến nỗi thái dương mồ hôi nhỏ giọt.

Đoàn người dừng lại nghỉ ngơi, nàng vội vàng cầm nước cho lão nhân uống. Chu lão gia tử ngồi gần Chu thị, ông cũng thuận thể nhận lấy nước Đường Hà đưa tới, cười nói với muội muội, “Muội không phải hoàn toàn không có phúc khí, ta xem một nhà Nhị Đản đối xử với muội, không kém con cháu ruột.”

Chu thị cũng cười, gật đầu nói, “Thật đúng như vậy, đoán chừng kiếp trước muội đã làm chuyện ác, ông trời phạt muội không thể vì lão Đường gia sinh hạ nhi tử, lưu lại hương hỏa, nhưng lại nhìn muội kiếp này là một lương dân, ông trời chiếu cố muội, lại đưa tới một nhà Nhị Đản hài tử hiếu thuận.”

Vừa dặn dò Đại Sơn mau nghỉ ngơi một chút, “Hài tử ngoan, con cũng uống mấy ngụm nước đi.” Vừa lấy khăn tay ra cho hắt lau mồ hôi, “Đại Sơn mệt lắm rồi hả?”

Chu thị đi đứng bất tiện, không leo núi được, Đường Đại Sơn công bà đi, dù hắt trẻ trung khỏe mạnh, cũng mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, lần này hắt ngồi dưới đất, nhận chén muội muội đưa tới, ừng ực hai cái liền uống sạch nước trong chén, tùy tiện lấy tay lau đi nước đọng trên khóe miệng, Đường Đại Sơn thật thà cười nói, “Bà Tam, con không mệt, con còn có thể công người qua lại mấy lần nữa.”

Đường lão ở một bên cười gật đầu đồng ý, “Tam bá nương, Đại Sơn cậy mạnh, thường ngày lên núi đốn củi, vẫn như thường chạy tới chạy lui, chính là nó công không được, không phải còn có con sao?”

Chu lão gia tử nghe vậy, cười nói với muội muội, “Phụ tử hai người bọn họ hiếu kính, có việc đều tranh làm, muội còn mười mấy cháu ngoại trai, chính là muốn hiếu kính muội, nhưng đều không tìm được cơ hội.”

Chu lão gia tử lớn tuổi, cũng là con cháu công lên núi, nhưng là hăng hái nổi lên, có thể tự mình đi một đoạn ngắn. Chu gia con nối dõi nhiều, đám nam tử lần lượt công hai lão nhân một hồi, là có thể đi qua đi lại đường núi này.

Chu thị cảm khái cùng lão ca mình, “Cha ta ở dưới thấy con cháu đầy đàn, nhiều người như vậy, vai dựng vai, chân đạp chân đến tể ông, không biết vui thành dạng gì đây.”

Chu lão gia tử xem thường, “Lão đầu tử không quan tâm cái này đâu.” Người đọc sách trong miệng nói rất nhiều tình tình ái ái, trên thực tế không hiểu biết công việc nhà, không để ý con cái, là người bạc tình nhất.

Chu thị biết khúc mắc huynh trưởng, không nói thêm gì nữa.

Tại đây rất nhiều người, trừ trưởng bối lớn tuổi còn nhớ rõ giọng nói và dáng điệu nụ cười của lão thái gia, bọn tiểu bối chỉ nói chuyện với ông vài lần, đã quên mất hình dáng của ông. Vì vậy lần này chỉ lạy tể bình thường cùng gia tộc, đầy lòng một tia bi thống không có, chỉ mỗi Chu Nam Sinh, từ nhỏ đã sớm chiều cận kề cùng lão nhân, đều do một tay ông nuôi lớn, đối với lão nhân gia vẫn còn tình cảm sâu nặng, vì vậy càng đến gần mộ phần ông, tâm tình càng ủ dột, ngay cả bọn huynh đệ tỷ muội trêu ghẹo “Thê tử tương lai người lớn lên thật thanh tú, thoát nhìn cũng là tính tình ôn hòa ấm áp, người thực có phúc khí ha ha,” hắt chỉ miễn cưỡng đáp lại hai câu.

Mọi người tiếp tục leo núi, gần hai canh giờ, rốt cục cũng đi tới trước mộ phần lão thái gia.

Sau khi mọi người làm một phen nghi thức vóc dáng tiểu tụy, liền đào mộ phần, mở hòm quan tài ra, không bỏ sót phần nào, đem di cốt lão nhân bỏ vào trong bình.

Di cốt bao gồm cả bình, một lúc sau bị vùi vào trong đất một lần nữa, mọi người chống đỡ ánh mặt trời, bận bịu cả nửa ngày, liền nghỉ ngơi ngay tại chỗ. Chúng phụ nhân lấy ra cái ăn, nước uống, lấp đầy bụng. Đường Hà sau này sẽ gả vào Chu gia, rất tự giác theo sát một đám đại nương đại tỷ thu xếp.

Chu Nam Sinh ngay từ lúc mở hòm quan tài, trong mắt chứa đầy nước mắt, Đường Hà chú ý đến hân hời lâu, thấy hân không ăn gì, một mình một người lấp đầy đất ở mộ phần cũ, liền thở dài, cảm thiết thu, trầm mặc lấp cùng hân.

Cuối cùng cũng lấp xong, Chu Nam Sinh tách bụi gai, trồng trên mộ phần cũ, “Như vậy năm sau bụi gai lớn lên, người ta sẽ hiểu, chỗ này đã chôn qua người, tự giác chọn nơi khác làm mộ phần.”

Đường Hà không hiểu những phong tục này, cho nên trầm mặc nghe.

“Bọn họ đều nói ngôi mộ mới phong thủy rất tốt, sau này con cháu đời đời có thể no ấm hạnh phúc, không biết lão thái gia đổi chỗ có quen không.” Chu Nam Sinh giống như là nói với nàng, lại giống như tự nói, nói hai câu thì dừng lại không nói được nữa.

“Nghe nói lúc ông cố ngoại qua đời đã hơn tám mươi tuổi rồi,” Đường Hà trầm mặc một hồi, âm giọng nói, “Bà Tam nói uội biết, lão thái gia buổi tối ngủ một giấc, đang ở trong mộng, bắt tri bắt giác qua đời, khi ông còn sống không sinh bệnh nặng, không quá khổ sở.”

Đường Hà là người ôn hòa ấm áp, có kiên nhẫn. Kiếp trước rất nhiều bạn bè thích tâm sự chuyện buồn rầu với nàng, nàng lắng nghe, điều bộ thành khăn mà đồng tình. Chính là cái người sau khi trở thành người yêu nàng cũng nói, “Có một lần nghe em và người cùng bàn nói chuyện, anh ngồi phía sau nhìn, cảm thấy cô bé này lông mi thật dài, ánh mắt lại hiền lành như vậy, anh nhìn, liền để em ở trong lòng.”

Nàng ở trước mặt Chu Nam Sinh yên lặng như vậy, bắt tri bắt giác nói hết, “Lão thái gia tinh thần vẫn minh mẫn, ngày thường người cũng không mơ hồ. Chẳng qua là lớn tuổi, tay chân không nhanh nhẹn nữa, cả ngày ngồi ở ghế bành không nhúc nhích, thích nhất là bảo ta đọc sách cho nghe.”

“Người trong thôn đều nói người ba đời con cháu đều có rồi, là lão nhân thọ nhất thôn. Ta không cảm thấy người già, khi còn bé ta còn kêu người là cha.”

“Lúc ta nhỏ, mùa đông ngủ lạnh, người ôm ta trước ngực một chút xịu cho ấm, chờ ta lớn một chút, ngủ còn luôn thích gác chân lên đùi người.”

“Người cho ta học võ lòng rất sớm, cầm tay ta dạy viết chữ, luôn nói để cho ta đi thi trạng nguyên. Nhưng nếu ta học quá chăm chỉ không để ý đến người, người sẽ cầm đồ ăn vặt kề bên miệng để trêu chọc ta đi chơi.”

“Ta thích nhất mùa đông mặt trời le lói, người sẽ đem ghế bành vào trong vườn phơi nắng, ta ngồi tựa vào chân người đọc sách, sưởi nắng thoải mái, hai người sẽ ngủ mất.”

“Sau ta lớn lên, người cho ta một cái giường khác, buổi tối ta chơi xấu, nằm trên giường không muốn đi, sẽ giả bộ ngủ, người lại ôm ta đến giường của ta, nửa đêm còn đứng dậy nhìn ta, vén chăn cho ta.”

“Có đôi khi ta náo, không chịu ngủ, người lại học tiếng chuột kêu, làm ta sợ.”

“Muội nói, người như vậy, làm sao sẽ già đây?”

“Ta không biết một ngày kia bắt đầu, người càng ngày càng không muốn nhúc nhích, ta giữu cột, nói người lười, cho đến một ngày, ta học trở về, phát hiện người bị ngã, lão nhân xương quá giòn, chân bị gãy, không nhúc nhích được, cả buổi chiều nằm trên chất thải của mình.”

“Người thường nói, lúc người mười mấy tuổi, rất phong lưu, mặc áo tơ, phe phẩy quạt, đi ở trên đường lớn, luôn có cô nương gia ném túi thơm cho người. Người đi học về tranh, uống rượu ngâm thơ, người như vậy, sao có thể chịu được mình có một ngày lại chật vật như vậy đây?”

“Ta chạy ra ruộng, đêm tối mù mịt vô ích, ta không nhìn được khóc lớn.”

“Ta không biết tại sao ông nội chán ghét người, không ai thân cận cùng người, người chỉ có ta.”

“Ta nói với người ta không đi học, ở lại chăm sóc người, dọn phân, nước tiểu cho người.”

“Ta không phải không thừa nhận, người đã già thật rồi. Người càng ngày càng gầy bé đi, chân tay khô héo nhỏ gầy, giống như cành cây khô trải qua mùa đông không phát triển.”

“Có một ngày buổi tối, ta đứng lên vén chăn cho người, sau đó phát hiện người đã vừa lạnh vừa cứng. Ta không có cách nào, không nhúc nhích được, nói không nói được, không thể làm gì khác hơn là ngồi bên cạnh người, ngồi đến khi trời sáng.”

Đường Hà trầm mặc đưa khăn cho hắn.

Chu Nam Sinh nhớ lại lão nhân này, đã vĩnh viễn ngủ say, mà cách bọn họ mấy bước xa là bọn con cháu, đang khí thế ngất trời ăn cơm, nói chuyện phiếm, bọn họ không hề để tâm tới người đã chết, lần này nhặt cốt, chỉ là một nghi thức bọn họ không thể vắng mặt, bọn họ ngồi cùng một chỗ, trò chuyện việc nhà, nói một chút thu hoạch trong ruộng, hôn sự con cái. Đây là thể tục náo nhiệt, hạnh phúc.

Chỉ có người thanh niên trước mặt này, không tiếng động nước nở rơi lệ.

Đường Hà dưới đáy lòng thâm than một hơi, nữ nhân có thiên tính người mẹ, thanh niên yếu ớt bị thương làm cho nội tâm nàng mềm mại.

Không quan hệ gì, nàng nghĩ, hắn sắp trở thành trượng phu của ta, ta nhưng lại đi quan tâm hắn, coi hắn như một nam hài mà dỗ dành. Nam hài này sắp thuộc về mình, ta cứ thử quý trọng hắn xem.

Nàng một lần lại một lần đẩy bàn tay Chu Nam Sinh đã nắm chặt thành quyền, cầm khăn đã bị hắn siết chặt trong tay, ý bảo hắn hơi cúi thấp xuống.

Chu Nam Sinh nước mắt mờ mờ, suy nghĩ nhất thời trống không, thuận theo cúi thấp đầu.

Đường Hà cầm khăn tay lau nước mắt cho hắn, cảm giác được thân thể thanh niên trong nháy mắt cứng đờ.

Thật là bất đắc dĩ, đều đã chuẩn bị thành thân vào động phòng rồi, kết quả đụng vào mặt một chút, người có thể cứng đờ. Ôm thì sao? Hôn môi thì sao?

Ngón tay thiếu nữ ăm áp chạm tới da thịt nhạy cảm, cảm giác như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Chu Nam Sinh mặt trướng đến đỏ bừng, không nhận được ho nhẹ mấy tiếng che dấu.

Đường Hà vẽ mặt không thay đổi, thu lại khăn, hỏi hắn: “Huynh có muốn uống nước không?” người khóc cần bổ sung nước.

“... Không cần.” Chu Nam Sinh không tự chủ được nhìn theo đầu ngón tay thiếu nữ, nghe câu hỏi của nàng, vội vàng thu hồi ánh mắt, ngăn chặn cảm xúc sôi trào trong lòng, “Xin lỗi, ta... Thất thố rồi!”

Đường Hà lắc đầu một cái, nói: “Khóc lên sẽ khá hơn một chút.”

Chu Nam Sinh cảm giác trong lòng mình trống rỗng, tâm tư ồ ạt giống như sương khói tán trên không trung, biến mất không thấy gì nữa. Trống rỗng này làm cho người ta buông lỏng, cho nên hắn không nhận được thất thần một hồi.

“Thật ra ta không quá thường xuyên nhớ tới lão thái gia,” mười mấy giây đồng hồ sau, Chu Nam Sinh phục hồi tinh thần lại, cười cười xin lỗi Đường Hà, “Người qua đời lâu lắm rồi, ta đã không thương tâm như vậy nữa. Chỉ là ta thường xuyên nhớ tới người. Kỳ quái chính là, cuối cùng ta cũng không nhớ nổi bộ dáng của người.”

“Thật ra thì người càng thân cận, chúng ta lại càng không nhớ nổi mặt.” Đường Hà nhẹ nhàng nói.

41. Chương 41

“Sau này... Ách, ta dạy uội nhận biết ít chữ nha?” Chu Nam Sinh nói.

Đường Hà ngạc nhiên nhìn hấn, “Huynh hướng tới hồng tú thêm hương?” Anh nông dân làm xong việc nặng về nhà, không ngã đầu ngủ, lại còn theo đuổi cao như vậy?

Chu Nam Sinh có chút ngượng ngùng, “Muội ngay cả hồng tú thêm hương cũng biết nha...”

Thì ra là bị cho là mù chữ. Đọc sách hơn hai mươi năm, Đường Hà bắt đắc dĩ nói, “Đúng vậy, khi còn bé nghe Quế tiên sinh lầm bầm với sư mẫu, ghét bỏ sư mẫu là thôn phụ.”

Chu Nam Sinh nghe vậy, có chút chột dạ, “Thật ra thì hai người hợp ý là tốt rồi, biết chữ bao nhiêu cũng không gấp...”

Thiếu nữ ánh mắt sáng ngời, tựa hồ nhìn thấu hấn, hấn không khỏi giải thích, “Lão thái gia nói với ta, bà cố đi học vẽ tranh, ta từ nhỏ đến lớn đều nghe được, cho nên...”

Đường Hà gật đầu một cái, “Muội hiểu, muội sẽ không vẽ tranh. Muội cũng vậy, rất muốn gả ột người yêu thương trân trọng mình. Huynh thì sao?”

Chu Nam Sinh lập tức bị sắc nước miếng, “Ta...”

“Tiểu Hà,” Từ thị ở cách đó không xa nhìn hai người bọn họ, sắc mặt có chút không vui, chỉ vào mọi người đang dùng cơm, nói: “Con là văn bối, mau tới đây giúp đỡ dọn dẹp, phải nhanh chóng lên đường.”

Lời này có chút không đúng, chính là Đường lão nghe xong không suy nghĩ nhiều, vẫy tay bảo khuê nữ nhanh chóng làm việc.

Trong đám người, một tiểu tức phụ (con dâu, cháu dâu) cười, khuyên Từ thị, “Thẩm, chuyện nhỏ này có chúng con làm được rồi. Tiểu Hà chưa gả tới đây, vẫn là cô nương gia, việc này còn chưa tới phiên muội ấy làm, cứ để uội ấy nói chuyện với Nam Sinh, người xem, hai bọn họ nói thầm hồi lâu, tình cảm thật tốt.”

Mấy tiểu tức phụ bên cạnh ồn ào lên, chính là em dâu Từ thị, cũng nói Từ thị thật có phúc, nói đến thê tử Tam nhi thanh tú, chẳng mấy chốc mà có thể ôm cháu trai mập mạp.

Chính là thê tử Đại nhi – Dương thị cũng trêu ghẹo để cho tiểu nhi nữ ở với nhau, việc để nàng làm.

Từ thị nghe được, trong lòng tức giận, trên mặt phải miễn cưỡng duy trì nụ cười, “Con bé là người trẻ tuổi, gả tới đây là văn bối, luyện tay trước cũng là lẽ phải.”

Đường Hà sớm đã đi tới, cái dạng chuyện gì nàng chưa từng thấy đây? Cũng không sợ mọi người trêu ghẹo, trên mặt trước sau như một cười ôn hòa, tay chân càng không ngừng hỗ trợ mọi người thu dọn.

“Chưa thành thân mà đã dính như sam, không giống dạng gì.” Từ thị thấy mọi người không nhìn chăm chú nữa, lập tức mặt xị xuống, trách cứ Đường Hà, “Ồ Chu gia chúng ta, con dâu tốt chính là, thành thân rồi cũng không có đạo lý thân mật trước mặt mọi người như vậy, sau này không được phép làm như vậy, có nghe thấy không?”

Trò truyện cũng gọi là trước mặt mọi người thân mật?

Đường Hà tuy có chuẩn bị trong lòng, Từ thị trong chốc lát sẽ không chào đón nàng, nhưng đối mặt như vậy rõ ràng lộ ra bất mãn, trong lòng không quá thoải mái. Chẳng qua nàng cũng không nói thêm cái gì, gật đầu một cái, nói: “Vâng.”

Từ thị gần đây không quá thống khoái, trong lòng dường như bị mèo cào, một chút một chút làm cho người ta phiền não.

Trước hôm làm mai với Đường gia một ngày, Đại tẩu bà lấy ra hai lượng bạc nói muốn trả tiền lại. Thật ra Từ thị đã chuẩn bị tốt tư tưởng, chờ người nhà mẹ đẻ tới đại náo, kết quả chẳng những không có, Đại tẩu còn chủ động nói trả tiền lại. Từ thị mềm lòng một chút, cảm thấy người nhà mẹ đẻ đau lòng mình, mình vừa oán giận, bên kia đã thay đổi.

Đại tẩu Mông thị chịu tội với bà, “Tiểu cô, hôm kia là ta đau lòng hài tử, không chú ý ngôn ngữ nói đến đến muội, muội đừng để trong lòng.”

Từ thị ngượng ngùng, “Ai, sao có thể chứ... Châu Nương là cháu gái ruột của ta, ta cũng rất thương con bé.”

Mông thị miệng mấy lần mở lại đóng, lời đến khóe miệng lại cố gắng nhin xuống, giả vờ đem hà bao đã nhét hai lượng bạc vụn, nhét vào tay Từ thị, “Tiểu cô, tiền này muối trước cứ cầm lấy, cha Châu Nương nói, nhà chúng ta chính là cặn sạch sẽ tiền cũng sẽ trả hết nợ.”

Một câu nhắc nhở Từ thị, “Đại tẩu, bạc này lấy ở đâu ra?”

“... Đại ca muối bán cái ghế dựa lớn bằng gỗ thông của cha, và một ít đồ vụn vặt lẻ tẻ, được hai lượng bạc.”

Từ thị nghe vậy, nhớ tới lão ca những năm này, một chút của cải của cha mẹ lưu lại thua sạch trơn, lửa giận lại từ đáy lòng nổi lên, chỉ là thấy Đại tẩu trong tay còn ôm hà bao cười làm lành, không thể làm gì khác hơn là thở dài một hơi, mệ mội nói, “Đồ là cầm cổ hay bán đứt?”

Mông thị đáp, “Cầm cổ”, Từ thị đưa lại bạc cho tẩu, “Chỗ này của muối còn thêm một chuối tiền, cũng khá nhiều, bảo ca chuộc lại đồ, còn lại, cho các cháu may thêm bộ quần áo.”

Mông thị ra cửa, nam nhân bà một câu lại một câu, dạy bà nên nói thế nào, lần này quả nhiên thấy mục đích đạt được, mừng rỡ trong lòng, ngoài miệng còn làm bộ từ chối mấy câu, “Cái này không tốt... Nợ cũ còn đẩy lại thêm nợ mới...”

Từ thị than thở, bà làm sao không rõ ca tẩu tính toán nhỏ nhặt, nhưng người xưa nói, chẳng lẽ chính bà sống thật tốt, để cho người nhà mẹ đẻ ăn không khí mà sống? “Một xâu tiền này coi như muối cho các cháu ăn mặc. Về phần tiền nợ muối sẽ nói chuyện cùng cha hài tử và cha chồng, cho hai người tri hoãn thêm chút nữa.”

Mông thị thấy bà trước sau không nhả ra để bọn họ không cần trả bạc, rất thất vọng, nhưng lại nghĩ tới có thể kiếm một chút, cho nên ánh mắt mang theo ý cười, lại làm như khó khăn đem bạc cất vào trong túi quần.

Hai người lại hàn huyên chút ít việc nhà, trước khi đi, Mông thị mới làm bộ như lơ đãng nói với Từ thị, “Tiểu cô, có rảnh muối về nhà một chút, bọn nhỏ nhớ cô, hơn nữa Châu Nương, ngày đêm đều khóc, khuyên thế nào cũng không được.”

Từ thị sững sốt, hỏi: “Châu Nương còn vì hôn sự với Nam Sinh mà nghĩ không thông?”

“Còn không phải sao,” Mông thị than thở, “Sau ta suy nghĩ lại lời của muối, cũng muốn thông suốt, nữ nhi gia, phải có duyên với đương gia, gả đi mới không phải chịu khổ. Nếu Châu Nương không có duyên phận này với Nam Sinh, ta sẽ nhìn xem người nào có duyên, không phải tiểu cô đáp ứng nhìn cho con bé người nào có gia cảnh giàu có, tính cách hiền lành đấy sao? Chẳng qua Châu Nương, đứa bé này mắt thấy hết hi vọng, nói trên đời này làm gì có nơi nào tốt hơn nhà cô đây? Cô làm mẹ chồng, biểu ca là người tốt... Ôi, ta khuyên thế nào cũng không khuyên được.”

Lời này của bà cũng là nam nhân dạy nói. Từ lão nói, ông hiểu rõ nhất muối muối, rất dễ mềm lòng với người nhà mẹ đẻ, Châu Nương thật trở thành con dâu bà, xác định có thể hưởng phúc, chính là bạc nhà mình thiếu, bà cũng sẽ nghĩ biện pháp khuyên đương gia xóa bỏ. Như thế, Mông thị nghe tính toán, chính là đã không nghĩ đến Châu Nương, một lần nữa lại đẩy lên hi vọng.

Từ thị nghe, mày nhíu chặt lại, nhưng cũng không giống cái mà Mông thị hi vọng, nói lời đồng ý. Mông thị không thể làm gì khác hơn là ầm ục thẳng bước đi.

Đến buổi tối, Từ thị nói ra với nam nhân mình, mình trái lo phải nghĩ, vẫn cảm thấy Châu Nương làm con dâu thích hợp nhất, dù sao chưa kết thân với Đường gia, có thể coi như xong không?

Chu lão vốn là cười, nghe vậy giận dữ, “Cái gì gọi là coi như? Cha đã nói với tiểu cô rồi, lần này người nhe nhàng nói ra một câu, đừng nói Đường gia khuê nữ, người bảo chúng ta làm sao nói rõ với cô đây?”

Từ thị nói lời này, vốn là giận lấy, nghe nam nhân nói như vậy, ngược lại xúc phạm, “Người khó khăn nói rõ với cô người, ta với nhà mẹ đẻ không khó khăn chặc? Đường Hà cũng chưa đến nhà chúng ta, Châu Nương lại ở rất nhiều ngày! Làm sao, Tiểu Cẩu Tử người, thân thích là người một nhà, người nhà mẹ ta sẽ không định đoạt phải không?”

Chu lão thấy thê tử lời cả nhũ danh ra gọi, vốn còn muốn trả lại một câu “Người nhà mẹ người chính là không giống dạng gì”, rốt cuộc sợ lão thê bốc hỏa khó chịu, đành nhẫn nại đem ý đồ của cha mình nói rõ

ràng, “Cha nói là, chúng ta kết thân với Đường gia, là hi vọng Nhị Đản biểu đệ sau này sẽ thành tâm hiếu thuận tiểu cô, dưỡng lão chăm sóc cho bà trước lúc lâm chung.”

Từ thị nghĩ đến Chu thị phía sau không có người nương nhờ, sau này khó tránh khỏi thê lương, nhất thời không nói nên lời, nhưng rốt cuộc vẫn không cam lòng, “Cũng không thể vì hiếu thuận bà cô mà mượn con ta gánh trách nhiệm.”

Chu lão thấy bà nói xong không giống dạng gì, liền trừng bà một cái, “Khỏi phải nói lung tung! Đường gia khuê nữ thoát nhìn là người dịu ngoan, có gì mà người ghét bỏ?” Thấy bà còn muốn nói nữa, có chút nhịn không được, “Cha ta mấy chục tuổi, ông muốn làm chủ, người ngỗ nghịch cái gì?”

Từ thị ngập đầu bất mãn, không thể làm gì khác hơn là dè xuống, không hề cập tới.

Sau lại, Chu Nam Sinh đi qua đi lại, chuẩn bị cho hôn sự với Đường Hà thật to, mắt Từ thị quả thật muốn phóng ra châm.

Bên kia đám người Từ lão chờ mãi không thấy Từ thị đáp lời nói chuyện, đi hỏi thăm một chút, mới biết Chu gia đã cầu thân với Đường gia. Cái này Từ lão cũng bất chấp, không nghĩ tới đề tài đưa ra làm Từ thị đau lòng, trực tiếp lôi kéo nữ nhi, tới cửa tìm bà, trực tiếp hỏi: “Tiểu muội, muội nói muội họ gì?”

Từ thị nghe xong, không giải thích được, “Ta với huynh một cha một mẹ, huynh nói ta họ gì?”

“Muội cũng biết muội cùng cha mẹ với ta à?” Từ lão hừ lạnh nói, kéo nữ nhi đến trước gót chân Từ thị, “Đây có phải là cháu gái ruột của muội không?”

Từ thị đã rõ ràng ý đồ của Đại ca, thấy Châu Nương cũng là bộ dạng cần môi dưới, buồn bực không vui, vội kéo nàng ngồi xuống ghế bên cạnh, “Ca, muội biết huynh muốn nói gì, muội cũng đau lòng Châu Nương, muội nhất định nhìn cho con bé một hôn sự tốt...”

“Nhà muội chính là hôn sự tốt nhất!” Từ lão không nhịn được cắt đứt lời bà, “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài! Châu Nương một lòng một dạ chỉ muốn Nam Sinh, muội là cô ruột không thể mặc kệ được.”

Châu Nương nghe cha nàng nói xong lời này mặt đỏ đến tận mang tai, nhưng vẫn ghi nhớ lời dặn, lập tức nhìn về phía Từ thị khẩn cầu, “Cô...”

Từ thị tâm hoảng ý loạn, “Làm sao ta lại không vui lòng để Châu Nương làm con dâu chứ, nhưng mà ông nội Nam Sinh đã làm chủ, chúng ta đều đã cầu thân với cô nương người ta rồi, không thể được nữa rồi! Châu Nương, mấy nữa cô sẽ tìm cho con một người tướng mạo tốt!”

Từ lão nói hồi lâu, miệng lưỡi đều đã mỏi cả, chuyện còn không có như ý, liền vỗ cái bàn nổi giận, “Rất tốt! Ta chưa từng thấy cô nào bất kể sống chết cháu gái, đi thiên vị người ngoài! Quả nhiên nữ nhi hướng ngoại, người không phải họ Từ, sau này lấy tế cha mẹ, người không cần phải trở về đâu!”

“Đi!” Từ lão lôi kéo nữ nhi đứng dậy, trước khi đi còn quát lên với Từ thị đang ngây người, “Chuyện này còn chưa xong đâu!”

Từ thị sau lần đó lại nhờ người tiện thể nhắn về nhà mẹ đẻ, chỉ là một câu cho đại ca đại tẩu, “Vong bản thiên vị bạch nhãn lang!” (đại ý là người quên đi gốc gác cũng không bằng kẻ khinh người).

Mấy lần như thế, Từ thị giận thật rồi, bà giúp đỡ ca tẩu con thiếu sao? Nếu bà quên gốc gác, trên đời này cũng chưa có tình thân!

Chỉ là gặp mọi người Đường gia, trong lòng một trận không thoải mái, cảm thấy nếu không phải bọn họ chặn ngang một bước, bà cùng nhà mẹ đẻ đã không náo loạn thành như vậy. Cho nên hai con mắt bà thấy Đường Hà, nhìn thế nào cũng không thoải mái.

42. Chương 42

Đến khi mặt trời gần xuống núi, đoàn người rốt cục cũng xuống dưới chân núi.

Người trẻ tuổi tạm tạm, lão nhân cùng hài tử đã kiệt sức.

Đến thôn, người các phòng tản đi trở về nhà mình, một vài trưởng bối, dặn dò con cháu mình rửa mặt một phen, sau đó mau chóng đến từ đường sắp mâm.

Từ thị chính nhi tám kinh, con cháu chỉ có mình Dương thị, có lòng muốn cho Đường Hà cùng giúp một tay, nhưng rốt cuộc người chưa chính thức gả tới đây, hôm nay Đường Hà là khách nhân, nếu đi giúp làm việc, không chừng chị em dâu lại thăm thì, nói Từ thị là một mẹ chồng khắt khe với con dâu.

Đường lão khuyên nữ nhi mấy câu, để nàng biểu hiện tốt, chính là một bên nghe Chu Nam Sinh, trên mặt mang theo nụ cười, hiển nhiên nàng cực nguyện ý, đành chịu khó một chút.

Đường Hà cũng không để ý tới, giúp đỡ làm một chút việc, lấy tính cách nàng thật ra không sao cả, nhưng nàng cảm thấy tâm tình có chút hồng бет, quả thật ấn tượng của nàng đối với Chu Nam Sinh không tệ, nhưng phải nói có cái gì đặc thù tình cảm, thì không có. Cha nàng cũng Đại ca tâm tính thô ráp, không thấy có cái gì không đúng, nàng là người trong cuộc, nhạy cảm hơn, mẹ Chu Nam Sinh không chào đón nàng.

Đường Hà muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Dĩ nhiên chuyện này vừa mới bắt đầu, nàng chưa nói chuyện kết quả, cha mẹ đối với nàng mặc dù tốt, nhưng chuyện hôn nhân do trưởng bối làm chủ, bọn họ thật lòng cảm thấy Chu Nam Sinh là lựa chọn tốt nhất cho khuê nữ. Về phần vấn đề mẹ chồng, nhà ai không có đây? Lý thị đã khuyên nàng hết nước hết cái, “Sống đã lâu, mẹ chồng sẽ nhìn ra con thành thật, hai người sẽ sống với nhau tốt thôi.”

Nhưng kiếp trước Đường Hà đã gặp qua rất nhiều người, xem qua rất nhiều chuyện, nàng biết thời buổi này, mẹ chồng là người quyết định có ghét con dâu hay không, nàng có ân cần lấy lòng cũng không cần thiết.

Ở hôn nhân kiếp trước của nàng, cha chồng và mẹ chồng sau khi về hưu, đều theo chân bọn họ ở một thời gian ngắn, nàng và cha mẹ chồng cực kỳ khách khí lãnh đạm. Nàng vẫn cho là, so với trên tivi nghe nói đủ loại mẹ chồng nàng dâu phân tranh, nàng làm được không tệ lắm. Không nghĩ một thời gian sau cha mẹ chồng kiên trì muốn đi, sau nàng gây lộn cùng chồng, mới từ trong miệng hắn biết được cha mẹ hắn đối với nàng không hài lòng.

Nàng được giáo dục, nàng cố gắng hoàn thành công việc, đối với gia đình việc nhà, đối nhân xử thế, trong mắt người ngoài được khen ngợi tất cả ưu điểm, trong khi trong mắt cha mẹ hắn lại không đúng tí nào. Nàng tại sao có thể không biết nấu cơm? Tại sao có thể ba mươi tuổi vẫn không sinh con đây? Mua quà cho bọn họ, sẽ bị nghi ngờ làm sao không biết quản gia đây.

Đường Hà tin tưởng, cho dù nàng nấu cơm, cho dù nàng sớm sinh con, sự thật bọn họ không thích nàng sẽ không thay đổi. Sau này nhớ lại đủ loại hôn nhân, Đường Hà cảm thấy, nàng và chồng càng ngày càng xa, có liên quan đến chuyện mẹ hắn liên tiếp oán trách nàng trong điện thoại.

Mẹ chồng đối với hôn nhân của người trẻ tuổi có sức ảnh hưởng mãnh liệt.

Tựa như cha mẹ nàng nói, Chu Nam Sinh không tệ. Theo nàng quan sát, hắn là điển hình nam nhân tốt của thời đại này, là người biết vươn lên, có khả năng làm việc, có thể nuôi gia đình, lại hiếu thuận cung kính với cha mẹ trưởng bối.

Bản thân Đường Hà rất thích người hiếu thuận, một người đối với cha mẹ còn không biết cảm ơn, như vậy hắn sao có thể yêu người khác được? Chính là đối với thê tử chưa cưới, thời điểm trẻ tuổi vẫn còn vui vẻ, nhưng sau này lâu năm, thê tử nhan sắc suy tàn, tất nhiên sẽ lạnh nhạt.

Nhưng Đường Hà sợ cũng chính là phần này hiếu thuận, nàng cảm thấy Chu Nam Sinh không lớn không nhỏ, chính là trong huynh đệ tỷ muội bị cha mẹ quên vạ năm chính là lão Nhị, những lão Nhị bởi vì hàng năm bị xem nhẹ, nhìn như đối với cha mẹ có oán hận, kỳ thực thiếu thốn tình cảm, sẽ không dễ dàng làm trái với ý nguyện cha mẹ.

Nàng thấy Chu Nam Sinh, chính là một điển hình lão Nhị. Nàng và mẹ con Chu gia tiếp xúc ba lần, nàng phát hiện Chu Nam Sinh cho dù không tình nguyện, cũng không trực tiếp nói không với cha mẹ.

Mẹ chồng nàng dâu trong lúc cần nhi tử và trượng phu làm thuốc bôi trơn, nếu như thời gian dài bọn họ thiên vị một bên, nhất định là bị kích.

Đường Hà thật lòng cảm thấy mệt mỏi. Bên tai nghe được Chu Nam sinh thấp giọng hỏi thăm, có phải mệt hay không, nàng lắc đầu một cái.

Người thanh niên này với nàng quan hệ khác thường, từ khi bọn họ đính thân trở đi, lấy quan niệm nhân luân của xã hội thời đại này mà nói, bọn họ trở thành phu thê là tất nhiên, nếu như nàng không gả được cho hắn, như vậy nàng cũng không gả được cho người khác, hoặc là gả được, cũng là người không trong sạch. Mặc dù Đường Hà cho là lấy tính cách của mình, đó không phải là chuyện cực kì bi thảm, nhưng mà đối với Đường gia, lại là chuyện không thể thừa nhận.

Đường Hà thầm than một hơi, tự nói với mình, coi như hết, không cách nào thay đổi, chỉ có đón nhận, cuộc sống luôn phải mưu cầu.

Trời chiều ngả về Tây, ánh nắng chiều rực rỡ như lửa đỏ, đốt đầy nửa bầu trời.

Các nàng dâu dọn ra vài bàn lớn ở trong và ngoài sảnh, bọn nhỏ giúp đỡ bày ghế, đồ ăn nóng hổi được bê lên bàn. Mấy lão nhân trước sau ngồi xuống, nam nhân bê lên mấy hũ rượu, tính toán chèn chén một phen, bọn nhỏ ngày thường khó được ăn nhiều thịt, lần này đã sớm kéo vạt áo mẩu thân mình náo muốn ăn cơm.

Đường Hà rất thích thể tục náo nhiệt, hạnh phúc như vậy. Phong tục người dân nông thôn coi trọng gia tộc truyền thừa, đến dịp thời vụ, mỗi đại gia đình đều gọi con cháu mình, cười ha ha, ở một chỗ ăn mừng.

Vậy cũng là chuyện vui trong sinh hoạt, Đường Hà nghĩ, không cần sợ hãi đau khổ, trước cứ vui vẻ hạnh phúc nâng chén đi đã.

Trên bàn, mấy lão nhân cật tuổi và bối phận, hỏi Đường Hà rất nhiều vấn đề, Đường Hà mỉm cười nhất nhất trả lời.

“Thất nữ, cháu gái người rất tốt, ta thích được ngay.” Phía trước Đường Hà, Ngũ cụ bà cười nói. Lão nhân tính bối phận là Ngũ thẩm Chu thị, vì vậy gọi luôn nhũ danh của bà.

“Không tệ.” Chu thị hiền lành nhìn về phía Đường Hà, giọng nói không che dấu đắc ý. “Tiểu Hà nhà chúng con thanh tú đi? Tính cách lại hiếu thuận. Nam Sinh nếu không phải cháu ngoại trai thân thiết, con còn không bỏ được Tiểu Hà, đem cho nó đâu.”

Những lão nhân khác sôi nổi cười, có lão nhân cùng thế hệ Chu thị trêu ghẹo, “Nam Sinh nhà chúng ta vừa tuần tú lại có nhân phẩm, nếu Tiểu Hà không phải cháu gái Thất nữ, ta còn không nỡ làm mối cho nàng đâu.”

Đường Hà thỉnh thoảng đứng lên chia thức ăn ấy lão nhân, bọn họ trêu ghẹo gay gắt, đúng lúc nàng cúi đầu, làm bộ tiểu nữ nhi xấu hổ.

Mấy lão nhân đang bàn về thị phi các nhà, lúc này ngoài sảnh truyền đến một trận huyên náo. Nghe được mấy câu thì có lão nhân nhìn ra phía ngoài đường, “Hình như người nhà thông gia Tiểu Cầu tử đến, nói gì mà... Khuê nữ cùng Nam Sinh đã định ra hôn ước...”

Chu thị thoáng cái sắc mặt khó coi. Chính là cách bàn Đường lão cũng đồng tai lên nghe, không kịp tức giận, trước hết nhìn về phía khuê nữ, lo lắng nàng không chịu được.

Trong lòng Đường Hà nghĩ, đến rồi!

Cha Châu Nương còn đang ồn ào, “Lão Từ gia và Chu gia là bà con chính nhi tám kinh, trên đời này vạn lần cũng không có đạo lý bội tín bội nghĩa với thân thích như vậy!”

Bởi vì từ đường không có phòng bếp, hôm nay người Chu gia chọn chỗ Chu Nam Sinh ở làm phòng bếp, thật ra thì trong vườn sau nhà xếp mấy hòn đá đơn giản làm bếp nấu đồ ăn. Tối nay, Từ thị và mấy chị em dâu đang thăm tra đối chiếu khâu cuối cùng của đồ ăn, thê tử Đại nhi vội vã chạy tới nói người nhà mẹ đẻ bà tới náo loạn.

Từ thị hoảng sợ chạy đến từ đường, còn chưa vào đến cửa, xa xa đã nghe tiếng Đại ca bà la hét lão Chu gia phải xin lỗi Từ gia.

Từ thị cảm thấy trước mặt tối sầm.

Thật tình mà nói, trong từ đường ngồi là người một nhà, ban đầu Châu Nương tới Chu gia, đã từng đi theo Từ thị đến nhà thúc bá nói chuyện, vì vậy rất nhiều người suy đoán Từ thị muốn cho cháu gái làm thê tử Tam nhi, sau lại thấy Chu Nam Sinh làm mai Đường Hà, mặc dù không trực tiếp nói ra khỏi miệng, sau lưng chuyện phiếm không thể thiếu, lần này Từ lão đưa theo thê nhi tới náo, mọi người đã sớm châu đầu ghé tai, không ngừng bàn luận.

Người một nhà Từ lão không để ý mọi người khuyên can, ồn ào chạy tới trong sảnh.

Từ thị nhanh chóng chạy vào, cũng bắt chắp sắc mặt mọi người, vội vàng giật cánh tay Từ lão, muốn kéo hẳn ra khỏi từ đường, “Đại ca, huynh đừng nói mò, huynh làm ầm ĩ, chính là hủy đi khuê dự Châu Nương, sau này con bé làm thế nào lập gia đình?”

“Cô, chính là vì khuê dự muội muội, con và cha mới tới cửa đòi giải thích rõ ràng.” Nói chuyện chính là Đại nhi tử Từ lão, cháu ngoại trai lớn Từ thị, Từ Phúc Trụ.

Từ Phúc Trụ người này chí hướng thật xa, nhìn chường mắt anh nông dân mặt trời mọc làm, mặt trời lặn nghỉ, kiếm ăn trong ruộng hai bên mồ hôi đầm đìa, thấy nhà cô mở cửa hàng trải qua ngày thật tốt, thầm nghĩ nhà bọn họ Đại nhi khờ, Tam nhi ngay thẳng, Tứ nhi thư ngốc, không phải là nhân tài xuất sắc gì, nhà bọn họ có thể mở cửa hàng làm ra tiền, bằng tài năng của hẳn, càng muốn kiếm nhiều tiền. Vì vậy ba phen mấy bận khuyến khích cha mẹ đưa tay vay tiền cô. Từ gia thiếu vay mười lượng bạc, lúc đầu có mười lăm lượng bị hẳn cầm đi làm vốn làm ăn, đáng tiếc toàn bộ đều cạn sạch.

Mẹ hẳn Mông thị gặp hẳn bồi thường, mấy lần khuyên hẳn an phận ở nhà làm ruộng, lại bị hẳn ghét bỏ phụ nhân tóc dài, kiến thức gần. Từ lão lại ngược lại với Từ thị, ông rất tin tưởng nhi tử có thể kiếm nhiều tiền để ông sống cuộc sống viên ngoại lang thật tốt. Lần trước Châu Nương ở tại Chu gia, ông lập tức cho rằng ông chính là nhạc phụ Chu Nam Sinh rồi, tuần trước liền đến cửa hàng tìm Chu Nam Sinh, trước sau lấy được hai lượng bạc, đưa cho nhi tử làm vốn làm ăn.

Từ Phúc Trụ cầm bạc đi huyện lân cận thương lượng việc buôn bán, đã qua hơn nửa tháng, cơ hội buôn bán không tìm được, bạc lại xài hết, về đến nhà, biết muội muội không thành con dâu Chu gia không nói, bạc nhà mình thiếu còn bị thúc giục. Chuyện này phải làm sao? Từ Phúc Trụ quát lên như sấm, tức giận mắng muội muội ngu xuẩn, một nam nhân mà bắt bí không được.

Phu thê Từ lão ở một bên đã lâu, thở ngắn than dài. Tuần này Nam Sinh đánh thân rồi, bọn họ không có biện pháp gì, chỉ có thể coi như xong.

Coi như xong? Từ Phúc Trụ không nguyện ý, nói chuyện với cha hẳn hơn nửa buổi tối, cố gắng khuyến khích cha mẹ đến Chu gia làm vỡ lở chuyện. Không phải nhà bọn họ nhất cốt cho lão thái gia sao? Đến lúc đó đại gia tộc đều tụ tập chung một chỗ, bọn họ lớn tiếng chính miệng Từ thị hứa hẹn hôn sự Châu Nương và Chu Nam Sinh, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, cô nhất định lo ngại khuê dự cháu gái ruột, đến lúc đó Từ thị thừa nhận, chính là giả dối cũng thành thật rồi!

Về phần Chu Nam Sinh đã đính hôn với Đường Hà, hẳn quản chuyện khi gió đẩy làm gì?

Mông thị nghe phụ tử hai người tính toán ý định, vốn là phản đối, khi nào có thể mạo hiểm khuê nữ đây?

“Bà còn không rõ tiểu muội? Đối với người nhà mình, bản thân muội ấy rất yếu lòng.” Từ lão định liệu trước, nói: “Đến lúc đó Châu Nương gả vào Chu gia, bà làm nhạc mẫu, có rất nhiều uy phong, bà không muốn sao?”

Mông thị vừa nghĩ, quả thật động tâm. Liền đồng ý.

Chỉ có Châu Nương không muốn, chuyện này nếu thất bại, sau này nàng sao có thể làm người. Nàng không nên gả cho Chu Nam Sinh, cô cô nàng nói, sẽ tìm cho nàng một hôn sự tốt.

Nàng vừa phản đối ra khỏi miệng, đã bị huynh trưởng quăng một cái tát, “Đồ không có lương tâm! Người xuất giá người ngoài đi, gia đình kia có thể lấy ra hai mươi lượng bạc giúp chúng ta trả nợ không? Không xấu hổ không thẹn thùng muốn gả cho người khác, bất chấp sống chết của cả nhà?”

Châu Nương không có cách nào, bị ép buộc đi tới Chu gia thôn. Cha nàng và Đại ca không vào Chu gia, trực tiếp hỏi người, chạy đến từ đường Chu thị.

Lần này làm trò ngay trước mặt già trẻ lớn bé, ba bốn đời Chu thị, Từ lão dửng dưng khí càng lên cao, hỏi Từ thị, “Châu Nương là cháu gái ruột muội đúng không? Muội có thương con bé không?”

Chu lão gia tử ngay từ lúc người Từ gia vào cửa huyền não, mặt đen lại. Chuyện phát triển đến nước này, ông vẫn ngồi yên không nhúc nhích, cùng bàn là những lão nhân trải qua mấy chục năm sự đời, tất cả cũng ngồi ngay ngắn, im miệng không nói. Chu lão và ba nhi tử, bốn người chạy tới vây lại. Chu lão kéo đầu vai Từ lão qua, muốn kéo ông ra khỏi từ đường, “Đại cữu ca, hôm nay Chu gia chúng ta có công chuyện, chúng ta có lời gì trở về rồi nói. Ta bảo Đông Sinh trước đưa mọi người về nhà, nghỉ ngơi một chút.

Chu Đông Sinh cũng linh hoạt, kéo đầu vai Từ Phúc Trụ qua, “Biểu ca, đi một chút đi, hai người chúng ta đã lâu không ngồi một chỗ uống rượu rồi, hôm nay khó được tụ tập, không uống say không được!”

Phụ tử Từ thị không cảm kích, hai chân dính tại chỗ không chịu đi, Từ lão biết Chu gia không muốn vỡ lở ra, trong lòng càng dắc ý, cố ý lớn tiếng nói, “Sự tình liên quan đến chung thân hạnh phúc của khuê nữ, nề mặt ai cũng không được. Em rể, tự đệ nói xem, có phải nhà các người ý thế hiệp người hay không?”

Chu lão trong lòng chửi cmn. Quả thực không dám nhìn tới sắc mặt cha mình. Cũng không biết tỷ nữa làm sao nói rõ cùng cô và Đường gia. Trong chốc lát không có cách nào, chỉ có thể cười nói, “Chuyện này sao có thể chứ...”

“Hôm nay ta không muốn nghe hư thoại!” Từ lão nhin không được, cắt đứt lời ông, nhìn về phía muội muội mình, quát lên, “Tiểu muội, ngay trước mặt già trẻ Chu gia, tự muội nói xem, có phải Châu Nương ở nhà muội hơn mười ngày không? Có phải chính miệng muội nói với chúng ta, muốn cho Châu Nương làm con dâu?”

Mông thị một bên mở khăn vuông ra, lấy ra một vòng tay Phỉ Thúy, “Đây là vòng tay tiểu cô cho phải không? Ban đầu muội đem nó cho Châu Nương, nói là cho con dâu tương lai làm quà đính thân, có phải không?”

Vòng tay này rõ ràng là mình không nỡ Châu Nương bị ủy khuất, nói cho con bé thêm đồ trang sức, mình một mảnh hảo tâm, kết quả là bị người nhà mẹ đẻ tính kế, tốt lắm, ở chỗ này tính kế mình đây!

Trước mắt Từ thị dần dần biến thành màu đen, trong lòng vừa tức vừa khổ.

Châu Nương theo sau cha mẹ huynh đệ vào phòng, cúi đầu không nói chuyện. Nàng chỉ cảm thấy bên ngoài sảnh mười mấy người, mọi người đều chỉ chỗ nàng, trong lòng vừa khó chịu vừa sợ. Đợi một hồi lâu không thấy Từ thị nói chuyện, trong lòng một trận sợ hãi mãnh liệt, cho nên ngẩng đầu cầu khẩn nhìn Từ thị, “Cô...”

Đường Hà nhìn trước mặt một màn hí kịch, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười, đây chính là hôn sự cha mẹ nói rất tốt?

Nàng nhìn về phía Chu Nam Sinh, hần đang đứng cạnh mẹ hần, trầm mặc cúi thấp đầu.

Hần không rõ nếu như mẹ hần trả lời “Đúng”, đối với nàng có ý nghĩa như thế nào. Nếu như hần giành trả lời trước, vị hôn thê của hần là nàng, như vậy có thể bảo vệ nàng, hoặc là lúc đầu đối với nàng ít nhất có đáng về chấp thuận, bảo vệ. Nhưng là hần lựa chọn trầm mặc.

Quả nhiên, hôn ước không có tình cảm sâu sắc, chỉ gặp qua biểu muội mấy lần, khi nào có thể so sánh được với mẹ ruột đây.

Đường Hà cúi đầu, hơi cười châm chọc.

Chu thị lo lắng nhìn nàng, an ủi vỗ tay nàng, “Tiểu Hà, đừng sợ, có bà Tam đây.”

Lão nhân ngồi cùng bàn cũng lo lắng nhìn sang, nhưng bọn họ khó mà nói được gì.

Huynh đệ Đường Đại Sơn bàn kế bên tức giận, bộ ngực phập phồng phập phồng, Đường lão cũng tức giận, nhưng ông cũng đã trải qua sự đời mấy chục năm rồi, nhìn về phía bàn, Chu lão gia tử vẫn bất động như núi, biết chuyện chưa cùng đường, liền kiềm chế hỏa khí, ý bảo hai nhi tử chờ xem sự tình phát triển thế nào.

Từ thị hướng về nước mắt cháu gái, biết lúc này nếu mình phủ nhận, danh tiếng cháu gái sau này sẽ bị phá hủy, cũng là tìm không được nhà tốt lành gì. Về phần Đường Hà, bà chỉ có thể xin lỗi. Cho nên Từ thị nhắm hai mắt lại, không dám nhìn thần sắc trượng phu và các con, khẽ cắn răng, gật đầu.

Đây là thừa nhận trước kia Châu Nương và Chu Nam Sinh có hôn ước.

Giống như giọt nước nhỏ vào dầu sôi, tộc nhân bên cạnh nhất thời ong ong nghị luận.

Chu Nam Sinh cúi đầu, không nói một lời.

Khóe miệng Đường Hà kéo lên càng sâu.

Phụ tử ba người Đường lão ‘vụt’ đứng lên!

Từ lão trên mặt đắc ý, che cũng không che hết, hướng về phía Chu Nam Sinh, trực tiếp nói, “Con rể...”

Khinh người quá đáng! Phụ tử Đường gia đang muốn hành động, Chu lão gia tử mặt không đổi sắc, cầm chén cơm trước mặt, ‘choang’ một tiếng nện trên mặt đất.

“Nam Sinh là cháu trai ta, ta định thân cho nó họ Đường, không phải họ Từ.” Chu lão gia tử thanh âm không cao không thấp, chậm rãi nói.

Đường Hà nhìn về phía ông, phụ tử Đường gia mừng rỡ, tha thiết nhìn lão gia tử.

Chu Nam Sinh mạnh mẽ nhìn về phía ông nội mình.

Trong ngoài sảnh đường mười mấy người một chút đều an tĩnh lại, Chu lão gia tử âm thanh vang vọng cả đại sảnh, thoảng qua một chút tiếng vọng, “Ta tuổi đã lớn, nhưng không có hồ đồ, ta làm mai cho cháu trai một nhà, ta nhưng chưa có hồ đồ.”

Lời này nói xong rất rõ ràng, Châu Nương cảm thấy trong lòng sợ hãi, khóc ra thành tiếng.

Đường Hà vẫn nhìn Chu Nam Sinh, thấy hắn có một chút áy náy nhìn Châu Nương, trong lòng châm chọc nghĩ, quả nhiên nữ nhân yếu đuối mới nhận được đồng tình.

Từ thị bối rối, khẩn cầu nhìn về phía cha chồng, “Cha...”

Chu lão gia tử cũng nhìn bà, hỏi nhi tử mình, “Tiểu Cầu Tử, ban đầu là ta làm chủ nói, con biết đúng không?”

Chu lão không nắm được tình hình, thấy cha ra mặt, mặc dù lời ông hỏi mình thấy mơ hồ, nhưng cũng lập tức đáp: “Phải.”

Chu lão gia tử tiếp tục nói, “Con dâu là ta cho nói, thê tử của cháu ta cũng là ta nói, muốn ai, không muốn ai, Từ thị, người nói xem ta có làm chủ hay không?”

Một tiếng ‘Từ thị’ tràn đầy uy hiếp, Từ thị chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Bà đến lão Chu gia hai mươi mấy năm, vì lão Chu gia khai chi tán diệp, thường ngày ở trước văn bối ngang hàng luôn có tác phong, hay là trước mặt trưởng bối lời nói cũng có giá trị, hôm nay làm âm ỉ thế này, bị cha chồng ám chỉ vứt bỏ, thật là vừa căm phẫn, vừa thương tâm, vừa sợ hãi. Trước mắt dần dần tối đen, đốm lửa nhảy loạn xa, thân thể lay động, mắt thẳng băng té xuống phía trước.

Chu Tây Tú phát hiện bà không bình thường, cả kinh kêu lên: “Mẹ!” Vội vàng tiến lên đỡ bà.

Một bên phụ tử Chu gia cũng một trận luống cuống tay chân, đỡ bà lên ghế ngồi.

Chỉ có Chu lão gia tử bát phong bất động, thấy Từ thị rốt cuộc không ngắt thành công, ánh mắt nhìn bà, vẫn từng chữ hỏi bà, “Từ thị, người nói ta có làm chủ không?”

Từ thị bị ép, nước mắt chảy xuống, bà nhắm chặt mắt, không đành lòng nhìn cháu gái đang khóc, ca tấu, cháu trai bất an, kiên quyết gật đầu nói: “Trong nhà đúng là cha làm chủ, lời nói của con không tính là gì.”

Chuyện này, chẳng những đắc tội với người nhà mẹ đẻ, cũng là đem uy tín của mình ở Chu gia bẻ gãy.

Cùng bàn Chu lão gia tử là những lão nhân bối phận cao nhất trong gia tộc, lần này thấy chuyện được sáng tỏ. Cũng rồi rít mở miệng, “Hôn sự con cháu đương nhiên phải do người lớn trong nhà làm chủ. Ông nội

Nam Sinh định Đường gia, Đường gia khuê nữ chính là thê tử tương lai của Nam Sinh, thông gia Tiểu Cầu tử không nên vô cớ gây rối.”

Mông thị mới đầu thấy chuyện đã đạt được, vui vẻ ra mặt, lần này biến cố phát sinh, lập tức ngồi trên mặt đất gào khóc, “Con ơi, con bị hủy... Say này con phải làm sao bây giờ?”

Từ lão vừa tức vừa sợ, hai tay run rẩy, dường như run không ngừng, đôi môi không khống chế được cũng run rẩy, nói không ra một câu.

Từ Phúc Trụ con người lay động, cúi người vái chào Chu lão gia tử, nói: “Lão gia tử, tuy nói hôn sự biểu đệ người làm chủ không sai, nhưng cô là mẹ ruột biểu đệ, cô nói vãn đã đóng thuyền, nếu chuyện này thần xui quỷ khiến, Châu Nương và Nam Sinh không có duyên phận, không phải còn có Bắc Sinh sao...”

Chu Bắc Sinh đứng một bên, nghe được cơ hồ muốn bắt tỉnh nhân sự, hấn mặc dù đọc nhiều năm thi thư, nhưng trong xương là đứa bé bú sữa lớn lên trong thôn, thường ngày những lời mạn nhạ nghe không ít, lập tức nhảy dựng lên, mắng: “Đánh rắm vào mặt mẹ người!”

Chu lão giơ tay lên, ý bảo cháu trai chú ý nhả nhận một chút, bản thân mình hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Từ Phúc Trụ, hừ nói: “Người một vãn bối tiểu nhi, nơi này đến phiên người nói chuyện sao?”

Từ Phúc Trụ nhất thời vừa thẹn vừa giận, mặt bị tướng đến đỏ bừng.

“Được rồi, ta biết ý đồ của các người là gì,” Chu lão gia tử quay mặt sang, đối với sắc mặt tái xanh lần lượt thay đổi của Từ lão, nói: “Từ gia tiểu tử, hôm nay náo đến nước này rồi, ta nói thẳng, khuê nữ nhà người mười tám rồi, chính là thời điểm nhan sắc tốt nhất, các người nói các người coi trọng nhân phẩm Nam Sinh, sống chết không đúng Nam Sinh không gả, lời này ta không tin. Suy cho cùng, các người chính là vì thiếu chúng ta hai mươi lượng bạc.”

“Thê tử Tiểu Cầu tử mặc dù gật đầu thừa nhận là đã đính thân, nhưng ta đây không nhận, ta không tin nó làm ra chuyện đó, chẳng qua là vì kiêng nể thể diện người nhà mẹ đẻ, đành cắn răng thừa nhận mà thôi.”

“Nhà chúng ta cho Nam Sinh nói Đường gia khuê nữ, cũng đã tới cửa cầu thân rồi, không thể vì danh dự trước mặt nhà các người, mà không để ý đến sống chết cháu dâu tương lai.”

“Các người hôm nay tới náo trận này, tất cả mọi người đã nhìn nửa ngày, khuê nữ nhà các người khóc đến thương tâm, mặc dù chuyện này là do các người làm cha mẹ mà không thận trọng tạo thành, thật tình suy tính, ta đây cũng là trưởng bối của con bé, không nhẫn tâm nhìn con bé lãng phí thời gian. Nếu các người so đo hai mươi lượng bạc, ta ở đây cũng nói rõ ràng, hai mươi lượng bạc kia không cần các người trả, coi như ta cho khuê nữ nhà các người mua thêm đồ trang sức.”

Trận này thật khôi hài, có người khóc, có người vui mừng, có người xem cuộc vui, có người không đành lòng.

Đường Hà cảm thấy, so với thời khắc này, nàng càng hi vọng trở lại hiện đại, ít nhất ở nơi đó, bất kỳ khó chịu gì không coi là cùng đường, nàng có thể hủy bỏ hôn ước, có thể ly hôn. Luôn có lựa chọn thứ hai.

Không giống hiện tại, vì Chu lão gia tử bảo vệ, nàng còn phải làm ra bộ dạng cảm kích rơi nước mắt.

Nàng cảm thấy rất thất vọng. Đối với Chu Nam Sinh, đối với cuộc sống hôn nhân mà bọn họ chưa bắt đầu.

Trên đường trở về, mấy người Đường gia còn đang rối rít khen ngợi Chu lão gia tử đại nghĩa, may mắn hôn sự vẫn không ảnh hưởng, khuê dự Đường Hà không bị hao tổn, thấy Đường Hà trước sau vẫn trầm mặc, có chút bận tâm.

Đường lão ngốc nghếch sờ sờ đầu nữ nhi, khuyên nhủ: “Khuê nữ, con đừng để trong lòng, hôn sự tuy có chút khó khăn, sau này vợ chồng son các con trải qua cuộc sống thật tốt, so sánh với cái gì đều thật.”

Cùng trải qua cuộc sống thật tốt với lão Nhị?

Đường Hà cảm thấy trong lòng thật sự mệt mỏi.

43. Chương 43

“Cha, con muốn từ hôn.”

Những lời này ở trong miệng, tưởng như lúc nào cũng có thể phun ra.

Có lẽ sắc mặt của nàng quá mức bình thản, dọc theo đường đi, những người khác đều im lặng theo nàng.

Ngay cả Chu thị, cũng lo lắng nhìn nàng, ba phen mấy bận muốn mở miệng, lại nhịn được. Đợi về trên trước cửa nhà, Chu thị kéo tay Đường Hà, hỏi nàng: “Hà ơi, con có tin tưởng bà Tam không?”

“... Bà Tam,” Đường Hà trầm mặc một hồi, nhẹ giọng trả lời, “Chuyện này không can hệ đến người, việc con tin hay không cũng không can hệ.”

“Bà xin lỗi con, con một cô nương gia gặp phải chuyện như vậy, trong lòng không chừng nhiều khổ sở.” Chu thị nắm chặt tay Đường Hà, bảo đảm nói, “Nhà Tiểu Cửu tử không quan hệ, bà Tam đau lòng chính là Tiểu Hà của ta, ta đã thay con mắng bọn họ đến máu chó xối đầu. Chính là ông nội Nam Sinh đã đáp ứng, nhất định sẽ cho khuê nữ ta một câu trả lời hợp lý.”

Đường Hà cảm thấy bất đắc dĩ, coi như lão Chu gia tới cửa nói xin lỗi, thừa nhận nhà mình không phúc hậu, lão Đường gia được mát mặt thì thế nào đây? Trận phong ba này, đẩy mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu tương lai lên. Nếu như mình còn gả đi, rất khó để Từ thị chào đón mình. Mình đối với bà, chính là hạt sạn trong mắt, một người sao có thể dung nạp hạt sạn trong mắt đây? Việc hôn sự này không có khởi đầu tốt, tiếp tục nữa căn bản không có ý nghĩa.

Nhưng lão nhân trước mặt tóc trắng xóa, già yếu đau lòng, Đường Hà không cách nào nói lời lạnh nhạt ra khỏi miệng. Cố gắng cười an ủi lão nhân nghỉ ngơi. Đường gia phụ tử bốn người xoay người đạp bóng đêm về nhà.

Lý thị, Tống thị và Đào Đào ngồi trong viện hóng gió, nói chuyện phiếm chờ bọn họ trở lại. Nhìn thấy bọn họ dưới ánh trăng, đang đi về nhà, vội vàng nghênh đón.

“Cha hài tử, thuận lợi không?” Thật ra Lý thị muốn hỏi là, lão nhân Chu gia đối với khuê nữ chúng ta có vừa ý không?

Mẹ chồng nàng dâu hai người vốn là cười híp mắt, thấy mấy người bọn họ về mặt căng thẳng, hơn nữa Đường Hà, bình thường thấy Đào Đào là vui tươi hơn hẳn, trước ôm trước hôn, lần này tiểu nữ oa làm nũng, chỉ trầm mặc hôn nhẹ một cái.

“... Sao vậy?” Lý thị do dự, nhìn người này một chút lại nhìn người kia một chút.

“Mẹ, người không biết được! Hôm nay...” Đường Tiểu Sơn thiếu kiên nhẫn, mở miệng kêu la, lại bị Đường lão cắt đứt, “Được rồi, đã mệt mỗi một ngày, mỗi người tự đi rửa mặt đi, chuyện này ta khắc nói với mẹ các con.”

Chuyện này không bình thường nha, Tống thị ôm lấy nữ nhi, hai mẹ con nhanh như chớp đảo con người, ngại không khí căng thẳng, không mở miệng. Đường Đại Sơn thấy tiểu đệ trên mặt gấp gáp, bộ dạng muốn mở miệng lại không dám, liền kéo cổ áo hắn, “Đi, cùng ca rửa mặt tắm rửa.”

Thấy thê tử còn đứng chỗ cũ, hần trợn mắt nhìn nàng một cái, “Nàng đi đun một nồi nước nóng đi, cho cha và Tiểu Hà ngâm chân.”

Tống thị bị hần trừng không giải thích được, đáp nói, “Nước đã đun nóng, vẫn đang trên lò, còn ấm lắm.”

“... Vậy đi đun tiếp đi.”

Tống thị cuối cùng cũng hiểu được không khí không tốt, đáp một tiếng, ôm tiểu oa chui vào phòng bếp.

“Mẹ, hôm nay ở Chu gia xảy ra chút chuyện, con muốn nói với cha mẹ suy nghĩ của con.” Đường Hà tận lực bình tĩnh nói.

“Hà, sao thế?” Lý thị thấy nàng thần sắc ngưng trọng, trở nên lo lắng, “Có phải... Hôn sự xảy ra chuyện gì không?”

Đường Hà gật đầu.

Đường lão cũng đang ở một bên thở dài một hơi, “Tiểu Hà, hôm nay leo núi, mồ hôi ướt hết quần áo rồi, có lời gì, rửa mặt chỉnh tề rồi hãy nói, biết không?”

“... Vâng.” Đường Hà hành lễ với cha mẹ, tự mình trở về phòng.

Lão phu thê hai người vào nhà, Đường lão ngồi im trên ghế băng, hồi lâu không nói một lời.

Lý thị đợi lâu không thấy ông nói chuyện, không nhịn được hỏi: “Cha hài tử, Tiểu Hà đây là...?”

“Sợ là Tiểu Hà bỏ hôn sự này.” Đường lão than thở, kể lại chuyện hôm nay Từ gia xông vào từ đường, sau đó chuyện phát sinh thế nào, nhất ngữ nhất thập nói hết.

Nói xong, thấy Lý thị nhìn chằm chằm cây nến trên bàn đến xuất thần.

“... Mẹ hài tử, sao bà không nói lời nào?” Ông còn tưởng rằng thê tử sẽ quát lên như sấm, lập tức mắng Từ gia mới đúng.

Lý thị nhìn ánh nến chập chờn, bình tĩnh nói: “Chuyện này trước hết ta cứ nghe ý kiến Tiểu Hà đã.”

Đường lão gật đầu, “Đúng, trên đường trở về, ta thấy mọi người đều không thoải mái, bà phải khuyên con bé đi.”

Khuyên cái gì, Lý thị liếc xéo nam nhân một cái, lắc đầu nói: “Chuyện này, nam nhân các ông không rõ.”

Ông có gì mà không rõ? Khuê nữ kết thân, bị chuyện này làm hồng бет, ông cũng tức giận, chính là Chu lão gia tử một trưởng bối, ông ấy cũng không nuốt trôi cục tức, không làm thì cũng vì khuê nữ mà bất mãn, lão gia tử nói, chuyện này là lão Chu gia xin lỗi lão Đường gia, nhất định có câu trả lời thích hợp cho bọn họ.

Như thế, hôn sự cũng không mất, danh dự khuê nữ được bảo vệ, không phải rất tốt sao?

Đường lão ôm bất mãn trong lòng, không giải thích được, tự mình đi rửa mặt một phen.

Chờ Đường Hà thu thập chỉnh tề, dưới bóng đêm, tiếng ếch nhái, côn trùng kêu, đi vào phòng cha mẹ, nàng đi thẳng vào vấn đề, nói ra ý nghĩ của mình, “Cha mẹ, hôn sự của con và Chu Nam Sinh, chúng ta hủy bỏ đi.”

Đường lão thất kinh.

Lý thị lại không có chút nào ngoài ý muốn, chẳng qua hỏi nữ nhi, “Con nghĩ kỹ chưa?”

Đường Hà gật đầu, “Lúc trước chúng ta ở Chu gia nhìn thấy Châu Nương, đã biết mẹ Nam Sinh muốn cho cháu gái làm con dâu, hết lần này tới lần khác chuyện cháu gái bà chưa đạt thành, con đoán vì chuyện này trong lòng bà ấy không chào đón con. Hôm nay lại có chuyện náo loạn này, sau này Châu Nương gả được cho người trong sạch thì không sao, nếu gả không được, mẹ Nam Sinh sẽ đổ lên đầu con.”

“Nhất mã quy nhất mã, người nhà mẹ đẻ bà ấy náo loạn đến mất mặt, sao có thể trách móc con?” Đường lão không đồng ý, “Tiểu Hà, chuyện này mười phần tốt, mẹ chồng hơi có chút không phải, không cần gấp gáp, quan trọng nhất chính là nam nhân sống với con...”

Đường Hà gật đầu, “Cha, người nói không sai, nếu mẹ Nam Sinh không muốn thấy con, con không cần ra sức phản đối, con thấy Chu Nam Sinh không tốt, cảm thấy sống với huynh ấy không tốt, cho nên con không muốn.”

Đường lão nhìn trần trời, “Nam Sinh nhân phẩm tốt như vậy...”

“Người nhân phẩm tốt toàn bộ dùng để bảo vệ mẹ, không đến lượt thê tử, chẳng có ý nghĩa gì.”

Lý thị không lên tiếng, ở một bên nghe hai người người tới ta đi, đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Hà, mẹ hiểu ý con, trước con cứ trở về nghỉ ngơi đi, để đêm nay mẹ nghĩ đã, suy nghĩ cẩn thận, sẽ trả lời con.”

“Mẹ hài tử!” Đường lão gấp gáp, “Hài tử hồ nháo, sao bà lại đi theo ồn ào vớ vẩn thế?!”

Lý thị không để ý tới ông, dặn dò Đường Hà hai câu, bảo nàng trở về phòng nghỉ ngơi.

“Ta không đồng ý,” Đường lão cha cởi áo leo lên giường, trầm giọng nói, “Hài tử chưa trải qua sự đời, không biết con người đáng sợ, chẳng lẽ bà cũng không biết? Từ hôn nói nhẹ nhàng, sau này đối với nhà người khác sẽ không dễ dàng, chúng ta biết mình thế nào, nhưng người bên cạnh là sao biết? Người ta chỉ để ý hỏi thăm—Đường gia khuê nữ lúc trước đã dính thân sao lại hủy bỏ? Hay là có bệnh tật gì sao? Ai, bà nói gì đi?”

“Nói gì?!” Lý thị chỉ cảm thấy tức giận trong lòng, cầm gối nện nam nhân, “Khuê nữ trải qua chuyện này, ông không tức giận?”

“Dĩ nhiên ta tức giận!” Đường lão thanh âm đề cao, “Ta tức giận thì làm được gì? Ta còn phải để ý đến thể diện Tam bá nương, chẳng lẽ ta trực tiếp xông đến người nhà mẹ đẻ bà ấy phát hỏa? Hay là ta mắng xối xả vào mặt Chu gia biểu ca biểu tẩu mới được? Chính là ta giúp Tiểu Hà đánh Nam Sinh thì giải quyết được vấn đề gì? Làm cho người Chu gia không thoải mái, người chịu tội sau này không phải là Tiểu Hà?”

“Ông không nghĩ đến chuyện từ hôn?”

Đường lão chần chờ một hồi lâu, lắc đầu nói, “Có nghĩ qua một chút, nhưng không thể thực hiện được, người sống trên đời này chính là gặp chuyện chịu tội, có muốn tránh cũng vô dụng, chỉ có thể cứng rắn phủ đầu. Tiểu Hà nếu cùng Nam Sinh không được, sau này con bé hủy bỏ, khó mà người ta không nói. Thật ra mà nói, giống nhau có thể gặp phải mẹ chồng xét nét. Nếu đến Chu gia, có Tam bá nương liên quan, Chu gia sẽ không đi quá giới hạn. Huống chi ta thấy nhà bọn họ là lão gia tử làm chủ, lão gia tử rất rõ ràng đạo lý.”

Lý thị trầm mặc một hồi lâu, nói: “Ông là nam nhân, không hiểu được nếu không hợp mẹ chồng, sẽ rất khó sống. Tiểu Hà gả cho Nam Sinh, mẹ Nam Sinh rõ ràng là một hổ lửa, ta không thể giương mắt nhìn khuê nữ nhảy xuống hố. Ta ăn khổ của mẹ chồng quá nhiều, không nỡ để nữ nhi phải chịu tội.”

Đường lão nóng nảy, “Chuyện hai người có thể giống nhau sao? Bà đừng có một khi bị răn cấm, liền để cho khuê nữ sợ cái dây thừng. Hôn sự lần này không thể dễ dàng nói hủy liền hủy, khuê nữ dù sao cũng phải lập gia đình, bà phải nuốt xuống cơn tức, nhìn về tương lai.”

“... Ông để ta nghĩ cẩn thận đã.” Lý thị nằm xuống, mở to hai mắt nhìn đỉnh màn, “Làm nữ nhân sao lại khốn khổ như vậy đây...”

“Bà nghĩ kỹ đi, tóm lại không thể để Tiểu Hà oan ức.”

“... Được.” Đường lão lên giường nằm, mệt mỏi lấy hai tay chà xát mặt, “Tiểu Hà nếu là nam oa thì tốt rồi, không phải lo lắng con bé tới nhà người khác chịu khổ.”

Chu lão gia tử nói sẽ có câu trả lời hợp lý cho Đường lão, chỉ là bọn họ không nghĩ đến, trả lời sẽ tới nhanh như vậy. Sáng ngày hôm sau, Đường Hà theo lệ làm những việc thường ngày vẫn làm, lấy nước rửa tay, rửa mặt, vừa định hỏi cha mẹ kết quả thương lượng, cửa viện tràn vào một đồng người.

Chu thị đi đầu, vui sướng đi vào trong sân, nhìn Đường Hà giật mình, nói: “Hà ơi, Nam Sinh mang sính lễ tới cho con.”

Đường Hà nhìn sính lễ trong sân viện được mang tới, lại nhìn thấy Chu Nam Sinh mặc quần áo mới, cùng mấy cụ bà sắc mặt vui mừng, không nói ra lời.

“... Ông nội nói đại lễ phải trình trọng,” Chu Nam Sinh nhin xuống thấp thỏm dồn dập trong lòng, giải thích với nàng, “Đến cùng ta còn có Ngũ cụ bà, bà Tam, bà Ngũ và bà Thất trong tộc.”

Lúc này phụ thê Đường lão nghe tiếng, đi ra ngoài nhìn, thấy tình trạng này, có chút trợn mắt há hốc mồm.

Chu thị thấy, tiếp lời Chu Nam Sinh giới thiệu, “Mấy vị này là lão nhân có phúc trong tộc ta, con cháu đầy đàn! Còn vị này là Trương hỉ bà,” chỉ một phụ nhân khôn khéo đứng trong đó, giới thiệu, “Là bà mai nổi tiếng khắp mười dặm tám thôn.”

44. Chương 44

Hôm qua nhà Đường Hà chân trước vừa mới đi, chân sau Chu lão gia tử dặn dò nhi tử, cháu trai, cả đêm chuẩn bị tốt sinh lễ, dậy kín lại, để Chu Nam Sinh chuẩn bị sẵn sàng, ngày hôm sau đến Đường gia tặng sinh lễ.

Phụ tử hai người nghe vậy lấy làm kinh hãi, Chu lão chần chờ hỏi: “Cha, ngày mai đi, có phải quá gấp rút không?”

“Không gấp không được,” Chu lão gia tử tâm tình rõ ràng không tốt, ông cầm lấy quả trứng, dùng sức, hướng trên mặt đất gõ, hừ nói, “Thê tử ngươi hôm nay làm thế không nói, Đường Nhị Dẫn trước mặt lão đầu tử ta mặc dù chưa nói lời gì quá đáng, không chừng trong lòng tức giận, chính là nữ oa Đường Hà kia, trên mặt cũng không có bộ dáng cười.”

“Hôm nay Từ gia làm âm ỉ như vậy, chẳng khác nào đánh vào mặt Đường gia, nhà ai gả khuê nữ nguyện ý bị bức mình như vậy? Huống chi phu thê Đường Nhị Dẫn chính là người thương yêu hài tử, không chừng khuê nữ nhà bọn họ không vui, phu thê bọn họ tỉnh ngộ, lại hủy bỏ hôn sự.”

“Chuyện này không thể nào...” Chu lão do dự, “Vì bảo vệ Đường gia, hôm nay người... Mặt mũi mẹ Nam Sinh cũng không để ý, như vậy bọn họ còn không cảm thấy được sao?”

Chu lão gia tử cười lạnh, “Tiểu Cẩu tử, ta thấy những năm này, người được người ta nịnh nọt nhiều, mọi người tăng bốc lên tận trời, cho là lão Chu gia ta rửa đi chút bùn trên chân là có thể biến thành phú hộ sao? Đường gia không cầu ta ăn, cũng không xin ta mặc, hôm nay hôn sự ở nhà ta xảy ra chuyện không may, người ta muốn hủy liền hủy, xá gì đâu?”

Chu lão bị nói, mặt đỏ lên, “Từ hôn đối với danh tiếng cô nương cũng không hay, Đường gia không đi bước này chứ? Huống chi, nghiêm túc mà nói, hôn sự này là bà cô Nam Sinh bảo đảm, bọn họ lại đánh vào mặt lão nhân gia sao?”

“Ta lúc đầu chính là vì bà cô Nam Sinh mới cầu thân với Đường gia khuê nữ, hôm nay muốn thoát khỏi khúc chiết, không ngại đến nhà bọn họ đối đãi với con bé bằng tình cảm tốt nhất, nếu mà bọn họ nổi lên hiềm khích... Thất nữ là muội muội duy nhất của ta còn trên đời này, chính là vì muội ấy, ta có thể để các người mất mặt!”

Nhi tử, cháu trai là cốt nhục của mình không sai, muội muội cũng là cốt nhục chí thân của mình, Chu lão gia tử chỉ có thể trông nom trong phạm vi chính mình, vốn hi vọng có thể vì muội muội ruột thịt mà làm một chuyện. Khi ông nhìn ra, kết thân với Đường gia là vì đảm bảo muội muội tuổi già hạnh phúc, đối với cả Chu gia và Đường gia cũng không có hại. Hôm nay bị Từ gia quấy nhiễu, lão gia tử nhảy cảm, cảm giác được có thể xảy ra biến cố, “Hôm nay nếu ngược lại, Đường Hà là cháu gái ta, ta sẽ không vui lòng gả con bé cho Nam Sinh!”

“Cha, lời người nói, người nào gặp Nam Sinh nhà ta không nói thẳng bé là người tốt chứ, chả lẽ còn sợ không cưới được cô nương tốt sao? Chuyện hôm nay thẳng bé cũng không sai,” Chu lão không vui, “Hơn nữa, Nam Sinh còn cứu nhi tử út Đường gia, khuê nữ nhà người ta gả cho ân nhân cứu mạng của đệ đệ, sao lại không vui?”

“Sao không để cho Nam Sinh cưới nhi tử Đường gia đi?”

“Cha.” Chu lão dở khóc dở cười, “Đến nước này rồi, người có gì phải rạch ròi như vậy...”

“Ta không nói nhảm,” Chu lão gia tử hừ lạnh, “Ý tứ trong lời người nói, bởi vì Nam Sinh có ân tình với Đường gia, cho nên hôn sự ta không cần hiền hậu? Nam sinh có ân với đệ đệ Đường Hà, không quan hệ gì đến việc Nam Sinh và Đường Hà sống chung. Nam Sinh tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, người cũng là mấy chục tuổi đời, chẳng lẽ không biết cuộc sống muốn trải qua tốt thì thê tử đối với người phải có tâm ấm áp sao? Đối xử với nhà chồng có tốt hay không không phải dựa vào nam nhân biết thương yêu sao?”

Chu lão cha bỗng chốc bị nghẹn lại, nói không ra lời.

Chu lão gia tử nhìn về phía Chu Nam Sinh vẫn cúi đầu buồn bực, không nói lời nào, “Tam nhi, ta nói con có nghe rõ ràng không? Cha con nói hôm nay không làm sai, tự con nói xem, có sai hay không?”

Chu Nam Sinh tâm tình cũng không tốt, “Đại khái là sai lầm.”

Hôm nay ở từ đường, ông nội hấn vừa mở miệng bác bỏ không có hôn ước cùng Từ gia, nước mắt Châu Nương không ngừng rơi.

Hấn không có tình yêu nam nữ đối với Châu Nương, cả vì người nhà nàng, hấn không muốn cưới nàng.

Thật ra khi hấn còn bé, cậu hấn và biểu ca tính tình không phải tham lam như vậy, khi đó ông bà ngoại còn sống, mười sáu tháng tám, mừng bảy tháng giêng hàng năm, mẹ hấn phải về nhà mẹ đẻ, sẽ đưa theo hấn, một người thường ngày khó được ra ngoài cùng mẹ.

Hấn nhỏ như vậy đã nhận thức được Châu Nương, nữ oa nhỏ giòn thanh gọi mình biểu ca, không nhìn sắc mặt người lớn chút nào, hỏi mẹ hấn “Cô, tại sao không để cho Tam biểu ca ăn đùi gà nha.”

Chẳng qua lòng người luôn thay đổi, khi còn bé để cho hấn cưới trên vai cậu, mơ ôm hấn vào trong ngực hôn, biểu ca dẫn hấn đi đào hang chuột ngoài ruộng, thuở còn chãi tóc đuôi sam còn thân mật gọi biểu ca, biểu muội, bất giác từ khi nào đã biến thành bộ dáng xa lạ.

Chính hấn cũng thay đổi, khi còn bé hấn thích bọn họ, hiện tại trừ mẹ hấn ra, hấn không muốn có quan hệ gì với bọn họ cả.

Nhưng điều này cũng thể hiện, hấn nguyện ý biểu muội mình, dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người khó mà sống nổi, chỉ cần chuyện ngày hôm nay truyền đi, nàng sau này sẽ không tìm được gia đình tốt, thế nhân đối với nữ tử luôn hà khắc.

Vì tránh hiềm nghi, hấn không tiến một nhà cậu, cũng không biết mẹ và Nhị tỷ khuyên Châu Nương thế nào, chẳng qua trong đầu nhiều lần nhớ tới nàng khóc cầu xin hấn: “Tam biểu ca, huynh giúp muội một chút...”

Hấn không thể giúp nàng. Cho dù có không đành lòng, nhưng hấn hiểu, nếu giúp, thiệt hại chính là mình và Đường Hà.

Nghĩ đến Đường Hà, trong lòng hấn càng thêm ủ dột.

Vừa bắt đầu ông nội hấn nói, chính là vì bà cô hấn, hấn phải cưới, bởi vì lần này thân bất do kỷ, hấn mơ hồ có chút kháng cự hôn sự này, sau hấn lại thuyết phục mình tâm bình khí hòa, lại nhìn Đường Hà mặt mày vô tội, nghĩ tới nàng là cô nương tốt, ngày sau thành thân sống cùng nàng, bất tri bất giác đã tiếp nhận rồi, sau lại...

Chu Nam Sinh nhớ tới nàng kiễng chân lâu nước mắt ình, nở nụ cười gần như vậy, mí mắt buông xuống, lông mi dài rậm giống một cái quạt nhỏ, còn có nhiệt độ tay nàng...

Cho nên trong lòng bất tri bất giác sinh ra mong đợi.

Hôm nay cậu náo như vậy, hấn đoán chuyện sẽ khó khăn, sau mẹ lại gạt đầu, trong lòng hấn, đột nhiên vừa lạnh vừa đau.

Nhưng mà trừ im lặng tiếp nhận, lúc ấy hấn cũng không thể ngỗ nghịch mẹ.

May có ông nội ra mặt.

Chẳng qua chuyện kết thúc, hấn mấy lần muốn tìm Đường Hà nói chuyện, Đường Hà không cho hấn cơ hội mở miệng, thậm chí con mắt không thèm liếc hấn lấy một cái.

Giống như ông nội nói, trên mặt nàng không có bộ dáng cười, hấn thấy ánh mắt nàng, hiểu rõ ý nghĩ của nàng: Nàng rất thất vọng.

Hiện tại có ông nội nhắc nhở, hấn đột nhiên ý thức được, nàng hoàn toàn có thể từ hôn.

Trong lòng hấn một chút lạnh và đau, đột nhiên tràn ra khắp nơi.

Chu lão gia tử thấy hấn thần sắc chán nản, thở dài một tiếng, “Con cứ nghĩ kỹ đi, nếu không...” Lắc đầu một cái, không nói nữa, lại quay sang dặn dò nhị tử, “Tiểu Cầu tử, bảo với thê tử con, đêm nay chuẩn bị tốt sinh lễ.”

“Nam Sinh, con đi theo ta gặp Ngũ cụ bà, nhờ bà mời ba lão nhân có phúc, ngày mai bọn họ đi theo giúp đỡ con ở Đường gia.”

“Tiểu Cẩu tử, con đi đến nhà Trương hỉ bà, mời bà ấy ngày mai tới cửa làm mai.”

Cuối cùng, Chu lão gia tử lại dặn dò nhi tử, “Con dâu lần này đoán chừng không thoải mái, nó không thoải mái là một chuyện, không thể để sinh lễ sai sót, làm cho người ta chê cười.” Không nhịn được lại hừ lạnh mấy tiếng, “Nhà mẹ đẻ nó chính là người hồ đồ, lòng tham không đáy, thô bạo, không nói đạo lý náo loạn trận này, nếu làm hại hôn sự của nhà ta và Đường gia thất bại, sai lầm rõ ràng không ở Đường gia, ngày sau chúng ta ra cửa, sẽ bị bà con mười dặm tám thôn soi mói không ngừng, uy tín bại hoại, việc làm ăn còn có thể tốt được không?”

“Ta đối với Từ gia đủ tử tế rồi, không truy cứu bọn họ không nói, còn miễn nợ cho bọn họ. Bảo thê tử con suy nghĩ cẩn thận, khỏi phải đổ lỗi từ người nhà mẹ đẻ lên đầu người khác, cũng đừng ở hôn sự này ép buộc cái gì!”

Lão gia tử hàng năm xây dựng ảnh hưởng, Chu lão nghĩ thầm, muốn vì thê tử mình biện bạch mấy câu, nhưng không dám nói ra khỏi miệng, trả lời “Dạ”, tìm Từ thị dặn dò.

Từ thị hôm nay quả thật sức cùng lực kiệt, ca tấu, cháu làm âm ỉ như đũa đám, cháu gái ngu dốt chỉ biết khóc, làm cho bà vừa giận vừa thương tâm. Hôm nay lòng bà như bị lửa thiêu, vừa hận người nhà mẹ đẻ phá hoại công lao mình khổ cực hai mươi mấy năm ở nhà chồng, lại lo lắng hôn sự cháu gái sau này khó khăn. Nghe lão gia tử yêu cầu, càng thêm phiền nào vô cùng, “Lão gia tử hôm nay ‘nhất khẩu thóa mạ’, một mực chăm chăm thừa nhận hôn sự, dẹp yên tâm người Đường gia còn không coi là, ta còn phải vội vàng mang lễ qua? Ông coi Đường gia khuê nữ là Vương mẫu nương nương mở bữa tiệc bàn đào? Chúng ta phải vội vàng đi ăn một miếng?”

Chu lão nghe được lời nói hà khắc như vậy, hỏa khí từ đáy lòng lập tức nổi lên, chẳng qua nhìn thê tử vẻ mặt lo lắng tiêu tụy, lại thở dài một hơi, nói: “Đinh thân là cha ta quyết định, lễ nạp thái ngày mai là cha làm chủ, Đường gia chẳng qua kết thân với chúng ta, trong chuyện lần này bọn họ phạm vào sai lầm gì? Đường Hà kia từ đầu tới cuối không biểu hiện hiểu chuyện biết lẽ sao? Ta biết bà đau lòng cháu gái, nhưng chuyện đến nước này, bà cũng nên thừa nhận là ca tấu bà tự tìm, bà có muốn bức bội, cũng không thể giận chó đánh mèo lên người con dâu tương lai, không phải sao?”

“Ta...” Từ thị không nói gì, trầm mặc một hồi lâu, “Đạo lý ta đều hiểu, chẳng qua đó là cháu gái ruột ta, lòng của ta không tránh được lệch một hai phần...” Từ thị chống tay lên đầu, đè lại dằn vò trong lòng, “Ta đây không kìm được sợ hãi trong lòng.”

Bà mở miệng hỏi nam nhân mình, “Ông nói xem, vừa bắt đầu ta không nên để ca tấu hi vọng, không nên để Châu Nương tới nhà chúng ta ở có phải tốt lắm không?”

“Lần lại sự việc là tại cữu ca lòng tham không đáy, lấy chính khuê nữ mình gây chuyện.” Chu lão xem thường, thấy thê tử mình bộ dáng hoảng hốt, lại có chút đau lòng, “Theo như lời bà nói, ta và cha cũng có sai lầm, Châu Nương vừa tới, chúng ta nên nói rõ... Hôm nay truy cứu còn có ý nghĩa gì đây?”

“Theo ta nói, hôm nay huyên náo mặc dù có chút không giống dạng gì, nhưng lúc đấy trong từ đường đều là người nhà, qua mấy ngày bà nhất nhất tới cửa, cầm chút ít dưa và trái cây bồi thường, van cầu mọi người đau lòng cô nương trẻ tuổi, đừng ra bên ngoài nói lung tung, chuyện này sẽ không truyền tới đâu.”

Từ thị miễn cưỡng phần chân tinh thần, “Cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Tốt lắm, chúng ta mấy chục tuổi đầu, việc khó gì chưa trải qua chứ, đây không tính là gì, phần chân lên,” Chu lão khuyến khích thê tử, “Bà đau lòng cháu gái, chúng ta không ngăn, bà cứ mở to mắt chọn cho con bé một hán tử biết nóng biết lạnh, không phải là so với cái gì đều tốt hơn sao? Chính là sau này cho con bé thêm trang sức, ta và cha sẽ không nói hai lời.”

“Chẳng qua Châu Nương không có duyên phận với chúng ta, bà quên chuyện này đi, a?”

Từ thị gật đầu, than thở, “Thôi, hai ngày nữa ta đi nhìn con bé một chút, khuyên nhủ con bé nghĩ thoáng ra.”

Dọc theo đường tới Đường gia, Chu Nam Sinh đều thấp thỏm, nhưng trong lòng phần lớn là ôm hi vọng và vui sướng. Nhưng hi vọng và vui sướng này dần dần hạ xuống, Đường Hà vẫn trầm mặc, Chu Nam Sinh hoảng hốt nghe được âm thanh bọn họ tan vỡ.

Đường gia đã sớm mời đám người Ngũ cụ bà vào phòng, mời ngồi, hầu hạ trà quả, mấy lão nhân vốn cười híp mắt trên ghẹo cát tường, theo không khí càng ngày càng bế tắc, đã phát hiện ra có gì không bình thường, từ từ trầm mặc xuống.

“Tiểu Hà...” Chu Nam Sinh mấy lần há mồm, nhưng không phát ra thanh âm, rốt cục giờ cũng nói, nhưng khó có thể thành câu.

Đường lão và Lý thị nhìn thoáng qua, đều nhìn về sắc mặt trầm tĩnh của nữ nhi, thầm than một hơi.

Lý thị hắng giọng một cái, vừa định nói chuyện, Đường Hà đã quay sang nói với bà, “Mẹ, con muốn nói với Nam Sinh biểu ca mấy câu.”

Sau khi làm lễ cùng mấy lão nhân, nàng kêu Chu Nam Sinh ra khỏi sảnh, đi cùng nàng tới phía ngoài viện nói chuyện.

Lý thị nhìn ra cửa viện, nhìn thấy hai người cách nhau có một bước chân, nói chuyện không có động tác gì kích động, đành phải vứt bỏ không muốn, làm lễ chào hỏi mọi người.

“Thật ra vừa bắt đầu, huynh không muốn cưới ta.” Đường Hà mỉm cười nói.

“Ta...” Chu Nam Sinh há mồm, muốn giải thích.

Đường Hà ý bảo hần trước hết nghe nàng nói, “Thật ra thì ta cũng không muốn gả cho huynh.”

Chu Nam Sinh nhìn thiếu nữ trước mặt, mỉm cười xa cách, cảm thấy lạnh lẽo, đau đớn càng khắc sâu trong lòng.

“... Tại sao?” Chu Nam Sinh thì thào hỏi.

“Ta sợ mẹ huynh sau này gây khó dễ ta.” Đường Hà nói ngay vào điểm chính, “Con dâu bà muốn không phải là ta, quan hệ của chúng ta vừa bắt đầu đã không thông suốt, ta không muốn dẫn thân vào một chuyện đã biết trước kết quả.”

“Sẽ không.” Chu Nam Sinh vội vàng giải thích, “Mẹ ta không phải người như thế, bà chưa bao giờ làm khó Đại tẩu.”

Đường Hà bật cười, lắc đầu, “Có lẽ bà và Đại tẩu có duyên. Về phần ta, trải qua ngày hôm qua, huynh nói xem, bà có thể giận chó đánh mèo không?”

“... Ta không thể khẳng định sẽ không,” một lúc sau, Chu Nam Sinh nhẹ giọng nói, “Trong lòng có oán khí, cùng với việc sau này làm khó dễ muội là hai việc khác nhau. Mẹ ta thật không phải là loại người như vậy.”

Thật ra chỉ qua việc này, Đường Hà đã hiểu, nhi tử và mẹ là loại quan hệ kỳ quái nhất trên thế giới này. Làm sao có thể yêu cầu nhi tử đi chất vấn mẹ hần đây?

Đường Hà nhìn hần thật sâu, “Huynh không hiểu hôn nhân.”

“Ta không muốn gả cho huynh, nguyên nhân căn bản nhất không phải vì mai sau mẹ huynh gây khó dễ ta, nếu như ta muốn gả cho huynh, ta sẽ không sợ bà làm khó.”

“Một nữ nhân khi còn sống vui vẻ hạnh phúc, chỉ có liên quan một phần nhỏ với cha mẹ nàng, con cái nàng, phần lớn là liên quan đến nam nhân nàng gả.”

“Là ở nam nhân của nàng, có bảo vệ nàng hay không.”

“Ngày hôm qua huynh đã làm được gì? Quả thật ta chỉ là vị hôn thê, nhưng không lâu nữa ta sẽ gả cho huynh, huynh lại chọn bảo vệ nữ nhân khác.”

Chu Nam Sinh há miệng, Đường Hà lắc đầu ý bảo hắn không cần giải thích, “Huynh không cần phải nói gì. Nếu như ta là người ngoài cuộc, ta có thể hiểu huynh, ta có thể hiểu huynh muốn đứng cạnh mẹ, ta có thể hiểu huynh có tình cảm với biểu muội huynh.”

“Ta có thể hiểu, không có nghĩa ta có thể tiếp nhận. Hơn nữa, hôm qua ta đã bị bỏ mặc.”

“Ta nghĩ, ta muốn gả ột người, hiểu được ta sinh con dưỡng cái vì chàng, vì chàng lo liệu việc nhà, hiểu ta là người duy nhất có thể làm bạn cả đời với chàng.

“Ta không cưỡng cầu huynh ngay lập tức phải làm được, nhưng ngay từ đầu huynh đã phải có suy nghĩ này.”

“Mới vừa rồi, huynh không suy nghĩ chút nào, vạn nhất ta bị mẹ huynh làm khó, huynh sẽ làm sao, câu nói đầu tiên của huynh, sẽ là bảo vệ mẹ.”

“Ta yêu thích người hiếu thuận, nhưng mà người quá hiếu thuận, sẽ không để ý cảm thụ của thê tử.”

45. Chương 45

“Ngày hôm qua huynh vì mẹ huynh và biểu muội, đã gạt bỏ ta. Hôm nay huynh vì quyết định trong nhà, mang theo sính lễ đến trước mặt ta, bản thân huynh ấy này, xin lỗi, ta không cảm nhận được.” Đường Hà lắc đầu, tùy tiện mà chậm chạp nói, “Hay huynh cảm thấy, hôn sự của chúng ta có thể tiếp tục, kết cục như vậy đã quá tốt, ta nên cảm kích, nước mắt tuôn trào?”

“Nếu hôm qua ông nội huynh không lên tiếng, hôm nay huynh định lấy thân phận gì đứng trước mặt ta đây?” Đường Hà cười cợt nói, “Nếu như chuyện diễn biến đúng như ý nhà cậu và mẹ huynh, huynh và ta không có chút quan hệ nào, để tránh hiềm nghi, từ nay về sau huynh không nên đứng trước mặt ta nữa, tới lúc đó, huynh mới có thể có một chút đau lòng đối với ta?”

“Ta xem huynh không muốn cưới Châu Nương.” Đường Hà tiếp tục nói, “Một nhà chúng ta đều dựa vào hai tay kiếm cơm ăn, bọn họ làm không được, đến cửa tổng tiền. Chính bản thân huynh biết chữ, lớn lên lại ưa nhìn, theo ý của huynh, so với cưới Châu Nương, cưới ta không tính là chuyện cực nhọc gì, đúng không?” Đường Hà ngay thẳng nói.

Chu Nam Sinh muốn giải thích, muốn nói năng đối với hắn không chỉ như vậy, chẳng qua ‘không chỉ’, chính hắn cũng không tìm được từ nào để biểu đạt, đành tiếp tục trầm mặc.

“Ta vốn không suy tính nhiều như vậy. Hôn sự nữ tử vốn là dùng cả gia đình, nhân phẩm, tướng mạo định giá, kết quả như đánh bạc. Cha mẹ ta chọn huynh, là vì cảm thấy huynh tốt nhất. Người nhà huynh chọn ta, đại khái cũng cần nhắc qua như vậy.”

“Chính là ta chờ đợi, so với phần thắng bằng ta muốn hơn rất nhiều.”

Chu Nam sinh trong lòng vừa động, vui sướng lặng lẽ trong lòng, nàng chờ đợi, cùng ta chờ đợi, là giống nhau sao?

Chu Nam Sinh hít sâu một hơi, đợi nàng nói tiếp.

“Chẳng qua hôm qua một cuộc phong ba, phần thắng bằng này đã bị phá vỡ. Nếu như ta tiếp tục thành thân với huynh, ngày khác vô cùng có khả năng gặp phải mẹ huynh gây khó khăn.”

“Như thế, ta dựa vào cái gì còn muốn lựa chọn huynh?”

Đường Hà nhìn thanh niên trước mặt, mặt mày ảm đạm, trong lòng sinh ra một tia vui vẻ, vui vẻ này hiện ra trên mặt, biến thành thiếu nữ sáng rõ.”

Chu Nam Sinh hoảng hốt nhìn thiếu nữ, trên mặt sáng rõ nụ cười, nhưng bỗng nhiên phát hiện, thiếu nữ trước mặt lại sắc bén như vậy.

Trước đây hắn gặp nàng mấy lần, nàng hoặc trầm tĩnh hoặc xinh đẹp, giống như chuỗi tổ nữ im lặng trong vườn. Chỉ giờ khắc này, trong lòng hắn, nàng đột nhiên trở nên sinh động, trong lòng hắn vẽ ra hình dáng nàng, rõ ràng, minh bạch.

Lúc này, vết cắt sắc bén, hấn mất đi tiếng nói.

Giống như là nỗ lực hồi lâu, hấn mới khó khăn mở miệng nói: “Ta từ nhỏ đã không sống cùng mẹ, khi còn bé bà thiên vị Tứ đệ... Thật ra hiện tại, hài tử trong lòng bà, Tứ đệ chiếm được năm phần, ta nhiều nhất một phần.”

“Lão thái gia sau khi qua đời, ta vốn tiếp tục muốn đi học, ông nội nói người già rồi, nam nhân làm việc trong nhà quá ít, hơn nữa đọc sách tốn kém quá nhiều, ta và Bắc Sinh, trong nhà chỉ có thể chọn một. Mẹ cầu ta, để ta nhường cơ hội cho Bắc Sinh, dĩ nhiên khi đó không hấn là lỗi của bà, ai bảo trong nhà tiền tài không đủ chứ, ai bảo thiên phú của ta kém Bắc Sinh chứ.”

“Đại lý dễ dàng hiểu, tha thứ lại không dễ dàng. Một thời gian rất dài ta đều nghĩ là ta oán mẹ, ta thân cận cùng bà sẽ cảm thấy lúng túng, thật ra sự thật giống muội nói, bà là mẹ ta, ta theo bản năng mà bảo vệ bà. Ta thế nào có thể không làm vậy đây? Bà sinh ta, mặc dù không nuôi ta bên người, nhưng do cuộc sống khó khăn, bà cũng vì cho ta ăn uống, phải cố gắng làm việc, nên không thể để ý đến ta.”

“Mẹ chính là một người thiên vị, vì vậy bà nhìn Châu Nương, sẽ thân thiết hơn nhìn muội. Nhưng mà bà thiên vị không có nghĩa là bà hà khắc, mẹ thật không phải người sẽ gây khó dễ cho con dâu.”

“Muội nói ta để ý Châu Nương, bỏ mặc muội, cái này không đúng. Trong lòng ta, muội sắp gả cho ta, Châu Nương chỉ là biểu muội ta.”

“Khi còn bé, người lớn đã nói, làm ca ca phải chiều cổ kỹ lưỡng, bảo vệ tốt muội muội. Chúng ta lớn, lời này ta dần dần đã quên. Tựa như muội nói, ta không muốn cưới Châu Nương, muội ấy đi tới trước gót chân ta còn ngại phiền. Chẳng qua trải qua huyền não hôm qua, từ nay về sau hôn sự muội ấy sẽ khó khăn, ta đây làm ca ca, cũng có một phần trách nhiệm, vì vậy ta đối với muội ấy, khó tránh khỏi một tia đồng tình, áy náy.”

“Chẳng qua đồng tình, áy náy này, không cản được ta vui mừng. Muội nói không sai, vừa bắt đầu ta có chút không muốn, nhưng hiện giờ ta rất vui vẻ.”

“Ta muốn cưới muội, chúng ta xí xóa, được chứ?”

Đường Hà lắc đầu một cái “Huynh vẫn không hiểu, chuyện có liên quan đến biểu muội và mẹ huynh, nhưng cũng không hoàn toàn bởi vì họ.”

“Huynh là người tốt,” Đường Hà thấy hấn thần sắc nghi ngờ, liền vòng vo, mỉm cười nói, “Ngày ấy huynh đã cứu đệ đệ ta, cả người quần áo bẩn thỉu dơ dáy, búi tóc còn dính đầy bùn cát, rong rêu, nhưng ta cảm thấy huynh cao thượng, là một người đáng yêu.”

Trong lòng Chu Nam Sinh sinh ra một tia vừa khó chịu vừa vui sướng, vui sướng này giống như huyền cảm, thiếu nữ gây cảm chỉ nhẹ nhàng kích thích một chút, tim của hấn lại chấn động không ngừng. Nhưng nội tâm hấn lại buồn khổ, buồn khổ này giống như sợi tơ, quấn quanh trái tim hấn, mà đầu sợi giống như bị thiếu nữ kéo, Chu Nam Sinh ôm bị thương, chờ nàng nói ra lời lạnh lùng hơn... Chờ đợi sợi tơ quấn chặt, đá thương trái tim hấn.

“Giữa chúng ta... Ta vốn đã đón nhận, thích ứng cũng rất tốt... Thật đáng tiếc.”

Hai người không phải không có duyên phận, đáng tiếc không đủ.

Chu Nam Sinh nhìn nàng, “Muội giống ta, đều coi đối phương là người bầu bạn tương lai... Hôm nay mặc dù gặp gỡ ngăn trở, nhưng ta nguyện ý mai sau đối với muội tốt...”

Đường Hà lắc đầu cắt đứt hấn, “Ta nói rõ cho huynh biết, ta không tin huynh.”

Chu Nam Sinh chỉ cảm thấy mình bị đánh trúng trong nháy mắt.

Thiếu nữ đang tiếp tục nói.

“Huynh là một người tâm địa mềm yếu, huynh có thể nhảy xuống sông cứu người xa lạ, đối với mẹ mình nếu không cảm ơn, đối với biểu muội nếu không có chút tình cảm nào, mới là chuyện kỳ quái.”

“Huynh đối với mẹ và biểu muội có tình, đối với ta cũng không nỡ, người trọng yếu trong lòng huynh thật nhiều, rất nhiều người sẽ đối lập với nhau, huynh không thể hai bên đều lấy lòng, đại đa số huynh chỉ có thể có một bên.”

“Đáng tiếc, hôm qua huynh cố không phải là ta.”

“Một người sống trên đời, luôn luôn có người đối với hắn có ân, có tình, ta thật sợ huynh không ngừng mà ủy khuất ta.”

“Vì giúp đỡ, đối với người khác cảm kích hoặc đau lòng, trước quyết tâm chịu đựng để đối đãi người tốt hơn, quyết tâm này chẳng phải là vô ích sao, lời thề chẳng phải bị ném ra sau gáy?”

“Hôm nay huynh nói sẽ đối với ta tốt, bà Tam cũng nói cho ta biết, huynh nói với bà, sẽ đối với ta tốt.”

“Ta đã từng tin tưởng huynh.”

“Ta cũng có lỗi, ta không nên mong đợi.”

“Nếu có một ngày, huynh quyết tâm không hề bắn khoả đích tình phân, chỉ toàn tâm toàn ý, không để cho thê tử ủy khuất bằng hoàng, hoặc là huynh coi tình cảm phu thê quan trọng bằng ân tình cha mẹ, thì gả cho người như huynh, là may mắn và hạnh phúc lớn nhất.”

“Chờ huynh làm được, ta có thể hối hận chuyện hôm nay mà buông tha cho huynh.”

“Chẳng qua hiện tại, ta nhìn về đoạn đường trước mặt mà ta sẽ đi cùng huynh, cảm thấy đường xá quá mức xa xôi. Ta rất lười biếng, ta liền không đi.”

Đường Hà biết, nàng biểu đạt chính bản thân nàng, là trình bày hôn nhân của Đường Hà ở thế kỷ 21, vì vậy nàng không có thanh niên tên là biểu ca, nàng nhìn vào mắt hắn, kêu tên hắn, đối với hắn lộ ra nụ cười sáng rỡ quen thuộc, “Chu Nam Sinh, chúng ta coi như xong đi.”

46. Chương 46

Trời xanh thẳm, mây trắng trôi lững lờ.

Đường Hà bình tĩnh, nhìn hắn chăm chú, cây trúc bị gió thổi ào ào rung động, thỉnh thoảng có lá trúc vàng bị gió thổi bay lá tả trên mặt đất, một chiếc lá xoay vòng vòng, chậm rãi rơi trên tóc Chu Nam Sinh.

Tình cảnh như thế thật giống như trong mộng từng có.

Rất nhiều thời điểm nằm mơ, có chút cảnh trong mơ tỉnh lại sẽ không giống những gì mình trông thấy, có chút cảnh tượng lại trùng lặp, giống như trong mơ.

Đường Hà có chút hoảng hốt.

“Trên tóc huynh có lá trúc rơi xuống.” Ý nàng bảo Chu Nam Sinh lấy nó xuống.

“Gió dần dần nóng rực hun người, Chu Nam Sinh lấy lá trúc xuống. Một lúc lâu, hắn như tìm được tiếng nói của mình, hết sức bình tĩnh nói, “Ngũ cụ bà bọn họ được ông nội phó thác, một lòng một dạ vì chuyện này vui vẻ, lần này mở miệng nói không được, lão nhân gia trong lòng sẽ không thoải mái. Đợi ta theo chân bọn họ, nói còn có việc, chưa đầy đủ hết được, trước phải hoãn lại một chút, có được không?”

Từ hôn không phải là mình và Chu Nam Sinh, hai tiểu bối nói có thể được. Lần này cùng Chu Nam Sinh nói một chút, bất quá hôm nay không được lựa chọn đường sống, không trâu bắt chó đi cày, đem chuyện định ra. Mắt thấy chuyện có thể vẫn hồi, Đường Hà gật đầu.

“Chúng ta đi ra ngoài một lúc lâu, các trưởng bối chắc đã chờ sốt ruột, vào đi thôi.”

“Muội vào trước đi,” Chu Nam Sinh ầm giọng nói, “Ta chờ một lúc nữa.”

Hắn lại khôi phục bộ dáng ôn hòa lúc mới gặp.

Một nam nhân, mang theo sính lễ tới trước mặt nữ nhân, lại bị nói nàng không muốn gả cho hắn, thế nhưng hắn còn có thể thu lại giận dữ, buồn bã, thật sự là tương đối phong độ.

Tính cách ôn hòa kiềm chế, thật sự khó có được.

Nhưng khi một người bị đối đãi vô lễ, ở thời điểm nắm giữ quyền chủ động, khó chịu mà tỏ vẻ kháng nghị, đối phương lại ôn hòa, hiểu ý, cũng sẽ coi ừy khuất và hi sinh của người là đương nhiên.

Đường Hà khẽ nở nụ cười, không khuyên hấn, gạt đầu, trực tiếp xoay người trở về sân.

Chu Nam Sinh nhìn bóng lưng của nàng, hơi có chút thất thần. Hắn cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, một mảnh vàng xanh nằm an tĩnh trong đó, hắn nhẹ nhàng bóp, mảnh vàng xanh vỡ tan.

Mặc dù trong miệng Chu Nam Sinh nói khéo léo, Ngũ cụ bà bọn họ khi nào không rõ hôn sự ngoài ý muốn chứ? Đại khái là lần đầu gặp phải chuyện nhà trai mang sính lễ tới cửa còn bị cự tuyệt, cho dù đám người Ngũ cụ bà lớn tuổi, kinh nghiệm phong phú, cũng không nhịn được thu lại nụ cười, lộ ra thần sắc không đồng ý.

Tuy Lý thị có lòng bảo vệ nữ nhi, giờ phút này nhìn Chu Nam Sinh đứng thẳng trong đường sảnh, duy trì nụ cười, trong lòng không khỏi sinh ra hai phần lúng túng, không đành lòng. Lý thị vốn nghe nói hôm qua Chu Nam Sinh im lặng, bà lo lắng ngày sau gặp phải chuyện tình hai đầu khó khăn, Chu Nam Sinh lựa chọn ừy khuất khuê nữ mình, vì vậy bản khoả của Đường Hà, bà cũng đồng ý.

Chẳng qua mười người làm nhi tử, chín người rười cũng muốn bảo vệ mẹ ruột. Chỉ đợi thời gian đổi thay, nam nhân đặt thê tử vào trong lòng, sức nặng thê tử ngang mẹ ruột, thậm chí còn áp chế cả mẹ ruột, đến lúc đó cuộc sống sẽ dễ chịu hơn, dù sao đối với mẹ hiền thuận nhiều cũng đại biểu là người có lương tâm, như thế nào cũng không phải người khinh người.

Lý thị cảm thấy, Chu Nam Sinh lúc này, so với Đường lão ban đầu, đã không biết tốt hơn bao nhiêu, vì vậy trong tâm vốn đã đồng ý khuê nữ từ hôn, lại không khỏi do dự, bà nhìn khuê nữ mình, lại nhìn Chu Nam Sinh một chút, mấy lần do dự muốn há mồm nói chuyện.

Cũng là Đường lão, nhìn sắc mặt bình tĩnh của khuê nữ, thở dài một hơi, đón nhận thực tế. Ông cười bồi tội cùng mấy trưởng bối, “Hôn sự con cái vốn là đại sự, lễ quá lớn cũng là hai nhà thương lượng ngày thật tốt, hôm nay rốt cuộc có chút gấp gáp, con và mẹ Đường Hà chưa chuẩn bị đầy đủ đồ, vô luận như thế nào cũng không thể hồi lễ trọn vẹn.”

Kinh hãi nhất là Chu thị, nhưng bà không phải bà nội chính nhi tám kinh, có thể nói gì đây? Hôm qua Chu gia xin lỗi Đường gia, hôm nay Đường gia để cho Chu gia khó chịu, bà kẹp ở giữa, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, không biết nên giúp ai, cũng không biết nên đổ trách người nào.

Bà nhẫn nhịn, đợi mọi người tan cuộc, không nhịn được nói với Đường Hà: “Hà ơi, con đứa nhỏ này trong mắt không nhu được một hạt cát đây...”

Lão nhân tóc trắng xóa, mặt đầy nếp nhăn, thần sắc trên mặt ảm đạm, “Hà ơi, nhân sinh có rất nhiều chuyện khó chịu, nhìn một chút đã trôi qua rồi... Thật ra thì bà Tam hi vọng các con tốt, bà Tam không có tư lợi...” Vừa nói hốc mắt đã hiện hồng, “Bà Tam nếu có thể làm chủ, sẽ không cưỡng con như vậy, nói cho cùng ta không phải bà nội ruột...”

Đường Hà trong lòng than thở, ôm lấy lão nhân, nhẹ nhàng đưa một cái, “Con biết người tốt với con, chỉ là con không muốn nhẫn nhịn... Chính là trước lúc nhẫn, con muốn tranh thủ một chút.” Lại làm nũng xin bà, “Người đừng giận con, có được không?”

“Con đứa nhỏ này, không biết từ khi nào lại có nhiều tâm địa như vậy.” Chu thị lắc đầu, “Bà không giận được con, nói cho cùng, chuyện một vòng lại một vòng, không nói rõ được rốt cuộc là lỗi người nào.” Bà mở miệng than thở, “Ta quả nhiên già rồi, nghĩ không ra tâm tư oa tử.”

Ngay cả Chu Nam Sinh, cũng bị nàng nói đến mê hoặc, Đường gia cự tuyệt nhận lấy sính lễ, hắn không giận, cũng không kéo về nhà, ngược lại nói với bà, trước tiên đem sính lễ để ở nhà bà.

“Không có đạo lý mang sính lễ đến nhà gái lại mang về nhà mình.” Hấn nói.

“Nhưng mà,” Chu thị không giải thích được, “Không phải Tiểu Hà nói không muốn...”

“Phải.” Chu Nam Sinh gật đầu một cái, hần muốn nói gì lại dừng lại, “Tóm lại trước cứ để nhà người đi đã.”

Từ thị biết Đường gia không nhận lấy sính lễ, phản ứng đầu tiên là khiếp sợ và tức giận. “Đây không phải là tát vào mặt người ta sao?”

Bà từ đám người Ngũ cụ bà biết được, là bản thân Đường Hà không vui, trong lòng lại càng không thống khoái, “Con ta nhân phẩm, tướng mạo tốt như vậy, con bé có gì mà ghét bỏ?! Chưa từng nghe nói qua cô nương nhà ai không để ý đến cha mẹ chi mệnh, tự chủ trương lớn như vậy.”

Lại nhìn nhi tử trước mặt tĩnh lặng không nói, “Phu thê Đường Nhị Dẫn dung túng khuê nữ cự tuyệt con như vậy, con gì cũng không nói mà đã trở lại rồi?”

Hần nên nói cái gì? Chu Nam Sinh bình tĩnh nói, “Tiểu Hà nói cũng có đạo lý.”

Từ thị quả thực vừa tức vừa vội, “Các con đã không thành, con còn nói thân thiết như vậy làm gì? Cái gì gọi là đạo lý? Không nghe cha mẹ chi mệnh có gì là đạo lý?”

Thấy nhi tử thái độ bình tĩnh, trước sau như một, bà không khỏi suy đoán nói: “Tam nhi, nói ẹ biết, bản thân con không muốn cưới Đường gia khuê nữ có phải không?” Bà càng nghĩ càng đúng, không khỏi vui mừng nói, “Không thành cũng tốt. Vậy con và Châu Nương vừa lúc có thể thành một đôi, thật đúng lúc, ta đang rầu rĩ đứa bé kia thương tâm nghĩ không thông đây.”

“Mẹ đã nói con và Châu Nương có duyên phận.” Bà khẩn cấp đứng dậy, “Ta với con đi nói chuyện cùng cha con và ông nội đi.”

“Mẹ,” Chu Nam sinh gọi Từ thị lại, “Con hỏi người một vấn đề.”

“Gì?” Từ thị nhìn nhi tử thần sắc ngưng trọng, không khỏi kỳ quái.

“Nếu như con cưới Đường Hà làm vợ, ngày sau người sẽ gây khó dễ uội ấy sao?”

Từ thị nghe vậy kinh sợ, “Con nói liên thiên gì đấy?!”

“Có thể nói mẹ như vậy sao? Con coi mẹ con là loại người gì? Một ác bà bà một lòng một dạ muốn gây khó khăn cho con dâu?”

“Thê tử còn chưa cưới, con đã quên mẹ rồi? Huống chi người này con không cưới được!” Từ thị giận đến không được, lấy tay dấm ngực, “Khuê nữ Đường gia kia cho người ăn cái gì rồi? Người tới để chọc tức ta?”

“Muội ấy chưa cho con ăn gì, những người khác cũng không có.” Chu Nam Sinh lắc đầu, nhẹ nhàng nói, “Mẹ, có phải con cưới Châu Nương, người mới hài lòng?”

“Người nói Châu Nương là cháu gái ruột người, người yêu thương muội ấy. Nhưng dù cho người có yêu muội ấy, thích muội ấy, người cũng không để cho Bắc Sinh cưới. Đến hôm nay, một nhà cậu hành hạ hôn sự con, người lại hi vọng con không so đo chút nào mà đi cưới muội ấy.”

“Bắc Sinh xếp trước Châu Nương, Châu Nương xếp trước con, phải không?”

“Con cưới Châu Nương, sau này muội ấy không phải là con dâu người, mà con là cháu rể mới đúng.”

“Con không muốn biến mình thành thảm hại như vậy, con sẽ không cưới Châu Nương.”

“Từ thị khiếp sợ cực độ, “Nam Sinh, mẹ không nghĩ như vậy...” Trong lòng bà sôi sục, vừa vội vàng lại vừa khổ sở, “Mẹ nói là đau lòng Châu Nương, nhưng con mới là nhi tử ruột thịt của ta, làm sao ta có thể xếp con bé trước con đây?”

“Ta muốn cho con bé làm thê tử con, không phải nghĩ tới con bé sẽ nghe lời ta, sau này ta có thể trông chừng con bé, đối với con biết nóng biết lạnh. Bản thân con từ lúc nhỏ đã không được mẹ nuôi lớn, mẹ muốn tìm cho con một thê tử, bù đắp lại cho con... Vừa lúc Châu Nương muốn đến nhà chúng ta, mẹ nghĩ vừa lúc vẹn toàn đôi bên.” Từ thị nước mắt đã rơi xuống, “Tam nhi ơi, mẹ không biết trong lòng con nghĩ vậy...”

“Mẹ không có...” Bà lặp đi lặp lại, “Con là nhi tử ta, Châu Nương khi nào thì hơn con chứ...”

Được phép nói ra lúng túng trong lòng, Chu Nam Sinh cố gắng hồi lâu, giọng nói mới bình tĩnh lại được, “Hiện tại người đã biết rồi, lúc trước con không muốn cưới Châu Nương, sau này cũng sẽ không cưới, con và Đường Hà đã có hôn ước, người con cưới là muội ấy.”

Từ thị cảm thấy trong lòng từng đợt chua xót, bất chấp tức giận Đường Hà từ hôn, hỏi vợ: “Con thế nào mà cưới? Không phải Đường gia muốn từ hôn sao?”

“Hoãn một chút mà thôi.” Chu Nam Sinh không muốn nhiều lời ở nơi này. “Mẹ, con chỉ muốn nói cho người hiểu, trong lòng người nghĩ gì, người bên cạnh không rõ, người bên cạnh nhìn người nói gì làm gì, người ta sẽ nhận thức đúng như vậy.”

“Người nói con so với Châu Nương nặng hơn, con không biết, cho nên con hiểu lầm. Người nói người không phải ác bà bà gây khó khăn cho con dâu, Đường gia nhìn người không vui vẻ khi Đường Hà làm con dâu, cho nên cũng hiểu lầm.”

Từ thị theo bản năng tức giận, đang muốn cãi cọ, Chu Nam Sinh ý bảo bà trước hết nghe hẳn nói xong đã, “Người trong miệng lúc nào cũng nói nhi tử có thể quên mẹ, nhưng sao con có thể quên người đây? Người là mẹ ruột con, chính là thành hôn, con vẫn để người ở trong lòng.”

“Thê tử cũng sẽ ở trong lòng con. Con đã sắp xếp vị trí của mỗi người ở trong lòng, nàng cũng sẽ không chiếm vị trí thuộc về người.” Mẹ cũng sẽ không chiếm được vị trí của nàng.

“Nếu như sau này con có làm trái với ý nguyện của người, thời điểm không nghe người nói, đó chính là ý nghĩ của con, chính con tự gây ra. Con có lỗi sai thì người mắng con, hoặc là nhìn con là con ruột mà tha thứ cho con. Nhất mã quy nhất mã, không bởi vì một chút không như ý mà giận chó đánh mèo con dâu, có được không?”

“... Mẹ không nghĩ như vậy,” Từ thị chần chờ, bởi vì lời nói của nhi tử mà có chút kích động, “Tam nhi, mới vừa rồi con nói, mẹ ở trong lòng con?”

Nhất cổ tác khí đem lời nói ra khỏi miệng, lần này nhưng lại lúng túng, Chu Nam Sinh nét mặt biến đổi, hàm hồ đáp một tiếng.

(Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.

“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc).

Từ thị vui vô cùng, đầu mũi chua xót, không nhận được đưa tay dụi mắt, “Mẹ nghĩ đến lời của con...”

Nhi tử không phải muốn thành thân Đường gia khuê nữ sao? Thằng bé đã nói, vô luận như thế nào cũng không cưới Châu Nương. Cưới nữ nhi nhà người ta tóm lại là muốn hợp lại. Đường gia khuê nữ thì Đường gia khuê nữ, ai kêu hợp mất nhi tử chứ, đã để vào trong lòng rồi đấy.

Từ thị cho dù trong lòng không thoải mái, cũng biết một trận mình hôm qua mình quá đáng, Chu gia mang lễ qua bị dẫn đo là chuyện bình thường, vì vậy bà thở dài một hơi, đề xuống không vui, nghĩ tới nhi tử nói ít lời thân mật, tinh thần phần chấn lên.

Chu Nam Sinh đơn giản nói lại ý tứ của Đường Hà cho cha mình và ông nội. Chu Nam Sinh hiểu, thật ra Đường Hà ý tứ hai tầng, một là lo lắng mẹ hẳn là ác bà bà, hai là lo lắng hẳn nhu nhược, không đau lòng thê tử.

Chu lão nghe, nhìn trân trân, “Hiện tại cô nương gia tâm nhân thế nào mà đã linh hoạt như vậy?”

Chu lão gia tử không giận, ngược lại cười, “Nha đầu Đường Hà kia cũng là có chủ kiến.” Lại hỏi cháu trai, “Ý con thế nào, còn muốn cưới con bé?”

“Phải.” Chu Nam Sinh nói, “Muội ấy hiểu lắm con, gỡ được là tốt.”

“Khi nào thì dễ dàng như vậy.” Chu lão nhìn cha mình lắc đầu nói, “Chúng mình con không phải người nhu nhược thế nào? Con khuyên mẹ con đi Đường gia bồi tội? Để bà ấy tự biện bạch mình không phải ác bà bà?”

“Tam nhi, tuy nói chuyện mẹ con làm có hơi quá, nhưng con không thể vì cưới thê tử, mà để mẹ ruột phải khom lưng cúi đầu chứ? Huống chi tương lai lại là con dâu, hắc, tính tình mẹ con không làm được.”

Chu Nam Sinh lắc đầu, “Con không định làm như vậy.”

Cầu thân bị cự tuyệt, đây là chuyện tương đối khó chịu, ông nội và cha không vì thế mà tức giận, trực tiếp chặt đứt duyên phận với Đường gia, hết thủy từ từ suy tính.

“Đường Hà nói có thành hay không mấu chốt không phải ở mẹ, là ở con.”

“Muội ấy chất vấn con có đạo lý. Chỉ là con cảm thấy, mặc dù con lần này làm sai, nhưng không muốn muội ấy coi con là người mềm yếu.”

“Quả nhiên thanh niên đều ưa nhan sắc.” Chu lão không nhịn được cảm khái, “Nam Sinh nhà ta bị người làm bẽ mặt, còn một lòng nhớ thương, muốn cưới người ta đấy.”

Thấy lão gia tử trầm ngâm không nói, Chu lão không nhịn được giật mình, “Cha, chuyện này đã náo thành như vậy, người còn muốn cưới Đường gia khuê nữ làm cháu dâu sao? Người sẽ không tức giận?”

“Có đến có đi, cái này coi như hai nhà đánh ngang tay.” Chu lão gia tử lạnh nhạt nói, “Ta vẫn là ý tứ kia, hôn sự này, đối với Đường gia, đối với chúng ta, không có chỗ nào xấu, không có chỗ xấu mới có lợi, dĩ nhiên là có thể tiếp tục.”

“Nếu Tam nhi không buông tay được, lão đầu tử ta sẽ ra mặt, giải quyết chuyện này đi.”

Đối với Chu lão gia tử trực tiếp tìm tới mình, Đường Hà không bất ngờ.

Chu lão gia tử nhìn nàng thần sắc bình tĩnh, mình cũng cười, “Nha đầu này vẫn giữ vững được, khí độ không tệ, thật là kỳ quái, phu thê Nhị Đản cũng là người thật thà, sao khuê nữ ngược lại là một bộ dáng tâm địa thủy tinh? Chính là bà Tam con, cũng nói con là người đoan chính, hiểu chuyện hiếu thuận, không nhắc đến con là người rất chủ kiến.”

Vì Chu lão gia tử đến cửa, trực tiếp nói rõ “Muốn cùng cháu dâu tương lai trò chuyện”, phu thê Đường lão mặc dù nghi ngờ bất an, vẫn phải tránh đi, lần này chỉ có hai người bọn họ nói chuyện với nhau.

Đường Hà dâng trà cho lão nhân, cười đi thẳng vào vấn đề, “Biểu ca trở về đã nói rõ với người rồi? Đáng tiếc con không được làm cháu dâu người rồi!”

“Không nhất định.” Chu lão gia tử giả hoạt cười, “Nữ nhân thuận theo nam nhân, nam nhân chưa chắc đã để nữ nhân trong lòng. Nhưng là nữ nhân muốn nói không, nam nhân ngược lại, quyết tâm bằng được. Hôm nay Nam Sinh bị con kích thích, không phải cũng quyết tâm sao? Nam theo đuổi nữ, cách ngọn núi, ta xem nó đã chuẩn bị tốt để băng đèo vượt núi rồi. Tiểu nha đầu có phải cố ý tính kế không?”

Đường Hà bật cười, cũng không nói tiếp.

Chu lão gia tử không để ý, “Nam Sinh nhà ta là người tốt, lại có tài, người ta muốn làm mai với thằng bé không ít,” lão nhân gia vừa khen cháu mình, thấy Đường Hà mỉm cười, gật đầu đồng ý, chính mình lại cảm thấy buồn cười, “Dĩ nhiên nha đầu con không tồi, nếu không lão nhân ta không thể định con, đúng không?”

“Ban đầu cha ta nuôi dạy Nam Sinh trở thành người đọc sách si tính, mấy năm qua Nam Sinh hỗ trợ ở cửa hàng, đã mài đi vài phần góc tính, con nói nó mềm yếu, đây là không đúng, đứa bé kia phẩm tính tốt, bảo vệ mẹ ruột, thân mật anh em, đều là nhân luân lẽ phải, chẳng lẽ lại đi so với kẻ kiêu ngạo, mất hết tính người? Nam Sinh khờ khạo, sau này con thành thân với nó, nó đặt con trong lòng, tuyệt đối sẽ đối tốt với con.”

Đường Hà mỉm cười nghe, không nói chen vào.

Chu lão gia tử đối với nàng có chút bất đắc dĩ, nghiêm mặt nói: “Theo lý thuyết, hôn sự hai nhà nhiều lần khúc chiết, nếu là thật không được, cố chấp ở gần nhau sẽ không còn ý nghĩa, chỉ là ta sợ con không biết, hoặc là con cũng đoán được hai ba phần, ta kiên trì kết thông gia với nhà con, là vì bà Tam con. Bà Tam con phía sau không có nam đinh kế tục hương khói, bà ấy với gia đình con có tình cảm, chỉ có mong đợi cha con và huynh đệ con ngày sau chăm sóc bà ấy trước lúc lâm chung. Con là cháu gái bà ấy, Nam Sinh là cháu ngoại trai, hai nhà thân càng thêm thân, chuyện sau này của bà ấy, cha con đứng ra trông coi không phải càng trôi chảy sao?”

Đường Hà xem thường, “Chính là con không muốn thành thân với biểu ca, cha con và các huynh đệ đã xác định dưỡng lão bà Tam trước lúc lâm chung.”

“Lời này ta tin,” Chu lão gia tử gật đầu, “Chẳng qua người đã già, trải qua nhiều chuyện, mọi việc đều muốn bảo đảm. Bà Tam con và gia đình con có tình cảm còn chưa đủ, con và Nam Sinh thành thân, cha con chính là vì khuê nữ sống tốt, nó sẽ trở thành con rể bà cô không phải sao?”

“Quan tâm giống nhau, ta chính là vì cha con đối với muội tử ta tốt, ta sẽ đối với khuê nữ nó tốt, ta còn sống một ngày, lão Chu gia ta sẽ không bạc đãi con.”

Chu lão gia tử nhìn Đường Hà vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục nói, “Nam Sinh nói ra lo lắng của con, mẹ Nam Sinh quả thật có chút thiên vị. Không phải con người đều có người tốt kẻ ác sao? Tình cảm có thân sơ xa gần, nó coi trọng người nhà mẹ đẻ, tự nhiên không thể làm gì khác hơn là xin lỗi con. Chuyện đã được ta an bài, nó không làm chủ được con, con cũng giặc cùng đường chó đuổi. Huống chi ta bảo đảm với con rồi, mẹ Nam Sinh làm dâu nhà ta hai mươi mấy năm rồi, ta rất hiểu nó, khát khe sẽ nói hai câu, đánh chửi làm khó người khác tuyệt đối không có.”

“Con rất sợ hãi,” Đường Hà thật tình nói, “Người là trưởng bối, người đến giải thích với con, con không thể không biết cân nhắc.”

“Chẳng qua người không nói, mọi việc chỉ có bảo đảm là chưa đủ, người nói thời điểm này người có thể bảo vệ con, nhưng thứ cho con mạo phạm, trăm năm sau thì sao đây?”

“Biểu ca và người đều là một câu trả lời hợp lý, nói trong lòng mẹ không vui, nhưng không nhất định làm khó người, lời này con tin. Chẳng qua người nói thật hay, tình cảm có thân sơ xa gần, vạn nhất ngày nào đó bà ấy lại chọn hi sinh con, con làm sao bây giờ?”

“Hôm nay con cả gan nói lời này cùng người, chính là con hi vọng có chút thực tế bảo đảm.”

Chu lão gia tử nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, Đường Hà bình thản ung dung, bảo trì mỉm cười.

“Nha đầu này không được. Rèn sắt khi còn nóng, thừa thắng xông lên, so với mấy cháu trai cháu gái ta còn giống ta hơn. Ta thật không nỡ để con rơi vào nhà người ta.” Chu lão gia tử nói, “Lão đầu tử ta không rõ còn sống bao nhiêu năm, chỉ cần ta còn, ta bảo vệ con. Trước lúc ta đi, ta chủ trì phân chia tài sản, cho các con trải qua cuộc sống gia đình an ổn.”

Ba cháu trai lớn, riêng bản thân cưới thê tử, sinh oa nhi, không thể nào cả đời không tách ra, mình là đại gia trưởng, đem chuyện nói rõ trước, tránh ấy huynh đệ chen chúc quá lâu, ngược lại sinh ra thù hận.

Chu lão gia tử suy đoán, vì vậy hứa hẹn thêm sáng khoái.

Thấy Đường Hà cười, không nhắc lại dị nghị, biết nàng đã chấp nhận ý tứ. “Lão đầu tử làm theo ý con rồi, con cũng phải làm theo ý lão đầu tử ta. Qua năm nay Nam Sinh đã hai mươi rồi, hôn sự không thể chậm trễ nữa, con phải mau mau, đến lúc nhắm mắt ta còn thấy được chất trai.”

“... Cái này do cha mẹ làm chủ.”

“Giờ lại đổ lên cha mẹ chi mệnh đây,” Chu lão gia tử quả thật bị nàng ức hiếp đến bật cười.

Đường Hà nhớ tới lúc nàng còn là một thiếu nữ, luôn không rõ, tại sao trên đời luôn có hai chữ thỏa hiệp.

Một người sống trên đời, nếu không thể tùy tâm sở dục (tự mình, tuân theo ý mình), cuộc sống còn gì là niềm vui đây?

Khi còn học trung học, lớp học nữ sinh đang lưu hành đọc tiểu thuyết ngôn tình, nàng xem thấy nữ chính năm lần bảy lượt nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, luôn không nhận được đền bù: buông tha là tốt rồi, tại sao cứ phải lưu luyến?

Nếu như là chính mình, ta sẽ phát ổng tay áo, tiêu sái rời đi.

Khi nàng lớn lên, rốt cục mới hiểu, chỉ có thiếu niên không biết buồn, mới có thể không có ký chút nào nói buông tha. Thật ra thì cuộc sống sao có thể lật đi làm lại đây?

Người đã lựa chọn, người khó có thể buông tha, tất nhiên bởi vì không nỡ trả giá tình cảm, hơn nữa đầu tiên là xã hội, sau mới là cá nhân.

Gia đình, đạo đức, thậm chí là kinh tế, tương mạo, khiến ối người lựa chọn chỉ ở trong phạm vi nhất định, cuộc sống của bản thân chính là một tấm lưới, từng việc người lựa chọn, tác động đến rất nhiều người.

Ở thế kỷ 21, nàng từ cô gái đơn thuần tinh khiết trong sân trường, biến thành con người xã hội, từ một tình yêu tinh khiết tiến vào hôn nhân, nàng đã trải qua vô số lần đau khổ suy tư, lựa chọn thỏa hiệp và kiên trì, nàng đã sớm hiểu, chuyện chưa bao giờ đơn giản là muốn hoặc không muốn.

Nàng và Chu Nam Sinh có hôn ước, dính dấp đến mấy gia đình, mẹ nàng cố nhiên vì yêu thương nàng nên nhất thời dao động, sau sẽ khuyên nàng nhẫn nại.

“Nữ nhân nào không trải qua bấp bênh đây?” Mẹ nàng nhất định sẽ nói như vậy, “Nam Sinh là người vô cùng tốt.”

Đúng vậy, Chu Nam Sinh không phải người tồi, nhân phẩm tốt, mặc dù là lão Nhị, nhưng không hoàn toàn ngu ngốc, nếu không vừa bắt đầu hẳn sẽ nghe mẹ hẳn cười Châu Nương, chỉ cần trượng phu có suy nghĩ thoáng, chuyện cũng sẽ có đường sống, làm thê tử sẽ không khổ cực.

Hơn nữa nàng hi vọng người tương lai bầu bạn với mình là một người có thể giao lưu được với mình.

Nghĩ đến Chu Nam sinh hồng tú thêm hương, Đường Hà không khỏi nở nụ cười, cùng bầu bạn hợp ý, tâm nguyện như vậy, bất luận là thời đại, giới tính, luôn giống nhau.

Nàng sau khi xuyên qua, đã thấy nhiều anh nông dân thuần khiết, coi như là nam nhân thô bỉ, không có khát vọng cưới một thiên kim biết thi thư, hiểu lễ nghĩa, cho dù mọi người bị, có chút ít còn hơn không. Nếu không Tạ Tuyết Mai làm sao lại cướp đi Trương Thanh Trúc?

Hán tử trong thôn làm ruộng trở về, không cần biết thê tử có phải làm việc mệt mỏi không, gào thét để nấu nướng, giặt quần áo cho hắn, đêm đến không có chuyện gì làm, lôi thê tử lên giường, sau đó hài tử giống heo, một tên tiếp một tên sinh ra.

Nữ nhân khổ cực như vậy, nam nhân không có ý thức tôn trọng, kính yêu nữ nhân, Đường Hà thường nhìn thấy, nam nhân trong thôn, trước mặt người khác động thủ đánh thê tử. Chính là ca ca nàng, ngay trước mặt nàng cũng quăng cái tát vào mặt đại tẩu.

Cuộc sống điền viên chân chính, chưa bao giờ là ‘hái cúc đông dưới rào, khoan thai thấy Nam Sơn’ thanh thản, lạnh nhạt.

Đường Hà cảm thấy, lao động trí óc biến thành lao động chân tay, quần áo đẹp biến thành quần áo thô, đồ ăn ngon biến thành cơm nhạt (nhạt ở đây kiểu như là ăn chay í), những thứ này thích ứng không khó khăn, chỉ có cách suy nghĩ, tư tưởng ba mươi năm giáo dục và kinh nghiệm, làm cho nàng không cách nào hoàn toàn trở thành một thôn cô. Cho nên nàng không cách nào chịu được, gả ột anh nông dân, hoàn toàn không cách nào tiến hành giao lưu trao đổi, sau đó nàng chết lặng, không ôm kỳ vọng vầy quanh bếp lò cùng hài tử trôi qua cả đời.

Tựa như mẹ nàng nói, Chu Nam Sinh là người tốt nhất trong phạm vi nàng có thể chọn.

Ít nhất hẳn nghe được, hiểu được ‘vũ đả ba tiêu’, hiểu được ‘gió cuốn mây bay’.

Nàng nói từ hôn, đương nhiên là có ý tứ ép buộc thỏa hiệp, lúc ban đầu tức giận, thất vọng, từ từ nhìn ra có thể xoay chuyển.

Dù sao nếu mất đi, coi như rút lui, nhiều nhất nàng sẽ tìm thêm, tìm người bình thường, tốn nhiều sức lực chút.

Chu Nam Sinh không phải muốn tìm nữ tử có tài hoa, có tư tưởng sao?

Đường Hà chậm rãi cười, trải qua lần này, hẳn còn nhìn nàng mờ nhạt so với mọi người sao?

Đường Hà không bài xích hôn nhân, quả thật kiếp trước gặp trượng phu sai lệch, mang đến kết cục đau khổ, nhưng đây không phải lỗi của nàng, nàng không cần vì vậy mà trừng phạt mình.

“Nữ nhân thành thân, có hài tử, lúc này mới đầy đủ.” Đây là mẹ nàng khuyên nàng, Đường Hà tin tưởng.

Hài tử, nàng che lồng ngực mình, trái tim nhảy lên, nàng có một hài tử, muốn có một hạnh phúc mới.

Nàng nhớ tới Chu Nam Sinh mang theo song nhận đi tới trước mặt nàng, nhớ tới nụ cười của hắn, không khỏi mỉm cười.

Ta chạy đi, ta tin tưởng tình cảm, giống như tin tưởng ánh mặt trời và sinh mạng.

Để cho tìm ta, một lần nữa lại xao động.

Hà: Nói thật chứ, chương này edit vừa dài lại vừa chán, ta ghét nhất đoạn nào cứ nói về kiếp trước Đường Hà, cứ thấy âm u làm sao í...

47. Chương 47

Đường Hà buong lỏng miệng, người hai nhà đều thở dài nhẹ nhõm.

Hơn nữa Chu Nam Sinh, nghe nói xong nụ cười trên mặt chưa lúc nào dừng lại, vừa nói chuyện thành thân, khoe miệng không nhịn được dấu lên.

Ngày đó bị nàng cự tuyệt khổ sở, hôm nay đạt được ước muốn thì vui mừng.

Chu Bắc Sinh nghe chuyện xảy ra, nghĩ mãi không hiểu, hỏi hắn, “Tam ca, huynh bị trúng tà à? Làm sao lại vội vàng cưới Hà biểu tỷ thế?”

Chu Nam Sinh cười, “Ta thích.”

“Tam ca, thành thân với Hà biểu tỷ, hào hứng như vậy sao?” Chu Bắc Sinh mê hoặc không giải thích được, “Ta thấy tỷ ấy cũng chỉ bình thường thôi.”

Chu Nam Sinh liếc xéo đệ đệ một cái, “Nàng là thê tử tương lai của ta, không cần đệ thấy tốt, ta coi nàng như một đóa hoa là được rồi.”

Hết lần này tới lần khác nhớ tới nàng, nàng mỉm cười, nàng cúi đầu, nàng mặt mày sắc sảo.

Chu Bắc Sinh nhìn ca hắn cười đến xuân ý nhộn nhạo, vẻ mặt im lặng, hừ một tiếng bỏ đi.

Đại tẩu Chu Nam Sinh, Dương thị trêu ghẹo nói: “Tam thúc, hôm nay mới là lễ nạp thái, ta xem khoe miệng đệ cười đến tận mang tai rồi, sau này Tiểu Hà vào cửa, không phải đệ chân mang theo gió, bước đi phiêu phiêu đấy chứ?”

Chu Nam Sinh nghe vậy, theo bản năng sờ lên môi mình, lại thấy quá mức ngứa ngáy, lập tức tay nắm thành quyền, chống đỡ ở khoe miệng làm bộ ho hai tiếng. Tiếp thu ánh mắt hài hước của Đại tẩu, hai lỗ tai không khỏi nóng lên. Hắn ngượng ngùng cười cười với Dương thị, “... Trong lòng sung sướng, không nhịn được.”

Dương thị trở về phòng, không nhịn được cảm khái với nam nhân mình, “Hôm kia Đường Hà ở chỗ chúng ta, ánh mắt Tam thúc trả nợ rõ rệt, thật giống như đối với muội ấy không có tâm tư gì, mới có mấy ngày, không hiểu Đường Hà kia làm gì mà lọt vào mắt đệ ấy, trở thành người trong lòng đệ ấy. Ôi, chàng không hiểu được đâu, ta mới nói tên Đường Hà với đệ ấy, vẻ mặt lập tức ôn hòa, hai con ngươi hận không thể biến thành hai đóa hoa đào, theo gió thổi tới Đường Hà.”

“Đó là thê tử đệ ấy sẽ đưa qua cửa, đệ ấy suy nghĩ một chút, vui mừng, không phải là bình thường sao.” Huynh đệ hẳn hiểu nhanh lắm, thành thân là chuyện rất vui, có thể ngày đêm không mong đợi sao? Chu Đông Sinh hắc hắc cười, thừa dịp bốn bề vắng lặng, kéo thê tử vào trong ngực, “Kể từ khi ta cưới nàng, không để nàng ở trong lòng sao? Cuộc sống trôi qua thật sung sướng. Hắc hắc, nương tử, chúng ta tối nay...?”

Dương thị dựa vào trong ngực nam nhân, vốn là nghe được lời âu yếm, lòng vui như hoa nở, câu sau thấy hẳn càng nói càng không giống nàng mong muốn, không nhìn được oán hận, véo tay hắn, hừ nói: “Không có cửa đâu!” Liên đẩy nam nhân ra, tức giận vén rèm cửa lên, đi ra khỏi phòng.

Chu Đông Sinh cảm thấy không giải thích được, ngượng ngùng sờ sờ mũi, cúi đầu nói với huynh đệ mình, “Chịu đựng đi, tối nay không có thịt ăn đâu.”

Cuối cùng con dâu Từ thị là Đường gia khuê nữ, bà đã chuẩn bị tinh thần. Chẳng qua bà vẫn không nhìn được, nói thầm với Chu lão hai câu: “Đường gia khuê nữ đáng vẻ to gan, lão gia tử tự thân xuất mã mới bằng lòng nhà ra. Cô nương gia chủ ý lớn như vậy, sau này Nam Sinh nhà ta không phải bị con bé nắm trong tay?”

Chu lão trong bụng cũng đồng ý, chẳng qua ông vừa bắt đầu đã tán thành hôn sự này, ấn tượng đối với Đường Hà tốt, lại sợ thê tử có suy nghĩ này, sau này quan hệ mẹ chồng nàng dâu lại không tốt, vì vậy không phụ họa theo bà, chỉ cười nói, “Tóm lại hiểu lắm được hóa giải, duyên phận tiếp tục là tốt rồi. Hôn sự này không thất bại, Nam Sinh nhà ta cao hứng thành dạng gì rồi, chính nó không đắn đo, ta xem nó vui vẻ thành một đoàn. Không câu nệ người nào cường thế, dù sao đôi bên tình nguyện, cuộc sống gia đình trôi qua tạm ổn là được. Ta làm cha mẹ, liều chết hợp lại sống vì con cái. Hôm nay Nam Sinh mãn ý, ta nên xem trọng con dâu tương lai mới phải.”

Từ thị nghe được không biết là tư vị gì, “Phụ tử hai người đều nhằm vào chỗ khuyết, khuyên ta không nên làm ác bà bà đây.”

Chu lão cười, dụ dỗ thê tử, “Sao có thể chứ, đôi mắt cả Chu gia thôn, có mỗi thê tử ta hòa khí với con dâu nhất, ai gả vào nhà chúng ta thì người đó có phúc rồi!”

Từ thị bị ông dụ dỗ, dở khóc dở cười, lườm ông một cái, “Ông cũng đừng cho ta đội mũ cao, ta hiểu được ‘gia hòa vạn sự hưng’. Hôn sự với Đường gia mặc dù có khúc chiết, cũng là lỗi của ta, ngày sau con bé qua cửa, hiểu được chuyện biết dùng người, ta sẽ không làm khó con bé. Huống chi ta cũng đau lòng nhi tử, bị kẹp ở chính giữa không phải khó làm người sao?”

Hồi tưởng lúc trước nói cùng nhi tử, lại không nhìn được vui rạo rức, theo sát nam nhân khoe khoang, “Nam Sinh nói, ta ở trong lòng nó, chính là nó thành thân, ai cũng không chiếm được vị trí của ta.”

Chu lão cha nghe vậy, trong lòng không biết là tư vị gì, lời này nhi tử cũng chưa nói với mình, “Tiểu tử thú vị, đọc hai ngày thi thư, lại đi nói những lời buồn nôn dụ dỗ người.”

Từ thị nghe trong lời ông nói không che dấu vị chua, đắc ý cười, “Lời này Tam nhi nói thật hay, ta thích nghe, ngọt đến tận tim.”

Chu lão rất hâm mộ đồ đồ kị, nhưng không muốn tranh giành ăn dấm chua với thê tử, không thể làm gì khác hơn là giả vờ hừ hai tiếng, suy nghĩ sau này cũng tìm cơ hội để Tam nhi nói nhảm nghe mới phải.

Chu thị thấy hôn sự hai nhà Chu Đường có thể thành cũng rất cao hứng. Bà nói với Lý thị, “Lão nhân gia ta trong hơn mười năm đã thấy nhiều đám hỏi, người này gả chồng có duyên phận không, ta nhìn một cái là biết. Ta nói Tiểu Hà và Nam Sinh thích hợp, trước mặt mặc dù không quá thuận lợi, nhưng giờ không phải tới rồi sao?”

Lúc trước Chu lão gia tử vừa đi, Lý thị vội kêu khuê nữ đến hỏi, Đường Hà mặc dù không kể đầu đuôi mấy lần giao phong, nhưng để cho bà yên tâm, cũng nói sơ lược đại khái. Vì vậy Lý thị lúc này đã biết Chu lão gia tử hứa hẹn cho ở riêng, trong lòng giật mình, khuê nữ lại âm thầm có chủ ý như vậy, lại cao hứng vì nàng biết tranh thủ, cứng cỏi hơn so với mình năm đó, tính tình mê mê bị mẹ chồng khi dễ. Khuê nữ đã có chủ ý, sau này có gả cũng là người có phúc, hai người đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể sống vui vẻ.

Lý thị bây giờ mới buông lỏng, nghe lời Chu thị nói, bà không khỏi gật đầu đồng ý, cười nói: “Người nói rất đúng, bọn chúng có kết quả tốt, con hiện tại chờ đến ngày, mau chóng đưa Tiểu Hà ra cửa, ôi, tâm của con thật không chịu được dày vò.”

Chu thị cũng cười, “Ta cũng bị dọa đến sợ, ta nhìn Tiểu Hà từ nhỏ đến lớn, con bé thường ngày thanh âm buồn bức, không lên tiếng, ai biết con bé chủ ý lớn như vậy. Ta nói này, con và Nhị Đản quá cứng chiều hải tử.”

Lý thị bật cười, “Con đã trải qua, chủ yếu là chịu khổ, hiểu được nữ nhân ngày sau gả, làm dâu nhà người không thể so sánh với cô nương tự tại, liền chiều theo ý Tiểu Hà, cha Tiểu Hà mới thật là thương yêu khuê nữ, ông ấy nhưc đầu chuyện Tiểu Hà không chịu gả, hôm nay hai nhà chính thức trải qua yên ổn, ông ấy lại buồn, ngày ngày thở dài thở ngắn, tiểu áo bông tri kỷ sắp thuộc về người khác rồi.”

“Tối hôm qua ông ấy than thở cùng con, nói khuê nữ xuất giá rồi, làm việc trở về không có ai riu rít, lấy nước nóng cho ông ấy ngâm chân, không có ai xoa bóp vai cho ông ấy. Hắc, người nói xem, con gả cho ông ấy hai mươi mấy năm, sinh con dưỡng cái, lo liệu việc nhà cho ông ấy, chưa từng thấy ông ấy nói với con một câu nóng hổi, kết quả khen ngược, khuê nữ chỉ đem cho ông ấy chậu nước nóng, mà ông ấy quy hết công lao lên người con bé.”

Chu thị bật cười, “Khuê nữ hiểu chuyện, sẽ là công lao của con. Huống chi ta thấy Tiểu Hà không chỉ hiểu thuận mỗi cha con bé, đối với con cũng nóng hổi hổi đấy thôi. Ta nghe mẹ Đào Đào nói, Tiểu Hà còn xoa bóp ngang hông cho con đấy.”

Lý thị gật đầu, trong tươi cười có thương yêu, lại có mất mát, “Cũng không biết chuyện thế nào, nghĩ đến chuyện đính thân cho con bé, lòng con vừa yên bình lại vừa khổ sở.”

“Làm mẹ đều như vậy, nhà có nữ nhi sắp trưởng thành, không có hôn sự ngày ngày rầu rĩ, có hôn sự lòng chưa xót không nở.” Chu thị than thở theo, “Ban đầu Nhị Đản có sáu đường tử, mỗi lần gả một người, lòng ta như bị dao cắt.”

Lý thị vội hỏi: “Tam bá nương, sắp đến trung thu rồi, bọn tỷ muội đại cô có trở về thăm người không?”

“Giờ vẫn chưa có ai nói trở lại.” Chu thị lắc đầu, “Bọn họ tất cả đều làm mẹ chồng, chưa chắc đã rảnh rỗi.” Trong lời nói già nua không che dấu vắng lặng tịch mịch.

Lý thị gấp gáp: “Năm nay không phải có chuyện vui của Tiểu Hà sao? Con để Đại Sơn đến nhà cô, nói mọi người tụ tập lại, nhân tiện dặn dò Tiểu Hà biết làm con dâu phải chú ý những gì.”

Thời điểm Lý thị gả cho Đường Nhị Đản, sống cùng Chu thị một thời gian, cũng quen biết sáu nữ nhi của bà, quan hệ khá tốt. Mỗi năm tết đến, nữ nhi Chu thị trở lại thăm mẫu thân, một nhà Đường Nhị Đản ngồi ăn cơm cùng, vì vậy đối với đề nghị mười sáu tháng tám, Chu thị không phản đối.

Hai người rảnh rỗi hàn huyên một hồi, Chu thị để Lý thị đi lấy bắc đèn, bảo bà hướng lên lưôi đốt, “Gần đây ta luôn cảm thấy như bị cảm nắng, để cho Tiểu Hà cạo gió, con bé làm rất tốt, chính là bắc đèn này, con bé nói không dám.” Chu thị nhớ tới bộ dáng Đường Hà lùi lại ba bước, đã cảm thấy buồn cười, “Ta bảo con bé gọi con tới, ai, con đốt đi, đốt một cái mới thoải mái.”

Lý thị từ trong nhà Chu thị đi ra ngoài, nói đi ra ruộng hái rau. Dọc theo đường đi đụng phải thê tử trưởng thôn, hai người có quen biết, rồi rít chúc mừng bà tìm cho khuê nữ được một nhân duyên tốt.

Lần trước Chu gia mang sính lễ tới, trong thôn có nữ nhi đợi gả, người hâm mộ không thiếu, sau sính lễ không dừng ở nhà bọn họ, ngược lại lại mang đến nhà Chu thị, dĩ nhiên không tránh được người trong thôn một phen nghị luận sau lưng. Bởi vì một nhà bọn họ xưa nay nhân duyên không tệ, mấy thím và đại nương quen biết, đã hỏi thăm bà nguyên do, Lý thị không dám nói rõ ràng, chỉ có thể ấp úng qua loa.

Lúng túng như thế mất mấy ngày, rốt cục hôn sự đã định, pháo nổ rung trời, sính lễ mang trở lại, Chu Nam Sinh chính là con rể chính nhi tám kinh. Sắc mặt Lý thị vui mừng, giấu cũng không giấu được, gặp người là cười, người bên cạnh hỏi, bà không sợ làm trẻ nãi thời gian, kể lại từ lúc Chu Nam Sinh cứu nhi tử, nước miếng tung bay, một đường kể lại khuê nữ và Chu Nam Sinh định ra duyên phận.

Đại thẩm tử, tiểu tức phụ thường ngày giao hảo cùng bà, tự nhiên cổ vũ, nghe được một kinh hãi, ba thân phục, trông thấy Chu Nam Sinh, tất cả đều khen hắn là người tốt, nói hắn và Đường Hà chính là trai tài gái sắc.

Lý thị sung sướng cười liên tục, ngay cả lúc đụng phải mẹ Trương Thanh Trúc, sẽ không mặt lạnh giống bình thường. Chính là mẹ Thanh Trúc nghe được hôn sự Đường Hà, chưa nói Đường gia phúc tám đời, gả khuê nữ đến nhà giàu có, sinh lễ không cần quá phong phú, con người không nên quá đặc ý. Lý thị nghe, chỉ thấy bà ta hâm mộ, một chút cũng không thấy bà ta nói gở.

Lý thị hái xong rau, dưới trời chiều trở về nhà. Đi vào cửa viện, thấy mấy người Lục phòng, Đường Đại Giang và thê tử Ngô thị ở trong viện nói chuyện với khuê nữ. Bà kỳ quái đi vào, thấy Ngô thị vẻ mặt phờ phạc, Đường Hà vẻ mặt nghiêm túc, không khỏi hỏi: “Có chuyện gì?”

“Mẹ,” Đường Hà nghiêm mặt nói, “Tẩu nói, bà nội đang ốm.”

48. Chương 48

Hai huynh đệ Đường Đại Sơn, Đường Tiểu Sơn đều rất thích Chu Nam Sinh, bọn họ một lần nữa thỏa mãn, tỷ muội nhà mình không vui cũng là không tốt, vì vậy mấy ngày trước hôn sự không rõ ràng, thời điểm hai huynh đệ hướng về Đường Hà đều có chút muốn nghe, lại có chút dè dặt. Thật vất vả chuyện mới yên ổn, Đường Đại Sơn xoa tay muốn tìm Chu Nam Sinh uống rượu, Đường Tiểu Sơn trực tiếp hỏi Đường Hà: “Sau này là đệ có thể gọi Nam Sinh biểu ca là tỷ phu rồi?”

Tống thị dạy Đào Đào, “Có nhớ lần trước đi sang nhà ông ngoại, có biểu thức chân dài bắt chim tước cho con không? Sau này con gặp thức ấy, phải gọi là dưỡng nhé.”

Đường Hà bị người trong nhà khiến cho dở khóc dở cười. Chỉ có nàng tâm tư thản nhiên, ngày ngày vẫn như lệ thường, ra ruộng làm việc.

Nhà bọn họ có một vườn rau trên bãi bồi cạnh sông Long Giang, chạng vạng, nàng gánh thùng gỗ, lấy nước vào thùng, sau đó đem tưới rau trong vườn.

Lúc này là cuối hạ, hoa dại ven đường thừa thớt, cỏ đuôi chó rụng đưa trong gió, bướm bướm và ong mật chui ra khỏi nhụy hoa, bay xa.

Đường Hà đào một củ khoai lang, dùng nước sông rửa sạch bùn đất, gọt sạch vỏ, an vị ở bãi bồi cạnh sông, ăn từng miếng từng miếng, vừa ăn vừa nhìn nước chảy. Tịch dương ánh đỏ phản chiếu xuống sông. Chạng vạng trở đi, nông dân ở bên bờ sông, đến gần lại đi xa.

Đường Hà nhắm mắt lại, cảm nhận gió đêm phe phẩy trên mặt, nội tâm nàng bình thản trở lại.

Rời đi nước bùn rừng rậm, nàng không cần theo đuổi, không cần sợ hãi, nàng chỉ cần ngày làm, mặt trời lặn thì nghỉ, chờ đợi cuộc sống mở ra trước mắt nàng.

Trong lòng sinh ra rung động, nàng nhiệt tình yêu thương cuộc sống nơi này, nàng nhiệt tình yêu thương người nhà của nàng.

Đột nhiên cảm giác được một tầm mắt nóng rực, Đường Hà mở mắt xoay người, thấy Chu Nam Sinh đứng cách đó không xa.

Đường Hà kinh ngạc, “Làm sao huynh lại ở đây?”

Chu Nam Sinh hơi mất tự nhiên, “Ta từ trấn trên về nhà, đi ngang qua, thuận đường ghé thăm muội một chút, quả nhiên muội ở chỗ này.” Trong lúc nói chuyện với huynh đệ Đường Đại Sơn, hắn đã hiểu rõ quy luật làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày của Đường Hà, bao gồm công việc, thời gian và địa điểm, căn bản đều cố định. Vì vậy hắn tìm đến bờ sông, là gặp được nàng.

Thật ra thì trấn trên, Đường gia thôn, Chu gia thôn là một hình tam giác, Chu Nam Sinh tới chỗ này, không thể nào là thuận đường. Đường Hà nở nụ cười, trong lòng vui mừng kỳ lạ. Không muốn bóc mẽ hắn.

Chu Nam Sinh nhìn nụ cười của nàng, mắt tự nhiên dần dần tiêu tan, đưa cho nàng một cái túi, “Cho muội một chút trái cây.”

Đường Hà ‘dạ’ một tiếng, nhận lấy.

Hai người đã là vị hôn phu, hôn thê, không cần như thanh niên bên cạnh, phải chú ý nam nữ đại phòng, Chu Nam Sinh mấy lần ra vào Chu Gia Thôn, người dân đã nhiều lần nhìn thấy hắn, lúc này thấy một đôi tiểu nhi nữ ngồi bên sông, trên người nhuộm ánh tà dương, tình cảm ấm áp, một số người hiểu ý, cười một tiếng thẳng nhà tiến, một số người thiện ý, trêu ghẹo mấy tiếng.

Đường Hà không ngại chuyện này, Chu Nam Sinh lúng túng một lúc, dần dần thản nhiên.

Đường Hà tìm một chỗ trên bãi ghềnh ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Nam Sinh ngồi.

Chu Nam Sinh hơi do dự một lúc, tìm chỗ cách nàng hai ba bước, ngồi xuống.

Hai người im lặng nghe tiếng nước chảy, nhất thời không lên tiếng.

Chu Nam Sinh hơi nghiêng qua, thấy gò má vị hôn thê hắn bị tà dương chiếu vào, ánh nắng vẽ theo đường viền khuôn mặt rõ ràng, tim hắn như bị bàn chải nhỏ phốt quá, nhẹ nhàng gãi ngứa.

Hắn muốn nói gì, lại cảm thấy không cần nhiều lời.

“Quay về đi, đường về xa, đợi mặt trời xuống núi đường khó đi hơn.”

“Ừ.” Chu Nam Sinh trả lời, đứng lên, “Ngày khác ta trở lại thăm muội.”

Đường Hà gật đầu, đưa mắt dọc theo bờ ruộng nhìn hắn từ từ đi xa.

Ta rất mong đợi, nàng nghĩ.

Mất thấy hoàng hôn càng đậm, Đường Hà gánh thùng gỗ, lắc lư trở về nhà.

Trở về nhà, cầm trái cây Chu Nam Sinh cho, trêu chọc Đào Đào, Tống thị ăn vài quả, cảm thấy ngon, thuận miệng hỏi sao lại tới, Đường Hà đột nhiên ngượng ngùng, không thể trả lời là vị hôn phu cố ý chạy tới cho nàng, cố hàm hồ trả lời mấy câu.

Tống thị không suy nghĩ nhiều, thấy đến giờ, tự mình rửa tay đi nấu cơm, Đường Hà ở trong sân chơi với Đào Đào, ngẩng đầu lên nhìn thấy thê tử Ngô thị của đường ca Đường Đại Giang, đi tới trước cửa nhà bọn họ, đang nhìn ngó bên trong.

“Tẩu tử,” Đường Hà chào hỏi nàng, “Tẩu vào ngồi đi.”

Đào Đào biết điều chào một tiếng, chạy đến dưới mái hiên lấy một cái ghế băng nhỏ cho Ngô thị.

“Ngoan lắm.” Cho dù có chuyện khổ tâm, Ngô thị vẫn lộ ra nụ cười, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của Đào Đào.

“Ta không ngồi,” Ngô thị nói, “Tiểu Hà, ta đến nói với nhà muội một tiếng, bà nội đang muốn đi...”

Đường Hà mới đầu nghe không hiểu, cũng mau phản ứng lại, “A...”

“Muội nói với Thất thúc, Thất thím một tiếng,” Ngô thị mặt mũi chúi chúi mắt, “Hiện tại trong nhà đã chuẩn bị, mọi người đến chậm chắc không được nhìn mặt bà nội lần cuối đâu.”

Ngô thị nói trong nhà đang rối tinh, nói xong đang muốn đi thì Lý thị trở lại.

Đường Hà nhắc lại lời Ngô thị vừa nói, Lý thị ngây dại.

Mẹ chồng lạnh nhạt, hà khắc, khát khe của mình muốn đi rồi?

Lý thị không thể tin được, hỏi: “Chuyện kia là thế nào?” Mặc dù thấy được, nhưng nhìn Tần thị vẫn rất khỏe mạnh.

“Hai ngày trước, trong người bà nội có chút mệt mỏi, còn bị té, không thấy thương tổn xương, người trong nhà không để ý. Tối hôm qua trước khi ngủ vẫn còn tốt, chính là sáng nay không có vậy. Đại Nha đi xem bà, mới phát hiện mắt bà mơ mơ màng màng, nói không dậy nổi. Đại Giang mời lang trung đến xem, lang trung nói bà đến lúc đi rồi, đoán chừng đây chính là hồi quang phản chiếu trước khi chết.”

Lý thị kịp phản ứng, bắt chập hỏi nữa, để xuống rau xanh, kêu khuê nữ, con dâu đưa theo Đào Đào, vội vàng đi theo Ngô thị.

Trên đường đi Ngô thị kể lại đơn giản một chút tình hình của Tần thị, nói đã đưa Tần thị đến từ đường, đặt trên phản trải rơm rạ.

Đường Hà nghi ngờ, đi theo mẹ nàng và tẩu tử tới từ đường, phát hiện tộc nhân đều đã nhận được tin tức, đang ở trong từ đường, lão nhân dặn dò thanh niên chú ý các việc cần làm, hài tử chân chạy đang được nhóm nữ nhân sai sử. Đây là đường thân môn (họ hàng) thu xếp cơm rượu. Tựa hồ mọi người đối với một sinh mạng sắp mất, bản thân thờ ơ, chỉ chờ lúc tử vong, để tiến hành tốt một nghi thức.

Đường Hà nhìn thấy Tần thị được đặt trên một cái phản trải rơm rạ, trên người bà đắp vải trắng, khuôn mặt già nua, ngăm đen lộ ra bên ngoài, tóc hoa râm dính cây mạ non, nếu như vải trắng không theo hô hấp bà lên xuống yếu ớt, Đường Hà tưởng bà đã chết.

Nàng đột nhiên sinh ra cảm giác hoang đường cực mạnh, bà nội nàng, huyết mạch tương liên với thân thể nàng, sinh mạng trước khi kết thúc, bị đặt trên mặt đất lạnh như băng, trên người bà đắp vải trắng, tượng trưng tử vong. Thân hình bị từ đường cũ kỹ và đám người ồn ào càng làm tôn lên đáng vẻ nhỏ gầy khô héo.

Cho dù nàng đối với bà nội không có tình cảm, giờ khắc này nàng cũng muốn rơi lệ.

“Mẹ,” nàng giật nhẹ ống tay áo Lý thị, “Bà nội có bệnh, hẳn nên đặt trên giường chăm sóc, sao có thể đặt trên mặt đất đây...”

“Con đứa nhỏ này nghĩ cái gì linh tinh.” Lý thị vốn đã xắn ống tay, tính vào giúp làm việc, nghe lời của khuê nữ, có chút không nhịn được, nhưng nhìn vẻ mặt nàng không bình thường, bà dừng cước bộ, nhẫn nại giải thích cho nàng, “Bà nội con không qua khỏi con biết không?”

Đường Hà gật đầu một cái. Nàng cảm thấy, bất kể một người, khi còn sống là người thế nào, ít nhất chết đi phải có thể diện. Bị như vậy, đặt trên cỏ đắp vải trắng, quá mức thô lương.

“Người trước khi chết đều được chuyển qua từ đường, ở trước gót chân thần linh và tổ tiên, sung sướng dễ dàng đi xuống âm phủ, không thể để cho bà con chết trên giường, nếu không bà xuống âm phủ, còn phải đeo thêm giường đi đường, làm sao đi đầu thai được?”

Đường Hà há to mồm, lại ngậm lại. Mặc dù nàng không đồng ý phương thức đối đãi với sinh mạng như vậy, nhưng mà người dân tự có phong tục tín ngưỡng, không phải nàng có thể chất vấn được.

Thê tử Đường Bảo Phúc – Trương thị thấy bọn họ, ngoắc để bọn họ đi qua, không thấy nam nhân nào, bà cau mày hỏi Lý thị: “Thất thúc và Đại Sơn đâu?”

“Phụ tử ba người bọn họ đi làm việc chưa về,” Lý thị vội vàng giải thích, “Chúng ta bảo một tiểu oa nhi chạy đến ruộng đưa tin rồi.”

“Mấy tiểu cô cũng chưa trở lại, trong tộc còn chờ ta xuất tiền làm cơm rượu đây.” Trương thị xoa bóp mi tâm mình, “Huynh muội bọn họ phải mau chóng thương lượng.”

Lý thị đang muốn trả lời, chỉ thấy nam nhân mình hoảng sợ chạy vào từ đường, hai huynh đệ Đại Sơn chạy theo phía sau, phụ tử ba người ống quần còn chưa kịp thả xuống, trên chân vẫn còn dính bùn.

“Mẹ?” Đường Nhị Đản ngồi chồm hồm bên chiếc phản trải cỏ khô, do dự kề sát vào mẹ, nhẹ giọng kêu bà.

“Mẹ không nhận ra người nào đâu.” Bên kia Đường Bảo Phúc ngồi chồm hồm, nói: “Buổi sáng người mở mắt một lần, kêu Tiểu Long và ta, sau người lại mơ hồ...” Cuối cùng không nói được nữa, ông giơ tay che kín mắt, nhin một lúc mới tiếp tục nói, “Từ sáng đến giờ, chưa nghe mẹ kêu đau, đoán chừng bà không có gì cực khổ, như vậy rất tốt...”

“... Mẹ có dặn dò gì không?”

Đường Bảo Phúc không nói lời nào, ngơ ngác nhìn mẹ mình.

Bên cạnh Đường Đại Giang đứng, hơi chút lúng túng nhìn Đường Nhị Đản, nói: “Bà nội tỉnh lại có nói mấy câu, để cho Thất thúc người sau này... Giúp đỡ cha con nhiều chút...” Hắn như một cái cọc gỗ, ngồi chồm

hôm cạnh thúc thúc, rõ ràng đã gần ba mươi tuổi, nhưng bà nội chết, lại lộ ra hoảng sợ mềm yếu, cảm thấy có chút không nói được.

Đường Nhị Đản không nhúc nhích, nhìn gương mặt mẹ xơ xác, nằm trên đồng rơm rạ, bình tĩnh hỏi, “Còn gì nữa?”

“Bà nói tang lễ bà phải thật náo nhiệt.”

Mặt trời lặn xuống sau núi Thanh Sơn, Tần thị ngừng thở.

Mấy cô cô Đường Hà sau khi trở về, đã thương lượng với Lục bá và cha nàng, đặt mua quần áo và đồ dùng trong tang lễ.

Trong từ đường, các văn bối mặc áo gai trắng, thầy cúng đưa theo đồ đệ đến gần hương án từ đường, tụng niệm đưa tiễn người chết.

Đường Hà là tiểu bối, cùng những văn bối khác của Tần thị, chừng hai mươi người, đều mặc tang phục, nhất tề quỳ gối bên cạnh tám phản rơm trong từ đường.

Thầy cúng tụng niệm cả đêm, bọn họ ở một bên quỳ cả đêm.

Đường Hà cực độ hoảng hốt, cảm thấy từ đường, quan tài, ánh nến, lời tụng niệm, cùng với tộc nhân, giống như một giấc mộng.

Đến quá nửa đêm, trong tiếng tụng niệm của thầy cúng, các văn bối đứng vòng quanh vải trắng làm cầu.

Vải trắng làm cầu, người đi qua sẽ được tái sinh, kẻ sống chúc phúc, từ đó non xanh nước biếc, trôi qua cuộc sống của mình thật tốt.

Sau khi kết thúc, Lý thị sợ bọn trẻ không chịu được, để Đường Đại Sơn hộ tống bọn họ đi về trước, mắt díp lại, trời cũng đã bình minh.

Đoàn người yên tĩnh đi trên đường thôn, lời tụng niệm theo gió phiêu tán trên bầu trời, cách rừng trúc, cách mấy hồ nước cùng hoa sen, rơi vào trong tai bọn họ.

“Trước kia cha ta bị ức hiếp sỉ nhục, ta luôn nghĩ ít nhất bà không chịu đựng nổi, sẽ chết trước văn bối, chẳng qua không nghĩ tới nhanh như vậy.” Đường Đại Sơn ôm nữ nhi đã ngủ, nhìn con đường phía trước, bóng đêm sâu hun hút, đột nhiên mở miệng nói, “Ta thấy bà nằm trong quan tài, ta nghĩ sẽ cao hứng, nhưng mà không có.”

Tống thị đi sát nam nhân mình, vỗ nhẹ nhẹ tay hấn.

“Cha ta rất khó chịu.” Đường Tiểu Sơn mở miệng nói.

Đường Hà sờ sờ đầu tiểu đệ, không nói gì.

Thật ra đêm hôm sau bọn họ trở về nhà, trong sân nghe được cha ngồi trong phòng, đè nén tiếng khóc.

Cho dù đã bước vào thiên mệnh chi niên, ông vĩnh viễn không cách nào chờ đợi đời này được chấp nhận thương yêu, người sinh mình đã chết đi, mình là người không có mẹ, sinh tử hai đầu ngăn cách, đau đớn không thể nói.

Ngày hôm sau, các nơi thân thích chạy tới ăn cơm, đám người cha mẹ Đường Hà và huynh tẩu loay hoay, chân không chạm đất. Chính nàng cũng hỗ trợ đi hái cành hạc đào, cỏ tranh và cành lá hương bồ, phân thành mấy bó, sau đó khi khiêng quan tài vào núi, đi qua nhà nào sẽ cắm trên hốc tường nhà đó.

Chu Nam Sinh vì đã đính hôn cùng Đường Hà, trưởng bối hấn không ra mặt, chính hấn muốn tới cửa thấp nén hương.

Bởi vì rất nhiều người, phức tạp, Đường Hà chỉ có thể cùng hấn nói vài lời.

“Nhìn muội hơi mệt.” Chu Nam Sinh nhìn nàng mắt thâm quầng, cảm thấy đau lòng, lại không biết nói ra khỏi miệng thế nào, “Ách... Muội cố nén bi thương.”

Đường Hà không cách nào nói rõ với hắn một nhà ân oán tình cừu, chỉ có thể mệt mỏi cười một cái, bảo hắn trở về.

Chu Nam Sinh không yên tâm nhìn nàng mấy lần, “VẬY ta đi trước, muội chú ý, không nên chịu đựng quá mức.”

Đường Hà gật đầu, nhìn hắn đi vài bước, lại không nhận được gọi hắn, “Chu Nam Sinh...”

Kể từ khi bọn họ đính thân, nàng không gọi hắn là biểu ca, ngược lại gọi luôn tên họ hắn, rõ ràng cách gọi xa lạ, nhưng Chu Nam Sinh lại cảm giác thân mật, trong lòng vui mừng, cho nên không nghĩ chỉnh lại cho đúng.

Nghe được nàng gọi mình, Chu Nam Sinh quay đầu lại, nghi ngờ nhìn nàng, “Sao vậy?”

“... Không có,” Đường Hà hít sâu một cái, cười cười, “Muốn ôm huynh mà thôi.”

‘Oanh,’ nhiệt huyết xông lên mặt, Chu Nam Sinh bối rối nhìn quanh, lấy hết dũng khí nhìn về phía vị hôn thê, “Sau này... Sau này đi...”

“... Ừ,” Đường Hà cười khê, “Sau khi thành thân sao?”

Chu Nam Sinh mặt đỏ muốn chảy máu, “... Đúng.”

“Xin lỗi, ngày thành thân lại phải rời lại.”

“Không sao,” Chu Nam Sinh cố gắng trấn định, liếc nhìn nàng một cái thật sâu, “Ta chờ muội.”

“...” Đường Hà cười, thúc giục hắn, “Huynh về đi.”

Đây quả thật không phải lúc tốt. Chu Nam Sinh không có cách nào, đành phải tiêu sái bước đi.

Đường Hà nhìn hắn đi xa, thở dài một hơi, cảm giác mình muốn nói lời yêu thương với vị hôn phu, thật không dễ dàng gì.

Lúc mặt trời lên cao, thân thích đến đủ, thanh niên trai tráng trong thôn uống rượu ăn cơm xong, chờ tộc lão khâm niệm xong, sẽ đóng nắp quan tài, khiêng vào núi.

Khi quan tài vừa đóng lại, Đường Bảo Phúc đột nhiên thất thố, đập quan tài kêu khóc: “Mẹ ơi, người đi, nhi tử không có mẹ rồi, con phải làm sao đây?”

Đường Hà nhìn nam nhân trung niên đã có tóc trắng, mềm yếu, trong lòng tâm tình phức tạp.

Nàng nhìn cha mình, khuôn mặt chết lặng, chỉ cảm thấy đau lòng, lén lút đến gần ông, kéo bàn tay thô ráp, nhẹ giọng gọi, “Cha.”

Đường Nhị Dẫn cúi đầu, vài giây mới kịp phản ứng, cúi đầu thật thấp trả lời nàng một tiếng, thở dài một hơi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mai nhất định để bọn họ thành thân...

49. Chương 49

Hai nhà đám hỏi nhiều lần khúc chiết, đáy lòng Từ thị đã tiếp nhận Đường Hà làm con dâu, nhưng vẫn không khỏi nói thầm: “Nam Sinh nhà ta và khuê nữ Đường Hà hôn sự không thuận, lúc trước thật vất vả mới yên ổn, tháng giêng sang năm sẽ làm hôn sự, kết quả thất bại, bà nội con bé mới mất, lại phải chờ một năm, hình như con bé khắc chúng ta sao ấy?”

Chu lão gia từ chối với hôn sự trì hoãn không cao hứng, nhưng lão nhân gia trong lòng giấu được, không vui lòng con dâu có ý kiến với cháu dâu tương lai, tránh ảnh hưởng đến hòa thuận trong nhà, trên mặt lộ vẻ không vui, nói: “Trời muốn mưa, người già muốn chết, tuổi thọ con người sổ sinh tử đã viết rõ, Đường gia khuê nữ không ngăn được Diêm Vương đưa bà nội đi, khắc hay không khắc không liên quan.”

Đường lão thấy vợ bị nói đến ngưng ngừng, bận rộn hòa giải, “Người xưa nói thật hay, việc tốt thường gặp trắc trở, Đường Hà chịu tang, ta chọn ra một ngày tốt, thật tình tính toán, thật ra cũng chỉ kéo dài thêm nửa năm nữa thôi mà.”

Chu lão gia tử gật đầu, “Được, các con chọn ngày đẹp, đưa ta nhìn.”

Lão gia tử đây là tán thành ý kiến mau sớm thành hôn. Từ thị không dám nói nữa, bí mật oán trách với nam nhân: “Ta nghĩ không ra Đường gia khuê nữ có bản lĩnh gì cao cường, lão gia tử che chở nàng, Tam nhi cũng ngu mê tam đạo. Ôi, gần đây nó toàn chạy đến Đường gia thôn, còn nói là đi ngang qua, chẳng lẽ nó học hỏi kinh nghiệm Đường Tăng kia? Lấy ở đâu ‘đi ngang qua’ nhiều như vậy?”

“Chu lão gia tử không che chở con bé, chỉ là nói hai câu cho hòa thuận. Về phần Nam Sinh,” Chu lão cười, “Tên thiếu niên lang nào không có xuân? Ái mộ nhan sắc mới là lẽ phải, Tam nhi tuổi gần bằng lão Đại, lúc trước ta còn rầu rĩ nó không hiểu tình thú, cái này thật tốt, cha mẹ tìm thê tử cho nó, tình lực của nó liền biểu lộ.”

“... Thê tử nó cũng không phải do ta chọn.” Từ thị thầm nói

“Bà lại nữa.” Chu lão bắt đắc dĩ, khuyên bà, “Bà nghĩ thoáng một chút, con cháu tự có phúc của con cháu, không cần biết có phải con dâu là bà định ra không, dù sao đã định rồi, nhi tử ta yêu thích, bà đừng có cách mấy ngày lại cầu nhàu. Tam nhi nghe được, nó kẹp giữa hai người, không phải khó khăn sao.”

Từ thị phần nộ nói: “Còn chưa có xuất giá đâu, xuất giá chắc ta phải bưng kín miệng đi, hắc, ta đây làm mẹ chồng cũng thật uất ức, con dâu còn chưa vào cửa, mình đã phải rứt rè rồi.”

“Bà nghĩ lệch đi đâu vậy?” Chu lão xoa ngực giúp thê tử, “Chưa có chuyện gì, bà hết lần này tới lần khác cứ ngồi tưởng tượng tiểu bối cãi vã ngỗ nghịch bà, không có ý nghĩa hết. Bà yên tâm, nếu có ngày đó, không phải có ta làm chủ cho bà sao?”

Từ thị suy nghĩ một chút, “Ai, nhi tử nhiều, quan tâm bọn chúng ăn uống không đủ, thật vất vả lớn, còn phải quan tâm bọn chúng cưới vợ, ta chính là mệnh lao lực.”

Chu lão bị chọc cười, “Còn có người ghét bỏ nhiều nhi tử.”

Từ thị ngưng ngừng, cười ngăn đề tài.

Mặc dù ngày thành hôn của Chu Nam Sinh kéo dài, nhưng hôn sự đại khái là không thay đổi nữa. Hai ngày này ít việc, Từ thị ngấm nghĩ về nhà mẹ đẻ một chuyến, nhìn Châu Nương một chút, khuyên bảo nàng.

Chu lão không phản đối bà trở về, chỉ nghiêm mặt nói: “Trong lòng bà tính toán từng chút một, lo lắng đầy đủ, lúc này là người nhà mẹ đẻ bà làm việc không nói, bà cau mặt với bọn họ, bọn họ vừa khóc vừa làm ồn ào, cho rằng bà có lỗi với bọn họ.”

Từ thị nghe vậy, mặc dù biết là đúng, đáy lòng vẫn có mấy phần không thoải mái.

Khi bà về nhà mẹ đẻ, thấy trên mặt ca tẩu còn treo hai phần thẹn, sau nói gần nói xa, lại bắt đầu kích động bà đương gia làm chủ, nói lão gia tử lớn tuổi, mấy năm nữa sẽ quy tiên, con người hồ đồ, bà làm dâu hai mươi mấy năm, lão nhân làm trò ngay trước tộc nhân, làm bà mất hết mặt mũi, bà nên kiên cường đứng lên phản kháng mới đúng.

Từ thị nhịn hồi lâu, rốt cục không nhịn được, trách mắng: “Để cho ta mất mặt mũi chính là các người.”

Cháu trai Từ Phúc Trụ nghe được, còn cười dăng trà cho bà, “Cô, người đừng nóng giận, cha mẹ cũng là đau lòng cô, nếu người không muốn nghe, chúng ta không đề cập tới là được.” Hần thiên nam địa bắc ngăn đề tài.

Từ Phúc Trụ mấy năm nay xây dựng danh tiếng làm ăn, chạy rất nhiều nơi, nhìn thấy nhiều, nghe được nhiều, nói chuyện miệng lưỡi lưu loát. Từ thị vì nam nhân và cha chồng đi hết thôn này đến nhà kia, tay trắng gây dựng gia nghiệp, mưa dầm thấm đất, kiến thức so với thôn phụ khá hơn một chút, nghe cháu nói đạo lý rõ ràng, liên tục gật đầu tán thành.

Mông thị thấy sắc mặt tiểu cô tốt, liền cười nói: “Phúc Trụ nhà ta bản lĩnh lớn, chính là vận may không tới, vài lần buôn bán đều bị tổn hại.”

Từ thị xem thường, “Cháu trai năng lực không kém, chẳng qua nên kiên trì buôn bán từ vốn nhỏ mới đúng, ta mới nghe nó nói, nó hở một tý là mười mấy, hai mươi lượng quặng đi, quá mức lỗ mãng mạo hiểm, ban đầu dưỡng con một người gánh hàng rong, chưa đến một hai ngàn đâu.”

Từ Phúc Trụ đầy lòng coi thường, chẳng qua có việc cầu người, càng cười nhiều, nịnh nọt một trận.

Từ lão thấy đã đến lúc, nhân cơ hội này nói Từ Phúc Trụ lần này nhìn trúng một cái bao tiền, để Từ thị giúp cháu ruột một lần, sau này sẽ hồi báo bà.

Từ thị nghĩ thầm, vòng vo hồi lâu, cuối cùng chờ ta ở đây. Trong lòng nhớ đến ca tấu thiếu hai mươi lượng, nhất thời trên mặt lạnh băng, “Không phải lần trước đại ca đổi đồ trong nhà được hai lượng đấy sao? Sau không phải ta đã cho bạc để chuộc lại sao? Lúc này cháu cần dùng gấp tiền, đại ca lấy đi đổi, hai lượng bạc cũng đủ vốn.”

Từ lão ngượng ngùng, liếc mắt nhìn nhi tử nói, “Hai lượng bạc quá ít, cái này phải...” Lại khoa tay múa chân một chữ ‘thập’, “Hơn nữa lần trước là bán đứt, ta không đi chuộc...”

Từ thị nghe được, đầy lòng lửa giận bùng bùng, ầm ầm nhảy lên, “Đại tẩu, không phải nói cầm cố sao?”

Mông thị cười hắc hắc, vội vàng giải thích, “Đó là ta nhớ nhầm.”

Từ thị tức giận, “Bạc ta không có! Mười hai tiền vốn, người thế mà cũng đòi làm thương nhân kia đấy!”

Từ Phúc Trụ cười làm lành hồi lâu, đã sớm không nhịn được, nhìn Từ thị quyết tâm không cho tiền, dứt khoát phẩy tay áo bỏ đi, “Cô không để ý người nhà thì thôi, cũng không cần coi thường con!”

Từ thị quả thật giận đến đỉnh điểm, nam nhân nhà mình quả nhiên nói đúng, nếu Nam Sinh cưới Châu Nương, gặp phải đại cữu như vậy, máu nhà mình sớm muộn sẽ bị hút khô.

Vì vậy hạ quyết tâm, lúc này nhìn Châu Nương, sau này ít về nhà mẹ đẻ đi. Cũng không quan tâm ca tấu, một mặt trắng, một mặt đỏ, kẻ tung người hứng, bà đi thẳng tới phòng Châu Nương, tìm nàng nói chuyện.

Lần trước ở từ đường Chu gia ồn ào một trận, phu thê Từ lão và nhi tử thấy được miễn tiền nợ, đều vui mừng, một chút cũng không để ý đến nữ nhi gào khóc. Mấy ngày nay, Châu Nương vừa đau vừa tức, rất nhanh đã gầy đi, gặp Từ thị, kêu một tiếng ‘cô’, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Từ thị than thở, cầm khăn lau nước mắt cho nàng, “Chuyện này thật không tốt.” Bà lẳng lặng suy xét, náo đến danh tiếng cháu gái suýt nữa hỏng, chính bà cũng có lỗi, lỗi nhiều nhất là cha mẹ Châu Nương. Nữ nhi gia gặp phải cha mẹ không có trách nhiệm, tiền đồ không biết trông cậy vào ai. Nhưng mà, người nhà không thể chọn, có thể làm sao đây? Cố gắng chịu đựng, chờ đến khi xuất giá rời khỏi nhà là tốt rồi.

Châu Nương thút tha thút thít khóc không ngừng, “Con còn gả được ra ngoài sao?”

“Con đừng nghĩ lung tung,” Từ thị an ủi nàng, “Hôm đó toàn họ hàng gần trong tộc, ta đã nói tất cả lời hữu ích rồi, người ta biết con không sai, sẽ không nói lung tung, cô sẽ nhìn cho con người trong sạch, con an tâm chờ, nha?”

Châu Nương được Từ thị liên tục đảm bảo, rốt cuộc dễ chịu một chút.

Từ thị nói ít lời với nàng, vì gặp ca tấu lại không nhịn được, nên lưu đại một lúc đã nói muốn về nhà. Đi tới nửa đường, suy nghĩ một chút, bà vòng lại đi Đường gia thôn.

Bà sớm nghe nói Đường Hà giỏi giang, là một người có thể chịu được cực khổ. Lúc trước một lòng muốn nói cháu gái, chưa đi quan sát con dâu tương lai. Bà dựa vào ấn tượng, lại hỏi người, vừa lúc đến bãi bồi bên sông, nhìn thấy Đường Hà bên mép nước, đang rửa bùn đất dính trên khoai sọ.

Từ thị có ý bày ra dáng vẻ mẹ chồng, lại có chút ngượng ngùng, rốt cuộc bà không nhắc tới nữa, Đường Hà thoải mái rộng lượng, cắt khoai sọ vào quanh gánh, mời bà về nhà ngồi.

Từ thị gật đầu, đi theo sau Đường Hà. Thấy khoai sọ vừa tròn vừa lớn, bà khen khoai nhà bọn họ giống tốt.

“Nhà con trồng khoai sọ lâu năm, có kinh nghiệm, phân bón không tiếc, bỏ rất nhiều, khoai sọ liền mập.” Đường Hà bây giờ nói đến công việc trong ruộng cũng rõ ràng rồi, “Hai ngày nữa là mười lăm tháng tám,

hôm nay con đào khoai sọ về, gọt vỏ cắt miếng, phơi dưới nắng một ngày, sau lại nấu chín, vừa lúc có thể dùng để cúng rằm.”

“Khoai sọ nhà con vừa thơm vừa bở,” Đường Hà cười, “Con cố ý đào rất nhiều, tính toán ngày mai cho biểu ca mang về, đến lúc đó cúng rằm, mợ cũng nếm thử, đảm bảo người thích.”

Từ thị thấy nàng không kiêng kỵ, ình biết sự thật Nam sinh thường tới, mặc dù cảm thấy nhi tử chịu thua kém, cũng khó mà nói cái gì.

Hai người vào thôn, trên đường gặp phải lão nhân, Đường Hà nhất nhất vẫn an, lại giới thiệu Từ thị. Người trong thôn đều biết Đường Hà kết thân với họ hàng, thấy nàng gọi Từ thị là mợ, trên mặt chợt hiểu ‘hóa ra là mẹ chồng’, bọn họ thường ngày nhìn Đường Hà tốt, nói với Từ thị hai câu, thì có đến nửa câu khoe Đường Hà ngoan ngoãn.

Từ thị đành phải cười, nhất nhất đáp lại, thấy Đường Hà nói chuyện hào phóng, trong lòng cũng thỏa mãn. Bà theo Đường Hà đến Đường gia, lại thấy nhà bọn họ là một dãy phòng gạch, mặc dù ngày thường đã nghe nam nhân nói, hôm nay thấy mới tin tưởng, Đường gia có chút của cải—so với nhà mẹ đẻ mình quả nhiên tốt hơn.

Đám người Lý thị gặp Từ thị, mặc dù giật mình, sau khi phục hồi tinh thần lại, rất cao hứng, mẹ chồng khuê nữ cho bậc thang đi xuống, tới cửa để lấy lòng, nhà mình dĩ nhiên phải nhiệt tình đối đãi, vì khuê nữ sau này, phải quan hệ tốt mới được.

Đợi đến khi mặt trời về phía tây, Từ thị mới ra khỏi Đường gia—Lý thị vốn để cho Đường Đại Sơn đưa bà về, nhưng bà từ chối, bắt quá trên tay được Lý thị cứng rắn nhét rất nhiều đồ.

“Cũng là đồ nhà trồng được, không đáng giá, bà đừng ghét bỏ.” Lý thị nói.

Từ thị không có cách nào, đành phải vác bao lớn bao nhỏ về nhà. Ở trên đường, bà nghĩ, cô nương này không kém, nhà mẹ đẻ cũng có năng lực.

Trung thu người lớn bái nguyệt, tiểu hài tử quan tâm đèn hoa đăng.

Đường Hà cắt một trái bưởi, vắt vãi mà cẩn thận móc hết ruột ra ngoài, cạo cùi sạch sẽ, cuối cùng thành một chiếc đèn trái bưởi, nàng lấy một cây nến, cẩn thận nhỏ hai ba giọt sáp vào bên trong, gắn cây nến lên, đèn trái bưởi sẽ sáng lên.

Đường Tiểu Sơn nhìn thích, tự làm một cái.

Đường Hà nắm bàn tay nho nhỏ của cháu gái, giúp bé cầm đèn trái bưởi, cùng Đường Tiểu Sơn trước sau đi tới hồ nước thả đèn.

Đêm nay ánh trăng sáng ngời, thiếu niên nhi đồng trong thôn, trong tay cũng cầm đèn trái bưởi của mình, túm năm tụm ba, tất cả đều đi thả đèn ước nguyện.

Đường Hà kể chuyện xưa cho đại tiểu hài và tiểu tiểu hài nghe, nói có một ngày, mọi người có thể đi lên mặt trăng.

“Lên mặt trăng, sẽ nhìn thấy Thường Nga và Ngô Cương sao?” Đường Tiểu Sơn hỏi.

“Còn có con thỏ.” Đào Đào nói tiếp.

“... Giỏi quá.”

Ba người chậm rãi đi một hồi, ánh trăng trong veo chiếu xuống, nàng thấy Chu Nam Sinh đối diện đi tới.

Nhìn Đường Hà vẽ mặt giật mình, hấn xấu hổ, “Ta tới tặng muội đèn hoa đăng.”

Đèn hoa đăng của hấn so với đèn trái bưởi của bọn họ đẹp hơn nhiều, dùng sợi trúc làm khung đèn, dán giấy trắng, bốn bề vẽ mỹ nhân trước hoa dưới trăng.

Đường Đại Sơn và Đào Đào hoan hô, nhận lấy hoa đăng hấn đưa tới, chỉ còn lại hai ngọn đèn hoa sen, hấn giữ lại một chiếc, đưa cho Đường Hà một chiếc.

Tình đầu luôn luôn tinh khiết, chân thành, nóng bỏng. Đường Hà nhìn hấn, trong lòng xúc động.

“Thắp đèn lên đi.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Chu Nam Sinh “Ừ” một tiếng, cầm cây nến bên trong trái bưởi thắp sáng đèn hoa sen.

Bốn người đến bên hồ nước, sớm có người thả đèn, lúc này nửa ao nước đều lấp lánh ánh sáng hoa đăng.

“Thật đẹp.” Đường Hà lẩm bẩm nói.

“Ừ.” Chu Nam Sinh đồng ý, “Ta thả đèn ước nguyện đi.”

Một bên hai hài tử đã khấn cấp thả đèn, lại dùng tay vẩy nước, đẩy hoa đăng ra xa.

Chu Nam Sinh nhìn đèn chậm chạp trôi đi, hỏi nàng, “Muội ước điều gì?”

“Đời này an ổn, năm tháng tĩnh lặng.”

Chu Nam Sinh có chút thất vọng, Đường Hà hỏi hấn, “Còn huynh?”

Hấn có chút ngượng ngùng, nở nụ cười, “Sau này nói uội biết.”

Vì phải về nhà, thả đèn xong, Chu Nam Sinh vội đi, hấn cười ha ha nói với Đường Hà, “Hôm kia mẹ ta trở về khen muội.”

Đường Hà nhướn mày, cười không nói.

Chu Nam Sinh tự mình nói tiếp, “Bà nói muội làm cho người ta thích.”

“Đó là đương nhiên, ta trước sau có ưu điểm như vậy,” Đường Hà cười, “Ban đầu huynh không thích, sau lại thay đổi thành thích đó thôi.”

“... Làm sao tính tình muội lại như vậy chứ?” Chu Nam Sinh trố mắt, mặt đỏ lên.

Đường Hà thấy hấn mặc dù ngượng ngùng, nhưng không phủ nhận, vì vậy nụ cười càng sâu.

Chu Nam Sinh đợi một hồi lâu, không thấy nàng nói chuyện, mở miệng hỏi: “... Vậy còn muội?”

Đường Hà biết rõ còn cố hỏi, “Muội sao?”

“... Ai, muội, người này!” Chu Nam Sinh như đưa đám, “Thôi...” Hấn nhìn bộ dáng nàng dưới ánh trăng, cười nhẹ nhàng, lòng hấn mềm nhũn. “Vậy huynh về trước.”

Đường Hà gật đầu, “Đi đường cẩn thận chút.”

Chu Nam Sinh đi rồi, Đường Hà nhìn theo bước chân thanh niên, gọi hấn dừng lại, nói cho hấn biết: “Ta cũng giống huynh!”

Hà: Từ chương sau bắt đầu thay đổi cách xưng hô của anh zai, chị gái J cho nó tình cảm Ja

50. Chương 50

Cuộc sống bình thản giống như nước chảy xuôi, rất nhanh hết hạ vào thu, bắt đầu vụ mùa bận rộn.

Nắng gắt cuối thu thiêu đốt người, Lý thị sợ Đào Đào phơi nắng bị ốm, nên để ở nhà cho Chu thị trông. Những người khác, bao gồm cả Đường Tiểu Sơn, mỗi ngày hứng sáng, người một nhà phải ra khỏi cửa, mang theo nước và cháo, buổi trưa ngồi trên bờ ruộng giải quyết một bữa. Nắng gắt, đội nón cỏ cũng không ngăn được bị nắng chiếu, giọt mồ hôi thật to sau gáy nhỏ xuống đất, người người không để ý đến chuyện phải lau, chuyên tâm khom người, vùi đầu cấy lúa.

Thu hoạch xong còn phải đập lúa, đập xong còn phải phơi.

Thu hoạch, đập lúa là việc nặng, chính là phơi lúa, không phải công việc thoải mái, buổi sáng bọn họ phải phơi thóc, thóc chất đống cao, phải dùng cào cào mỏng, phơi dưới nắng, thỉnh thoảng lại phải xới lên, đến

hoàng hôn, lại phải cào vào thành đồng, nếu như thời tiết không bình thường, phải thu vào trong bao, khiêng về nhà chất đồng.

Một trận bận rộn, cũng non một tháng, may mà thu hoạch vụ thu không giống cây trồng vụ hè, không phải làm đất cấy mạ ngay, nếu không, phải một thời gian dài mệt mỏi nữa.

Chu Nam Sinh coi như con rể Đường gia, thời điểm bận rộn nhất sẽ đến giúp đỡ mấy ngày. Mặc dù hần xuất thân nhà nông, nhìn quen nữ tử và nam tử trong thôn lao động giống nhau, nhưng Đường Hà trong lòng hần khả ái đáng thương, nhìn nàng phơi dưới mặt trời, đôi môi nứt nẻ, trên trán mồ hôi rơi như mưa, thật vất vả giữ da mặt trắng lên, đã lại rám đen, nàng mệt mỏi đến nỗi không có khí lực nói với hần một câu, hần không tránh khỏi cảm giác đau lòng.

Đường Hà làm việc, hết sức chăm chú, toàn lực ứng phó, nàng thấy, lao động trí óc và lao động chân tay khác biệt tuy lớn, nhưng là trăm sông đổ về một biển, phải có làm mới có ăn. Từ một thành phần tri thức, đến khi trở thành thôn cô, nàng thích ứng tương đối tốt. Mặc dù ngày mùa mệt mỏi, nhưng không vượt ra ngoài phạm vi nàng có thể chịu đựng.

Có đôi khi khom người thu hoạch mệt mỏi, nàng đứng lên, nhìn lúa vàng óng ánh trong ruộng thu, kéo dài liên miên tới chân trời, có chút giật mình sững sờ, nàng nhớ tới lúc thiếu niên có xem qua “Tiểu Vương tử”. Nàng nhớ tới Tiểu Vương tử và con hồ ly của hần.

Hồ ly nói cho Tiểu Vương tử, nó chưa bao giờ quan tâm tới màu vàng óng của lúa mạch, nhưng khi nó thấy được màu tóc vàng của Tiểu Vương tử, nó vĩnh viễn nhớ lấy màu sắc của lúa mạch. Đúng vậy, mặc dù Tiểu Vương tử rời xa nó, nhưng hồ ly từ khi quen màu sắc kia, nó rốt cục cũng nhận được màu sắc lúa mạch.

Nàng kể lại chuyện xưa cho Chu Nam Sinh, Chu Nam Sinh bật cười, “Trong lòng nàng có nhiều chuyện xưa kỳ quái vậy.” Hần đã từng nghe Đường Hà kể nhiều chuyện xưa vô cùng đáng yêu cho Đào Đào nghe.

“...” Đường Hà quyết định tránh đề tài này, nàng nói về thuần dưỡng với hần, “Nếu như trong lòng một người có một người khác, như vậy trên phương diện tình cảm, hần chính là bị thuần dưỡng.”

Chu Nam Sinh trầm ngâm, “Nghe không hiểu lắm...”

Đường Hà lắc đầu một cái, “Hồ ly cam nguyện bị Tiểu Vương tử thuần dưỡng, từ sau lần đó đến cuối đời, nó đều giữ màu sắc vàng óng của lúa mạch. Trên phương diện tình cảm thuần dưỡng tốt đẹp, người bỏ ra, người sẽ thu về được.”

“...” Chu Nam Sinh nhìn nàng, cảm thấy nàng luôn có rất nhiều tư tưởng kỳ diệu, cái này là thuyết pháp, làm hần mê hoặc.

Đường Hà âm thầm than thở, văn hóa và tư tưởng khác biệt, quả nhiên không phải một sớm một chiều có thể vượt qua.

Phu thê Đường lão không biết bọn họ đang nói cái gì, chỉ thấy hai người không có việc gì làm sẽ ngồi một chỗ nói chuyện, khuê nữ và con rể tình cảm tốt, bọn họ làm cha mẹ tự nhiên vui mừng.

Chu Nam Sinh đọc qua thi thư, Đường lão lo lắng hần không làm được việc nặng, chưa từng nghĩ hần mọi thứ đều làm được, làm mà không kêu khổ. Phu thê hai người thỏa mãn vô cùng. Lý thị nhìn hần, mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng mãn ý. Buổi tối trên bàn cơm, bà hận không gấp toàn bộ đồ ăn ngon vào trong chén hần được.

Rốt cuộc ngày mùa cũng xong, Chu Nam Sinh về nhà.

Đường Hà và Đại tẩu nàng còn phải đi phơi rơm rạ, đem rơm rạ dúm thành đồng nhỏ, vắn chặt một đầu, sau đó dựng lên, tản đều ra phơi, chừng hai mươi mẫu rơm rạ phơi xong, phải gánh về phòng chứa củi trong nhà, để làm cỏ đốt trên bếp lò.

Thật là vừa bận rộn vừa mệt mỏi.

Tống thị không nhịn được, cảm khái với tiểu cô, “Sau này muội gả cho Nam Sinh, sẽ buôn bán với đệ ấy, không phải làm anh nông dân mồ hôi bùn đất nữa.”

Trong giọng nói không che dấu hăm dọa, thấy Đường Hà cười cười không đáp lời, nhin hồi lâu lại nói, “Tiểu cô, cha mẹ có nói uội bao nhiêu của hồi môn không?”

Quan hệ của Tống thị và Đường Hà luôn luôn có thể phát triển hơn, nhưng nhìn đến cha mẹ chồng giống trống khua chiêng đặt mua đồ cưới cho nàng, mà còn nói của hồi môn nhất định không ít, Tống thị liên tưởng ngày đó mình xuất giá, nhà mẹ đẻ keo kiệt, cho làm một bàn trang điểm, hai cái trâm bạc và nửa lượng bạc đánh thành đồ trang sức, nhìn Đường Hà vừa hăm dọa vừa chua xót.

Đường Hà cảm thấy, Tống thị là một trang sách, nội dung bên trong đúng là ‘nhất thanh nhị sở’. Đại tẩu nàng, người này kiến thức hơi có chút hạn hẹp, nhưng không xấu. Vì vậy nàng chỉ cười cười, nói: “Cha mẹ chưa nói với muội, muội cũng không để ý, thành thân sống có tốt hay không, với việc đồ cưới nhiều hay ít không quan hệ lớn.”

Tống thị trong lòng bi ai, gật đầu, “Đúng vậy, cuộc sống nữ nhân trôi qua, còn phải nhìn nam nhân mình gả có được hay không, người xưa nói thật hay, ‘nam sợ đón sai người, nữ sợ gả sai lang’. Nhưng mà ta nhìn muội phu, chính xác là một thanh niên không tệ.”

Người khác khen vị hôn phu nàng, Đường Hà không thẹn thùng giống nữ nhi đợi gả, ngược lại tự nhiên rộng lượng mỉm cười gật đầu.

Tống thị bị thái độ của nàng làm kinh sợ, cảm khái, ban đầu mình đợi gả, người bên cạnh nhắc tới Đường Đại Sơn, đều lấy khăn che khuôn mặt đỏ bừng.

51. Chương 51

Mùa thu trời cao gió lớn. Đường Tiểu Sơn và tiểu hài choai choai trong thôn, cùng nhau cầm cuộn dây, dán điều, chạy đến ruộng hoang sau khi thu hoạch vui mừng thả điều. Cả bầu trời thôn trang, phiêu diêu những cánh điều dán vụng về.

Đào Đào trông thấy mà thèm, cũng quần muốn chơi. Đường Tiểu Sơn ghét bỏ bé một tiểu nữ oa, không thể đụng vào, không thể té ngã, không chịu đưa đi theo. Đường Hà không có cách nào, đành hứa hẹn khi nào không bận sẽ đưa bé đi chơi. Đáng tiếc là điều cầu tạo mặc dù đơn sơ, Đường Hà cũng không vót được trúc mảnh, không dán được cái đuôi điều, đầu đầy mồ hôi, giằng co cả buổi chiều, mấy lần định vứt đi, chẳng qua Đào Đào ở một bên trông mong nhìn, nói cũng không nói.

Vừa vặn đúng ngày Chu Nam Sinh tới thăm nàng, thấy nàng ngồi cạnh một đồng trúc, giấy bản và tương hồ trong bình, lộ ra thần sắc như đưa đám, không khỏi bật cười.

“Để ta làm đi.” Chu Nam Sinh ý bảo nàng đứng dậy, sau đó vót trúc dài ngắn thích hợp, dùng dây buộc chặt hai đầu cho cong lại, ở giữa buộc một nan trúc bé cố định, lại cắt giấy hình chữ nhật, dán vào khung điều, như thế, đã làm thành cái đầu điều. Một hồi sau, trên đầu điều gắn một cái đuôi con con.

Đường Hà nhìn hẩn hai ba cái đơn giản làm xong cái điều, ánh mắt không khỏi mở thật to, “Ta thấy chàng làm rất đơn giản nha, vì sao ta tự mình làm lại làm không được nhỉ?”

Chu Nam Sinh cười, “Ta từ nhỏ đã làm, làm quen dĩ nhiên nhanh.” Lại hỏi nàng: “Nàng trước kia không thả điều sao?”

Đường Hà tìm tòi trí nhớ nguyên chủ, hơi có chút chột dạ đáp: “Lúc còn rất nhỏ chơi đùa vài lần mà thôi...”

“Vậy ta dán hai con, chúng ta chơi cùng Đào Đào.” Chu Nam Sinh hăng hái bừng bừng, “Khó có chuyện nàng không làm được đây.”

Yêu đương mặc dù số tuổi không là vấn đề, nhưng số tuổi Đường Hà quyết định nàng làm việc tương đối bình tĩnh, chính là lần đầu Chu Nam Sinh thấy vị hôn thê trên mặt lộ ra kinh ngạc, hai con ngươi trong mắt phát ra hào quang, thiếu chút nữa làm hẩn mù mắt, trong lòng vì vậy rất thỏa mãn, động tác hạ thủ càng lưu loát nhanh chóng.

Chút nữa quên mất, nam nhân cần sùng bái, trong lòng Đường Hà nghĩ tới. Nàng nhìn hai bên một chút, đại sảnh chỉ có hai người bọn họ và Đào Đào đứng ở một bên chơi điều.

“Đào Đào?”

Tiểu nữ hài ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn nàng.

Đường Hà lấy tay che ánh mắt bé, “Đào Đào ngoan.” Sau đó quay đầu, kề sát vào mặt thanh niên, cười khẽ gọi: “Này...”

Hả? Chu Nam Sinh nghi hoặc hơi nghiêng đầu, mặt hai người sát lại, gần đến có thể nghe được hơi thở nhẹ của thiếu nữ, Chu Nam Sinh không nhìn được, trong chốc lát thần sắc sáng ngời, khó khăn cất tiếng nói: “Sao vậy?”

Thanh âm khàn khàn.

Đường Hà cười nhẹ, nhân thể hôn một cái lên mặt hắn, “Chàng thật là lợi hại nha,” lại hạ xuống cái hôn nữa, “Thường cho chàng.”

Sau đó cười đùa buông tay che mắt Đào Đào ra, hôn tiểu nữ hài một chút. Đào Đào tuổi còn nhỏ, không nghĩ đến hành động của cô, hôn lại cô một cái, lại cúi đầu chơi đùa.

Chu Nam Sinh cứng lại ngay tại chỗ, thiếu nữ cánh môi mềm mại, da thịt bị hôn cảm giác đầu tiên là nóng ướt, sau đó bừng cháy lan tràn, rất nhanh phát ra tia lửa sáng chói.

Chu Nam Sinh theo bản năng đưa tay muốn dập tắt màn lửa này, rồi lại ôm hi vọng, hi vọng nó cháy sạch càng thêm tràn đầy. Mấy lần hắn rời ánh mắt đi, lại không tự chủ được quay đầu lại nhìn chằm chằm thiếu nữ cánh môi đỏ hồng.

“Tiểu Hà...” Có thể tiếp tục sao?

“Ừ.” Đường Hà trả lời, mỉm cười liếc hắn một cái, “Làm tiếp nha, làm xong chúng ta cùng đi chơi đùa.”

“... Thật là quá đáng.” Quá hành hạ.

Đường Hà chống lại ánh mắt lên án của hắn, cười mà không nói, bảo hắn nhìn Đào Đào, ý là bên cạnh có tiểu oa, nghi phát hồ tình chỉ hồ lễ (Đại khái là tình cảm nảy sinh lại bị ngăn cản bởi lễ nghĩa).

Chu Nam Sinh thở dài một hơi, “Rốt cuộc lúc nào mới có thể thành thân đây?”

Đường Hà cười, “Nhanh thôi.”

“...” Chu Nam Sinh càng ngày càng phát hiện ra vị hôn thê hài hước, giả vờ giận, trừng nàng một cái, “Sau này không cho phép trêu chọc ta nữa.”

“... Chàng xác định?”

“... Hay là thỉnh thoảng trêu chọc một chút cũng được.”

“Bầu trời thật cao thật xanh, áng mây trắng xóa.”

Chu Nam Sinh bật cười nhìn vị hôn thê đang ngửa đầu nhìn trời, “Từ nhỏ đến lớn đều nhìn mây, nàng không cần đặc chí như chưa từng thấy chứ.”

Không phải là chưa nhìn qua, Đường Hà cười, vẫn ngẩng đầu nhìn bầu trời phía xa, trên trời cao đám mây trắng xóa, chim diều bay lượn trong đó. Bấy nhận xếp chữ ‘nhất’ bay về phương Nam, chim ruồi bay vút qua ruộng hoang.

“Bởi vì ta là người sống nhiệt huyết, cho nên ta có thể từ nơi bình thường lãnh hội cái đẹp.” Đường Hà chậm rãi nói.

Đường Đại Sơn nghe lời của muội muội, không hiểu lắm, chỉ cảm thấy đau đầu, “Tiểu Hà có thật nhiều đạo lý lạ lùng,” hắn nói với muội phụ, “Trước kia con bé không có vẻ nho nhã như vậy.”

Muội phụ này mặc dù làm được việc, uống được rượu, nhưng đưa mắt nhìn vẫn có hai phần người đọc sách văn nhã, hắn cảm giác muội muội mình chính là ‘xuất giá tòng phu’, nói chuyện thường làm mình nghe không hiểu.

Chu Nam Sinh cười, nàng thế nào đều được, dù sao là thê tử mình, mình thấy tốt là được, “Tiểu Hà tốt như vậy.”

Vừa nói chuyện, ánh mắt vừa liếc qua chỗ lỗ nhỏ trên bờ ruộng, liếc thấy bóng dáng nhỏ xông tới, lúc này nhanh tay lẹ mắt, nện một búa xuống, hấn định thần nhìn lại, trúng.

“Người nhiệt tình yêu thương cuộc sống, ta vừa bắt được một con chuột đồng nàng thích.” Chu Nam sinh cười dùng cây rạ buộc đuôi chuột đồng lại, đưa tới trước mặt Đường Hà.

Đường Hà nhăn lỗ mũi lại. Bởi vì hai người chung đụng nhiều ngày, mà ngày càng thân mật thuần thực, ngôn hành cử chỉ của nàng từ từ biểu lộ thói quen nhỏ của mình.

Nếu như trong tay không xách theo chuột đồng chết, Chu Nam Sinh cũng muốn thò tay捏 cái mũi nàng.

“Chàng nói sai rồi,” Đường Hà sửa lại, “Ta không thích chuột đồng, ta chỉ thích ăn thịt nó.”

Không sai, thành phần tri thức, tài nữ giỏi giang nổi tiếng – Đường Hà, thích ăn thịt chuột đồng xào.

Gà vịt thịt cá hiếm lạ, nàng tìm súc sinh trong đất thay thế khai trai, cũng có thể được?

Cuối thu khí sáng, ba huynh muội Đường Đại Sơn và Chu Nam sinh, mỗi người khiêng một cái cuốc mộc côn, sau khi thu hoạch vụ thu, ở trên ruộng hoang tìm chuột đồng. Đào, dìm nước, hun khói, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, khiến gia tộc chuột đồng lưu lạc, đếm không hết. Bọn họ xách lên chiến lợi phẩm, đi ra suối lột da mổ bụng, sau đó cầm về nhà băm viên xào lên, hoặc là để trên than nướng.

Cả quá trình, hai nam nhân, một nam hài chịu trách nhiệm làm việc, Đường Hà phụ trách chỉ đạo và thưởng thức, “Đề nghị của ta có thể giúp mọi người lần sau làm ngon hơn.” Nàng nói.

Chu Nam Sinh nhìn vẻ mặt vị hôn thê làm chuyện xấu, tâm địa ngứa ngáy, chỉ muốn捏 cái mũi đang nhăn lại của nàng. Tìm cơ hội, hấn nhỏ giọng cười, nói với nàng, “Nàng thật đáng yêu.”

Đường Hà bình tĩnh, nhìn hấn vài giây, mỉm cười hỏi: “Trong giấc mộng ‘hồng tự thiên hương’ của chàng bao gồm cả bắt chuột đồng để nướng sao?”

Chu Nam Sinh nghe vậy, nước miếng vương ở cổ họng, làm hấn ho khan mấy tiếng, “... Nàng là kiểu gì, giấc mộng của ta là cái gì.”

“...” Đường Hà cúi đầu thật thấp cười lên. Bao nhiêu lâu trái tim trong lồng ngực đã không đập nhanh như vậy rồi? Bao nhiêu lâu không làm càn bừa bãi, vui vẻ thế này đây?

Nàng ngoắc ngón tay với hấn, đón khuôn mặt hấn cúi xuống, hôn lên môi hấn.

Mùa đông làm chuyện gì đẹp nhất?

Đường Hà trả lời, sưởi ấm ăn khoai lang.

Chu Nam Sinh trả lời, kiêu hươu noãn ngọc tràn đầy cõi lòng.

Đáng tiếc ngày hấn thành thân, vẫn có chút xa.

Chu Nam Sinh than thở, bắt đực dỉ sắp xếp than củi lên xe, chuẩn bị chạy tới Đường gia thôn, cho vị hôn thê sưởi ấm một mùa đông.

Người Chu gia nhìn hấn đánh xe đi xa, người nhìn ta, ta nhìn người. Chu lão gia tử giả ho khan hai tiếng, chống quải tượng trở về phòng, những người còn lại mỗi người đi một hướng, còn lại Từ thị và Dương thị trong viện.

“Con lớn không hỏi mẹ.” Từ thị lẩm bẩm nói, có chút nhức đầu, đối với nhi tử mình tinh lực dồi dào, có khi không nhận được cần nhẫn cùng nam nhân mình, “Nhìn nó đối với thê tử tương lai tinh lực dồi dào, nó sẽ không hô đồ, làm chuyện không nên làm chứ?”

Chu lão trong lòng cũng hoài nghi, nhưng vẫn khuyên giải lão thê, “Hai đứa bọn chúng cũng là hài tử hiểu chuyện, tự có chừng mực.” Xoay người dẫn dò Từ thị sớm chuẩn bị trang phục và đồ dùng trong hôn lễ, chỉ đợi đến thời gian, lập tức hành động.

Dương thị nghe thấy mẹ chồng chưa giọng nói, cũng cười nói, “Tam thúc nhà ta đối với Tam thẩm tương lại thật là để tâm. Ôi, một xe than củi, tốn biết bao nhiêu thời gian nhà, nếu mà đi mua, không chừng tiêu bao nhiêu bạc đây.”

Từ thị liếc về phía thê tử Đại nhi, biết nàng nhìn thấy Nam Sinh cầm đồ đến Đường gia trong lòng không vui, vì vậy hơi sinh ra khó chịu. Bà có thể nói nhi tử, bà có thể nhìn con dâu không vừa mắt, cũng không bằng lòng con dâu oán trách, vì vậy chỉ nhàn nhạt nói, “Nam Sinh tự mình vào núi đốt củi, đốt than, nó vui lòng cho nhạc gia, ai cũng không nói được, huống chi trong đó còn có một phần của bà cô.”

Dương thị nghe vậy, ngượng ngùng cười làm lành nói: “Con chỉ trêu ghẹo hai tiếng mà thôi.”

Từ thị “Ừ” một tiếng, “Nam Sinh và thê tử tình cảm tốt, ta làm mẹ sao có thể không vui? Ban đầu nói định con cho Đông Sinh, không phải nó cả ngày đều chạy đi Đường gia thôn thấu thú? Cũng không thiếu đồ tặng con, các con tình cảm tốt, ta cũng vui vẻ.”

Dương thị nghe mẹ chồng nói chuyện cũ, không dám nhắc lại những cái khác nữa.

Chu Nam Sinh gấp gấp đánh xe trâu, gió lạnh vuốt mặt, tay cũng bị đông cứng, trong lòng vì sắp gặp được vị hôn thê mà tràn đầy vui mừng ấm áp.

Khóe miệng hần cười, làm thế nào cũng không dừng lại được.

Có thê tử thật tốt, vừa thơm vừa mềm lại gần gũi.

Hần ăn quen rồi biết vị, Đường Hà có khi bị cuốn lấy phát bực mình. Lần trước gặp, nàng nói nàng muốn ở nhà sưởi ấm, nướng khoai lang ăn, bảo hần ít gặp nàng thôi, tự mình cùng sưởi ấm ăn khoai lang cùng gia đình đi.

Chu Nam Sinh nhịn gần nửa tháng, vào núi đốt một xe than củi, rốt cục mới tìm được lý do đến cửa Đường gia.

Hần vào sân Đường gia, đám người Đường lão nghe tiếng đi ra ngoài, thấy đầy xe than củi, lại cao hứng không biết thẹn.

Chu Nam Sinh khách khí mấy câu, cắt than xong xuôi, hần giương mắt nhìn, thấy vị hôn thê dựa khung cửa nhìn mình cười.

Hai người ánh mắt giao nhau, Đường Hà không nhịn được cười, “Đốt cây đốt than trên núi Nam Sơn?”

“Ta không cần lửa đỏ, không cần tơ,” Chu Nam Sinh cũng cười, “Mỹ nhân ột nụ cười là đủ rồi.”

Nam nhân loại sinh vậy này, chẳng phân biệt thời đại nào, có thể ‘vô sự tự thông’, tự học được lời âu yếm. Đường Hà cười lên, Chu Nam Sinh nhìn, lại càng giống như đóa hoa sáng rõ trong ngày mùa đông.

“Một nụ cười không đủ chống đỡ...”

“Chàng còn muốn gì nữa?”

“Một nụ hôn đi, không... Hai đi...”

Hai người cứ như vậy, dây dưa méo mó một năm, đang khi Chu Nam Sinh thống khổ, hoài nghi định lực của mình, có thể kiên trì trong thời gian bao lâu, mùa đông đi qua, mùa xuân lại tới, sau đó mùa hè đi đến, nghiêng đón mùa thu. Chu Nam Sinh lại theo Đường Hà thả đèn hoa đăng, rốt cuộc cũng tới hôn lễ.

52. Chương 52

Đông lạnh.

Đường Hà mang nước tiểu tích mấy ngày trong nhà ra cửa.

Lý thị từ phòng bếp thò đầu ra dặn nàng, “Tiểu Hà, đêm qua sương xuống, đường trơn, con cẩn thận chút.”
“Vâng.”

Bởi vì cảm thấy thời gian ở nhà làm cô nương ít dần, Đường Hà gần đây có việc gì cũng tranh làm.

Nàng ra ruộng đổ nước tiểu, đến bên dòng suối nhỏ chà thùng, hai bàn tay đỏ rực vì lạnh, đông cứng lại. Miệng thổi nhiệt khí vào hai lòng bàn tay, lại chà xát lẫn nhau, hơi cảm thấy ấm áp.

Cây đào bên dòng suối sớm nở mấy đóa hoa, giọt sương li ti trên cánh hoa, mùi vị ướt át trong suốt. Đường Hà đứng im nhìn một lúc, rồi cuộc không chịu được trời giá rét, gánh hai thùng không trở về nhà.

Nàng vừa đến nhà, Chu Nam Sinh đã sớm đợi nàng, xa xa trông thấy nàng, chạy ra khỏi cổng viện nghênh đón nàng, nhận lấy chiếc thùng không trên vai.

Vì Đường Hà thuận đường hái rau trở lại, hai người cùng nhau vào phòng bếp. Trong phòng bếp, Lý thị và Tống thị đang bận rộn nấu nướng, bánh chưng nóng hổi nhiệt khí, mang theo mùi thơm của thịt, đang bốc hơi nghi ngút.

Chu Nam Sinh giúp vị hôn thê kéo khăn để ngăn sương trên đầu xuống, thuận tiện phỉ phỉ mấy giọt nước dính trên người, “Mợ nói nàng ra ruộng đã lâu, ta đợi không được, đang muốn đi tìm nàng.”

Đường Hà nghe xong, chưa kịp phản ứng, Tống thị đứng một bên đã cười ra tiếng, “Muội phu mới tới được chốc lát mà đã chờ không được...”

Bị Lý thị nhìn chằm chằm, thanh âm càng ngày càng nhỏ. Lý thị giả ho khan vài tiếng, bảo Đường Hà đưa Chu Nam Sinh đến đường sảnh ngồi sưởi ấm, bà lại hỏi con rể, “Nam Sinh ăn bánh chưng không?”

“Không ạ, tháng giêng ăn ở nhà ngán quá rồi ạ.”

“Vậy con ăn nhiều bánh ngọt một chút, trên bánh có rắc vừng, lại có mùi bông lúa, ăn rất thơm.”

“Vâng.” Chu Nam Sinh mỉm cười, nhưng không có nghe lời, lập tức theo vị hôn thê đi đường sảnh ngồi, mà lại tìm chậu gỗ, thản nhiên lấy một chậu nước cho Đường Hà, móc khăn mình ra thấm ướt, ý bảo Đường Hà tới ngâm.

Đường Hà hai tay hướng đến chậu gỗ, nước ấm làm áu lưu thông, nàng thoải mái, không nhận được mà thở dài một hơi. Chu Nam Sinh cười nhìn nàng, cũng đuổi hai tay vào trong chậu, cầm khăn rửa tay cho nàng.

Tống thị đứng một bên nhóm lửa, Lý thị nấu đồ ăn, thấy vậy đều trợn mắt há mồm. Một đôi tiểu nữ phối hợp rất thản nhiên tự tại.

Chu Nam Sinh cầm tay vị hôn thê, cảm giác đã ấm áp, lại hỏi nàng: “Ngâm chân không?”

Đường Hà lắc đầu, “Dọc theo đường đi đi nhanh, chân cũng không bị cóng.”

Chu Nam Sinh hận không thể cởi giày nàng, tự mình xác nhận, cho nên hỏi lại một lần, lần nữa nhận được Đường Hà phủ định mới đổ nước trong chậu đi.

“Nàng thay quần áo đi,” hần lại khuyên vị hôn thê, “Nàng đi ra ngoài nửa ngày, quần áo dính mưa xuân, chính là mặc nhiều quần áo cũng cảm thấy rất lạnh, thay quần áo tránh cho hàn khí xâm nhập, lại ngã bệnh.”

Đường Hà cúi đầu, đưa tay sờ quần áo, có chút ẩm, gật đầu một cái, lại hỏi hần: “Chàng mặc áo tôi đi đường sao? Có muốn ta tìm quần áo của đại ca cho chàng thay không?”

Chu Nam Sinh cười lắc đầu.

Không đếm xỉa đến Lý thị và Tống thị một bên, hai người đều nhìn trần trời, không lên tiếng.

Lý thị nhìn khuê nữ và con rể, một trước một sau rời khỏi phòng bếp, biết khuê nữ muốn trở về phòng thay quần áo, miệng ngập ngừng, có lòng muốn nhắc nhở Chu Nam Sinh không cần đi cùng, lại cảm thấy nói ra lời này vô duyên, nín một hồi, liền gào lên: “Đại Sơn!”

“Dạ,” Đường Đại Sơn ngồi trong nhà lớn tiếng trả lời, cho là mẹ hắn có việc gấp, vội vàng chạy tới, “Mẹ, có chuyện gì?”

Vừa lúc đụng phải Nam Sinh đi tới trước cửa phòng, Đường Đại Sơn dừng cước bộ lại, chào hỏi hắn, “Nam Sinh, đệ lại tới nữa? Trời vừa sương vừa mưa phùn, đệ đi đường được sao?”

Chu Nam Sinh cười đang muốn đáp lời, đầu kia Lý thị vội vàng dặn dò, “Đại Sơn, đốt thêm than ở đại sảnh, lấy cho Nam Sinh một chén bánh ngọt nha.”

Đường Hà nghe vậy, đang muốn bước qua cửa, chân lại dừng lại, tự tiểu phi tiểu quay đầu lại, đã nhìn thấy mẹ nàng về mặt gấp gáp, đoán được ý nghĩ của bà, không nhịn được cười ra tiếng, “Chu Nam Sinh, chàng đi theo đại ca ta, nói chuyện một chút về chuyện mua bán của cửa hàng đi, nhà chúng ta cũng có ý định mở cửa hàng.”

“Được.”

Lúc này Chu lão và Đường Tiểu Sơn nghe tiếng đã chạy ra ngoài đón khách, bốn người đến đường sảnh ngồi xuống. Đường Hà trở về phòng, Lý thị thở phào nhẹ nhõm, lùi đầu về tiếp tục nấu nướng trên lò.

“Ôi chao, ta đây thật kinh hồn táng đảm.” Lý thị an tĩnh một hồi lâu, không nhịn được cảm râm cùng con dâu, “Bọn chúng dính chết người, ta thật sợ, thời gian chưa tới, bọn chúng nhịn không được...”

Tống thị có lòng ưu tư, lại biết mẹ chồng thiên vị khuê nữ mình, vì vậy lời nói thật cũng không dám nói ra khỏi miệng, chỉ khuyên nhủ, “Tiểu cô là một người hiểu chuyện, trong lòng muội ấy rất rõ ràng, muội ấy và muội phu chẳng qua ở cạnh nhau hòa thuận, người nhìn xem, vừa này muội phu thật chu đáo...” Nói xong trong lòng hâm mộ, trước kia nàng cảm giác nam nhân mình tốt, nhưng so với vị hôn phu của tiểu cô, mới thấy kém xa. “Đọc qua thi thư chính là không giống với... Ai, thật quan tâm.”

Lý thị một nửa vui mừng một nửa buồn. Vui mừng theo như lời con dâu nói, khuê nữ con rể tình cảm tốt, đây là cái phúc của khuê nữ, buồn là bọn chúng chung đụng có vấn đề. Tiểu nhi nữ đang tuổi thanh xuân, đặc biệt là Nam Sinh, huyết khí phương cương, hai người cứ dây dưa méo mó một chỗ, nói không có gì, người nào tin đây? Có một lần, bà gặp hai người ở một chỗ ôm nhau.

Bà lo lắng cực kỳ, tìm thời cơ dặn dò nữ nhi, “Con cũng không thể để Nam Sinh trước khi thành thân đã đắc thủ rồi!”

Khuê nữ tựa hồ có chút xem thường, “Dù sao hai chúng con sớm muộn cũng thành thân.”

“Vậy cũng không giống,” Lý thị nóng nảy, “Thành thân mới là danh chính ngôn thuận, trước khi thành thân để cho nó vụng trộm, sau này có việc cãi nhau, không chừng nó lại lòi chuyện này ra nói. Nam nhân đều như vậy, vụng trộm cũng muốn, lại ghét bỏ người không có trang nghiêm.”

“Con khác có chừng mực.”

Khuê nữ nói, Lý thị đành phải miễn cưỡng yên lòng.

Thật ra thì nội tâm Đường Hà than thở nhiều vô kể.

Đều nói nữ nhân ba mươi như sói, nàng nhịn cái kia lâu đến bức bí cả người rồi.

Xuân ý se lạnh.

Liều rủ bên hồ nhìn từ xa đúng là đậm đặc sắc xuân, nhìn gần tựa như không có.

Sau gió xuân ấm dần.

Trong ruộng hoang, hoa nở tươi tốt. Đường Hà chưa bao giờ được nhìn qua phong cảnh nguyên thủy mỹ lệ như vậy. Cánh hoa mỏng manh nở tràn ra khắp nơi, ong mật cần cù vất vả hút lấy phấn hoa.

Chu Nam Sinh vẫn như cũ, chịu khó chạy tới thăm nàng. Có đôi khi hắn cũng than thở: “Cửa hàng trong nhà hai đầu chạy, còn nhớ nàng, có khi làm việc khó tránh khỏi sai lầm, bị ông nội và cha mắng.” Lại than thở, “Rất cuộc lúc nào nàng mới gả cho ta đây.”

Đường Hà xoa tóc hắn, “Ngoan.”

Chu Nam Sinh kéo tay nàng, giữ lại trong tay mình.

Lúc này hai người đang đi trên bờ ruộng. Mùa xuân hoa nở, Đường Hà thường chạy đến ruộng hoang ngắm hoa.

Có đôi khi Chu Nam Sinh sẽ cảm thấy nhạc nhiên, nghĩ tới lời Đường Hà thật giống, nàng ‘có một tấm lòng nhiệt huyết, yêu thương cuộc sống, cho nên có thể từ nơi bình thường phát hiện ra cái đẹp’.

“Hôn một cái đi!” Hắn nhìn vị hôn thê ngắm phong cảnh đến xuất thần, cảm thấy bị lạnh nhạt, vì thế đề nghị.

“Ban ngày ban mặt mà chàng phóng túng quá.” Đường Hà nhìn hắn một cái, thuận miệng nói quá loa.

Bên trong ruộng hoa mọc tươi tốt, giống như một chiếc thảm khổng lồ, ở nơi này, ngày xuân ấm áp, cảnh xuân rực rỡ, rất muốn nằm một chút.

Chu Nam Sinh hiểu ánh mắt của nàng, tưởng tượng hai người nếu như nằm cùng nhau... Cho nên nhin xuống nhiệt ý, khuyến khích nàng, “Nằm một chút đi! Hàng năm ta đều làm như vậy, hoa mọc lên dày, một mảng lớn ở phía dưới, rất thư thái.”

Đường Hà do dự, “Mẹ nói hoa dùng làm phân xanh, để bón ruộng, dè chết rất lãng phí.”

“Không sao đâu, cày bừa vụ xuân sắp bắt đầu, hoa này cũng không giữ lại được mấy ngày.”

Đường Hà động tâm, nhìn cánh đồng bát ngát không người, nhảy vào ruộng nhà mình, hưng phấn chạy nhảy mấy bước, tìm một chỗ hoa cỏ mọc dày nhất, nằm xuống.

Chu Nam Sinh mỉm cười nhìn, chậm rãi đi đến bên người nàng, cũng nằm xuống theo.

“Chàng ra chỗ khác đi,” Đường Hà đẩy hắn, “Đến ruộng khác nằm đi.”

Chu Nam Sinh bất vi sở động, kéo thân thể nàng tới, hai người mặt đối mặt, khoảng cách gần, mặt mày không phân biệt, chỉ có hơi thở giao nhau, dần dần nóng rực.

Chu Nam Sinh cảm giác máu trong cơ thể so với thường ngày nhiều hơn một chút, mí mắt vị hôn thê bị hơi thở hắn hun đến khép hờ, hắn hôn lên mí mắt nàng, dần dần rời xuống, chạm đến đôi môi ẩm ướt, “Hôm này còn chưa hôn...” Hắn thăm thì, dự dõ dề xuống vị hôn thê đang giãy dụa yếu ớt, môi đặt trên cánh môi nàng, nàng kháng cự khép chặt hàm răng, hắn cũng không vội, lấy lưỡi từng chút từng chút vẽ lại đường cong môi nàng.

Vốn là hắn nằm cạnh nàng, bất tri bất giác dời thân hình, nửa đặt trên người nàng.

Đường Hà cảm thấy hắn vừa nặng vừa nóng, bị nụ hôn của hắn dụ dỗ để mê loạn, nhưng lý trí vẫn còn, muốn đẩy hắn ra, “Đừng...”

Chu Nam Sinh thừa dịp nàng há miệng, nháy mắt xâm lấn, linh hoạt ngăn cản lời nàng vừa định nói ra, ôm lấy nàng, muốn nàng đáp lại hắn.

Nụ hôn của hắn điêu luyện, Đường Hà mơ hồ nghĩ, người nằm trên nàng, răng môi giao triền, miệng lưỡi hai người càng thêm sâu, chỉ nghe thấy tiếng nước, tiếng thở dốc. Thanh niên động tình, bàn tay to ấm áp thắm dò vào vạt áo, tiếp xúc với nơi mềm mại ấm áp, cho nên càng thêm càn rỡ, tìm kiếm chung quanh, không chút do dự leo lên đỉnh núi xoa nắn giày vò, vô sự tự thông.

Đường Hà hít sâu một hơi, thân thể không tự chủ được thẳng tắp. Nhiệt, nóng, ẩm ướt, khát vọng.

Lời lẽ giao triền cũng không thể thỏa mãn nàng, nàng cũng quay sang tìm kiếm thân thể hắn.

Hai người cọ sát, cúc áo, vạt áo đã sớm rơi ra, bàn tay thiếu nữ mang theo lửa nóng, vuốt ve gáy hắn, rồi lần xuống xương quai xanh, lồng ngực, một đường quanh quần đi tới bụng.

Hắn không tự chủ được, run rẩy lên, đợi chờ bàn tay nàng dạo chơi phía dưới, ai ngờ người ta tựa như cố ý đối nghịch với hắn, hai tay trở về lồng ngực, chống đỡ hắn.

“Không thể xuống nữa,” nàng thở hổn hển, gắng sức đè nén dục vọng, “Đây không phải lúc thích hợp.”

Chu Nam Sinh thở gấp, hai tay chống hai bên người nàng, nhìn một lúc, rồi cuộc chán nản nghiêng về một phía.

“Quá hành người.” Thanh niên nằm xuống, cảm thấy thật khó chịu, ngấm khuôn mặt nghiêng của thiếu nữ, bởi vì động tình mà gương mặt trở nên phấn hồng, khát vọng vừa đè xuống lại dâng lên, không để ý nàng ba chân bốn cẳng sửa lại quần áo, lại kéo nàng nằm trên người mình.

“Ai, đừng đụng...” Hần thấp giọng nói, dùng cả tay chân ngăn thiếu nữ giãy dụa, “Nàng càng đụng ta càng muốn...”

Đường Hà đỏ mặt, cố gắng chống đỡ vật cứng rắn chỗ bụng, nàng quá rõ ràng là cái gì. Nàng cực kỳ nhanh liếc hẳn một cái, lại cắn môi rời ánh mắt đi.

Nhớ quá sờ một chút.

Chu Nam Sinh không biết ý nghĩ trong lòng nàng, ôm chặt thân thể mềm nóng của thiếu nữ, hận không thể khảm vào thân thể mình, “Đừng động, ta chỉ ôm nàng một chút thôi,” lại hôn nhẹ vị hôn thê, “Khó hơn nữa ta cũng sẽ nhẫn...”

Đường Hà cũng hôn nhẹ hẳn.

Lấy quan niệm hiện đại của nàng, thật ra cũng không phản đối hành vi trước hôn nhân, nhưng thời đại này, chờ đợi và kiềm chế mới là ý nghĩa và tôn trọng. Hần khát vọng, nhưng không vượt quá giới hạn, nàng thật vui vẻ.

“Thật hi vọng thành thân nhanh một chút.” Thanh niên than thở.

Đường Hà nghe vậy, trong lòng mặc niệm, nữ nhân ba mươi như sói, mặc dù giờ phút này thân thể không lưu loát, nhưng nàng vẫn có thể chống cự được.

Chẳng qua nàng hiểu hơn hẳn, thời gian yêu đương ít dần, sau này hai người mặc dù gần nhau, nhưng cuộc sống tục sự, luôn là khổ nhiều hơn vui, không biết sẽ có bao nhiêu phiền não, bất đắc dĩ.

Cho nên, nàng cũng than thở theo.

Rất nhanh Thanh Minh nông canh, hương nhân tảo mộ, sau đó tết đoàn ngộ nằng chiếu thuyền rồng, ngày sáu tháng sáu ăn mừng mùa vụ, rằm tháng bảy quỷ môn khai, mười lăm tháng tám trăng tròn, người gặp nhau. Ngày hai người thành thân cuối cùng đã tới.

Một ngày trước ngày thành thân, nhà trai muốn mời họ hàng thân thuộc đến ăn mừng, ngày thứ hai là ngày tân lang tới đón tân nương, thân thích tứ phương gặp nhau, nhiệt nhiệt nháo nháo ăn cưới.

Sự tình nhà gái ít hơn nhiều lắm, ngày cưới chính mời thân thích uống rượu, tân nương trang điểm thật đẹp, tỷ muội số tuổi xấp xỉ chưa gả theo ở khuê phòng, chờ tân lang và huynh đệ hẳn tới cửa sau, cùng nhau đưa đến nhà trai.

Bất luận là ‘Đường Hà’ trước kia, hay Đường Hà hiện tại, tương giao cùng nữ tử trong thôn không coi là thân mật, chẳng qua Đường Hà trưởng thành, thái độ ầm áp cùng người lui tới, vì vậy mấy tỷ muội giúp đỡ đều yêu thích nàng, Chu Nam Sinh lại chăm chỉ chạy tới, bọn họ đều thấy, lúc này mọi người rối rít trên ghẹo, nàng được gả cho vị hôn phu tốt, trong lời nói cũng không thiếu hâm mộ.

Đường Hà mỉm cười nghe.

Một ngày kia nàng có chút hoảng hốt, nàng mặc một thân hồng giá y, gả làm thê tử người khác, từ đó cùng bầu bạn, cùng nắm tay, sinh con dưỡng cái, sau khi chết chung huyệt.

Phút chốc so với hiện tại, làm cho nàng ý thức được sâu sắc, lúc này mới là cuộc sống đích thực.

53. Chương 53

(Nói trước, chương này có thịt :v)

Chu gia sinh lễ phong phú, đồ cưới Đường gia cũng làm cho người trong thôn trở mắt.

Mấy năm nay, người trong thôn không thiếu suy đoán, nhà Đường Hà âm thầm tích góp không ít gia tài, nhưng mọi người không đoán được, ‘không ít’ quả nhiên là không ít. Lúc này Đường Hà xuất giá, mọi người đã hỏi thăm rõ ràng, giường, bàn trang điểm sớm đưa đến Chu gia, các lễ vật lớn thì không cần phải nói, hôn sự nhất định Đường lão dùng gỗ tốt nhất, chế tạo tinh xảo nhất, còn quần áo, đồ trang sức đeo tay đến những món đồ nhỏ, đều là của hồi môn độc nhất Đường gia thôn, cực kỳ kinh người, ở ruộng quần áo, đồ trang sức cũng xếp đầy, nghe nói là bốn mươi hai đại bạc.

Bốn mươi hai!

Thôn dân mấy đời làm nông, nhân khẩu nhiều lại mệt mỏi, lười một chút còn có thể ăn bữa nay lo bữa mai, chính là tình trạng chung của nông hộ, của cải tích góp nhiều không nhất định có bốn mươi hai.

Tin đồn vừa ra, mẹ Thanh Trúc thêm muốn. Tạ Tuyết Mai trước kia sinh một tiểu tử mập mạp cho Trương gia, ở Trương gia đúng là hãnh diện, trong tay có bạc nắm chặt, còn dụ dỗ Trương Thanh Trúc đến mê muội đầu óc, mấy lần mẹ chồng nàng dâu cãi vã hấn không giúp mẹ, mẹ Thanh Trúc bình thường cũng không dám chọc nàng. Nhưng lần này kích thích quá lớn, bốn mươi hai đại bạc, không nói ‘Đường Hà’ bà nhìn từ nhỏ đến lớn, rất biết trên dưới, nếu ban đầu nàng gả tới đây, lão Trương gia không phải trực tiếp đưa thân cho phú hộ? Cho dù không đến bằng đồ lễ vật, ngón tay ‘Đường Hà’ để rơi một chút, cũng đủ cho bữa cơm bọn họ có gà vịt thịt cá ăn.

Mẹ Thanh Trúc càng nghĩ càng đau lòng, hai tay nện ngực, ngồi ở trước cửa phòng nhi tử, con dâu gào khóc: “Lão thái gia ơi, lão Trương gia ta đúng là tạo nghiệt gì đây, một hôn sự tốt đẹp bị hồ ly tinh làm hỏng, lên trời xuống đất cũng không tìm được một con dâu tốt, đổi một giáo gia tinh đây!”

Trương Thanh Trúc trong nhà rất buồn bực, trước kia nói định hôn sự Đường Hà và Chu Nam Sinh, hấn cho là Đường Hà bị ép buộc, thật ra thì nàng vẫn không cam lòng, vốn định tìm thời cơ tâm sự một chút, ai ngờ hành động lúc trước đã bị Chu Nam Sinh khuyến khích Đường Đại Sơn, cùng nhau chụp bao bố đánh ột trận, mặt mũi hấn sưng vù trở về, Tạ Tuyết Mai toan tính xót xa, hấn lại cảm thấy thê tử này không tồi, cộng thêm nhi tử mới ra đời, hấn đã dừng lại tâm tư đối với Đường Hà. Nhưng mà lần này, của hồi môn Đường gia bốn mươi hai đại bạc, lại kích thích đến hấn.

Tạ Tuyết Mai nhìn nam nhân buồn bực thanh âm, không lên tiếng ngồi cạnh bàn, ngoài cửa phòng mẹ chồng đang kêu gào, hừ lạnh một tiếng, nhin xuống lời nói hà khắc trong miệng, xoay người ôm lấy nhi tử, nhẹ giọng ngâm nga dụ dỗ bé ngủ.

Nàng hiểu rõ ràng, mỗi người sinh ra đã có vận may riêng của mình. Ban đầu nàng nhìn Đường Hà không chỗ nào bằng mình, bây giờ nghĩ lại, Đường Hà có cha mẹ, huynh đệ bảo vệ, có vị hôn phu nhà giàu ân cần, hồi môn phong phú, số nàng ấy không biết so với mình tốt hơn bao nhiêu đây. Chẳng qua nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống thì cũng không ai hơn mình, nàng bây giờ có nhi tử, trong tay nắm chặt bạc, nam nhân mềm yếu nghe lời, mẹ chồng ngoài việc mắng cũng không làm gì được mình, nàng cứ an tâm trôi qua cuộc sống.

Trừ tâm người Trương gia lộ ra, một nhà bá phụ Đường Hà cũng dậy sóng. Trương thị kinh ngạc nói với nam nhân Đường Bảo Phúc: “Ông nói xem, ban đầu Đường Nhị Đản và thê tử nó, hai tay trống trơn gì cũng không có, hai mươi mấy năm sao có thể kiếm được gia sản lớn đến vậy?”

Đường Bảo Phúc vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, năm xưa hấn là bảo bối trong tay Tần thị, Tần thị nhất nhất dạy hấn, huynh đệ tỷ muội chính là kiếm để cung cấp cho hấn, vì vậy năm đó, đệ đệ ruột không được chia tài sản, người trong thôn nói hấn lạnh lùng, hấn còn ngại người bên cạnh nhúng tay vào việc nhà mình. Chẳng qua năm tháng trôi qua, bây giờ hấn đa làm ông nội, phúc khí dùng xong, giờ nếm mùi đau khổ, nhân tình đạo lý đã hiểu rõ một chút, cộng thêm di ngôn ‘giúp đỡ huynh đệ’ của lão nương sau khi mất, lúa gạo, trái cây, rau xanh vẫn đúng giờ được đưa tới, hấn sợ nói lời vô lý, Đường Nhị Đản nổi nóng lên, gì cũng không cho hấn. Vì vậy sắc mặt thay đổi, cuối cùng hừ lạnh nói: “Làm sao kiếm được? Dùng tay chân, mồ hôi

và máu kiếm chứ sao, người trong thôn ai không biết, huynh đệ của ta và thê tử đệ ấy, mùa đông lạnh còn đi đào ngô sen, đào củ từ, gió lạnh, mưa lớn phải đi chợ phiên rao hàng, bà lúc nào thì chịu khổ như thế? Không chịu khổ hưởng không đến phúc, đúng là đồ thiên cận, để cho ta yên tĩnh chút! Hôm nay không phải cháu gái gả ra ngoài sao? Bà với thê tử Đại Giang là bá nương và tẩu tử, mau đi hỗ trợ!”

Trương thị trong lòng không chấp nhận, bây giờ kêu huynh đệ, hừ, ông lúc nào thì có huynh đệ rồi?

Chẳng qua phu thê vốn là một thể, Đường Bảo Phúc không giống dạng gì, bản thân bà cũng chẳng tốt hơn ai, bây giờ mẹ chồng đã mất, hoàn cảnh không bằng người ta, chỉ có bọn họ cầu xin Đường Nhị Dẫn, chứ không có chuyện Đường Nhị Dẫn cầu xin bọn họ. Vì vậy kêu con dâu Ngô thị, hai người đi nhà Đường Hà hỗ trợ.

Lý thị đang nghe thê tử thôn trưởng kể chuyện, nói là mẹ Thanh Trúc hối hận, bà hôm nay cũng không sợ ai biết chuyện của Đường gia và Trương gia, trong lòng đắc ý cực kỳ, ngoài miệng còn phúc hậu: “Hài tử nhà ta không có duyên phận với Trương gia chứ sao.”

Dựa theo phong tục, làm rượu mừng cần có chị em dâu trong tộc đến hỗ trợ tổ chức, Lý thị cũng đưa tin đến nhà Đường Bảo Phúc, nhưng tẩu tử Trương thị tới tận cửa, làm Lý thị kinh hãi một phen. Các đại nương quen biết với bà đang giúp đỡ trong phòng bếp, tự nhiên biết chuyện năm đó, cũng tràn đầy ý tứ hàm xúc, người nhìn ta, ta xem người, chỉ chờ thái độ Lý thị. Chị em dâu lấy lòng, Lý thị không muốn ngày vui khuê nữ làm mất mặt người ta, lập tức trên mặt tươi cười, “Lục tẩu tới? Vừa lúc ta đang bận rộn chóng mặt, tẩu bằng lòng giúp ta thì thật tốt!”

Không ăn mặt lạnh là tốt rồi, Trương thị lén thở phào một cái, cười nói chúc mừng, cùng con dâu mau chóng làm việc.

Không chỉ mẹ chồng nàng dâu hai người, một ít lão nhân các phòng cũng tới uống rượu. Buổi tối về nhà, Ngô thị không nhịn được cảm khái với nam nhân Đường Đại Giang, “Lục thúc, Lục thẩm gả khuê nữ thật là bạo tay, đồ trang sức bạc cho bốn mươi hai, không chừng của cải trong nhà còn nhiều hơn gấp bội.”

Đường Đại Giang nhớ tới khi còn bé, hần và cha mẹ mình được ăn đồ ăn, phu thê thúc thẩm hai người chỉ được húp cháo loãng, bây giờ Hà Đông ba mươi năm thay đổi Hà Tây, một nhà bọn họ có lớn có bé gánh vác, đường huynh đệ Đường Đại Sơn trong nhà đang trải qua hưng thịnh, trong lòng hần không phải không có hâm mộ, chẳng qua mình gặp cha mẹ là cái dạng này, trừ nhần nại ra, chẳng lẽ lại ôm oán hận bọn họ không lưu lại gia sản ình? Vì vậy than thở mấy tiếng, không đón nhận lời nói thê tử, chỉ dặn dò: “Thúc thẩm ta là người phúc hậu, sau này nàng đưa bọn nhỏ đến nhà họ chơi thường xuyên là được.”

“Được.”

Chu gia mấy năm gần đây hoàn cảnh tốt, hôn sự con cái hiển nhiên dụng tâm. Một ngày trước mặc dù chỉ là họ hàng gần ăn bữa phụ, nhưng cũng ăn mặn, đầy đủ hết rượu, đồ ăn phong phú, hôm nay bữa chính càng không phải nói, thân thích các nơi đến đủ, ngồi đầy mười mấy bàn.

Muốn cưới tân nương tử, không có đạo lý dùng phòng cũ làm tân phòng. Vì vậy Từ thị sửa sang lại khuê phòng của nhị nữ nhi đã xuất giá, đặt mua đầy đủ đồ dùng, chờ giường cưới Đường gia đưa tới, bà mời người tới coi phương hướng, mời lão nhân có phúc trong tộc, con cháu đầy nhà đến giúp đỡ sắp xếp giường. Đến ngày tốt, Ngũ cụ bà, người có phúc khí nhất trong tộc phụ trách trải giường chiếu, mang lên các loại hỉ quả, vải khô, hồng lộc đậu.

Chu Nam Sinh một ngày nay chưa thấy tắt nự cười. Hần đến Đường gia, dùng kiệu đổ rước Đường Hà về nhà mình, hai người bái đường, vào tân phòng, hần vén khăn đỏ trên đầu tân nương, thấy người trong lòng đang ở trước mặt, chỉ cảm thấy cảm xúc dâng trào.

“Ta sẽ tốt với nàng.” Hần nhẹ giọng nói.

Đường Hà nhẹ nhàng gật đầu.

Người theo đến tân phòng, thấy bọn họ nhìn nhau một lúc lâu, đều cười ồ lên.

“Chàng đi tiếp khách đi, uống ít rượu thôi!” Đường Hà dặn dò.

Chu Nam Sinh “Ừ” một tiếng, lưu luyến đi ra ngoài.

“Tiểu Hà tỷ, cô gia nhà tỷ thật tuần tú!” Tỷ muội thân thiết thường ngày đã gặp Chu Nam Sinh, nhưng hôm nay hấn mặc một thân hỉ phục, hồng y ánh lên sắc mặt vui mừng, càng tỏa ra phong lưu thi vị, thôn cô phóng túng, trong lời trêu ghẹo tân nương không che dấu hăm dọa.

“Dáng người tuần tú, gia cảnh cũng tốt.”

Tỷ muội người một lời, ta một câu hàn huyên.

Đường Hà mỉm cười ngồi trên hỉ giường.

Cảm giác hoang đường và hư vô lúc đợi gả từ từ biến mất, khi thanh niên đi tới trước mặt nàng, đón về nhà mình, cầm tay nàng hứa hẹn một đời một kiếp, trong lòng nàng tràn đầy xúc động và hạnh phúc.

Cứ như vậy đi, nàng nghĩ. Trang Chu mộng điệp, trước kia chỉ là ảo mộng, chỉ có đời này mới là chân thực.

Chu Nam Sinh uống rượu tiếp khách rất khắc chế, già trẻ lớn bé đều chế nhạo hấn, hấn cũng rộng lượng thừa nhận, “Ta thật vất vả mới cưới được thê tử, hôm nay không thể uống đến gục, ta còn muốn vào động phòng nữa.”

Mọi người cười vang. Phải chăng thành thân là một rào cản xã hội, hôm nay Nam Sinh là một người có thê tử, các nam nhân thành thân trước một bước, nói chuyện với hấn không giấu giếm chuyện ‘ăn mặn’, nghe hấn nói uống ít rượu, rồi rít nháy mắt ra hiệu nói: “Lão ca nói cho đệ, uống rượu mới trợ hứng!”

Có người còn kéo hấn qua, thấp giọng truyền thụ kinh nghiệm.

Gần đây tiếp nhận kinh nghiệm quá nhiều, Chu Nam Sinh đã rất bình tĩnh, chẳng qua trong lòng ma quỷ sát trường, hấn không thể lập tức trở về tân phòng, luyện tập cùng thê tử.

Thật vất vả huyên náo mới trôi đi, tiểu phu thê rửa mặt sạch sẽ, trải lại giường lần nữa, buông màn xuống, sau đó tự mặc trung y, ngồi ở trên giường.

Gần tình tình sợ.

Người trong lòng ở dưới ánh nến, khuôn mặt xinh đẹp như hoa anh đào, từ trước đến giờ luôn thần nhiên thông dong, giờ lại mang theo hai phần e lệ.

Hấn đột nhiên nổi lên tâm tư trêu đùa nàng, gọi nàng: “Nương tử.”

Đường Hà giương mắt nhìn hấn, đây là người làm bạn cả đời với mình, cho nên không nhịn được cười với hấn, nhẹ nhàng lên tiếng: “Dạ.”

Chu Nam Sinh nhìn nàng cười đến trong lòng mềm mại, còn có một chút thương yêu, hấn vòng tay ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt, “Nàng là thê tử ta rồi, nàng là của ta.”

“Dạ.”

“Gọi ta đi.”

“... Chu Nam Sinh.”

“...” Chu Nam Sinh trừng phạt, xiết nhẹ nàng, “Gọi là phu quân.”

Đường Hà quen làm thôn cô, đã không thích ứng được với lời văn vẻ như vậy, cho nên nhu tình mật ý tiêu tán, không nhịn được, ở trong ngực hấn đảo mắt, “Tối nay chàng định gọi chứ không làm à?”

“...” Mặc dù trải qua hơn một năm chung đụng, đã biết nàng nói lý rất lớn mật, nhưng mà đêm động phòng hoa chúc, bị lời nói như vậy kích thích, Chu Nam Sinh nhất thời nhiệt huyết xông lên đầu, thuận thế kéo nàng ngã trên giường, xoay mình nằm đè lên.

“Nặng.” Đường Hà dùng sức, đẩy hấn sang bên cạnh.

Chu Nam Sinh không khỏi tủi thân, “Tiểu Hà...”

“Ngoan.” Đường Hà nghiêng người nhìn hần, ý cười trên mặt, dùng đầu ngón tay lướt qua mặt hần, sống mũi hần, bờ môi hần, dừng lại một lúc, lại vẽ lại hầu kết hần, rồi đến xương quai xanh.

Bàn tay trắng nõn, mềm mại ấm áp. Đã thăm dò vào vạt áo hần, sờ lên lồng ngực hần, sinh ra ngứa ngáy, Chu Nam Sinh không nhịn được, hầu kết chuyển động.

Đường Hà cười, kéo vạt áo rồi rạc của hần ra, “Ta đã nghĩ thật lâu... Muốn nhìn chàng một chút...”

Khi bọn họ đính ước chỉ sơ, Chu Nam Sinh cảm thấy mình đã xem qua rất nhiều thi thư, thì thầm với vị hôn thê chút ít lời âu yếm, dụ dỗ nàng một chút là chuyện tình sẽ dễ dàng. Sau mới biết được vị hôn thê thiên phú dị bẩm, không nói thì thôi, vừa nói đã kinh người, mỗi lần nói năm ba câu sẽ làm hần đỏ mặt tim đập, nhiệt huyết xông hết lên đầu.

Hôm nay hiệu quả cũng giống vậy.

Đường Hà đẩy vạt áo hần ra, một đường từ lồng ngực hần, quanh quần đi xuống, lướt qua bụng, cách lớp quần áo, nhẹ nhàng cầm vạt đang đứng thẳng của hần.

Chu Nam Sinh không tự chủ được, thân thể cứng đờ, cổ hướng thân mình đến gần tay nàng, nhưng mà, người trong tay động hai cái, liền buông tay ra.

Chu Nam Sinh bất mãn, cầm bàn tay vừa làm chuyện xấu của nàng, nàng thuận thế điểm lên lồng ngực hần, “Ta muốn nhìn... Chàng cởi quần áo đi...”

Nhiệt huyết sôi trào.

Hỉ giường bọn họ rộng rãi, cột giường cao, sau khi buông màn xuống, Chu Nam sinh đứng lên không chạm tới đỉnh màn.

Hần hít sâu một cái, nhanh nhẹn cởi quần áo.

Chưa từng có ai nhìn qua thân thể lỏa lồ, Chu Nam Sinh không rõ, là không khí đêm thu lạnh, hay là ánh mắt lửa nóng của nàng, mà làm da thịt mình lần lượt nổi da gà.

Hần cố gắng trấn định, “Thích không?”

Đường Hà chậm rãi đứng dậy, dán sát vào người hần, hai tay vòng qua thân thể trần truồng, môi đỏ mọng gần sát vành tai hần, nhẹ nhàng cắn một cái, mang theo nụ cười đáp: “Dĩ nhiên.”

Chu Nam Sinh bị đau đớn, cùng cảm giác mãnh liệt, tê dại, ngứa ngáy kích thích cả người chấn động.

Nàng nhưng không bỏ qua cho hần, môi của nàng trượt xuống, từ sau tai, từ từ rời xuống, dừng lại ở chấm đỏ trước ngực, hai tay không quên vuốt ve lưng hần.

LOVE HANDLE. Đường Hà nghĩ, người này là của mình, trẻ tuổi anh tuấn, thân thể mạnh mẽ cường tráng, hai bên phần eo hần, bắp thịt nổi lên dưới da.

Nàng trần trọc hôn phía trên hần.

“Yêu tình...” Chu Nam Sinh thầm thì, “Yêu tình lớn mật...”

Bởi vì hần khát vọng, thân thể nhẹ nhàng phát run, thân thể ấm áp, lời lẽ âu yếm dừng ở thắt lưng, không chịu trượt xuống, hần đợi vài giây, không nhịn được, vịn đầu nàng đẩy xuống dưới.

Huỳnh đệ Nam Sinh đã lớn lên, dựng thẳng đứng, kích động đến nỗi xuân thủy tràn ra. Đường Hà cười khê một tiếng, nhẹ nhàng hôn lên.

A! Chu Nam Sinh than thở lên tiếng, nàng không chịu hôn cái thứ hai.

Vô số đêm tưởng tượng được nàng ấm áp bao vây, giờ phút này, gần ngay trước mắt nhưng không thỏa ước nguyện, Chu Nam Sinh nóng nảy, “Tiểu Hà!”

Đường Hà cười khê, đứng thẳng thân thể, lùi về sau một bước nhỏ, “Chàng không muốn nhìn ta sao?”

Lúc bọn họ nhiệt tình, có hai ba lần tay hắn đã thăm quan núi cao thâm cốc, chỉ là mắt chưa thấy bao giờ. Hôm nay cảnh đẹp sắp bày ra trước mắt, ánh mắt hắn thâm trầm, thanh âm cũng trở nên khàn khàn, “... Muốn.”

“Chàng giúp ta...”

Không giống với khuôn mặt hàng ngày phơi ra màu mặt ong, làn da dưới áo chưa bao giờ phơi ra, da thịt trắng muốt, tóc dài đen nhánh che ở phía trên, hai màu trắng đen đối lập, hấp dẫn vô cùng. Tóc dài che trước ngực, hai đóa hoa đào trên đỉnh núi như ẩn như hiện.

Ánh mắt hắn mang theo lửa nóng.

Đường Hà không kiềm chế được, run rẩy, “Thích không?”

“Cực kỳ thích!” Hắn khàn giọng đáp, vòng tay ôm nàng vào lòng.

Hai thân thể nóng bỏng không có trở ngại, chặt chẽ gần kề. Hai người than thở thành tiếng.

Chu Nam Sinh ôm chặt lấy nữ nhân của mình, cúi đầu tìm môi nàng, kịch liệt gặm cắn.

Hai người lời lẽ giao triền rất nhiều lần, chỉ có lần này, tình ý hàm xúc nồng đậm.

Lưỡi chạm lưỡi, chàng đuổi thiếp, thiếp vờn chàng, tay chạm tay, vội vàng tìm kiếm.

Một tay hắn đặt lên nơi mềm mại của nàng, hai ngón tay mân mê đóa anh đào.

Đường Hà không chịu nổi, cúi đầu ngâm ra tiếng.

Người nàng mềm yếu vô lực dựa vào hắn, Chu Nam Sinh không bỏ qua cho nàng, một tay khác của hắn đẩy nàng ra, không để ý đến kháng nghị của nàng, để nàng đứng thẳng, ngón tay thăm dò giữa hai chân, “Ướt.” Hắn vừa kinh ngạc vừa đắc ý, dừng lại hôn nàng thật sâu, đôi môi dán lên tai nàng, vui vẻ cắn vành tai nàng, trên tay ác ý, vẽ nắn nụ hoa của nàng.

A! Đường Hà không tự chủ, thân thể cứng đờ, dán sát vào người hắn, cọ cọ hắn.

Nóng, ngứa ngáy.

Lửa nóng hôn sâu chuyển thành chuồn chuồn lướt nước, bàn tay trêu chọc đã dừng lại, sâu trong thân thể cuộn trào khát vọng không được thỏa mãn, cảm giác trống rỗng làm cho nàng bất mãn, hướng lên mặt hắn, môi đỏ mọng chủ động dâng lên, mời gọi hắn.

Quyền chủ động tìm trở về. Sau khi bị cực độ khát vọng đau khổ, hắn sinh ra nhẫn nại. Hắn hài hước cười nhẹ, tùy ý để nàng liếm, nhưng không đáp lại nàng.

Nàng kéo bàn tay buông thõng của hắn lên trên ngực mình, “Muốn sờ.”

Nhiệt tình quá! Hắn cười ra tiếng, một tay ôm nàng, một tay thuận theo bao lấy ngực nàng, nhưng không chịu động đây.

Thân thể dán chặt, xuân thủy tràn trề.

Khát vọng được lấp đầy, phần bụng chạm phải vật cứng rắn của hắn, nàng mà sát trên người hắn, âm thanh ngâm nga xen lẫn nước nở, “Chu Nam Sinh...”

“Ừ...”

Trong khi hai người ở chung, nàng thường đùa giỡn hắn, hôm nay nàng vì hắn, sóng tình dâng trào, mặt ửng hồng, nũng nịu cầu xin, nhiệt huyết tràn về, tiểu huynh đệ của hắn gấp đến độ nảy lên.

Hắn vẫn muốn nàng vì hắn mà thể hiện nhiều hơn.

“Chu Nam Sinh...” Nàng nóng bỏng, cầu khẩn, mềm yếu, quyến rũ, nhẹ giọng gọi hắn, “Chàng tới đi...”

Không nhận được nữa.

Hai người ngã trên giường, hắn vội vàng tách hai chân nàng, chống đỡ ở lối vào, một chút vọt đi vào.

A! Ướt át, lửa nóng, căng đầy, cảm giác trước nay chưa từng có.

Ngược lại với hần, cho dù đã khởi động đầy đủ, dừng đạo đủ trơn, Đường Hà vẫn kinh hãi, “Đau...”

Thân thể nàng cứng ngắc, không tự giác xoắn chặt hần, hần cũng vậy, vừa sung sướng vừa đau. Hần cố gắng nhin xuống, cúi người hôn nàng, dụ dỗ nàng, lời lẽ quăn giao, hai tay mân mê hai vật mềm mại của nàng, ngón tay thon dài nắm hai đóa anh đào, vừa vờ vừa gầy.

Sâu trong thân thể lại xuất hiện nhiệt nóng, hi vọng hần động, hi vọng hần thỏa mãn nàng, “Chu Nam Sinh, muốn chàng...”

Trong đầu hần, như một tiếng dây cung đứt. Hai tay nắm lấy nơi mềm mại của nàng không tha, đâm mạnh vào nơi sâu nhất của nàng.

Nàng không nhin được, sợ hãi kêu thành tiếng, âm thanh dần dần nhỏ lại, sau chuyển thành ngậm nga, mỗi một âm thanh tựa như hỗn loạn, mang theo lửa nóng, sung sướng.

Nàng ngậm nga, hần càng thêm kích thích.

Giường gỗ nặng nề, khi hần đụng phải phát ra tiếng vang. Cửa hần, cửa nàng chạm nhau, tiếng nước bị bơm.

“Tiểu Hà,” động tác của hần không ngừng, hần cúi người hôn nàng, mồ hôi ướt khuôn mặt, “Hoa sen nhỏ... Hoa của ta...”

Thần trí nàng tán loạn. Tê dại từ nơi đụng nhau, tràn ra khắp cơ thể, thoải mái đến nỗi đầu ngón tay, ngón chân cũng co quắp.

Nàng có biết mỗi đêm ta vượt qua thế nào không?” Chu Nam Sinh ôm thể tử trong ngực, hỏi.

Đường Hà buồn ngủ, “Thế nào.”

“Nhớ nàng chứ sao.”

“Ừ,” nàng nhắm mắt lại, ngửa đầu hôn cằm hần, “Ngoan.”

“Nàng không hỏi ta nhớ thế nào sao?”

“...” Chu công mị lực lớn, nàng bị nam nhân trừng phạt, khê cắn một cái lên môi, ngoan ngoãn tỉnh dậy, “Nhớ thế nào?”

“Nhớ nơi này,” bàn tay to của hần thăm dò vào vạt áo nàng, đặt lên nơi mềm mại của nàng, chà sát lên đóa hoa, “Muốn làm như vậy.”

Một tay kia mò mẫm dưới quần nàng, tìm được cửa động, một ngón tay trực tiếp tiến vào trong đó, “Còn muốn làm như vậy.”

Buồn ngủ biến mất, ngón tay hần ở chỗ sâu nhất, ra ra vào vào, nàng không chịu, hai tay đè lại không để cho hần nghịch.

Hần cười ra tiếng, cầm dụi dụi lên tay nàng, chấn động làm nàng không thoải mái, kháng nghị yêu kiều, ‘hừ’ một tiếng.

Hần định tiếp tục động tác, nhưng rốt cục rút ra, mân mê nụ hoa nàng, chậm rãi xoa nắn, nghe được nàng than nhẹ một tiếng, cười nói, “Còn muốn nhiệt tình của nàng.”

Hai tay hần đều hoạt động, hai người lâu ngày cọ sát lẫn nhau, hần đã biết điểm mẫn cảm của nàng, vân vê nụ hoa là có thể làm nàng xuân thủy tràn trề. Nếu nhẹ nhàng xoa nhụy hoa của nàng, có thể làm nàng cổ đại lan tràn.

Quả nhiên không lâu sau, âm thanh nàng phát ra càng uyển chuyển, hai tay giữ chặt lấy tay hần, thân thể không tự chủ cong lên, sau đó nhũn ra.

Nàng đến rồi.

Hắn dừng động tác, ngón tay giơ lên cho nàng nhìn, “Ướt quá.”

Nàng trừng mắt nhìn một cái, hắn cười khê, ngón tay ướt át kề bên môi nàng, “Ném thử?”

Vừa nói ngón tay vừa thăm dò vào miệng nàng, không cho nàng trốn, quấy nhiễu lưỡi nàng, nàng ô ô không thành tiếng.

“Không sai, ta còn muốn như vậy,” Thanh âm của hắn trầm xuống.

“Mỗi lần gặp nàng trở về, ban đêm ta đều lăn qua lộn lại, không ngủ được,” hắn thông thả nói, “Ta vừa nghĩ tới nàng, vừa... Ta đã nghĩ rất nhiều đến chuyện vừa làm.”

Nàng ra sức rút tay hắn ra, không nhìn được trừng mắt, “Người đọc sách sao có thể nghĩ đến chuyện xấu xa như vậy?”

“Thánh nhân nói, ‘thực sắc tính dã’ (Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người).” Hắn cười nói, “Nàng không hiểu được trong sách có ‘nhân như ngọc’ sao? Nếu như trong sách không giao (hình như là giao hợp), nếu như loay hoay ‘nhân như ngọc’, thì nó còn ý tứ gì đâu.”

Tiểu hoàng thư (hình như là sách đòi trụ) gieo họa trên dưới ngàn năm. Nàng im lặng.

Hắn lại ngồi dậy, đỡ nàng tới dưới khó hắn, “Ta muốn nhất, vẫn là như vậy.”

P/s: Chương 53 còn một đoạn mình không tìm thấy, mình mượn tạm cv của bạn Rich92 ở Tủ sách thư viện để không lỡ mạch truyện, sẽ up ở chương sau.

Cám ơn và xin lỗi bạn Rich92, mình muốn vào hỏi bạn trước nhưng hiện giờ Tủ sách thư viện không đăng ký được, mình mạo muội đăng trước, khi nào đăng ký được, mình vào cảm ơn và hậu tạ sau hi hi hi!!!

54. Chương 54

Ban đêm tiêu hao nhiều lắm thể lực, tiểu vợ chồng lưỡng lâm vào hắc ngọt mộng đẹp. Cho dù Đường Hà đi vào giấc ngủ điều kiện tiên quyết tỉnh chính mình cô dâu yếu sáng sớm, cũng vẫn là chậm chút, chờ bọn hắn mở mắt ra, ngoài cửa sổ đã muốn là sáng trưng ánh mặt trời.

Nàng ngồi dậy. Động tác quá nhanh, liên lụy đến toan đau phần eo, nhìn không được hấp một hơi.

Chu Nam Sinh bị nàng rời giường động tác bùng tỉnh, mơ hồ mở mắt ra, đập vào mắt cũng là cảnh đẹp. Hắn nhếch môi cười ra tiếng, thân thủ lâu nàng, “Vợ.”

Đường Hà cùng hắn lạp hướng trên giường động tác đầu sức, “Đi lên. Người nghe trong viện tiêu sái động thanh, mọi người đều nổi lên, chúng ta tái lại đi xuống, nhiều không giống dạng.”

Hắn không chịu động, xác nhận đem nàng lôi kéo nằm bình, lại đem nhân ôm vào trong ngực, xúc cảm hoạt nhuận, nhìn không được lại cọ cọ, “Tối hôm qua cha mẹ không phải nói sao, chúng ta lưỡng tân hôn, sự tình không cần ta làm.”

Đường Hà sâu sắc cảm giác được hắn thần khởi, dùng sức đẩy ra hắn, “Đây là lời nói dối. Tân tức phụ vào cửa đầu một ngày lại giường, về sau ta sẽ không phải làm người.”

Chu Nam Sinh vòng nàng không làm cho nàng tránh khai, “Hắc hắc, Tiểu Hà cũng sẽ nói loại này nói?”

Đường Hà bất đắc dĩ. Bất luận thời đại như thế nào, nữ nhân cùng cái nam nhân kết hôn, cùng hắn phát sinh quan hệ, từ tính mà yêu, tâm tính tức hội không giống với. Nữ nhân luôn so với nam nhân nhanh hơn tiến vào trạng thái. Giống nàng, đã muốn hiểu được chính mình làm người con dâu nhân vật.

Nàng nhìn chằm chằm trướng đỉnh, lẩm bẩm nói, “Ngư tròng mắt.....”

Chu Nam Sinh ngay từ đầu không có nghe hiểu được, sau một lúc lâu phục hồi tinh thần lại, bật cười, “Nói lung tung gì đâu,” Hôn nhẹ nàng, “Như châu như bảo mới đúng.”

Hai người lại xả nói chuyện hai câu, rốt cuộc là nhanh nhanh tay chân rời giường mặc quần áo.

Rửa mặt hiểu rõ, Đường Hà vào phòng bếp, trực lí Dương thị đã muốn ở tảo thượng mang sống mở.

“Đại tẩu,” Đường Hà cười cùng nàng tiếp đón, “Ta vội tới người giúp đỡ.”

Dương thị cũng cười, “Không gì sống, ta chính là đem hôm qua cơm thừa thả thủy ngao chúc, còn có đem thặng đồ ăn sao nhất sao liền đối phó nhất cơm . Người động không nhiều lắm ngủ hội đâu?”

Cuối cùng tươi cười lý đã muốn mang theo trên tức.

Đường Hà làm bộ không hiểu được, tiểu đáp, “Ngày xưa cũng kém không nhiều lắm này canh giờ tỉnh, thói quen .”

Trực lí lưỡng trò chuyện thiên, Dương thị xào rau, Đường Hà giúp đỡ giặt sạch nhất cái giỏ rau xanh, ngao khai tiệc rượu còn lại canh gà, làm nhất nồi nước.

Hai người ở đường thính chỉ ăn cơm bàn, chúc đồ ăn thượng bàn, lại bảo trưởng bối. Lục tục , người một nhà thượng bàn ăn điểm tâm.

Lão gia tử trước cầm lấy chiếc đĩa ăn đem, ý bảo mọi người thúc đẩy.

“Về sau chính là người một nhà ,” Thôn nhân trên bàn cơm cũng không chú ý thực không nói, lão gia tử chậm rãi đối tân ra lô tôn con dâu nói, “Làm người tức phụ đi theo gia làm cô nương vẫn là có chút không giống với, nhất đại gia tử khó tránh khỏi có va chạm thời điểm, nếu là bị ủy khuất, người cùng ta nói, công đạo ta sẽ chủ trì. Chính là có một chút, vào Chu gia môn, sẽ đồng Chu gia nhân đồng tâm hiệp lực, đem ngày lướt qua càng tốt đến.”

Đường Hà gật đầu, “Ai.”

“Chúng ta lý kỳ thật không bao nhiêu vụn vặt việc,” Chu lão cha cười nói tiếp, “Trong nhà không dưỡng trư, cũng không dưỡng gà vịt này đó biến mao súc sinh, hằng ngày chính là thu mua các hương thân thổ sản vùng núi, cung phô thượng mua bán.”

Từ thị nhìn chính mình nam nhân liếc mắt một cái, đối tam con dâu nói, “Cha người nói không sai, nay cũng không phải thu hoạch vụ thu, không tới mang trên đầu hơi nước thời điểm, chính là trong nhà mỗi ngày quét tước rửa sạch việc cũng ít không được, ngày xưa đều là người đại tẩu làm, nay vừa lúc người liền cùng nàng chia sẻ.”

Dương thị tiếp lời, “Nương, tam tẩu vừa mới tiến môn, còn không thực tình hướng đâu, ta làm quán chuyện tình cứ theo lẽ thường làm cũng không gì.”

Đường Hà cười cười, “Làm gia sự là phải làm , nương,” Đem tân ra lô bà bà kêu nương, vẫn là lược có đông cứng tạm dừng một chút, bất quá nàng dùng tươi cười rất nhanh che đi qua, “Cụ thể phải làm gì, ngài phân công xuống dưới, ta nghe theo.”

Từ thị liếc nhìn nàng một cái, trên mặt hiện ra một tia vừa lòng thần sắc, nàng gật gật đầu, nói, “Một ngày ba bữa ngày xưa đều là người đại tẩu làm , chúng ta cũng ăn quán , ngày sau tiếp tục từ nàng làm,” Rốt cuộc là nhớ rõ Đường Hà không thiện trừ nghệ, bởi vậy cũng không cưỡng cầu nàng xử lý tảo sự , “Về phần trong nhà quét tước, giặt quần áo, còn có này hần vụn vặt chuyện này người liền tiếp nhận đi.”

Này hần vụn vặt sự đủ loại, theo rửa chén đến đổ đêm hương, nói nhiều hay không, nói thiếu tuyệt đối không ít, tuyệt đối so với đan cái nấu cơm tới lụy nhân, chính là Đường Hà tươi cười không thay đổi, ứng một tiếng, “Ai.”

Nếu không phải đặc biệt thảo cấp trên thích người mới, tư lịch tối thiểu, tự nhiên làm việc nhiều nhất. Từ thị này cũng không tên là khó xử. Vốn tam nhi sẽ không là nàng hiểu rõ nhất , tam con dâu cũng là nàng hơi không đợi gặp , không thiên bang không khó xử thái độ đã muốn xem như bằng phẳng .

Chu Nam Sinh đối chính mình tức phụ cổ vũ cười cười, Đường Hà đối hần cười nhẹ lay động đầu, ý tức chính mình không nghĩ nhiều.

Nhưng thật ra Dương thị trước cười đối bà bà nói, “Nương, ta quang nấu cơm phí không được gì khí lực, giữ sống ta còn làm được đến, tam tẩu là tân tức phụ, tái nghĩ ngơi một chút mới tốt.”

Đường Hà vội hỏi, “Nấu cơm tối lo lắng tư, ta làm không đến, vừa lúc bận việc giữ chuyện, đại tẩu không cần khách khí. Về sau ta có không hiểu, làm không được địa phương người nên nói thêm điểm ta.”

Từ thị cũng nói, “Tốt lắm, liền ần ta nói bạn. Đại tẩu người không phải còn đi theo Đông Sinh cùng nhau thu hóa? Người theo trong nhà sự vụ không xuất thủ đến, phô trương sự tình giúp đỡ cũng nhiều một cái, đỉnh hảo.”

Dương thị cười cười nghề liếc mắt một cái chính mình nam nhân, cười ứng.

Dùng qua điểm tâm, các nam nhân bốn phía đi đều tự làm việc.

Chu Đông Sinh huynh đệ tam trước sau đi tới, Chu Đông Sinh lấy tay khữu tay bính bính Tam đệ, hắc hắc cười, “Ca nói được đúng vậy, thành thân tốt lắm đi?”

Chu Nam Sinh nhấp hạ môi, vẫn là không nhận cười ý, gật gật đầu, “Ấn.”

Chu Bắc Sinh ở một bên hừ một tiếng, “Đáng khinh.”

Chu Đông Sinh nhìn tiểu đệ, thở dài, sờ sờ đầu của hắn, “Tiểu đệ, chờ người lớn lên liền đã hiểu.”

Chu Bắc Sinh huy khai đại ca thủ, hừ nói, “Thực khi ta là ba tuổi tiểu nhi đâu? Người lúc trước cũng không theo ta không sai biệt lắm tuổi thời điểm thành thân sao?”

Chu Đông Sinh không tiếp hắn trong lời nói, ngược lại đối Tam đệ cười nói, “Ta tiểu đệ không thể theo ta so với, hắn vẫn thực.”

Chu Nam Sinh xem Tứ đệ trên mặt đã muốn có xấu hổ nào, liền ý bảo đại ca đừng nữa trêu ghẹo.

“Các người thả chờ, ngày khác ta nhất định thú cái hiền thực nữ tử, cho các người kiến thức vì sao kêu như hoa mỹ quyến.”

Chu Nam Sinh nói với thê tử mình, tiểu đệ phải tìm mục tiêu phối ngẫu, hắn lại tranh thủ thể hiện một chút trung thành: “Nàng chính là ‘như hoa mỹ quyến’ của ta.”

Đường Hà tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, “Hả?”

Chu Nam Sinh cười, tình cảm dâng trào, lại lưu loát nói lời âu yếm, “Lại đây ôm một cái, nam nhân của nàng phải ra khỏi cửa kiếm bạc trắng.”

Đường Hà dễ bảo, ôm hắn một chút, hắn lại ôm chặt không buông tay.

Đường Hà bị đau đẩy hắn, “Ai, đau quá.”

“Một ngày không được gặp nương tử rồi.” Chu Nam Sinh ử rử nói, nói lỏng sức lực, ôm nàng trong lòng, “Giá như có thể biến nàng thành nho nhỏ, cất vào túi mang đi, nhớ đến nàng thì móc ra nhìn.”

Đường Hà bật cười, kiễng chân thân mật má hắn, “Ngốc ạ.”

Hai người đang quan co, Chu lão trong sân kêu lên: “Nam Sinh, đi thôi!”

Sau đó hắn nghe thấy thanh âm tiếp theo vang lên: “Tiểu phu thê chính là hồ đính, cha, nếu không ta cho Nam Sinh nghỉ ngơi mấy ngày?”

Chu Nam Sinh nghe được tính toán, lại nghe ông nội hắn ở bên ngoài ho khan mấy tiếng, lại là mẹ hắn bên ngoài nói tiếp: “Mới vậy đã muốn nghỉ ngơi rồi, công việc bận rộn, sao có thể thiếu Nam Sinh giúp đỡ, huống chi hai người đã thành thân, mắt to với mắt ti hí, sống với nhau cả đời, hai người cũng không thể coi giữ nhau cả đời được, phải không?”

Nữ nhân sinh nhi tử, chỉ là công toi, cũng chỉ tiện nghi cho kẻ khác.

Đường Hà vội vàng đẩy Chu Nam Sinh ra ngoài cửa, “Chàng làm việc đi.”

Chu Nam Sinh không còn cách nào, ra cửa làm việc cùng cha hắn.

Từ thị nhìn Đường Hà ra khỏi phòng, sắc mặt không có không vui, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Mặt trời lên cao rồi, trước tiên giặt sạch quần áo đi.”

“Vâng.”

Chu gia thôn giống Đường gia thôn, có dòng suối nhỏ chảy qua thôn trang, hàng ngày thôn dân ở bên dòng suối rửa rau, giặt quần áo. Đường Hà đứng toàn bộ quần áo bẩn của cả nhà trong thùng gỗ lớn, dọc theo đường Dương thị chỉ, đi tới cạnh suối.

Đại nương rửa rau bên dòng suối, có nhiều tức phụ giặt quần áo không nhận ra nàng, đều hồ nghi nhìn nàng.

Đường Hà mỉm cười, tự mình tìm một khối bàn đá bên dòng suối, để thùng gỗ xuống, xắn tay áo bắt đầu giặt.

Hôm qua tới Chu gia ăn tiệc mừng ra mắt tân nương, một tiểu tức phụ đánh giá nàng hồi lâu, rốt cục nhận ra, vẻ mặt chợt hiểu ra, “Không phải muội là thê tử Tam nhi nhà Tiểu Cầu tử thức sao? Hôm qua trang điểm, hôm nay nhìn mãi mới nhận ra.”

(Tiểu tức phụ là chỉ chung những người về làm dâu: con dâu, nàng dâu, cháu dâu).

Đường Hà cười, “Hôm qua trang điểm đậm quá, chê cười rồi.”

Tiểu tức phụ cuống quýt xua tay, “Sao có thể chứ, hôm thành thân, tân nương mặt giống như bức tranh, ta nói này, hôm nay nhìn muội thanh tú hơn nhiều, mọi người nói xem, có phải không?”

“Đúng vậy, Nam Sinh thật có phúc khí, thê tử thanh tú không nói, tính cách cũng thân thiện.” Tiểu tức phụ khác nhận ra nàng, cũng thiện ý phụ họa.

Chưa từng thấy đại nương, tiểu tức phụ hỏi rõ thân phận nàng, cũng không hỏi đến vấn đề nhà mẹ đẻ nàng ở đâu, nhà có những ai...

Đường Hà cười, cái gì có thể trả lời đều nhất nhất trả lời, nếu không muốn đều khéo léo tránh né. Giao tình nữ nhân phần lớn là tán gẫu tạo dựng lên.

“Ngày thường là thê tử Đông Sinh tới giặt quần áo, hôm nay muội cũng mới xuất giá một ngày, sao lại có thể để một tân nương tử làm việc? Là mẹ chồng phân công hay là đại tẩu muội?”

Làm một nữ thanh niên phong độ, hiện đại, cho dù châm chọc, dò hỏi cũng đã bóng gió trong lời nói, sau khi xuyên qua, Đường Hà đã phát hiện ra, dân quê lỗ mãng, bất kể là thật lòng muốn cười châm biếm người, hay thực lòng muốn nghe được, bọn họ đều công khai gây khó dễ.

Đường Hà hơi có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn cười đáp: “Muội là một phần tử trong nhà, đây là việc phải làm.”

“Tiểu Cầu tử đúng là có phúc khí,” đại nương buổi sáng tưới rau, đang rửa rau bên dòng suối, tiếp lời nói, “Con dâu mới vào cửa thiên linh trăm lỵ (Đại khái là linh hoạt, lanh lợi).”

“Ta nói này, ai với ai làm người một nhà, cũng là duyên phận.” Một đại nương cũng búi ngùi nói, “Tiểu Hà đúng không? Con gả cho Nam Sinh cũng là phúc khí, nhà bọn họ đứng đầu thôn ta, sau này có khi con trải qua cuộc thoải mái đấy!”

Buổi nói chuyện lại gợi lên hăm mộ, “Còn không phải sao, nhà bọn họ mở cửa hàng, so với những người làm ruộng tốt hơn rất nhiều.”

Đường Hà yên lặng nghe, bọn họ sung sướng biểu đạt các loại hăm mộ ghen tỵ trong lòng.

Không riêng gì người Chu gia thôn cho là nàng bầu vú được một hôn sự tốt. Chính là người Đường gia thôn, cũng đổ mắt Chu gia sinh lễ phong phú, người đến tiễn tặn mắt thấy Chu gia hoàn cảnh tốt, cũng rồi rít nói một mối hôn sự này của Đường Hà là do phúc phận kiếp trước.

Thời điểm Đường Hà lại mặt, mẹ nàng cười không khép miệng, nói trong thôn rất nhiều người hăm mộ nàng.

Đường Hà mỉm cười nghe.

Lý thị lại trốn con rể, lạng lẽ hỏi nàng trải qua có được không.

Đường Hà gật đầu.

Hôm nay vừa vặn lan truyền, hiển nhiên tràn đầy dấu vết. Chính là nàng và Chu Nam Sinh, thật ra cũng nói chuyện yêu thương một năm. Đối với thanh niên mà nói, lần đầu yêu say đắm, có phải cuộc đời này hẳn chỉ yêu duy nhất một lần? Hay là nhiệt tình có thể kéo dài bao lâu? Trong lòng Đường Hà hơi phiền muộn. Nhưng bắt buộc phản thân mình không cần nghĩ nhiều.

Đường lão và huynh đệ Đường Đại Sơn đều vui mừng, chạng vang trên bàn cơm, đã uống rất nhiều rượu cùng Chu Nam Sinh, Đường Hà thấy thời gian đã muộn, khuyên bọn họ, lại đem rất nhiều đồ muốn lên đường trở về.

Đào Đào mấy ngày không nhìn thấy nàng, thấy nàng lại muốn đi, kéo váy nàng khóc, “Cô không về nhà, không để ý tới Đào Đào rồi.”

Tống thị cười dụ dỗ khuê nữ, “Cô là người nhà biểu thức chân dài, sau này sinh tiểu biểu đệ cho con, các con cùng nhau chơi đùa nha.”

Tiểu nữ oa suy nghĩ một chút, đồng ý, “Cô sinh tiểu đệ đệ nhanh một chút nha.”

Tất cả mọi người cười vang.

Trên đường đi, Chu Nam Sinh thừa dịp bốn bề vắng lặng, ôm lấy thê tử, hô hấp mang theo tử khí, quần giao cùng nàng, “Nương tử, chúng ta phải mau chóng sinh tiểu đệ đệ cho Đào Đào mới phải.”

Điều kiện ăn uống của Chu gia tốt hơn Đường gia rất nhiều, nghiêm chỉnh mà nói, cường độ lao động của Đường Hà ở Chu gia kém xa Đường gia, nhưng mà Đường gia là máu thịt nàng, có khổ có mệt cũng đáng giá. Chu gia trừ Chu Nam Sinh, những người khác với nàng, cũng chỉ là người xa lạ. Đường Hà tươi cười nghênh đón, giống như đi làm, cố gắng hoàn thành công việc. Người bên cạnh không cần phải nói, chính là Từ thị, coi như có hai phần xoi mồi, nhưng mà nàng làm việc không nhằm lẫn, cũng bởi móc không được.

Chu Nam Sinh lại nhìn ra nàng so với ngày xưa đáng vẻ kiêu chể.

“Tiểu Hà, có phải nàng không vui không?”

Đường Hà khó hiểu vấn đề của hắn, “Không có nha.”

Chu Nam Sinh lắc đầu, nhìn nàng thật sâu, “Thường ngày ta đến nhà nàng tìm nàng, nàng cười rất nhiều.” Mà nàng lời nói to gan, rất hay trêu đùa hắn. Ngày đó, hắn chỉ mong đến một ngày nàng xuất giá, hắn muốn ‘chấn nhất chấn phụ cương’ (đại khái là vui mừng, phấn khởi), hôm nay nàng tốt với hắn, lại khiến hắn tổn thương nhiệt huyết.

Đường Hà ngây ngốc, “... Chàng nghĩ nhiều rồi.”

Chu Nam Sinh than thở, hôn nàng một cái, “Ta biết nàng có chút sợ người lạ, sống một thời gian là quen, đừng sợ, ta giúp nàng.”

“... Được.”

55. Chương 55

Chu gia mấy năm trước, kiên cường kinh doanh cửa hàng, dần dần cửa hàng trở thành nơi cung cấp chính, nam nhân trong nhà thường đi ra ngoài, mười dặm tám thôn thu mua hàng hóa, làm đã lâu, có danh tiếng, người dân biết nhà bọn họ thu mua hàng, giá cả hợp lý, tự đem lương thực dư nhà mình tới bán.

Chu gia thu mua đủ loại, có loại thịt thú rừng như thịt heo, thỏ hoang, hay là gà nhà, ngỗng trắng, thịt sấy khô. Còn cả các loại rau, củ, quả, hàng tươi như nước trái cây đến các loại mứt, quả khô.

Một ngày kia, mặt trời vừa lên đầu tường viện, đại thúc trong thôn khiêng tới một túi khoai lang phơi khô để bán, Dương thị cùng nam nhân nàng mang cân đến dưới bóng cây trong viện, túi được móc trên cân, túi

nặng, một người không cân được, Dương thị tìm cái đòn gánh xuyên qua, để cho đại thúc và Chu Đông Sinh mỗi người gánh một đầu, sau đó nhấc lên, Đường thị nhìn, vừa đúng 70 cân.

Hai người để đòn gánh xuống, Chu Đông Sinh ‘quát’ một tiếng, dồn lực đem túi khiêng lên vai, đi về đại sảnh, đặt xuống góc tường, Dương thị thu quả cân, dựa vào gốc cây, cười nói cùng đại thúc: “Một túi khoai lang lớn như vậy, làm chắc mất nhiều thời gian lắm nhỉ?”

“Cũng không hẳn,” đại thúc kéo ống tay áo lau mồ hôi, đáp, “Chúng ta đào một phân đất khoai lang, mất vài ngày rửa sạch cắt miếng, lại cho vào nồi nấu chín, sau đó phơi khô dưới mặt trời, mới vừa rồi con cũng ném rồi đó, vừa ngọt lại vừa mềm, là hàng thượng đẳng chứ? Giá tiền có thể cao hơn chút không?”

“Thức, người cũng biết, chúng con trả tiền luôn hợp lý, ba cân một đồng tiền, người đi chỗ khác hỏi, tuyệt đối không có giá này.”

Đại thúc trước khi đến dĩ nhiên đã hỏi thăm qua giá tiền, lời vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng nói, Dương thị không buông, ông cũng không cho là tính toán, “Thê tử Đông Sinh thật khéo nói, một chút xiu lợi cũng không chịu để cho, con nói nhà các con cũng mới có chuyện vui, cho ta hưởng sái một chút hỉ khí không được sao?”

Dương thị cười, “Chuyện vui là chuyện vui, làm ăn là làm ăn. Hôm ăn cưới còn dư lại hạt dưa đậu phộng, người lấy một chút mang về cho bọn nhỏ cắn, còn giá tiền khoai lang, con không tăng thêm được.”

Nghe nói có quà vật, đại thúc vui vẻ ra mặt, “Ta không khách khí, cho ta một ít đi.”

“Được.” Dương thị để ông ở trong viện, mình quay về lấy hạt dưa, đậu phộng, vừa lúc Chu Đông Sinh cầm bút và sổ ghi chép ra ngoài, “Thức, người liệt kê ra cho con viết vào, quy củ cũ, hàng cung cấp người nhớ rõ, cuối tháng người cầm giấy đến để lấy tiền.”

Cửa hàng Chu gia danh tiếng tốt, người dân cung cấp hàng, quy củ cũ không phải trả tiền tại chỗ, chỉ viết vào sổ, cuối tháng tính vào sổ cái, đại thúc cung cấp hàng cho bọn họ đã quen thuộc, đương nhiên biết quy củ, cũng không có ý kiến gì. Nhận được giấy nợ từ Chu Đông Sinh, chờ Dương thị lấy đồ ăn vật ra, bàn tay to nắm vài nắm hạt dưa, vui rạo rức về nhà.

Đường Hà rửa sạch chén bát buổi sáng, lại lấy thùng, tính toán đi ra ruộng tưới rau.

Dương thị nhìn nàng sáng sớm đã bận rộn không ngừng, bảo nàng nghỉ một chút, lại lấy một miếng khoai lang cho nàng, “Muội ném thử xem, đây là khoai lang phơi khô.” Tự mình cũng thả một miếng vào miệng, nhai hăng say, “Khoai lang ở thôn ta, trong ruộng cạn trồng một luống lại một luống, để nhiều lắm, sức vật ăn không hết, sợ để trong đất lâu bị hỏng, người ta đào lên phơi khô. Chúng ta nông dân không lạ gì, nhưng cô nương, tiểu thư trong thành rất thích, nghe nói một tiểu thư nhà giàu còn nói nó là... Nhiều chất xơ, các tiểu thư phẩm trà đều thịnh hành món này, trong cửa hàng tiêu thụ được nhiều lắm. Ta chỉ thấy vật này nhai nhiều mới quai hàm.

“...” Vị phú hộ tiểu thư kia cũng là nhân sĩ xuyên qua sao? Đường Hà yên lặng nhai khoai lang khô, tỏ vẻ không có suy nghĩ gì.

Hai người rảnh rỗi hàn huyên một lúc, Đường Hà sợ mặt trời lên cao không làm xong việc, vội vã đi ra ruộng.

“Nàng và Tiểu Hà có vẻ dễ sống chung, Chu Đông Sinh nháy mắt nói với thê tử, “Thê tử Đại nhi nhà Phúc Toàn thúc đầu thôn đánh nhau với thê tử Nhị nhi nàng biết không? Lão gia tử nhà ta nói, nếu là chúng ta, người sẽ đánh gãy chân cái đồ không biết xấu hổ.”

“...” Dương thị im lặng, trừng nam nhân một cái, “Chàng nói chúng ta ai là cái đồ không biết xấu hổ đây?”

Chu Đông Sinh liên tục cười làm lạnh, “Hắc hắc, là nhà Phúc Toàn thúc... Thê tử ta hiền lành như vậy, Tiểu Hà cũng là người phúc hậu, trong nhà đương nhiên là thái bình rồi.”

Dương thị ‘hừ’ một tiếng, nói: “Chàng thì hiểu gì, Tiểu Hà rất lợi hại đấy.”

Chu Đông Sinh mê hoặc, “Sao lại nhìn ra?”

Dương thị kiên nhẫn hướng dẫn hấn từ sự việc nhìn ra bản chất, “Ta hỏi chàng, Tiểu Hà mới qua cửa, ngày nào cũng làm công việc dơ dáy, cực nhọc, chàng có thấy muối ấy tức giận không?”

Chu Đông Sinh suy nghĩ một chút, “Đúng là không có, nhưng mà bà cô đã nói, thời gian muối ấy ở nhà làm cô nường, vừa chịu khổ vừa giải giang.”

“Nhà mẹ đẻ có thể giống nhà chồng sao? Tại nhà mẹ đẻ mình, đương nhiên chân tâm thật ý, xuất toàn lực, ở nhà chồng trừ nam nhân hài tử, người bên cạnh mình cũng không quản, sao có thể cam tâm tình nguyện làm trâu ngựa? Năm đó Chu gia chỉ có mỗi ta là con dâu, ta không làm cũng không có ai làm, phải ầm ỨC hồi lâu mới suy nghĩ thông suốt, bây giờ chị em dâu chúng ta có hai người, việc cực nhọc đều do muối ấy làm. Ta nghĩ không ra, muối ấy còn có thể ngày ngày cười đến ôn hòa như vậy. Thê tử Nam Sinh này hoặc là thiếu tâm tư, hoặc là lòng dạ rất thâm sâu!”

Chu Đông Sinh cảm thấy những lời thê tử nói có chút đạo lý, nhưng cũng hông hoàn toàn đúng, “Nàng lấy ở dâu ra nhiều ý nghĩ xiêu vẹo như vậy? Nghĩ Đông rồi lại nghĩ Tây. Ta hỏi nàng, dạo này có phải nàng đỡ mệt mỏi đi rất nhiều?”

“... Phải.”

“Tiểu Hà làm việc có nhẫn nại với nàng không?”

“... Không có.”

“Thế là được chứ sao. Nàng làm ít việc, chị em dâu lại tốt, dù sao chỗ tốt nàng chiếm được rồi, nàng quản Tiểu Hà thiếu tâm tư hay lòng dạ thâm sâu làm gì.”

Dương thị nghĩ cũng đúng, chẳng qua bị nam nhân quở trách một trận, nét mặt khó khăn, cố phần nộ nói, “Ta đây không phải vì chàng và Khoai Tây oa mới so đo chứ sao, bây giờ chúng ta thu mua hàng, không sợ sau này Nam Sinh độc chiếm cửa hàng.” Lại nhìn thấy thần sắc xem thường của nam nhân, quyết đoán ngăn cản lời nói chưa ra khỏi miệng hấn, “Chàng đừng nói với ta, người một nhà không so đo, ba huynh đệ các chàng có thể cả đời không ra ở riêng không? Sau này Bắc Sinh cũng cưới thê tử, sinh oa nhi, ba nhà có thể sống chung cả đời? Nhà này sớm muộn cũng phải phân chia, không chừng sau này Khoai Tây oa có thêm mấy muội muội, đệ đệ, sống riêng mấy miệng ăn cơm, chàng không tranh thủ ở cửa hàng, chỉ dựa vào làm ruộng chàng có nuôi được không?”

Chu Đông Sinh thở dài một hơi, không nói nữa.

Chu lão lén lút nói với Từ thị về phân công công việc, “Không phải cha đã nói muốn bồi dưỡng thê tử Nam Sinh thành nương tử chưởng gia sao? Bà nên cho con bé trông coi việc bán hàng nhiều mới được.”

Từ thị xem thường, “Người nào làm con dâu mà không phải hầu hạ ăn mặc một nhà già trẻ trước? Chính ta, năm đó mọi thứ trong nhà đều phải làm, phải chịu đựng để biết cách dùng người chứ. Thê tử Đại nhi cũng phải hầu hạ gia đình rất nhiều năm, chúng ta đều làm được, sao con bé không làm được? Con bé chưởng hay không chưởng không nói, trước tiên phải làm đúng bốn phận của con dâu đã.”

Chu lão bắt đắc dĩ, “Ta nói một câu, bà đã nghĩ sẵn một đồng lý lẽ chờ ta. Ta nghe Nam Sinh nói, con dâu biết chữ, người biết chữ thường nhìn xa trông rộng hơn chút, không phải là đại trợ lực với chúng ta sao? Gánh cỏ, quét dọn ai làm chả được, chỉ sợ lãng phí nhân tài thôi.”

“Con bé biết chữ sao?” Từ thị giật mình, trầm ngâm một lúc, lắc đầu nói, “Muốn dùng còn bé thế nào, sau này có cha và ông làm chủ, ta sẽ không nhúng tay. Chẳng qua cha không nói, ta nghĩ sắp xếp của ta ông ấy cũng không cảm thấy không đúng. Dù sao tân nương tử nhà khác làm gì, ta cũng sẽ cho con bé làm cái đó. Ta đây mẹ chồng nhưng không có nửa điểm khát khe với con dâu.”

“Tốt lắm, tốt lắm,” Chu lão gơ cờ đầu hàng, “Lời ta nói không có một câu trách bà, hai mươi mấy năm trong nhà đều dựa vào bà, bà làm tốt lắm, bọn nhỏ cũng hiểu chuyện, bà xem, đối với chuyện bà sắp xếp, Tiểu Hà cũng chưa từng nói nửa chữ sao?”

Từ thị gật đầu, “Thật đúng như ông nói, tính tình thê tử Tam nhi không tệ.”

Chu lão cười, “Lời khen của bà người người đều thích nghe, bà phải nói trước mặt con bé ấy.”

Nếu như Từ thị có cái gì không hài lòng với Đường Hà, chính là cảm thấy nàng quá chú ý. Ngày ngày nấu nước nóng tắm gội, nhốt mình trong phòng tắm gần nửa canh giờ, xà phòng nàng dùng rất tốn, Từ thị có lòng nói vài lời, nhưng làm ra vẻ không để ý đến chuyện sạch sẽ của người khác, ngập ngừng mấy ngày mà chưa nói.

Một ngày kia, ăn cơm tối xong, trăng sáng, người trong nhà đều ngồi ở trong sân hóng gió, nói vài câu về công việc hàng ngày. Chu Nam Sinh được gió thổi đến thoải mái, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, nhớ tới thê tử trong phòng bếp một mình, thu dọn chén bát dầu mỡ, không thể ngồi yên, lủi vào trong nhà giúp đỡ thê tử.

Từ thị khỏe mắt dư quang, liếc hần rời đi, bĩu môi, thấp giọng nói với Chu lão, “Ông nhìn xem, Tam nhi vừa về tới nhà, cũng chưa có cách xa thê tử nó nửa bước, ta thấy nó hận không thể buộc thê tử vào dây lưng quần.”

Chu lão bật cười, cũng thấp giọng trả lời: “Nhi tử giống cha, năm đó không phải ta cũng buộc bà ở dây lưng quần sao?”

Từ thị nghe, nhìn quanh bọn tiểu bối có nghe được bọn họ nói chuyện hay không, tức giận đánh nam nhân một cái, “Bao nhiêu tuổi rồi còn nói lung tung, không biết xấu hổ!”

Chu lão ha hả cười, bọn họ cũng chưa tới năm mươi, nếu giống lão thái gia, sống đến hơn 70 tuổi, nhân sinh còn hai mươi mấy năm nữa!

Từ thị cảm giác mình cũng làm bà nội rồi, đã già rồi. Bà cũng không phải nhìn không được nhi tử, con dâu tình cảm tốt, năm đó bà với nam nhân cũng dính như hồ, chẳng qua Đại nhi tử và thê tử hần cũng bình thường, tại sao Tam nhi và thê tử nó lại khác người như vậy?

Bà đã bắt gặp Tam nhi gội đầu cho thê tử...

Từ thị nhớ tới, tâm tình không thoải mái, mình cực khổ nuôi dưỡng nhi tử, đến cả cơm cũng không xới ỉnh thêm mấy chén, nhưng đối với nữ nhân khác lại móc cả tim phổi ra.

Từ thị xoa nhẹ ngực mấy cái, thôi, để cho bọn chúng dây dưa, sinh ra cháu trai sớm một chút.

Trong phòng bếp, Đường Hà cũng không để Chu Nam Sinh giúp đỡ, “Chàng ở bên ngoài bận rộn cả một ngày, ngồi đi, ta làm nhanh thôi.”

Chu Nam Sinh chen chúc cùng nàng ở cạnh bếp lò, nghe vậy nghiêng người qua hôn nhẹ nàng, “Thê tử thương ta, ta cũng phải thương thê tử mới được.”

“Đừng!” Đường Hà vội vàng né tránh, “Bị bắt gặp mắc cỡ chết người.” Trên tay dính dầu mỡ, lấy cùi chỏ đẩy hần tránh ra, “Ta không cần chàng giúp, ta đã sắp xếp xong, một chút là có thể làm xong hết, kết quả chàng càng giúp càng bận thêm.”

Chu Nam Sinh không hiểu sắp xếp gì, nhưng bị vợ xua đuổi vẫn đi ra, lập tức có chút ủy khuất, “Không phải ta sợ nàng mệt sao...”

Đường Hà bất đắc dĩ, quay đầu nhìn cửa phòng bếp không có động tĩnh, nhanh chóng hôn hần, “VẬY chàng lấy giúp ta một thùng nước để đun, đợi lúc tắm dùng.”

Ánh mắt Chu Nam Sinh sáng lên, “Chúng ta tắm cùng nhau?”

“Không phải chàng tắm rồi sao?”

“Ta ăn cơm xong lại chảy mồ hôi.”

“...”

Trong nhà có phòng tắm riêng, Chu Nam Sinh xách hai thùng nước to đi vào. Trong nhà có một cái bồn tắm rất lớn, hai người cũng có thể ngồi được, Chu Nam Sinh mỗi lần nghĩ đến đều muốn khuyên thê tử dùng thử một lần, đáng tiếc Đường Hà không cần.

Đường Hà cầm quần áo sạch sẽ vào phòng tắm, đuổi Chu Nam Sinh ra ngoài, “Hôm nay ra sẽ cố tắm nhanh một chút, chàng về phòng chờ ta.”

Chu Nam Sinh cười híp mắt, nàng đẩy thế nào cũng không động, “Ta chảy mồ hôi, phải tắm một chút mới thoải mái.”

Đường Hà bắt đắc dĩ, liếc hẩn một cái, tự cởi quần áo của mình.

Thiếu nữ sau đêm đầu tiên đã trở thành thiếu phụ, ánh nến chiếu rọi thân thể trắng nõn, ngọn núi mềm mại nhấp nhô, sơn cốt sâu thẳm thần bí. Có lẽ bị ánh mắt nóng rực chiếu đến, nàng không tự chủ được, hai cánh tay che trước người.

“Tiểu Hà,” Chu Nam Sinh thanh âm khàn khàn, “Tối đây giúp ta cởi quần áo.”

Hai người trở về phòng, Đường Hà nằm trên thân nam nhân.

Thanh niên thân thể mềm dẻo có lực, bờ môi ấm áp trơn nhẵn. Tay nàng vuốt ve xương quai xanh hẩn, xuống tới bụng, sau đó đường cũ trở về. Đùa giỡn nổi lên, hai ngón tay kẹp hạt đậu đỏ trước ngực hẩn, hung ác kéo ra.

“Đau!” Chu Nam Sinh hít sâu, “Nương tử, nàng ám chỉ ta chưa thỏa mãn nàng sao?”

Đường Hà vội vàng cười làm lạnh, xin khoan dung.

Chu Nam Sinh ôm nàng vào trong ngực, giữ chặt hai cánh tay, không để nàng tiếp tục tác quái.

“Đúng rồi,” hẩn đẩy đẩy nàng, “Ta có cái này cho nàng.”

Hẩn xuống giường, bê tới một hộp gỗ, mở ra nhìn, là một chút bạc vụn, Đường Hà đếm, cũng gần mười hai lượng.

“Đây là...?”

“Ta làm việc, đây là tiền công mỗi tháng.” Chu Nam Sinh giải thích lệ cũ trong nhà cho nàng, “Tiền kiếm được trong nhà, tất cả đều do ông nội trông coi, lão nhân gia nói, tiền này sung làm gia tài cả nhà, sau này nếu như ở riêng sẽ phân chia. Nhưng bình thường làm việc mọi người được lĩnh tiền công. Ta đảm nhiệm nửa chương quỹ, mỗi tháng được nửa lượng bạc, đại ca thu mua hàng, kém ta mấy văn tiền, nhưng mà huynh ấy và tẩu hai người cùng làm, kiếm được nhiều hơn so với ta. Về phần nàng,” Chu Nam Sinh dừng một chút, hơi lưỡng lự, “Bởi vì làm việc nhà, tiền tiêu vặt sẽ do mẹ định đoạt.” Hẩn cười trấn an nàng, “Nàng đừng suy nghĩ nhiều, tiền ta kiếm đều là của nàng, sau này nàng muốn gì, cứ việc dùng.”

Đường Hà bật cười, hôn nhẹ gương mặt hẩn, “Còn có thể làm khác sao?”

“Bắc Sinh đi học, không làm việc, cũng không được tiền công. Đến khi đệ ấy đi học dùng đến tiền, ông nội nói, nếu như đệ ấy đỗ cao trung, sẽ có lợi cho cả nhà, chính là không làm việc, chúng ta làm ca ca cung phụng cho đệ đệ đi học cũng là lẽ phải. Sau này cũng không thể thiếu phần Tam gia.”

Đường Hà gật đầu một cái, cười, “Cũng không tệ lắm.” Tạm thời nàng cũng không cần tranh thủ cái gì.

56. Chương 56

Chu Nam Sinh biết nàng thích nhìn thân thể mình.

Đêm cuối thu, gió thu đã mang theo lạnh, thổi vào da thịt lộ ra, da gà nổi lên. Nhưng mà lạnh mấy, cũng rất nhanh bị nhiệt ý trong ánh mắt nàng làm tan rã.

Hẩn luôn muốn làm nàng vui vẻ.

Cho nên không biết từ bao giờ, sau khi hẩn tắm xong trở về phòng, nhìn nàng dựa vào giường chờ mình, ánh mắt chuyên chú nóng rực, sẽ không tự chủ được mà nghĩ làm cho nàng chuyên chú hơn, mê muội hơn.

Sau đó, bất tri bất giác, ngón tay theo phản xạ tự nhiên mà tự kéo vạt áo ra, cởi sạch áo quần, giống như chuyện hiển nhiên, xích lõa trắng trợn trước mặt nàng.

Thanh niên không chút nào che đậy thân thể mạnh mẽ, dưới ánh nền nhu hòa, giống như một gốc cây bạch dương cao to, bóng đêm ảm đạm càng tôn lên dáng người thẳng tắp, mạnh mẽ.

Tóc ban ngày luôn búi, giờ đây đã được thả xuống, tóc dài màu đen tàn ra, lọn tóc dính nước, đuôi tóc thành một nắm tán loạn ở sau lưng, hoặc dán vào trước ngực, lọn tóc ướt át đen bóng, làm nổi bật lên hai điểm đỏ trước ngực thanh niên.

Lần đầu tiên thận trọng mong đợi, lần thứ hai ngưỡng ngừng mừng rỡ, lần thứ ba khát vọng cuồng nhiệt, đến hôm nay, chỉ còn tán thưởng đặc ý, chỉ muốn đối đãi nàng cấp bách.

Hắn có thể cảm giác được ánh mắt lưu luyến của nàng, giống như mỗi đêm trong quá khứ, hai tay nàng phủ trên da thịt hắn, tưởng tượng làm cho hắn khẽ run rẩy, cho dù hiện tại nàng chỉ dè dặt nhìn từ bụng hắn lên, nhưng mà dưới ánh mắt nàng, huynh đệ Nam Sinh cũng đã rục rịch tỉnh lại.

Hắn tiến lên hai bước, “Nàng có thấy thỏa mãn không?” Thanh âm khàn khàn, cước bộ dừng lại cách giường mấy bước, bất mãn nàng không có hành động nào, cho nên hắn không chịu tiến thêm.

Nụ cười của nàng từ ánh mắt lan tràn khắp khuôn mặt, gật đầu, vươn tay ra.

Tín hiệu mời gọi làm cho khí huyết xông lên đầu, hắn hai bước bước làm một, nhảy tới trước giường, thân thể dừng trước mặt nàng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, nàng ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt hắn phản quang lại dung mạo nàng, sau đó nàng hơi cúi đầu, rằng môi có thể đụng đến huynh đệ hắn, dưới ánh mắt soi mói của nàng, nó lớn lên, đứng thẳng, hơi thở ấm áp làm hắn kích động choáng váng.

Nàng có chút giật mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hắn, một tay hắn cầm bả vai nàng, một tay vịn đầu nàng, hạ thấp xuống.

Hiện tại nàng đã rất quen thuộc hắn, quen thuộc mềm mại, cứng rắn, nóng bỏng của huynh đệ hắn, nó đã cận kề bên môi nàng, nàng trấn an hôn nhẹ nó.

Bàn tay nắm bả vai nàng tự nhiên căng thẳng, nàng nổi lên ý muốn chơi xấu, hôn huynh đệ hắn, lại hôn nhẹ cái bụng bằng phẳng, sau đó đẩy hắn, tự mình nằm vạt xuống giường, kéo chăn đắp ngang ngực, nhắm hai mắt ăm giọng nói: “Khuya rồi, ngủ thôi.”

Hắn nhìn trần trối, một lúc sau mới kịp phản ứng, không khỏi ủy khuất kêu lên: “Tiểu Hà...”

Đường Hà mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn hắn, “Đi lên ngủ thôi.”

Chu Nam Sinh không còn cách nào, nhấc chân lên giường, xoắn chân nằm chết dí bên người nàng, một tay vòng ra sau cổ nàng, dùng sức khẽ kéo nàng vào trong ngực mình, cố ý liếm thân thể nàng dưới lớp quần áo, “Cảm thấy sao? Ta đã cương cứng như vậy rồi, nàng nhấn tâm sao?”

Nàng bất vi sở động, dựa trên lồng ngực hắn, nhắm mắt lại đáp: “Nhấn tâm.”

Yếu thế phải không, hắn dứt khoát cạy mạnh, đưa tay vào thăm dò bên trong quần áo nàng, một tay giữ chặt tay nàng, cuối cùng đi tới cửa động của nàng, “Nàng ướt rồi.” Hắn cúi đầu thật thấp cười nói, ác ý lấy một ngón tay đâm vào, “Nàng muốn ta.”

Giọng nói đặc ý, dứt lời tung mình đè nàng, động tác không vội, chỉ thân mật lấy chóp mũi cọ cọ chóp mũi nàng, “Tiểu Hà của ta không phải luôn luôn nhiệt tình lớn mật sao? Tại sao lại nói không tốt?”

“Ngày nào cũng ‘làm’ không tốt.” Nàng nghiêm trang trả lời hắn.

Hắn thấy nàng phía dưới hắn thờ ơ, ngón tay im lặng chờ ở lối vào, lại hung hăng thăm dò vào, hài lòng chờ đợi thanh âm nàng mãnh liệt hít khí vào, “Ta thương nàng, có gì không tốt?”

Ngón tay trong thân thể nàng nhanh chóng hoạt động, ánh mắt nàng không tự chủ được, mê muội, thanh âm cũng không tự chủ được, mềm yếu, “Mẹ nói, để ta cách xa chàng, tránh cho độc chiếm thân thể chàng.”

Ngón tay ra vào, lời lẽ thánh thót, hần nhất thời lúng túng, “Mẹ... Thật nói như vậy?”

Nàng thừa cơ đẩy hần ra, chuyển mình đổi lại lên trên, cúi đầu, hai mắt nhìn nhau, hải hước hải hần, “Chàng cảm thấy thế nào?”

Hần phải giả ho khan mấy tiếng che dấu quần bách, sau khi hai người thành thân, hần dè dặt theo dõi một thời gian ngắn, cẩn thận chu toàn giữa mẹ và thê tử, sợ xuất hiện vấn đề mẹ chồng nàng dâu như Đường Hà lo lắng, sau lại thấy thê tử hiểu chuyện, mẹ cũng không cố ý xoi mói, hần cảm thấy thiên hạ thái bình, không ngờ sau lưng hần lại vậy, mẹ hần làm hần trở tay không kịp.

Không khí nhu thuận bất tri bất giác tiêu tán, hần than thở, âm thầm nói, “Mẹ, thế nào mà lại quần rộng như vậy đây!”

Đường Hà mơ hồ nghe thấy, lại thấy hần sắc mặt xoắn xuýt, không khỏi bật cười, hôn nhẹ cảm hần, thuận thế còn cắn một cái.

“Cún con.” Hần bị đau, vỗ nhẹ mộng nàng, âm thanh thân thể hòa với mùi vị đậm mĩ chưa tan hết trong không khí, một lần nữa lại câu dẫn hần.

Hai người cọ sát lẫn nhau, chen chúc đến góc giường, ý nghĩ của nàng phân tán, hai người da thịt chặt chẽ kề sát, tay hần choàng lên lưng nàng, ngăn chặn gió lạnh đêm thu.

Tay hần thăm dò bên trong quần áo nàng, vòng đến sau lưng nàng, kéo nàng ép chặt vào mình, “Có khi trưởng bối muốn cảm râm, nàng nghe một chút coi như xong, đừng để trong lòng, bà cũng sẽ không làm khó nàng.”

Nàng vùi đầu vào cổ hần, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Nhìn thấy đầu mèo con dụi dụi, hần cảm giác tâm hỏa được làm nóng, không nhịn được xoa xoa đầu nàng, tóc đen thăm lạnh, hần khẽ đặt môi lên, “Cứ ôm nàng thế này thật tốt.”

“Ừ.”

“... Cần ta không?”

“... Cần.”

Hần chờ đợi đáp án, lại bị chần chờ của nàng làm thương tổn, tay ở sau lưng nàng buông ra, một tay khéo léo nâng cảm nàng lên, để nàng nhìn vào mắt hần, “Cần nhiều không?”

Nàng bật cười, rời khỏi người hần, một tay chống bên người hần, một tay mở bàn tay hần, đặt trên mặt mình, bàn tay to, khô ráo ấm áp, đi tới môi nàng, nàng hôn nhẹ, “Ngốc ạ.”

Hần một lần nữa ôm chặt nàng, dùng sức đặt nàng lên lồng ngực, “Ta cần nàng.”

“Hận không thể xé ngực mình ra, bỏ nàng vào trong lòng.”

“... Ừ”

Tim hần đập bên tai nàng, mạnh mẽ rung động, nàng nhẹ nhàng hôn lên.

Thân thể thanh niên kiện mĩ, da thịt sạch sẽ mềm mại, nàng giống như con thú nhỏ, từng chút từng chút liếm lồng ngực hần.

Tay hần sau lưng nàng từ từ ve vuốt, từ vai, lướt qua lưng, xuống đến hông, sau đó lại đường cũ trở về.

Nàng cũng từ từ liếm láp, trên xương quai xanh hần, liếm trở thành gặm cắn, sau lên đến quai hàm, cuối cùng dừng ở môi, nàng ôn nhu hôn hần.

Thân thể hai người đều còn rất trẻ, thường ngày bọn họ ở chung một chỗ, cũng là lửa nóng mà vội vàng, ngày hôm nay, tình ý ôn nhu, lời lẽ quần giao là lần đầu.

Tay của hần cũng không nóng lòng khơi gợi tình triêu của nàng, hần chậm chạp, ôn nhu vuốt ve mỗi tấc da thịt nàng.

Hắn thích nghe nàng đè nén không được, mỗi khi hắn dùng môi lưỡi quấy rầy nàng, nàng đều không đè nén được mà ngậm nga thành tiếng.

“Chờ một chút.” Hai người rằng môi quần giao, nàng đột nhiên rút lui, nhấc thân thể lên, chuẩn bị xuống giường.

Chu Nam Sinh cảm giác mình sắp điên mất rồi, hắn nằm trên giường, hai tay che mặt than thở, “Ông trời ơi.”

Đường Hà kéo tay hắn, hôn nhẹ hắn, “Chờ một chút.”

Hắn nghi ngờ nhìn nàng xuống giường, giày cũng không xỏ, đi đến bên học tủ tìm đồ, “Trên mặt đất lạnh, nàng xỏ giày vào!”

Đang muốn tung mình xuống giường, nàng đã cầm một bình nhỏ quay trở lại, “Tìm được rồi.”

Nàng nhẹ nhàng nhảy lên giường, mở bình ra cho hắn nhìn, một mùi thanh khiết bay vào mũi, hắn chần chờ hỏi nàng: “Đây là mật ong?”

“Đúng rồi, không phải hôm kia chàng cho ta sao? Ta còn chưa pha nước uống đâu.” Nàng cười, “Để thưởng cho chàng, tối nay ta sẽ làm cho nó phát huy tác dụng tốt nhất.”

57. Chương 57

Ngày thường Đường Hà và Chu Nam Sinh chạm mặt, cũng chỉ ở giờ cơm chiều.

Sáng sớm, người một nhà ăn xong điểm tâm, tự mình tản ra làm việc, chỉ có Bắc Sinh nhẹ nhàng, sung sướng cầm theo túi xách đến học đường, trước khi đi, Từ thị giống như từ biệt, tha thiết dặn dò, chuẩn bị dưa và trái cây, trứng luộc, túi tiền vào trong túi sách hắn, thỉnh thoảng mấy câu lọt vào tai Đường Hà, nàng không khỏi hài hước nghĩ: Con út Chu gia sáu tuổi hay mười sáu tuổi đây?

Chu Bắc Sinh ở Chu gia địa vị cao ngất, ngoại trừ việc hắn là con út, được cha mẹ cưng chiều, nguyên nhân lớn nhất được Chu Nam Sinh nhắc tới nhiều lần: Hắn học hành có thiên phú. Chu lão gia tử và phu thê Chu lão luôn ngóng trông hắn có một ngày ‘đề tên bằng vàng, rạng rỡ tổ tông’. Hay là nói, đối với dân nông thôn, đi thi khoa cử, là một chuyện ai ai cũng tha thiết mong đợi, nhà có người đọc sách, thật là kiêu ngạo.

Cũng là gánh nặng khổng lồ.

May thay hoàn cảnh Chu gia dư giả, cung được tốt một người đọc sách, bởi vậy, có thể thấy được, nuôi dưỡng người đọc sách gánh nặng thế nào.

Đường Hà nhìn ra, Chu Bắc Sinh hiểu được người nhà chờ mong. Trong nhà mỗi ngày thức dậy sớm nhất, không phải lão gia tử ngủ ít, không phải Dương thị làm điểm tâm sáng, mà là Chu Bắc Sinh, trời con chưa sáng, gà gáy ba lần, hắn đã rời giường, ngồi trong sân thấp giọng đọc bài.

Đường Hà bắt gặp hai ba lần, sau mới hỏi Chu Nam Sinh, biết được Chu Bắc Sinh gió mặc gió, mưa mặc mưa, luôn luôn dậy sớm học bài.

“Không phải nàng đã từng hỏi ta, gia cảnh tốt lên tại sao không tiếp tục đi học? Nguyên nhân là ta và Bắc Sinh thiên phú khác nhau, cố gắng, cực khổ ta cũng kém đệ ấy, người trong thôn, chưa tới hai mươi người lên huyện thử, có hai người vượt trội nhất, tính cả đệ ấy. Nhưng mà đệ ấy thiếu chút tài danh, hai người lên phủ thử không đậu. Đối lại là ta, huyện thử cũng chưa chắc được.” Chu Nam Sinh mấy năm nay trải qua buôn bán làm ăn, có chút kiến thức, so với thiếu niên đơn độc, mấy năm trước chỉ một lòng đọc sách thánh hiền đã khác nhau rất lớn, thành thật nói ra thiếu sót của mình, không tự ti, “Ta đã thành gia, chỉ muốn kiếm nhiều tiền, sau này để nàng và hai tử trải qua cuộc sống giàu có, là tâm nguyện lớn nhất của ta.”

Tục ngữ nói, trước thành gia, sau lập nghiệp. Người có thể tử, trên vai có thêm một phần trách nhiệm, chỉ trong một đêm, tự dưng thành thực, chứng chạc rất nhiều.

Chu Nam Sinh so với ngày xưa, hắn đắm chìm suy nghĩ, biến thành vấn đề thực tế.

“Nếu như ta còn tiếp tục đi học, muốn làm tú tài, sẽ muốn thi huyện thử, phủ thử, châu thử. Nhưng một lần huyện thử, lộ phí, áo cơm, phòng trọ phải tốn đến hai, ba mươi lượng bạc, nếu đi phủ thử, thì gấp đôi, đến châu thử, là gấp bốn lần.”

“Bình thường ta thấy không ít lão đồng sinh, thi mười mấy năm không đậu được tú tài, đi học, đi thi lại hao tiền tốn của quá mức, ngoài việc học không có bản lĩnh gì khác, thê tử mệt mỏi, ngày đêm vất vả cực nhọc, hài tử quần áo bẩn thỉu, bụng ăn không no.”

“Ta không thể tưởng tượng được, có một ngày để cho nàng và hài tử chịu khổ như vậy.”

Đường Hà cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hần.

“Mấy năm nay, trong cửa hàng nói chuyện trên trời dưới đất, ta cũng sáng mắt ra, những người bán hàng rong nói cho ta biết, trên đời này rất nhiều chuyện, chỉ có dựa vào cố gắng, nếu không có bạc mở đường, sẽ không đủ quyền mưu. Cứ trải qua cuộc sống đơn giản sẽ tốt hơn.”

Nơi này cuộc sống như tranh, khác xa với cuộc sống hần nghĩ ở thời niên thiếu.

“Nếu ta tiếp tục con đường khoa cử, coi như may mắn thi đậu tú tài, nhưng ngoài tú tài còn có cử nhân, ta đây xuất thân hàn môn, lấy đâu ra bạc mưu quan đây?”

“Con đường này mịt mù, không nhìn được điểm cuối, nếu tâm tư kiên định thì cũng thôi. Như tiểu đệ Bắc Sinh, toàn tâm toàn ý, coi nhân sinh là con đường dẫn đến hạnh phúc, vinh quang. Lúc ta còn là thiếu niên đã nghĩ vậy, nhưng giờ đã thành gia, mỗi lần nhớ trong nhà có nàng, lại có trĩu nhĩ bi bô tập nói,” nói tới đây, hần không tự chủ được, cười với nàng, “Ta chỉ nghĩ đến ngày đó, cảm thấy sự vụ mua bán vụn vặt, mỗi ngày giao thiệp với mứt, với thịt, với đồ ăn mặn, cũng là thể tục hạnh phúc hiếm có.”

“Ta không còn cảm thấy đi đậu trạng nguyên mới là vinh quang lớn lao. Nếu như tiểu đệ muốn nỗ lực, ta làm ca ca, đương nhiên sẽ ủng hộ đệ ấy hết sức. Chỉ là riêng bản thân ta, đã có phương hướng để cố gắng rồi.”

Đây mới đúng là phương hướng, hiển nhiên là để cho thê nhi áo cơm sung túc. Bên ngoài có mưa gió, bọn họ trong nhà vô tư, đối với hần, chính là mục tiêu phấn đấu.

Đường Hà cười, hôn nhẹ hần.

Nàng trải qua phồn hoa, cả đời này tình nguyện chất phác, trượng phu và nàng, nam canh nữ chúc, hiểu rõ hạnh phúc bình dị, không thể tốt hơn.

Nàng ở Chu gia, không có cái gì không quen. Trải qua sinh tử, nàng thực là một người hiền hòa. Khác là nàng và người Đường gia quan hệ huyết thống, nữ nhân đối với nhà chồng, bất luận thời đại nào, vốn không cách nào dung nhập được.

Nàng gả cho hần, muốn cùng hần trải qua cả đời, nguyện ý thu liễm cá tính, bình an vô sự chung đụng cùng mọi người.

Nàng và hần còn rất nhiều ‘không hiểu được’, nhưng hần không vội, bọn họ có thời gian cả đời. Nàng cũng nguyện ý với người thanh niên này, cho đi một chút sẽ nhận được tình cảm chân thành tha thiết.

Nàng không quên hỏi hần: “Chu Nam Sinh, chàng không còn mong đợi một ‘yếu điệu thực nữ’ cùng chàng ‘cử án tề mi’?”

Hần ngạc nhiên nhìn nàng: “Cái gì? Có chuyện như vậy sao?”

Đường Hà thấy hần ăn quyết, dở khóc dở cười. Hần ôm lấy nàng, thấp giọng nói, “Nàng chính là ‘cử án tề mi’ của ta.”

Thành thân cùng nàng, so với tưởng tượng của hần còn tốt đẹp hơn.

Trước khi hai người thành thân, chấp nhận tình cảm không nói, sau khi cưới, hai người chung đụng cực kỳ hòa hợp. Thỉnh thoảng hần rảnh rỗi, cũng cầm sách, nàng và hần cùng thảo luận một hai.

Đôi khi hần nhìn nàng, trong lòng cuộn cuộn lửa nóng tình triêu, làm cho hần cười vui, làm cho hần rơi lệ.

Đường Hà nghe hần tỏ tình, không nhin được cười.

58. Chương 58

Đối với Tam tẩu mình, Chu Bắc Sinh không để mắt đến. Chu Nam Sinh và thê tử tình cảm tốt, toàn gia đều thấy, rốt cuộc là người một nhà, thái độ mọi người vui mừng chiêm đa số, chính là mẹ bọn họ, Từ thị, thỉnh thoảng trong lòng sẽ khó chịu, nhưng thỉnh thoảng buồn cười cũng trêu ghẹo bọn họ mấy câu.

Chỉ có Chu Bắc Sinh, hoàn khán thụ khán, không nhìn ra Đường Hà tốt, không hiểu nổi Tam ca nhà mình rốt cuộc mê muội vì cái gì.

Chu Bắc Sinh là con út trong nhà, thuở nhỏ được cha mẹ thương yêu cưng chiều, lại là trung tâm trong đám đồng môn, ngôn ngữ khó tránh khỏi hai phần cần rõ, nhưng hần luôn kính trọng trưởng bối, hữu ái huynh trưởng, cho nên người thiếu niên kiêu ngạo này, cũng không làm cho người ta chán ghét.

Đối với năm đó, Chu Nam Sinh nhường lại cơ hội đi học cho hần, hần vẫn canh cánh trong lòng, hần vẫn muốn để cho Tam ca đi học. Trong lòng hần, hần cảm thấy, đây không phải là chuyện xa xôi, chỉ cần đến cao trung, đến phiên hần cung cấp, nuôi dưỡng huynh trưởng đi học.

“Tam ca, đệ nhất định sẽ làm được.” Thiếu niên nhiều lần đảm bảo với Chu Nam Sinh. Bình thường, Chu Nam sinh nghe lời của hần, luôn trầm mặc một hồi, để cho hần không để tâm tới nữa. Gần đây, Chu Nam Sinh trực tiếp nói cho hần biết, trí mình không đặt ở đây, “Tâm nguyện hiện nay của ta là vì người nhà kiếm nhiều tiền.” Hần cười cười sờ đầu tiểu đệ, giống như tiểu nam đồng nhiều năm trước, mới cao đến hông hần, “Con đường này Bắc Sinh đi một mình đi.”

Chu Bắc Sinh thấy huynh trưởng trịnh trọng, trong lòng sinh ra bi phẫn, “Vì Tam tẩu sao?”

Chu Nam Sinh cười, gật đầu, “Ta cưới nàng, dĩ nhiên muốn suy nghĩ cho nàng.” Đệ nàng không lo áo cơm, nàng và hài tử bình an vui sướng, hần nhận thức được trách nhiệm và mục tiêu của mình.

Chu Bắc Sinh không hiểu, “Tẩu ấy có cái gì tốt? Nếu như huynh học đến cao trung, có thể chọn một khuê nữ thiên kim...”

“Bắc Sinh, không cho phép nói như vậy,” Chu Nam Sinh lắc đầu với tiểu đệ, “Đệ không hiểu, không phải đến hôm thành thân, nhắc lên khăn voan ta mới ý thức được mình cưới người nào, trước khi chúng ta thành thân, ta đã hiểu rõ nàng, ta hoàn toàn hiểu, người mình muốn làm bạn cả đời chính là nàng.”

Thiếu niên không hiểu nổi loại tình cảm này, hần chỉ cố chấp, không muốn huynh trưởng trải qua cuộc sống như thế, “Khi huynh ba tuổi, lão thái gia đã cho huynh học võ lòng, nếu năm đó huynh tiếp tục đi học...”

Chu Nam Sinh lắc đầu cắt đứt hần, “Bắc Sinh, không có nếu như.” Võ võ vai tiểu đệ, “Khoa cử nào có dễ dàng như vậy, Tam ca cảm thấy mình không làm được, nên buông tha, đệ cũng không phải ôm trách nhiệm lên người mình, không liên quan gì đến đệ. Đệ cam tâm tình nguyện đi học, có thiên phú, ta làm ca ca, dĩ nhiên sẽ dốc lòng.”

Cho dù Chu Nam Sinh giải thích mọi cách, Chu Bắc Sinh vẫn để tâm. Ca Ca có ý nguyện to lớn, thành hôn tình nguyện làm thôn phu bình thường, không phải lỗi của thê tử thì của ai?

Vì vậy, hần gặp Đường Hà, sắc mặt rất khó coi.

Đường Hà dở khóc dở cười, dĩ nhiên nàng không so đo cùng hần, một thiếu niên đang tuổi nổi loạn, có gì để nói với hần đây?

Đôi khi nàng có thể bất động thanh sắc, trêu chọc hần một chút, làm cho hần giận đến giơ chân rồi, lại vui vẻ chạy về kể lại cho Chu Nam Sinh.

Chu Nam Sinh dở khóc dở cười, “Tiểu Hà, Bắc Sinh ngờ nghệch. Đệ ấy không chịu được nàng trêu chọc, nàng trêu chọc ta này.” Trước khi thành thân, không phải nàng trêu hần nhiều lần sao?

Đường Hà nghe vậy bật cười, sờ sờ mặt hần, “Sợ trêu chọc nhiều, chàng sẽ hỏng mắt, ta phải giữ gìn, mới có thể trêu chọc cả đời.”

Công việc Đường Hà làm ở Chu gia không ít, nhưng so với lúc ở Đường gia, nhàn hơn rất nhiều. Khi làm xong việc, nàng sẽ đi phòng sách cũ ở nhà cũ Nam Sinh, lấy một quyển Sơn Thủy du ký đọc.

Chiều đầu đông, ánh mặt trời ấm áp, nàng mang một cái ghế cũ đến sân sau nhà, ăn mít, chậm rãi lật sách xem.

Trong sân có vài gốc cây già, mấy luống rau dưa khô cần, cả một bụi Ngu Mĩ Nhân.

“Một chút chữ cũng có thể khơi gợi tưởng tượng,” nàng nói với Chu Nam Sinh, “Thật ra Ngu Mĩ Nhân chỉ là loại hoa bình thường, nhưng tại tên nó, là nguyên nhân khiến cho ai cũng liên tưởng tới mỹ nhân thâm cung lả lướt.”

Chu Nam Sinh bật cười, “Nàng luôn quá nhiều ý nghĩ kỳ quái, nơi xa nhất nàng đi không phải trần trên sao? Thế nào lại nhìn thấy thâm cung mỹ nhân?”

Kịch truyền hình cổ trang. Đường Hà cười híp mắt nghĩ tới.

Chu Nam Sinh thấy nàng thích hoa, lúc ở nhà nhàn hạ, hẳn gọt cho nàng mấy đoạn trúc, hàng ngày thấy hoa nở rộ, sẽ đào về trồng trong ống trúc cho nàng. Vào mùa đông, ít hoa nở rộ, hẳn nghe trần trên có người làm vườn, liền hỏi người ta cây Thủy Tiên, chờ đợi cây đâm chồi, cắm về đưa cho nàng.

Dương thị đến phòng bọn họ tìm nàng nói chuyện, thấy từ thu đến đông, trên bàn hoa chưa bao giờ ngừng nở, hâm mộ nói, “Muội nói xem, là huynh đệ cùng mẹ, tại sao lại kém nhiều như vậy?” Nàng kinh ngạc hỏi Đường Hà, “Đại ca Nam Sinh, tới bây giờ cũng chưa tặng ta đồ chơi gì, cùng lắm, chàng ta chỉ nhớ cho Khoai Tây oa hai xâu đồ chơi làm bằng đường.”

Đường Hà cười, “Đại tẩu, đại ca tính tình thẳng thắn, nếu tẩu muốn, trực tiếp nói với huynh ấy. Hoa này muội thích, đặt ở trong nhà cho tươi sáng, muội không nói, Nam Sinh cũng không biết mà đưa.”

Dương thị lắc đầu, “Ta nói này, đại ca muội cũng muốn nói chuyện công việc. Coi như là nôi nào úp vung nấy, ta nói thật với muội, từ nhỏ, hoa đại ta nhìn không ít, đến bây giờ cũng không nhìn ra đẹp chỗ nào, nếu nói ta thích, không phải là hoa, mà là hoa đồng tiền.” Nói xong mình bật cười trước, “Ta và đại ca muội không so được, hai người biết chữ, suy nghĩ tinh tế, nhìn đóa hoa có thể vừa vui vừa buồn.”

Chính Từ thị về phòng mình, cũng nhận không được đánh giá xung quanh, càng nhìn càng thấy phòng mình âm u, “Cha Nam Sinh, ông có cảm thấy thê tử Nam Sinh dọn dẹp cũng đặc biệt?”

“Như thế nào?”

“Đồ dùng trong nhà sắp xếp không nói, nhưng trong phòng bếp, con bé hái rau về, cũng sắp xếp rau trong giỏ cẩn thận, thật giống như đây là một cái giỏ hoa...” Bà thấy bộ dáng Chu lão không hiểu ra sao, dừng lại không nói tiếp, “Thôi, ông lão nhân thô ráp, sao hiểu được những đồ tỉ mỉ này.”

59. Chương 59

Mặc dù Từ thị thấy Đường Hà có nhiều chỗ tốt, nhưng không biết vì sao, không thân cận với nàng được. Giống như bà và thê tử Đại nhi, lúc hai người cùng làm việc, có thể tán gẫu Đông gia dài, Tây gia ngắn, nói chuyện lông gà vỏ tỏi nhà hàng xóm, mẹ chồng nàng dâu hai người có thể nói nói cười cười nửa buổi. Vả lại, Dương thị gả tới Chu gia nhiều năm, sinh được trưởng tôn. Lòng dạ con người dài ngắn, tình cảm cũng thân sơ xa gần, vì vậy Từ thị đối với Dương thị, hiển nhiên là thân thiết hơn Đường Hà.

Lúc trước, Chu lão nói với bà, phân công công việc đồng đều cho hai nàng dâu, bà trên miệng coi thường, nhưng đáy lòng cũng sợ Đường Hà suy nghĩ nhiều, cho là mẹ chồng bất công, nếu con bé mà thêm mắm dặm muối với Tam nhi, không phải là ảnh hưởng đến tình cảm hai mẹ con sao? Vì thế, bà cố ý tìm thời cơ, làm bộ lơ đãng nói: “Công việc hàng ngày con có làm được không? Lúc đầu đại tẩu con chống đỡ rất nhiều năm, bây giờ con đã gả vào nhà ta, bối phận nhỏ hơn đại tẩu, phải chia sẻ việc, cho con bé nghỉ một chút mới là lẽ phải, con chớ suy nghĩ nhiều, nếu làm không được, cứ nói với ta, ta sẽ hướng dẫn con một thời gian.”

Đường Hà giật mình, lại buồn cười, “Mẹ, con hiểu. Mọi việc con vẫn làm được, nếu như còn việc gì nữa, người cứ dặn dò con.”

Từ thị rất thỏa mãn, “Con hiểu ‘trưởng ấu luân lý’ là tốt rồi, sau này Bắc Sinh cưới thê tử, sẽ đến phiên thê tử nó, phụng dưỡng một nhà già trẻ.”

Đường Hà cười chấp thuận. Trong lòng nàng hiểu, lấy trình độ cứng chiều của Từ thị đối với con út, yêu ai yêu cả đường đi, đối với con dâu út cũng vài phần thương yêu, huống chi đám người Từ thị và Chu Bắc Sinh một lòng một dạ muốn một cửa hôn sự phú quý, sau này có chịu để cho con dâu út giầy cỏ, tưới rau, làm ruộng không đây? Thật sự khó nói.

Đường Hà là người làm việc có nguyên tắc, kiếp trước nàng quản lý người mới, am hiểu sâu, người mới nói ít làm nhiều mới là đạo lý, mình thừa lực, làm nhiều một chút, trợ giúp mở ra cục diện, mệt mỏi một chút không tính là gì.

Nhưng mà đám người Từ thị nhìn nàng có khả năng, phân công việc cho nàng, bắt tri bắt giác càng nhiều.

Lúc mới vào đông, sau giờ Ngọ, Đường Hà nhàn nhã đi chơi, phơi nắng, xem một chút thi thư, nhưng đã rất lâu không làm, chỉ có thể trước lúc đi ngủ, dưới ánh nến đọc mấy trang sách.

Chu Nam Sinh sợ nàng đọc buổi tối, thương tổn ánh mắt, hắn không hiểu tại sao nàng lại mê muội sách vở.

Đường Hà không giải thích với hắn, được giáo dục qua, thường ngày thú tiêu khiển rất phong phú, mặc dù thời đại khác nhau, nàng vẫn hi vọng có một chút đời sống tinh thần. Lúc trước ở Đường gia, vì bận rộn thích nghi với cuộc sống mới, việc trong nhà bận rộn mệt mỏi, toàn gia lại không có người đọc sách. Đường Tiểu Sơn sau theo Quế tiên sinh biết chữ, nhưng chỉ là một chút sách sơ cấp như: ‘Bách Gia Tính’, ‘Tam Tự Kinh’... Nàng không có hứng thú, người một nhà bận rộn kiếm tiền, nàng đâu thể đọc sách. Giờ nàng đến Chu gia, áo cơm ăn no, sung túc đầy đủ, làm việc mệt mỏi nhưng vẫn chấp nhận được, lại không giống mẹ chồng và đại tẩu, tán gẫu chuyện nhà để phong phú tâm hồn. Chu lão thái gia lưu lại tàng thư, ‘Chí Trách truyền thuyết’ và ‘Sơn thủy du ký’ không ít, nàng nhặt một hai quyển xem qua, từ từ lại hứng thú, may mà văn tự thời này là chữ phồn thể, viết theo hàng dọc, nàng chậm rãi đọc, chờ một ngày kia đọc xong tàng thư, chắc cũng quá nửa đời người.

Đêm đông rét lạnh, trên giường sớm lót chăn bông dày, Chu Nam Sinh rửa mặt lên giường, kéo chăn qua đắp, lại mau chóng giục thê tử lên giường. Đường Hà ngâm chân, rửa qua nước, chuyển cây nến lên đầu giường. Chu Nam Sinh bận rộn một ngày về nhà, chỉ muốn ‘kiều hương nhuyển ngọc, ôm đầy côi lòng’. Thấy thê tử chưa nằm xuống, không thể làm gì khác hơn là bỏ dậy, tựa vào đầu giường, kéo nàng vào trong ngực, trước người nhét chăn dày đặc.

“Trời lạnh, tay nàng đông cứng lại rồi,” hắn tìm kiếm tay nàng, rất đau lòng, cầm lấy thư trong tay nàng, nhét tay nàng vào trong chăn, “Ta lật giúp nàng.” Không nhận được cảm râm nói, “Ban đêm đọc sách hại mắt.”

Đường Hà ngửa đầu, nhân thể hôn lên cái cằm càng ngày càng nhiều râu của hắn, “Ta đọc hai tờ thôi, cho tâm tĩnh lặng một chút, ban đêm ngủ ngon.”

Nàng muốn tĩnh tâm, hắn lại không. Thê tử mềm mại, thơm ngát trong ngực, dĩ nhiên hắn ‘sớm nắng chiều mưa’, một lát sau dùng cằm cọ cọ trên đỉnh đầu nàng, một lát đầu lại tiến đến phía tóc mai nàng, cọ qua cọ lại, nổi lên ý đùa nghịch, còn muốn hôn lông mi nàng.

Đường Hà bị hắn huyền não, một trang sách cũng chưa đọc xong, không thể làm gì khác hơn là than thở, “Chàng muốn làm gì đây?”

“Muốn hôn nhẹ nàng chứ sao,” hắn cười, dứt khoát ném thư trên bàn gỗ, quay đầu thổi tắt nến, bàn tay to thò ra, đẩy thê tử ngã trên giường, kéo chăn bông lên đắp, hai người nằm yên vị trong chăn, “Bên ngoài ‘lạnh dạ cuồng phong’, không phải đi ngủ thật tốt sao?”

Đường Hà bất đắc dĩ, mới bảy, tám giờ tối đã đi ngủ, khó trách mẹ chồng luôn ám chỉ nàng sáu giờ phải dậy.

Đêm đông vắng lạnh, nằm trong ngực trượng phu mình, cả giác thật ấm áp hạnh phúc, Đường Hà cũng không muốn cãi cò với hắn, an an ổn ổn cuộn trong ngực hắn, hai người tùy ý tán gẫu.

“Tiểu Hà,” hắn đặt cằm lên đầu nàng, hỏi nàng, “Gần đây có chút buồn bực phải không?”

“... Ừ.”

Nàng gả vào trong nhà, tính tình không thể tán gẫu cùng chị em dâu, mình cả ngày không ở nhà, nàng con dâu mới tự nhiên phiền muộn, hiếm thấy nàng oán trách với mình, hắn đau lòng.

“Sáng mai, ta ở nhà tính tiền cho người cung cấp hàng, nếu xong trước buổi trưa, ta dẫn nàng lên trấn trên đi dạo.”

Đường Hà không hứng thú, “Ta lên trấn trên, cũng chỉ thấy mấy gian cửa hàng bán đồ dùng hàng ngày, ngay cả chợ phiên, chỉ bán thêm mấy con gà, vịt, chút ít rau dưa, trái cây, không thú vị gì. Huống chi ta phải làm việc nhà, không đi được.”

Chu Nam Sinh nhìn nàng mệt mỏi, càng thêm đau lòng, “Không phải là sắp đến cuối năm sao? Gần nửa tháng nữa là đến lễ mừng năm mới rồi, trấn trên náo nhiệt lắm, không có phiên chợ cũng có người bán rất nhiều đồ mới lạ. Nàng đi xem một vòng, thích cái gì, ta mua cho nàng.”

Nói một lúc, thấy nàng có vẻ dao động, hắn dứt khoát, “Ngày mai ăn cơm trưa xong chúng ta đi. Còn công việc, nàng không làm nửa ngày cũng không gấp.”

Đường Hà cười, “Được, ngày mai ta bảo mẹ.”

Đã có ý định đi ra ngoài, Đường Hà thừa dịp buổi sáng Chu Nam Sinh bận rộn tính tiền cho người ta, tự mình cũng làm gần hết việc.

Buổi trưa, người một nhà ăn cơm xong, Đường Hà dọn dẹp chén bát, thừa dịp thương lượng với Dương thị, “Đại tẩu, Nam Sinh nói lát nữa đưa ta lên trấn trên dạo một vòng, ta sợ về trễ, chạng vạng không kịp tưới rau, hái rau, tẩu giúp ta một chút được không?”

Dương thị nét mặt vui vẻ, liên tục đáp ứng, “Nhìn muội khách khí kìa, muội gả tới đây cũng chưa được đi lên trấn trên, thừa dịp cuối năm náo nhiệt, đi dạo, sắm sửa một chút mới đúng. Công việc trong nhà ta đã làm quen, coi như việc của ta, muội đừng nói hỗ trợ, ta sẽ làm ổn thỏa.”

“Cám ơn đại tẩu.” Đường Hà cười nói, “Tẩu có muốn mua gì không? Ta mua giúp tẩu.”

Dương thị nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Nhất thời nghĩ không ra, muội đừng gấp, mấy ngày nữa ta cũng lên trấn trên một chuyến, lúc đó ta tự mua.”

Hai người hàn huyên mấy câu, công việc trong bếp làm xong, Chu Nam Sinh thúc dục nàng lên đường. Đường Hà muốn tìm mẹ chồng xin phép ra khỏi cửa.

Trong sân không có người, Đường Hà đoán bà về phòng, muốn đi tìm bà. Lúc này, một người đi tới cửa viện, thấy hai người Chu Nam Sinh, Đường Hà đứng nói chuyện, nở nụ cười trêu ghẹo bọn họ, “Tiểu phu thê nói chuyện gì thế?”

Chu Nam Sinh quay đầu, nhìn người đến là đường thẩm mình, vội vàng chào hỏi: “Thất bá nương.”

Đường Hà cũng cười chào. Thất bá nương cười khoát tay, “Các con có việc thì đi đi, ta tới tìm mẹ con có chuyện.” Vừa nói vừa nhìn sân và cửa bếp, thấy không có người, nhú mày, “Ta cố ý đến giờ cơm trưa, bà ấy lại không ở nhà rồi?”

Đường Hà vội vàng trả lời: “Mẹ vừa cơm nước xong, đã quay vào phòng rồi.”

“Ôi, giữa ban ngày, công việc chưa làm xong, bà ấy còn có thời gian nghỉ trưa.” Thất bá nương miệng nói, chân bước tới phòng.

Đường Hà nhìn Chu Nam Sinh một cái, vội vàng theo sau, “Thất bá nương, con giúp người gọi mẹ.”

Thất bá nương cười ha hả, “Tiểu Hà, con có việc cứ đi, ta biết đường.”

Đường Hà cười không đáp. Hai người cũng chỉ đi vài chục bước, đi đến cửa phòng cạnh đường sảnh, Thắt bá nương thấy Chu lão gia tử lắc lư cái ghế trong vườn phơi nắng, rào bước tiến lên mở cửa, “Nhị bá, con chào Nhị bá.”

Chu lão gia tử mở mắt ra thấy bà, gật đầu một cái, ừ một tiếng, coi như chào hỏi.

Vì là đường thân, lại là trưởng bối, thái độ này không tính là ngạo mạn, Thắt bá nương không nói gì, tự mình quẹo vào cửa bên phải.

Từ thị đã nghe tiếng đi ra ngoài, ở cánh cửa đã ngênh đón bà, “Trong nhà đã nghe thấy giọng bà.”

Hai người bọn họ, làm chị em dâu đã mấy chục năm, quan hệ quen thuộc, vì vậy dẫn người kia dẫn vào phòng mình, phía sau thấy Đường Hà vẫn đi theo, không khỏi kỳ quái, “Con muốn làm gì đây?”

Đường Hà vội vàng nói mục đích, “Nam Sinh nói trấn trên bán nhiều đồ tết, con muốn đi một chuyến, nhân tiện mua môn thần (tranh dán trên cánh cửa), nhang đèn về luôn.”

Từ thị nhú nhú mày, “Con đi chơi, công việc trong nhà không làm sao?”

Đường Hà không nói tiếp, chỉ cười, Thắt bá nương bên cạnh cười híp mắt, tiếp lời, “Ôi, thím nó, tiểu tức phụ yêu mới mẻ, bà để cho Tiểu Hà đi dạo một vòng, chỉ mất nửa ngày thôi.”

Cách đó không xa, Chu lão gia tử lắc lư cái ghế, không lên tiếng.

Từ thị không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng, “Ta thấy con thường ngày mộc mạc, đi trấn trên, thích xiêm y, đồ trang sức gì, bảo Nam Sinh mua cho. Về phần tranh tết, con không cần quan tâm, tự có ta và cha con chuẩn bị.”

Đường Hà cười đáp ứng, cáo biệt ba vị trưởng bối. Trở lại sân, Chu Nam Sinh đang chờ nàng, hai người chuẩn bị xong xuôi, ra cửa lên đường đi.

60. Chương 60

Từ thị và Trương thị về phòng mình.

Bởi vì mùa đông, cửa sổ luôn đóng chắn gió, sau khi bọn họ vào phòng, sẽ đóng cửa lại, trong phòng tối xuống. Trương thị khó chịu ánh sáng ảm đạm, lẩm bẩm để Trương thị mở cửa sổ, “Không phải bà đốt lồng sưởi sao? Chúng ta sưởi ấm nói chuyện, cũng không lạnh, đóng cửa sổ, ánh sáng không vào được, nhìn không thoải mái.”

Từ thị không ngăn được giọng bà, không thể làm gì khác hơn là mở cửa sổ, gió núi lạnh thấu xương, thổi vào trong nhà, bà vội vàng che cửa sổ lại hơn nữa.

Trương thị bất đắc dĩ, “Được rồi, mở một chút như vậy là được rồi, biết bà sợ lạnh, mau tới sưởi ấm đi.”

Hai người ngồi vào chỗ của mình, đưa tay vây quanh lồng sưởi cho ấm. Trương thị thoải mái, than thở một tiếng, “Thập tử,” bà theo như thứ bậc Chu lão trong tộc mà gọi Từ thị, “Bà thật biết hưởng thụ, buổi trưa ăn xong về phòng sưởi ấm, chuyện gì cũng ném cho con dâu quản, ôi, người này thật là có phúc, cả một thôn không ai vượt qua bà.”

Từ thị trong lòng đắc ý, “Ta đây chịu đựng nhiều năm, từ thê tử mới thành mẹ chồng, chịu bao đau khổ mới có ngày hôm nay. Bây giờ vẫn chưa coi là tốt, sau này tìm thê tử cho Bắc Sinh, ta mới chân chính rảnh rồi. Bà cũng không kém, không phải hai con dâu bà nghe lời, giỏi giang thế sao?”

Trương thị ưu tư gật đầu, “Chúng ta sanh con dưỡng cái, cả đời vất vả, không phải vì lúc già hưởng phúc sao. Ai, bây giờ ta cũng chuyện không nên làm sẽ không làm, ta già rồi, thân thể không gánh được, trời lạnh, ai cho ta đi đào củ từ, xương ta có thể vừa lạnh vừa đau mấy ngày.”

Từ thị nghe bà nhắc đến củ từ, nhớ tới nhà mình còn một mẫu cây củ từ chưa đào, “Sang năm nhà chúng ta không có ý định trồng loại này nữa, tuy nói kiếm được tiền, nhưng trời lạnh, không bỏ công.”

Trương thị xem thường nói: “Nhà bà không thiếu tiền, còn trồng làm gì, lấy ra bán còn đoạt mối làm ăn của nhà khác, nhà ta năm nay trồng ba mẫu đây!”

Hai người nói mấy câu thu hoạch cây trồng, Trương thị nhanh chóng đi vào vấn đề chính, “Chuyện bà bảo ta hỏi thăm, nhà mẹ đẻ ta có một cháu trai, tuổi tác phù hợp, mẹ nó đang tìm vợ cho nó, nghe điều kiện Châu Nương, cảm thấy có thể kết thân.”

Từ thị vội vàng hỏi cẩn thận, “Tình trạng trong nhà thế nào? Có mấy huynh đệ tỷ muội? Nghề nghiệp thế nào?”

Trương thị bị Từ thị bắn như liên thanh, đầu óc mê man, “Ồ, đây là bà đang gả nữ nhi sao, sao lại nóng lòng như thế.”

Từ thị ngượng ngùng, “Châu Nương là cháu gái ruột, không kém gì khuê nữ ta.”

Trương thị không trêu ghẹo bà nữa, nhất nhất trả lời vấn đề: “Cháu trai ta tên Trương Xuân Gang, ba đời trước, ông cố thẳng bé và ông nội ta là huynh đệ ruột, tuổi ta và cha Xuân Gang xấp xỉ nhau, ta thấy nhà bọn họ ngày lễ ngày tết đều có thịt ăn, mấy năm nay chịu khó chịu khổ tích lũy được một chút gia tài, ăn mặc khăng định không lo. Trên Xuân Gang có bốn tỷ tỷ, xuất giá hết rồi, thỉnh thoảng có thể phụ giúp nhà mẹ đẻ một chút, ta nói này, khuê nữ đến nhà như vậy, có thể hưởng phúc.”

Từ thị nghe xong, có chút do dự, “Trong nhà nhiều tỷ tỷ, con út có bị nuông chiều không? Mẹ chồng như vậy, tính cách rất cứng rắn.”

Trương thị bĩu môi, “Cứng rắn một chút mới tốt, nếu không đủ cứng rắn, nhìn vào cha mẹ huynh đệ Châu Nương, nhà bình thường không ai dám cưới con bé.”

Từ thị vừa lúng túng vừa bực mình.

Trương thị làm chị em dâu với Từ thị chừng hai mươi năm, rất rõ tính tình bà, đối với khuôn mặt bí xị của bà, lơ đãng nói, “Nói thật, ta chỉ là người làm mai, mẹ Xuân Gang đồng ý, chẳng qua nhìn thấy hoàn cảnh nhà bà. Hai tử Xuân Gang nhà chúng ta ngoan, xuống đất làm việc, lên núi săn thú, là một người lão luyện.”

Từ thị do dự một lúc, gật đầu: “Vậy được, hai ngày nữa ta qua nói với đại tẩu, không có gì thay đổi, bà tìm ngày thích hợp, đưa ta đi nhìn Trương Xuân Gang một chút.”

Trương thị sáng khoái đáp ứng, vừa cười vừa trêu ghẹo bà, “Bác Sinh nhà bà cũng đến tuổi rồi, nếu không ta cũng lưu ý một chút, nhìn cho thẳng bé một khuê nữ?”

“Ồ hay! Bác Sinh nhà ta đi học, là người tài giỏi, khuê nữ bà nhìn, sao có thể xứng với nhi tử ta.”

Trương thị thấy bà tức giận, cười nói, “Hắc, nam nhân thôn ta bằng tuổi Bác Sinh đã có thể làm ra tiền, nuôi cha mẹ, nuôi thê nhi rồi, Bác Sinh nhà bà ta chỉ thấy nó xuống ruộng vài lần, không phải kịch nam thảo luận, trăm không một dùng thư sinh sao? Thập tẩu, ta nói này, nhà bà nâng niu nhi tử cũng không hay, rốt cuộc cũng chỉ là nông hộ, bà không nghĩ vạn nhất thẳng bé thì không đậu, ngày hôm đó làm sao đi xuống được?”

Từ thị nghe xong, trong lòng bốc hỏa, biết tính Trương thị nói chuyện thẳng thắn, nhịn nửa ngày, cúi đầu thật thấp, đáp: “... Có nghĩ, nhưng mà có biện pháp gì đâu, hai tử cứng đầu, ông nội và cha nó cũng muốn liều một phen.”

Trương thị nghe bà than thở, biết mình khơi lên lo lắng của bà, cảm thấy bần khoan, “Phú quý tại trời, vạn nhất hai tử có phúc khí, sau này bà sớm muộn cũng được vãi lạy.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Từ thị phấn chấn, tỉ mỉ hỏi chuyện Trương Xuân Gang.

Cuối cùng, Trương thị thấy lưu lại đã lâu, đứng dậy cáo từ.

“Thất tẩu, năm nay trong nhà muối dưa ngon lắm, bà mang một chén về ném thử đi.”

Trương thị nghe đến hai chữ dưa chua, miếng miếng tứa ra, “Được, năm nay rau dưa trong ruộng nhà bà thu hoạch sớm, rau nhà ta vẫn chưa thu hoạch được. Quả nhiên trong nhà có tân nương tử, thu hoạch vụ

thu ta thấy Tiểu Hà trong ruộng, phơi chừng mười mấy luống rau dưa đây.” Vừa nói vừa hâm mộ Từ thị, “Ta nói này, nhà bà kiếm được nhiều bạc, ta còn chưa quen mắt, ngược lại bà cưới được con dâu, ta thật hâm mộ. Thê tử Đại nhi và thê tử Tam nhi nhà bà, ta nhìn hai đứa nói chuyện cười đùa vui vẻ, trong thôn cũng không truyền hai đứa náo loạn, nhưng mà nhà ta...” Trương thị lắc đầu than thở, “Ôi, trước mặt ta cũng có thể chống nạnh mắng nhau, cứ như vậy, ta và lão đầu tử cũng không chịu nổi, tính cho bọn chúng ở riêng.”

Từ thị nghe được, vừa đồng tình vừa đắc ý, “Thất tẩu, bà đừng nghĩ ở riêng, một đại gia đình, có lớn có bé, kỉ đại đồng đường, đây mới là phúc khí.”

“Chuyện này ai cũng hiểu, cũng không biết có phúc khí hay không.” Trương thị than thở.

“Dù sao cha Đông Sinh ý tứ cũng giống ta, một ngày kia lão gia tử mất, phu thê chúng ta chưa chết, toàn gia sẽ không phân.”

Trương thị cười, “Chuyện này khó nói lắm, nếu bà cứ tiếp tục thiên vị như giờ, ta sợ nhà người phân chia sớm hơn nhà ta đấy.”

May mà Trương thị khéo mồm, Từ thị trúng chiêu, mặt đỏ lên, cả giận nói, “Ta thiên vị khi nào?”

“Hắc, không nói người trong thôn, nhưng mà già trẻ lớn bé trong tộc, người nào không hiểu bà thương Bắc Sinh nhất? Ngũ cụ bà nói Nam Sinh giống như rơm rạ, ngay cả thê tử Nam Sinh, từ khi gả vào đây, chúng ta cũng không thấy thê tử Đông Sinh làm qua, việc trong nhà, có phải bà phân công không? Để ột người làm hết việc, không phải thiên vị thì là gì?”

Từ thị không phục, “Thê tử Đông Sinh còn phải trông oa, nấu cơm, con bé còn phải giúp thu mua hàng. Huống chi, một người là Đại tẩu, một người là Tam tẩu, một người lúc trước làm nhiều năm, người phía sau không phải nên làm nhiều chút sao?”

Trương thị gật đầu, “Là vậy, nếu như sau này Bắc Sinh cưới thê tử, cho thê tử nó gánh trong trách là được, nhưng không phải nhà bà một lòng một dạ muốn chọn cho nó một cửa hôn sự phú quý sao? Bà trong cây vào một tiểu thư xuống ruộng làm việc?”

Từ thị bị chen ngang, vẫn gân cổ trả lời: “Không cần biết, sau này chọn thế nào, vào cửa Chu gia, sẽ phải làm tròn bổn phận con dâu Chu gia. Thất tẩu, bà nói xem, năm đó ta với bà có phải giống nhau không? Chúng ta còn khổ hơn, lúc này vẫn đang trong ruộng đào củ sen, củ từ. Muốn đi dạo phố, cũng chỉ được đi trong giấc mơ.”

Trương thị than thở, “Chúng ta đồng lứa, chịu khổ đã quen, lời của bà nói không sai, nhưng mà ta so con dâu với nhau, một chén nước không công bằng sẽ có hậu quả không tốt.”

Từ thị tiễn Trương thị, tự suy xét lại, không rõ cách làm của mình có gì sai lầm: Người trước cực khổ rất nhiều năm, người sau đương nhiên phải nhận lấy trọng trách, trưởng ầu như vậy, trong nhà mới có nguyên tắc.

Bà nhớ lại cận kề lúc Đường Hà làm việc, cảm thấy thê tử Tam nhi nên như vậy, bà cũng không nhìn ra Đường Hà bất mãn, oán trách. Nhưng lòng người khó đoán, bà không hiểu lòng con dâu, sợ nàng thất vọng đau khổ, bà quyết tâm sau này tận lực ăm áp với nàng một chút.

Đường Hà không biết chuyện này trong lòng mẹ chồng.

Thật ra lấy tính tình nàng, nàng không cảm giác mình chịu đựng đến ủy khuất, bất kể là tại nơi làm việc hay ở nhà, người nào lai lịch kém cỏi phải làm nhiều hơn so với tiền bối. Chỉ cần ‘nhiều’ không vượt qua chuẩn mực của nàng, nàng có thể nhẫn nại. Đi tranh luận, tranh thủ không phải không thể, chẳng qua nàng sợ công sức mình bỏ ra nhiều hơn cái mình nhận được, chẳng thà sống lặng lẽ cho xong.

Nàng có thể la hét ầm ĩ, yêu cầu mình đi hỗ trợ thu hàng, việc nhà để Đại tẩu làm, như vậy, nàng để cảm thụ trạng thái ở đâu? Đối với hần, đây là nhà hần, người nhà phân công bất đồng, nhưng tất cả đều cố gắng vì lợi ích. Nàng không hiểu, mình đi khơi mào mâu thuẫn gia đình có ý nghĩa gì.

Chỉ cần phân phối cuộc sống đủ tiêu chuẩn, không quá giới hạn thấp nhất của nàng, nàng có thể tiếp tục an bình bất động.

Chu Nam Sinh không biết tâm tư nàng. Hắn cảm thấy nàng đơn thuần, nhiệt tình, tính tình tốt. Trên đường đi, hắn hận không thể ôm nàng vào trong ngực.

Hai người trẻ tuổi bước nhanh, từ Chu gia thôn tới trấn trên, không tới một canh giờ.

Quả nhiên trấn trên giống lời Chu Nam Sinh, náo nhiệt vô cùng.

Trong cửa hàng bày đầy hàng hóa, trên bãi đất trống, cũng bày đầy hàng, bán đồ ăn vặt cho già trẻ lớn bé.

Gần tết, đủ các loại thịt khô, củ từ... Gian hàng bán tranh tết cũng náo nhiệt, còn có bánh pháo, nhang đèn, mọi người mua rất nhiều.

Dân bản xứ rất nặng phong tục thời tiết, một năm hai mươi tư khí tiết, nhà nhà lạy thần tiên, tổ tông, bánh pháo, tiền vàng một năm bốn mùa dùng rất nhiều.

61. Chương 61

Chu Nam Sinh dẫn thê tử tới cửa hàng nhà mình.

Nói là cửa hàng, thật ra chỉ là một mặt tiền cửa hiệu chừng 10m2 sát đường. Trên tường và kệ treo đầy thịt khô, một nơi khác bày các loại quả vỏ cứng, ít nước. Gần cuối năm, cửa hàng nhỏ chật ních người chọn mua hàng. Một quầy nhỏ dựa sát bên tường, có một nam nhân chừng năm mươi tuổi đang bề bộn tính tiền, đây chính là Tổng chương quỹ, người Chu gia mời tới, hôm nay bận rộn, ông vừa làm chương quỹ, vừa đảm đương tiểu nhị, công việc rối ren mà vẫn ‘nhân quang bát phương’, trông thấy phu thê Chu Nam Sinh, cất giọng chào hỏi Chu Nam Sinh.

Chu Nam Sinh ứng một tiếng, cũng không dặn dò thê tử, vội vàng tiếp đón khách cũ, sau một trận rối loạn, người trong cửa hàng tạm thời ít đi, hắn mới giới thiệu cho thê tử.

“Tiểu Hà, đây là Tổng thúc, chương quỹ của hàng ta.”

Đường Hà chào, Tổng thúc cười híp mắt đáp ứng, lại nghe Nam Sinh giới thiệu thân phận Đường Hà, trêu ghẹo nói: “Mới vừa hai người sống vai đứng ngoài cửa hàng, ta nhìn một cái đã thấy, trong lòng nghĩ: Đây nhất định là tân nương Nam Sinh, hai người nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, không phải nhân duyên tốt Nguyệt lão định ra thì là cái gì.”

Người làm ăn há miệng có thể nói, Đường Hà đối với tán dương của Tổng thúc cũng chỉ mỉm cười, nhưng mà Chu Nam Sinh nghe người bên cạnh khen thê tử mình, không nhịn được vui mừng ra mặt.

Làm ăn bận rộn, Chu Nam Sinh và Tổng thúc rất nhanh lại phải tiếp khách, Chu Nam Sinh chủ ý muốn đưa nàng ra ngoài chơi, vì vậy ấy này bảo nàng đợi thêm chút nữa, Đường Hà thấy hắn rút tay không ra, mình chưa bán đồ bao giờ, không thể giúp được, vì vậy lên tiếng, tự mình đi dạo.

Trên đường rất náo nhiệt.

Đường Hà chen chúc trong đám người một lúc, cảm nhận nhân dân lao động thừa dịp cuối năm mua hàng tết khao toàn gia, nhiệt tình vui vẻ. Nàng không muốn mua đồ gì, định trở lại cửa hàng, lúc xuyên qua một con hẻm, lại nhìn thấy mẹ mình và đệ đệ.

“Mẹ.” Đường Hà tiến lên chào hỏi, vừa lúc Lý thị cho người mua củ từ một nhánh hành, ngẩng đầu lên nhìn nàng, cao hứng hết sức. Đường Tiểu Sơn đang ngồi trên ghế lật vỏ củ từ, nhào tới trước mặt nàng, “Tỷ tỷ!”

“Tiểu Hà, sao con lại ở chỗ này?” Lý thị lau tay lên quần áo, đứng lên chào hỏi nữ nhi, không nhịn được sờ sờ mặt nàng, “Lâu lắm rồi ta chưa gặp Tiểu Hà, thật giống như béo lên chút.”

“...” Đường Hà nói: “Chu Nam Sinh đưa con đến, chàng đang bận rộn ở cửa hàng, con tự mình đi dạo.”

Lý thị lo lắng, “Cuối năm nhà chồng con không phải bận nhiều việc sao? Con đi ra ngoài nói thế nào với mẹ chồng?”

Đường Hà gật đầu.

“Tỷ, đệ biết cửa hàng nhà tỷ phu, đệ thấy tỷ phu ở bên trong bán thịt khô.” Nói đến thịt, Đường Tiểu Sơn theo phản xạ nuốt nước miếng.

Không thấy Chu Nam Sinh nhắc lại chuyện người nhà nàng, “Vây đệ có chào tỷ phu không?”

“Không, mẹ nói tỷ phu bận rộn làm ăn, không nên tới quấy rầy.”

Lý thị nhìn sang khuê nữ, xoa hai tay cười nói: “Cuối năm bận rộn, ta sợ chào hỏi ảnh hưởng đến việc làm ăn nhà bọn họ.”

Đường Hà biết, mẹ nàng sợ người Chu gia hiểu lầm bọn họ cố ý tới cửa xin đồ. Lại thấy mẹ và đệ đệ trời lạnh còn phải bán rau, tay ngâm trong nước, đỏ rực lên, trong lòng nhất thời khó chịu, “Lạnh như vậy, hai người muốn ăn ít đồ cho ấm không?”

“Không cần,” Lý thị vội vàng phát tay, “Trần trên đồ ăn đất đỏ, hôm nay ta đã chiên bánh dày, Tiểu Sơn và ta đều ăn no.”

Tiểu Sơn bên cạnh ngoan ngoãn “Dạ” một tiếng.

Lúc này, có ba đại nương đến hỏi giá tiền củ sen, củ từ. Lý thị vội vàng cân cho người ta, Đường Tiểu Sơn thấy củ từ lột vỏ đã bán hết, ngoan ngoãn ngồi xuống tiếp tục làm việc.

Đường Hà ngồi chồm hổm hỗ trợ, rau củ, hành tỏi, củ sen, củ từ đều dính nước, vừa đụng đến, nàng theo bản năng co rúm lại, đột nhiên có cảm giác khó chịu. Mẹ chồng ở nhà sưởi ấm, tiểu thúc đi học. Đệ đệ và mẹ nàng đang ở trên chợ, hứng gió lạnh bán rau. Mặc dù nhà chồng cũng phải trải qua giai đoạn tích lũy, nhưng nàng là người thân, chuyện đối lập này khiến nàng hết sức khổ sở.

Lý thị thu tiền rau, hết sức phấn khởi, “Buổi sáng Đại ca con kéo hàng lên chợ, còn rầu rĩ nói quá nhiều đồ, sợ bán không hết, bị ta mắng cho, sáng sớm mở hàng sao có thể nói xúi quẩy, giờ thì đắt hàng lắm. Nói con biết, nửa tháng cuối năm và tháng giêng, tiền nhà chúng ta kiếm được bằng ba bốn tháng đấy.”

Đường Tiểu Sơn cũng ha hả cười, khoa tay múa chân cho Đường Hà nhìn, “Tỷ, đệ và mẹ bán mấy ngày rồi, về nhà đếm đếm, thật nhiều tiền!”

Đường Hà vừa vui mừng vừa chua xót, “Rau nhà ta ngon, người mua dĩ nhiên nhiều.”

Lý thị cười gật đầu, “Đúng vậy, năm nay ít sương, rau mọc tốt, con nhìn xem, cây cải dầu và rau xà lách, xanh tốt mơn mớn. Sáng nay canh ba, ta và cha con dậy hái rau, vẫn còn tươi, hai giỏ lớn, bán gần hết, chỉ còn dư lại mấy cân. Đồ khác cũng bán được nhiều, đoán chừng hôm nay được dọn hàng sớm. Giờ này chắc cha con và ca tẩu đang đào củ từ, vừa lúc trở về ta có thể làm cùng.”

Đường Hà cau mày, “Làm việc liều mạng như vậy, thân thể làm sao chịu nổi.”

Lý thị khoát tay, “Không việc gì, một năm một lần tết, chỉ dựa vào mấy ngày này kiếm tiền.”

“Mẹ nói kiếm được tiền sẽ mua áo bông mới cho đệ.” Đường Tiểu Sơn phấn chấn nói chen vào, “Còn nói mua cho đệ một bộ quần áo phòng tứ bảo.”

“Lý thị buồn cười nhìn tiểu nhi tử, “Nhi tử ngốc này, nói liên thiên gì đây.”

Đường Hà khổ sở, vùi đầu lột vỏ củ từ. Lột gần xong, nàng tìm lý do rời đi, chạy tới tiệm vải mua mỗi người một bộ áo bông, qua cửa hàng sách mua quần phòng tứ bảo, dọc theo đường đi thấy đồ tết thích hợp, cũng chọn mua mấy bao.

Khi nàng trở lại, hai mẹ con Lý thị đã dọn hàng, sắp xếp lên xe đẩy tay. Lý thị thấy nàng mua nhiều đồ như vậy, tròng mắt lớn, “Con tiêu xài lung tung làm gì? Cha mẹ khác có tiền! Huống chi, chúng ta cũng không cần mua quần áo mới...”

Đường Hà không nhiều lời, trực tiếp đặt đồ lên xe đẩy.

Lý thị nhìn mặt nàng nghiêm túc, miệng há ra, nhưng không nói tiếp, “Người này tính tình cứng rắn...”

Đường Tiểu Sơn vừa vui vẻ, vừa lo lắng, nhìn nường một chút, nhìn tỷ tỷ một chút, “Tỷ, mẹ giữ lại cho tỷ mấy cân củ sen và củ từ, cho tỷ mang về ăn.”

Đường Hà không cần, “Nhà Chu Nam Sinh cũng có, người giữ bán lấy tiền.”

“Sao có thể giống nhau...”

Đang nói chuyện, Chu Nam Sinh chưa thấy Đường Hà về, cho là nàng lạc đường, tìm mấy vòng trên chợ, vừa lúc tìm đến đầu hẻm, rốt cục mới thấy bọn họ.

“Mẹ,” hần giật mình, nhìn đồ đạc trên xe đẩy tay, “Người đi bán rau ạ.”

Lý thị cười híp mắt nhìn con rể, “Đúng vậy.”

Đường Tiểu Sơn thấy hần thật cao hứng, “Tỷ phu, mẹ và đệ mấy ngày nay đều ở đây bán rau, đệ đi qua cửa hàng nhà huynh nhìn thấy huynh!”

Chu Nam Sinh không ngờ, nhìn về Lý thị, thấy bà gật đầu thừa nhận, liền hỏi, “Sao người không gọi con?”

“Thấy con bận rộn, không muốn quấy rầy.” Lý thị nhìn con gái, con rể đứng chung, càng nhìn càng cao hứng, “Hai con vẫn khỏe, thế là được rồi, ta về nói với cha con, để ông ấy cũng cao hứng.”

Vì trở về còn phải ra ruộng, nói hai câu, Lý thị định đi. Chu Nam Sinh bảo bà chờ một chút, tính đi tới cửa hàng, lấy mấy miếng thịt khô cho bà cầm về. Lý thị cuống quýt từ chối.

Chu Nam Sinh bảo bà nhất định phải chờ, mình chạy đi lấy.

Lý thị không có ý định... Định chào hỏi hai con xong sẽ lên đường. Đường Hà ngăn cản bà, “Người chờ mang thịt về.”

“Không được,” Lý thị gấp gáp, “Một chút thịt chỉ là chuyện nhỏ, nhà chồng nói ra lại không tốt.”

“Có gì mà không tốt, con ở nhà họ cũng làm việc, mấy miếng thịt heo so với sức lao động con bỏ ra không đáng giá.”

“Khuê nữ, con đúng là tâm tư bất thường.” Lý thị tinh tế đánh giá sắc mặt nữ nhi, “Lời này của con không đúng, con đến nhà bọn họ, là người nhà bọn họ, vì nhà mình làm nhiều hơn cũng phải làm, sau này lời như thế đừng nói ra, a?”

Đường Hà không nói lời nào.

Lý thị than thở, “Mẹ biết con thương nhà mẹ đẻ, nhưng nữ nhân là vậy, xuất giá tòng phu. Đại tẩu con ngày ngày cũng phải làm việc, người một nhà đều cố gắng để cuộc sống tốt hơn. Nhà chồng con là nhà phúc hậu, con cố gắng sống tốt biết không?”

Đường Hà không muốn mẹ nàng lo lắng, ậm ừ đáp một tiếng.

Rốt cuộc Lý thị vẫn đợi con rể cầm thịt heo sấy, thịt gà sấy. Chu Nam Sinh hỏi khi nào bọn họ tới bán hàng tiếp, nói sau này đến giờ cơm sẽ tìm bọn họ cùng nhau ăn, trong cửa hàng có một bếp nhỏ, bình thường ăn sẽ hâm nóng lại, có thể được ăn cơm nóng, trời lạnh ăn đồ nóng người cũng ấm lên chút.

Lý thị đáp ứng, kéo xe về nhà.

Trên đường về, Chu Nam Sinh thấy thê tử im lặng, trêu ghẹo cũng không thấy nàng cười, không khỏi lo lắng, sờ sờ đầu nàng, “Sao vậy? Hôm nay lạnh quá sao?”

“Không.” Đường Hà thản nhiên nói, “Nghĩ đến mẹ ta phải kéo xe một canh giờ, ta lo lắng bà đau thắt lưng, không chịu được.”

Chu Nam Sinh “A” một tiếng, nhất thời không biết nói gì, không thể làm gì khác hơn là an ủi nàng hai câu để nàng yên tâm. Hai người trầm lặng, Chu Nam Sinh cố tìm chủ đề nói, “Tiểu Sơn nói ta biết, nàng mua áo bông mới cho đệ ấy.”

“Ừ, mua cho ta mẹ ta mỗi người một bộ.”

Ngữ khí nàng quá mức cứng nhắc, Chu Nam Sinh cười cười, tiếp tục chủ đề, “Không mua cho cha mẹ chồng sao?”

Đường Hà liếc hắt một cái, “Cha mẹ chàng có vài bộ rồi.”

“...”

Quãng đường còn lại, hai người đi trong im lặng.

Buổi tối rửa mặt lên giường, Chu Nam Sinh theo lệ thường ôm thê tử vào ngực, hai người vẫn không nói lời nào.

Ngày hôm sau, Đường Hà theo lệ thường dậy sớm. Chu Nam Sinh ăn xong ra cửa, hai người cũng không nói chuyện.

Lúc xế chiều, Chu lão chở hàng mới đến cửa hàng, không rời đi ngay, ở lại giúp đỡ bán hàng. Chu Nam Sinh thấy đủ người, trong lòng nghĩ thê tử không thoải mái, chào hỏi nói về nhà trước.

Về đến nhà, mẹ hắt và đại tẩu ở đường sảnh, đang pha nước gạo nóng hổi uống. Chu Nam Sinh tìm một vòng, không thấy thê tử, hỏi mẹ: “Mẹ, Tiểu Hà đi đâu rồi?”

Từ thị uống một hộp nước, trước nói với thê tử Đại nhi: “Nước gạo lần này ngon.” Mới thờ ơ trả lời nhi tử, “Con bé đang đào củ từ trong ruộng.”

Chu Nam Sinh nháy mắt bốc hỏa, “Nàng làm việc trong ruộng với Đại ca?”

“Đại ca con đi thôn bên cạnh thu mua thịt khô rồi.” Từ thị đáp, “Đúng rồi, lấy được thịt khô con giữ lại một ít, mấy ngày nữa cho Tiểu Hà mang về nhà mẹ đẻ.” Lại quay sang nói với Dương thị, “Tiểu Hà là tân nương tử, đoán chừng nhớ nhà, cho con bé về nhà một chuyến trước lễ mừng năm mới. Nếu con muốn về nhà mẹ đẻ, cũng có thể đi.”

Dương thị nhìn sắc mặt Tam thúc không bình thường, không để ý đến lời mẹ chồng, vội vàng cười giải thích: “Buổi sáng ta và Tiểu Hà cùng nhau ra ruộng, được một lúc ta ngắt, cho nên...”

Từ thị cũng nhìn thấu sắc mặt căng thẳng của nhi tử, lại quên mất mùa đông ngày ngắn đêm dài, vội vàng nói: “Trời lạnh, con đi gọi con dâu về đi.”

Chu Nam Sinh không nói một lời, xoay người đi ra ngoài, hắt càng đi càng nhanh, một lúc đã đến ruộng. Nhìn thê tử xắn ống quần và tay áo, đang khom người, hai tay cắm vào bùn, vừa lật vừa tìm, hai tay bối được củ từ, ném tới thùng gỗ trước người. Tốc độ của nàng rất nhanh, mấy cái thùng gỗ bên bờ ruộng chát đầy củ từ.

“Tiểu Hà,” lòng hắt chua xót, không để ý mình một thân trang phục buôn bán, cời giày, xắn ống quần, bước xuống ruộng.

Nước ruộng lạnh thấu xương.

62. Chương 62

Chu Đông Sinh và Chu lão chân trước chân sau về đến nhà, lúc này đồ ăn đã bày trên mâm, Chu lão gia tử đã ngồi ngay ngắn ở ghế đầu, Khoai Tây oa ngồi cạnh ông, gương mặt nhìn đồ ăn nóng hổi.

Củ từ là một loại thực vật sinh trưởng dưới nước, thường được trồng ở phía Nam, cuối thu đầu đông nở hoa, mùa đông thân mọc thành dây leo, có thể nấu canh, có thể thái nhỏ, xào lên. Củ từ và củ sen giống nhau, đều phát triển trên bùn, yêu cầu người chịu được giá lạnh, đi chân không trong ruộng đào bãi, sau đó mang ra sông, rửa sạch bùn đất. Mặc dù cực khổ, nhưng dân trong vùng thích ăn. Hơn nữa trong tháng giêng, mọi người hiếm khi được ăn thịt, chỉ có lễ mừng năm mới mới được nấu gà vịt. Trong nồi cho thêm hai ba mươi củ từ, thêm một chút thịt, đổ nước, hầm trên lửa lớn, đến khi nào nhừ nát, củ từ vừa ngọt vừa thơm, ăn ngon cực kỳ.

Trong núi và trấn trên không có ruộng nước, muốn ăn củ từ, chỉ có thể mua, hơn nữa cuộc sống thường ngày phải tiết kiệm, ngày tết chính là lúc được ăn, một lần mua phải đến chục cân. Lượng tiêu thụ tốt, có

thể thét giá rất cao, vì vậy dân quê nhà nhà trồng, giống như Đường gia, kiếm cơm ăn trong ruộng, đương nhiên trồng nhiều, chẳng những một loại, còn nhiều loại khác nhau. Năm ngoái Đường Hà không lúc nào rảnh, nhà bọn họ trồng năm mẫu, toàn gia tính cả Đường Tiểu Sơn cùng nhau ra ruộng, đào gần một tháng, bán củ từ vừa sỉ vừa lẻ, cuối tháng mới đào xong hết.

Một lần Chu Nam Sinh đi tìm Đường Hà, thời tiết âm u, mưa phùn lất phất, hắn đi tới bãi bồi bên sông, vừa lúc gặp Đường Hà và người nhà đang ở bờ sông rửa củ từ, người trong lòng mặc áo tơi, ống quần xắn cao, khom lưng làm việc trong nước.

Cách mưa bụi, lòng hắn chua xót.

“Cách giang nhân tại vũ thanh trung

Văn phong cô diệp sinh sầu oán.”

(Cách sông, người đứng dưới mưa

Gió đêm cô diệp sinh sầu oán).

Thời niên thiếu, hắn nghe lão thái gia ngâm một câu thơ, chỉ tưởng tượng tình buồn trong mưa, cho là cách sông nhìn nhau lạnh lùng. Đến giờ lớn lên, có người mình nhớ thương, biết tục sự trong cuộc sống, mới hiểu được tình buồn trong lòng. Thực tế cuộc sống mới là bất đắc dĩ, người trong lòng hắn dưới trời giá lạnh làm việc, lòng hắn chua xót muốn rơi lệ.

Một khắc kia hắn hạ quyết tâm, cưới nàng yêu nàng, để nàng không lo áo cơm, để nàng mưa không đến mặt, nắng không đến đầu.

Đường Hà gả vào cửa, mẹ hắn quản gia, chuyện tình trong nhà giao cho nàng, hắn biết hết, nhưng trong lòng hắn suy nghĩ, cảm thấy năm đó Đại tẩu là tân nương tử vào cửa, cũng phải làm việc như vậy, giờ đến phiên thê tử mình, hắn không thể nói gì, nhà mình cũng không có việc gì, trừ ngày mùa bận rộn, ngày thường chỉ đi đổ nước tiểu, tưới rau, ở nhà thì quét dọn nhà cửa, lau chùi bàn ghế, có bận rộn một chút, nhưng so với công việc cực khổ nhà nàng, đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thê tử không lên tiếng oán trách, hắn cảm thấy nàng rất hiểu chuyện.

Nhưng dưới đông rét căm căm, thê tử mình một mình dưới ruộng làm việc, hắn muốn thuyết phục thê tử mình không cần chịu đựng, nhưng không tìm được lý do thích hợp.

Chu Nam Sinh xuống ruộng đào một lúc, thấy trời tối nhanh, hoàng hôn bao phủ khắp nơi, Đường Hà không nói tiếng nào, tiếp tục đào, hắn lên tiếng khuyên nàng, “Tiểu Hà, hôm nay làm không xong rồi, ta về nhà thôi.”

Đường Hà trầm mặc đứng thẳng người, sáng sớm hôm nay, nàng và Dương thị ra ruộng, Dương thị đào được nửa canh giờ, nói choáng váng đầu, đi về trước. Nàng trừ buổi trưa về ăn cơm, hôm nay đào cả ngày, một mẫu ruộng mới đào được một nửa.

“Chàng gánh củ từ trên bờ ruộng về trước đi, ta đào một lúc nữa.”

Nàng lại khom người, tiếp tục đào.

Chu Nam Sinh không còn cách nào, đi lên, rửa hai chân dính bùn, thả ống quần xuống mới cảm giác ấm áp một chút. Bờ ruộng trừ ba thùng đầy củ từ, bên cạnh còn một đồng to. Hắn tìm được đôn gánh, buồn bực thanh âm, liếc nhìn thê tử làm việc, gánh lên bước về nhà.

Hoàng hôn bao phủ, thôn trang lượn lờ khói bếp.

Chu Nam Sinh về nhà, đổ củ từ vào một góc, Từ thị đang ôm Khoai Tây oa sưởi ấm, Dương thị nấu cơm trong bếp, nghe tiếng chạy ra ngoài, thấy hắn gánh thùng muốn đi tiếp, Từ thị vội vàng hỏi: “Thê tử con đâu?”

Chu Nam Sinh buồn bực thanh âm, đáp: “Còn đang trong ruộng đào củ từ.”

Dương thị nghe, vẻ mặt không được tự nhiên. Từ thị miễn cưỡng treo nụ cười: “Trời âm u, bảo con bé đừng đào nữa, trong nhà sắp làm cơm xong, mau trở về đi.”

Chu Nam Sinh “Dạ” một tiếng, gánh hai thùng không đi ra ngoài.

Khoai Tây oa túm chéo báo bà nội, gọi lại Tam thúc, “Tam thúc, quần ướt, lạnh.”

Từ thị lúc này mới giật mình, ống quần Tam nhi bị nước ruộng thấm ướt, lạnh như vậy, quần ướt dán vào da, lạnh đến tận xương, “Nam Sinh, con thay quần áo đi.”

Chu Nam Sinh lắc đầu, không nói chuyện, xoay người ra ngoài cửa viện.

Từ thị cuống quýt gọi hân, “Vây con uống chén nước nóng cho ấm.”

Chu Nam Sinh rất cục không nhin được, xoay người lại, “Thê tử con còn đang trong ruộng chịu lạnh, chờ nàg trở lại bọn con uống chung.”

Nói xong bước đi.

Từ thị há hốc mồm nửa ngày, có chút chột dạ, lại có chút chột dạ, nói với thê tử Đại nhi: “Ta nghe lời Nam Sinh vì sao có chút bất thường nha? Lúc này ở trong ruộng không thể lạnh sao?”

Dương thị có chút do dự, “Mẹ, người nói có phải Tam thúc trách con không, hôm nay vốn là con và Tiểu Hà cùng nhau ra ruộng.”

Từ thị phát tay, “Có gì lạ, nó muốn trách, cũng không đến trên người một vị phụ nhân như con. Theo lý thuyết, việc nặng trong nhà nam nhân đi làm, nhưng cha nó rảnh mà không làm sao? Về phần con, thân thể không thoải mái cũng không cách nào làm. Ta nói này, con dâu, hai ngày nay con chóng mặt, lại ói, không phải là có sao?”

Dương thị theo bản năng che bụng, “Tháng này chưa thấy nguyệt sự... Con hơi nghi ngờ, cho nên hôm nay không dám xuống ruộng quá lâu...”

Từ thị bỏ qua buồn bực, vui sướng nói, “Đợi Đông Sinh trở lại, cho nó dẫn con đến lang trung đầu thôn xem mạch.” Lại nói với nàg, “Đã có rồi, con nấu chút đồ mình thích, nấu nhạt chút, đừng có nấu mặn.”

“Vâng.”

Chu Nam Sinh gánh ba lần, củ từ cũng hết, Đường Hà thừa dịp còn chút ánh sáng cuối cùng, cố làm thêm chút nữa.

Thất bá nương Chu Nam Sinh, Trương thị đang hái rau trong vườn, liếc thấy có người, đi qua phát hiện là nàg, chần chờ hỏi: “... Tiểu Hà?”

Tay chân Đường Hà ngâm trong nước một ngày, hiện tại đã đông cứng, phản ứng của nàg cũng chậm chạp hơn, nàg từ từ thẳng người, nhận ra Trương thị, kêu lên: “Thất bá nương.”

Nữ hài tử mười tám tuổi, khuôn mặt thanh tú nhu hòa, ngày thường Trương thị nhìn thấy nàg, cảm thấy nàg không cười, cũng là một bộ dáng nhút nhát. Không biết vì sao, giờ phút này gương mặt nghiêm túc, lại có mùi vị hết sức lạnh lùng, cô quả.

Trương thị thở dài một hơi trong lòng, Từ thị số đỏ, cả đời sẽ không gặp mâu thuẫn con dâu, hôm qua nói chuyện với bà ấy, bà không rõ, sẽ không để vào trong lòng. Hôm nay thê tử Tam nhi một người làm việc, chính là người tính tình tốt hơn nữa, trong lòng có một chút tính toán, cũng không thể làm được thế này.

“Hài tử, trời tối rồi, lại mưa phùn nữa, chúng ta về đi, ngày mai để cho huynh đệ Đông Sinh tới đào sau.”

Đường Hà cười cười, nụ cười thiếu nữ mơ hồ dưới hoàng hôn, chợt lóe đã biến mất không tăm hơi. Nàg thấp giọng nói, “Con đào một chút nữa, chờ Nam Sinh gánh gánh cuối cùng, chúng con cùng về.” Nàg dặn dò Trương thị, “Thất bá nương, người mau về đi, đường ruộng trời tối không dễ đi, người nhớ cẩn thận.”

Trương thị khuyên hai câu, nàg vẫn bất động, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, tự mình về trước. Trên đường đụng phải Chu Nam Sinh gánh thùng không, bà lên tiếng trách cứ hân, “Sáng sớm đã thấy thê tử con xuống ruộng, giờ tối đen vẫn còn đang làm, có nhiều việc hơn nữa, cũng không có đạo lý một ngày gấp gáp làm xong, đứa nhỏ này, con không thương thê tử sao?”

Chu Nam Sinh buồn buồn “Dạ” một tiếng, “Bây giờ chúng con về đây.”

Chu lão nhìn quanh, kỳ quái nói: “Không phải Nam Sinh về sớm sao? Phu thê bọn chúng đâu?”

Dương thị xấu hổ cười, giương mắt nhìn mẹ chồng, Từ thị múc cho cha chồng và Khoai Tây oa một chén canh, đáp: “Tiểu Hà đào củ từ trong ruộng, Nam Sinh gánh trở về, nói là chuyển cuối rồi, lát nữa là về đến nhà thôi.”

Chu lão gia tử đang bưng chén canh trên tay, dừng lại một chút, thả chén lại trên bàn, kêu ‘cộp’ một tiếng. Những người khác yên tĩnh lại.

Chu lão chần chờ hỏi: “Ý bà là, hôm nay Tiểu Hà đào củ từ một mình?”

Dương thị vội vàng giải thích: “Buổi sáng con đào cùng muội ấy...”

Từ thị gật đầu phụ họa, “Con dâu nói không thoải mái, sau khi trở về ta cho nó nghỉ ngơi,” lại quay đầu nói với Đại nhi, “Đông Sinh, cơm nước xong dẫn thê tử con đi lang trung bắt mạch một chút.”

“Cha,” bà cười nói với Chu lão gia tử, “Người đại khái sắp có thêm chất trai rồi.”

Thật? Chu Đông Sinh dùng ánh mắt hỏi dò thê tử, thấy thê tử ngượng ngừng gật đầu, hẩn ngây ngô cười.

Chu lão gia tử không mở miệng, vẻ mặt hòa hoãn hơn lúc nãy một chút. Chu lão nhìn thoáng qua cha mình, hỏi Đại nhi, “Đông Sinh hôm nay làm gì mà không ra ruộng?”

Chu Đông Sinh định mở miệng, Dương thị cười đáp trước: “Cha, là thế này, thằng vô lại thôn bên cạnh nói nhà bọn họ hun được gần hai trăm cân thịt khô, bảo chúng ta đến nhà mua, con nghĩ đến tận nhà mua có thể tiết kiệm mười mấy văn tiền, nên để cho Đông Sinh đi. Con nghĩ một mẫu củ từ, con và Tiểu Hà hai người làm cũng xong, ai ngờ làm được một lúc con chóng mặt...”

Chu Đông Sinh gật đầu, “Con không chỉ thu nhà thằng vô lại, mà con đi một vòng quanh thôn, mới vừa rồi con kéo về, ước chừng bốn năm trăm cân!”

“Thịt khô để một hai ngày không mất.”

“Cha,” Dương thị cười làm lành, “Không phải con và Đông Sinh nghĩ tới cuối năm, lượng tiêu thụ lớn, sợ không kịp có hàng để bán...”

“Không phải hôm kia chúng ta mới thu hơn ngàn cân thịt khô sao? Hai bên đại sảnh cũng treo đầy, hai ngày có thể bán hết sao?”

Dương thị và Đông Sinh cúi đầu không nói.

Từ thị giảng hòa, “Phu thê Đông Sinh quan tâm đến chuyện làm ăn...”

“Bọn nhỏ không nghĩ được, sao bà cũng không nghĩ ra đây?” Chu lão cắt đứt lời thê tử, “Một mẫu củ từ, nhà ta mấy sức lao động cùng nhau xuống ruộng, phải mất một ngày mới xong. Ta tính ngày nào rảnh rồi, ta và Nam Sinh sẽ đi. Làm sao bà im im không lên tiếng đã cho đào củ từ rồi?”

“Hôm qua nghe Thất tẩu nhắc tới chuyện này, ta nghĩ cuối năm bán lương thực, không thể chậm trễ...” Từ thị ngượng ngừng đáp, “Buổi sáng ta có việc trở về nhà mẹ đẻ, bảo con dâu đào củ từ, ta cũng không muốn để cho Tiểu Hà làm đến bây giờ, ai biết sao giờ này con bé còn chưa về đây.”

Chu lão thở dài một hơi, nói: “Ngày mai Đông Sinh theo ta ra ruộng, chuyện này không nói nữa, người trong thôn thấy nhà ta nhiều người như vậy, hết lần này tới lần khác để cho con dâu xuống ruộng làm việc một mình, không ra thể thống gì.”

“Vâng.”

Từ thị vội vàng giục mọi người ăn cơm, “Nam Sinh và Tiểu Hà chắc một lúc nữa mới về, mùa đông đồ ăn lạnh nhanh, mọi người ăn trước đi.”

Những người khác chưa kịp động, Chu Bắc Sinh đã bưng lên chén súp lúc trước mẹ hẩn múc cho.

“Bác Sinh, để xuống,” Chu lão gia tử nhàn nhạt nói câu đầu tiên trong tối nay, “Chờ Tam ca, Tam tẩu con trở lại, mọi người cùng nhau ăn.”

Chu Bắc Sinh để chén xuống, miệng vênh lên.

“Cha,” Từ thị có chút đau lòng nhìn tiểu nhi tử, “Bác Sinh đi học, buổi trưa chỉ được ăn cơm canh lạnh, giờ này đói bụng lắm rồi, cả Khoai Tây oa nữa, đồ mắt nhìn đồ ăn, để cho bọn chúng ăn trước đi?”

Chu lão gia tử sờ đầu chất trai, nhàn nhạt nói, “Chờ đi.”

63. Chương 63

Đang nói chuyện, phu thê Chu Nam Sinh đã đến cửa viện. Chu Nam sinh gánh củ từ đến một góc, Đường Hà đi theo sau hẩn, thần sắc mệt mỏi.

Dương thị nhìn mọi người trên bàn, đứng lên ra khỏi đường sảnh, miệng nghênh đón bọn họ, “Tiểu Hà, trên bếp có nước nóng, ta pha ra chậu cho hai người, hai người rửa tay cho ấm.”

“Không cần,” Đường Hà thật sự không bày ra được khuôn mặt tươi cười đáp lại, chỉ một mỗi khoát tay cự tuyệt, “Ta tự mình làm.”

Dương thị vẫn tươi cười, “Khách khí làm gì,” trước lúc xoay người đi phòng bếp nói với bọn họ, “Cả nhà đang chờ hai người ăn cơm đấy.”

Quần áo hai người đều dính bùn, chân không đi giày, mà có đi cũng không ấm lên được. Chẳng qua lúc này người một nhà ngồi chờ bên bàn cơm, bọn họ cũng không nên đi tắm rửa, thay quần áo lúc này.

Dương thị đã bụng một chậu nước nóng cho bọn họ, Chu Nam Sinh vội vào nhận lấy, “Đại tẩu, để chúng ta tự làm, tẩu ngồi đi, cả nhà cứ ăn trước, chúng ta làm nhanh thôi.”

“Được.”

Chu Nam Sinh lấy nước từ trong giếng, hòa vào trong nước cho đủ ấm, hẩn lấy khăn ra thấm ướt, ý bảo Đường Hà tiến lên, lau mặt cho nàng, lại ngâm tay nàng vào trong nước ấm.

“Chúng ta nhanh lên chút,” Đường Hà thấp giọng nói, “Để ông nội chờ lâu không được.”

Chờ bọn họ lên bàn, Chu lão gia tử lên tiếng, người một nhà mới động đũa ăn cơm.

Không khí trên bàn cơm đình trệ, Khoai Tây oa cũng nhận ra bất thường, không náo chút nào, tự mình cầm lấy thìa, ngoan ngoãn ăn canh ăn cơm.

Đường Hà miễn cưỡng ăn hết một chén cơm, cười cười đứng lên, “Con ăn no rồi, mọi người thông thả ăn, khi nào mọi người ăn xong, chén bát cứ để đó, con tắm rửa xong sẽ ra rửa.”

Dương thị vội vàng nói, “Ta rửa là được, muối không phải lo.”

Từ thị tiếp lời, “Tiểu Hà hôm nay mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút, việc phòng bếp không cần làm.”

Bà cũng biết mình làm ra chuyện gì, thần sử quỷ sai nói: “Tiểu Hà, hôm nay Đông Sinh thu thịt khô nhà thẳng vô lại thôn bên rất ngon, hai ngày nữa con cầm một chút cho cha mẹ con nếm thử.”

Đường Hà ngăn người, đáp: “Vâng, cảm ơn mẹ.”

Chu lão ho một tiếng, nói: “Tiểu Hà, hôm nay con vất vả rồi, sáng mai để cho bọn Đông Sinh ra ruộng đào củ từ là được, con cứ ở nhà nghỉ ngơi.”

“Còn khoảng nửa mẫu nữa,” Đường Hà nói, “Ngày mai con đi cùng, nhiều người đào xong sớm.”

“Không cần gấp như vậy,” Chu lão nói, “Ngày mai phụ tử ba người chúng ta có thể làm xong.”

Đường Hà trầm mặc một lúc, “Vậy ngày mai con về nhà mẹ đẻ, ở nhà mấy ngày được không?”

Mọi người không ngờ nàng nói cái này, nhất thời ngậm ngẩn cả người.

Đường Hà thản nhiên nói, “Nhà mẹ để con trồng nhiều củ từ, củ sen, con trở về đào giúp mấy ngày.”

Từ thị há mồm muốn nói chuyện, Chu lão gia tử nhìn cháu dâu, thản nhiên nói: “Con đi đi.” Lại nhìn về phía cháu trai, “Nam Sinh đi hỗ trợ cùng.”

“Không cần.” Đường Hà giọng nói bình tĩnh, “Con biết nhà mình bận rộn, Nam Sinh không rảnh.”

Chu Nam Sinh muốn mở miệng nói gì đó, lúc này Thất bá nương Trương thị đi vào cửa viện, thấy đường sảnh có ánh sáng, quen cửa quen nẻo, trực tiếp đẩy cửa tiến vào, “Cả nhà vẫn đang ăn cơm đây!” Lại thấy Đường Hà đứng bên cạnh bàn, “Tiểu Hà, sao vẫn mặc quần áo lúc xuống ruộng vậy? Ta đứng xa thế này còn có thể ngửi thấy mùi bùn trên người con, con mau đi đun nước nóng tắm rửa đi, cẩn thận không cảm lạnh.”

Đường Hà cười cười, chào mọi người rồi xoay người đi.

Thất bá nương tiếp tục nói: “Thập thúc, thê tử Tam nhi thật có thể làm việc, ha ha, một ngày trời con bé đào củ từ trong ruộng, mồm cũng không kêu một tiếng khổ.”

Chu lão gia tử sắc mặt đen sì.

Chu lão trong lòng kêu khổ, Thất tẩu tự vạch áo cho người xem lưng, biết rõ cha ông muốn nhất mặt mũi, còn cố ý vạch trần nhà bọn họ nam nhân không ở đây, để nữ nhân phải làm việc nặng.

Từ thị liếc thấy sắc mặt cha chồng, vội vàng chào hỏi Trương thị, “Thất thẩm, lúc này tới có việc gì?”

“Không phải ta tới hỏi lời chắc chắn của bà sao? Sáng mai ta về nhà mẹ đẻ, nói rõ với mẹ Xuân Giang.”

Giờ không phải lúc nói chuyện này, Từ thị bảo bà đi về trước, “Lát nữa ta đến nhà tìm bà.”

Trương thị bĩu môi, quyết đoán xoay người đi. Bà không phải người không có mắt, chẳng qua bà thích Đường Hà, nghĩ đến trời tối, hài tử kia còn khom người làm việc, trong lòng bức xúc vì bất công, không nhận được nói ra khỏi miệng. Dĩ nhiên, nông dân người nào không chịu qua khổ đây? Nhưng lão Thập gia bây giờ gia nghiệp lớn, còn phải để cho con dâu khốn khổ vậy sao?

Bà vừa đi, đôi đũa trong tay Chu lão gia tử ‘Ba’ một tiếng vỗ lên trên bàn, “Chuyện gì đây!”

Chu Nam Sinh ăn không vô, chân hần không đi tất, hai chân đông lạnh mất tri giác, nghiêm mặt để chén cơm xuống, nói: “Con ăn no rồi, mọi người ăn từ từ.”

“Chuyện gì xảy ra với thê tử con?” Chu lão gia tử hỏi hần.

Chu Nam Sinh đang đứng dậy, nghe lời ông nội, không nên đứng trên cao đáp lời, lại ngồi trở lại, “Chuyện gì xảy ra?”

“Ý ông nội là,” Chu Bắc Sinh nuốt cơm trong miệng, chậm rãi nói, “Có phải Tam tẩu muốn về nhà mẹ đẻ giúp làm việc, nên vội vã đào củ từ xong sớm. Nhưng mà tẩu ấy làm như vậy, người trong thôn cho là chúng ta khát khe với tẩu ấy, thật mất mặt.”

Chu lão gia tử không nói lời nào, tỏ vẻ thừa nhận.

Từ thị vỗ đùi, “Ta đã nói rồi, ta cũng không bắt con bé làm đến tối, con bé muốn chạy về giúp nhà mẹ đẻ, biến chúng ta thành ác nhân.”

Hai tay Chu Nam Sinh dưới bàn không tự chủ, nắm thành quyền, “Ý người là, thê tử con tân tân khổ khổ làm việc là sai lầm sao?”

Tất cả mọi người trầm mặc.

“Làm việc không sai,” Từ thị xem thường, “Chẳng qua con bé vào cửa Chu gia, việc nên làm chính là suy nghĩ cho Chu gia, một lòng một dạ vì nhà mẹ đẻ, là con bé không đúng. Con xem Đại tẩu gả tới đây nhiều năm như vậy, lúc nào thì muốn mau chóng về giúp nhà mẹ đẻ?”

Dương thị cuống quýt xua tay, “Mẹ, tình huống của con và Tiểu Hà không giống nhau, trên con có ba ca ca, dưới có một đệ đệ, sợ nhà muội ấy nhân thủ không đủ.”

Từ thị nghe xong càng coi thường, “Mười mẫu ruộng nhân công còn không đủ nói gì đến trăm mẫu! Nhà bọn họ...”

Chu Nam Sinh không muốn nghe nữa, “Ngày mai con và Tiểu Hà về nhà mẹ đẻ nàng.”

Từ thị bị nhi tử cắt lời, nổi giận, “Đi cái gì mà đi! Người đi làm việc nhà nông mấy ngày, làm trẻ nãi việc buôn bán, một ngày lãi ròng đáng giá bao nhiêu tiền!”

Chu lão cũng gật đầu, quay đầu nói với Chu lão gia tử: “Cha, người xem cuối năm bận rộn, mấy ngày Nam Sinh không ở cửa hàng, sợ sẽ bận không chịu nổi...”

Từ thị “Hừ” một tiếng, “Ta cưới khuê nữ nhà bọn họ chứ không cưới cả nhà bọn họ, ta chưa nghe qua đạo lý trẻ nãi việc làm ăn nhà mình đi giúp thông gia làm việc nhà nông.” Lại trừng Tam nhi, “Sáng mai không phải người cùng cha và đại ca người đào củ từ sao, chẳng lẽ người đau lòng nhạc phụ nhạc mẫu, không đau lòng cha mình?”

Chu Nam Sinh cảm thấy mệt mỏi, “Như vậy đi, con bỏ bạc, ngày mai thuê người đào nốt nửa mẫu củ từ. Về phần con, con về nhà mẹ đẻ Tiểu Hà hỗ trợ một ngày.”

Từ thị không đếm xỉa, đập mạnh đôi đũa lên bàn, “Không phải ta cưới con dâu mà là gả nhi tử mới đúng!”

“Không phải người đau lòng sao? Người nào làm nông không phải làm ruộng? Năm đó không phải ta cũng vậy sao? Đông lạnh giá không chỉ khom người làm việc trong ruộng cả ngày, mà còn phải trở về nấu cơm ột nhà già trẻ!”

“Mẹ!” Chu Nam Sinh thở một hơi thật dài, “Người không cần so với năm đó, điều kiện trong nhà năm đó và bây giờ giống nhau sao?”

Chu lão nghe xong cũng cảm thấy tức giận trong lòng, vỗ lên bàn, “Người nói lão tử người không thương con dâu có phải không? Cái gì mà năm đó không để so với bây giờ? Bây giờ cũng không có chuyện nông hộ không làm việc, lấy đâu ra đạo lý thuê người xuống ruộng!”

Chu Nam Sinh nói không ra lời, trong lòng không biết là lạnh hay chua. Chuyện này tựa hồ ai ai cũng có đạo lý, ai ai cũng không sai, tựa hồ tất cả đều sai lầm.

“Tiểu Hà phải về nhà mẹ đẻ cứ để con bé về, Nam Sinh không đi.” Chu lão gia tử làm chủ, ngữ điệu bình thản, “Ăn cơm đi, ai không muốn ăn, nên làm gì thì làm đi.”

Đường Hà trở về phòng, cầm quần áo tắm rửa, đến phòng bếp rót nước nóng tắm một trận sảng khoái. Nàng không biết đại sảnh đang cãi vã, hoặc là biết, nàng cũng không quan tâm.

Một lúc sau Chu Nam Sinh cũng đi tắm. Sau khi lên giường nghĩ đến Đường Hà bị tê cứng, hấn ôm nàng vào lòng, ủ ấm tay chân.

“Tiểu Hà,” Hấn nhẹ nhàng gọi nàng, “Nàng giận ta sao?”

“Không có.” Nàng nằm trong ngực hấn ắc đầu, hấn thở dài, ôm nàng chặt hơn.

“Vậy sao hai ngày nay không để ý đến ta?”

“Ta đang suy nghĩ chút chuyện thôi.”

“Nghĩ gì?”

“Bởi vì nàng trầm mặc, hấn lại nhớ lại chuyện tối nay tranh chấp với người nhà, “Là nghĩ tới người nhà mẹ đẻ sao?”

“Ừ,” Đường Hà nhàn nhạt trả lời, “Thất lưng mẹ bị đau, gần đây làm việc vất vả, không biết có chịu được không, Tiểu Sơn tuổi còn nhỏ, sợ nó xuống nước lạnh cóng, về nhà không nhớ uống nước gừng...”

Chu Nam Sinh nghe nàng căn nhắc, chưa thấy bao giờ, nhưng hấn càng nghe, đáy lòng càng sinh ra một tia phiền não, “Tiểu Hà, nàng gả cho ta...”

Đường Hà dừng vài giây, sau đó bình tĩnh hỏi: “Cho nên?”

“Ta không có ý tứ gì khác, ta chỉ cảm thấy, nàng chỉ nghĩ đến nhà mẹ đẻ, dù sao nhà ta mới là nơi nàng sống cả đời...”

Đường Hà nằm trong ngực hần không nhúc nhích, “Chàng cảm thấy ta nghĩ đến nhà chàng ít sao?”

Chu Nam Sinh bị câu ‘nhà chàng’ làm tổn thương, cơ hồ hần có thể hình dung khuôn mặt nàng tự tiểu phi tiểu, vẻ mặt giễu cợt, “Cái gì gọi là nhà ta? Nàng gả vào không phải nhà nàng sao?”

“Không,” Đường Hà thanh âm bình tĩnh đến lạnh buốt, “Đây chỉ là nhà chồng ta, là nhà của chàng.”

Chu Nam Sinh bị lời kháng cự của nàng làm tổn thương, hần trả thù, hừ lạnh nói, “Mẹ nói không sai, lòng nàng không hướng về nhà này, tựa như hôm qua mua quần áo, nàng chỉ mua cho cha mẹ mình, không nghĩ tới mua cho cha mẹ ta.”

Đường Hà cười khẩy.

Thật ra thì, loại sinh vật ‘nam nhân’ rất kỳ lạ, bất kể ngoài miệng bọn họ nói gì, trong lòng yêu người cỡ nào, một khi liên quan đến ruột thịt bọn họ, bọn họ sẽ lập tức gờ chân, tình yêu và lời thề nháy mắt quên ngay, bọn họ chỉ biết đặt người ở phía đối lập với người nhà.

“Người có ý gì?!”

Đường Hà tự giễu, lắc đầu, chui ra khỏi lồng ngực hần, xuống giường đi tới bên tủ quần áo cạnh tường, lấy ra một cái hộp nhỏ, là hộp gỗ mà Nam Sinh cho nàng cất tiền riêng, “Trả lại người, người yêu cha mẹ, mua bao nhiêu quần áo thì mua.”

“Tiền của ta, ta thích đặt trên người cha mẹ ta, tiền của người trả lại người, ta không dùng tiền của người, không đến lượt người nhúng tay vào.”

Những lời này tựa như cổ ý chọc giận hần, lửa giận trong lòng hần bộc phát, hần không nhịn được nắm chặt hai tay, nhưng nhìn nàng quật cường mà đơn bạc đứng trên nền lạnh, vẫn không bỏ được, “Nàng mau lên giường đắp chăn đi.”

Đường Hà không nói một lời lên giường, không nằm trong lòng hần, kéo chăn đắp lên người, nhắm mắt không để ý gì đến hần nữa.

Chu Nam Sinh thở sâu, nhịn một lúc, hỏi: “Hôm nay nàng xảy ra chuyện gì?”

“Nàng phải về nhà mẹ đẻ, nói thẳng là được, mẹ sẽ không ngăn nàng, hôm nay nàng một mình làm việc, mọi người khó nhìn mặt nhau.” Nam Sinh nói, “Chúng ta là người một nhà, có gì mà nàng không thể nói? Nàng phân biệt rõ làm gì?”

Đường Hà không nhịn được cười nhẹ.

Nàng đã rất cố gắng, cố gắng làm thê tử nhà nông, tận lực giống các bé gái nông thôn, gả về nhà người ta biết vâng lời, biết làm người, ở nhà chồng làm nhiều việc không oán thán, hạn chế về nhà mẹ đẻ, không tích trữ tài sản riêng.

Nàng chỉ lo lắng người nhà mình, vì vậy không vui vẻ cùng hần, chẳng lẽ tâm tình của mình cũng không có tự do sao?

Nhà nông trồng củ từ, mùa đông cần người đào, nàng không sợ khổ, sợ mệt, sợ lạnh mà không làm, thậm chí vì để mẹ chồng không để bụng mà cho nàng về nhà mẹ giúp đỡ, nàng cũng không so đo mình làm nhiều, nghĩ làm xong chuyện nhà chồng mới đi, vậy cũng không được sao?

Thật ra vấn đề của mâu thuẫn không phải do nàng về nhà mẹ đẻ giúp việc, mà ở việc nàng không tự giác coi mình là một thành viên của nhà này, đại gia trưởng bất mãn.

“Ba tháng.”

Đây là lần đầu bọn họ cãi nhau sau khi thành thân. Hần cảm thấy mệt mỏi, bi thương, vì vậy một lúc sau mới kịp phản ứng lại lời nàng nói, “Cái gì?”

“Ta gả đến đây được ba tháng, chàng cảm thấy, trong ba thân tại sao đương nhiên ta phải coi một đám người xa lạ làm người thân?”

“Người thân của ta, đương nhiên là cha mẹ ta, huynh trưởng ta, đệ đệ ta.”

“Người thân của ta sợ ta chịu khổ, nếu như bọn họ có thể, tuyệt đối làm hết sức, chỉ để ta làm một phần.”

“Làm con dâu thì ngược lại, mọi người làm một phần, ta làm hết sức. Kỳ quái là, cha mẹ chồng đương nhiên cho là làm con dâu nên biết vâng lời, làm nhiều việc, chính là chàng, cũng cảm thấy nhà mình không thua kém. Thật là kỳ quái, bọn họ không sinh ta nuôi ta được ngày nào, tự hai tay ta kiếm cơm ăn, ta cũng không nợ nần gì bọn họ cả.”

“Từ sáng đến tối ta đều bận rộn không ngừng, ta oán trách với chàng một câu nào không? Không có.”

“Tất cả mọi thứ đều vì chàng, ta gả cho chàng, mà bọn họ là cha mẹ chàng, vì vậy ta nguyện ý phụng dưỡng bọn họ. Không tranh luận cùng bọn họ, con dâu khác làm thế nào ta đều làm vậy.”

“Ta cũng hiểu cuộc sống sau khi thành thân, sinh ra là nữ nhân, tất nhiên phải tiếp nhận những thứ này.”

“Chẳng lẽ ta không làm đầy đủ bổn phận con dâu? Nếu như mọi người còn tức giận, ta cho rằng những gì chàng yêu cầu đã vượt quá khả năng ta có thể cho, ít nhất trước mắt là thế.”

Lời của nàng làm hấn mê hoặc, nhưng mà một câu cuối cùng hấn hiểu, “Sau này sẽ tốt hơn,” hấn lẩm bẩm nói, “Chúng ta thành thân, rất nhanh sẽ có hài tử, gần nhau mười năm, hai mươi năm...”

“Không,” nàng quả quyết cắt đứt lời hấn, “Trong thời gian ngắn ta không muốn có hài tử.”

Cái gì?! Hấn khiếp sợ cực độ, bò dậy lắc người nàng, “Tiểu Hà!”

Đường Hà cũng ngồi dậy, bình tĩnh nói, “Chàng không nghe lầm.”

“Để chúng ta nhìn lại một chút,” nàng lạnh nhạt nói, “Trong mấy huynh đệ, chàng luôn là người bị cha mẹ không tự chủ quên, ta và Đại tẩu chàng, rõ ràng mẹ chàng không thích ta.”

“Đệ đệ chàng là tâm bảo của bà, sau này em dâu vào cửa, đoán chừng bà cũng chờ mong.”

“Chàng quen bất bình đẳng, đại khái không sao cả, trong lòng ta cũng không ngại.”

“Chỉ là ta suy đoán, sau này bất kể là tài sản, hay là tình cảm của trưởng bối, chúng ta và con chúng ta đều chiếm được ít nhất.”

“Ta không thể dễ dàng khoan dung, cho dù là giả thiết, ta cũng không thể khoan dung. Sau này hài tử hỏi ta, tại sao ông bà nội tốt với đường huynh muội hơn?”

“Tất nhiên ta dành toàn bộ tình cảm cho hài tử, ta không muốn bọn chúng phải chịu đựng, đặc biệt là thứ tình cảm phân biệt đối xử đến từ người thân, ta lo lắng bọn chúng sẽ khổ sở, sẽ khóc.”

Những lời này nàng chưa từng có ý định nói ra khỏi miệng, nàng tính từ từ cải thiện tình hình giữa bọn họ. Chẳng qua mấy ngày liên tiếp bận tâm đến người nhà, đối với tình trạng hiện nay không chịu nổi, cùng với hôm nay rét lạnh, mệt mỏi, cộng thêm hấn trách cứ, làm cho nàng không giữ được bình tĩnh mà phản kích.

Một người, đặc biệt là một nữ nhân, đối mặt với vấn đề hôn nhân gia đình, cũng khó thoát được thời điểm điên cuồng chưa ngoa.

Thanh niên trước mặt là trưởng phu của nàng, là người nàng quý trọng, nhưng lời của nàng lạnh như băng, vậy mới có tác dụng.

“... Nàng muốn ta phải làm sao đây?”

“Đây là vấn đề của chàng, đừng hỏi ta.”

Ánh mắt nàng rõ ràng nói cho hấn biết: Chàng không thể lệ thuộc vào ta.

Chu Nam Sinh cảm thấy, giờ phút này so với lúc nàng nói không tin tưởng hấn, còn sắc bén tổn thương hơn. Trong nháy mắt hấn bị công kích nặng nề.

64. Chương 64

Đêm đông cô hàn.

Người bên gối hô hấp vững vàng, hiển nhiên đã ngủ. Chu Nam Sinh nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, trong bóng đêm tĩnh lặng, cố gắng mở mắt nhìn rõ hình dáng nàng. Không phải nàng tự tiểu phi tiểu sao? Không phải nàng lạnh lùng sắc bén sao?

Trong lời nàng nói, không lường trước đến việc hấn bảo vệ nàng. Nàng giống như những người đứng xem, nhìn hấn bị cha mẹ bỏ qua. Nàng coi mình là người ngoài cuộc của gia đình này. Ôn hòa, không so đo là bởi vì nàng thấy không cần thiết. Lần này sở dĩ nàng không ôn hòa đối đáp, sở dĩ nàng phản kích bởi vì nàng cảm thấy chạm đến quan hệ huyết thống của nàng, nàng không muốn sinh hài tử.

Tình cảm nàng đối với hấn, thiếu nhiều so với mong muốn của hấn.

Chu Nam Sinh từ tất cả mọi chuyện và lời nói của nàng, nghĩ đến chuyện này, mới cảm giác mình thất bại.

Trước kia nàng nói cho hấn biết “Ta không muốn gả cho chàng”, hấn như đứt từng khúc ruột, khi đó hấn vẫn cố dũng khí đi tranh thủ, kiên trì không thoái hôn. Chẳng qua hấn không nghĩ đến, rốt cục hấn cưới nàng, không có nghĩa là hấn có được nàng, không chút nào giữ lại tình yêu.

Hấn chưa xót mở mắt, nước mắt cơ hồ muốn chảy xuống, hấn nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, mình quay lại gối mình, kim lòng không đau mà ôm nàng chặt hơn.

Chỉ có như vậy, mới có thể cảm nhận nàng thuộc về hấn.

Đường Hà biết chuyện hôm qua cãi vã trên bàn cơm, không nhịn được mà than thở.

Thật ra đối với cha mẹ chồng thái độ bất thường, hay là đối với đại tẩu trộm dùng mảnh lời để mình phải làm một mình, từ đầu đến cuối nàng không nói qua câu oán hận nào, bởi vì theo lời nàng nói, không vượt qua ranh giới cuối cùng của nàng, nàng không để trong lòng.

Thậm chí hôm qua nàng có ý nghĩ, trước làm xong việc nhà chồng, sau về nhà mẹ đẻ, thật ra thì không sai. Chỉ có việc ngoài ý muốn là Thất bá nương vì nàng bị bắt công mà lên tiếng, dẫn tới Chu lão gia tử và Chu lão cảm thấy mất mặt.

Chu Nam Sinh lên tiếng bênh vực nàng, làm Từ thị nghĩ hấn có thể tử quên mẹ, đáy lòng đối với thê tử Tam nhi hơi áy náy, ngược lại thẹn quá hóa giận.

Nàng hoàn toàn có thể đoán được, chuyện lần này kinh động, sau này cuộc sống của nàng so với lúc trước còn khổ sở hơn.

Nàng cũng có thể quy tội Thất bá nương hảo tâm, nhưng việc đã đến nước này, chỉ có thể bỏ qua.

Qua một đêm, nàng nói ít lời lạnh nhạt với Chu Nam Sinh, cũng mơ hồ hối hận. Vô luận thế nào hấn đã cố gắng bảo vệ nàng, nàng có thể chỉ dẫn hấn làm được nhiều hơn, việc này tốt hơn so với việc cố ý chọc giận hấn. Nàng gả cho hấn là sự thật, người nhà của hấn cả đời cũng là người nhà của nàng, nàng không cần thiết phải làm căng cùng mọi người, đối với chuyện làm trung gian điều đình tác dụng không lớn, thật ra cũng không có bao nhiêu phát tiết.

Đường Hà không nhịn được cười khổ, nàng cho là mình thành thực hơn hấn, nhưng càng ngày càng thân cận với hấn, nàng không lạnh lùng được nữa rồi, đêm qua trong lòng tức giận, không kiềm được, đã nghĩ phải làm tổn thương hấn mới tốt.

Một người gây tổn thương cho người kia, cũng tại vì người kia quan tâm nàng.

Đường Hà hôn nhẹ mặt hấn xin lỗi, một giây sau hấn mở mắt, có chút thấp thỏm, có chút kích động, “Tiểu Hà...”

“Chàng đã tỉnh còn giả bộ ngủ?” Nàng hôn nhẹ mặt hấn, “Lời ta tối qua không cần để trong lòng, ta tức giận, không kiềm chế được mà nói những lời quá đáng.”

Trong nháy mắt đã bị chữa khỏi, thì ra hẳn khinh địch như vậy, hẳn muốn hỏi, tình cảm nàng nông sâu ra sao, lại không dám hỏi. Giờ phút này trong lòng hẳn nhảy nhót, lại có chút đau khổ, cho nên nói thật nhẹ, “Lời của nàng ta nghĩ cả một đêm... Cho ta chút thời gian, được chứ?”

Đường Hà gật đầu, “Được.”

Đêm qua, Từ thị trở về phòng trong cơn giận dữ, liên tục cắn nhằn thê tử Tam nhi cái này không tốt, cái kia không tốt, quở trách hồi lâu, phát hiện nàng có mấy thứ thật sự làm không tốt, cuối cùng khàn giọng, ngã ngồi trên giường, than thở thật lâu, “Ông trời ơi, biết rõ sáng tinh mơ đào củ từ gây ra nhiều chuyện như vậy, thì ta mặc kệ, các người thích đào lúc nào, thích người nào đào thì đào.”

Chu lão im lặng hồi lâu, lửa giận bị nhi tử khơi mào đã lắng xuống, “Thật ra cũng không có chuyện gì, Tiểu Hà đúng là người cần cù chịu khó, từ đầu đến cuối ta cũng chưa nghe con bé viện cớ nửa câu.”

Từ thị nghĩ một chút, cảm thấy thật giống như vậy.

“Chuyện này đến đây chấm dứt, sau này bà khỏi phải nhắc lại.”

Ban đêm họ vẫn mơ hồ nghe được phu thê Nam Sinh cãi vã, hai lão nhân lẫn qua lộn lại không ngủ được, ngày hôm sau trong lòng còn suy đoán, ngược lại sáng sớm chỉ thấy nhi tử con dâu hòa thuận như thường, không có bộ dáng xa cách, không khỏi giật mình.

Đường Hà như ngày thường, vẫn an trường bối, nụ cười nàng vẫn sáng rõ thản nhiên. Chính là trong lòng Từ thị vẫn giữ lại hai phần mất hứng, không thừa nhận cũng không được, con dâu là một bộ dáng tươi cười thân thiện.

Có câu nói ‘không chìa tay đánh người khuôn mặt tươi cười’, bà vốn định sáng sớm nói vài lời hà khắc, nhưng trước sau không nói nên lời. Nhưng chuyện này cứ bỏ qua như vậy, bà có chút không cam lòng. Vì vậy mặt xầm xì, không đáp lại lời Đường Hà.

Chu lão một bên khuấy tay huých huých lão thê mình, ám hiệu bà trước lúc ra khỏi phòng đã nói thế nào, mình cười hỏi con dâu, “Tiểu Hà, hôm qua làm mệt, tối hôm qua có ngủ ngon không?”

Đường Hà cười, “Con còn trẻ, làm việc một ngày không vấn đề gì, tối qua con ngủ rất ngon.”

Ngon cái gì, rõ ràng cãi nhau với nhi tử ta. Từ thị phẫn nộ, nghĩ muốn hỏi rõ không phải là việc nên làm, hỏi thế sẽ muối mặt lắm, vì vậy dưới gầm bàn đạp nam nhân mình một cước.

Chu lão đau, bị thê tử trừng, đành phải ho khan một tiếng, lúng túng mở miệng hỏi: “Nam Sinh, tối hôm qua con và Tiểu Hà cãi nhau?”

Bị hỏi câu này, phu thê hai người đang ăn cháo bị sặc, Đường Hà tròn mắt, quả nhiên nàng đánh giá thấp cha mẹ thời đại này, việc con cái mà cũng quan tâm đến mức này sao?

“Không có ạ.” Đường Hà rất nhanh cười tươi nói, “Chúng con đùa giỡn thôi.”

Chu Nam Sinh nhìn thê tử một cái, cúi đầu ho khan mấy tiếng che dấu.

Đường Hà nói dối không chớp mắt, Dương thị so với nàng còn lợi hại hơn, nàng ta như ngày thường, rất quen mà thân mật tiếp lời, cười nói: “Cha, người nhìn hai người bọn họ xem, thỉnh thoảng chàng nhìn ta, ta xem chàng, tình cảm tốt vô cùng, chính là ‘phu thê đầu giường gây lộn cuối giường hòa’, không phải sao?”

Nàng pha trò xong, tất cả mọi người cùng nở nụ cười.

Đường Hà cũng mỉm cười.

Không thể không nói, đại tẩu nàng thật là một người kì diệu, tẩu ấy có chút ích kỷ nhỏ mọn, có chút gian xảo, nhưng không khó chung đụng, bởi vì tẩu ấy luôn tươi cười với mọi người. Tỷ như chuyện hôm qua, mọi người biết rõ tẩu ấy lừa, nhưng tẩu ấy có thể lựa lời tươi cười, không ai có thể chán ghét.

Ít nhất đối với Đường Hà mà nói, nàng không ghét chị em dâu như vậy.

Dương thị có thể giả vờ để xung đột không phát sinh, Đường Hà cũng vui vẻ phối hợp.

Nội tâm nàng ổn định, trách cứ đối với người nhà chồng là chắc chắn, nhưng nàng chưa từng nghĩ trở mặt thành thù đối với bất cứ thành viên nào trong gia đình này, hòa bình chung đụng luôn tốt hơn khó xử, không phải sao?

Từ thị nhìn hai con dâu vừa nói vừa cười, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Sáng nay trước khi ra khỏi phòng, chu lão tha thiết dặn dò bà, “Không nên bày ra mặt lạnh với Tiểu Hà, nếu không cũng không cần nhìn mặt Nam Sinh nữa.”

Mặc dù bà không cam lòng, mới vừa rồi xị mặt, đã bị lão cha đảo mắt qua vài lần.

Bà suy nghĩ trong lòng một lúc, ho khan vài tiếng, quay đầu nhìn Đường Hà, cố gắng nặn ra vẻ mặt thân thiện, “Tiểu Hà, con định lúc nào về nhà mẹ đẻ?” Vẫn có chút không được tự nhiên, Từ thị lại ho khan vào tiếng nữa, “Thịt khô ta đã gói kỹ cho con, đặt trong phòng bếp, còn có chút ít rau dưa trong rổ, lúc đi con nhớ mang theo.”

“Vâng.” Đường Hà đáp, “Cám ơn mẹ.”

Đường Hà cười, nụ cười thoải mái, sáng rõ, thản nhiên vẫn làm cho người ta thích.

Đường Hà đã là người nhà này, giày vò con bé làm nhĩ tử phiền lòng, cần gì chứ.

Hôm nay, người một nhà đều làm bộ như ngày hôm qua không xảy ra chuyện gì, thái độ Đường Hà không thay đổi chút nào, nếu như mình cố ý làm khó con bé, đây không phải tỏ vẻ mình nhỏ mọn sao?

Phiền muộn trong lòng Từ thị cứ vậy mất đi hơn nửa.

Người nhà mẹ đẻ Từ thị nói bà thiên vị, nói bà mềm lòng, đúng là không sai, loại tính cách này có khi không tốt, nhưng chỗ tốt cũng không phải không có.

Từ thị đột nhiên nhớ lại chuyện đại sự, “Đại tẩu, hôm qua Đông Sinh dẫn con đi lang trung chưa? Thế nào rồi?”

Dương thị đang cười, nhất thời lúng túng, nàng do dự một lúc, “Lang trung nói không sờ được hỉ mạch,” bản thân mình cũng hơi thất vọng, “Rõ ràng cảm giác giống với lúc mang thai Khoai Tây oa...”

Chuyện trên người nữ nhân nói trên bàn cơm không tốt, chẳng qua mặt Dương thị như đưa đám, Từ thị ngoài thất vọng còn có chút tức giận. Bây giờ nghĩ lại, hôm qua thê tử Đại nhi không phải tìm cớ lười nhác thì là gì?

“Đoán chừng con ăn quá no nên mới muốn nôn,” Từ thị lạnh mặt nói, “Sau này ăn ít một chút.”

Chu lão nhìn phu thê Đại nhi đang cầm mặt vào chén cháo, thầm than một hơi, “Mẹ hài tử, đừng nói nữa, chuyện con cháu không gấp được.”

“Ta có thể không vội ư, nhà chúng ta chỉ có mỗi Khoai Tây oa thôi.”

Khoai Tây oa biết điều, đang cầm thìa húp cháo, nghe được tên mình, đẩy chén nhỏ chỉ còn lòng đỏ trứng tới trước mặt Từ thị, “Bà nội, ăn trứng đi.”

“Khoai Tây oa ngoan,” Từ thị sờ sờ đầu cháu ngoan, “Con ăn đi.”

Lòng đỏ trứng không dễ ăn nha. Khoai Tây oa miệng lăm bắm, dùng muỗng nhỏ đâm đâm trứng gà.

Ai, Từ thị than thở, tiểu hài tử thật tốt, càng nhiều càng vui vẻ.

“Còn hai người các con nữa,” bà quay sang nói với phu thê Tam nhi, “Đã thành thân mấy tháng rồi, sao còn chưa có tin gì?”

Chu Nam Sinh liếc mắt nhìn thê tử, lạnh nhạt nói: “Con sẽ cố gắng.”

Đường Hà bị sặc.

Từ thị hài lòng gật đầu, lại nhìn về phía tiểu nhi tử, “Bác Sinh, còn con nữa...”

“Mẹ,” Chu Bắc Sinh bắt đắc dĩ, “Ngay cả thê tử con còn chưa có, sinh con có quan hệ gì đến con?”

“Tại con chưa cưới thê tử nên ta mới thúc dục!” Từ thị hăng hái, đang định thuyết phục nhi tử, Chu Bắc Sinh gơ tay đầu hàng, “Mẹ, đầu xuân năm sau có cuộc thi, chờ con thi xong hãy nói, được không?”

Người một nhà đang ăn, Chu lão gia tử đặt chén trong tay xuống, nói: “Trước khi các con đi, ta có chuyện muốn nói.”

Lão gia tử nhìn lướt qua con dâu và hai cháu dâu, quay sang nói với tiểu tôn tử đang húp cháo, “Bắc Sinh, con nói ị người một chút, vì sao nói ‘không hoạn quả, hoạn không quân’?”

Chu Bắc Sinh hoảng sợ nhìn ông nội. Chu Nam Sinh cúi đầu, tay cầm chén sững sờ.

Từ thị cho là lão gia tử kiểm tra bài học của nhi tử, vội thúc giục hẳn, “Ông nội đang chờ con, mau nói đi.”

Chu Bắc Sinh bất đắc dĩ nhìn mẹ mình, lời của ông nội rõ ràng là muốn nói ẹ mình nghe, chẳng qua không biết, ông nội ám chỉ chuyện hai cháu tử hay là ám chỉ cả chuyện khác.

Chu Bắc Sinh cười cười, dùng lời đơn giản giải thích: “Mẹ, ông nói lời này, ý là một người đối với người, đối với chuyện thì phải công bằng. Không thể đối với một người tốt, một người kia không tốt, đồ đạc cũng vậy, không thể cho người này nhiều, người kia ít.”

Từ thị một lúc lâu mới hiểu, nhất thời mặt đỏ bừng. Chu lão có chút ngượng ngùng.

Bọn tiểu bối cúi đầu giả bộ bề bận nhiều việc.

Chu lão gia tử nhàn nhạt mở miệng nói: “Nói ta cũng đã nói tới đây, cha mẹ Đông Sinh, sau này các con làm việc phải chú ý hơn.”

“Về phần tiểu bối các con, nghĩ thử xem có phải người thân một nhà không, có phải một cái dây thừng bện lại không, có hướng một chỗ dùng sức hay không.”

“Ta và cha mẹ các con cố gắng kiếm một phần gia nghiệp, hôm nay các con mới được ngồi chỗ này mà ăn ngon, hiện nay giao cây gậy cho các con, các con nên đồng tâm hiệp lực, cố gắng để cuộc sống trôi qua bình yên, vui vẻ.”

Mấy tiểu bối đồng thanh trả lời, Chu lão gia tử phát tay một cái, để bọn họ tự tản đi làm việc.

Phong ba lần này, mọi người đều nhất trí cho vào quên lãng.

Đường Hà về nhà mẹ để bận rộn giúp hai ngày. Mùa đông lạnh, Chu thị sống một mình cô đơn, rốt cục bị thuyết phục dọn sang nhà Đường lão ở.

Đường Hà hết lời khuyên cha mẹ không nên làm nhiều ruộng như vậy, nhưng lão phu phụ hai người cảm thấy ‘nông dân không làm ruộng còn có thể làm cái gì? Ăn cái gì?’

Lý thị đuổi Đường Hà trở về, bà lo lắng khuê nữ ở đây quá lâu, người nhà chồng mất hứng, khuê nữ mình lại phải khổ sở.

Tháng giêng càng ngày càng gần, trên dưới Chu gia bận tới mảy mòi mắt. Lão gia tử cũng bắt tay hỗ trợ thu hàng trong viện, Đường Hà biết chữ, phản ứng mau, được đến cửa hàng hỗ trợ bán hàng. Việc nhà dần dần biến thành Từ thị trông nom.

65. Chương 65

Mọi người bận rộn thu xếp, một năm âm lịch sắp qua, rốt cục có thể nghỉ ngơi một chút, người một nhà mặc quần áo mới, trên bàn có cá có thịt, hà bao bọn nhỏ cũng nhồi đầy kẹo.

Khí trời càng thêm lạnh, đồng ruộng càng thêm trống trải, mọi người ngồi vây quanh lồng sưởi, lửa than vừa lúc nướng khoai lang, khoai sọ, củ từ, mọi người nghe đồ ăn bốc ra mùi thơm, nói chuyện phiếm.

Ba mươi tết, ban ngày Chu gia bán hàng, đường phố vắng vẻ, nhà giàu trấn trên đã sớm bái tế đốt pháo. Chu lão phát bao lì xì cho Tổng chương quỹ, cho ông nghỉ đến rằm tháng giêng, hai người tạm biệt, chúc nhau may mắn. Chu lão dặn dò nhi tử đóng cửa hàng. Đường Hà ở cửa hàng giúp đỡ mấy ngày, chuyện đã xong xuôi, lúc này cũng dọn dẹp ngay ngắn hàng hóa, lại tính toán mang đồ tết đã gói kỹ về nhà. Thu dọn

xong, ba người lên đường trở về, không khí đậm đà hương vị tết, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn, ba người đi không tới nửa canh giờ đã về đến nhà.

Trong nhà đã chuẩn bị xong cơm tất niên, mấy ngày trước Từ thị mua được hơn chục con gà béo của người trong thôn, Chu Đông Sinh cắt tiết một con, tiết gà từ cổ chảy xuống đầy một chén, sau khi làm sạch lông và lòng, thịt gà được bỏ vào trong bát tô, kết hợp với một miếng thịt heo và củ từ, ướp gia vị xong xuôi, cho vào hầm cách thủy. Từ thị một bên rửa rau, bao gồm các loại mộc nhĩ, măng, hành, tỏi, rau thơm, ớt, cắt thành sợi nhỏ dài, đặt trong chén. Cuối cùng bà mổ một con cá chép to, lấy hết ruột cá ra, bỏ vào nồi làm dầm đường cá.

Chu Bắc Sinh mấy ngày trước đã bắt đầu cắt giấy đỏ viết câu đối. Nhà bọn họ hai nơi mới cũ nhiều phòng, cần nhiều câu đối, cộng thêm một ít thân tộc cũng mời hần hỗ trợ, hần dứt quãng viết mấy ngày mới gom đủ. Nội dung câu đối nguyên nghĩ phải viết mới mẻ độc đáo chút ít, nhưng mà người nông dân nguyện vọng rất thuần phác, đi qua đi lại cũng chỉ ‘chiêu tài tiến bảo’, ‘xuất nhập bình an’... Mặc dù thất vọng, không thể phát huy, nhưng hần vẫn viết nghiêm túc, viết xong đưa cho thân tộc, hôm nay hần và Đại ca mang thang dán lên hai bên cửa đường sảnh, một người dán, một đứng ngó cao thấp nghiêng lệch, hai người hợp tác, rất nhanh dán xong. Chu Đông Sinh vác thang lên, gọi tiểu đệ cùng đi nhà cũ dán câu đối.

Chu lão gia tử để con cháu mang lư hương trên bàn thờ hai nơi đường sảnh ra ngoài sân, rửa sạch tro bụi trong lư hương, sau đó ông và cháu trai ngồi cạnh đồng tro bới tìm tiền đồng. Khoai Tây oa mỗi lần tìm được một đồng, hoan hô một tiếng, chỉ chốc lát, trên mặt đất đã đầy một đồng nhỏ tiền đồng.

Lão gia tử thấy bé cao hứng, hào phóng hứa hẹn, “Trong hương tro còn nhiều tiền đồng, nếu con tìm được thêm thì tất cả đều là của con.”

Khoai Tây oa cao hứng, không cần đến gậy gõ, hai bàn tay ngấn trực tiếp mò vào trong đồng tro, một chút một chút mà sờ khắp nơi, cuối cùng xác định không còn tiền đồng, bé vòng chân qua đồng tiền đồng trên đất, “Đều là của con!”

Đường Hà nghe lão gia tử dặn bé ôm tới một đồng rơm, nghe lời tiểu oa nhi, không khỏi bật cười, “Khoai Tây oa có thật nhiều tiền nha, cho thăm thăm một đồng đi!”

Khoai Tây oa xoay tròn hai mắt, suy nghĩ một hồi, biết điều gạt đầu, đưa cho nàng một đồng, “Thăm thăm, cho người.”

Đường Hà cười, sờ sờ mái tóc mềm mại của tiểu oa nhi, “Tiền đồng vẫn còn tro bụi, để thăm thăm cầm đi rửa cho sạch sẽ nha!”

Khoai Tây oa sung sướng gạt đầu, Đường Hà cầm một chậu gỗ lấy nước, lấy một nắm tiền đồng bỏ vào rửa, bởi vì tiền đồng chôn ở trong lư hương một năm, bị ánh nến hương tro hun sấy, có mấy đồng tiền bị hun đen rửa không sạch. Khoai Tây oa không thèm để ý những thứ này, đứng một bên mong đợi, chờ Đường Hà rửa sạch, lau khô tiền đồng, cất vào trong hà bao. Bé xách theo hà bao chạy đến phòng bếp hiến vật quý cùng bà nội và mẹ.

Tiểu hài tử hoạt bát có khí thế, lão nhân tự đáy lòng cũng vui vẻ, lão gia tử coi trọng cháu, gọi ba cháu trai tìm đá lửa đốt rơm, rơm cháy hết chỉ còn lại một đồng tro đen. Lão nhân lại bảo cháu trai bỏ tro vào trong mấy lư hương, mình thì trịnh trọng chôn tiền đồng mới trong lư.

Lư hương một lần nữa lại được đặt trên bàn bát tiên. Hương và nến được đốt và cắm trong lư, ánh nến và khói hương tỏa lên, dần dần hun lên câu đối ‘thiên đích quân thân sư’ dán trên tường.

Hai bên bàn bát tiên bày một cây cần tu và cây mía vẫn giữ nguyên lớp áo ngoài. Gà béo và thịt heo, củ từ đã chín, được bày ở trong mâm đặt giữa bàn. Dưa, dao nhỏ, dưa và trái cây, bánh chưng cũng sắp xếp đầy đủ chờ tế tự.

Trời vẫn sáng, người một nhà tập hợp đầy đủ, chia ra ở chờ đường sảnh, thiên địa, từ đường để lạy tế thần tiên tổ tông, mỗi người tự cầu cho riêng mình, sau đó đốt pháo vài lần, đốt tiền vàng. Một loạt trình tự đã xong, lễ vật lạy tế được bưng về phòng bếp, Chu Đông Sinh chặt gà thành miếng nhỏ, đùi gà giữ lại, cho hài tử nhỏ nhất nhà ăn.

Đường Hà giúp sắp cơm, lấy chén bát. Trời lạnh, cháo gà ninh kỹ trong nồi, rau cỏ, nấm, khoai tây cắt miếng nhỏ đặt trong giỏ xách chờ cho vào nồi.

Từ thị tự mình xuống bếp, làm mấy món rang, lúc này tất cả mọi người đã ngồi bên mâm, Khoai Tây oa ngửi được mùi thơm dấm đường cá, đứng ở cạnh bàn nhìn cái khay đựng món ăn không chớp mắt.

Đường Hà và Dương thị lấy cơm vào chén ọi người, món ăn đã đầy đủ. Người một nhà ngồi một chỗ ăn cơm tất niên.

“Năm nay là một năm tốt.” Lão gia tử cầm đũa trước, nói, “Cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt, ta hi vọng sang năm sẽ tốt hơn.”

Mọi người mỉm cười ứng hòa.

“Ăn đi, ăn thoải mái đi, có ăn có uống, đây chính là cuộc sống náo nhiệt.”

Ăn cơm xong, sắc trời tối xuống, người lớn muốn đón giao thừa, Khoai Tây oa đi theo chơi đùa một trận, không đo được với đồng hồ sinh học, gục trong ngực Dương thị ngủ thiếp đi.

Đến gần nửa đêm, Từ thị dẫn con dâu đi thắp nhang đèn, người một nhà lạy thiên địa tổ tông một lần nữa. Chu lão dẫn ba nhi tử, đem pháo trúc trong gói giấy buộc vào bốn cái que, bốn người nhất tề đốt pháo trúc, đi vòng quanh nhà mình, trước sau tòa nhà đều vang lên tiếng pháo trúc.

Những nhà khác đồng thời vang lên âm thanh đốt pháo.

Cả thôn trang đều vang lên âm thanh của pháo, rất nhanh bầu trời thôn trang đều tràn ngập mùi pháo, mùi khói bụi.

Đường Hà bị lỗ tai núp sau lão gia tử, mẹ chồng và đại tẩu. Cho dù năm ngoái Đường Hà đã trải qua nhưng vẫn không có thói quen. Trong sân thỉnh thoảng bắn vài xác pháo lên người làm cho nàng kinh hãi nhảy lên.

“Mẹ, con về phòng tránh một chút.” Nàng lớn tiếng nói bên tai Từ thị, bất kể bà có nghe được hay không, mình vội vàng chạy về phòng. Tránh vào đường sảnh không an toàn, phụ tử bọn họ có thể đi vào.

“Ôi, nhìn gan thỏ này.” Từ thị lắc đầu, hướng đi nơi pháo nổ nói với thê tử Đại nhi, “Hưởng hưởng lượng lương, hồng hồng hỏa hỏa.” Bà lớn tiếng nói, nói cho trời đất nghe, nói ình và người nhà nghe.

Lão gia tử chống quải trượng đứng ở cửa hiên, trước cửa khói mù mịt, bị sắc đến ho khan, lắm bầm tự nói, “Khư cự nghênh tân (bỏ cái cũ, đón cái mới), ngày tốt của lão Chu gia còn ở phía sau đây.”

Chu gia phụ tử bốn người chia đôi đốt pháo, muốn đến nhà cũ đốt, Từ thị dẫn Dương thị bưng đồ cúng tế cùng đi. Đường Hà nghĩ đến phải đi qua nhiều nhà đốt pháo dày đặc như vậy, da đầu tê dại, cuống quýt xua tay không chịu đi.

“Tam ca,” Chu Bắc Sinh trên đường đi có chút ngạc nhiên nói, “Thê tử huynh sợ pháo.”

“Không có lớn nhỏ gì hết, gọi là Tam tẩu.”

“Tẩu ấy sợ pháo,” Chu Bắc Sinh lặp lại, “Ồ, làm sao giống tiểu hài tử quá.”

Chu Nam Sinh nheo mắt nhìn hấn, “Lúc bé đệ cũng sợ.”

“Hiện tại đệ không sợ.” Hấn giơ pháo trong tay lên, “Để cho Tam tẩu tự mình đốt mấy chuỗi, vài lần như vậy, sẽ không sợ nữa, đệ cũng luyện như vậy đó.”

Lúc này trong thôn vẫn còn vang lên âm thanh pháo trúc, hai huynh đệ sợ nói không nghe được, thanh âm đều rất lớn, Dương thị cũng nghe rõ lời bọn họ, không khỏi cười nói, “Nữ nhân không giống với nam nhân các đệ, sợ pháo bắn vào người. Ta so với Tiểu Hà khá hơn một chút, đứng xa xem mọi người đốt pháo, nếu để cho ta làm, nghĩ đến pháo trúc bắn vào người, ta đã thấy đau rồi.”

Từ thị nghe con dâu nói rất đúng, lên tiếng cắt đứt bọn họ, kể lại chuyện năm xưa của mình. Đêm giao thừa ồn ào náo động, bà và Chu lão sống hơn nửa đời người, mấy chục năm cuộc sống, không thể không hiểu rõ an ổn hạnh phúc xuất hiện trước mặt.

Đường Hà nhận được hai đại hồng bao. Một bao là Chu lão gia tử cho, nói là tiền lãi cửa hàng kiếm được, tất cả đều có công, phân ôi người một phần nhỏ. Đường Hà mở tiểu hà bao nhìn, ước chừng hai lượng bạc.

Một phần khác là Chu lão và Từ thị cho, khoảng nửa lượng bạc vụn.

Chu Nam Sinh cũng giống nàng, nhận được hai bao lì xì, bao thứ nhất nhiều lắm, có tận năm lượng bạc.

Hộp gỗ nhỏ lại trả về tay Đường Hà, “Ta kiếm tiền, nàng quản tiền, thiên kinh địa nghĩa.”

Đường Hà thích hẳn ở điểm này, không nhịn được hôn nhẹ hẳn.

Năm mới người người hỉ khí quá mức nồng nặc, gặp mặt đã nói chúc mừng phát tài. Khoai Tây oa sáng sớm nãi thanh nãi khí theo chân bọn họ đòi tiền lì xì. Đường Hà cười híp mắt đưa cho bé tiểu hà bao đựng mười đồng tiền, Khoai Tây oa mở ra nhìn, hoan hô một tiếng chạy đi.

Đường Hà cười híp mắt, Chu Nam sinh bị nhiễm vui mừng của nàng, trong lòng rất cục tích đầy đủ dũng khí, hẳn mở miệng nói, “Tiểu Hà, chúng ta cũng sinh một đứa đi?”

Thấy Đường Hà ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hẳn, hẳn không nhịn được, có chút lấp bắp giải thích: “Nàng đối với Khoai Tây oa... Đối với cháu gái đều rất nhẫn nại, ta cảm thấy nàng thích hài tử...”

Đường Hà gạt đầu, “Ta thích vô cùng.”

“Vậy tại sao nàng nói không cần...”

Đường Hà khoát tay, cắt đứt lời hẳn, “Lúc nào ta nói không cần?”

“Ta chỉ cảm thấy hiện tại ta mới mười chín tuổi, ít nhất phải hai mươi tuổi mang thai mới được.”

Chu Nam Sinh để xuống tảng đá treo cao trong lòng, rồi lại không cam lòng lắm bầm nói: “Thời điểm mẹ ta mười chín tuổi đã sinh hạ Đại ca ta.”

Đường Hà bắt đắc dĩ, hai năm đến hai tám tuổi mới là độ tuổi sinh đẻ tốt nhất.

“Thật ra chàng để ý đến lời ta nói đêm hôm đó, phải không?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Chu Nam Sinh do dự một lúc, gạt đầu thừa nhận, “Nếu như chúng ta có hài tử, ta sẽ giống như nàng... Cho con toàn bộ yêu thương, coi như ông bà nội nó có thích cháu trai cháu gái khác hơn... Ta sẽ đền bù nhiều hơn, sẽ không để con phải thương tâm khổ sở.”

Đường Hà yên lặng nghe hẳn nói xong.

“Cha đã nói chờ một hai năm nữa ta hiểu được tình hình, sẽ cho ta làm chương quỹ, đến lúc đó nhà vẫn tích góp bạc chung thì tiền công của ta cũng không ít. Ta sẽ để thê nhi sống thật tốt.”

Đường Hà cười, tiến lên ôm trượng phu mình, hôn nhẹ hẳn, “Ta tin tưởng chàng.”

“Chẳng qua chàng chưa nghĩ đến, hiện tại tiền công tại cửa hàng chàng kiếm được nhiều nhất, nếu như chàng tiếp tục như vậy, Đại ca Đại tẩu chàng có thoải mái không?”

“Hơn nữa chuyện làm ăn, không thể bảo đảm cả đời đều phát đạt. Coi như cửa hàng vẫn làm ra nhiều tiền, không phải còn có một Bắc Sinh sao.”

“Nơi này có một vạn nhất, vạn nhất đệ ấy thi không đậu, không đi học, đệ ấy có tham dự đến việc của cửa hàng không? Nếu như tham dự, một cửa hàng nhỏ nhỏ, có thể gánh được mấy huynh đệ chàng sao?”

“Ngày đó ta nói, chuyện của chàng chàng tự mình nghĩ, chính là nghĩ lời này ta không nên nhắc nhở, do ta nói, rất giống chia rẽ kích bác quan hệ người một nhà.”

66. Chương 66

Lần này Đường Hà và Chu Nam Sinh nói chuyện không thống khổ.

Kiếp trước Đường Hà là người nhìn xa trông rộng, nàng nhìn bản chất sự việc so với Chu Nam Sinh càng thêm rõ ràng. Tình trạng trước mắt của Chu gia cố nhiên tốt hơn so với nông hộ khác, nhưng chẳng qua

khá hơn một chút mà thôi, một cửa hàng nhỏ chẳng lẽ có thể chống đỡ ba gia đình huynh đệ bọn họ không lo áo cơm? Huống chi tuy là huynh đệ thân tình, cũng có thời điểm ý kiến không đồng nhất, huynh đệ không thể tính sổ công khai, ngược lại vì thân tình mà lại mai phục tai họa ngầm.

Kiến thức Chu Nam Sinh so với thanh niên nông thôn bên cạnh nhiều hơn chút, mơ hồ hiểu thê tử nói có đạo lý, nhưng kiến thức của hắn trước mắt có hạn, trên phương diện tình cảm, hắn càng tin tưởng cửa hàng nhà mình sau này càng ngày càng lớn, tiền kiếm được đủ để con cháu chi tiêu, có một ngày tiểu đệ làm quan, huynh đệ bọn họ sẽ không có tranh chấp. Đường Hà hay lo lắng vợ vẫn, chuyện đó sẽ không phát sinh.

Đường Hà hiểu rõ Chu Nam Sinh, hiểu biết của Chu Nam Sinh khác xa so với nàng. Vì vậy nàng cũng chỉ nói một chút rồi ngừng lại, cười nhẹ một tiếng, không có chấp yêu cầu trương phụ lập tức hiểu chuyện ngay.

Người nông dân bận rộn một mỗi một năm, thán giêng là thời gian nhàn hạ hiếm có.

Chu gia trước mừng bẩy tháng giêng không ra cửa hàng làm ăn, công việc nhà bọn họ ít hơn so với nhà bên cạnh, chỉ có một chút việc nhà, Đường Hà và Dương thị chia sẻ, nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đối với Đại tẩu này, Đường Hà hơi cảm thấy thú vị. Kiếp trước nàng không có cơ hội gặp được người như vậy: Người lùi một bước, ta tiến một bước, người không nhường bộ chút nào, ta cũng không ngoan cố chống chế, ngược lại thuận thế lui về phía sau, bất kể trong lòng tẩu ấy có khó chịu hay không, ít nhất trên mặt lúc nào cũng cười híp mắt, không có chút bộ dáng để bụng nào.

Dương thị bất động thanh sắc, chủ động ôm đồm chuyện nhà, Đường Hà lúc này giúp nàng trêu chọc Khoai Tây oa, tựa như dụ dỗ Đào Đào, kể cho bé nghe chuyện cổ tích. Dĩ nhiên đồ nước tiểu, tưới rau vẫn là Đường Hà làm.

Đường Hà không phải là tính cách so đo, chuyện nên làm nàng vẫn làm. Nàng và Dương thị chưa từng bộc phát cãi vã, sau này cũng không có ý định bộc phát. Chu lão và Từ thị, lão phu thê hai người nhìn thấy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Duy trì một đại gia đình, để âu thuận biến mất không phải là chuyện dễ dàng gì.

“Thê tử Tam nhi làm việc không tệ,” Chu lão nói với bạn già, “Trước kia ta cảm thấy Đại tẩu có chút tâm nhãn, lại chịu để khuôn mặt tươi cười với người, sau này đối với chị em dâu nhịn không được tính tình khó chịu. Hôm nay vừa nhìn, Tam tẩu lại càng tính tình hiếm có, ta thử nghĩ một lần, thật đúng là chưa từng nghe con bé nói một câu nặng lời. Tam nhi thật là cưới đúng người.”

Từ thị cho là ông ‘ý hữu sở chỉ’, trên mặt có chút ngượng ngùng, năm trước bà đã nói với người nhà mẹ đẻ tình huống Trương Xuân Giang, Từ lão cảm thấy hôn sự này không có lợi gì, có chút không muốn, Từ thị hận, mắng ca tẩu cháu thông suốt, cuối cùng vẫn là bà đi nhìn Trương Xuân Giang, cảm thấy có thể, cố gắng chủ trương với Châu Nương, định ra cửa hôn sự với Trương Xuân Giang. Hôm nay đại thế đã định, Từ thị thở phào một cái, cảm thấy cuối cùng đã tháo xuống một tảng đá lớn.

“Không cảm không diếc không làm bà cô,” Chu lão nói, “Ta khổ sở, mệt mỏi cả đời, sau này cưới thê tử cho Bắc Sinh xong, nhiệm vụ đời này coi như hoàn thành. Bọn chúng mấy tiểu phu thê sống chung dưới một mái hiên, có gì va chạm để bọn chúng tự giải quyết đi, ta không có ý định quản, bà cũng không cần quản nhiều lắm. Chúng ta mất cả đời với bọn chúng, đã không làm bọn chúng thất vọng, nếu quan tâm nữa, bọn chúng còn ngại chúng ta xen vào việc người khác, không tốt.”

Từ thị do dự đáp: “... Được.”

Chu lão gia tử đối với Đường Hà cũng rất mãn ý, ban đầu hôn sự cháu trai khúc chiết, ông lo lắng nếu như hôn sự với Đường gia không được, khó tránh khỏi thông gia không thành lại thành kẻ thù, Từ gia mặc dù cần quấy, nhưng cũng là thân thích đứng đắn, nếu như Đường Hà không gả tới đây, vì danh tiếng Châu Nương, Nam Sinh nhất định phải cưới con bé. Lão gia tử khi nào thì chịu nổi thân thích như Từ lão và Từ Phúc Trự? Lão gia tử còn suy nghĩ đến vấn đề dưỡng lão của tiểu muội trước lúc lâm chung, cố gắng kết thông gia với Đường gia là lựa chọn tốt nhất, vì vậy ông tự ra mặt thuyết phục Đường Hà. Lúc ấy đã cảm thấy nha đầu này là một người thông minh. Hiện tại ở chung một mái nhà quan sát rất xuống, thấy nàng rất có chừng mực: Vì bản thân mình tranh thủ nhất định, có thể nhượng bộ đúng lúc.

Chu lão gia tử tính toán hồi lâu, cảm thấy ban đầu hứa hẹn chuyện ở riêng với Đường Hà, có chút khó giải quyết. Nhà ai không hi vọng toàn bộ ‘kỉ đại đồng đường’ mọi người tu cự đại phúc khí? Chu lão gia tử cảm thấy, ông vẫn còn sống được nhiều năm, chuyện ở riêng chưa đến trước mắt, tạm thời cứ để đấy đã. Huống chi cứ nhìn việc trước mắt, coi như ở riêng, Đông Sinh một phòng, Nam Sinh một phòng, cuộc sống trôi qua không quá kém. Chỉ có Bắc Sinh... Chu lão gia tử mặc dù kí thác kỳ vọng với hắn, cũng mơ hồ hiểu nếu như hắn thi không được, mất cao hơn đầu, không thích ứng được với cuộc sống hoa màu, cuộc sống có thể trôi qua không suôn sẻ, đến lúc đó chính là trường bối truyền thụ tư tưởng làm hại hắn.

Lão gia tử tìm đến cháu trai út, hỏi: “Bắc Sinh, đầu xuân chính là thi phủ thử, con nắm chắc mấy phần?”

Loại vấn đề này thật khó trả lời, nếu nói không nắm chắc, cố gắng của mình và người nhà bỏ ra được coi là gì? Nếu nói nắm chắc lớn, lại có cuồng vọng, đến lúc không được, mặt mũi để ở đâu đây? Chu Bắc Sinh chần chờ hồi lâu, chỉ có thể thấp giọng đáp: “Con sẽ cố gắng hết sức.”

“Hết sức là được.”

Ban đầu Chu Nam Sinh ở nhà cũ, sau khi thành thân không ở đó nữa, Đường Hà sợ phòng ốc lâu không ai ở tan hoang, thỉnh thoảng qua quét dọn, kiểm tra tường có dấu hiệu thủng, nứt hay không.

Nhà cũ yên tĩnh cũ kỹ, chính là phòng ngoài qua một trận gió, khe hở trên mái le lói vài ánh mặt trời sẽ rơi đầy bụi bẩn.

Đường Hà rất thích nơi này, chân tường nhiều năm rêu xanh, trong khe tường cây dương xỉ run rẩy, dưới xà ngang đường sẫm, tổ chim yến bỏ trống, song cửa gỗ khắc hoa, nàng đều thích.

Mấy ngày nay mặt trời ấm áp, Đường Hà thường mang ghế ra sân phơi nắng, mượn bút lông đã bị Chu Nam Sinh dùng gần hỏng, chấm nước trong thùng, ngồi trong sân, lấy đá phiến trơn bóng làm giấy, chống cổ tay luyện chữ.

Thời điểm Chu Bắc Sinh đến, nhìn thấy cảnh tượng nàng đang ngưng khí luyện chữ. Chữ viết bằng nước, một thời gian sẽ ngấm vào trong đá, không thì cũng bị mặt trời chiếu đến bốc hơi, nhưng điều này cũng để Chu Bắc Sinh thấy nàng viết chữ như gà bới.

Hắn không nhịn được “Xì” một tiếng.

Đường Hà sớm biết hắn đứng một bên, không tính để ý hắn, tiếp tục nghiêm túc, tiếp tục viết xuống.

Chu Bắc Sinh đợi một lúc, không thấy nàng lên tiếng chào hỏi, không thể làm gì khác hơn là chủ động hỏi: “Tam tấu, Tam ca đâu?”

“Sang nhà Ngũ cụ bà cách vách xin hai chén nước gạo nóng.” Đi một lúc rồi, đoán chừng bị lão nhân lôi kéo nói chuyện đầu đầu rồi.

Loại chuyện này không phải nữ nhân nên đi sao? Chu Bắc Sinh hé miệng, lại ngậm lại. Tam ca hắn căn bản rất tốt với thê tử, quả thực chả giống ai.

Hai người không nói, cứ như vậy trầm mặc.

Đường Hà tự giác luyện xong định mức một ngày, thu hồi thùng gỗ và bút lông, chuyển từ ghế nhỏ sang ghế băng lớn, thư thư phục phục đọc một quyển ‘Sơn Thủy du ký’.

Chu Bắc Sinh càng chờ càng phiền não, Đường Hà tự tại làm cho hắn bị đè nén, không nhịn được châm chọc nói: “Tam tấu, sách này tấu đọc hiểu sao?”

Đường Hà để sách xuống, nhìn hắn một cái.

Nàng cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhiều năm rồi nàng không chung đụng với thiếu niên cuồng vọng phản nghịch, chọn lựa phương pháp không để ý đến bọn họ là biện pháp không thích hợp sao?

“Cầm lấy.” Nàng đưa sách cho hắn.

Chu Bắc Sinh không giải thích được, “Làm gì?” Hắn nhận lấy.

“Mở sách ra, bắt đầu từ tờ thứ nhất đi.”

Đường Hà bình thần thuật lại, cho dù văn tự du ký nói nửa văn cổ, nhưng kiếp trước nàng kinh nghiệm đi thi vô số, cộng thêm cường độ công việc huấn luyện, không phải tán dương nhưng mà trí nhớ nàng đã đọc qua là không quên được, làm cho nàng đối với sự vật tạo thành một loại ấn tượng kiểu ngắn kéo: Chỉ cần xem qua, khi cần nhớ lại, thời điểm trình bày, trí nhớ trong đầu nàng giống như mở ngăn kéo, lấy đồ ra là được.

Sách du ký văn phong hào phóng, màu sắc đẹp đẽ, lời cuốn ngoạn mục, Đường Hà đã đọc hai lần rồi, nàng tự nhận lần này thuật lại ít nhất được bảy tám phần.

Chu Bắc Sinh đợi nàng nói xong, đã ngây dại.

Đường Hà đứng lên. Chu Nam Sinh đi nhà Ngủ cụ bà quá lâu, nàng định đi tìm hần.

“Chờ một chút!” Chu Bắc Sinh xiết chặt quyển du ký, gọi nàng lại, “Tẩu... Làm sao làm được?”

“Đọc hai lần thì nhớ chứ sao.”

“Tẩu? Không thể nào...” Chu Bắc Sinh càng thêm giật mình, hôm nay hần bị vấn đề ông nội hỏi làm tâm tình sa sút, vốn là muốn tâm sự, trò chuyện với Tam ca, kết quả hiện tại bị Tam tẩu làm cho kinh ngạc. Hần tự hỏi hần đọc hai lần còn không có biện pháp nhớ hết một quyển sách, thì ra là ngày thường hần được khen đều là giả dối sao? Kỳ thật hần không bằng một phụ nhân?

Đường Hà nhìn sắc mặt biến ảo của hần, thở dài, “Bắc Sinh, Tam ca đệ nói đệ vừa vào học, chính là người nổi bật trong đám đồng môn, bản thân đương nhiên có tư cách kiêu ngạo, đệ cảm thấy phụ nhân chúng ta không có kiến thức, nhìn không thuận mắt có phải không? Chỉ là ta cảm thấy, một người không thể tất cả mọi thứ đều xuất sắc được, tỷ như Đại tẩu nấu cơm ngon, ta đào củ từ nhanh, không phải chuyện này đệ không sánh bằng chúng ta sao? Mỗi người tập trung tinh thần vào việc khác nhau, đương nhiên am hiểu không giống nhau, không thể so sánh với nhau được. Sau này ta hi vọng đệ không bởi vì ta không đi thi khoa cử mà khinh thị ta. Nếu không cuộc sống thật không thoải mái, cũng làm mệt mỏi tình cảm Tam ca đệ dành cho đệ, không phải sao?”

Nếu là thường ngày, Chu Bắc Sinh không nghĩ nàng có thể nói ra đạo lý lớn này, hoặc là nghe, cũng thẹn quá hóa giận. Chẳng qua hôm nay hần bị kinh hãi, không tự chủ lắm bắm nói: “Tẩu biết không chỉ là đào củ từ...”

Coi như trong lời nàng có dưỡng khí, không chỉ đọc hai lần mới có thể thuộc lòng du ký, trí nhớ này, thật sự khó nói được. Minh ngày cả phụ nhân nông thôn cũng không bằng, còn nói gì đến khoa cử đây?

Đường Hà nhìn hần sắc mặt xanh đen, biết hần chấn kinh quá lớn, trong lòng bất đắc dĩ, sử dụng chiêu số ‘người lợi hại ta còn lợi hại hơn, sau này người khỏi huyện náo lớn lối’, nàng cũng có chút ngượng ngùng.

67. Chương 67

Chu Bắc Sinh lấy từ trong thư phòng vài cuốn sách, trước mặt hần, Đường Hà lại học thuộc lòng một lần nữa.

Đường Hà năng lực nhớ rất tốt, đọc một quyển sách thời gian lâu chỉ mơ hồ nhớ được, nhưng lập tức đọc lại luôn lúc đó thì có thể nói trôi chảy, vì vậy yêu cầu của Chu Bắc Sinh không làm khó được nàng. Đường Hà chọn trong đồng sách một quyển tiểu thuyết ít thấy, ít chữ mà nội sinh động chí quái, biểu diễn trí nhớ được rèn dũa qua nhiều lần thi cử cho Chu Bắc Sinh.

Chu Bắc Sinh sắc mặt càng thêm xanh đen.

Lễ mừng năm mới tháng giêng, người người hưởng lạc bữa bãi, chỉ có hần vì phủ thủ gần ngay trước mắt, cho nên trước sau như một ngủ trẻ dậy sớm khổ luyện. Hai lần trước thất bại, trong lòng hần lưu lại bóng ma, cuộc thi mùa xuân lần này hần không dám nói mình nắm chắc trong tay. Hôm nay ông nội hỏi thăm, trên mặt tha thiết hi vọng, hần cũng không thể để người thất vọng, chuyện này làm hần cực kỳ phiền muộn trong lòng.

Thuở nhỏ mọi người nói hần có thiên phú, tiên sinh cũng khen hần nhiều lần. Chẳng qua hần chỉ xuất sắc so với đồng môn mà thôi. Ngày thường hần không rõ điểm này, nhưng kinh nghiệm sau hai lần phủ thử, tự nhiên sẽ hiểu ý tứ ‘nhân ngoại hữu nhân’.

Chính là Tam tẩu mình, nếu như sinh ra là thân nam nhi, trí nhớ tốt như vậy, đọc thi thư, người bên cạnh lại chả khen một tiếng ‘có thiên phú’ sao?

Chu Bắc Sinh chậm rãi ngồi vào một bên ghế, vô lực nhìn mặt đất xuất thần.

Đường Hà than thở, thường ngày Chu Bắc Sinh cư xử với nàng không tính là khách khí, nàng mặc dù hiểu không cần phải so đo cùng thiếu niên, nhưng có thể có lúc thực sự phiền não, rất muốn đả kích hần.

Hôm nay không phải là đả kích xảy ra vấn đề rồi sao.

“Đệ không muốn tiếp tục đi học nữa.” Chu Bắc Sinh đột nhiên nói, “Lần thứ ba phủ thử nếu như không có hi vọng... Đệ cần gì phải đi ắt thể diện... Trí nhớ của đệ cũng không sánh bằng tẩu.”

Trí nhớ tốt như vậy trừ ‘tiên thiên’ bồi dưỡng còn có ‘hậu thiên’ khó khăn tu luyện mới có nha thiếu niên!

“Đệ so với ta làm cái gì, ta không thi khoa cử, hướng chỉ trừ học thuộc lòng, để cho ta làm thơ viết văn ta làm không nổi.”

Chu Bắc Sinh hoài nghi nhìn nàng, “Nếu tẩu chịu gắng sức, nhất định là một tài nữ...”

Đường Hà bật cười, kiếp trước nàng là một tài nữ không sai, nhưng cũng chỉ giống kiếp này làm việc, ăn ngủ mà thôi. Một người học đông học tây, không có gì ngoài hai mục đích, một là kiếm sống, hai là đẹp yên nội tâm. Cuộc đời này nàng là nữ nhi nhà nông, lại gả làm thê tử nông phu, đương nhiên bản lãnh của nàng là trồng trọt. Về phần cầm kỳ thi họa các loại, trong kinh nghiệm sinh tử nàng đã không cần chút ít kỹ nghệ để kiêu ngạo rồi.

“Đệ tức giận vì không bằng ta hay lo lắng sau này gặp phải thất bại?”

“... Cả hai,” Chu Bắc Sinh buồn buồn đáp, “Đệ cảm thấy con đường phía trước khó khăn.”

Có lẽ cảm thấy nói với nàng trong lòng quá lúng túng, Chu Bắc Sinh đứng lên muốn đi, “Tam ca đi lâu như vậy còn chưa về, đệ không đợi được, đi trước đây.”

Trung nhị thiếu niên quả nhiên mất tự nhiên. Đường Hà gọi hần lại, nói: “Bắc Sinh, nhà ta còn một mẫu củ từ chưa đào, nếu không đệ đi đào đi.”

“... Cái gì?”

“Đệ không đi học, dĩ nhiên sẽ phải làm việc nhà nông.” Đường Hà cười dài nói, “Trước tiên đệ đừng nói với mọi người không đi học, cứ thử làm việc nhà nông thử xem, làm không được có thể đổi ý, lằng lẽ không tiếng động tiếp tục đọc sách, không phải tránh cho cha mẹ lo lắng sao?”

Đây là châm chọc hay tính kế? Chu Bắc Sinh tức giận, vẫy vẫy tay áo bước ra cổng.

Chu Bắc Sinh một tay cầm mấy miếng bánh, một tay cầm một chén trà đang bước vào cửa, hai huynh đệ suýt nữa đụng vào nhau.

“Bắc Sinh, ơ kìa...” Chu Nam Sinh không thể gọi lại đệ đệ, nghi ngờ hỏi thê tử, “Bắc Sinh sao vậy? Không phải tới tìm ta sao? Làm sao buồn bực không lên tiếng đã đi?”

“Đệ ấy vừa tiếp nhận khai sáng tâm hồn.” Đường Hà nhận lấy chén trà, thử nhiệt độ thích hợp, uống một hớp lớn, thoải mái than thở, “Thật ngon.”

Chu Nam Sinh không hiểu lời thê tử, nhìn nàng không muốn tiếp tục giải thích, đành đưa bánh cho nàng, “Ngũ cụ bà bảo ta mang cho nàng, bánh nhà họ năm nay làm rất ngon.”

Vậy mà Chu Bắc Sinh lại ra ruộng đào củ từ thật.

Trong nhà ăn cơm trưa, Từ thị tìm quanh nhà cũng không tìm được người, cho là hắn có việc ra ngoài, không kịp về ăn cơm trưa, vì vậy không nghĩ gì, người một nhà ăn cơm trưa xong, không tản đi mà ngồi trong sân phơi nắng, nói chuyện phiếm.

Chu Bắc Sinh lão đảo gánh một gánh củ từ vào sân. Ông quần đang xắn cao, hai chân dính bùn, giẫm trong giày cỏ còn chưa rửa sạch, hắn thẳng đờ người, vừa bước vào đến cổng viện, tựa như vô lực, lập tức ngồi chồm hổm, bỏ quanh gánh xuống.

Người một nhà đều giật mình nhìn hắn.

“Bắc Sinh, con đang làm gì vậy?” Từ thị cuống quýt tiến lên nhận lấy đòn gánh, chạm đến tay tiểu nhi tử, bị nhiệt độ lạnh như băng làm giật mình, “Tay con đóng thành băng rồi.”

“Đào củ từ tới trưa, có chút lạnh.” Chu Bắc Sinh dậm chân một cái, hai tay chà sát lẫn nhau sưởi ấm, kết quả xoa xoa, bùn khô từ lòng bàn tay rơi xuống, “Con mới đào được một nửa, còn dư lại chiều con đào tiếp.”

Từ thị cực kỳ đau lòng, “Đứa nhỏ ngốc này! Một ít củ từ là ta bảo cha con giữ lại, qua ngày mười lăm đào tặng cho họ hàng! Cho dù muốn đào, cũng không cần con đào.” Vừa nói đông dài vừa kéo hắn đến phòng bếp, tự mình cầm chậu gỗ lấy nước nóng cho nhi tử rửa tay rửa chân.

Trên lò vẫn luôn đặt nồi nước nóng, giảm bớt thời gian nấu nước, Chu Bắc Sinh rửa sạch chân tay, hơi trên lòng sưởi một lúc, rồi cục tay mới ấm lên.

Dương thị hâm nóng đồ ăn bưng lên bàn, gọi hắn tới ăn.

Chu Bắc Sinh dưới ánh mắt nhìn chăm chú của cả nhà, vùi đầu vào ăn.

Hắn dùng thời gian bằng nửa thời gian giải quyết cơm trưa thường ngày, thỏa mãn bụng bát đĩa xuống, “Đại tẩu, hôm nay tẩu nấu ngon hơn so với ngày thường.”

Dường thị cười, “Đồ ăn ta làm giống mọi ngày, xem ra đệ rất đói mới cảm thấy ngon hơn ngày thường.”

Từ thị thấy vậy đau lòng, “Con nhìn con xem, đào củ từ, đến cơm cũng chẳng chú ý ăn.”

Chu lão đợi hồi lâu, giờ mới có cơ hội hỏi nhi tử: “Con làm gì mà tự nhiên lại ra ruộng? hôm qua ta thấy con ngồi trong thư phòng ôn luyện mà.”

Chu Bắc Sinh sắc mặt bình tĩnh đáp: “Đọc không nổi nữa, muốn đi làm chút việc cho giải tỏa đầu óc.”

Chu lão còn muốn nói chuyện, Chu lão gia tử khoát tay ý bảo ông đừng hỏi nữa, mình mở miệng hỏi: “Buổi chiều con còn muốn xuống ruộng?”

Chu Bắc Sinh đang định trả lời, Từ thị đã xen vào, “Đừng đi nữa, thiên hàn địa đông, Bắc Sinh sao làm được đây, con ngoan, ở nhà ngoan ngoãn ôn tập bài học nha?”

Chu Bắc Sinh hồi tưởng lại cảm giác đứng trong ruộng lạnh thấu xương, không nhịn được rung mình. Chẳng qua hắn vẫn nói: “Không phải mẹ nói muốn giữ cây củ từ đến sau mười lăm mới đào sao? Nhà chúng ta có khác nào nhà nông đâu? Chiều con đi làm tiếp.”

Chu lão gia tử dừng lại vài giây, mới lên tiếng: “Không cần giữ đến mười lăm, con muốn đào, chiều cứ tiếp tục đào đi.” Nói xong chống quải trượng bước đi.

Từ thị mặc dù đau lòng, nhưng không làm trái lời lão cha được, không nói được nhi tử, không thể làm gì khác hơn là lo lắng suông. Những người khác càng không có cách nào.

Chu Bắc Sinh nghỉ ngơi một lúc, lại gánh quang gánh ra ruộng.

Thời tiết này trong ruộng không có nhiều việc nữa, người trong thôn ban ngày cũng không xuống ruộng, chỉ chạng vạng mới ra vườn hái rau làm cơm tối. Thấy Chu Bắc Sinh một người trong ruộng, đều có chút kinh ngạc, chào hỏi Chu Bắc Sinh, Chu Bắc Sinh mặc dù đáp trả, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ vùi đầu vào làm việc.

Người trong thôn trở về, đi qua nhà hắn, hỏi Từ thị: “Thư sinh ca nhà bà đang làm việc nhà nông, sao lại thế?”

Từ thị không có tâm trạng nói chuyện phiếm, ứng phó qua loa. Minh lại chạy ra ruộng, khổ công khuyên nhủ từ đi về nhà. Chu Bắc Sinh bị bà làm phiền mấy lần, vừa lạnh vừa phiền, “Mẹ, người cứ tìm con nói chuyện, trời tối con làm sao đào xong đây!”

Từ thị sợ hấn đào không xong, trời tối còn muốn tiếp tục đào, không thể làm gì khác hơn là về nhà. Chẳng qua cũng không làm được việc gì, cách một lúc, bà lại ngóng cổng viện, nói dông dài: “Sao vẫn chưa trở về? Đứa nhỏ này sao tự nhiên lại muốn làm việc đây?”

Dương thị lặng lẽ hỏi nam nhân: “Đệ đệ chàng sao vậy?”

Chu Đông Sinh kỳ quái, “Ta cũng không hiểu nổi.”

“Ôi, thật là mặt trời mọc phía tây, từ khi ta vào cửa Chu gia đến giờ, đây là lần đầu tiên thấy tiểu thúc làm việc nhà nông.”

“Khi còn bé đệ ấy đã làm việc rồi,” Chu Đông Sinh nhớ lại, “Khi đệ ấy bốn, năm tuổi cũng giống chúng ta, giúp một chút việc vặt. Sau trong nhà cuộc sống dần dần tốt hơn, đệ ấy được đi học, cha mẹ không để đệ ấy làm nữa.”

“Thư sinh ca khi nào làm được đây, chàng chờ xem, đệ ấy chỉ hăng hái được một ngày mà thôi.”

Đường Hà cũng nghĩ như vậy, hài tử đi học đều cảm thấy vất vả, khó khăn, nhưng khổ như vậy cũng không giống với việc tay chân, thân thể mệt mỏi trực tiếp. Huống chi hai người khác biệt, không chỉ ở cường độ lao động, người trước có hoàng kim ốc làm hi vọng, người sau thì ngày qua ngày, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ. Chu Bắc Sinh khổ công đọc sách thánh hiền mười mấy năm, một lòng một dạ muốn làm rạng rỡ tổ tông, hấn muốn thể mà tự nhiên buông tha mới là lạ.

Qua nhiên, buổi tối Đường Hà nấu nước nóng trong phòng bếp, Chu Bắc Sinh tìm nàng nói chuyện.

“Tam tẩu, hôm nay đệ đào xong củ từ rồi, ngày mai đệ tiếp tục đọc sách, đệ hiểu ý tứ trong lời tẩu nói rồi, người nhà cực khổ làm việc nuôi đệ ăn học, đệ không thể dễ dàng buông tha.”

Đường Hà bận rộn bị củ hành hạ, không ngẩng đầu lên nói với hấn: “Tốt, đệ cố gắng lên.”

Chu Bắc Sinh hít sâu một cái, đè nén nói: “Tẩu có cần nói cho có lệ vậy không?”

Đường Hà bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn hấn, làm động tác nắm tay, “Cố gắng lên!” Sau đó cúi đầu tiếp tục chiến đấu với củ hành.

“Tẩu...”

Chu Nam Sinh chờ nước rửa chân không thấy đâu, tìm đến phòng bếp, nhìn bộ dáng hai người giằng co, không khỏi kỳ quái, “Sao thế?”

Đường Hà thấy cứu tinh, vội vàng nhờ hấn giúp, “Củ hành cháy khói quá, xông chết ta rồi...”

“Ta đến đây,” Chu Nam Sinh bảo nàng đứng dậy nhường cho hấn, hấn thuận thực xếp củ, rất nhanh lửa bốc lớn. “Lần sau nàng đừng nhét nhiều củ như vậy, chờ cháy rồi mới từ từ cho thêm củ.”

“A, ta phát hiện ra nói đơn giản hơn so với làm rất nhiều.”

Chu Bắc Sinh đứng thẳng bất động một bên, nghe bọn họ người tới ta đi, chuyện mình cảm thấy trịnh trọng cũng không được người khác để vào trong mắt, hấn trầm mặc một lúc, thấp giọng nói: “Không phải là tẩu để cho đệ suy nghĩ rõ ràng sao...”

Chu Nam Sinh không hiểu đệ đệ, lấy ánh mắt hỏi thăm thê tử.

Đường Hà bất đắc dĩ, chỉ chỉ mặt mình, “Không phải hôm nay đệ nghĩ thông suốt rồi sao?”

Chu Bắc Sinh không nói lời nào.

“Chu Nam Sinh,” Đường Hà bất đắc dĩ, hỏi nam nhân mình, “Chàng nhìn xem trên mặt ta viết hai chữ đúng không?”

“Chữ gì?”

“Thành khẩn!” Đường Hà nói như đinh chém sắt, lại quay đầu nhìn về phía Chu Bắc Sinh, “Thư sơn hữu lộ cần vi kính, học hải vô nhai khổ tác chu. Tiếp tục cố gắng đi tiểu thúc.”

Chu Bắc Sinh bực mình bước đi.

Chu Nam Sinh hỏi thê tử, “Bắc Sinh đột nhiên ra ruộng, là nàng bảo sao?”

“... Cứ xem như thế đi,” Đường Hà cười nói, “Không nghĩ tiểu tử này vẫn cứng đầu lắm.”

“... Tiểu Hà.” Chu Bắc Sinh bắt đắc dĩ nhìn nàng, “Nàng chỉ lớn hơn Bắc Sinh một tuổi mà thôi, không nên dùng giọng đại nương nói chuyện.”

Chu Bắc sinh đến chỗ ông nội, thành khẩn nói bản thân mình chùn bước.

“Không phải con không làm được việc nhà nông,” thiếu niên nói, “Hôm nay con ở trong ruộng, đột nhiên nhớ lại ngày bé, thời điểm ngày mùa phải đi cắt lúa, con về nhà nằm trên mặt đất ất, mẹ kéo con dậy, nói khí lạnh ngấm vào người sẽ bị ốm, lúc ấy con còn muốn ngã bệnh để không phải làm việc.”

“Hôm nay con mới phải khổ như thế.”

“Nhưng nếu con không đi học, thì thật có lỗi với người nhà vất vả làm việc.”

Lão gia tử nhìn cháu trai nhỏ nhất, thở dài một hơi, nói: “Con cố hết sức là được.”

68. Chương 68

Đầu năm tháng giêng, Chu Tây Tú và trượng phu đưa hài tử về nhà mẹ đẻ.

Phu thê Từ thị sớm đã mong đợi hai người bọn họ, cho cháu ngoại trai bao lì xì. Dưa và trái cây, đồ ăn vặt đã chuẩn bị từ sáng sớm. Gần đến buổi trưa, một nhà Chu Tây Tú mang theo con gà và đồ tết khác trở lại, người Chu gia sớm nhận được tin, đang đứng chờ ở cổng viện, xa xa trông thấy bọn họ, Chu lão vội vàng bảo Đại nhi: “Đông Sinh, đốt pháo.”

Thân nhân gặp nhau náo nhiệt, hỉ khí tràn trề.

Chu Tây Tú đứng hàng thứ hai, thời điểm nàng chưa xuất giá Từ thị trông nom nàng không nhiều lắm, đợi nàng ra cửa gả cho người, Từ thị và hai con dâu thân mật có hạn, nên hết sức nhớ nhung nữ nhi của mình, hôm nay gặp nhau ngày tết, còn có tiểu oa nhi gọi mình bà ngoại, tâm Từ thị giống một khối đường nóng, mềm đến độ muốn tan chảy. Vừa thấy người, bà vội vàng ôm cháu ngoại trai vào trong ngực, gọi ‘tâm can bảo bối’ không ngừng. Đến khi mọi người đến đường sảnh ngồi xuống, Chu lão gia tử ngoắc ngoắc mắt trai, bà mới để tiểu oa nhi xuống đất.

Chu lão gia tử cho cháu trai một tiểu hà bao đựng tiền lì xì, tiểu oa nhi nài thanh nãi khí nói: “Cám ơn ông cố ngoại.”

Lão gia tử cười đến không khép miệng lại được, “Đứa nhỏ này thật biết điều, hiểu chuyện.”

Những người còn lại nhát nhát nói chuyện, chia ra phát tiền mừng tuổi cho tiểu hài tử.

Đường Hà nhìn tiểu bánh bao đã sớm thèm, thật vất vả mới chờ mọi người dời lực chú ý đối với hài tử, tự mình tránh ra một chỗ, tìm khe hở, ôm tiểu oa nhi vào trong ngực, hỏi bé: “Con tên gì?”

Tiểu oa nhi giòn thanh trả lời: “Con tên là Cà Rốt (Hồ La Bạc).”

Phu gia Chu Tây Tú họ Hồ, nàng nghe lời Chu gia lấy nhũ danh rau dưa, dạy nhi tử đọc thuộc lòng tên.

Đường Hà cười ngất.

Chu Tây Tú vừa nói chuyện cùng cha mẹ, vừa thả lực chú ý trên người nhi tử, lần này đúng lúc bọn họ nói, vội cười nói với Đường Hà: “Cà Rốt là tiểu danh, lấy lung tung, bé còn có đại danh, tên là Hồ Dũng Cảm.

Tiểu oa nhi nghe được tên của mình, lớn tiếng nói: “Mẹ nói tên con tốt, sau này lớn lên con sẽ làm anh hùng!”

Đường Hà không nhịn được hôn nhẹ bé: “Cà rốt cố gắng lên!”

Tiểu hài tử nghe không hiểu lời của nàng, nhưng cảm nhận được nàng gần gũi, chớp đôi mắt nhìn nàng, cũng học theo, hôn xuống gương mặt nàng.

Chịu không nổi! Đường Hà nhịn không được mạnh mẽ hôn bé vài ngum.

Tiểu oa nhi không chịu, “Nước miếng, nước miếng...”

Đường Hà ha ha cười lên, lại cố ý ướt át hôn môi bé, Cà Rốt thét chói tai đẩy nàng tránh ra, giống như viên đạn pháo vọt tới trước ngực mẹ mình, “Mẹ, mẹ hư, dính nước miếng lên mặt con.”

Mọi người đang nói chuyện nghe tiểu oa nhi tố cáo, Đường Hà mỉm cười, ngồi chồm hổm làm bộ muốn ôm bé vào trong ngực. Cà Rốt bị nàng chọc ghẹo, vừa cười vừa thét, chúi đầu vào trong ngực mẹ.

Thường ngày Chu gia chỉ có một hài tử là Khoai Tây oa, hôm nay lại thấy người lớn đều ôm Cà Rốt nói chuyện, Tam thẩm luôn thân mật với mình cũng vậy quanh đệ ấy nói chuyện, có chút tức giận, mình nhào tới trong ngực Đường Hà, “Thẩm thẩm ôm con!”

Khoai Tây oa bốn tuổi rồi, còn nhỏ, sức lực lại không nhỏ, Đường Hà bị bé bổ nhào đến, thiếu chút nữa ngã về phía sau, cúi đầu nhìn thấy bé cắn môi ủy khuất nhìn mình, không khỏi bật cười ôm bé, “Được, ôm ôm Khoai Tây oa.”

Người một nhà buồn cười nhìn hai người, Chu Tây Tú cười nói: “Hình như Tam tẩu rất thích hài tử.”

Dương thị cũng cười nói tiếp: “Đúng vậy, Tiểu Hà thích trêu chọc người, Khoa Tây oa ngày thường rất thích dính lấy muội ấy.”

“Thích thì mau mau sinh một đứa đi.” Từ thị đột nhiên nói xen vào.

Đường Hà gả vào Chu gia đã qua ba bốn tháng, Từ thị bắt đầu gấp gáp, nói gần nói xa, từ ám hiệu đến công khai.

Đường Hà mỉm cười, không nói tiếp.

Từ thị lại nói: “Cả Đại tẩu nữa, con sinh Khoai Tây oa đã ba bốn năm rồi, mau chóng hoài thai đi, trong nhà chỉ có mình Khoai Tây oa, vắng vẻ vô cùng.”

Dương thị xấu hổ cười, nàng cũng muốn mang thai, vấn đề hài tử không phải là hạt đậu mùa xuân, chỉ cần chôn trong đất tưới nước là có thể nảy mầm.

Chu Tây Tú cười, mở miệng nói: “Mẹ, con đang muốn nói với người, hôm kia lang trung bắt mạch cho con, Cà Rốt sắp có thêm đệ đệ.”

“Thật?!” Từ thị mừng rỡ, không mĩa mai hai con dâu nữa, lôi kéo tay nữ nhi hỏi han.

Chu lão gia tử và Chu lão cũng vui mừng nhường mảy. Chu Đông Sinh thẳng thắn, một chưởng vỗ lên lưng muội phu, ha ha cười nói: “Tốt, Hồ Đại Quý, thật là có khả năng!”

Hồ Đại Quý suốt nữa bị đánh nội thương, lặng lẽ tránh xa đại cữu ca một chút, ha hả cười nói: “Đâu có đâu có, như nhau như nhau.”

Đường Hà nhìn mọi người thân thiện nói chuyện, lại thấy hai tiểu oa nhi bị người lớn lạnh nhạt, mỗi tay dắt một đứa, nói rõ một tiếng “Con dẫn bọn chúng đi chơi”, sau đó dẫn người đi.

Dương thị vội vàng xin phép, “Con đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.”

Chu Bắc Sinh thấy mẹ mình lôi kéo tỷ tỷ, ông nội, cha, Đại ca và tỷ phu đang nói chuyện, có chút nhàm chán, lấy cùi chỏ đụng đụng Nam Sinh, nói: “Tam ca, đệ thấy huynh đôi mắt trông mong nhìn hai tiểu oa nhi, nếu không huynh học hỏi kinh nghiệm tỷ phu, để Tam tẩu mang thai sớm một chút?”

“Đệ nói lung tung gì đấy.” Chu Nam Sinh thấy ánh mắt mọi người nhìn sang, có chút lúng túng.

“Cũng không có kinh nghiệm gì,” Hồ Đại Quý trung thực nói, “Chính là tương đối cố gắng.”

Mọi người: “...”

Cho dù là người thân của mình, Chu Tây Tú vẫn đỏ mặt, “Hồ Đại Quý! Chàng nói linh tinh gì đấy?”

Sau một cuộc vui cười, Từ thị lại phiền muộn, “Lão Chu gia ta đời trước con cháu đều dễ dàng, hết lần này tới lần khác đến đời các con, Đông Sinh thành thân năm năm chỉ có một đứa, Nam sinh chả thấy đâu, ngay cả tin cũng không có!”

Chu Nam Sinh không nhịn được ủy khuất, “Mẹ, con và Tiểu Hà thành thân chưa đến bốn tháng...”

“Đây là chuyện đại sự, ngày đầu tiên thành thân đã phải ghi nhớ!” Từ thị vừa nói vừa than thở, “Ta đã nói với thê tử con vài lần về chuyện này rồi, con bé lại cười, hừ, lời của ta cha khác nào nước đổ lá khoai, hữu khư vô hồi đây!”

Ngày hôm sau, Đường Hà về nhà mẹ đẻ.

Người Đường gia cao hứng vô cùng, già trẻ lớn bé, hết người này đến người kia lôi kéo hai người bọn họ, nói xong hai người Đường Hà quai hàm đều mệt mỏi.

Trước khi đi, Lý thị dặn dò Tống thị lấy nửa con gà đã luộc sẵn đưa cho Đường Hà mang về, lại bảo Đường Đại Sơn dẫn Chu Nam sinh đi chọn đặc sản, mình thì lôi kéo Đường Hà vào phòng, đóng cửa lại hỏi nàng: “Trên người con đã có tin gì chưa?”

Đường Hà thấy bà thần bí nửa buổi, kết quả lại hỏi vấn đề này, có chút bất lực, “Vẫn chưa có.”

“Không thể vậy được,” Lý thị kỳ quái nói, “Các con trẻ tuổi, khí huyết vượng, hẳn phải rất nhanh mới đúng.”

Đường Hà gần đây bị hỏi đến phiền, giờ không nhịn được lẩm bẩm, “Con không muốn nhanh như vậy, chờ một hai năm nữa đi.”

Lý thị nóng nảy, “Đứa nhỏ ngốc, nữ nhân gả cho người ta nên sinh con sớm một chút, không sinh con làm sao có chỗ đặt chân ở nhà chồng?”

“Con cần đặt chân làm gì?” Đường Hà hỏi ngược lại, “Nữ nhân thành thân sau hai ba năm sinh con không phải là không có, chẳng lẽ Chu gia vì con hai năm không sinh con sẽ bỏ con? Năm nay con mới mười chín tuổi,” nói đến đây dừng một chút, sau mới tiếp tục nói, “Chậm thêm hai ba năm nữa là bình thường. Tình hình Chu gia con cũng nói thật với người, nuôi hai người ăn no không vấn đề gì, chẳng qua cũng chỉ nuôi mà thôi, nếu như muốn để hài tử sau này đi học, sợ là không thể.”

“Nếu như huynh đệ Nam Sinh muốn ở riêng, chàng một lão Tam, không giống lão Đại có danh phận, không giống lão Tứ có sủng ái, tài sản phân đến tay càng sợ không nhiều. Nếu như không tách ra, cuộc sống còn chật vật nữa, ba phòng hài tử nối tiếp nhau sinh ra, vừa bắt đầu chưa sao, chẳng qua đến lúc hài tử bốn năm tuổi, sẽ phân ra năm bảy loại, vài hài tử được đi học biết chữ, một số hài tử lại phải ra ruộng làm việc.”

“Chàng tự nguyện vì huynh đệ mình, nhưng con thì không được, con không vui khi con cái mình chịu khổ, dĩ nhiên bản thân hài tử vui lòng trồng trọt thì không nói, nhưng con không vui khi nó vừa bắt đầu đã bị tước đoạt những thứ nên là của nó.”

“Con muốn chờ một chút, ít nhất trong tay có đủ bạc hãy nói.”

“... Vạn nhất cha mẹ chồng con thích hài tử con hơn...”

Đường Hà cười, “Bà nội thiên vị Lục bá, đến đời chúng con, chẳng lẽ thích Đại ca con hơn đường ca sao?”

Lý thị nói không nên lời, lắc đầu, “Con tự có biện pháp, mẹ không nói được con, chẳng qua mẹ cảm thấy sinh con dưỡng cái mới đúng là thiên tính, người làm cha mẹ trên người sẽ có động lực, liều mạng làm việc cũng muốn cho hài tử thoải mái. Ý nghĩ của con đúng là điên rồ, lại cần phải mọi sự sẵn sàng mới sinh nhi tử. Cái gì mới gọi là mọi sự đã chuẩn bị sẵn sàng đây? Đối với một hài tử mà nói, không phải thiếu ăn uống, có cha mẹ thương yêu mới là cuộc sống đầy đủ.”

Lý thị thở dài một hơi, “Ta không nói nhiều, con về suy nghĩ đi.”

Hai ngày nay Chu Nam Sinh mấy phen gặp phải gió táp mưa rào về chuyện con nối dõi, ban đêm trên giường cùng thê tử, động tác khó tránh khỏi mấy phần kịch liệt.

Đường Hà bị hấn đụng, âm thanh đứt quãng, chỉ có thể vô lực vịn hấn, trong miệng ngâm nga, than nhẹ đứt quãng.

Sau khi kịch chiến, Chu Nam Sinh vẫn nằm trên người nàng, Đường Hà thở hổn hển, vòng tay ôm hấn.

“Tiểu Hà,” đầu hấn chôn trên hõm cổ nàng, “Ta muốn có hài tử, hài tử của hai chúng ta.”

Đường Hà ôm chặt hấn, không đón nhận lời hấn, ngược lại nói những lời khác, “Ta thích nhất thời điểm như thế này.”

“Ta cảm giác thời điểm này thân mật nhất, không phải chàng đang ở trong thân thể ta, mà là thời khắc ta ôm lấy thân thể chàng.”

“Mỗi lúc thế này ta đều ý thức được, chàng là người ta thân cận nhất, sau này chúng ta già rồi, chàng có thể gọi ta là lão thái bà, bởi vì ta nhất định gọi chàng là lão đầu tử.”

Chu Nam Sinh ngẩng đầu cười, không nhịn được đặt một nụ hôn lên mi mắt nàng, “Ta đây nghĩ không ra hình dáng Tiểu Hà khi đã già.”

“Chính là một lão thái bà tóc trắng, nhiều nếp nhăn chứ sao.”

Chu Nam Sinh tưởng tượng một chút, cười ha hả không ngừng, “Nàng già rồi ta vẫn thích.”

Đường Hà nằm dưới hấn, trong đêm tối một mình mỉm cười phì cười, thành khẩn hứa hẹn, mới bắt đầu luôn là chân thành, tình yêu lóa mắt nhưng ngắn ngủi, chỉ có tình thân gia đình, mới kéo dài mà ấm áp.

“Ta khát vọng có một hài tử, thơm thơm, mềm nhũn. Nãi thanh nãi khí gọi chúng ta là cha mẹ.”

69. Chương 69

Đường Hà muốn hài tử, nhưng nàng cảm thấy, sinh hài tử không chỉ đơn giản là mang thai, sinh ra, cho phần cơm ăn, lớn lên thế nào là chuyện của nó.

Phu thê trẻ tuổi, mười mấy tuổi làm cha mẹ cách nhìn hạn hẹp, sinh hạ hài tử, cha mẹ trẻ tuổi từ đó gánh nặng đè ép, phải ném con cho ông bà coi chừng, phu thê hai người cực khổ làm việc bên ngoài, thời gian tự mình dạy dỗ hài tử rất ít.

Vấn đề lớn nhất không phải là kinh tế khó khăn, nam nữ nông thôn mười mấy tuổi thành thân, tính cách còn chưa trưởng thành, u mê sinh hạ hài tử, chưa suy nghĩ đến vấn đề nuôi dạy hài tử thế nào, lại giống như tổ tông, giống như hàng xóm, thấy hài tử khóc rống, khó có kiên nhẫn hỏi thăm xoa dịu, phần lớn trực tiếp giận dữ đánh mắng. Hài tử sinh càng nhiều, cuộc sống ngày càng khó khăn, người lớn tính tình càng thêm táo bạo, hài tử mưa dầm thấm đất lớn lên, sau đó cũng thành thân sinh hài tử, táo bạo dường như cha mẹ.

Chu Nam Sinh chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa về chuyện này. Hấn trẻ tuổi, khát vọng sinh hài tử, không bằng nói đây là nhiệm vụ sau khi thành gia, tất cả mọi người làm như vậy, tất cả mọi người đều sống như vậy, tại sao hấn lại không?

Đường Hà biết cuộc sống không chỉ là như vậy, hài tử cũng không hấn chỉ như vậy, trong mộng nàng vẽ quá nhiều hình dáng hài tử, ngàn vạn lần tưởng tượng muốn yêu thương hài tử, vì con mà bỏ ra, vì con mà che mưa che gió, để cho con áo cơm không lo, khỏe mạnh vui vẻ lớn lên.

Bất kể nàng thích ứng tốt ở thời đại này, có thể không sợ hãi hè nóng bức, đông giá rét, ra ruộng làm việc, nhưng trong nội tâm của nàng, vẫn là một linh hồn thế kỷ 21, giữa nàng và Chu Nam Sinh có sự chênh lệch, không phải là số tuổi, mà là hai người không cách nào vượt qua khoảng cách tư tưởng.

“Ta xin lỗi.” Ban đêm Chu Nam Sinh ngủ say, Đường Hà lặng lẽ vẽ lại đường viền khuôn mặt hấn trong đêm tối, ôn nhu hôn nhẹ trán hấn, thấp giọng nói.

Ta thật xin lỗi, ta không cách nào giống người trẻ tuổi, yêu đương tình khiết nóng bỏng. Ta không cách nào giống người trẻ tuổi, đối với tương lai luôn nhiệt tình hi vọng. Ta thật xin lỗi ta không thể hồi đáp tình cảm và tín nhiệm ngang hàng cho chàng.

Ta thật xin lỗi, ta cho rằng bả vai chàng còn chưa đủ để che mưa chắn gió cho ta và hài tử.

Ta thật xin lỗi vì không thể nói thật với chàng, bởi vì ta đã già nua, ta không còn là thiếu nữ lần đầu yêu say đắm, ta không cách nào đối với người yêu không giữ lại chút nào, không cách nào kể hết việc lớn việc bé.

Chí thân chí sơ là phu thê, ý nghĩ chân thực của ta sẽ làm chàng bị thương, ta cũng không có biện pháp để chấp nhận, chỉ có thể giấu giếm lừa gạt chàng.

Đường Hà nói với Chu Nam Sinh, được rồi, chúng ta sẽ chờ hài tử đến.

Nàng bí mật tính toán cuộc sống, thông qua kiến thức liên quan, tận lực tránh thụ thai sớm.

Sáng sớm mừng bẩy tháng giêng, phu thê Từ thị trời chưa sáng đã thức dậy.

Lão phu thê hai người nói liên miên, rón rén làm việc. Chu lão dưới sự chỉ huy của thê tử, cắt tiết một con gà, lại đi nhóm lửa chưng nẫu.

“Không nghĩ ta mấy chục tuổi, con dâu cũng có hai đứa rồi, mừng bẩy tháng giêng con phải xuống bếp.” Chu lão cảm khái nói.

Từ thị “Xì” một tiếng, “Ông một năm nhóm lửa được một lần, oán trách gì. Ta từ trẻ đến già, cả đời đều phải dính đến củi lửa.”

“Lại nữa rồi,” Chu lão lẩm bẩm, “Lão bà tử từ sáng đến tối cần nhàn ngày xưa cực khổ.”

Đường Hà ban đêm ngủ không ngon giấc, rạng sáng mơ hồ nghe được tiếng động, rời giường ra cửa thấy phòng bếp có ánh sáng, đẩy cửa đi vào nhìn thấy cha mẹ chồng, lấy làm kinh hãi: “Cha mẹ, sao hai người dậy sớm vậy?” Đang nói chuyện người thấy trong nồi bốc ra mùi thịt gà, “Hôm nay có việc gì sao?”

“Mừng bẩy tháng giêng là ngày ra đời của đồng tiền.” Từ thị cười dài nói, “Cha con hai mươi mấy năm trước làm người bán hàng rong, nhà chúng ta hằng năm đều cúng ngày này.”

Dân quê phong tục đa dạng, Đường Hà không hỏi nhiều, xắn tay áo muốn giúp đỡ làm việc, “Trời con chưa sáng, cha mẹ đi nghỉ tiếp đi, có công việc gì cứ giao cho con là được.”

Từ thị lắc đầu, “Dậy rồi, không ngủ lại được. Gà trong nồi cũng sắp chín, con đợi đi theo chúng ta lạy một lạy.”

“Vâng.”

Chu lão lấy từ trong lò ra, lấy củ khoai lang vỏ cháy đen, lăn một củ đến trước mặt con dâu, “Tiểu Hà, ăn đi.”

Đường Hà cũng không từ chối, ngồi xuống ghế nhỏ, bóc lớp vỏ cháy đen bên ngoài, lộ ra thịt khoai nóng hổi phát tán mùi thơm, “Người đã thấy thêm!”

Từ thị và Chu lão hai người cũng bóc vỏ một củ, lúc này là thời điểm tắm tối nhất trước lúc bình minh, ngoài cửa gió lạnh gào thét, trong phòng bếp náo nhiệt, nhà bếp ánh lên một mảnh ấm áp, ánh lửa nhảy nhót, chiếu lên mặt người, khoai lang hương vị ngọt ngào, xua đi mùa đông rét lạnh.

“Thời gian bọn Nam Sinh còn nhỏ, ta và ông nội con ngày ngày dậy sớm, trong một năm chỉ có ngày này ta mới xuống bếp cùng mẹ con, mỗi lần thịt gà xong ta lại muốn về phòng ngủ tiếp, mẹ con không làm, chỉ huy ta xoay như chong chóng. Ta không có biện pháp, ta nói ta giúp bà nhóm lửa là tốt lắm rồi.”

“Trong lò củi cháy bùng bùng, ta ném vào trong đó mấy củ khoai lang, khoai sọ, sau khi nướng chín, ta và mẹ con bà một miếng, ta một miếng, thay phiên nhau ăn.” Chu lão cười ha hả nhớ lại.

Từ thị ngưng ngưng, “Xì” nam nhân một cái, “Nói những chuyện này làm gì.”

Từ mình cũng thở dài nhớ lại năm đó, “Khi đó chúng ta nghèo rớt mùng tơi, cha và ông nội con hai người đi hết thôn này đến nhà kia bán một chút kim chỉ, ngay cả cháo, bánh dày cũng không có, chỉ có thể nấu một bát khoai lang khoai sọ, cho bọn họ mang theo làm đồ ăn một ngày. Sau cha con nói với ta, ông ấy thấy vị khoai lang không ngọt, giống hệt vị phân làm ông ấy muốn phun ra.”

“Tình hình trong nhà tốt lên một chút, lão gia tử và ông ấy sống chết không chịu ăn khoai lang, khoai sọ nữa, chính là hai năm trước, cha con mới bằng lòng ăn hai miếng.”

Chu lão một bên cười hắc hắc, thấy Đường Hà ăn ngon, lại bới trong lò ra một củ khoai sọ, đẩy về phía nàng.

“Các con trẻ tuổi, khẩu vị tốt.” Từ thị không ăn nữa, cười dài nhìn Đường Hà, ánh mắt từ từ sáng lên trong ánh sáng, coi như ân cần, “Ta và cha con ăn cái đồ này đến chán ngán rồi, đều thấy không ra vị gì.”

Chu lão cũng cảm khái, “Chúng ta coi là tốt rồi, sắp già rồi còn có điều kiện chọn ba lấy bốn, bao nhiêu người sống cả đời, ngay cả thịt cũng không dính nổi vài lần.”

Đường Hà lẳng lặng ăn khoai, nghe hai lão nhân bùi ngùi chuyện xưa.

“Chờ chúng ta cưới thê tử cho Bắc Sinh xong, lại trông hai năm cho ba tiểu phu thê, thế là nhiệm vụ đời này của chúng ta hoàn thành rồi.” Từ thị nói.

“Đúng vậy.” Chu lão thêm củi vào lò, tiếp lời lão thê, “Sinh con dưỡng cái, cực khổ nuôi bọn chúng khôn lớn, lại xây tân phòng cho bọn chúng cưới thê tử, còn giữ lại một bãi gia nghiệp, giờ chúng ta có nhắm mắt, cũng không lần thất vọng tổ tông và con cháu.”

“Trước kia cuộc sống còn khổ, cảm thấy cuộc đời thật dài, không nhìn thấy phía trước,” Từ thị bùi ngùi nói, “Giờ sắp già rồi, quay đầu lại phát hiện cả đời thật ngắn, may nhờ chúng ta những việc nên làm đều làm được gần hết. Tiểu Hà, con và Nam Sinh khẩn trương lên, nhanh chóng sinh hài tử. Con người ấy mà, vừa mới bắt đầu đều thiếu tự giác, cần phải thành gia sinh hài tử, cái tự giác kia mới có thể bổ sung. Con chịu khổ vì cái gì đây? Không phải vì người nhà và hài tử sao? Có hài tử, khổ sở, mệt mỏi mới đáng giá.”

“...”

Những nhà khác còn đang hưởng thụ ngày tết nhân hạ, Chu gia từ mừng bầy đã muốn mở cửa hàng làm ăn.

Sau mừng bầy là lễ mừng mười tháng giêng, ban ngày trấn trên tổ chức lễ hội vui chơi, buổi tối thì tất cả thành trấn nông thôn đều múa pháo long. Đến mười lăm là tết nguyên tiêu, cả tháng giêng mọi người đi họ hàng, thăm bằng hữu, đi tối đi lui nhất định phải mang theo quà biếu, cửa hàng Chu gia mở cửa, làm ăn nhất định tốt.

Vì vậy, một ngày kia đã cúng mừng bảy tháng giêng xong, lúc ăn điểm tâm, Chu lão dặn dò Chu Nam Sinh ra cửa sớm một chút, “Tổng chương quỹ phải qua mười lăm mới tới đây hỗ trợ, một mình Nam Sinh đoán chừng bận bịu, Tiểu Hà, con đi theo hỗ trợ.”

Đường Hà vội vàng đáp: “Vâng.”

Dương thị nghe cha chồng an bài, vội vàng nhìn về phía nam nhân mình. Điểm tâm sáng nay là dùng cháo gà nóng và khoai bở, Chu Đông Sinh hùng hục ăn đến vui mừng, khi nào thì để ý đến ánh mắt của nàng. Dương thị tức giận, dưới gầm bàn một cước đá xuống chân hắn.

Chu Đông Sinh đầu, ngẩng đầu trừng thê tử, “Sao thế?”

Dương thị thấy hắn không tiếp thu được tín hiệu, cũng lười đón nhận lời hắn, tự mình cười nói: “Cha, người xem hôm nay trong ruộng cũng không còn việc, trong nhà cũng không có bao nhiêu chuyện, con và Đông Sinh đều nhàn rồi, để cho Nam Sinh và Tiểu Hà đi làm việc, hai chúng con thật không có ý tứ.”

Chu lão ngẩng đầu nhìn thê tử đại nhi, nói: “Các con cũng không thể nhàn rồi, hàng trữ trong nhà đã nhanh bán hết, lễ mừng năm mới không có người đến nhà cung hàng, con và Đông Sinh ăn xong, đi sang thôn bên cạnh một chút, xem xem có thu được hàng không.”

Dương thị không cách nào, không thể làm gì khác hơn là buồn buồn đáp ứng.

Ăn xong điềm tâm, phu thê Nam Sinh chân trước vừa ra cửa, phu thê Chu Đông Sinh chân sau cũng vội vàng đánh xe đi thôn bên cạnh.

Trên đường, Dương thị càng nghĩ càng không ra tư vị gì, dùng ngón tay chọc vào Chu Đông Sinh, “Ai, ta nói này, chàng không thể nói với cha một chút sao, để cho chúng ta và Nam Sinh đổi nhau, bọn họ tới thu hàng, chúng ta đi bán hàng?”

Chu Đông Sinh nghe lời của nàng, xem thường, “Chuyện này nàng quản quá nhiều, làm gì mà chả giống nhau?”

“Sao có thể giống nhau?!” Dương thị đề cao âm thanh, “Hai người bọn họ ngồi trong cửa hàng ngay cả hét cũng không cần hét, ngồi không cần hàng lấy tiền, gió thổi không tới, mưa rơi không đến, chúng ta dưới ánh mặt trời, đi hết nhà này đến nhà kia, nếu không phải không bán đồ, thì có khác gì người bán hàng rong đâu.”

“Nàng còn vậy sao, cùng là người một nhà, đều vì cửa hàng mà bận bịu, dù sao thu hàng ta làm quen rồi, nàng để cho ta đi bán hàng, ta làm không được.”

“Có gì mà làm không được?” Dương thị chỉ tiếc rên sất không thành thếp, ngón tay dí mạnh vào đầu nam nhân, hận không thể chọc thủng đầu hắn, “Không phải bán đồ sao, không phải nhìn cân lấy tiền sao? Ta không tin, theo lý mà nói, ta so với Tiểu Hà có thể nói được, để ta đi bán hàng, khẳng định bán được nhiều hơn so với muội ấy.”

“Không phải đơn giản như vậy.” Chu Đông Sinh lắc đầu, “Chúng ta cung hàng thực ra là cho phú hộ trấn trên và thương nhân huyện khác, phải xã giao với người ta, phải hiểu giá cả, hiểu cách nói chuyện, phải đứng được trước nơi đông người. Trước kia vừa bắt đầu cha đã để ta hỗ trợ, sau ta làm không được mới đổi lại công việc, nàng chỉ bán mấy con gà ấy tiểu tức phụ cũng không có ích gì.”

70. Chương 70

Sinh con dưỡng cái là thiên tính con người, nên để cho hài tử tới một cách tự nhiên, sau đó bỏ hết toàn lực ra, hay là tỉ mỉ chuẩn bị nghênh đón bọn chúng đến?

Đường Hà không phải không bị lời của Lý thị và Từ thị kích thích, ban đêm nàng trần trọc trở mình, trong lòng vẽ ra cảnh tượng hài tử, huyết mạch của nàng và tượng phụ, tượng tượng nó từ từ lớn lên, nàng cũng sẽ kích động hướng tới.

Hài tử với nàng là mơ ước, mà nàng mới tới nơi này, hoảng sợ vừa mới qua, nàng cần nhiều thời gian hơn, đối xử với mình thân nhiên, trung thành.

Mặc dù mừng bảy tháng giêng mở cửa làm ăn, nhưng người mua đồ chỉ là mấy hộ gia đình trấn trên, không tính là bận rộn.

Trong lúc ít khách, Chu Nam Sinh sẽ ra ngoài mua đồ ăn vặt cho Đường Hà. Trong đó có một loại tên là ‘bánh dày trắng’, là dùng gạo tẻ và gạo nếp giã nhuyễn, nắm thành nắm, bọc đường đỏ, đậu phộng ở giữa làm nhân bánh, ngoài vỏ dính một lớp bột đường mỏng, bánh dày trắng cảm giác mềm nhũn, thuần nhất, vừa mê vừa say, Đường Hà rất thích.

Còn có một loại tên là ‘bánh dày chiên’, là dùng bột gạo tẻ và một chút bột gạo nếp, nhào cho nở ra, ép thành tròn đẹp, sau đó cho vào chiên chín, lại ngâm vào nước đường đỏ nóng, rất ngọt, nếu như trộn thêm chút bí đỏ nhuyễn, ăn sẽ ngon hơn.

Mỗi khi Đường Hà ăn vui vẻ, Chu Nam Sinh ở một bên đều cười híp mắt nhìn nàng, vuốt vuốt tóc nàng, xúc động nói: “Ta nuôi một con heo con.”

Hắn vừa giữu cột nàng, vừa vui mừng mua nhiều đồ ăn hơn cho nàng. Lúc này chính là thời gian nhiều củ mã thầy, Chu Nam Sinh sang cửa hàng bên cạnh mua hai ba mươi cân, thời điểm không ai đến cửa hàng, phu thê hai người mang ghế ngồi trước cửa hàng, sưởi nắng. Chu Nam Sinh gọt sạch vỏ, Đường Hà ngồi ăn.

“Sắp thành heo rồi,” đôi khi hắn cảm khái, “Không sao, càng mập càng giống heo.”

Chính hắn cũng là một đầu heo, có khi nhìn bốn bề vắng lặng, hắn lấy tay đẩy hai lỗ mũi mình hướng lên trời, học tiếng kêu của heo, Đường Hà bị hắn chọc cười đến đau cả bụng.

Chạng vạng bọn họ đóng cửa hàng về nhà, người đi đường ít dần, hắn sẽ nghiêng gò má sang bên thê tử, dùng ngón tay chỉ vào mặt mình, Đường Hà nhận được chỉ thị sẽ hôn nhẹ hắn.

Đi vài bước, hắn lại nghiêng gò má, nàng lại hôn nhẹ hắn.

“Chàng càng lúc càng lớn mật,” Đường Hà nói hắn, “Bạch nhật tuyên dâm.”

“Ta không có biện pháp, ai bảo thê tử đáng yêu khả ái,” hắn cười hì hì nói, “Ta hận không thể biến nàng thành người tí hon, cho vào trong ngực chạy khắp nơi, một khắc cũng không rời.”

Mùng mười tháng giêng và mười một, trong cửa hàng công việc bù lu, bởi vì người dân muốn làm lễ đèn rước. Cả huyện thành đều trong không khí vui sướng.

Buổi trưa ngày mười một, Chu Nam Sinh không để ý làm ăn, nhờ hàng xóm để ý cửa hàng, đưa thê tử đến giữa đám người dạo chơi.

Đường Hà lần đầu tiên thấy tiết mục đặc sắc thế này. Nàng không hiểu, chỉ thấy ‘một tiểu hài đồng rất tự nhiên, đứng trên ngón tay người khác, mang theo cây dù hoặc quạt, trường mâu, đại đao, cung, tiễn, những dụng cụ này, mạo hiểm mà thần kỳ khó lường.

“Khi ta còn bé cũng rất hâm mộ!” Chu Nam Sinh phấn khởi nói, “Sau này chờ hài tử ta lớn, sẽ cho bọn chúng đi học, để cho bọn chúng ở ngày mười một tháng giêng biểu diễn một chút!”

Đường Hà sợ đến nói kéo bàn tay hắn qua che mắt, “Trời ơi, chàng xem tiểu hài tử đứng trên đóa hoa, có bị té không đây?”

Đại thúc đứng bên cạnh bọn họ cười ha ha, “Tiểu nương tử, lão hán ta hàng năm đều xem biểu diễn, chưa gặp ai té xuống cả, chính là tổ tông ta, cũng chưa ai nói có chuyện này.”

Đường Hà nghe được, nhìn trân trân, sau lại bị nhiễm không khí của mọi người, đi theo đội ngũ, “Rất đẹp.” Nàng cười nói với Chu Nam Sinh.

“Nàng cười lên thật đẹp.” Chu Nam Sinh cười sờ sờ gương mặt nàng, “Nàng vui vẻ là tốt rồi.”

Ngày này bọn họ chỉ mở cửa hàng nửa ngày, buổi chiều quay trở về nhà.

Ngày này là lễ đèn rước, trong thôn biểu diễn hí kịch và tặng đèn hoa đăng cho nhau.

Từ mấy ngày trước, người thu tiền trong thôn đi từng nhà thu tiền, nhà có bao nhiêu nam đinh sẽ thu bấy nhiêu, sau đó chuẩn bị cỗ mặn, đồ ăn do sư phó nấu bên cạnh từ đường, chất củi cháy lớn, dùng nồi to nấu đồ ăn. Mùi đồ ăn tràn ngập trong bầu trời thôn trang, các gia đình, nam nữ già trẻ biết bàn cơm đã dọn xong, đều chạy tới cạnh từ đường, dựa theo dòng họ, thân sơ, chia ra ngồi xuống, cùng nhau nâng chén, cùng hưởng thịnh yên.

Ăn xong cơm, người ta lại bắt đầu khua chiêng gõ trống lấy đèn hoa đăng treo ở từ đường, một đường châm ngòi pháo, một đường mang hoa đăng hình ‘hài đồng Phúc Thọ’ về từ đường từng gia tộc, sau đó treo đèn hoa đăng lên xà ngang lớn nhất của từ đường, chủ nhà sẽ ném gạo, dưa và trái cây vào đám người.

Cứ thế, một chiếc lại một chiếc, nhưng trắng niên trong tiếng chiêng trống và pháo trúc, treo toàn bộ đèn hoa đăng lên từ đường gia tộc mình.

“Năm nay Chu thị ta hoa đăng nhiều nhất, các con nhìn xem, trong từ đường treo một đoạn dài hoa đăng kia.” Chu lão gia tử ngữ điệu mang theo kiêu ngạo, một giây sau lại cảm thán, “Đáng tiếc không có một chiếc đèn nào của chúng ta, lần đốt đèn hoa đăng gần nhất là năm kia, lúc Khoai Tây oa mới chào đời.”

Từ thị cũng than thở, buổi tối bà dẫn hai con dâu và cháu trai đến gia đình mới sinh con trai uống rượu, tiền chúc mừng lấy ra càng ngày càng nhiều, bông lúa lấy về trong tay cũng càng ngày càng nhiều, sắc mặt của bà càng ngày càng xám đen, “Ai, lúc nào thì đến phiên người ta tới nhà ta uống rượu đây.”

Đường Hà và Dương thị hai mắt nhìn nhau, không cách nào đáp lời, hai người đến nhà nào đều vui đầu ra sức uống điem tửu.

Người trong thôn sinh con trai đều đi dạo qua đây, Đường Hà uống xong điem tửu cũng hơi say.

Ban đêm trong thôn múa Pháo Long, Chu Nam Sinh muốn dẫn nàng chui vào bụng rồng, xé râu rồng, kết quả nàng gò má đỏ rực, về đến nhà an vị trên ghế, đi không nổi, hần đành phải nửa dụ dỗ, nửa khuyên nàng trở về phòng, lúc này đội múa Pháo Long đến nhà bọn họ, tiếng pháo trúc vang lên bùm bùm.

“Tiểu Hà, chúng ta ra ngoài nhìn Pháo Long!” Chu Nam Sinh hô to bên tai nàng, kéo nàng xuống giường, cố gắng bắt nàng ra ngoài tham gia náo nhiệt.

Nàng quát to một tiếng, tránh tay hần ra, dúi đầu vào trong chăn, “Pháo đánh người, đau lắm!”

Chu Nam Sinh hiềm thấy nàng tính tình trẻ con như vậy, dở khóc dở cười. Pháo Long đi tới gia đình khác rồi, hần mới móc được nàng từ trong chăn đi ra ngoài.

“Tiểu Hà,” hần để đầu nàng trên đùi hần, vỗ nhẹ gương mặt nàng, “Sao nàng uống điem tửu mà cũng say được đây?”

“Nói liên thiên, ta chóng mặt, thoải mái!” Nàng cười híp mắt, ngoắc ngoắc tay ý bảo hần cúi đầu, sau đó cắn một miếng lên cằm hần, “Hắc hắc, trâu già gặm cỏ non.”

Qua ngày mười một, rất nhanh đến tết nguyên tiêu.

Đường Hà ở tháng giêng, trôi qua bận rộn mà vui vẻ. Có một lần nàng còn đi xem kịch sư công với đám người Từ thị, đại thúc nhà bên, đột nhiên giả trang giống trong tranh, tô lông mày và thái dương, đội mũ nguyên bảo, mặc trường bào, giả trang thành thư sinh phong lưu nhã nhặn. Đường Hà biểu hiện rất kinh người.

Chuyện kinh người hơn, nghìn đời không thay đổi chính là chuyện xưa thư sinh và thiên kim tiểu thư, đại thúc giả trang thành thư sinh cũng thôi đi, đại thúc còn giả trang thành thiên kim tiểu thư, hai đại thúc trên sân khấu y y nha nha tâm sự với nhau, đại nương dưới đài nghe như si như say.

Bọn họ đi trên đường đêm về nhà, Từ thị không nhịn được cười, “Hi vọng Bắc Sinh thi đậu, ai nha, đến lúc đó thằng bé mặc trường sam tú tài, cưới một thiên kim tiểu thư, không phải chúng ta cũng đem hí kịch vào trong nhà rồi sao?”

Đường Hà giật mình nhìn bà, thì ra bát điểm số dĩ trường thịnh, là bởi vì tính nhân sinh của hí kịch từ xưa đến nay đều có.

Cuộc sống trôi qua bình thản.

Thời điểm Thanh Minh tảo mộ, đúng lúc là ngày mùa.

Chu lão một tháng trước đã dẫn Chu Bắc Sinh lên đường, thuê phòng ốc gần trường thi an tâm học tập chờ đợi phủ thử.

Chu gia mấy năm nay có mua một ít đồng rộng, mặc dù người Chu gia cố gắng gieo trồng gấp, rốt cuộc nhân lực không đủ, lại phải thuê nhân công, hỗ trợ trồng trọt phần lớn ruộng nước.

Thanh Minh tảo mộ là đại sự, tộc trưởng đã sớm thu tiền từ các gia đình, định tốt công việc tảo mộ cho lão tổ tông. Từ thị cố ý dặn dò con dâu trong ngày tảo mộ phải dọn dẹp sạch sẽ, công việc làm ít không sao, lễ bái tổ tông nhất định phải làm.

Từ thị trong ruộng chọn lấy một rổ bông lúa nếp, đặt trong nồi to, đổ nước vào, sau đó nấu trên bếp lò, chờ nước trong nồi đổi màu, lại vo sạch mười cân gạo nếp ngâm vào trong nước vừa đun, ngâm một buổi tối, sau đó gạn sạch nước đi, cho vào nồi đồ chín, cơm nếp sẽ có màu tím rất đẹp.

Đồng thời bà cũng nấu một loại cơm nếp thơm nức không màu, sau đó đem nửa nọ nửa kia vào đĩa nhỏ, được khoảng mười mấy đĩa.

Người dân thường đem cơm nếp vào đĩa, cho giống hình cái mỗ, dùng làm tế phẩm tảo mộ.

Đường Hà theo tộc nhân Chu thị leo núi lội nước, hơn một ngày, tộc nhân tới mỗi một mộ, cỏ trên mộ đều do danh niên trai tráng dọn sạch, sau đó tộc nhân lấy tế, hắt rượu, chia nhau ăn tế phẩm.

Mỗi lúc thế này, Từ thị đều thành kính thỉnh cầu tổ tông phù hộ, phù hộ Bắc Sinh nhất cử khảo trúng, rạng rỡ tổ tông.

Ngày thi phủ thử, trời chưa sáng Từ thị đã rời giường, bảo nhi tử thịt gà béo, lại bụng đi vái thiên địa, từ đường, ở nhà bất an nhắc đi nhắc lại nhiều ngày, ngược lại lúc Chu lão mệ mỗi dẫn nhi tử trở về, một tiếng cũng không dám hỏi thăm kết quả.

Sau cuộc thi, công bố danh sách đỗ, lần này, Chu Bắc Sinh thuận lợi thông qua phủ thử.

Năm thứ hai, thông qua viện thử.

Chu gia có một tú tài

71. Chương 71

Năm thứ nhất Chu Bắc Sinh thi đậu phủ thử, Chu gia bày tiệc rượu, mời tộc nhân thân thích tới uống rượu.

“Khỏi phải nhìn Chu thị ta giờ là anh nông dân làm ruộng, tổ tiên chúng ta cũng có trạng nguyên lang,” tộc trưởng uống rượu mặt đỏ bừng, vỗ vỗ vai Chu Bắc Sinh, “Hôm nay thanh niên trong tộc ta, Bắc Sinh có bản lĩnh nhất, sau này cũng là trạng nguyên lang!”

Chu Bắc Sinh bận rộn nói không dám, “Viện thử còn có hai trường, phải thi đậu mới được tú tài, sau đó mới có thể vào huyện học, khoảng cách trúng cử rất xa, khi nào thì vọng tưởng làm trạng nguyên chứ.”

“Hắc, không phải chỉ sớm hay muộn thôi sao, hôm nay ta chỉ biết độc nhất thư sinh ca chính là Bắc Sinh!” Bà cô trong tộc cười ha ha phụ họa, phóng ánh mắt vừa hiền lành vừa hung ác về phía hắn. Sau đó quay lưng, tìm đến Từ thị, “Thê tử Cầu Tử, Bắc Sinh nhà con chưa nhìn trúng ai sao? Đệ đệ nhà mẹ đẻ ta có một cháu gái, năm nay vừa mới đôi tám...” Giỏi đưa đẩy, từ cháu gái đệ đệ nói sang cháu gái nữ nhi, hận không thể chọn một trong mấy khuê nữ văn bối thành hôn cùng Chu Bắc Sinh.

Từ thị khó xử, “Người xem, không phải nhà con còn có lão gia tử và cha hài tử làm chủ sao...”

Cũng có người tìm tới Chu lão gia tử, giật dây làm mai cho Chu Bắc Sinh, Chu lão gia tử một lời từ chối, “Hài tử hiện tại một lòng một dạ chuẩn bị dự thi, chuyện thành gia không vội, không vội.”

Thời điểm toàn gia đang vui sướng, sau tết Đoan Ngọ không lâu, Dương thị phát hiện mình mang thai.

“Mẹ, lang trung nói thai rất ổn.” Dương thị không giấu được sắc mặt vui mừng, nói chuyện với Từ thị trong phòng bếp, một tay không tự chủ được bảo vệ bụng, “Mấy ngày nay con muốn ăn chua, trong lòng hoài nghi, đi lang trung bắt mạch, quả nhiên lần này trúng.”

Từ thị vui mừng nường ày, “Ăn chua tốt! Chua nam nhạt nữ, lần này nhất định Chu gia có thêm tiểu nam oa mập mạp!”

Đường Hà hái rau trở lại, đẩy cửa vào phòng bếp, vừa lúc nghe mẹ chồng nàng dâu hai người nói chuyện, ánh mắt nàng không khỏi quét về phía Dương thị, tim đập mạnh và loạn nhịp: một tiểu sinh mệnh sẽ phải tới?

“Tiểu Hà, đại tẩu con lại mang thai,” Từ thị nhìn thấy nàng, theo bản năng vui rạo rức khoe chuyện vui, chẳng qua một giây sau lại quét qua cái bụng bằng phẳng của thê tử Tam nhi, dừng lại, trong lòng phiền não vì nàng vẫn chưa có bầu, thần sắc biến hóa cực độ, rốt cuộc cảm thấy năm nay có hai chuyện vui, không cần quá soi mói, khẩu khí cố gắng bình thản, nói: “Con và Nam Sinh đều trẻ tuổi, ta chờ tin tức tốt của các con.”

Đường Hà gật đầu, “Vâng.”

Lúc ăn cơm tối, Từ thị thông báo tin vui cho cả nhà.

Chu lão gia tử vuốt chòm râu thưa thớt, cười ha hả, “Tốt, tốt, chúng ta lại có nam tử, năm nay chuyện vui liên tục.”

Chu lão dặn dò Đại nhi, “Sau này con là cha hai tiểu oa rồi, phải chừng chặc hơn mới được.”

“Vâng.” Chu Đông Sinh ngay từ lúc biết được tin vui, cười ngây ngô mãi, lúc này không ngừng gấp đồ ăn vào trong chén Dương thị, “Nương tử, nàng ăn đi! Ăn nhiều vào, sinh cho Khoai Tây oa một đệ đệ mập mạp.”

Chu Bắc Sinh sờ sờ đầu Khoai Tây oa ngồi trên ghế, biết điều tự xúc cơm ăn, “Khoai Tây, sau này con được làm ca ca rồi.”

Khoai Tây oa thần sắc u mê, ngẩng đầu nhìn người lớn vui sướng, cơm còn ngậm trong miệng, nửa hiểu nửa không “Dạ” một tiếng.

Chu Nam Sinh cũng cười nói chúc mừng, trong bữa cơm lặng lẽ đánh giá thần sắc Đường Hà mấy lần. Ban đêm hai người ôm nhau ngủ, hân ôm nàng chặt trong ngực, nhẹ giọng nói với nàng: “Không cần nghĩ nhiều, rất nhanh chúng ta cũng có hài tử.”

Trước kia hân mấy lần thảo luận với nàng về hài tử, “Đứa lớn chắc là nam hài đi? Làm đại ca sau này có thể bảo vệ đệ muội.”

Hoặc là, “Tiểu Hà, nàng nói tiểu oa sẽ giống ta hay giống nàng? Nữ oa tốt nhất lông mày và miệng giống nàng, thể mới thanh tú, còn cái mũi giống ta, mũi ta rất thẳng.”

Mỗi lần nói chuyện này, Đường Hà đều cười im lặng. Nhưng theo thời gian trôi đi, hân từ từ nói ít đi.

Đường Hà cảm thấy có lỗi, đêm khuya nàng nằm trong ngực hân, sẽ nghĩ: thêm một chút thời gian nữa đi.

Bọn họ thành thân gần một năm, trong thôn thiện ý, ác ý hỏi thăm không ít, có tức phụ lưỡi dài cổ ý ở trước mặt Đường Hà nói vài lời “Gà mái không biết đẻ trứng”, Chu Nam Sinh mấy lần bắt gặp, mặc dù thấy thần sắc trên mặt Đường Hà thản nhiên, đoán đáy lòng nàng không tránh khỏi chán nản, vì quan tâm nàng, hân rất ít khi nhắc đến đề tài này.

Hôm nay lại đề cũ, Đường Hà biết hân yêu thương nàng, trong lòng vừa chua xót vừa mềm mại, nàng ngẩng đầu hôn nhẹ gương mặt hân, “Ta biết!”

Nàng ở nơi này đã hai năm có thừa, hành động cử chỉ càng lúc càng giống một thôn nữ, nếu không phải nội tâm nàng ung dung, cũng sẽ lâm tường kiếp trước giống như giấc mộng. Đối với hài tử, nàng cũng từ từ hiểu ý nghĩ của người dân: Thóc tưới nước sẽ nảy mầm, mầm rơi xuống đất sẽ mọc thành cây, phu thê ngủ chung sẽ phải sinh oa. Đây là chuyện tình thuận theo thiên địa tự nhiên, chỉ có phát sinh, mới có thể viên mãn.

Đường Hà không thể lập tức thay đổi mình, nhưng nàng vẫn cố gắng hiểu quan niệm như vậy.

Dựng dục hài tử dù sao không phải là chuyện muốn là có thể làm được, chính là Từ thị thỉnh thoảng có câu oán hận, nhưng thỉnh thoảng lại an ủi nàng “Chuyện này không gấp được”. Hơn nữa giờ trong nhà đã có một thư sinh đọc sách thánh hiền, lại có một nữ nhân mang thai không thể làm việc nặng, Chu gia cũng cần phu thê Chu Nam Sinh làm phần lớn công việc.

“Giờ con chưa có thai, vừa lúc có thể hoãn một chút,” Từ thị nói với Đường Hà, “Chờ sang năm đại tẩu sinh oa, con mới mang thai, thời điểm con sinh ta rảnh tay, đến lúc đó có thể chăm sóc con ở cữ.”

“Mẹ ta nói giống như Tống Tử nương nương vậy, tự nhiên có thể sắp xếp xong xuôi.” Dương thị ở một bên cười đáp lời, “Tiểu Hà, muội để ẹ mở miệng vàng, đến lúc đó đừng nói là thai nam, ngay cả một đôi long phượng thai cũng được.”

Hai tiểu oa Chu gia đều từ bụng mình mà ra, Dương thị mấy ngày nay càng nghĩ càng sung sướng, liên tục nói chuyện với Đường Hà, có khi không tránh khỏi hai phần đắc ý cay nghiệt.

Đường Hà lơ đãng, cười cười, nói: “Đại tẩu cát ngôn.”

Trở về phòng, Dương thị hừ nói với nam nhân mình: “Khó trách mẹ bảo nói chuyện với Tam tẩu giống như đắm vào cục bông, nói uội ấy nghe cũng không thấy tỏ vẻ đau buồn, rất không có ý nghĩa.”

Chu Đông Sinh gần đây trong chăn phân bố mất cân đối, thê tử tính tính thất thường, quen thói hành hạ, căn bản không nghe lọt lời nàng, ban ngày làm việc mệt mỏi, giờ chỉ muốn ngủ, vì vậy chỉ “Ừ” hai tiếng coi như đáp lời.

Dương thị nhìn không được thái độ hắt hủi, đẩy đẩy không để cho hắt ngủ, “Chàng có ý tứ gì? Ta mang thai cho chàng hai tiểu oa, ngay cả “Chi” một tiếng chàng cũng lười sao?”

Chu Đông Sinh bắt đắc dĩ, mở mắt ra nhìn nàng, “Chi, chi, hai tiếng nhé!”

Hắn nguyên là muốn trêu chọc thê tử cười, Dương thị ngược lại không cười, “Chàng ý tứ gì đây? Nhìn ta mang thai xấu đi, không muốn nói chuyện với ta phải không?”

Thai càng ngày càng lớn, thân thể càng ngày càng phát mập, ban đầu mặt mũi còn hai phần xinh đẹp, giờ hoàn toàn mất đi, bụng vừa lớn lại vừa tròn, nhìn nàng từ phía sau, mông cũng đầy đặn hơn.

Chu Đông Sinh còn giễu cợt nàng, “Nàng đi trên đường, giống như một con vịt bầu.”

Hắn chủ ý muốn trêu chọc nàng, chưa từng nghĩ Dương thị bị kích thích khóc lớn, sau lần tranh chấp đó, luôn tránh nói chủ đề này. Chu Đông Sinh nhìn nàng lại muốn ồn ào, lập tức gờ hai tay đầu hàng, “Nói liên thiên gì đấy? Nàng trong lòng ta chính là một đóa hoa!” Hai tay hắn khép lại, làm hình dáng một đóa hoa loa kèn.

Chu Đông Sinh lại dụ dỗ vài câu, Dương thị lúc này mới nín khóc mỉm cười. Hai người nói chuyện, đề tài dần dần hướng đến vấn đề dưỡng dục hài tử, Dương thị dùng ngón tay đâm vào gáy nam nhân, “Chàng là cha hai tiểu oa rồi, sao ta thấy chàng cả ngày không tính toán gì vậy?”

“Cái gì là cái gì đây,” Chu Đông Sinh kéo ngón tay nàng ra, “Ta ngày nào cũng đi sớm về trễ làm việc, chẳng lẽ còn không đủ?”

“Một ngày bận bịu thu hàng trả tiền, đồ bán đi thu bạc trắng lóa, chàng cũng nhìn không đến, có tác dụng gì chứ.” Dương thị hừ lạnh nói, “Tam đệ mới là người thu tiền và sổ sách, một đồ bán mười văn tiền, đệ ấy chỉ cần viết thành chín văn tiền, năm rộng tháng dài thu được bao nhiêu tiền, chúng ta ở đây mất mùa, sao biết được?”

Chu Đông Sinh nghe được nổi cáu, “Ta nói này, nàng thân thể nặng tâm tư cũng nặng phải không? Từ sáng đến tối cần nhả chuyện cửa hàng, Nam Sinh là dạng người gì mấy năm nay nàng không hiểu sao? Đó là đệ ruột của ta, đệ đệ ta có thể hại người nhà sao? Huống chi người nhìn sổ sách là cha ta và ông nội, một ngày kiếm không đến một hai ngàn, nếu đệ ấy muốn tích bạc, đừng nói một văn, chính là một ly bọn họ cũng có thể nhìn ra! Sau này nàng đừng có nói lung tung nữa, ta cảnh cáo nàng, yên phận chờ sinh con đi!”

Dương thị nghe được lời hắt hủi, ghen hống, không cam lòng nói: “Coi như Tam thúc không tham, nhưng chuyện cửa hàng cũng là đệ ấy quản, khách hàng ở trong tay đệ ấy, chàng suốt cả ngày chỉ vui đầu thu hàng, sau này nếu như muốn ở riêng, đệ ấy nói một câu “Huynh không hiểu kinh doanh”, cửa hàng còn đến lượt chàng sao? Đừng quên, trong nhà này chàng là lão Đại!”

Chu Đông Sinh không nhịn được, “Nàng cũng biết ta là lão Đại, nếu có chia nhà, cửa hàng mười phần thì tám, chín phần là của ta, coi như cha mẹ thiên vị, cũng sẽ cho Bắc Sinh thôi, Bắc Sinh cùng đường với ta

sao? Đệ ấy muốn làm quan, cho nên nàng yên tâm đi, chờ Bắc Sinh đi, chỗ tốt là của ta. Hôm nay nàng mò mẫm tranh giành cái gì? Quả nhiên nữ nhân kiến thức ngắn!”

Một sáng sớm tháng giêng, Dương thị thuận lợi sinh một nữ nhi.

Phu thê Từ thị hi vọng cháu trai, khó tránh khỏi hụt hẫng. Chu lão gia tử biết là nữ oa cũng im lặng vài giây, nhìn hai cháu trai đã thành gia, thở dài nói: “Xem ra năm nay ta không có đèn hoa đăng rồi.”

Chu Đông Sinh đỏ mặt, thanh âm buồn bực nói: “Ông nội, con cảm thấy nữ oa cũng rất tốt, nữ oa hiểu lòng người.”

Chu lão gia tử gật đầu, “Được rồi, ta cũng chưa nói không tốt, con mới làm cha, còn tự hiểu rõ là được. Thê tử con ở cũ, con tìm mấy con gà mái đẻ bồi dưỡng cho nó.”

Lão nhân quay sang cháu trai khác dặn dò, “Nam Sinh, con phải thêm chút sức nữa.”

Chu Nam Sinh cúi đầu “Dạ” một tiếng.

Bất kể mọi người ở ngoài nghĩ gì, trong phòng Dương thị sinh tiểu oa xong, đã kiệt sức. Sau khi tỉnh lại, cảm giác trên mặt ẩm áp, mở mắt ra, thấy Đường Hà đang cầm khăn ẩm lau mồ hôi cho nàng.

Đường Hà nhìn về phía nàng, cười nói: “Đại tẩu, vừa lúc tẩu tỉnh, tẩu có xoay người được không? Ta lau người cho tẩu?”

Dương thị đáp một tiếng, tùy ý để Đường Hà lau sạch mồ hôi và vết bẩn.

“Tiểu Hà, nhờ có muối, trên người ta nhẹ nhàng khoan khoái nhiều.” Dương thị thành thật nói, “Phòng sinh có chút bẩn, muối còn chưa sinh bao giờ, làm khổ muối rồi.”

Đường Hà giặt lại khăn, lau mặt cho Dương thị một lần nữa, nghe vậy cười nói: “Chuyện nhỏ mà thôi, huống chi sau này ta cũng cần tẩu giúp đỡ.”

Dương thị suy yếu cười cười, “Nhất định rồi.” Tâm tư của nàng đã không còn ở câu chuyện nữa, cúi đầu tìm nữ nhi mới sinh.

Đường Hà vội vàng bế bọc tã bên cạnh đến trước mặt nàng, “Tiểu oa nhi nhắm mắt lại rồi, tẩu nhìn xem, con bé thật đáng yêu.”

Thật ra thì tiểu oa mới sinh vừa hồng vừa nhẵn, trên mặt vẫn còn tóc máu, lấy thẩm mỹ bình thường mà nói, nhìn thế nào cũng không thấy đáng yêu. Nhưng Đường Hà chỉ cảm thấy lòng mềm nhũn như vũng nước, cảm thấy trên thế gian này, đáng trân trọng nhất là sinh mạng mới.

Dương thị cũng nhìn nữ nhi, cười: “Tiểu oa này nhỏ hơn Khoai Tây oa một chút, muối nhìn con bé mím chặt môi, lớn lên sẽ giống cha lắm đây.”

Nghe nói tiểu oa mới ra đời, phần lớn đều giống cha hoặc ông nội, đây là để nhắc nhở đời cha: Con là đời sau của cha, cha phải chịu trách nhiệm dưỡng dục con!

“Ta biết cha hài tử, cha chồng và ông nội đều mơ ước tiểu nam oa,” Dương thị nhìn mặt nữ nhi, ngơ ngác nói, “Nhưng ta làm mẹ, chỉ cần là cục thịt từ trong bụng mình, bất kể nam oa hay nữ oa, đều không dỡ.”

“Bọn họ đều vui vẻ,” Đường Hà an ủi nàng, “Đại ca cũng vậy, huynh ấy muốn vào thăm tẩu, mẹ không cho, giờ huynh ấy tự đến phòng bếp nấu cháo gà cho tẩu rồi.”

Dương thị nghe vậy mỉm cười, Đường Hà giúp nàng chỉnh lại vị trí, làm cho vú kề sát miệng tiểu oa.

Vì Dương thị mới sinh xong, không đi lại được, vấn đề đại tiểu tiện giải quyết vào bô, Từ thị đã già, cánh tay không khỏe, Đường Hà theo bà giúp đỡ Dương thị cả ngày.

Ban đêm về phòng, Chu Nam Sinh thấy nàng mệt mỏi, để nàng nằm trên giường, hắn thì bóp vai cho nàng.

“Thật là thoải mái.” Đường Hà chôn mặt trong chăn, thoải mái lên tiếng than thở.

Chu Nam Sinh cười, hai tay từ từ rời xuống dưới bả vai nàng, nhéo nhéo cái eo, không đành lòng, tay rời đi vuốt ve nơi nào đó.

“A!” Đường Hà kháng nghị, “Hôm nay ta mệt muốn chết rồi.”

Chu Nam Sinh buồn cười, nằm bên người nàng, lấy ngón tay miêu tả ngũ quan nàng, “Không phải nàng sinh oa, nàng mệt gì?”

“Thấy vậy tâm tư mệt mỏi.” Nàng chớp lấy tay hắn, “Mọi người bên ngoài nghe được Đại tẩu kêu la đau đớn không? Ta ở bên trong kinh hồn táng đảm, thế mới nói, sinh oa thật không dễ dàng.”

Chu Nam Sinh cười cười, hơi thở tán trên mặt nàng, trên má, rồi vòng ra sau tai nàng.

“... Ta cũng muốn tiểu oa,” nàng nhìn mắt hắn, nhẹ nhàng nói, “Hôm nay ta thấy Đại tẩu sinh hài tử, tiểu oa nho nhỏ, tay nho nhỏ, chân nho nhỏ, mắt còn chưa mở ra, nhưng sinh mạng đẹp đẽ như vậy, ta thật thích, ta hi vọng mình cũng có một hài tử.”

Mỗi ngày chung giường chung gối, mới đầu nàng không nói rõ, nhưng Chu Nam Sinh tránh chuyện tiêu cực, không nói với nàng, không phải nàng không phát hiện ra, hôm nay nàng trịnh trọng nói muốn hài tử, tim hắn nhất thời mềm mại.

Hắn ôm nàng vào ngực, cầm tỉ lên đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, “Ta cũng vậy.” Hắn nói.

Hài tử qua ba ngày, Từ thị nấu rất nhiều trứng gà, phủ sắc hồng, lại mua thật nhiều bánh bò, bà và Đường Hà, mỗi người bưng một giỏ, gửi trứng gà và bánh bò đến từng nhà.

Tộc nhân cũng cao hứng. Hơn nữa đại nương giao hảo cùng Từ thị, rói rít chúc mừng bà: “Bà thật có phúc, một cháu trai, một cháu gái, vừa lúc gom đủ chữ tốt.”

Cũng có người thiện ý trêu ghẹo Đường Hà, “Tiểu Hà, con và Nam Sinh nên thêm chút sức.”

Cũng có người chua ngoa, trong tay vừa cầm trứng gà nhà họ họ, hai người Từ thị vừa bước được mấy bước đã chua ngoa giễu cợt nói: “Từ thị từ sáng đến tối nói thê tử Đại nhi lần này mang thai nhất định là nam oa, giờ Dương thị sinh ra một món hàng thua lỗ, không phải tự vả vào miệng sao? Hắc, thê tử Tam nhi nhà họ họ lại càng chán, gả tới đây hơn một năm, đến cả quả trứng cũng không sinh!”

Từ thị nghe được, giậm chân ba thước, “Phi, ăn của nhà ta hồng trứng gà, trong miệng còn không nói được lời sạch sẽ, nguyên rửa bà ta nát bụn!” Quay đầu định đi gây lộn.

Đường Hà bận rộn ngăn cản nàng, “Mẹ, cứ để bà ấy nói, nhà ta mọi chuyện như ý, bà ta ghen tỵ với mình, mẹ đừng để ý.”

Về đến nhà Từ thị vẫn tức giận bất bình, Chu lão nghe lý do, an ủi lão thê, “Trên đời này làm gì có đạo lý chỗ nào có phúc khí chúng ta đều chiếm hết? Chuyện trong một năm khẳng định không thể như ý, ta thấy cháu gái cũng rất tốt, tránh cho hỉ khí quá mức, Bắc Sinh thi viện thử lại không tốt.”

Từ thị nghĩ thử, “Phải phui cái mồm, ông đừng mở miệng, chờ mà xem, lần này con ta nhất định thi đậu.”

Lần này Chu Bắc Sinh không phụ sự mong đợi của mọi người, thuận lợi thi đậu hai lần viện thử. Chu gia thôn mấy chục năm nay rất cực cũng có một tú tài, người trong thôn sôi sục.

Người chúc mừng và người làm mối muốn giã nát cánh cửa Chu gia. Chu lão gia từ ngày ngày cười, Chu lão và Từ thị ban đêm ngủ, mơ đến nhi tử đều cười đến tỉnh.

Lão gia từ cảm thấy cả đời cực khổ đã có hồi báo, vung tay quyết định: Chu gia lần này mở tiệc rượu, chiêu đãi thôn dân và người thân.

Trên mâm lão gia tử, mấy chén rượu xuống bụng, nhớ lại năm đó: “Năm đó bao nhiêu người cười nhạo cha ta, nói ông là tú tài nghèo kiệt xác, ruộng không biết làm, chim không biết bay, để mấy hài tử đói đến khóc hu hu, cha ta sang hàng xóm vay lương thực, còn bị chỉ vào mũi cười nhạo, nói ông một người đọc sách

mà phải van cầu anh nông dân, mượn lương thực nuôi tiểu oa, không biết xấu hổ. Không chỉ ông, mà mấy huynh muội chúng ta cũng bị tiểu oa trong thôn cười nhạo, bởi vì chúng ta đều biết chữ, không chịu theo chân bọn họ quây phá, ẩu đả, bọn họ đuổi theo, dùng đá ném ta, chửi chúng ta thùng rỗng kêu to, giả bộ công tử, tiểu thư.”

“Hắc, thể đạo này khổ nhiều vui ít, lão hán ta cực khổ nhịn nhục vì cái gì, để cho cháu trai biết nhiều hơn mấy chữ. Tập viết có được không? Dĩ nhiên tốt! Tất cả đều kém, chỉ có đi học cao!”

“Lão Chu gia ta có một tú tài, ta có chết cũng nhắm mắt, xuống dưới gặp tổ tông cũng có thể hiển ngang nói: Ta, Chu Thúc Trân không phụ tổ tông, không phụ con cháu!”

Càng ngày càng say, lão gia tử càng nói đầu đầu.

Hơn nửa đời đau khổ, hơn nửa đời cực khổ, mấy chén rượu đục, lệ rơi đầy mặt.

72. Chương 72

Chu Bắc Sinh năm nay đã mười chín tuổi, thanh niên cùng lứa trong thôn có nhiều người đã làm cha, hẳn vì đi học nên lỡ dở cho tới bây giờ, hiện tại hẳn mặc trường sam, tú tài trẻ tuổi, Chu gia giàu có, hẳn là nhân tài, gia đình thôn phụ cận có nữ nhi rồi rít toan tính, bà mai nối liền không dứt, thật muốn đập bằng cánh cửa Chu gia.

Từ thị mới bắt đầu còn cười híp mắt tiếp đãi người làm mai, càng về sau càng phiền nhiễu, nói hai câu sẽ đuổi người, oán trách với hai con dâu: “Bắc Sinh tài năng, tương mạo như vậy, còn phải cưới nữ nhi nhà nông sao?”

Đường Hà trên tay bận rộn công việc, thỉnh thoảng trả lời bà mấy tiếng, coi như trao đổi tình cảm mẹ chồng nàng dâu.

Dương thị có chút lúng túng, tiểu thúc thành tú tài, nhà mẹ đẻ nàng cũng muốn hưởng theo, hôm kia mẹ nàng còn có ý viết thư cho nàng về nhà một chuyến, nàng tưởng rằng có việc gì gấp, vội vàng chạy trở về, mẹ nàng vào tẩu tử vây quanh nàng hỏi không ngừng, tất cả đều vì tiểu thúc, nói gần nói xa, ý tứ thâm càng thêm thâm rất rõ ràng.

Dương thị vốn muốn nói phía trên còn ông nội, cha mẹ chồng, vô luận thế nào, hôn sự tiểu thúc không đến lượt nàng ra mặt.

Nhưng mẹ nàng chưa từng cho nàng cơ hội mở miệng, vui rạo rức mà đem nữ nhi nhà bổn gia và nhà mẹ đẻ ra, lần lượt hỏi nàng người nào thích hợp nhất, không đợi nàng mở miệng, mình đã tự nói: “Người thích hợp với tiểu thúc là Hỉ Mai, năm nay đôi tám, tính cách tốt, thật là đúng dịp.”

Đại tẩu nàng nhìn nàng hồi lâu không gật đầu đáp ứng, vội vàng thúc dục nàng cho câu trả lời chắc chắn, “Tiểu cô, nhà chồng muội giàu có, ban đầu cha mẹ chọn uôi hôn sự tốt, muội cũng được hưởng phúc khí, giờ tiểu thúc muội tiền đồ rộng mở, muội cũng nên kéo tiểu muội phía sau hưởng phúc cùng mới đúng, không từ mà biệt, muội từ nhà mình làm chị em dâu, sau này hai người đỡ vất vả hơn không phải sao?”

Dương thị ban đầu còn cười híp mắt nghe, không cắt đứt mẹ và tẩu tử bát quái, giờ càng nghe càng không ra tư vị gì, sắc mặt lạnh xuống, “Khỏi phải gọi muội tới nói chuyện, nói đi, các người làm mai cho người ta thu được bao nhiêu lợi lộc rồi?”

Mấy tẩu tử bị nàng nói toạc ra chân tướng, trên mặt đều ngượng ngùng, mẹ Dương thị vội vàng giảng hòa, “Sao con lại nói lời khó nghe như vậy? Hỉ Mai là người yếu đuối, người tới nhà làm mai cũng không thiếu—con chỉ cần nói với nhà chồng, có mất cái gì đâu chứ?”

Dương thị chẳng qua nể mặt mẹ đẻ và tẩu tử, sau khi về nhà chồng muốn tìm cơ hội nói với mẹ chồng, sau lặng lẽ nói thầm với Đường Hà về chuyện mưu đồ nhà mẹ đẻ, lại hỏi Đường Hà, người nhà mẹ nàng có nhân như gì nàng không.

Đường Hà thành thực gật đầu, “Mẹ muội và đại tẩu đề cập tới hai câu, nhưng muội cảm thấy không thành, không có ý nói với cha mẹ.”

Dương thị gạt đầu, than thở, “Trong huyện ta chỉ có độc nhất tiểu thúc tuổi trẻ tài cao, giờ đây đệ ấy chính là một cái bánh ngon miệng, người muốn ăn không ít. Muội xem, người làm mai tới nhà chúng ta uống trà cũng phải hết mấy cái bể nước phải không? Lần trước tiểu cô Tây Tú không phải cũng về nói chuyện này sao? Nghe nói là khuê nữ cùng thôn với nhà chồng muội ấy, lão gia tử một câu cự tuyệt. Ôi, đường muội nhà mẹ đẻ ta, mặc dù là tuổi tác hợp, gia thế bình thường, càng không có cửa.”

Nói thì nói thế, nhưng vẫn kiên trì nói ra với Từ thị, Từ thị cười dò xét thê tử Đại nhi, nói: “Con đi nói với lão gia tử đi.”

Mẹ chồng rõ ràng không hài lòng, lão gia tử mắt cao, Dương thị tự giác, không về nhà mẹ đẻ nói chuyện đường muội, tránh cho không vui. Nàng tính toán ý định hai ngày này rảnh rỗi tìm cơ về nhà mẹ đẻ nói kết quả, không ngờ Từ thị nói một câu “Nữ nhi nhà nông”, trái ngược với hai ngày trước châm chọc nàng, hiện tại nói thẳng không biết tự lượng sức, vì vậy nàng lúng túng đỏ bừng mặt.

Sau nàng lên oán trách với Đường Hà, “Ba tiền bối và Bắc Sinh muốn kết thân một tiểu thư, cũng không nghĩ nhà ta cũng là nông dân, cưới người khuê tú vào nhà, sau này có thể cho người ta xuống đất làm việc sao? Chị em dâu chúng ta chung đụng cũng sẽ lúng túng, ta đây chữ ‘đại’ cũng không biết, chỉ sợ đến lúc đó người ta ngâm thơ lộng khúc ta nghe không hiểu, mười ngày nửa tháng cũng chả nói với nhau câu nào.”

Đường Hà im lặng một hồi, nói: “Nếu như Bắc Sinh có thể cưới một tiểu thư khuê tú, nếu có ở chung với chúng ta dưới một mái hiên, cũng không ở quá lâu.”

Bao nhiêu người bốn mươi, năm mươi tuổi mới là một đồng sinh, mà Chu Bắc Sinh mười chín tuổi đã đậu tú tài, nếu như hần hăng hái hơn, có vận khí, thi đậu cử nhân, tiến sĩ cũng có hi vọng—ý nghĩ như vậy, chẳng những bản thân hần và lão gia tử có, người nguyên ý nâng đỡ cũng sẽ có, mà lôi kéo một thanh niên tiền đồ, mới làm con rể cũng không phải ngày xưa đã có sao? Đến lúc đó con đường Chu Bắc Sinh càng đi càng xa, mặc dù hần xuất thân nhà nông, nhưng sau này tiền đồ và cuộc sống không quan hệ lớn đến xuất thân.

Dương thị nghe lời nàng, cũng tự mình suy nghĩ một hồi, gạt đầu nói: “Muội nói có đạo lý, nếu có tiểu thư khuê tú gả cho Bắc Sinh, cũng là nghĩ có một ngày làm phu nhân quan lại, sao có thể cả đời cam tâm tình nguyện đặt chân nơi thôn nghèo đây.” Nói xong lại thâm sâu thở dài một hơi, đánh giá nhà cửa Chu gia, lắc đầu tự giễu cười cười: “Sau này Bắc Sinh và thê tử đệ ấy sợ là ở nơi thế gia vọng tộc, ta và Đông Sinh không có bản lĩnh đi chỗ khác, chỉ có thể ở nhà thế này, trôi qua cả đời cũng là có phúc khí. Muội nói xem, cùng là nữ nhân, lại gả cho huynh đệ một nhà, sao mệnh còn kém nhiều như vậy chứ?”

Dương thị bùi ngùi, thấy Đường Hà im lặng nhìn nàng, ánh mắt ôn hòa ấm áp, vì vậy hơi có chút thẹn thùng, tay sờ ra sau tai, “Không phải ta không hài lòng Đông Sinh, nhưng là con người...Đã tốt lại muốn tốt hơn. Ta không sợ người chê cười, thỉnh thoảng ta sẽ nhớ, nếu là làm việc, Đông Sinh mới thật giỏi nha.”

Đường Hà gạt đầu, “Muội hiểu.” Chờ đợi cuộc sống tốt hơn, là bản năng con người.

Dương thị và Đường Hà làm chị em dâu được hai năm, hai người chung đụng coi như hòa hợp, làm người nhà, nuôi dưỡng tình cảm một chút, chẳng qua bát quái không thiếu để nữ nhân trau dồi tình cảm, sao có thể không bát quái đây? Dương thị lấy cùi chỏ đụng đụng Đường Hà, “Tiểu Hà, muội nói xem lão gia tử sẽ làm mai người nào cho Bắc Sinh? Nếu muốn một tiểu thư, chúng ta sống cùng nàng ấy thế nào đây?”

“Khắc có người lo.”

Gắt người, coi người nhà hần như người nhà mình, đã thành quy luật từ xưa. Trọng phu quý trọng người nhà hần, để phu thê hài hòa, người cũng nhất định phải quý trọng—ít nhất ngoài mặt cũng phải quý trọng.

Đường Hà đối với người Chu gia, từ đầu tới cuối đều làm theo quy luật đó.

Đường Hà giặt quần áo từ buổi trưa trở lại, giữ cho phẳng rồi phơi lên dây thừng. Quay đầu lại đã thấy Khoai Tây oa cắm cúi đào giun dưới gốc cây sồi xanh, quần áo cọ sát bắn thủy, bởi vì hết sức chăm chú tìm giun trong bùn, nước mũi chảy dài trong hai lỗ mũi, gần chạm đến đất bé đột nhiên hít mạnh, hai dòng nước mũi lại quay trở lại trong mũi.

“Khoai Tây oa,” Đường Hà ngoắc ngoắc bé, “Tới đây.”

Khoai Tây oa trong tay cầm mấy con giun uốn éo, ngoan ngoãn tiến lên, “Tam thăm.”

Trên người tiểu hài tử đầy mùi mồ hôi, mùi bùn đất, mùi giun lẫn lộn, làm cho người ta phải bịt mũi, Đường Hà nhìn trên mặt bé là nước mũi và bùn, lấy khăn lau sạch sẽ cho bé, “Trời nóng thế này, sao con lại bị cảm đây? Có phải đêm qua ngủ nóng, đập chăn ra không?”

Khoai Tây oa ngây ngốc gật đầu, “Sợ nóng.”

“Thật là ngốc mà.” Đường Hà sờ sau lưng bé, thân thể tiểu hài tử nóng, đi chơi mồ hôi chảy ra nhiều, thấm ướt cả quần áo, không mau chóng cởi ra, cảm mạo lại tăng thêm, lại nhìn trên người bé bẩn, tính tắm rửa cho bé, “Khoai Tây oa, Tam thăm đi đun nước nóng cho con, con tắm rửa cho thơm tho nhé?”

Khoai Tây oa không giải thích được, “Buổi tối mới tắm chứ.” Lại giơ con giun trong tay cho nàng nhìn, “Con muốn đi câu ếch nấu cháo uội muối ăn.”

Mùa hè mặc dù nắng to, nhưng không ngăn được hài tử đi ra ruộng câu ếch, Khoai Tây oa cũng hăng hái bình bình tham dự cùng bọn chúng.

Đường Hà sờ sờ đầu bé, “Ngoan, chờ Tam thúc trở về bắt cho con, Khoai Tây oa nhà ta không phải muốn học chữ cùng lão thái gia sao? Con chạy đi chơi, cẩn thận bị đánh vào mông.”

“Lão thái gia nói người bận rộn, không rảnh, để cho con đi chơi trước đã.”

Đường Hà dở khóc dở cười, có phu tử nào ‘ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới’ không?

“Muốn biết chữ thì phải kiên trì...” Coi như tiểu hài tử không để ý, nàng cũng không nói rõ, “Tam thăm tắm rửa thay quần áo cho con nhé. Hôm nay nắng to, không cho phép con ra ruộng câu ếch, đợi Tam thăm dạy con viết chữ ‘đại’ được không?”

Đường Hà đun nước, lại vào phòng Dương thị, Dương thị đang cho tiểu nữ nhi bú, bảo Đường Hà lấy một bộ quần áo ngắn của Khoai Tây oa trong rương. “Tiểu Hà, cảm ơn muối,” Dương thị thật nói nói cảm ơn, “Ta không thể chú ý được hài tử, nhờ có muối giúp đỡ.”

“Người một nhà không cần khách khí.”

Đường Hà rót nước vào chậu gỗ to, tắm rửa cho tiểu ngoan đồng sạch sẽ, cho bé mặc quần áo sạch, hôn lên mặt bé một cái, “Mặt mèo rửa sạch thật xinh đẹp nha,” lại xoa xoa cái đầu nhỏ của bé, “Tam thăm nấu cho con chén nước gừng, ta uống vào, đuổi cảm mạo đi.”

“Tam thăm thật tốt,” tiểu hài tử che gương mặt bị hôn ướt nhẹp, chớp mắt to nhìn nàng, “Để con làm hài tử người đi?”

Đường Hà bật cười, “Con vốn là hài tử nhà ta mà.”

“Con muốn thăm làm mẹ con,” tiểu hài tử năm tuổi cường điệu nói, “Con cảm thấy mẹ con có tiểu muội muội không để ý gì đến con, con muốn đổi lại mẹ.”

Đường Hà ngồi chồm hổm, nhìn thẳng bé, “Khoai Tây oa, mặc dù Tam thăm rất vui khi làm mẹ con, nhưng con nghĩ sai rồi, mẹ con rất thương con, mẹ con mà biết con muốn đổi lại mẹ, sẽ thương tâm vô cùng.”

Khoai Tây oa lắc đầu, “Hiện tại mẹ chỉ lo uội muối thôi, lâu lắm rồi không hôn con, không ôm con, tối qua còn không vén chăn cho con, cho nên con mới cảm mạo,” vừa nói vừa hít hít nước mũi, “Con nghe thấy mẹ nói với cha, cho con ngủ cùng ông bà nội, chê con bị cảm sẽ lấy uội muối đây mà.”

Đường Hà nhất thời to đầu, nhất thời không biết giải thích với tiểu hài tử làm sao, người lớn tinh lực có hạn, trong nhà nếu như có hài tử không thể tự ăn uống, ngủ nghỉ được, chỉ có thể xoay vòng vòng, như thế khó tránh khỏi quên mất Đại nhi, “Đây không phải là thật, mẹ con rất thương con...” Đường Hà khó khăn cân nhắc câu chữ, sau lưng bọn họ truyền đến tiếng cười.

Đường Hà quay đầu, thấy Chu Bắc Sinh đang đi đến. Hắn ôm cháu mình, búng tay vào gáy Khoai Tây oa, “Tiểu bát điểm này ghen với muội muội sao?”

Khoai Tây oa giơ bàn tay nhỏ bé lên che gáy, ủy khuất sưng mặt lên, “Tiểu thúc hư.”

“Khoai Tây oa có phải nam tử hán không?”

“Khoai Tây oa theo bản năng ưỡn ngực, “Phải.”

“Nam tử hán sẽ không sợ đau, không sợ khổ, còn phải thương yêu muội muội, Khoai Tây oa có làm được không?”

Tiểu oa nhi bị cái logic này vây khốn một hồi, còn người đảo vài vòng, tính ngộ nói, “Con có thương muội muội! Con muốn đi câu ếch nấu cháo uội ấy.”

“Không đủ, nam tử hán không thể truyền cảm mạo uội muội.”

Khoai Tây oa suy nghĩ một chút, “Vây con ngủ với ông bà nội.”

Chu Bắc Sinh đặt cháu xuống, tiểu oa nhi nhanh như chớp chạy vào phòng, biểu đạt trung thành với mẫu thân.

Đường Hà và Chu Bắc Sinh đứng tại chỗ hàn huyên mấy câu.

Từ sự kiện học thuộc lòng lần trước, Chu Bắc Sinh thỉnh thoảng tìm Đường Hà chuyện phiếm vài câu, hơn một năm hai người chung đụng được coi là hòa hợp. Hơn nữa càng lớn tuổi, cùng với học nghiệp đột phá, nhìn qua Chu Bắc Sinh, đã có bộ dáng thanh niên thành thực.

“Sao giờ đệ lại về nhà đây? Ta tưởng đệ đang học trên huyện.” Đường Hà nói.

“Co chút việc muốn nói với ông nội.” Chu Bắc Sinh đáp, dừng một lúc lại nói, “Tam tẩu, có một vị trưởng giả muốn gả nữ nhi cho ta.”

“A?” Đường Hà không ngờ, “Đệ gặp vị cô nương kia chưa? Phù hợp với tiểu chuẩn của đệ còn gì.”

“Đệ không có tiêu chuẩn gì, trước kia còn trẻ, lời nói vui đùa,” Chu Bắc Sinh thần nhiên nói, “Nên cưới một người sau này có thể trợ giúp được đệ, đệ về thương lượng với mọi người một chút.”

73. Chương 73

Huyện học Lã giáo dụ coi trọng Chu Bắc Sinh, tính toán phở một đoạn cha vợ, con rể đích tình duyên.

Phụ huynh chu gia quả thực mừng rỡ, Chu Đông Sinh cũng vỗ vỗ bả vai huynh đệ, cười ngoác miệng nói: “Hảo tiểu tử, quả nhiên đệ nhìn đến một tiểu thư khuê tú.”

Chu lão gia tử ngoài mừng rỡ còn tồn tại hai phần tự biết rõ: “Chúng ta là nông hộ bình thường, Lã giáo dụ qua lại với dân thường, vì sao chỉ chọn trúng Bắc Sinh?”

“Huyện học đồng môn đều trên ba mươi tuổi, đón dâu đã lâu, nam tử chỉ có con cùng độ tuổi với tiểu thư nhà giáo dụ, đoán chừng ông ấy không thể chọn ai nữa.” Chu Bắc Sinh tự giễu, cong cong khóe miệng.

Trong hơn một năm, Chu Bắc Sinh đã cõng ra dáng vẻ thiếu niên, bất tri bất giác trở thành bộ dáng thanh niên lợi liễm.

Chu lão gia tử gõ gõ trường, “Cũng không cần coi nhẹ mình, ông ấy có thể chọn trúng con, đương nhiên trình trướng con có tiền đồ.”

Chu Bắc Sinh gật đầu nói: “Giáo dụ học thức uyên bác, nếu như ông ấy làm cha vợ, sau này được ông ấy tự mình chỉ điểm, đối với bài vở rất hữu ích. Mà ông ấy giao du rộng lớn, đồng môn trải rộng khắp nơi, quan chủ khảo kỳ thi mùa xuân năm trước chính là người quen cũ của ông ấy, sau này nếu con có kết quả, được ông ấy tiến cử một hai câu, sẽ có lợi rất lớn.”

Thực sự cầu thị, Chu Bắc Sinh nhìn tiểu đệ, trog lòng xúc động, trở về phòng nói với Đường Hà: “Bác Sinh nhắc cũng không nhắc đến nhân phẩm, tướng mạo vị tiểu thư kia, bình thường đệ ấy rất hay nhắc đến hai thứ này.”

Đường Hà cười không đáp, thật ra lúc trước nàng và Chu Bắc Sinh nói chuyện, hấn lộ ra hai phần chần chờ, “Người bên cạnh làm mai, nam nữ luôn luôn có cơ hội gặp mặt nói chuyện một chút, chính là Tam ca và Tam tẩu trước khi thành thân, cũng gặp nhau rất nhiều lần, đệ và vị tiểu thư kia cũng chỉ ra mắt một lần, nói cũng không nói, thanh âm nàng thế nào không biết được, nói gì đến nhân phẩm, nếu thành thân, cũng không biết có được như tẩu và Tam ca không.”

Đường Hà trầm mặc một hồi lâu, nói: “Đạt được nhiều hơn so với mất đi, mọi chuyện không thể song toàn.”

Chu Bắc Sinh gật đầu, “Tam tẩu nói rất đúng.” Dừng một chút, hấn lại nói: “Lúc trước đệ cảm thấy thi đậu mặc dù xa xôi khó khăn, nhưng chỉ cần đệ vui đầu tận lực, đầy bụng thi thư thì có thể làm được. Chẳng qua hơn một năm nay, đệ thấy nhiều tài tử thi rớt, cũng hiểu được rất nhiều chuyện trên thế giới, trừ cố gắng, còn cần người bên cạnh nâng đỡ. Đệ muốn đổi lấy nâng đỡ, đương nhiên mình phải bỏ ra trước, nhưng nhìn từ đầu đến chân, đệ cũng chỉ bình thường mà thôi.” Vừa nói vừa đánh giá mình, tự giễu, “Thật ra đệ cũng không tính là anh tài, mặc dù đệ trúng tú tài, người ngoài tán dương đệ, tự đệ cũng hiểu trong đó có hai phần vận may, không hiểu cha vợ tương lai kia thế nào lại muốn đặt bảo bối trên người đệ? Ông ấy cũng không sợ sau này công dã tràng, Lã gia tiểu thư kia, thật ra lớn lên tương đối thanh tú xinh đẹp.”

Đường Hà sợ hấn càng nói càng suy sụp, cố ý không đáp lời hấn, chỉ cười nói: “Nói như thế, Tứ tẩu tương lai xuất thân thi thư, lớn lên xinh đẹp, sau này cảm sát hài hòa với tiểu thúc, cử án tề mi, vừa lúc phổ một đoạn giai thoại.”

Chu Bắc Sinh nghe nàng nhắc lại tiêu chuẩn kén vợ thuở nhỏ, có chút quẫn bách, “Trước kia đọc hai bản tài tử giai nhân... Tam ca có chuyện gì cũng nói cho tẩu biết? Đệ cũng không cầu cảm sát hài hòa gì, chỉ cần sau này đệ và Lã tiểu thư giống như tình cảm của tẩu và Tam ca, đệ đã thỏa mãn rồi.”

Đường Hà cười cười, không nói tiếp.

Nàng và Chu Nam Sinh trừ trước tết âm năm trước tranh chấp, còn lại cũng chưa giận dữ bao giờ, tất nhiên là do Chu Nam Sinh quý trọng nàng, cũng bởi vì nàng nhin hấn nhiều chuyện, trong một đại gia đình không tranh chấp, cuộc sống tự nhiên bình tĩnh hòa hợp.

Hôn sự của Chu Bắc Sinh và Lã tiểu thư rất nhanh đã định, hai nhà trao đổi thư tín, Chu gia xác định, ngày thành thân đẹp là trước tết âm.

Tiền đồ tiểu nhi tử trong tầm mắt, lại sắp tới ngày đón dâu, Từ thị mừng đến hợp bất long chủ, chẳng qua công việc đám hỏi tiền triển, nội tâm bà càng ngày càng rầu rĩ, ban đêm trần trọc trở mình, thỉnh thoảng thở dài một tiếng.

“Sao bà không ngủ, bực mình gì sao?” Chu lão mơ màng, âm thanh mờ hồ hỏi thăm lão thê.

“Ta nghĩ đến hôn sự Bắc Sinh, trong lòng có chút khó chịu.” Từ thị nói, “Người xưa nói, gả nữ gả cao, cưới dâu cưới thấp, lần này chúng ta kết thân, coi như cưới cao.”

Chu lão từ trong mộng tỉnh lại, cũng đồng ý lời lão thê, chẳng qua ông có cái nhìn khác, “Người xưa cũng nói không ai hèn mãi. Chúng ta mặc dù chỉ là nông hộ, nhưng khó nói sau này Bắc Sinh không có tiền đồ rộng mở. Bắc Sinh nhà ta tuổi tác, tài hoa trong huyện là độc nhất, nếu không sao Lã giáo dụ lại coi trọng nó chứ. Chờ Bắc Sinh đủ lông đủ cánh, nói xa một chút đậu tiến sĩ, làm quan, người nào với cao còn chưa biết được.”

Từ thị được an ủi, tâm hơi thả lỏng, nhưng vẫn có hai phần lo lắng, “Xuất thân một người không thay đổi được, Bắc Sinh đủ lông đủ cánh rồi, ông quần chúng ta dính bùn rửa không sạch. Ông không hiểu được, hôm đó ta đi Lã gia, ngồi trên ghế nhà bọn họ, cái mộng như bị kim châm, còn bà thông gia kia, tuổi lớn hơn ta, nhìn thế nào cũng nhỏ tuổi hơn ta, toàn thân quý khí, uống một ngụm trà cũng có kiểu cách, để ta học cũng không học được. Ta ở trước mặt bà ấy, luôn luôn không được tự nhiên, giống như thấp hơn một cái đầu.”

Chu lão vỗ vỗ vai bà, an ủi nói, “Ta và thân gia không cùng đường, bà không cần để trong lòng, hướng chi sau này gặp nhau cũng ít.”

Từ thị than thở, “Trước kia ta một lòng một dạ muốn tìm cho Bắc Sinh một hôn sự tốt, cảm thấy khuê nữ tám thôn đều không xứng với con ta, giờ được như ý rồi, thê tử tương lai của tiểu nhi là một tiểu thư khuê tú, con bé không làm được ruộng, không gánh nổi gánh, chính là chuyện nhà không biết có làm được không. Ôi, ta một chữ không biết, sau này không biết mẹ chồng nàng dâu hai người có thể chung sống được với nhau không.”

Chu lão nghe được lời bà, trầm mặc thật lâu mới nói: “Co một việc ta phải nói với bà... Sau này Bắc Sinh và thê tử nó, sợ là không sống cùng chúng ta.”

“Đây là ý gì?!” Từ thị ngồi bật dậy, “Con ta cưới thê tử không ở trong nhà, thế ở đâu?” Không đợi Chu lão trả lời, mình đã suy đoán, “Chẳng lẽ Lã gia muốn Bắc Sinh đến nhà ông ấy ở? Không được! Bắc Sinh không phải là cưới thê tử, đây là đi ở rể!”

“Hôn sự này ta không cần,” Từ thị nói xong, hoang mang rối loạn vén màn muốn xuống giường, “Ta đi nói với Bắc Sinh, ta muốn rút lui.”

“Bà quay lại!” Đường lão kéo bà, “Bà nói mò gì đây? Sao ta và cha có thể cho Bắc Sinh đi ở rể?”

“Thế rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ý tứ Lã giáo dụ là, thời gian này của Bắc Sinh là mấu chốt, nó giành giật từng giây, dốc lòng cầu học, nếu như thường xuyên đi tới đi lui huyện thành và trong nhà, sợ sẽ trễ nải thời gian, mà vợ chồng son bộn chúng ở trên huyện thành, nếu như Bắc Sinh học hành có khó khăn, ông ấy cũng có thể chỉ bảo thêm.”

Lời nói như vậy, thật ra là sợ nữ nhi gả vào nhà nông, bị nhà chồng yêu cầu làm ruộng, không muốn nữ nhi chịu khổ là thật, tỏ vẻ khinh thường cũng là thật.

Từ thị mới thả lỏng, sau khi phục hồi lại tinh thần, vừa sợ vừa giận, “Chưa nghe qua tân nương tử nhà nào chưa xuất giá, đã nghĩ không muốn ở nhà chồng, như vậy chọn ba lấy bốn... Chọn nhà chúng ta làm gì?” Càng cảm thấy cửa hôn sự này với cao, sau ngọt tất cả đều là khổ, trong lòng tràn đầy hối hận và khó chịu, vành mắt muốn đỏ.

Chu lão than thở, “Cha nói, sau này Bắc Sinh trên đường thi khoa cử, sớm muộn cũng phải rời khỏi nhà, giờ coi như sớm hơn một chút đi. Chúng ta nghĩ, nhi tử làm tú tài, thành con rể nhà giáo dụ, nếu phu thê bọn chúng ở trong thôn, sao hoàn hảo cả đôi bên được đây? Chúng ta không cho nhi tử được xuất thân tốt, cũng không thể để nó bị liên lụy.”

Từ thị nghe vậy cau mày, “Chúng ta cả đời cần cù chăm chỉ, kiếm cơm bằng hai tay, sao ông lại bảo để nhi tử mất mặt? Ông trời ơi, chuyện này là gì vậy?” Càng nói càng thương tâm, nghĩ đến tiểu nhi tử mình cưng nhất, sau này càng chạy càng xa, nếu làm quan, thì càng muốn đi đến nơi bà không thể hiểu nổi, “Mọi người đều nói, sinh hài tử chỉ sợ nó cưới thê tử quên mẹ, nhi tử ta còn chưa thành thân, ta đây đã bị đặt pháo sau rồi.”

“Sao đầu của bà chỉ nghĩ được mấy cái ý kiến nông cạn, thiếu hiểu biết vậy? Bắc Sinh bốn năm tuổi đã vùi đầu vào học, không phải muốn thoát khỏi thôn nghèo sao? Giờ đây tiền đồ trong tầm tay, bà đã không giúp được gì còn làm nó vướng chân phải không?”

“Ta...” Từ thị mở to mắt nhìn đỉnh màn trong đêm tối, trong lòng chua xót, không nói nên lời.

Chu lão than thở, “Nam nhi trí ở bốn phương, ta để cho hài tử đi đi.”

Từ thị trầm mặc hồi lâu, lại hỏi, “Phu thê Bắc Sinh không ở trong nhà, ở huyện thành, nhưng nhà ta không có phòng ốc trong huyện thành...”

“Cha có ý tứ, huyện thành có phòng ốc ta cũng không mua được, chỉ thuê cho bọn chúng một tiểu viện sạch sẽ ở tạm.”

“Coi như là thuê phòng cũng không tiện nghi, ăn mặc ở dùng mọi thứ đều tốn kém, nếu như bọn chúng ở trong nhà, cũng có thể tiết kiệm rất nhiều.” Từ thị chân chờ nói, “Cha hài tử, hơn một năm nay, liên tiếp vì Bắc Sinh đi thi hai lần, cộng thêm hôn sự của nó đã xài tốn hơn hai trăm lượng bạc... Cửa cái của chúng ta hao tổn nhanh quá, sau này phu thê Bắc Sinh sống riêng, trong lòng Đông Sinh và Nam Sinh sẽ không thoải mái...”

Chu lão cau mày, “Hai huynh đệ bọn chúng không phải là người có tâm tư như thế.”

Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh sau khi biết chuyện này, quả nhiên hai người không nói gì, Dương thị không vui lòng. Nàng ở trong phòng bắt nam nhân mình đi nói với cha mẹ chồng, “Không có chuyện thiên vị như vậy,” nàng ôm tiểu nữ nhi trong tay, dụ dỗ bé, mắt của mình đỏ lên, “Chúng ta quanh năm suốt tháng khổ nhục, bạc chia đến tay cũng chẳng là bao, lão gia tử nói thật hay, nói là bạc kiếm được sau này chia đều. Bắc Sinh đi học là chuyện đúng đắn, mỗi ngày đệ ấy tốn tiền giấy mực ta không nói, đi thi vài lần tốn tiền ta không nói, nhưng sao đệ ấy thành thân cũng muộn hơn người? Nói là chia đều, thật ra thì tiền đều đến trên người đệ ấy, còn dư lại được bao nhiêu? Coi như chia đều, tiền đến tay ta còn bao nhiêu? Chu Đông Sinh, chàng là người có nhi tử, nữ nhi, chẳng lẽ cha muốn nữ nhi sau này ăn không khí sao?”

Chu Đông Sinh buồn bực thanh âm trả lời: “Nói gì thế, ăn không khí gì chứ, nói khó nghe, bọn nhỏ thiếu ăn, thiếu mặc sao? Không phải ta đã nói với nàng, chờ Bắc Sinh làm quan, thời điểm báo đáp chúng ta đã đến...”

“Đến sao?” Dương thị cắt đứt hẳn, “Chàng cho là ta không có chút kiến thức nào sao? Bắc Sinh chỉ là tú tài, muốn tiếp tục đi học, phải tốn bao nhiêu tiền để thi đậu cử nhân còn chưa biết được, coi như thi đậu rồi, mưu một chức quan có phải xài tốn tiền không? Chờ đệ ấy mưu quan, đến huyện khác làm quan thất phẩm tép riu, nuôi thê nhi còn không đủ, hỏi báo ta thế nào?”

Dương thị càng nói càng kích động, nước mắt chảy xuống, “Nhà các người huynh đệ hữu ái, cử gia hòa mục, ta cảm thấy may mắn vì mình gả vào phu gia như vậy, nhưng hữu ái cũng chỉ có mức độ thôi. Trừ mọi người, người không muốn chăm lo cho gia đình nhỏ của mình sao? Người luôn chê ta so đo, nói ta không bằng Tiểu Hà rộng lượng, hiểu chuyện, sao ta không muốn rộng lượng chứ? Nhưng ta không giống Tiểu Hà, muội ấy không có hài tử phải chăm sóc, ta phải nuôi một đôi nam nữ, bọn chúng đều là thịt trên người ta rơi xuống, ta có thể chịu khổ, nhưng không muốn bọn chúng phải chịu khổ.”

Chu Đông Sinh nhìn nàng ôm nữ nhi khóc, luống cuống tay chân, bàn tay to lau nước mắt cho nàng, nhưng càng lau càng nhiều, “Nàng đừng khóc... Ôi, sao lại chịu khổ chứ, tiểu oa nhà ta cũng chưa thiếu ăn thiếu mặc mà.”

“Nếu như nhà các người ăn bữa nay lo bữa mai giống nhà người ta, tiểu oa nhà ta trôi qua không gọi là khổ,” trong mắt Dương thị đầy nước mắt, thanh âm thấp xuống, tay vẫn ôm nữ nhi, sợ bé khóc, “Qua năm nay, Khoai Tây oa đã sáu tuổi rồi, trước đó lão gia tử nói cho nó học võ lòng, kết quả ba ngày không dạy được một chữ ‘đại’, trước kia còn nói cho nó đi học đường, giờ vẫn không có động tĩnh. Đúng là không có đạo lý, thúc thúc trong nhà phải sạch bùn đất, đi làm người thượng đẳng, cháu nhỏ lại không được đi học.”

Chu Đông Sinh thấy nàng càng nói càng trắng trợn, trong lòng hận nàng sao có thể nói chuyện thành khó nghe như vậy, hay bởi vì thật lòng suy nghĩ cho nàng, cảm thấy chua xót, trừ trừ một hồi lâu, hỏi: “... Vậy nàng muốn thế nào?”

“Ở riêng.” Dương thị nói, “Sau này ba huynh đệ ở riêng, tiểu thúc được ăn ngon, ta không xen vào, nhưng cũng không thể bắt ta cung cấp nữa.”

Chu Đông Sinh nghe vậy rầu rĩ, Chu gia không chỉ còn cha mẹ, ngay cả tổ phụ vẫn còn khỏe mạnh, khả năng ở riêng cực kỳ nhỏ. Hắn chần chờ nói, “Ta... Đi bàn với Nam Sinh chút đã.”

Chu Nam Sinh nghe được lời đại ca, trầm mặc hồi lâu, chỉ nói một câu, “Ông nội vẫn mong ngũ thế đồng đường.” Giờ tính từ lão gia tử đến tiểu nữ nhi nhà Đông Sinh mới có tứ thế, Khoai Tây oa ít nhất mười năm nữa mới cưới thê sinh nhi.

Chu Đông Sinh than thở, “Ta cảm thấy cuộc sống vẫn có thể trôi qua tốt, chẳng qua thê tử làm âm ỉ, muốn ta đi nói với cha mẹ. Sao ta mở được miệng chứ, ba lão nhân sẽ đau lòng chết mất. Tam đệ, thê tử đệ thật hiểu chuyện.”

Chu Nam Sinh nghĩ trong lòng, Tiểu Hà hiểu chuyện sao? Đúng vậy! Trừ năm ngoái cái vĩa một lần, cho tới bây giờ cũng chưa thấy nàng oán trách qua.

Chẳng qua cuộc sống không thể nào không có va chạm. Coi như là mình, cha mẹ thiên vị có khi cũng khổ sở, Tiểu Hà mọi việc không so đo, trừ hiểu chuyện, nàng vẫn có hai phần lạnh nhạt.

Buổi tối Chu Nam Sinh về phòng, cố ý nói chuyện này với Đường Hà. Cố ý cường điệu một chút, “Bắc Sinh giờ là huyện học phụ sinh, nếu năm nay danh sách lần sinh, tăng sinh để trống (tăng sinh là người được hưởng học bổng, phụ sinh là phải tự túc tiền ăn học), cuối năm Bắc Sinh thi đứng thứ nhất, có thể được bổ sung thành tăng sinh, giống năm trước, sang năm lại thi, lại phải đứng thứ nhất, lại được bổ sung thành lần sinh, đến lúc đó, một năm được phát bốn lượng bạc. Trước đó, phu thê Bắc Sinh không ở trong nhà, theo như tính tình cha ta và ông nội, khẳng định không thể để nhà gái bỏ tiền ra nuôi gia đình, đương nhiên nhà chúng ta sẽ phải gánh chi phí của bọn họ.”

Đường Hà nhú mày suy nghĩ hồi lâu, cũng không nhiều lời, chỉ cười nói, “Lúc trước ta còn suy nghĩ không biết phải chung đụng với Tứ tẩu thế nào, một năm chỉ gặp vài lần, vừa lúc tránh lúng túng dưới một mái nhà.”

Chu Nam Sinh nhìn nàng thật sâu, “Cha mẹ làm như vậy, nàng không cảm thấy đối với chúng ta không công bằng?”

Đường Hà nhìn lại hắn, yên lặng một hồi, hỏi ngược lại hắn: “Chàng cảm thấy thế nào?” Thấy hắn muốn há mồm, gờ tay ý bảo hắn dừng vội, “Chàng cứ nói thật.”

Chu Nam Sinh há to miệng lại ngậm vào, hồi lâu mới nói: “Cha mẹ làm như vậy cũng không còn cách nào khác... Bắc Sinh muốn đi học mưu cầu công danh, làm ca ca đương nhiên phải cung đệ ấy... Người một nhà, dĩ nhiên không thể mặc kệ, cũng không thể chia ra ở riêng.”

Đường Hà cười than thở, sờ sờ đầu hắn, “Làm sao giống lời ta đoán vậy, xem ra ta thật hiểu chàng.”

Chu Nam Sinh giương mắt nhìn nàng, “Tiểu Hà...” Đường Hà lắc đầu, “Lúc trước chàng đáp ứng ta, sẽ nghĩ đến lời ta nói, cũng đã một năm rồi, chàng mặc dù không nói rõ, nhưng ta nhìn việc chàng làm cũng đã biết đáp án của chàng.”

“Chẳng qua Chu Nam Sinh ạ, giờ chàng khen ta hiểu chuyện, ta không biết mình có thể hiểu chuyện bao lâu, tựa như Đại tẩu nói, đây là chuyện không công bằng, chuyện không công bằng kéo dài quá lâu, mâu thuẫn sẽ bộc phát ra.”

Hôn sự Bắc Sinh cử hành đúng hạn.

Vì Lã gia khác Đường gia và Dương gia, lần này sinh lễ Chu Bắc Sinh phong phú hơn hai huynh trưởng nhiều lắm. Nhưng mà trong nhà Lã thị cũng dư giả hơn so với hai chị em dâu, của hồi môn cũng là độc nhất.

Người Chu gia thôn hâm mộ, nhà bọn họ vừa có một tú tài, lại nghe nói tú tài ca cưới khuê tú tiểu thư làm thê tử, giờ lại thấy đồ cưới mang đến Chu gia, không ngừng khen Từ thị thật là có phúc.

Từ thị khổ mà không nói được. Trước hôn sự, Chu gia đã thuê một tiểu viện cho Chu Bắc Sinh, thời gian mẹ Lã thị đưa đồ cưới đến Chu gia cũng tiện thể nói, “Tiểu viện tuy nhỏ, sau này cũng là nơi hai đứa nhỏ an cư, cũng nên thu dọn gọn gàng, vì vậy giường cưới, bàn trang điểm trực tiếp mang đến đó cho bọn chúng thu dọn thành một gia đình, của hồi môn mang đến Chu gia, chỉ cần mang một ít đồ nhẹ nhàng thôi.”

Chẳng những lời nói thông gia lần át người, càng thêm được voi đòi tiên, Lã thị làm cô dâu, chỉ tính ở Chu gia ba ngày, ba ngày sau tiểu phu thê lại mặt, hai người trực tiếp đến tiểu viện kia ở.

Từ thị lần đầu nghe nói, quả thực há hốc mồm, “Đây không phải để cho người trong thôn nói xấu sao? Một tân nương tử, ở nhà chồng ba ngày, ta sống hơn nửa đời người cũng chưa nghe qua, giờ lại rơi xuống đầu ta!”

Chu lão gia tử và Chu lão cha nghe Bắc Sinh nói xong, đều im lặng.

Chu Bắc Sinh cười giải thích, “Cha mẹ vợ cũng sợ nàng ấy không quen ở nông thôn...” Biết rõ phải giả làm dâu nhà nông, hết lần này tới lần khác còn nói không quen, như thế cũng quá lộ liễu đi. Chu Bắc Sinh nuốt

lời vào trong, một hồi lâu mới nói, “Con sắp thi, cũng không nên ở nhà quá lâu, chung quy vẫn phải vùi đầu vào học, công việc hàng ngày cũng muốn Lã thị lo liệu.”

Hai tay hần nắm chặt, nói lỏng lại nắm chặt, nắm chặt lại thả lỏng, phụ huynh không lên tiếng, hần lại nói tiếp, “Ông nội, cha, mẹ, con biết làm khó mọi người, nhưng mà Lã gia và nhà chúng ta có nhiều việc không giống nhau, mọi người nề con đang vật lộn độ sức với tương lai, nhin một tý... Chuyện này chẳng qua mẹ vợ ruột ruột ái nữ, thật ra thì con người Lã thị, có chút khiêm thuận ôn nhu...”

Từ thị trong lòng chua xót, con dâu tốt như vậy, vì sao còn muốn đánh vào mặt nhà chồng? Từ thị lắc đầu một cái, “Con ơi, lão Chu gia ở thôn còn muốn làm người, cho tới bây giờ chỉ có hậu bối cung cho trưởng bối, không nghe nói đạo lý hậu bối buộc trưởng bối nhượng bộ. Lúc này ta bắt kể lão gia tử và cha con nói gì, dù sao sau khi lại mặt thê tử con vẫn phải trở lại, ở ba tháng so với ba ngày tốt hơn.”

Chu Bắc Sinh đành phải nói lại với cha mẹ vợ, Chu gia không ai biết được hần nói thế nào với Lã gia, chỉ biết Lã thị ở ba ngày, lời kia sau lần đó không nhắc lại nữa.

Sau hôn lễ, người mới vợ tới kính trà trưởng lão.

Từ thị cần thận đánh giá thê tử tiểu nhi ‘khiêm thuận ôn nhu’, thấy nàng mặt mày tinh xảo, khí chất nhã nhặn lịch sự, thoát nhìn không phải người cần rở, kiêu ngạo, điêu ngoa, chẳng qua ánh mắt xẹt qua thân thể mảnh gầy của nàng (T/g: Cái này gọi là lả ướt a đại thẩm!) mười ngón tay nhỏ dài, bảo dưỡng thỏa đáng, nghĩ là biết không phải làm việc nặng, rất cuộc vẫn âm thầm thở dài hai tiếng.

Người mới hành lễ xong với người trong nhà, an tĩnh hòa thuận đứng cạnh Chu Bắc Sinh. Chu lão gia tử phát tay một cái, nói: “Đều là người một nhà, con không cần quá câu nệ, con và Bắc Sinh ngồi nói chuyện đi.”

Lã thị đáp một tiếng “Vâng”, lại cung kính, cùng Chu Bắc Sinh ngồi xuống, chẳng qua eo thân của nàng, thẳng tắp so với mọi người.

Đường Hà trong lòng thầm than một tiếng.

Từ thị lên tiếng, hỏi con dâu mới, “Thường ngày ở nhà con có làm việc nhà không? Làm những gì?”

“Hỏi mẹ,” Lã thị nhỏ nhẹ nói, “Thường ngày con có theo mẹ con học chuyện quản gia, chuyện nhà và chăm tuyền, nấu nướng cũng làm được một chút.”

“Vậy sao?” Từ thị nhất thời tinh thần phấn chấn, “Như thế cũng là hiếm có, vừa lúc đại tẩu con đang bận chăm sóc tiểu nữ nhi nửa tuổi, giờ trong nhà không có người nào nấu cơm, con làm được không?”

Chu lão gia tử ho khan mấy tiếng.

Chu lão cha mở miệng nói: “Tứ tẩu mới vào cửa, để cho con bé nghỉ một chút...”

“Dĩ nhiên, Tứ tẩu, trước ngày lại mặt, không cần con làm gì cả, để Bắc Sinh đưa con đi thăm thú thôn ta, chào hỏi thân thích.” Từ thị vẻ mặt tươi cười nói, “Con tới hai ngày là hiểu được rồi, nhà ta từ trên xuống dưới, mọi người đều hòa thuận, chẳng qua là nhà ta không có người rảnh rỗi, người mới vào cửa, nấu bữa cơm không coi là ỷ khuất, giống như hai tẩu tử con, còn phải làm việc nặng trong ruộng.”

Lã thị an tĩnh nghe, thần sắc khiêm tốn, đáp ứng nói: “Cám ơn mẹ thương con.”

Chuyện tiến triển bình thường, Chu Bắc Sinh thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ ba sau khi thành thân, hần đưa tân nương lại mặt, hai người lạy phụ thê Lã giáo dụ, Lã thị bị mẹ nàng gọi lại hỏi, Lã giáo dụ cũng gọi con rể tới thư phòng.

Lã giáo dụ hỏi hai câu cuộc sống tiểu phu thê, đề tài rất nhanh chuyển tới chuyện bài vở của Chu Bắc Sinh.

“Giờ sắp đến ngày thi, con có thể nắm chắc đứng đầu không?” Giáo dụ khuyên răn con rể trẻ tuổi tuần tú, vuốt chòm râu hỏi.

Chu Bắc Sinh trù trù nói: “Tiểu tể không dám ngông cuồng can rỡ, huyện học có bốn mươi đồng môn, người có tài không ít, năm trước lần sinh, tăng sinh lên huyện học lâu dài, chìm đắm trong thi thư, con thi cùng bọn họ, không chắc có thể thắng được.”

Lã giáo dụ gật đầu, “Con biết khiêm nhường là tốt rồi, nhưng cũng không cần coi nhẹ mình, ta hỏi con vậy, đương nhiên cảm thấy văn chương của con có thể tranh luận cùng bọn họ. Chẳng qua trước khi thi thời gian ngắn, con không thể vì tân hôn mà trễ nải chuyện học. Ta nghĩ muốn theo ý tứ mẹ vợ con, tiểu phu thê hôm nay lại mặt không quay lại Chu gia thôn nữa, để cho Duyệt Đồng ở huyện thành chăm lo chuyện ăn uống cho con, để con không lo nghĩ gì, chuyên tâm học hành. Nếu thông gia cảm thấy không thích hợp, giờ con đưa Duyệt Đồng về nhà, hôm sau một mình trở lại, văn chương mỗi ngày không thể bỏ bê, viết xong giao cho ta xem.”

“Cẩn tuân nhạc phụ dạy bảo.”

Tiểu phu thê ăn cơm lại mặt tại Lã gia, thấy vào đông ngày ngắn, còn chậm trễ nữa hai người phải đi đường tối, vì vậy mẹ Lã Duyệt Đồng mới thả hai người lên đường.

Hai người buổi sáng ra cửa, là đi theo xe trâu Chu Nam Sinh, giờ về nhà, Chu Bắc Sinh tính đi tìm Tam ca, mẹ vợ hắn không khỏi phân trần, đã sớm thuê cho bọn họ một chiếc xe ngựa, nói sẽ phái người chuyển lời cho Tam ca hắn, để cho hắn về nhà trước. Phu thê Chu Bắc Sinh nán lại thêm chút nữa, ngồi trên xe ngựa, về Chu gia.

Trên xe, Chu Bắc Sinh và tân nương tử nhìn nhau không nói gì. Hắn nhìn Lã thị cúi mặt, nghĩ tới đây là thê tử bầu bạn với mình cả đời, đêm qua còn uyển chuyển hầu hạ dưới thân mình, hôm nay trên mặt mang theo hai phần ngượng ngùng ôn nhu, không khỏi mềm lòng, hắn nhẹ nhàng hỏi: “Đi trong thôn có chút xóc nảy, nàng ngồi có khó chịu không?” Hắn kéo nàng dựa vào hắn.

Lã thị lắc đầu, tỏ vẻ không sao, nhưng vẫn theo lời dựa vào hắn, màu da trên mặt lại đậm thêm hai phần.

Chu Bắc Sinh nhìn nàng thuận theo, trong lòng càng thêm mềm mại. Hai người tựa vào nhau, thoải mái nói chuyện.

“Mẹ tìm nàng nói chuyện, một lúc lâu cũng chưa ra, hai người nói chuyện gì vậy?”

“Mẹ hỏi ta, chàng tốt với ta không. Ta nói với bà, chàng đối với ta rất tốt.” Lã thị cắn môi, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu, chớp mắt đầu xấu hổ. Trước mắt hắn vụt qua hai hàng lông mi, hắn hoảng hốt nghĩ tới ‘thường ngày làm sao đã nhìn qua nữ tử đáng yêu như vậy’.

Hắn đưa tay sờ sờ gương mặt đáng yêu của nàng, “Chúng ta mới thành thân ba ngày, ta chưa làm được nhiều, sau này cuộc sống còn dài, ta sẽ đối tốt với nàng.”

“... Vâng.”

“Chỉ mỗi câu kia, mẹ vợ hỏi mất nửa ngày sao?”

“Mẹ nói, bà muốn cho Tiểu Cúc cạnh ta lúc trước đi theo lo liệu chuyện nhà...”

“... Không được.” Chu Bắc Sinh căng thẳng, đẩy nàng ra xa, nghiêm mặt nói, “Duyệt Đồng, ta biết mẹ có ý tốt, nhưng mà nàng gả cho ta, chính là người của Chu gia ta, đương nhiên sẽ không dùng nô bộc Lã gia.” Dừng một chút, hắn thấp giọng nói, “Ta biết nàng chưa chịu khổ bao giờ, sau khi gả cho ta lập tức muốn rửa tay nấu cơm, cũng có chút làm khó nàng. Nàng chịu khó nhẫn mấy năm, chờ ta có công danh, sẽ để nàng làm phu nhân, bốn nha hoàn hầu hạ.”

Lã thị nắm chặt cánh tay hắn, đáp: “Được.”

“Tình huống trong nhà ta nàng cũng hiểu rõ, người nhà là anh nông dân thuần phác, nếu trong sinh hoạt có va chạm, nàng nhịn một chút. Người nhà bỏ ra cho ta rất nhiều, nàng là thê tử của ta, thông cảm cho bọn họ, mọi việc không cần so đo nhiều.”

“... Được.”

74. Chương 74

Tân nương tử mềm mại, mảnh mai, khi nhìn mình, trên mặt mang theo sắc hồng, cho dù Bắc Sinh cố gắng vui đùa khổ luyện, tuyệt đối không đắm chìm vào nhan sắc, nhưng hấn trẻ tuổi, vẫn không tránh được kích động.

Sau khi lại mặt ngày thứ hai, Chu Bắc Sinh nhớ tới lời nhạc phụ, dậy thật sớm, tính chạy về huyện thành đi học, Lã thị bị tiếng mặc quần áo xột xoạt làm tỉnh, mở mắt ra, ngoài cửa ánh sáng lơ mơ, chiếu vào Bắc Sinh đã mặc xong trung y, nàng vội vàng đứng dậy giúp hấn khoác áo ngoài.

“Ta tự mình mặc,” thanh niên nhà nông chưa từng hưởng thụ qua hầu hạ ôn nhu như vậy, nhìn mặt mày mềm mại, hấn động tình, muốn hôn nhẹ nàng, nhưng lại sợ nàng chán kinh, lại thấy nàng hoang mang rối loạn rời giường, quần áo trên người mỏng manh, không khỏi đau lòng, khẽ đẩy nàng trở lại trên giường, “Nàng ngủ thêm lúc nữa đi.”

Lã thị lắc đầu, giúp hấn buộc lại áo ngoài, mình cũng tự mặc quần áo, trời chưa sáng lắm, nàng tìm nến đốt, sau đó nàng giúp hấn búi tóc, mình soi gương búi sơ búi tóc, nói: “Không ngủ nữa, mẹ nói cơm canh trong nhà để ta nấu, hai ngày trước ta nghe tiếng vang, Đại tẩu cũng giờ này rời giường chuẩn bị bữa sáng.”

Chu Bắc Sinh nghe vậy dừng một chút, một hồi lâu thấp giọng nói: “Nàng cực khổ rồi.”

Lã thị nhướn mày cười một tiếng, “Đây là bổn phận của thê tử.”

Nàng búi tóc xong, mở hộp nhỏ đựng đồ trang sức, nhặt hai ba cái trâm bạc so so, hơi trầm ngâm sau đều cất trở về.

Chu Bắc Sinh vẫn nhìn nàng, kỳ quái hỏi: “Ta thấy trâm rất đẹp, sao không dùng?”

Lã thị thấp giọng đáp: “Ta thấy Đại tẩu và Tam tẩu là kiểu tóc bình thường, ta cũng không nên cầu kỳ quá.”

“Nàng không giống bọn họ.” Chu Bắc Sinh tiến lên, từ trong hộp đồ trang sức, chọn lấy một bông hoa cài đầu, cẩn thận cài vào tóc nàng, từ trong gương nhìn diện mạo nàng, “Rất đẹp.”

Lã thị mím môi cười yếu ớt.

“Ta phải nhanh đi thôi,” một lúc sau Lã thị phục hồi tinh thần lại, “Không lại không kịp chuẩn bị bữa sáng.”

Nàng đến phòng bếp, lúc trước Dương thị đã chỉ cho nàng chỗ để gạo và mì, cả vị trí để rau xanh, mỡ, mắm muối gia vị, vì vậy nàng chuẩn bị không bị rối ren.

Cuộc sống Lã gia hơi sang trọng một chút, bình thường trong nhà có bà tử đặc biệt nấu cơm, mặc dù Lã thị được mẫu thân dạy nấu nướng, cũng chỉ chơi đùa vài lần, sau khi nàng được định thân cho Chu Bắc Sinh, trong nhà để nàng rèn luyện tay nghề, mới cho nàng làm nhiều.

Tề thị mẹ nàng bảo nàng không cần quá thông thạo, “Người trong thôn cơm canh cũng là nấu loạn bậy, nhìn rất giống cám heo, cơm con làm tỉnh té người ta ăn cũng không thấy ngon, con cứ miễn cưỡng, qua quýt qua một thời gian, chờ các con sống riêng, lúc đấy hãy thể hiện bản lĩnh, con ta, nếu mẹ không nghĩ Chu Bắc Sinh có thể cho con lên làm phu nhân, có người hầu hạ, ta cũng không đến nỗi gả con cho kẻ sa cơ thất thế.

Lã thị nhớ lại lời mẫu thân, hoảng hốt, nàng mím môi, tăng nhanh động tác trong tay.

Cửa gỗ phòng bếp ‘kéo kẹt’ một tiếng, bị đẩy ra. Đại tẩu Dương thị bước vào, nhìn thấy nàng, trên mặt giật mình, “Tứ tẩu? Sao dậy sớm vậy? Muội đã làm điểm tâm rồi? Ai nha, thật xấu hổ, đây nguyên là việc của ta, hôm nay Nỵ Nhi khóc quá, ta dỗ dành con bé nên mới bị muộn.”

Lã thị vội vàng cười, “Chào Đại tẩu, mẹ đã nói để muội nấu cơm thì đây là việc của muội, lúc trước làm phiền tẩu giúp muội mấy ngày, tẩu cứ về phòng trông hài tử đi, giờ trong nồi đang nấu cháo rồi, chờ chín muội gọi tẩu ra ăn.”

Dương thị không từ chối, cười híp mắt nói: “Tứ tẩu so với ta nghĩ còn hiền lành hơn. Được, hài tử náo, ta về phòng trước, bếp lò ở nông thôn khó dùng một chút, nếu muội làm không ổn thì gọi ta một tiếng, nhé?”

Lã thị gật đầu, “Được.”

Dương thị rời phòng bếp, quay trở lại phòng mình, nam nhân nàng đang đặt tiểu nữ nhi trên lồng ngực, mắt nhắm lại, nhẹ lắc lư thân thể, bàn tay to vẫn không quên vỗ cái mông nhỏ, hài tử lớn Khoai Tây oa đang cuộn mình ngủ bên cạnh.

Dương thị nhìn bộ dạng Chu Đông Sinh vừa ngủ vừa dụ dỗ nữ nhi, vừa bực mình vừa buồn cười, cởi áo ngoài bỏ lên giường, đắp chăn một lúc, cảm thấy ấm rồi, nàng đỡ lấy nữ nhi trên ngực hân, đặt bên người, dụ dỗ từng chút, bé đang ngủ ngời thấy mùi quen thuộc, giống như heo con trước ngực nàng, mắt vẫn nhắm, đầu liệu mạng ngẩng lên, nhưng miệng không tới nhũ hoa, khóc lên tiếng đòi hỏi.

Nam nhân trong nhà một lớn một nhỏ đã thành thói quen, vẫn đang ngủ say. Dương thị làm mẹ, không chịu được tiểu nữ nhi khóc, chui ra khỏi chăn, lót gối, kéo áo, nghiêng thân thể nhét nhũ hoa vào cái miệng nhỏ của bé, tiểu nữ oa mút một lúc, thoải mái rồi, trong miệng phát ra âm thanh ậm ừ.

“Sao nàng lại quay lại? Không làm bữa sáng sao?” Chu Đông Sinh hơi lật người, bàn tay to ôm thê nhi vào ngực, nhắm mắt lại hỏi.

“Có người làm rồi,” Dương thị sợ hân cuốn hết chăn phía sau nhi tử, duỗi tay ra sau lưng hân vén lại chăn, ngón tay sờ thấy nhi tử đã nằm trong chăn, mới yên lòng thu tay lại, “Chàng đoán là ai?”

“Chắc là tân nương tử Bắc Sinh! Thế thì lạ nha.”

“Chàng đoán đúng rồi, ta thấy bộ dáng muội ấy không giống người làm việc, vốn ta nghĩ mẹ bảo muội ấy nấu cơm là nói miệng thôi, chưa từng nghĩ sau ba ngày muội ấy lại từ giấc đi làm, hắc!” Bàn tay trong chăn lại dậm dậm eo nam nhân, “Chàng khoan hãy nói, lúc trước cha mẹ thiên vị làm ta bực mình, nếu Tứ tẩu không rõ ràng, ta bất cứ giá nào muốn náo loạn, nhưng muội ấy cũng là người thông minh, ta cũng nên để lại mặt mũi uội ấy.”

Lúc trước Dương thị náo, bắt Chu Đông Sinh đi nói với cha mẹ ở riêng, Chu Đông Sinh dụ dỗ hồi lâu, thật vất vả nàng mới bình tĩnh trở lại, giờ cũng không tiếp thu lời nàng, chẳng qua thấy nàng dậm tay mình, hân giữ tay nàng lại, mắt vẫn nhắm, nói: “Có người nấu cơm thì nghỉ ngơi thêm đi, vào đông trời lạnh, ta có thể ngủ thêm chút nữa.”

Dương thị cúi đầu, thấy nữ nhi bú đã rất nhẹ, biết bé lại ngủ say, nhẹ nhàng rút ra, tay vươn ra dịch chăn cho nữ nhi, thân thể mình cũng chui vào trong chăn, một tay kia vẫn bị nam nhân nắm, híp mắt chìm vào giấc ngủ.

Cách một đường sảnh, trong một phòng khác, Đường Hà cũng rón rén đứng dậy, Chu Nam Sinh tỉnh dậy, không thấy người trong ngực đâu, hân mở mắt ra, thấy nàng đi tới cửa, “Tiểu Hà, trời lạnh, sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Chàng ngủ đi.” Đường Hà quay lại giường, cúi người hôn nhẹ hân, “Hôm nay có thể Tứ tẩu nấu cơm, ta sợ muội ấy không quen, đi xem một chút xem muội ấy có bận gì không.”

“Nàng thật tốt.” Chu Nam Sinh vươn hai tay ra khỏi chăn, nhốt nàng lại, áp lên trên người mình, nhắm mắt, đưa vào cảm giác muốn hôn nàng, kết quả môi hôn không trúng, râu mới mọc lại ghim lên cánh môi nàng.

Đường Hà bất đắc dĩ, đẩy hai tay hân ra, nhét vào trong chăn, “Chàng ngủ thêm lúc nữa đi, khi nào xong bữa sáng ta gọi chàng.”

“Ừ.”

Đường Hà đẩy cửa đi vào, Lã thị ngẩng đầu nhìn thấy nàng, bận rộn chào hỏi, “Tam tẩu, bữa sáng làm gần xong rồi, tẩu đợi thêm chút nữa.”

Đường Hà cười nói, “Ta không vội ăn, ta tới xem có giúp gì được uội không.”

Lã thị nghe vậy sững sốt, hoàn hồn rất nhanh, cười nói: “Cám ơn Tam tẩu, vậy thì phiền Tam tẩu đốt lò giúp muội.”

Trong lò để nhiều củ to, chỉ cần thỉnh thoảng đẩy vào là được, không cần phải ngồi canh, Lã thị để nàng nhìn bếp, thật ra không cần nàng hỗ trợ, chẳng qua có ý tứ muốn cho nàng sưởi ấm.

Đường Hà cười cười, cũng không vạch trần, kéo ghế qua ngồi trước bếp lò, thuận tay với trong giỏ trúc hai củ khoai lang ném vào bếp.

Lã thị đứng cạnh bếp, cầm cái muôi khuấy cháo, thấy mùi thịt bay ra nồng đậm, nàng gạt hành lá vào, lại thả một chút gia vị nước tương vào, chỉ trong chớp lát, mùi cháo thịt tràn ngập trong mũi.

Đường Hà nhẹ nhàng hít hà, hỏi nàng: “Tứ tẩu, muôi cho thịt vào cháo?”

Lã thị gạt đầu, “Ba ngày trước muôi thấy thịt cá trong nhà ăn đến ngán, sợ ông nội lớn tuổi không chịu nổi, hôm nay muôi cố ý nấu cháo thịt, vừa dễ ăn lại có dinh dưỡng. Cháo sệt rồi, lát nữa muôi nấu một nồi canh rau dùng cùng cháo, thế là nấu xong bữa sáng.” Nói xong có chút bất an hỏi Đường Hà, “Có phải chuẩn bị quá đơn giản không?” Nàng ở nhà mẹ đẻ, chỉ có hôm này tiết kiệm mới ăn như vậy.

Sở dĩ ba ngày trước trong bữa cơm có thịt là vì thừa đồ ăn trong hôn lễ. Từ thị sợ lãng phí, dặn con dâu xào chung với rau để ăn cho hết, giờ đồ ăn thừa đã ăn xong, cuộc sống trở lại quỹ đạo, Lã thị chuẩn bị cháo thịt để ăn sáng, thật ra có chút xa xỉ.

Đường Hà thăm than trong lòng, cười nhắc nhở: “Cháo thịt thật là thơm... Nhưng lão nhân bọn họ có thói quen ăn cháo trắng buổi sáng, trộn thêm một chút dấm, luộc ổi người một quả trứng gà là được.”

Lã thị không giống Dương thị, không cần nói trắng ra, nàng cũng đã hiểu ý tứ, hiểu được bữa sáng nhà nông không được ăn thịt, vì vậy cúi mặt, nắm chặt cái muôi trong tay, “Cháo đã nấu xong... Mẹ có chê muôi lãng phí không...”

Đường Hà ngẩng đầu cười nhìn nàng, lửa trong bếp chiếu lên khuôn mặt nàng, trâm bạc cũng bị chiếu lên phát ra ánh sáng, trong lòng Đường Hà thở dài, thật ra đây mới chỉ là thiếu nữ mười bảy tuổi thôi.

Đường Hà cười an ủi nàng, “Cháo nấu rất thơm, mọi người sẽ thích, hôm sau muôi nấu cháo trắng đi.” Vừa nói nàng vừa dùng que khều khoai lang trong bếp ra ngoài, bảo Lã thị, “Khoai lang nướng chín, khó được không bị nướng cháy, chúng ta mỗi người ăn một củ.”

Lã thị nhìn vỏ ngoài khoai lang cháy đen, hơi có chút do dự, nàng có khi nào ăn uống lỗ măng như vậy đây? Chẳng qua nhìn Đường Hà đã bóc xong vỏ khoai, lộ thịt khoai màu vàng, tản ra mùi thơm trong không khí, không dám cự tuyệt ý tốt, vội cầm lấy khoai lang, học theo bóc vỏ ăn.

Đường Hà không để ý nàng tâm tư lưu chuyển, nàng ăn xong sơn hào hải vị, vẫn ăn thêm được cơm, giờ tranh thủ còn trẻ không dễ béo phì, ăn nhiều chút còn có sức làm việc.

“Ăn ngon không?” Hai người ăn hết không nói lời nào thì cũng lúng túng, Đường Hà tùy ý nói, “Giá trị dinh dưỡng trong khoai lang rất cao.”

Lã thị “Dạ” một tiếng, yên lặng ăn xong khoai lang, lại múc ít nước nóng trong lò ra chậu gỗ, bảo Đường Hà cùng nhau rửa tay.

“Đúng rồi, cái này uội,” Đường Hà móc từ trong góc bếp lò ra mấy khối giống viên đá, “Đây là nền vụn và bùn trộn lẫn, đóng thành viên, muôi dùng để nhóm bếp rất nhanh.” Mồm nói tay rút trong bếp lò ra một cây củ, giơ cây nền trong tay lên làm mẫu, quả nhiên bén lửa rất nhanh, ánh lửa cứ cháy yếu ớt, không thể phát sáng, nhưng cũng không bị tắt.

Lã thị tò mò nhận lấy, “Dùng thật là tốt.”

“Dĩ nhiên,” Đường Hà cười nói, ban đầu nàng bị chuyện nhóm bếp hành hạ nhiều lần, sau tìm được nền bùn mới được giải thoát, “Thất bá nương nhà ta... Sau này muôi khác biệt, con dâu bà học được cách làm nền ở nhà mẹ đẻ, ở nhà chuyên làm nền, còn thừa nền vụn làm được rất nhiều nền bùn, ta xin một ít.”

“... Muôi chưa từng nhìn thấy cách làm nền.”

Thật ra trước kia nàng cũng chưa thấy qua, Đường Hà cười cười, nói: “Sau này muôi qua nhà Thất bá nương, có thể nhìn cả quá trình.”

Thời điểm bê bữa sáng lên bàn, Từ thị nhìn thấy một nồi cháo thịt, theo bản năng nhú mày, miệng vểnh lên lại ngậm lại, rồi cuộc chỉ dăn dò Lã thị mấy câu, “Sau này bữa sáng, bữa trưa làm đơn giản, buổi tối mọi người đều ở nhà, có thể làm thịnh soạn chút,” Lã thị thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ưng thuận.

Ăn cơm xong Chu Bắc Sinh vội vàng muốn lên đường, Lã thị sửa soạn lại quần áo cho hắn, tiễn hắn ra cửa, “Đi thôi, cha mẹ đang chờ chàng nói lời từ biệt.”

“Ta đi một chuyến cũng phải non nửa tháng mới quay về,” Chu Bắc Sinh thấp giọng nói, từ biệt tân nương tử, tâm tình buồn bực, “Ta... Ta không nỡ xa nàng.”

Lã thị đỏ mặt, nàng được giáo dục, khó có thể biểu đạt trắng ra như vậy, một hồi lâu sau mới thấp giọng trả lời: “Ta... Cũng thế.”

Chu Bắc Sinh không nhịn được ôm lấy nàng, “Nàng là con dâu mới, chung quy vẫn phải hầu hạ cha mẹ chồng, ta đã nói qua với cha mẹ, sau này nàng theo ta về huyện thành, ta biết nàng ở nông thôn không quen, nàng tạm nhẫn nại một thời gian, thời cơ thích hợp ta sẽ nhắc lại cho cha mẹ.”

Lã thị dựa vào trong ngực hắn, chỉ muốn hỏi ‘một đoạn thời gian’ là bao lâu, rồi cuộc miệng há ra lại ngậm vào, chỉ nhẹ giọng “Dạ” một tiếng.

“Nàng đến mấy ngày rồi, đều biết người nhà dễ chung sống, nếu nàng không quen,” Chu Bắc Sinh tha thiết nói, “Nếu gặp phải việc khó, nàng đi tìm Tam tẩu giúp đỡ, tẩu ấy là người hiền lành, hơn nữa lại biết chữ, mới có thể hợp với nàng.”

“Có thật không?” Lã thị ngạc nhiên, kể lại chuyện buổi sáng ở phòng bếp cho hắn nghe.

Chu Bắc Sinh nghe xong gật đầu, “Cho nên ta nói Tam tẩu là người rất chu đáo, sau này nàng cứ gần gũi tẩu ấy một chút.”

“Vâng.”

Tiểu phu thê ra khỏi phòng, đến đường sảnh, đám người Chu lão gia tử đã sớm chờ ở đấy, Từ thị nhìn về phía tiểu nhi tử, tha thiết dăn dò: “Mẹ biết con cố gắng học thi, nhưng phải ăn cơm đúng giờ, trời lạnh nhớ mặc nhiều quần áo ấm.”

Chu Bắc Sinh bình thường không cảm thấy lời mẹ hắn dăn dò ưu sầu, giờ ở trước mặt tân nương tử, có hai phần ngượng ngùng, vì vậy vội vàng cắt đứt lời mẹ, nói: “Mẹ, con đều hiểu được, người chú ý giữ gìn thân thể.”

Nói xong vội lời quan trọng, rồi cục cũng phải ra khỏi cửa.

Bởi vì gần cuối năm, Đường Hà cũng phải theo Chu Nam Sinh đi bán hàng, một chuyến này, phu thê Đường Hà và Chu Bắc Sinh cùng lên đường.

“Tam tẩu, cảm ơn tẩu.” Chu Bắc Sinh nói trên đường đi, muốn cảm ơn Đường Hà, “Sau này Duyệt Đồng kính xin tẩu chăm sóc nhiều hơn.”

Đường Hà mỉm cười. Mấy ngày trước Chu Bắc Sinh nói chuyện với nàng, nói cha vợ nhìn mình có tiền đồ, muốn gả nữ nhi ỉnh, tiếp sau đó còn do dự vì chưa bồi dưỡng tình cảm với thê tử tương lai được, giờ qua mới qua tân hôn, đã thấy đau lòng rồi. Cho nên nói, nam tử đối với người yêu đầu, luôn là mê đắm.

“Không cần cảm ơn.” Đường Hà cười, “Chu Nam Sinh quý trọng người nhà, ta đương nhiên cũng vậy.” Nàng từ nhỏ đã là người tính cách thân nhiên, lại có tình cảm với trượng phu, đương nhiên tự nguyện tận lực trong khả năng để duy trì gia đình hòa thuận, hết sức ngăn cản hoặc trì hoãn một ngày có thể rạn nứt.

75. Chương 75

Đường Hà theo Chu Nam Sinh đến cửa hàng, Tổng chương quỹ đã sớm mở cửa.

Thật ra tiền công mỗi tháng của Tổng chương quỹ không nhiều, mà Chu gia giờ cũng đầy đủ sức lao động, không nhất định cần ông hỗ trợ. Nhưng từ khi Chu gia mở cửa hàng làm ăn, đã mời Tổng chương quỹ hỗ trợ, Tổng chương quỹ làm ăn cả đời, chẳng những quen biết với các phú hộ trấn trên, còn giao thiệp mấy

chục năm với thương nhân, có thể nói ban đầu nếu không có ông, cửa hàng Chu gia không được như hiện tại. Giờ làm ăn mặc dù ổn, ý lão gia tử là, Tổng chương quỹ không khác gì bạn, tuyệt đối không tư lợi gì cho bản thân, hưởng chi, vạn nhất cho ông nghỉ, khách hàng có bị đưa đi không, cũng là vấn đề mạo hiểm.

Mặt trời càng lên cao, khách cũ đến càng nhiều, ba người đều loay hoay chân không chạm đất, Đường Hà tinh mắt, thấy có một phụ nhân nhìn vào trong cửa hàng, nàng nhìn chăm chú, thấy đúng là Thất bá nương Trương thị, vội vàng chào hỏi bà.

Trương thị đi vào trong cửa hàng, cười chào hỏi ba người bọn họ, hai tay xoa xoa vào nhau, hơi ngượng ngùng nói: “Các con làm ăn bận rộn, ta làm phiền các con rồi, Nam Sinh, trong cửa hàng con có chiếu không? Hay có đệm có thể trải trên mặt đất không?”

Chu Nam sinh nghĩ sơ, đáp: “Có, hôm kia có chiếc chiếu cũ đắp trên kệ mới đổi xuống, nếu người không chê để con tìm cho người.”

“Được.”

Chu Nam Sinh quay người vào trong quầy tìm đồ, Trương thị giải thích với Đường Hà, “Hôm nay ta và hai tẩu tử con đi bán nệm, chúng ta kê hai ghế nhỏ, gác tấm ván lên để bày hàng, chưa từng nghĩ làm ăn náo nhiệt vậy, gian hàng chật ních người, chúng ta bán hàng, thu tiền không kịp, có vài người không đợi được đã đi, tẩu tử con nói chia ra để bán, lúc nữa ta dùng chiếu trải trên mặt đất, lại bày nệm ra, lại không phải có một nhánh làm ăn nữa sao.”

Đường Hà cười nói, “Làm ăn phát đạt như vậy, chúc mừng người.”

“Một chút vốn mà thôi, sao có thể so với nhà các con mở cửa hàng,” Trương thị phát tay, “Nhưng mà làm nệm bán có thể kiếm tiền, dân bản địa chúng ta coi trọng tiết, nhiều người mua nhang đèn. Lúc trước Nhị tẩu con từ nhà mẹ đẻ tới, có tiếng là tay nghề giỏi, tới đây thủ nghề, lúc trước cả nhà làm được một xe hàng, kéo tới đây đều đã bán hết, ta đây ngày ngày lo sợ lỗ vốn, rốt cục cũng đã hòa vốn rồi.”

Đang nói, Chu Nam Sinh mang đồ ra, Trương thị nhìn cảm thấy thích hợp, bà cảm ơn bọn họ, cáo từ vội vàng đi làm ăn.

Chu Bắc Sinh rời tân nương tử, một mình đi học, ban ngày tạm tạm, cố gắng vui đầu học, không để ý gì đến chuyện bên ngoài, đến đêm, trong căn phòng lạnh, nhớ đến tân nương tử mềm mại. Hắn mấy lần muốn về nhà xem một chút, nhưng ngày ngày cha vợ đều kiểm tra văn chương, đành phải dành thời gian cho việc học.

Đau khổ hơn nửa tháng, rốt cuộc thi xong, hắn không đợi đến tên mình, đã vội cáo từ cha vợ, gói đồ đơn giản, vòng đến cửa hàng nhà mình, tính đi cùng phu thê Chu Nam Sinh về nhà.

Lúc này mọi nhà trên thành trấn đã bắt đầu làm cơm tối, cửa hàng vắng khách, Tổng chương quỹ và Đường Hà dọn hàng, Chu Nam Sinh nhìn sổ sách gầy bàn tính, hắn ngẩng đầu nhìn thấy Chu Bắc Sinh đi vào, ngạc nhiên cười nói: “Tứ đệ, sao lại đến đây?”

Chu Bắc Sinh để đồ xuống, chào hỏi Tổng chương quỹ, đáp: “Hôm nay thi xong, đệ muốn về nhà.” Thấy Chu Nam Sinh vẫn cúi đầu gầy bàn tính, hắn không khỏi thúc giục: “Tam ca, còn lâu nữa không?”

Đường Hà nghe vậy, nàng và Chu Nam Sinh liếc mắt nhìn nhau, sau đó cười nói: “Sắc thái này của tiểu thúc, gọi là một lòng muốn về nhà.”

Chu Bắc Sinh: “...”

Không lâu lắm, ba người sắp xếp lên đường về nhà, Tổng chương quỹ đi cuối khóa cửa.

Ba người đi gần nửa canh giờ, đi hết đường lớn, xe trâu rẽ vào hướng đường đất Chu gia thôn, lại bắt đầu xóc nảy, Đường bà bị bụi đất bay vào mặt, đành phải lấy khăn quàng cổ bịt mũi miệng.

Đi được một nửa, phía đối diện đi tới một chiếc xe trâu kéo đầy rau xanh, bọn họ đi dẹp vào bên cạnh, nhường đường cho đối phương.

“Đường thôn ta thật kém.” Chu Bắc Sinh cau mày nói.

“Đúng vậy, kéo xe chuyển hàng không dễ dàng.” Chu Nam Sinh đồng ý nói.

Đường Hà kéo khăn xuống, hít sâu, “Ai, muốn làm giàu, trước sửa đường.”

Chu Bắc Sinh nghe vậy, giật mình sững sờ, gật đầu nói: “Có đạo lý, Tam tẩu có kiến thức.”

Châm ngôn giống vậy còn có ‘mười năm trồng cây, trăm năm trồng người’... Đường Hà cười cười, không nói thêm.

Ba người nghiêng ngả trên đường đất gần nửa canh giờ, rốt cuộc đến nhà. Mới đến cửa viện, đụng phải thôn trưởng Chu Ngũ Gia, ba người giật mình, xuống xe trâu đứng nghiêm, cung kính vấn an ông, thôn trưởng cười híp mắt trả lời, trước khi đi có ý vỗ vỗ vai Chu Bắc Sinh nói: “Bắc Sinh thật có tiền đồ, nếu như phúc khí đủ, sau này hoạn lộ càng thêm rộng mở.”

Nói xong lời cũng không lưu lại, hướng cửa đi.

Ba người không nói gì, tự tản đi rửa mặt.

Chu Bắc Sinh về phòng, ra ngoài sảnh, chỉ thấy Chu lão gia tử ngồi trên ghế bành dao động, nghĩ ngợi xuất thần. Chu Bắc Sinh vấn an ông, ông mới tỉnh hồn, “Bắc Sinh đã về à?” Ông dừng một chút lại hỏi, “Mới vừa rồi gặp thôn trưởng không?”

“Có ạ.” Chu Bắc Sinh dừng lại.

“Thôn ta muốn tu sửa đường đất,” lão gia tử nhàn nhạt nói, “Tiền sửa đường quan phủ ột phần, trong thôn tự xoay sở một phần, tính đầu người chia ra, mỗi người nửa lượng. Chẳng qua người trong thôn khó khăn không ít, đoán chừng thu không đủ tiền, thôn trưởng tới nhà ta, hi vọng nhà ta tài trợ.” Lại hỏi cháu trai, “Con nói xem, con nghĩ thế nào?”

Chu Bắc Sinh do dự nói: “Từ xưa sửa đường xây cầu là chuyện tích phúc...”

Lão gia tử gật đầu, “Làm việc thiện, đoán chừng truyền tụng nhiều người. Ta đang suy nghĩ, danh tiếng này có giúp ích gì được cho kết quả thi của con không?”

Trợ giúp đương nhiên có, đến lúc đó, thôn trang gần xa đều tán dương lão Chu gia. Chu Bắc Sinh, một thanh niên tú tài đương nhiên cũng được mọi người tán dương, tài danh nếu có thể vì vậy mà lan truyền, chờ kết quả thi của hần, không phải quan chủ khảo cũng có vài phần kính trọng sao?

Chẳng qua Chu gia hơi có dư, cũng chỉ là nông hộ giàu có bình thường, nếu sau này quyền tiền sửa đường, nhà mình có thể tổn thương nguyên khí nặng nề. Vì vậy Chu Bắc Sinh do dự không đáp lời.

Chu lão gia tử phát tay, “Được rồi, chuyện này ta tự suy xét, con nhiều ngày không ở nhà, mẹ con ngày ngày nhắc đến con, mau đi tìm mẹ nói chuyện đi.”

“Vâng.”

Chu Bắc Sinh không gặp được Từ thị, Đại tẩu Dương thị nói bà ôm Ny Nhi, dẫn Khoai Tây oa đến nhà Thất bá nương mua nển. Hần lại ấp úng hỏi sao không thấy thê tử mình ở nhà.

Dương thị nhìn hần ngượng ngùng, cười trêu ghẹo nói: “Ôi, vừa vào cửa đã tìm thê tử, tiểu thúc qua nóng nảy nha.” Lại thấy Chu Bắc Sinh đỏ mặt, xoay người muốn đi, nàng vội vàng cười gọi lại, “Tứ tẩu đi ra ruộng hái rau, đệ chờ một chút, lát nữa muội ấy về.”

Chu Bắc Sinh không đợi được, đi ra vườn rau nhà mình tìm Lã thị.

Lã thị đang khom người nhổ cải trắng, vào đông trời lạnh, đất cứng, cải trắng ăn sâu rễ vào đất. Nàng ra sức, cây bật lên khỏi đất, người nàng cũng theo đà ngã ngửa ra sau.

Chu Bắc Sinh cuống quýt chạy mấy bước kéo nàng lên, “Nương tử, có đau không? Mất đồ hết lên rồi.”

Lã thị chớp chớp mắt, trên mặt vừa mừng vừa sợ, một tay còn đang nắm cải trắng, một tay nắm cánh tay hần, “Chàng về rồi!”

Chu Bắc Sinh gật đầu, nhận lấy cái trảng trên tay nàng, bỏ vào giỏ xách, lại phủi đất trên người nàng, hai người dắt tay nhau về nhà, trên đường đi hỏi nàng, “Sao không mang dao đi? Cắt đứt trên mặt đất là được, nhổ lên không dễ dàng gì.”

“Ta không quen làm...” Lã thị ấp úng nói.

Chu Bắc Sinh lại hỏi, “Sống chung với mọi người thế nào?”

“Cũng khá,” Lã thị vội vàng đáp, “Cha mẹ, huynh tẩu rất thân thiện với ta, chẳng qua là...” Chẳng qua là cuộc sống nơi này với nơi nàng sống, chênh lệch quá xa.

Chu Bắc Sinh chưa nghe hết lời nàng nói, dắt nàng trở về nhà, hẩn học Tam ca giúp đỡ thê tử, kết quả Từ thị về nhà thấy được, đau lòng vội vàng đuổi hẩn ra khỏi bếp.

Chu Bắc Sinh cũng chỉ ở nhà mấy ngày, hẩn nhớ tới kết quả thi, lại phải tìm cha vợ có chút chuyện. Gặp Lã giáo dụ, được biết hẩn lần này đứng đầu, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Ta sớm đã nói, con không cần tự coi nhẹ mình.” Lã giáo dụ cười ha hả, vuốt chòm râu, “Lần này con có thể bổ sung thành tăng sinh, lần thi tiếp theo con đứng thứ nhất, lại được bổ sinh thành lẫm sinh, là có thể được hưởng bạc từ triều đình. Chỉ cần con kiên trì khổ luyện, tiền đồ tự nhiên chờ con ở phía trước.”

“Vâng.” Chu Bắc Sinh phục hồi tinh thần, trong lòng vui vẻ, “Toàn bộ con đều nghe cha dạy bảo.”

Hai người nói chút ít chuyện văn chương và chuyện tình trên phố, Chu Bắc Sinh nói đến chuyện thôn trưởng kêu gọi nhà hẩn tài trợ cho Lã giáo dụ nghe.

“Đây là chuyện tốt, làm được!” Lã giáo dụ nói như chém đinh chặt sắt, “Con tuy có tài, nhưng so với những người khác truyền danh tú tài, căn cơ có vẻ hơi nông cạn, nếu có một ngày, mọi người truyền tụng công đức Chu gia sửa đường, đến lúc đó ta nói vài lời tiến cử con, kết quả thi cũng nắm chắc hơn mấy phần.”

“Con về nhà nói lại ý của người với tổ phụ.”

Lã giáo dụ gật đầu, nói mấy câu với Chu Bắc Sinh, rồi để hẩn ra cửa. Sắp đến năm mới, Chu Bắc Sinh thu dọn quần áo, sách vở, đi tìm phu thê Chu Nam Sinh cùng nhau về nhà.

Lúc này trong cửa hàng chỉ có Chu Nam Sinh và Tổng chuông quỹ, Chu Bắc Sinh không khỏi kỳ quái hỏi: “Hôm nay Tam tẩu không đến cửa hàng sao?”

Chu Nam Sinh tay làm, miệng trả lời: “Tam tẩu đệ nói hôm nay không thoải mái, bực bội, khẩu vị không tốt, giờ đang đi lang trung bắt mạch.”

Đang nói chuyện thì Đường Hà trở lại, trên mặt nàng tựa như giật mình, tựa như vui vẻ, chẳng qua huynh đệ Chu Nam Sinh nói chuyện không để ý, thấy nàng tay không đi vào, Chu Nam Sinh không khỏi kỳ quái hỏi: “Lang trung nói thế nào? Sao không bốc thuốc?”

“Không có bệnh gì.” Đường Hà cười đáp, nhìn trong cửa hàng có Tổng chuông quỹ và Chu Bắc Sinh đang đứng, không nói thêm gì nữa, tranh thủ lúc không có ai nói với Chu Nam Sinh: “Lát nữa ta có chuyện nói cho chàng biết.”

Ba người đánh xe về nhà. Đường ở thôn vẫn xóc nảy, bụi đất dính khắp người, Đường Hà phủ khăn lên đầu, lên mặt, hai tay bịt chặt miệng mũi, không nói một lời.

Chu Bắc Sinh hỏi Chu Nam Sinh có biết chuyện sửa đường trong thôn không, Chu Nam Sinh gật đầu, nói: “Hai năm trước cũng đã nói, kéo dài đến giờ chưa có kết quả. Muốn ta nói, đường này thật sự bây giờ nên sửa rồi, người dân ra vào thật sự khó khăn.”

Chu Bắc Sinh như có điều suy nghĩ, về đến nhà sẽ nói ý tứ cha vợ với lão gia tử.

Buổi tối người một nhà ăn cơm trên bàn, Chu lão gia tử nói chuyện sửa đường và ý tứ thôn trưởng nói ra.

“Theo thôn trưởng nói, khoản tiền quan phủ cấp đã đến, động thổ cũng đã xong, qua tháng giêng sang năm sẽ bắt tay vào làm.”

“Thôn trưởng nói còn thiếu hai trăm lượng bạc, cửa cải nhà chúng tay xấp xỉ bằng vậy, ta vốn do dự có quyền hay không, sửa đường là chuyện tạo phúc tích đức, đối với công danh Bắc Sinh sau này là chuyện tốt, vì vậy ta xem xét hồi lâu, quyết định giúp. Đây là việc đại sự, ta thông báo với các con, các con có gì muốn nói không?”

Người một nhà dừng lại, một hồi lâu không ai nói chuyện.

Dương thị ngồi một cạnh bàn cho Ny Nhi ăn, không nhin được, mở miệng nói: “Lão gia tử, con cả gan nói một câu, con không tán thành.”

76. Chương 76

Chu Đông Sinh nhìn thoáng qua sắc mặt lão gia tử và cha mẹ, quay đầu trách mắng: “Không cho hài tử ăn, ồn ào cái gì chứ?”

Dương thị bị nam nhân quở trách, khước miệng dừng lại, nhìn mọi người im lặng trên bàn cơm, chỉ cảm thấy trong ngực một cổ khí tức, thả chén cơm sang bên cạnh ghế, ôm lấy tiểu nữ nhi, đi tới bên cạnh tiểu nhi tử đang ngồi ăn cơm trên bàn, một tay vuốt đầu nhi tử, hỏi lão gia tử, “Người nói tháng giêng cho Khoai Tây oa đi học, người còn giữ lời không?”

Chu lão gia tử gật đầu, “Chờ dịp tết này kiếm được nhiều tiền, sẽ cho Khoai Tây oa đi học.”

“Vạn nhất tết không kiếm được thì sao?”

Khi Dương thị lên tiếng phản đối, Chu lão gia tử và phu thê Chu lão lạnh mặt, giờ nghe lời này của nàng, sắc mặt càng thêm khó coi, Từ thị trách mắng: “Đại tẩu, có người nguyên rửa chuyện làm ăn nhà mình sao?”

Nhưng Dương thị đã bất cứ giá nào rồi, hoàn toàn mặc kệ phụ huynh tức giận, tiếp tục nói: “Tất nhiên con hi vọng nhà ta tài nguyên cuộn cuộn, tiền vào như nước, nhưng làm ăn có thua lỗ, có lợi nhuận, chính là lợi nhuận cũng chia ra lợi nhuận nhiều, lợi nhuận ít, mấy năm trước nhà ta đã có tết kiếm được ít tiền. Nói đến năm nay, tháng này còn và Đông Sinh thu hai nghìn cân hàng, vẫn chưa trả tiền, lão gia tử nói chúng ta có hai trăm lượng bạc, đã bao gồm tiền trả tiền hàng chưa?” Nàng quay sang lão gia tử không đáp, lại chuyển hướng sang Chu Nam Sinh, “Tam thúc, đệ quản sổ sách, đệ nói thật đi, giờ chúng ta có bao nhiêu tiền?”

Có lẽ là Dương thị thanh âm quá bén nhọn, bao hàm cảm xúc bộc phát, Chu Nam Sinh chần chờ một chút, đáp: “Hôm qua đệ đưa tiền cả tháng này kiếm được cho ông nội, giờ cũng chỉ còn mấy lượng hôm nay bán được...”

Dương thị lại chuyển hướng Chu lão gia tử, “Hai ngàn cân tiền hàng cũng chỉ lãi được mười mấy lượng bạc, 200 lượng bạc khấu trừ số tiền hàng này chưa?”

Trừ phu thê Chu Bắc Sinh cúi đầu trầm mặc, những người khác đều không tự chủ được nhìn về phía lão gia tử.

Lão gia tử tay nắm đôi đũa, dừng lại vài giây, nhàn nhạt đáp: “Chưa khấu trừ, chờ hàng trữ bán xong, tự nhiên có tiền trả cho người ta, chúng ta nhập hàng mới, bán hết trả tiền hàng. Bằng danh dự của cửa hàng chúng ta, không có vốn cũng có thể làm ăn tốt.”

Nghe vậy, trên mặt Chu Nam Sinh hiện ra thần sắc không đồng ý, hần há miệng nói: “Ông nội...”

Dương thị cảm giác muốn chảy nước mắt, “Vạn nhất không bán được hàng? Đến lúc đó người cung hàng mười dặm tán thôn, mỗi người lấy một viên gạch, có thể phá sập nhà chúng ta.”

“Từ lúc trẻ ta làm người bán hàng rong tới bây giờ, cũng đã mấy chục năm làm ăn, ta tự có chừng mực. Chúng ta phí sức lực lớn như vậy, vất vả mới có một tú tài, Bắc Sinh còn nhỏ tuổi, sau này tiền đồ sẽ lớn hơn. Sau này nó làm quan, toàn gia được thơm lây, đến lúc đó chính là thời điểm hồi báo.”

“Con không cần tiểu thúc hồi báo, con làm tẩu tử, thấy tiểu thúc có tiền đồ cũng vui vẻ, trong nhà cung nhiều tiền cho đệ ấy con không có ý kiến, chẳng qua không thể giao hết tiền vì đệ ấy, không để ý đến sống

chết người khác,” Dương thị ôm chặt nữ nhi, khẩn cầu nhìn phu thê Chu lão, “Cha mẹ, hai người nói gì đi, không nói năm sau Khoai Tây oa đi học trả tiền cho tiên sinh, giấy và bút lên giá, chính là hai tiểu oa còn phải ăn cơm, mặc quần áo, tất cả đều dùng đến tiền không phải sao, sau này hai đệ muội cũng phải sinh tiểu oa nhi, chúng ta không giữ lại chút của cải nào, mọi người nói chúng ta tốt, đến lúc cũng không có cơm mà ăn.”

Từ thị nhìn hai cháu, lại chần chờ nhìn về cha chồng: “Cha...”

Chu lão nói: “Cha, nếu không ta quỳen chút ít, một trăm lượng cũng là số lượng lớn.”

“Thôn trưởng nói, muốn ta quỳen ba trăm lượng, ta nói ít đi,” Chu lão gia tử thản nhiên nói, “Bên cạnh cũng có người quỳen hai, ba mươi lượng, nếu ta quỳen một trăm lượng, cũng không nhiều hơn bao nhiêu, không chênh lệch nhiều, làm sao có danh tiếng? Chỉ có danh tiếng hành thiện tích đức lan ra, mới có tác dụng lớn đối với Bắc Sinh, thông gia giáo dụ khuyên răn, ông ấy nói gì, chẳng lẽ một người đọc sách, vẫn không so được với anh nông dân thiếu kiến thức?”

Dương thị nước mắt chảy ra, nàng lay động cánh tay nam nhân, nức nở nói: “Đông Sinh, chàng phải nói vì hai tiểu oa... Cái nhà này làm gì cũng vì Bắc Sinh, lúc nào cũng chỉ quy về một đầu...”

Chu Bắc Sinh vén môi muốn nói chuyện, nhìn thấy Lã thị trên mặt thất kinh, hai tay xiết chặt chéo áo, liền ngậm lại.

Chu Đông Sinh nghe thê tử khóc đến khó chịu, dò xét nhìn về lão gia tử, rốt cuộc không mở miệng.

Sau tổn thương là giận dữ, Dương thị chùi nước mắt, nhìn về phía lão gia tử, kiên quyết nói: “Người cho ở riêng đi! Đông Sinh là Đại nhi, nên được chia một ít đồ, chúng con ra ngoài sống, con không vui về nuôi tiểu thúc nữa!”

Chu Đông Sinh xoay người mắng nàng: “Nàng nói vợ vẫn gì thế?!”

Hắn còn muốn nhiều lời, Chu lão gia tử giơ tay ngăn hắn, tay kia giờ đưa gấp đồ ăn, nói: “Ta còn chưa chết đâu, cái nhà này là lão đầu tử ta làm chủ, chuyện này không nói nữa, ăn cơm.”

Sau khi yên tĩnh là tiếng bát đĩa va chạm, Dương thị đứng bất động cạnh bàn, Chu Đông Sinh khuyên nàng cho nữ nhi ăn.

Đường Hà chỉ cảm thấy thái dương mình giật giật, nàng không bê bát đĩa, nhìn về phía lão gia tử, kiên định nói: “Ông nội, con muốn hỏi người vài vấn đề.”

Chu Nam Sinh ánh mắt phúc tạp nhìn về phía thê tử, nhẹ nhàng đặt tay nàng, “Tiểu Hà, cùng là người một nhà... Cần gì...”

Từ thị nhìn về phía thê tử Tam nhi, rõ ràng sắc mặt không vui, nói: “Một người náo không đủ, một người khác còn muốn náo sao, cơm này có ăn không? Nhà này muốn lật trời phải không?”

Chu lão đập đôi đũa trong tay xuống, không vui về gì.

Chu lão gia tử chậm rãi nuốt trôi cơm canh trong miệng, không ngẩng đầu lên, nói: “Con đã muốn hỏi, thì cứ hỏi đi.”

“Người từ nơi nào biết được, ta bỏ tiền sửa đường đối với thi cử của Bắc Sinh có lợi?”

“Khoa cử nhìn người văn chương sáng suốt, cũng nhìn người có phẩm đức, chúng ta hành thiện truyền ra ngoài, tính tình Bắc Sinh tốt, văn chương giỏi, sau này có thư sinh ngang ngửa nó, giám khảo phân vân không biết chọn ai, nghĩ đến nhà ta hành thiện, đương nhiên sẽ ưu tiên suy nghĩ Bắc Sinh.”

Đường Hà lại hướng ánh mắt về Chu Bắc Sinh, hắn dưới áp lực của nàng, không khỏi trả lời bổ sung: “Người đọc sách nặng nhất phẩm đức, cha vợ nói, nếu tài danh và lương thiện cùng nhau truyền ra, là có thể tiến cử cho châu phủ làm danh sĩ, càng dễ được xem trọng.”

“Nói cách khác, quỳen tiền đối với thi cử có ảnh hưởng, trước mắt chỉ là phỏng đoán, không hề giống với việc bỏ tiền ra là mua được hàng?”

Chu lão gia tử không trả lời, phu thê Chu lão cau mày nhìn Đường Hà, Chu Bắc Sinh dừng một chút, nhẹ giọng đáp: “Khoa cử không phải là mua quan, quyền tiền dĩ nhiên không thể tính ngang bằng, chẳng qua quyền tiền có thể ọi người truyền tụng...”

“Ta đã hiểu suy nghĩ của đệ, cảm ơn,” Đường Hà cắt đứt lời hắn, quay đầu nhìn Lã thị hỏi: “Tứ tẩu, trong nhà muội còn một vị huynh trưởng, một vị ấu đệ, hai người đều là đồng sinh, đúng không?”

Mọi người nhìn về phía Lã thị, Lã thị không hiểu sao đề tài chuyển đến người mình, hơi có chút lo sợ nhìn về phía Chu Bắc Sinh, thấy hắn khẽ gật đầu, cũng gật đầu nhỏ giọng đáp: “Phải.”

“Cha muội vốn dạy bảo, muội nên gả cho người môn đăng hộ đối, làm thê đệ tử thư hương, nhưng cha muội lại gả muội vào nhà nông, gả muội cho Bắc Sinh, là nhìn trúng sau này đệ ấy khoa cử làm quan, có thể vinh quang cả huynh đệ muội, đúng không?”

Trong lòng mọi người đều rõ ràng, nhưng nói ra trắng trợn như vậy, thật làm cho người ta khó chịu. Bình thường Đường Hà đối xử với người rất hiền hòa, tất cả mọi người không nghĩ nàng sẽ nói ra lời như vậy. Dương thị quên khóc, kinh ngạc nhìn nàng. Chu Nam Sinh ngăn cản không kịp, nàng ngồi cạnh hắn, thân thể căng thẳng, hắn không ngăn cản, lúc này thần sắc hắn lạnh lẽ, nhìn bàn ăn xuất thần.

Lã thị nghe vậy trên mặt biến sắc, hàm răng cắn chặt môi dưới, đầu óc rung động, nước mắt rơi xuống.

Chu Bắc Sinh tức giận, quát to Đường Hà: “Không nên rạch ròi quá mức!”

Chu lão gia tử và phu thê Chu lão tức giận, Đường Hà trong tiếng vỗ bàn, tiếng hét phẫn nộ mặt vẫn không đổi sắc, kiên định nói: “Ông nội, người nói con có thể hồi mà.”

Lão gia tử bộ ngực phập phồng, mắt nhắm vào lại mở ra, mở ra lại nhắm vào.

Đường Hà kiên trì nhìn về phía Lã thị, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Lã thị nước mắt trong veo, nhìn về phía Chu Bắc Sinh cầu cứu.

“Đơn giản trả lời phải hoặc không phải mà thôi, Tứ tẩu không cần thương tâm như thế, nếu như tiểu thúc không muốn Tứ tẩu khó xử, có thể trả lời thay muội ấy.” Đường Hà thần nhiên, “Đệ cưới muội ấy, muội ấy gả cho đệ, hôn sự lần này có phải hai bên cùng có lợi?”

Chu Bắc Sinh nhin xuống lửa giận dâng cao, rít qua kẽ răng: “Phải.”

Đường Hà quay sang Chu lão gia tử nói: “Người nói chờ Bắc Sinh làm quan, toàn gia được thơm lây, giờ muốn bỏ ra trước, có phải ý tứ này không?”

Sau khi giận dữ là lãnh đạm, Chu lão gia tử nhìn cháu trai, nói: “Phải.”

“Chờ Bắc Sinh làm quan, thông gia cũng được thơm lây, lần này quyền tiền, sao không để thông gia góp cùng cho đủ?”

Lã thị nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu nhìn nàng, thấy Đường Hà phớt lờ mình, lại quay đầu nhìn Chu Bắc Sinh, thấy trên mặt hắn như có điều suy nghĩ.

Những người còn lại hơi buông lỏng, lão gia tử do dự một hồi, quyết đoán nói: “Bắc Sinh là con cháu Chu gia, đương nhiên do Chu gia cung cấp nuôi dưỡng, sao lại có đạo lý không biết thẹn để cho thông gia xuất lực!”

Đường Hà rốt cục không nhịn được, cười ra tiếng, nàng nhìn thẳng lão nhân, hỏi: “Người nói tiểu thúc do Chu gia cung cấp nuôi dưỡng, nhưng Chu gia là cái gì? Chu gia chính là mấy người chúng con, người quyết định, đã hỏi chúng con có đồng ý cấp toàn lực nuôi dưỡng chưa?”

Chu lão gia tử rốt cục giận dữ, ném chén cơm trong tay xuống đất, quát lên: “Người dám gây sự sao? Lật trời rồi!”

Chu lão cau mày nói: “Người trong nhà không ủng hộ người trong nhà, vậy còn có thể trông cậy vào ai?”

Từ thị chỉ vào Đường Hà, ngón tay run rẩy bầy, mắng: “Lão Chu gia làm sao có thể cưới một kẻ chua ngoa như vậy vào cửa? Nam Sinh, con để yên thế sao?!”

Chu Nam Sinh quay đầu nhìn về phía Đường Hà, hỏi nàng: “Lời của nàng đã nói xong chưa?”

“Chưa,” Đường Hà lạnh nhạt nói, “Người ta yêu cầu ta làm một chuyện, cuối cùng ta phải biểu đạt nguyện vọng của mình.”

“Vậy ta nói cho nàng biết ý nguyện của ta,” Chu Nam Sinh hờ hững nói, “Ta cung đệ đệ mình đi học, khổ nữa, mệt mỏi nữa ta cũng vui lòng, có được không?”

Một trận tĩnh mịch.

Một hồi lâu, Đường Hà nhẹ nhàng nở nụ cười, hỏi hần: “Chàng cảm thấy chàng có thể tự quyết định được sao? Đừng quên ta là thê tử chàng, quyết định của chàng cũng sẽ ảnh hưởng đến ta.”

Chu Nam Sinh không đáp, Từ thị cả giận, nói: “Xuất giá tòng phu, lúc nào nữ nhân có thể quản việc của nam nhân? Huống chi chúng ta họ Chu, người ngay cả quả trứng cũng không sinh, sự tình trong nhà có thể đến phiên người mở miệng sao?”

Đường Hà không giận, nàng chỉ thất vọng, nàng lắc đầu, “Ta sai lầm rồi, ta quá coi thường vấn đề chương ngại về quan niệm và thời đại.”

“Sao ta không có quyền mở miệng?” Nàng nhìn quét qua mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng ở Chu Nam Sinh, “Hai năm,” nàng nói, “Ta gả tới đây hai năm, ngày ngày vui đầu làm việc, ta không nói đến tài sản Chu gia tích lũy trước kia, nhưng hai năm ta bỏ ra hẳn là đổi được một tiếng quyền lợi chứ.”

Chu Nam Sinh nhìn nàng, vừa giận vừa cầu khẩn: “Nàng đừng nói nữa được không?”

Đường Hà nhìn hần, nhẹ nói: “Chàng biết không? Nếu như ta nguyện ý, ta có thể quanh co để đạt được mục đích, chỉ là ta không muốn dùng phương thức đó...” Nàng muốn nói phương thức đối đãi khách hàng, đối đãi đồng nghiệp, chẳng qua chuyện cũ trôi qua, giờ chỉ còn cuộc sống đơn thuần, cho nên xử sự cũng đơn giản trực tiếp, “Ta không muốn dụng tâm tính kẻ người bên cạnh, vì vậy ta nói ý nghĩ của ta, ta cho là yêu cầu của ta thỏa đáng, ta hi vọng được tôn trọng.”

“Con là thê tử Chu Nam Sinh, sau này là mẹ của hài tử chàng, con vì hài tử của con và chính bản thân con, ở chỗ này, nói rõ với lão gia tử và cha mẹ một chút: Con không muốn không có điểm cuối, bỏ hết toàn lực vì tiểu thúc, hôm nay là quyền tiền sửa đường, ngày mai sẽ là quyền tiền cho quan.”

“Bất kể sau này tiểu thúc có làm quan hay không, chúng ta có được thơm lây hay không, là một thành viên của gia đình, con nguyện ý cung cấp nuôi dưỡng tiểu thúc tiếp tục học hành xuất lực, chẳng qua cung cấp nuôi dưỡng này, chỉ là gắng sức thêm, trước con phải đảm bảo hài tử con có thịt ăn, được đi học.”

“Hôm nay lão gia tử kiên trì muốn quyền tiền, con không thay đổi được, con không muốn nói thêm nữa, nếu lão gia tử không đồng ý ở riêng, vậy con hi vọng sau này tiền lãi thu về nhà, có thể phân phối lên đầu người. Chu Nam Sinh vui lòng cho đệ đệ, con không xen vào, chỉ là phần của con con muốn giữ lại.”

Trong lời nói có bao nhiêu tức giận, bao nhiêu bi thương?

Chu Nam Sinh nhìn nàng, hai bàn tay dưới bàn nắm chặt thành quyền.

Chưa từng nghe qua lời này, Chu lão gia tử nhìn chăm chăm nàng, hỏi: “Ngỗ nghịch như vậy, không sợ Chu gia bỏ người sao?”

Đường Hà chỉ cảm thấy mệt mỏi, nàng cúi đầu trầm mặc, không muốn nhìn về mặt người khác, giống như vậy, không muốn nhìn Chu Nam Sinh, “Con đã tự giác nghe theo, chuyện hôm nay đã chạm đến giới hạn cuối cùng của con, con không muốn nhượng bộ nữa.”

“Nếu như ba vị lão nhân không hài lòng con, muốn thay Chu Nam Sinh bỏ con, hoặc Chu Nam Sinh không hài lòng, muốn bỏ con, cứ tùy tiện.”

77. Chương 77

Mấy ngày trước Đường Hà phát hiện ra thân thể mình không thoải mái, tháng này nguyệt tín cũng chưa tới, nhưng cuối năm bận rộn, ngày ngày nàng và Chu Nam Sinh dậy sớm ngủ trễ, vì vậy cho là mệt nhọc

quá độ tạo thành rối loạn, chỉ muốn chờ một chút, qua thời gian cuối năm bận rộn, chậm rãi nghỉ ngơi là sẽ trở lại bình thường, dù sao Chu gia phải chăm lo việc đồng áng và mua bán, mọi người trong nhà đều loay hoay, chân không chạm đất, nàng ốm đau lúc này là không nên.

Cho đến hai ngày trước, sáng nàng súc miệng đột nhiên nôn mửa, chưa tới giờ cơm buổi trưa đã có cảm giác đói bụng, mà đột nhiên bộ ngực buồn bực vô cùng, trước mắt tối sầm, hai chân vô lực, cả người ngồi chồm hổm dưới đất, nàng liên tưởng kiếp trước mình mang thai cũng có triệu chứng tương tự.

Không có ai có thể so sánh với nữ nhân, hiểu rõ thân thể của mình và hài tử liên lạc. Đường Hà theo bản năng nhẹ nhàng che bụng, nàng hồi tưởng lại cảm giác thân thể hơn một tháng trước đến nay, cuối cùng nghĩ đến có thể mang thai, chỉ đợi ngày hôm sau đi lang trung bắt mạch.

Buổi tối phu thê bọn họ trở về phòng, Chu Nam Sinh theo lẽ thường, nằm lên giường trước cho chăn ấm, Đường Hà ở bên cạnh cũng cởi váy áo, Chu Nam Sinh bảo nàng đừng nóng vội, “Tiểu Hà, chăn còn chưa ấm, nàng chờ thêm chút nữa.”

Đường Hà cười híp mắt lắc đầu, “Mùa đông ta không sợ lạnh, ta có nhiệt độ hai người rồi.”

Chu Nam Sinh nghe không hiểu lời nàng, hẩn nằm trong chăn bất đắc dĩ lắc đầu, “Mặc dù nàng gọi ta là hỏa lò, nhưng mà hỏa lò sưởi chăn ấm cũng cần thời gian.” Thấy nàng cởi sạch áo ngoài, chỉ còn lại trung y, sợ nàng cảm lạnh, đành phải kéo nàng lên giường, thuận thực ôm nàng vào ngực, kéo chăn cao đến cổ nàng, chèn chặt chăn dưới vai nàng.

Xác nhận gió không lọt vào được, Chu Nam Sinh lần tay vào trong quần áo nàng, không để ý nàng né tránh, bàn tay sờ đến bên hông thì dừng lại, dựa vào cảm giác ước lượng, đôi môi dán vào bên tai nàng, cười nhẹ trêu chọc: “Ồ, gần đây hình như béo lên chút.”

“...” Đường Hà trong ngực hẩn xoay người, biến thành đối mặt với hẩn, hai người hơi thở quần giao, nàng nhìn mặt hẩn, cười nói, “Nếu có một ngày ta mập lên, hình dáng thay đổi, chàng có ghét bỏ không?”

“Sao nàng mập được vậy chứ?” Hẩn cười nói, “Ta nuôi hai năm rồi, heo con cũng không chịu mập lên, ta thấy sau này không mập nổi đâu.”

Đường Hà nhăn mặt mũi, “Khó nói lắm, nữ nhân mang thai sẽ giống như thổi hơi, chàng nhìn thời gian Đại tẩu mang thai xem, chiều ngang phải gấp đôi đại ca.”

Chu Nam Sinh tưởng tượng kiểu thê yếu điệu biến thành bộ dáng to gấp đôi Đại ca, không tự chủ run lên, “Mang thai không liên quan, sinh xong sẽ gầy đi... Ngao!” Bởi vì bị thê tử bất thành linh nhéo ở eo, hẩn đau đến kêu lên, vội vàng xin khoan dung, “Không chê không chê, yêu còn không kịp, nàng biến thành dạng gì ta đều thích, nàng sinh hài tử cho ta, ta đau lòng còn không kịp, sao lại chê nàng chứ, mập cũng không sao, dù sao sinh xong một lại một, ta sinh liên tiếp, sinh thật nhiều.”

Đường Hà lắc đầu, “Không cần quá nhiều, không cần giống Đại ca, lão Đại lớn một chút lại sinh lão Nhị, đến lúc đó không chăm sóc nổi, hài tử nhiều, nuôi cũng là vấn đề, sao còn có tinh lực mà dạy dỗ cho tốt.”

Chu Nam Sinh cười nói: “Ồ, mẹ hài tử đã nghĩ xa như vậy rồi? Hài tử sinh ra không phải là ăn cơm nói chuyện sao, cha hài tử cố gắng làm việc, sao lại không nuôi nổi chứ.” Dừng một chút lại nhẹ giọng hỏi nàng, “Nàng có?”

Đường Hà mím môi, nụ cười đến khóe môi, cũng là nhịn xuống được, không trả lời câu hỏi của hẩn, chỉ rướn người hôn nhẹ hẩn, nói: “Nuôi dạy hài tử không phải đơn giản chỉ ăn cơm. Nuôi dạy hài tử, ăn mặc là chuyện cơ bản, còn phải dạy dỗ tốt, chuyện này rất hao tâm tốn sức.” Nói tới chỗ này nàng dừng lại, không tiếng động mỉm cười, nàng lại nói, “Chàng có nghĩ tới bộ dáng sau này của hài tử không?”

“Có.” Hẩn cười đáp, ánh mắt hòa hoãn, “Nghe nói nữ oa lớn lên giống cha, nam oa sẽ giống mẹ, ta hi vọng đứa lớn là một tiểu tử, giờ ta nghĩ đến nó lớn lên giống nàng, đã cảm thấy hạnh phúc vô cùng.”

Đường Hà cười, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt hẩn.

“Sinh hài tử xong, ta muốn cho nó đi học võ lòng sớm một chút, đưa nó đi học đường, để cho nó ăn mặc sạch sẽ, ngồi trong học đường, để cho nó có cơ hội rời xa nông thôn, không phải làm việc nhà nông trong hè nóng bức, đông giá lạnh nữa.”

Đường Hà khoan thai cười. Thời buổi này tư bản chủ nghĩa đã xuất hiện, cấp bậc xã hội: Sĩ nông công thương phân chia không quá rõ ràng, mọi người chỉ cần chăm chỉ cố gắng, có thể trải qua cuộc sống ăn no mặc ấm, nhưng trong tư tưởng mọi người, đều nghĩ tất cả là hạ phẩm, chỉ có đi học mới là đứng đầu, vì vậy trong nhà có con em đi học, cũng phải cẩn thận, thắt lưng buộc bụng, gom góp không ít tiền trả công cho tiên sinh và mua giấy bút, chỉ hi vọng con em có tiền đồ. Có một ngày học đến cao trung là vinh dự cả nhà. Chẳng qua con đường khoa cử dài và hiểm trở, rất ít nhà chịu đựng được, đa số các nhà nghèo khó, đau khổ mười mấy năm trời, chỉ nuôi ra một người mất cao hơn đầu, không nuôi được một lão đồng sinh.

Già trẻ Chu gia đối với Chu Bắc Sinh đầy lòng tin, đặc biệt sau khi hấn vào huyện học, ngày ngày đều có người dân khen tặng “Sau này nhà ngươi khẳng định có một trang nguyên lang”, lâu ngày, Chu lão gia tử và phu thê Chu lão ba người đều tin tưởng, bọn họ cảm thấy sao Văn Khúc chiếu xuống nhà mình. Chu Bắc Sinh anh tài ngút trời, một ngày nào đó, hấn sẽ mang vinh quang đến Chu gia, đến lúc đó, hết thảy mọi thứ bỏ ra đều đáng giá.

Hai huynh đệ Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh là nam tử tốt điển hình của thời đại này, hiếu thuận trưởng bối, hữu ái huynh đệ, nguyện ý vì gia đình kính dâng hết thảy, chẳng qua thê nhi xếp sau.

Phu thê Đường Hà và phu thê Chu Đông Sinh ở cách một đường sênh, khi Chu Bắc Sinh làm mai, Đường Hà không chỉ một lần nghe được Dương thị khóc cầu Chu Đông Sinh đi tìm lão nhân nói một chút, đi ra ở riêng, trong nhà chỉ lo ối mình Bắc Sinh, người bên cạnh sống không nổi nữa. Đáp lại nàng đa số là im lặng, thỉnh thoảng không nhịn được sẽ có tiếng rống giận.

Thỉnh thoảng Đường Hà sẽ nhìn thấy trong bóng đêm, Khoai Tây oa đứng dưới mái hiên, vì cha mẹ cãi vã, không để ý hài tử đã trốn ra khỏi phòng, nàng dẫn bé về phòng mình, lau tay lau mặt cho bé, để cho bé ngủ trên giường bọn họ, dụ dỗ bé, kể cho bé nghe bách gia chuyện xưa.

“Tam thẩm, thẩm biết thật nhiều.” Đầu hài tử lộ ra ngoài chằm, chớp mắt to sùng bái nhìn nàng, không quên hiển vật quý: “Hôm qua người dạy chữ cho con, con viết cho người xem.” Vừa nói vừa bò dậy.

Đường Hà vội vàng đè bé lại, “Ngày mai viết, giờ phải ngủ đã, ngoan.”

Ngày hôm sau Khoa Tây oa lon ton đi theo nàng, đợi nàng làm xong chuyện nhà, lôi kéo nàng tới bàn đã xanh trong sân, bên cạnh bàn đã đặt sẵn thùng nước, hài tử một tay cầm bút lông dính nước, cổ tay nâng cao, trên bàn đá xanh viết mấy chữ, sau đó ngẩng đầu, đôi mắt trông mong nhìn nàng.

“Khoai Tây oa thật lợi hại.” Đường Hà nhìn nước trên bàn rất nhanh bay hơi hết, căn bản không thể nào chỉ bảo hài tử, cho nên nhìn xuống chua xót trong lòng, cười khích lệ hấn, “Tiếp tục cố gắng nha.”

Nhà nghèo nhưng không thể nghèo giáo dục, khổ nhưng cũng không để hài tử khổ. Đối với Đường Hà, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nàng nói với phu thê Chu lão mua cho Khoai Tây oa một bộ giấy bút, sách vở, “Tiểu hài tử đối với đồ vật thuộc về mình sẽ hết sức coi trọng, có sách vở và giấy bút học vỡ lòng, bé sẽ chuyên tâm hơn, mới có thể học được tốt hơn.”

“Khoai Tây oa hiện tại đã lợi hại vậy.” Chu lão cười ha ha, “Hôm qua nó viết tên nó trên phiến đá cho ta xem, tiểu tử còn viết được thành hình thành dạng đây này.”

“Đúng vậy,” Từ thị gật đầu, “Cháu trai ta so với hài tử trong thôn giỏi hơn, hài tử trong thôn bằng tuổi nó, giờ đang nghịch nước trong ruộng dưới chân núi rồi đây.”

Đường Hà cho là đã thuyết phục được bọn họ, cười đề nghị, “Ngày mai con bảo Nam Sinh mua giấy bút ở trấn trên, vừa lúc cho Khoai Tây oa đi học đường dùng.”

“Đừng vội,” Từ thị vội vàng nói, “Giờ Bắc Sinh đang làm mai, sinh lễ chúng ta chỉ không ít, tạm thời chưa có dư bạc, Khoai Tây oa không vội đi học.”

Đường Hà đang cao hứng, tâm tình lập tức tiêu tán, “Người yên tâm đi, con bảo Nam Sinh tự bỏ bạc ra mua.”

Rốt cuộc không cam lòng hài tử đến tuổi đi học được nuôi thả ở nhà, Đường Hà đi tìm Chu lão gia tử, “Ông nội, con thấy Khoai Tây oa tư chất không tệ, tuổi nhỏ mà đã có thể suy luận, để cho bé sớm đi học đường, tiếp nhận hệ thống dạy học đi.”

“Không vội,” lão gia tử ngồi ở trên ghế lay động nói, “Chờ xong chuyện Bắc Sinh làm mai, ta tự dạy vỡ lòng cho nó, năm đó cha ta cũng đã dạy ta đọc rất nhiều sách, học vấn của ta so với tiên sinh học đường chưa chắc đã kém.”

Đường Hà dừng lại, không nhiều lời nữa.

Hai ngày sau, Dương thị tìm nàng nói chuyện, trước cảm ơn bọn họ mua sách vở, giấy bút cho Khoai Tây oa, “Thật là ngược, đồ này của hài tử, ta và Đông Sinh làm cha mẹ không mua, ngược lại là thúc thúc, thẩm thẩm mua cho. Sách vở và văn chương đáng quý, muối tốn không ít bạc phải không? Giờ tiền công phát trên đầu người không có, làm gì còn tiền để muối tích góp chứ, vậy đi, Tam thúc mua hết bao nhiêu tiền, ta gửi lại.”

“Không cần không cần.” Đường Hà đẩy bạc vụn nàng đưa tới, Đường thị từ chối sơ sơ hai câu, lại thu về.

“Thật không có đạo lý, Khoai Tây oa là cháu trai trưởng Chu gia, ngay cả quyển sách cũng không ua.” Dương thị liên tưởng tranh chấp cùng trưởng phu hôm nay, vành mắt muốn đỏ lên, “Tiểu Hà, hai ta làm chị em dâu cũng hai năm rồi, ta không sợ nói uội biết, thường ngày ta một lòng thuận theo gia đình, hiện tại chỉ có thể hi vọng ở số tiền chúng ta tích góp được, nhanh đi ra ngoài sống riêng. Lão gia tử và cha mẹ thiên vị thật lợi hại! Hôm nay xoay sở sinh lễ cho Bắc Sinh, tiền công cũng không phát. Tiền công không phát, bạc chia trên đầu người không có, hài tử muốn đi học không được, lão gia tử bảo muốn dạy, ba ngày hai chữ, sau đó lại nghỉ hai ngày. Ta mặc dù kiến thức kém, nhưng cũng hiểu đây không phải bộ dáng đi học. Chuyện này ta cũng chấp nhận, nhưng Bắc Sinh và thê tử tương lai muốn ra ngoài thuê phòng sống, để chúng ta mỗi ngày làm trâu làm ngựa cung bọn họ, cái này gọi là chuyện gì? Vượt quá giới hạn chịu đựng của người ta rồi.”

Đường Hà im lặng, phụ huynh Chu gia quá thiên vị Chu Bắc Sinh, không cùng công việc, hoàn toàn không thể lĩnh hội, trong đó đủ loại khổ sở, khó chịu, cũng không đáng nhắc tới. Bọn họ ký thác kỳ vọng trên người hần, nàng có thể hiểu được, nhưng tại sao lại muốn tước đoạt cơ hội sống tốt của người khác chỉ vì muốn thành toàn hần đây? Huống chi có hài tử nhỏ, tương lai tràn đầy hi vọng.

Cho nên lần này, Đường Hà thận trọng đi tìm lão gia tử nói chuyện, “Con hi vọng người hãy mau cho Khoai Tây oa đến học đường, bé cần được dạy dỗ có hệ thống. Tiên Sinh trong học đường có thể kém hơn người, nhưng trên phương diện dạy học bọn họ có kinh nghiệm hơn.”

“Khoai Tây oa còn nhỏ,” lần này lão gia tử ột lý do, “Hài tử trong thôn phải bảy tám tuổi mới vào học đường, để cho Khoai Tây oa theo ta học hai năm, nếu không có ta, không phải có Nam Sinh và con sao? Các con tranh thủ rảnh rồi dạy nó biết mấy chữ.”

Đường Hà cảm giác vô lực, “Chuyện này không giống...”

“Có gì mà không giống?” Chu lão gia tử phát tay, “Ta hiểu được con hi vọng đời sau Chu gia mọi người đều thành tài, chẳng lẽ ta không hi vọng? Chẳng qua chuyện có nặng nhẹ, giờ Bắc Sinh đã đi đến đây, đương nhiên muốn cố nó trước, Khoai Tây oa còn chưa nhìn ra sau này thế nào, không thể vì một mầm non mà bỏ qua một cây đại thụ trưởng thành.”

Lão nhân đối với cố chấp không buông của nàng, không nhịn được, “Con một nữ nhân gia sao lại cố chấp như vậy đây? Thời điểm làm cô nương đã như vậy, giờ làm thê tử cũng như vậy là sao.”

Đường Hà sống ở Chu gia lâu, hoàn toàn hiểu lão gia tử đa số đều rõ ràng, thỉnh thoảng cố chấp, nhưng vô luận là rõ ràng hay cố chấp, tất cả đều vì ‘Chu gia toàn cục’ và ‘tiền đồ Bắc Sinh’.

Vấn đề ở riêng, hai người cũng đã nói qua với nhau. Có một ngày, lão gia tử hài hước hỏi nàng: “Ban đầu con phải để ta hứa hẹn mới bằng lòng gả tới đây, giờ xem ra con lo lắng vô ích đi? Mẹ Nam Sinh không phải là người không biết đạo lý, nó không làm khó con chứ? Còn chuyện ở riêng, Chu gia ta giờ đây phát triển không ngừng, gia sự hòa thuận, trong thôn không thiếu người hâm mộ gia đình này.”

Đường Hà thấy ông tâm tình tốt, cũng cười giỡn tỏ vẻ không đồng ý lời ông, “Người không thích ở riêng, đơn giản vì người cho là người trong gia đình phải sinh hoạt chung một chỗ mới tính là hòa thuận, có tình cảm, thật ra nhiều người vậy, ngày ngày chen chúc dưới một mái hiên, va chạm nhiều, nếu phân ra sống

một mình, không nói nên tình cảm sẽ ít, nên giúp thì sẽ giúp, hơn nữa không sống chung, nhìn nhau không khó chịu, ngược lại đều nhớ kỹ đối phương.”

Lão gia tử hừ một tiếng, nói: “Con hiểu được cái gì, đại gia đình chia nhỏ dễ bị người ta coi thường.” Lại phát tay một cái, ý bảo nàng không cần nói nhiều, “Thời gian lão hán ta xuống mồ còn xa, có ta ở đây, nhà này muốn chia cũng không được.”

Coi như Chu Nam Sinh cũng không hiểu ý tưởng của nàng, “Tiểu Hà, sao nàng và Đại tẩu muốn ở riêng? Ta cả thấy như bây giờ rất tốt, có thể hiếu thuận cha mẹ trưởng bối, giữa huynh đệ keo sơn hơn, chính là chị em dâu các nàng cũng có thể ở cạnh nhau trò chuyện. Cuộc đời này có chuyện gì có thể so với thân nhân bình an đây?”

Đối với đề tài này, ban đầu Đường Hà chỉ ám hiệu, càng về sau càng thật sự giảng đạo lý, “Cũng không phải nói, không ở chung dưới một mái hiên, thì không thể hiếu thuận cha mẹ, thì không thể hữu ái huynh đệ, hoặc là không đủ bình an vui sướng, tách ra ở riêng, tự lo cuộc sống của mình, cần chúng ta xuất lực thì chúng ta xuất lực. Chàng cứ nghĩ kỹ lời ta nói đi.”

Một thời gian sau Đường Hà hỏi hần, “Chàng đã hiểu rõ chưa?”

“Hả?”

“Dù sao chàng phải nhớ, chàng phải làm trung gian, có mấy lời ta nói cha mẹ sẽ mất hứng, chàng tìm thời gian đi theo bọn họ nói một chút có được không?”

Chu Nam Sinh xem thường, nhưng không chịu nổi nàng kiên trì, qua loa đi theo lão nhân nói đôi lời, trở lại qua loa nói lại với nàng: “Cha mẹ nói muốn ngũ thể đồng đầu. Chuyện ở riêng không nói đến.”

Lại khuyên nàng: “Nàng cảm râm rất nhiều, ta hiểu được ý nghĩ nàng, nhưng lão nhân và chúng ta không phải một thế hệ, bọn họ già rồi cố chấp, chúng ta là tiểu bối chỉ cần trôi qua cuộc sống, cần gì ngỗ nghịch bọn họ?” Chu Nam Sinh nói, “Ta biết ý tứ nàng và Đại tẩu, hai người cảm thấy trong nhà làm vì Bắc Sinh quá nhiều, nhưng chúng ta nuôi đệ ấy thành tú tài, đã nhìn thấy tương lai, cũng không thể bỏ dở giữa chừng, không phải sao?”

Đường Hà cảm thấy vô lực, nàng luôn không hiểu ý nghĩ bọn họ, “Vì sao mọi người cho là Bắc Sinh có thể tiến thêm một bước nữa đây? Mọi người không suy nghĩ vạn nhất đệ ấy dừng bước tại đây? Coi như đệ ấy thi đậu cao trung, nhưng mọi người trong nhà không thể làm việc chỉ vì đệ ấy, người lớn chúng ta có thể chịu một nhọc, tiểu hài tử sinh ra sức chịu đựng có hạn, cũng phải hi sinh vì đệ ấy sao?”

Chu Nam Sinh im lặng, một hồi lâu nói: “Tóm lại nàng bảo ta nói chuyện với ông nội và cha mẹ về chuyện đi học của Khoai Tây oa, ta đã nói, ông nội nói để ông suy nghĩ một chút, mấy ngày nữa ta sẽ hỏi lại bọn họ.”

Vĩnh viễn là như vậy, nàng nói chuyện với hần, hần nói sẽ đi cố gắng, nhưng sau đó cũng không có kết quả.

Hần đối với nàng có tốt không? Dĩ nhiên tốt. Hần trêu chọc nàng cười, hần dụ dỗ nàng, nhưng đây không phải hạnh phúc, một nam nhân ột nữ nhân hạnh phúc chân chính, chính là một loại ổn định có thể tin, có thể đảm bảo, loại đảm bảo này thể hiện ở đức tính tốt đẹp của con người và sự trung thành về tình cảm, kinh tế phải dư dả. Không để cho thê tử lo lắng cuộc sống bấp bênh, lo lắng không thể nuôi được hài tử.

“Ta sẽ làm được.” Hần vốn nói như vậy, “Hiện tại chúng ta đang tranh thủ hợp tác với nhiều thương nhân, đến lúc đó cửa hàng làm ăn lớn hơn nữa, chúng ta kiếm được nhiều tiền hơn, hết thấy vấn đề sẽ được giải quyết.”

Vấn đề có liên quan đến tiền, lại không có quan hệ đến tiền.

Chu Bắc Sinh cưới tân nương tử, sau đó hần rời nhà đi học, thê tử hần Lã thị ở lại nhà, tay không thể xách, vai không thể gánh, trừ nấu cơm quét dọn, ngay cả giặt quần áo ọi người cũng mệt, Dương thị vừa trông tiểu oa, vừa phân ra tinh lực rất lớn làm việc, hơn nữa không ưa Lã thị làm việc chậm chạp, nàng nói với Từ thị, Từ thị chỉ trả lời một câu: “Con bé là người đọc sách, cứ để nó từ từ học.”

Thê tử tiểu nhi có thể từ từ học, hai con dâu lớn sao không thê? Dương thị lén oán giận, nói với Đường Hà: “Thật giống như muối ấy khác chúng ta nhiều lắm, muối hiểu không, muối ấy chưa từng ôm qua Ný Nhi!

Có một lần, Khoai Tây oa tham đùa giỡn, rơi vào vũng bùn trở về, ta không rảnh tay, nhờ muội ấy lấy nước tắm cho bé, muội ấy thấy hài tử ghét bỏ cau mày! Muội ấy có tư cách ghét bỏ sao? Nếu không phải ta và cha hài tử làm trâu làm ngựa nuôi vợ chồng son bọn họ, ta lại không có thời gian chăm sóc hài tử sao? Ta mà giống muội ấy, một ngày không làm hai chuyện, ta đảm bảo hài tử ta cả ngày đều sạch sẽ thơm tho!”

Mâu thuẫn bộc phát sau giờ Ngọ một ngày, gần đến cuối năm, người tới cửa giao hàng nhiều, Chu Đông Sinh ra ngoài thu hàng, Dương thị một mình trong sân cân hàng, Ny Nhi được đặt trong xe gỗ phơi nắng trước cửa phòng đột nhiên khóc lớn, Đường thị đoán con bé tè dầm rồi, nhưng mà một đồng người vây quanh chờ nàng cân hàng, thật sự nàng không rút tay ra được, vội cao giọng gọi Lã thị trong phòng bếp đi ra ngoài, nhờ nàng thay tã cho oa nhi. Lã thị đến giờ chưa làm qua việc này, bị nước tiểu oa nhi kích thích phải quay mặt đi, không làm mà đi tìm bánh, hài tử bị lạnh lâu, không thoải mái, tè thanh liệt phế khóc.

Đến buổi tối Dương thị làm rùm beng với nam nhân mình, “Chúng ta mệt mỏi sắp ngã, hài tử mình còn chẳng quan tâm được, vì ai chứ? Vì hai người bọn họ! Kết quả thay tã cho hài tử ta cũng không nguyện ý!

Thanh âm lớn đến nỗi Chu Nam Sinh và Đường Hà đều nghe được.

“Nửa nam nay, Đại tẩu thường xuyên âm ỉ với Đại ca,” Chu Nam Sinh không khỏi cau mày nói, cho dù đã hiểu rõ sự việc, hắn vẫn không thể hiểu nổi sao Dương thị lại tức giận, “Chuyện nhỏ thôi mà, sao đến mức thế? Hay là tại Tiểu Hà tính tình tốt, chưa bao giờ giống như nữ nhân chanh chua, âm ỉ náo loạn.”

Bởi vì đã nếm mùi nhiều lần, Đường Hà không muốn giải thích với hắn. Nghe vậy cũng chỉ thản nhiên nói: “Chàng có thể nói phương thức Đại tẩu làm không đúng, nhưng không thể nói tẩu ấy không để ý đến. Còn nữa, không nên lấy ta tính tình tốt mà nói chuyện, ta tính tình tốt là do ta tiết chế đúng chỗ, không phải là dùng để nhẫn nại những chuyện không công bằng.”

Thật ra nàng cũng không ưa Lã thị, Chu Bắc Sinh hưởng thụ đãi ngộ đặc thù, trừ việc hắn là tú tài trong nhà, còn bởi vì hắn là cháu trai lão gia tử, nhi tử của phu thê Chu lão, đệ đệ Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh, bọn họ vui vẻ hiển dương vì quan hệ huyết thống, nhưng Lã thị đâu phải? Bởi vì người nàng gả không phải là Chu Đông Sinh, Chu Nam Sinh, mà là Chu Bắc Sinh? Huống chi nàng đã hưởng thụ đặc thù, còn lơ đãng lộ ra khinh thường, không đồng ý với bọn họ.

“Tam tẩu, muội thấy tẩu học vấn không tệ, nhưng ít thấy tẩu cầm lấy giấy bút, tẩu không sợ lãng phí hết ở việc nhà nông sao?” Lã thị hỏi nàng.

“Ta không có thời gian,” Đường Hà thản nhiên nói, “Có gì mà lãng phí, đều ở trong lòng ta.”

Nghĩ đến những chuyện này, Đường Hà nghiêm nghị nói với Chu Nam Sinh: “Quả thật ta không so đo chuyện nhỏ, một chuyện, mười chuyện, mười mấy chuyện ta đều không muốn khó khăn, nhưng cứ thử đến thời điểm một trăm chuyện xem, ta sẽ không chịu nổi, hơn nữa, mọi chuyện cần thiết đều chỉ hướng một sự thật: Tất cả mọi người trong nhà này đều chỉ vì nhu cầu Chu Bắc Sinh. Đây là bất thường chàng biết không? Con người rộng lượng mấy cũng không thể lâu dài chịu được bị người khác tước đoạt tài nguyên cuộc sống.”

“Lại nói liên thiên gì đây? Sao nghiêm trọng vậy chứ? Lời này của nàng chỉ có thể nói với ta, nói ra ngoài lão nhân không chịu được.” Chu Nam Sinh thấy nàng sắc mặt căng thẳng, vội vàng cười làm lành dụ dỗ nàng, “Nương tử, cười chút đi, ta hiểu được ý nàng, ta sẽ chọn cơ hội thích hợp nói với bọn họ. nói chuyện ở riêng, chuyện Khoai Tây oa đi học đều nói hết, có được không?”

Chu Nam Sinh mỗi lần đều nói hắn đi nói, nhưng Đường Hà chưa từng thấy có hiệu quả.

Có lẽ hắn không có sức nặng. Tỷ như Đông Sinh, tại sao không vì hài tử mình mà đi tranh thủ, nhưng Dương thị sẽ thuật lại câu trả lời của hắn: “Bắc Sinh nhà ta chuẩn bị thi, trước muốn lo liệu chuyện của đệ ấy, nàng cứ thông thả.”

Dương thị nói xong chảy nước mắt, “Tam tẩu, giờ ta cũng chỉ có thể nói uội, muội hiểu được hài tử, giờ ít được quan tâm, không ai rèn dũa nó học chữ, không chú ý một chút là bỏ chạy đi chơi, hôm kia còn bị ngã xuống ao. Ta thật không hiểu nổi, bao nhiêu người nói chúng ta kiếm nhiều tiền, làm sao cuộc sống lại càng kém đi đây? Nhà Hồ Đầu râu thôn nghèo hơn chúng ta, Hồ Đầu và Khoai Tây oa sắp xỉ tuổi nhau, đầu năm nay đã được đi học rồi!”

Nếu Chu Đông Sinh, Chu Nam Sinh không nói được phụ huynh, Đường Hà quyết định đi tìm Chu Bắc Sinh thuyết phục lão nhân.

“Hài tử chớp mắt đã thành tiểu tử choai choai, khai trí quá muộn, cái tốt sẽ bị lãng phí. Đệ là thúc thúc, nói đỡ một hai lời với lão gia tử, để người thông suốt.”

“Được,” Chu Bắc Sinh giật mình, “Chuyện này tẩu không nói đệ cũng sẽ lo.”

Một ngày kia trên đường về nhà, Đường Hà hỏi hắc đã nói chưa, hắc ngập ngừng một lúc, nói còn chưa kịp, về đến nhà sẽ nói. Trước bữa tối, Đường Hà lại hỏi hắc, nói ư, hắc còn chưa tìm được cơ hội.

Sau đó, chính là tranh chấp bộc phát. Phụ huynh Chu gia tính dốc hết toàn lực đi làm một việc vô ích.

Hai trăm lượng bạc, cả đời Đường gia cũng kiếm không được, Chu lão gia tử nói để cho người ta truyền thiện tên, dễ dàng quỳn ra ngoài, sau đó vì một lý do hư ảo nào khác, còn muốn bỏ ra nhiều hơn.

Đường Hà không biết, mười mấy năm nữa, có phải hài tử sẽ phải theo chân bọn họ ra ruộng làm việc, chỉ vì cung cấp nuôi dưỡng thúc thúc đi học không.

Nàng chưa phải chưa thử qua phương pháp mềm mỏng, khéo léo, đáng tiếc không ăn thua. Nàng đã mệt mỏi.

Nói xong lời kia, toàn gia tĩnh lặng, Đường Hà cũng đã tiêu hao hết khí lực toàn thân, trước mắt tối sầm, cũng không biết sau đây phát sinh chuyện gì.

Đợi nàng tỉnh lại, mắt nhìn thấy đỉnh màn quen thuộc, trên nóc toát ra ánh lửa, một giây sau, sợ hãi khổng lồ ập đến trong lòng nàng, hai tay che trên bụng, hài tử đâu? Đã xảy ra chuyện gì?

Nàng không thể làm chủ bản thân, tự động phát ra âm thanh nức nở, hai tay cuống quýt tìm kiếm trên thân thể mình: Lúc trước ngất, có phát sinh khác ư, thân thể không thấy đau đớn, hài tử không có chuyện gì phải không?

Chu Nam Sinh gục ở đầu giường ngủ, bị thanh âm nức nở của nàng làm tỉnh, mở mắt ra thấy nàng nước mắt sợ hãi đầy mặt, hắc dang tay ôm chặt nàng, “Hài tử không có chuyện gì, đừng hoảng hốt, Tiểu Hà ngoan, đừng hoảng hốt...”

Hắc vỗ nhẹ nàng, giống như dụ dỗ hài tử.

Một lúc sau Đường Hà tỉnh táo lại, đẩy hắc ra, hai tay lung tung lau khô nước mắt, lại chui vào chăn nhắm mắt lại, “Ta muốn ngủ, tắt nến hộ, cảm ơn.”

“Tiểu Hà, đừng đối xử với ta như vậy.” Chu Nam Sinh đau khổ cầu khẩn nàng, “Chúng ta có hài tử, đây là chuyện vui.”

Đợi đã lâu, Đường Hà vẫn nhắm mắt, không để ý đến hắc. Hắc lại nói liên miên, cẩn thận rất nhiều lời bên tai nàng, tất cả đều là tương lai như thế nào, như thế nào.

“Ngày mai ta về nhà mẹ đẻ.” Đường Hà lên tiếng cắt lời hắc.

“Tiểu Hà,” hắc hoảng hốt, “Chúng ta đều biết được nàng nói trong lúc tức giận, ông nội và cha mẹ nói, chuyện tối nay coi như chưa phát sinh, ngày mai sẽ không ai nhắc lại chuyện này. Coi như vì hài tử, nàng tha thứ cho ta một lần, sau này chúng ta sẽ trôi qua dễ chịu, có được không?”

Đường Hà quả thực buồn quá hóa cười, “Lần này chàng làm sai gì đây? Thật ra không có, giữa chúng ta, hoặc là nói ta và cái gia đình này chung sống, từ đầu đến cuối khác nhau ở quan niệm.”

“Ta không cần mọi người quên những lời ta nói, ta không làm sai chuyện gì, ta không cao giọng nói một câu, không mắng chửi người, không la khóc om sòm, ta chỉ trần thuật sự thật, cố gắng tranh thủ sinh tồn vì mình và hài tử. Nếu các người không cho được, ta sẽ đi chỗ khác đòi.”

“Tiểu Hà, không nên nói như vậy... Van nàng,” Chu Nam Sinh quỳ sát bên người nàng, miệng vừa nói vừa hôn nàng, “Đừng nói rời xa ta, ta không chịu được. Tối nay ta không biết nàng có hài tử... Ta bảo đảm...”

Đường Hà rót cuộc không nhìn được, cười nhẹ thành tiếng, nàng lắc đầu, nước mắt nhỏ vào gối, “Người không biết ta mang thai, vậy người không biết Khoai Tây oa mới bảy tuổi sao? Không biết Ny Nhi mới bảy tám tháng sao? Đại tẩu ôm tiểu oa khóc, Khoai Tây oa bên cạnh sợ sệt, núp bên người tẩu ấy, rơm rớm nước mắt. Một người mẹ đau khổ cầu khẩn các người, các người đã làm gì? Mỗi người đều thờ ơ, lúc đấy ta đã nói nhẹ nhàng để các người hoãn lại, người có làm sao? Có phải người cảm thấy Đại tẩu cố tình gây sự? Chỉ có ý nghĩ của cha mẹ người, chỉ có tiền đồ của huynh đệ người mới đáng giá, mới quý trọng sao?”

“Người vui lòng kính dâng không chừng mực, tựa như lời người nói, đó là chuyện của người, đáng tiếc ta không muốn làm cùng.”

Hà: Bệnh sĩ chết trước bệnh tim, haizzz....

78. Chương 78

Bên ngoài gió lạnh gào thét, trong phòng ánh nến phiêu diêu.

Bất tri bất giác nước mắt Đường Hà chảy xuống, “Ta đã nói với người rất nhiều lần, bảo người đi nói rõ với lão nhân, ở riêng chúng ta vẫn tiếp tục cung Bắc Sinh đi học. Ta nói với người bao nhiêu lần, không có tiền, ta luôn bất an với cuộc sống sau này. Không phải người nói sẽ làm ta hạnh phúc sao? Hiện tại ta và người giống như dây tổ, tương lai hài tử không bảo đảm, ta không cách nào cảm thấy hạnh phúc.”

Hai người không làm việc khác kiếm sống, đều làm việc ở trong ruộng và cửa hàng Chu gia, sức lao động bỏ ra, thù lao không được chia đều, yêu cầu của nàng chỉ là: Bỏ ra sức lao động, đạt được thù lao.

Nhưng mọi người Chu gia không bị ràng buộc bởi luật lao động, Chu gia có thể tùy thời, tùy ý cự tuyệt trả tiền cho bọn họ, quyền lợi của bọn họ là chính đáng, nhưng mà chủ trương của Chu gia, bởi vì hiếu đạo, bọn họ không thể đi tìm đường sống khác mà bỏ mặc đất đai và cửa hàng Chu gia. Bọn họ chỉ có thể tái diễn cuộc sống: Mỗi tháng có lẽ có tiền công, có lẽ không có, phải vui mừng vì lão gia tử làm đúng, sau đó lão gia tử quyền không đủ tiền, sẽ yêu cầu bọn họ đóng góp vốn riêng của mình.

Nếu như ở riêng, căn cứ vào phép tắc, bọn họ có giúp đỡ Chu Bắc Sinh không, giúp đỡ bao nhiêu, quyền quyết định là ở bọn họ, bất luận kẻ nào cũng không thể bắt họ dốc túi tương trợ.

“Vì nguyện vọng khoa cử của cha mẹ và huynh đệ người, bắt người dốc toàn lực, người cũng vui vẻ sao? Cái gì người cũng cho bọn họ, vậy ta đây phải làm sao bây giờ?” Đường Hà lẩm bẩm, “Ta cũng là người nhà của người, đi cùng người đời này không phải là cha mẹ, huynh đệ người, mà là ta. Người có gì đều nguyện ý cho bọn họ, không nghĩ đến ta, là cảm thấy ta không cần, hay người không cần phải cho?”

Lời thề trước kia, nam nhân luôn hứa hẹn trân trọng, bảo vệ nữ nhân của mình, vô luận nghèo khó, bệnh tật đều lo lắng cho nàng, nhưng trong cuộc sống đời thực, hắn luôn lừa dối nàng. Có phải chờ tai nạn hoặc ốm đau giáng xuống, đợi nàng so với những người khác cần hắn hơn, hắn mới nhớ lại lời thề của mình?

Yêu là cái gì? Yêu là người bình thường, thể bình thường, hai người gần gũi, nâng đỡ nhau, là cơm no chăn ấm, là hư hàn vẫn ổn, là hắn để nàng không phải sợ hãi, không phải lo lắng.

“Những gì có thể làm vì người, ta đều đã làm. Ta gả cho người, cùng người hiếu thuận trưởng bối người, hữu ái huynh đệ người. Có lúc ta cảm thấy không như ý, muốn phát hỏa, nhưng sợ người khó chịu, ta đều tận lực áp chế. Nhưng người làm gì được cho ta? Vốn người luôn nói đối xử tốt với ta, dụ dỗ ta, nói thương ta, nhìn ta giống hài tử cần được dỗ dành lắm sao? Cuộc sống nếu vẫn bình thân, ta sẽ không ép người, nhưng giờ ta đã nói hết nước hết cái với người, người đều không để ý đến thỉnh cầu của ta, ta quá mệt mỏi rồi, đặc biệt sau này nghĩ đến hài tử cũng phải hi sinh theo, ta không chịu được.”

Nước mắt từ khóe mắt chảy qua thái dương, rơi vào trong gối biến mất không dấu vết. Hắn nhìn theo nước mắt nàng, bất tri bất giác, nước mắt mình cũng chảy xuống, xen lẫn nước mắt nàng.

Lúc trước hai người nói chuyện này, nàng luôn mang vẻ mặt tao nhã, hắn giấu cột nàng nghĩ quá nhiều, người nhà hắn và thê tử hắn sống chung hài hòa, cuộc sống an bình vui sướng, tại sao tự tìm phức tạp đây? Hắn luôn vỗ vỗ lưng nàng, hứa hẹn nàng, sau này sẽ tốt hơn, xe tới núi tất có đường, vấn đề nàng lo lắng

khắc có cách giải quyết. Sau chuyện dừng lại, ngày hôm sau, hấn lại càng không để tâm đến lo lắng của nàng.

Hôm nay, chuyện rốt cục bộc phát mà không có lối thoát.

“Nàng hãy nghĩ đến hài tử chúng ta,” hấn cầu khẩn nàng, “Coi như suy nghĩ vì hài tử, đừng nói rời xa ta, van nàng.”

“Coi như lúc này ta không đi, người có thể đảm bảo chuyện giống thế này sẽ không phát sinh nữa sao?” Đường Hà cười khổ, “Gả ột người cũng là gả cho gia đình hấn, lời này không sai. Ta chính là luyện tiếc người, nhưng ta cũng sợ không chừng mực mà kính dâng cái gia đình này. Ta còn có cha mẹ, huynh đệ của mình, máu mủ của ta cũng sắp chào đời, có muốn kính dâng, ta cũng kính dâng vì bọn họ. Ta van cầu người, hiểu một chút ích kỷ của ta, có được không?”

“Ta hiểu được, ta đều hiểu được...” Hấn lẩm bẩm, “Ngày mai ta sẽ nói với ông nội, ta không đồng ý quyền hai trăm lượng bạc, còn cả tiền công mấy tháng nay, chờ thu xong tiền hàng, ta sẽ nói với ông nội trả bù cho chúng ta... Sau này tất cả đều nghe theo nàng, được không?”

Đường Hà xuyên qua đôi mắt đắm lệ, nhìn hấn. Tình yêu và hôn nhân bất đồng, yêu chỉ cần đối phương là người tốt, hai người yêu nhau là được. Hôn nhân cần nhiều hơn, bỏ ra, thỏa hiệp, nhẫn nại, bao dung, chiếm quá nhiều lãnh địa, tình yêu cũng chỉ có thể từng bước rút lui.

Nàng cảm giác mệt mỏi, chỉ có thể lắc đầu, nói: “Coi như trong miệng ông đáp ứng thì sao? Hai bên không có khế ước, làm trái với ước định không có hậu quả nghiêm trọng... Nghĩ mà xem, ta nói người có hiểu không... Ngày mai người đưa ta về nhà mẹ đẻ đi, vừa lúc người ra khỏi nhà, ta về nhà yên tĩnh vài hôm, người cũng tranh thủ thời gian này hiểu rõ ràng.”

Hấn không còn cách nào, đành gật đầu đáp ứng.

Cây nến trên bàn đã sớm cháy hết, trong phòng gió lạnh gào thét giống bên ngoài. Đêm đông rét lạnh, nước mắt thấm ướt gối.

Đường Hà có thai, cảm giác kịch liệt làm nàng hao tổn thể lực, bất tri bất giác ngủ lúc nào không biết. Chu Nam Sinh nằm bên người nàng, cẩn thận nhắc đầu nàng đặt lên cánh tay mình, một tay kia ôm nàng trong ngực, nhẹ nhàng tìm tòi thân thể nàng, khi tay hấn chuyển qua bụng nàng, liền dừng lại nơi đó.

Dưới tay là da thịt ấm áp mềm mại, bụng vẫn bằng phẳng, nhưng nó đã thai nghén hài tử của bọn họ.

Hấn cảm giác nóng, nước mắt từ trong hốc mắt lại muốn xông ra, hấn nhắm mắt lại, gắng sức nuốt nước mắt vào trong, một lúc sau mới mở mắt ra, trong bóng tối cố gắng phân biệt mặt mày nàng, hôn lên môi nàng, hấn nhắm mắt lại, ôm lấy nàng cố gắng ngủ.

Đáng tiếc, lại là một đêm mất ngủ.

Từ thị trên giường mình lăn qua lộn lại, không ngủ được. Chu lão cũng phiền lòng, thật vất vả mê mê mang mang có chút buồn ngủ, bị bà than thở tỉnh lại.

“Bà có để cho người khác ngủ không? Ngày mai một đồng chuyện lớn phải làm! Than thở là có thể giải quyết vấn đề sao?”

Từ thị ủy khuất, “Không phải ta phiền lòng sao? Chúng ta vừa nói Tiểu Hà là người không so đo, kết quả khen ngược, bình thường không lên tiếng, phút cuối cùng lại là người cố chấp nhất trong ba con dâu. Ai, ông nói xem, đang mang thai, bản thân không chú ý, đang yên đang lành lại ngất... Không biết được con bé đã tỉnh chưa, đồ ăn để trên bếp, không biết Nam Sinh có bưng cho nó không, mang thai hài tử không thể để bụng đói...”

Chu lão thấy bà càng nói càng xa, dứt khoát kéo chăn trùm kín đầu, “Nữ nhân không có kiến thức, bà nhớ thương chén cơm có tác dụng gì? Con dâu này chưa biết có giữ lại không đây!”

Từ thị kinh hãi, “Con bé mang thai con cháu Chu gia, sao lại không giữ lại? Nữ nhân gia thính thoảng giận cá chém thớt, chúng ta là cha mẹ không nên so đo, con bé còn muốn bỏ sao?”

“Bà không có lỗi tại à? Không phải con bé nói hoặc là ở giêng, hoặc là bỏ nó sao?”

“Nói đến đây ta thấy bức mình, tối nay nó nói mấy lời, đó là lời người làm con dâu nên nói sao? Một tẩu tử có thể đổ mắt vì chuyện học hành của tiểu thúc sao? Sau này Bắc Sinh đậu cao trung, chẳng lẽ nó không thơm lây sao? Về phần chia nhà, không tới phiên nó định đoạt. Ta nói này, ông không cần để lời con bé trong lòng, một nữ nhân gia có hài tử có thể đi đâu được. Tối nay ồn ào, chúng ta là phụ huynh không so đo, sau này tìm cơ hội châm biếm là được.”

Chu lão tức giận, lật người một chương đâm vào ót lão thê, “Mấy chục tuổi đầu, sao không dùng đầu óc suy đoán, làm gì có chuyện tự nói tự quyết định đây!”

Từ thị bị đâm đau, giận dữ theo: “Tính sao? Con dâu cứng rắn trước mặt ta còn chưa đủ, ông còn muốn tới sao? Cả đời ta đều vì cái nhà này, kết quả từ trẻ đến già đều không vừa ý ta, ông tránh xa ta ra, nói cho cùng chuyện hôm nay cũng là vì tiền, nếu ông có bản lĩnh chút, kiếm gia tài vạn bạc, chúng ta phải náo sao?”

“Ta không có bản lĩnh?!” Chu lão ngồi bật dậy, giận đến nổi gân xanh trên cổ, “Lão tử cả đời chịu vất vả, dậy sớm cực khổ kiếm tiền, nuôi bà và đám chết bầm kia cả đời, giờ còn ngại lão tử kiếm không đủ nhiều sao?”

Từ thị nhất thời nghẹn lại, bất chấp tự ái, vuốt vuốt ngực trương phu cho ông nhuận khí, “Ta nói lung tung, ông chớ để trong lòng, nhuận khí, nhuận khí, a?”

Chu lão có bậc thang đi xuống, lại nằm trong chăn, “Trời lạnh ngủ không được! Cha ta không biết đã ngủ chưa? Ông một người già khom, đêm lạnh cóng, cả mẹ cả con toàn đồ hỗn trưởng, một đám đều không vì ông suy nghĩ, cùng ông chia sẻ công việc, lão tử muốn đi với ai? Có sống cũng chỉ bị hành hạ mà thôi! Muốn như ý? Vậy thì ngủ luôn khỏi thức dậy!”

Chu lão năm xưa đi hết nhà này đến nhà kia, giao thiệp với vô số người, văn võ đều có, hôm nay tức giận, ngoài miệng không kiềm chế được. Từ thị nghe ông mắng một lúc, cẩn thận hỏi: “Cha ta vẫn kiên trì quyền hai trăm lượng?”

“Không biết được.” Chu lão cha lấy hai tay xoa mặt, mệt mỏi đáp, “Chuyện này ông không thương lượng với ta... Thật ra ta cảm thấy không cần thiết, cũng không nói chắc được bỏ tiền ra Bắc Sinh nhất định sẽ thi đậu, chủ yếu còn phải dựa vào hài tử cố gắng...”

Từ thị xót tiền, nhưng cũng không muốn bỏ qua cơ hội giúp ích cho tiểu nhi tử, vì thế đề nghị: “Tiểu Hà nói ra phương án cũng tốt, thông gia sau này cũng muốn thơm lây, Lã gia cũng nên tài trợ cho con rể chứ?”

“... Loại chuyện này sao có thể mở miệng, nếu như thông gia có lòng, đã sớm chủ động mở miệng...” Chu lão than thở, “Khó khăn quá, khắp nơi đều dùng đến tiền.”

Từ thị nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không để thê tử Bắc Sinh lấy đồ cưới ra?”

“Bà nói gì thế! Không sợ bị người đâm sau lưng, nói Chu gia ta nhòm ngó đồ cưới con dâu?”

“Sao lại gọi là nhòm ngó? Là ta ăn của nó hay uống của nó? Đây là dùng cho Bắc Sinh. Bắc Sinh có phải nam nhân của nó không? Vì tiền đồ nam nhân, bỏ ra là đúng. Ban đầu ông bán hàng rong, cửa hồi môn của ta không phải cho ông đi làm vốn hết sao? Sau này Bắc Sinh vinh quang, người hưởng thụ đầu tiên là con bé, con bé gì cũng không làm, chờ hưởng thụ sao? Đừng nói Đại tẩu, Tam tẩu không vui, chính là ta cũng không vui.”

“...” Chu lão thở dài một hơi, “Nhiều người nhiều chuyện phức tạp, hết thấy chờ mai nói, ngủ đi!”

Lã thị có đồ cưới không? Có!

Lã giáo dụ làm giáo dụ trên huyện, bổng lộc mặc dù không nhiều, nhưng học trò cũng gần nửa thiên hạ. Mỗi dịp tết, học trò đều tặng hần lễ vật, bạc là vật thô tục, đương nhiên không có, tranh chữ cổ có khá nhiều. Mặc dù không phải niên đại cổ xưa, nhưng cũng là nhân tài tiền triều hoặc đương đại hạ bút.

Lã giáo dụ hiểu rõ danh sĩ, cho nữ nhi của hồi môn dựa theo danh sĩ phong lưu. Tiểu phu thê thuê tiểu viện ở huyện thành không nói, hơn phân nửa đồ cưới Lã thị ở đây, Lã phu nhân tự mình đi sắp xếp, “Ngay cả nghiên mực trong thư phòng cũng có lai lịch.”

Về phần đồ đưa đến Chu gia ‘rất nhẹ nhàng’, hơn nửa là tranh chữ bình hoa. Chu Bắc Sinh và Lã thị sắp xếp trong tân phòng, người dân thấy vậy sợ hãi than “Thật văn nhã”. Trên thực tế, văn nhã hữu chi, không hợp nhau hữu chi.

Sính lễ Chu gia lúc ấy là một trăm lượng, đồ cưới Lã gia ẩn giấu bạc, chỉ đúng hai mươi lượng.

Sau khi Lã thị gả tới đây mới biết được, đồ cưới tẩu tử Đường Hà có bốn mươi hai. Nàng so với một nữ nhi nông thôn còn kém, mấy ngày trước, nàng vẫn lo sợ bất an, sợ người bên cạnh nói về đề tài này.

Ngày lại mặt, nàng nói với mẹ chuyện này, Lã phu nhân giận nói: “Cho con tranh chữ cổ làm của hồi môn, tương đương trăm lượng bạc, thừa sức đề đầu hai tẩu tử,” Lã thị nói cho nữ nhi, “Còn có trăm cái đầu, xiêm y tơ lụa, những thứ này nữ nhân nông thôn sao so được với con.”

Về phần bạc, “Hai huynh đệ con không phải chi phí sao? Nhà ta con không phải không hiểu, người ngoài nhìn thanh quý, trên thực tế, bổng lộc cha con không nhiều, của hồi môn hai mươi lượng dù không nhiều, nhưng cũng không ít, dù sao đồ trang sức, tiền bạc làm đáng một chút, một gia đình cũng không thể chiếm đồ cưới con dâu. Sở dĩ gả con cho gia đình như Chu gia, chính là nhìn bọn họ làm ăn không thiếu tiền.” Lại dặn dò nữ nhi, “Mặc dù nữ nhân hưởng ngoại, nhưng cha mẹ huynh đệ đều là máu thịt của con, con sống tốt, cũng nên giúp đỡ huynh đệ mới phải.”

Tối nay Đường Hà nhắc đến chuyện để Lã gia quyền tiền, trong lòng Lã thị lo lắng. Nàng sợ Chu gia mở miệng, đến lúc đó trong nhà không có tiền hoặc không chịu nhả ra, nàng đương nhiên khó sống, nhưng nếu cha nàng hòa nhã đáp ứng, mẹ nàng sẽ khó sống. Lã phu nhân mặc dù là phu nhân giáo dụ, nhưng cũng vì cuộc sống khổ sở, luôn giống như người đàn bà chanh chua chửi đổng, bà mắng chửi người không mang theo câu chữ thô tục, mà ý tại ngôn ngoại, rất bản lĩnh, lợi hại.

Tiểu phu thê về phòng, nàng thấy Chu Bắc Sinh mấy lần nhìn nàng, muốn nói lại thôi, nàng biết hẳn cũng muốn hỏi nàng có thể mở miệng nói với nhà mẹ đẻ không, tinh thần nàng căng cứng, không dám chủ động hỏi hẳn.

“Ôi...” Chu Bắc Sinh than thở vài lần, cuối cùng nói: “Ngủ đi.”

Hai người nằm trên giường, Chu Bắc Sinh lần nữa không nhận được than thở, “Thật khó... Học hành khó khăn,” hẳn lắm lắm, “Nhân sự cũng khó khăn!”

Một đôi phu thê tân hôn lâu không thấy mặt, vốn nên tình cảm, nhưng Lã thị mềm mại dựa vào người hẳn hồi lâu, chỉ thấy hẳn thở ngắn than dài không ngừng, Lã thị bất an, tâm tình treo lơ lửng, không cách nào kéo xuống được, “Tối nay Tam tẩu nói... Tẩu ấy không thích ta? Ta không hiểu được ngày thường làm gì chọc tới tẩu ấy...”

“Chuyện này không liên quan đến nàng,” Chu Bắc Sinh xoay người lại, kéo tân nương tử vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi nàng, “Tam tẩu nhằm vào ra, ta biết, tẩu ấy có hài tử, đương nhiên phải tính toán vì hài tử, ta đi học tốn kém, tẩu ấy tức giận là đúng.”

“... Sau này chàng thi đậu, thuê ruộng trong nhà không cần nộp, sau khi làm quan, triều đình có thể phân ruộng công... Rất nhiều chỗ tốt, sau này mới thấy được.” Lã thị nhẹ nhàng nói.

“Mặc dù biết chữ, nhưng Tam tẩu chỉ là một thôn phụ, kiến thức nông cạn, chỉ nhìn nhận trước mắt.” Chu Bắc Sinh than thở, “Thật ra ta làm sao nguyện ý trong nhà phải bỏ ra vì mình? Ngày ngày khổ luyện, cũng hi vọng sớm một ngày đỗ cao trung, sớm một ngày hồi báo bọn họ. Nhưng con đường này càng ngày càng xa, chỉ khổ luyện không còn chưa đủ.”

Hắn đi thi vài lần, vào huyện học, lui tới trao đổi với thư sinh khác, hiểu nhất một người đọc sách không có căn cơ, muốn có tiếng tăm rất khó. Nếu không trước đây sao có người tiền cử người chịu tang đây? Cho tới bây giờ, phải có nhiều mặt, tài văn chương và phẩm đức, mới có thể được người ca tụng.

“Tiền sửa đường... Tính sao?” Lã thị hỏi.

“Không biết được, tối nay ông hỏi ta còn muốn nổi danh không, nhưng chuyện đã như vậy...” Chu Bắc Sinh thở dài nói, “Nói cho cùng, người làm chủ là lão gia tử.”

“Vậy chàng còn muốn không...?”

“Thành thật mà nói... Vẫn muốn,” Chu Bắc Sinh chần chờ đáp, “Duyệt Đồng, nếu không, nàng về nhà...”

“Ta lấy đồ cưới của ta cho chàng!” Lã thị cắt đứt lời hắn, làm bộ thoải mái mà nói: “Bạc không có bao nhiêu, nhưng rất nhiều tranh chữ cổ, mang đi hiệu cầm đồ, có thể được một khoản...”

“Duyệt Đồng ngốc...” Chu Bắc Sinh ôm chặt nàng, “Khi nào thì muốn đồ cưới của nàng chứ, thật là khờ...”

Ngay từ lúc Chu Nam Sinh mời lang trung tới, chắn ra Đường Hà có bầu, thời gian này không có gì trở ngại, Dương thị ôm nữ nhi của mình, một tay dắt tiểu nhi tử, yên lòng trở về phòng mình.

Chu Đông Sinh mấy lần muốn nói chuyện với nàng, nàng luôn hờ hững, lấy nước ấm lau mặt, lau tay cho hài tử, dụ dỗ chúng ngủ, hôn nhẹ mặt bọn chúng. Nàng đưa lưng về phía Chu Đông Sinh, tự mình cời quần áo nằm ngủ.

“Nương tử,” Chu Đông Sinh đỡ đầu nàng vào cánh tay mình, một tay kéo nàng qua, đầu hắn dán vào mặt nàng, ha hả cười nói, “Ta cho nàng ấm áp.”

“Cút ngay,” Dương thị dùng sức đẩy hắn, nhưng Chu Đông Sinh bị đẩy tay trái, tay phải lại quần lên, Dương thị dùng hết sức cũng không tránh thoát được hắn dây dưa, nàng tức giận, vung tay, giáng thật mạnh lên mặt hắn.

Bạt tai âm vang, “Nghe không hiểu tiếng người phải không? Lão nương làm cho người lặn xa một chút!”

Chu Đông Sinh một tay bịt mắt, một tay nắm chặt thành quyền, toàn thân căng thẳng, trong nháy mắt Dương thị có chút sợ, một giây sau bất cần, cười lạnh nói, “Làm sao, người định xoay tay lại? Vậy đánh ta đi, nam nhân bất kể hài tử sống chết, lại thêm chuyện đánh thê tử, cũng không kỳ quái gì.”

“Ta không đánh nàng,” Chu Đông Sinh tận lực bình tĩnh trả lời, “Ta bất kể thê nhi lúc nào? Ngày ngày ta làm việc giống trâu ngựa...”

“Đừng! Người vì đệ đệ mình mà làm trâu ngựa!” Dương thị cắt đứt hắn, hừ lạnh nói, “Người đừng khoe thành tích với ta, ta sợ không nhìn được lại cho người cái tát nữa. Tối nay ta khóc lóc cầu xin người nói một câu, người có nói không? Ta gả cho người mấy năm, hài tử có hai, người đối xử với ta còn không bằng Tiểu Hà, Tiểu Hà rất tốt với ta, tối nay chỉ có muội ấy chịu ra mặt nói chuyện! Trải qua ngày hôm nay...” Dương thị vừa nói vừa nức nở, “Thấm thẫm còn đau lòng hài tử, cha đẻ giống như xác chết...”

“... Nàng bảo ta nói gì? Lão gia tử là trưởng bối của ta, huống chi ta không vì người ngoài, đó là đệ đệ ta...” Chu Đông Sinh bắt đắc dĩ, “Nàng có thể ngừng khóc không? Hài tử không phải chịu khổ, nàng cần gì... Cuộc sống phải biết nhẫn, chúng ta nhẫn một chút, biết không?”

“Ta nhẫn còn chưa đủ nhiều?!” Dương thị quát to, hài tử đang ngủ bất an khóc lên, Dương thị vội vàng hạ thấp thanh âm, “Người đừng tưởng ta không thể bỏ người. Xin thưa, đời ta phải nhận mệnh hao tổn tại Chu gia, ta không giống Tiểu Hà, muội ấy biết chữ, hiểu biết nhiều, vừa ngoan lại quyết tâm, nếu rời đi vẫn sống tốt qua ngày, ta không được vậy, không có bản lĩnh gì, vì hài tử, ta có thể cố gắng nhẫn nhịn qua ngày. Nhưng Chu Đông Sinh, ta nói cho người biết, mặc dù ta không nói ra đạo lý lớn, nhưng theo lời Tiểu Hà, nếu cứ dây dưa, ta không làm nữa! Sáng mai ta qua nhà Thất bá nương làm nển, làm một ngày được phát một đồng tiền công, không giống ở Chu gia, ta làm nhiều thế nào, nhưng ngay cả tiền mua sách cho hài tử cũng không cho! Ta cực khổ làm ra tiền, cũng đủ nuôi hài tử ta!”

“Được rồi, nàng đừng cần nhẫn nữa! Nói khó nghe như vậy làm gì?” Chu Đông Sinh nổi nóng, “Ta theo ý nàng, ngày mai đi nói rõ với lão gia tử, nhất định sẽ nói, được chưa?”

“Được! Đại lão gia nói không được, sau này xem người có mặt mũi nhìn nhi tử không!”

79. Chương 79

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh sáng mờ mờ.

Lã thị nhẹ nhàng bò dậy từ trong chăn, trong ánh sáng mờ ảo mặc quần áo. Chu Bắc Sinh bị tiếng động làm tỉnh, mơ hồ mở mắt ra nhìn nàng, hỏi: “Dậy sớm vậy? Ngủ tiếp một lúc nữa đi.”

“Không được,” Lã thị lắc đầu nói, “Đến giờ làm bữa sáng rồi, lát nữa mọi người muốn ăn sớm, ra cửa làm việc.”

Chu Bắc Sinh dần tỉnh ngủ, nghe vậy đau lòng, “Nàng vất vả rồi, sang năm ta nói với cha mẹ, để nàng theo ta về huyện thành,” hần thấp giọng bảo đảm, “Trong nhà nhiều chuyện phức tạp... Ta cũng muốn mỗi ngày đều nhìn thấy nàng...”

Lã thị cười ngọt ngào, thân mật đáp: “Dạ.”

Đông rét lạnh, hơi nước biến thành sương mù, Lã thị múc nước lấy gạo, nhóm lửa nấu cháo.

Nhà nông yêu cầu bữa sáng đơn giản, chỉ cần nấu hỗn loạn, chuẩn bị một hai món đơn giản, yêu cầu chính là phải nóng, có thể ăn no bụng, nếu như làm quá ngon, sẽ không nhận được tán dương, ngược lại còn bị phê bình lãng phí.

Chuyện này không giống với thói quen sinh hoạt lúc trước của mình, ở trong nhà này gần một tháng, không có thói quen còn rất nhiều. Lúc trước mỗi lần gặp phải chuyện khó, nàng sẽ đi hỏi Đường Hà, Đường Hà luôn luôn kiên nhẫn, Lã thị cảm thấy nàng là người dễ tiếp cận nhất trong nhà này.

Chẳng qua Lã thị không nghĩ tới, khi Đường Hà bóc đi lớp sắc thái ôn hòa trên mặt, lại lộ ra sự bén nhọn như vậy.

Nhà bếp ẩm áp, Lã thị mặt không đổi, cúi đầu, lấy từ trong lò ra một củ khoai lang, lột vỏ ăn hết.

Rất nhanh trời sáng rõ, thôn trang tĩnh lại, tiếng gà gáy, tiếng cho sữa, tiếng mọi người rửa mặt, nói chuyện với nhau.

Lã thị vội vàng bưng bữa sáng lên bàn, mời mọi người ra ăn.

Người cuối cùng vào là Dương thị, trong ngực ôm nữ nhi, tay dắt hài tử, nàng kéo Khoai Tây oa đặt lên ghế, mình cũng kéo một cái ghế, ăn hai miếng lại đút một miếng cho nữ oa trong ngực, Chu Đông Sinh ngồi một bên kê đá chân ghế nàng, nói: “Sao không mời mọi người đây?”

Dương thị trừng hăn một cái, sau đó vẫn vui vẻ húp cháo.

Ba lão nhân thấy hành động của bọn họ, nhưng không mở miệng nói chuyện, Từ thị nhin xuống được hờn dỗi, nhìn quanh vẫn không thấy Đường Hà ra ngồi, bà hỏi Chu Nam Sinh: “Thê tử con đâu?”

“Nàng nói trong ngực buồn bực, ăn không vào, mọi người cứ ăn trước không phải đợi nàng.” Chu Nam Sinh đáp. Một đêm không yên giấc, sắc mặt của hăn hơi không tốt.

Chân tướng thật sự là Đường Hà đang thu dọn quần áo, chỉ đợi lát nữa lên đường cùng hăn, để hăn đưa về nhà mẹ đẻ, Chu Nam Sinh nhìn sắc mặt của ông nội và cha mẹ, rốt cuộc đổi một câu trả lời hợp lý.

Từ thị vừa nghe, hờn dỗi vọt lên đến cổ họng, chỉ muốn gào lên, Chu lão là phu thê với bà nhiều năm, vừa nhìn sắc mặt bà không bình thường, lập tức lấy tay đụng bà, ý bảo bà không nên chỉ trích con dâu vào lúc này, dẫn tới chuyện này chưa yên, chuyện khác lại đến.

Từ thị hít sâu một hơi, “Bây giờ con bé một người ăn, hai người no, không ăn sao chịu được, để hài tử đói bụng cũng không hay.”

“Tam thức,” Lã thị dè dặt nói tiếp, “Ta nấu cháo gan heo cho Tam tẩu, còn chưng thêm một chén bánh, cái này cho người mang thai ăn rất có dinh dưỡng, nếu không ta bưng cho tẩu ấy?”

Chu Bắc Sinh quảng cho Lã thị một ánh mắt tán dương.

Lã thị bắt được, nụ cười trên mặt sâu hơn, vẫn tha thiết nhìn Chu Nam Sinh, chờ hăn đáp lời.

Dương thị cười lạnh, “Đừng nói cháo gan heo, hai trăm lượng bạc đủ để Tiểu Hà ngày ngày ăn gà, hài tử cưới thê còn chưa ăn hết.”

Một phòng người sắc mặt khác nhau, Lã thị nước mắt đã đảo quah, Chu Đông sinh thấp giọng trách mắng: “Câm miệng! Ăn cũng không ngăn nổi cái loại miệng rộng!”

Dương thị trừng lại hắn, “Ta không phải là người ít nói! Không phải người đã quên chuyện cần hỏi rồi chứ?”

“Không quên được!” Chu Đông Sinh không nhịn được quát khê, “Trước hết để ta yên ổn ăn xong bữa sáng có được không?”

Dương thị hừ một tiếng, dò xét ba lão nhân, sắc mặt đã đen như đáy nồi, không nói nữa.

Chu Nam Sinh ngay từ lúc Lã thị mở miệng đã ngây ngẩn cả người, tranh chấp ca tẩu trôi qua, hắn thấy Chu Bắc Sinh cả người căng thẳng, Lã thị lúng túng, vội mỉm cười với nàng: “Đa tạ muội, để ta tự bưng cho Tiểu Hà là được.”

Chu Nam Sinh hai tay cẩn thận, một tay bưng cháo, một tay bưng bánh vào trong phòng cho Đường Hà. Đường Hà sớm sắp xong quần áo vào túi lớn, sau khi do dự, mở rương quần áo của mình, lấy ra của hồi môn bốn mươi hai đại bạc, dùng khăn gói kỹ, cất vào trong bọc. Sau đó ngồi ngẩn người.

Chu Nam Sinh bưng đồ ăn đến trước mặt nàng, mùi đồ ăn thơm xông vào lỗ mũi, Đường Hà ngẩng đầu nhìn hắn, nghe hắn kể lại chuyện, không khỏi giấu cợt cười nói: “Ai cũng không phải người xấu, cũng không biết ai đúng ai sai, hết lần này tới lần khác chính là không hiểu nhau.”

Chu Nam Sinh sợ nàng thương tâm, không đón nhận lời nàng, chỉ khuyên nhủ: “Tối qua nàng không ăn gì, nếu bụng tiếp tục trống không, sẽ mệt lắm, ngoan, trước tiên ăn cháo đi.”

Đường Hà gật đầu, nhận lấy cháo, từ từ ăn.

Hiện tại nàng chưa nôn nghén, thừa dịp còn chưa buồn nôn, ăn nhiều thịt và trứng gà cho có dinh dưỡng.

Chu Nam Sinh chờ nàng ăn xong, lại lấy khăn cho nàng lau miệng.

Mặc dù tâm tình Đường Hà ủ dột, cũng có chút đỡ khốc đỡ cười, “Ta không phải là tiểu hài tử...”

Chu Nam Sinh cười cười, nhặt bát đĩa, nói với nàng: “Lát nữa ăn xong điểm tâm, ta nói với cha mẹ đưa nàng về nhà. Lần này xa nhà, ta nhất định sẽ về trước năm mới.”

Đường Hà gật đầu, “Ta biết rồi, quần áo ta đã sắp xếp xong cho chàng, kim sang được thường dùng ta để trong hà bao của chàng.”

Hai người nói chuyện với nhau thật giống như phu thê chào nhau trước lúc đi làm, nhưng Chu Nam Sinh biết, bất kể nàng ôn hòa thể nào, bình tĩnh thể nào cũng không thay đổi được nội tâm ương ngạnh của nàng, hắn vẫn có thể mất đi nàng.

Hắn miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt, lại dẫn dò nàng hai câu, lúc này mới trở về bàn cơm.

Mọi người trong nhà căn bản đã ăn xong, buông bát đĩa, Đại ca Chu Đông Sinh hắng giọng một cái, nói: “Ông nội, cha mẹ, con có lời muốn nói.”

Hắn không dám nhìn về mặt ba lão nhân, nhất cổ tác khí (một tiếng trông làm tinh thần hăng hái thêm) nói: “Thê tử con nói, một là nàng không tán thành quyền hai trăm lượng bạc, hai là nàng hi vọng ở riêng, sau này Bắc Sinh cần xuất lực, chúng con vẫn tiếp tục giúp đỡ. Con cũng không tán thành quyền hai trăm lượng bạc, về phần chia nhà hay không... Cái này, tùy ông nội và cha mẹ định đoạt...”

Dương thị ở một bên nghe không đúng vị, hung hăng nhéo đùi hắn một cái, hắn đau đến “Ngao” một tiếng: “Ta đã nói hết, nàng còn muốn gì nữa?!”

Chu lão và Từ thị muốn mở miệng, Chu lão già tửu giơ tay, ý bảo không cần nhiều lời, ông xoa xoa mi tâm mình, mệch mội nói: “Tối qua đã cãi nhau một lần, hôm nay không cần náo loạn nữa.” Thấy Chu Nam Sinh muốn nói lại thôi, liền nói, “Nam Sinh, con muốn nói gì thì nói luôn đi.”

“Hôm nay con đi xa nhà,” Chu Nam Sinh bình tĩnh nói, “Huyện bên cạnh có một vị khách thương đặt chúng ta năm trăm cân hàng, tiền hàng đã giao xong hết rồi, con phải đúng hẹn giao hàng cho người ta, một chuyến này đi qua đi lại mất chừng mấy ngày, giờ Tiểu Hà đang mang thai, trong nhà không có người rảnh rỗi chăm sóc nàng, con muốn đưa nàng về nhà mẹ đẻ, để cha mẹ vợ hỗ trợ chăm sóc mấy ngày.”

Mọi người nghe vậy sửng sốt, Từ thị cả giận, nói: “Vẫn chưa xong sao? Cuối năm về nhà mẹ đẻ, đây không phải để người ta nói xấu sao? Thế nào mà cần người khác chăm sóc? Nữ nhân nào không có hài tử, làm sao đến phiên nó lại đặc biệt quý giá rồi?”

“Bà nói ít thôi!” Chu lão quát lên, hỏi Tan nhi, “Con dâu ở nhà đến lúc con từ huyện bên cạnh trở về sao?”

“Không nhất định, có thể sẽ không trở về,” Chu Nam Sinh đáp, “Lời của nàng tối qua là nghiêm túc, nàng hi vọng nhận được giải quyết.”

“Cái gọi là giải quyết chính là ở riêng, con cũng muốn ở riêng?” Lão gia tử vẫn trầm mặc nghe lên tiếng.

“Con...” Chu Nam Sinh sắc mặt tái nhợt, một lúc sau quyết định đáp, “Phải.”

Từ thị vỗ bàn, đôi đũa trong tay đập mạnh xuống bàn rồi nảy lên trước mặt Lã thị, nàng sợ hết hồn, theo bản năng ghé sát vào bên cạnh Chu Bắc Sinh, lại thấy toàn thân hần căng thẳng, không dám lên tiếng quấy nhiễu hần.

“Cả đám lật trời rồi!” Từ thị nổi giận mắng, “Ta không đồng ý! Ta sinh các người, khổ sở nuôi lớn các người, không phải để cho các người hỗn láo!”

“Cho dù con mất đi Tiểu Hà cũng không quan hệ sao?” Chu Nam Sinh giương mắt nhìn bà, bình thản dò hỏi, “Ở riêng chúng con vẫn sẽ hiếu thuận người, sẽ xuất lực để Bắc Sinh đi học, chúng con không chia hết đồ trong nhà, vậy cũng không được sao?”

“Người bị thê tử làm mê muội đầu óc rồi!” Từ thị tức giận, “Trong nhà hai đời lão nhân đều còn, người nào đòi ở riêng? Thê tử người nói nhảm, người một nam nhân gia không quản được, ngược lại bị nó gây khó dễ, người không biết xấu hổ sao?”

Chu Nam Sinh mặt mày dè dặt, “Con không bị khó dễ...”

“Mẹ, chúng con và Tam thúc đều vui lòng ở riêng, người phân đi.” Dương thị xen vào nói, “Mọi người đều thiên vị tiểu thúc, con biết hết, con cũng không trông cậy vào bạc chia đều mỗi nhà, chỉ cần trong nhà ột chút tiền nuôi hài tử, người cho tiểu thúc bao nhiêu tiền, sau này con cũng không quản!”

“Vì sao nói chúng ta thiên vị?!” Từ thị nghe vậy giận dữ, “Bắc Sinh là tú tài, có thể giống các người sao? Giờ nó dùng nhiều tiền, sau này chờ thi đậu, chẳng lẽ các người không được thơm lây sao?”

Dương thị nghe vậy cười lạnh, nàng xuất giá mấy năm, trên phụng dưỡng lão nhân, dưới dưỡng dục hài tử, mấy năm qua đối với người đều là khuôn mặt tươi cười, trông cậy vào phu gia giàu có để cuộc sống trôi qua thuận lợi, cho tới bây giờ, cuộc sống lại có nhiều chuyện không như ý như vậy. Cho nên nàng bất cần, cười lạnh nói: “Đệ ấy không giống chúng con, con rất rõ. Dù sao con cũng không trông cậy nhờ vả đệ ấy, giờ con nói đến nước này rồi, con chỉ nuôi hài tử con sinh, người bên cạnh con không nuôi!”

Nàng muốn đi chỗ khác tìm việc, làm trâu ngựa cũng có thể kiếm bạc nuôi sống hài tử, những người khác có tay có chân, sao gì cũng không làm, lại còn tự hào mình cao hơn nàng một cái đầu? Bánh bao là dùng để ăn, không phải để bị khinh bỉ! Dương thị cứng còng thân thể ôm chặt nữ nhi, ngẩng cao đầu giằng co với mẹ chồng.

“Tốt, tốt, nhìn xem lão Chu gia cười nữ nhân thế nào vào cửa...” Từ thị giận đến phát run.

Chu lão cũng vỗ cái bàn, “Đủ rồi, càng nói càng kỳ cục?!”

Dương thị trong lòng kích động, chưa xót, sợ hãi, nàng quay đầu nhìn nam nhân, nói: “Đông Sinh, hôm nay người nói xem, sau này người sống cả đời với ta hay với đệ đệ, nếu người không quan tâm ta, ta cũng nhận, hài tử ta không đưa đi, sau này người tìm cho bọn chúng mẹ kế hiền lành một chút. Nếu như người muốn ta, người hãy nói rõ với cha mẹ, nhà này phải chia hết.”

Chu Đông Sinh nghe vậy, nhìn người thân ngồi quanh bàn, Khoai Tây oa bảy tuổi đã hiểu được phải trái, rơm rớm nước mắt, một tay kéo vạt áo mẹ, một tay nắm chặt tay cha, thấy hấn nhìn sang, vội gọi: “Cha...”

Chu Đông Sinh quay sang nhìn Chu lão gia tử, buồn bực thanh âm nói: “Ông nội, cho con ở riêng đi.”

Lão gia tử đa phần trầm mặc, đủ loại tâm tình giấu trong lòng, chỉ có nếp nhăn trên mặt lộ ra vẻ mỗi một, qua một đêm, nhìn ông già hơn hấn. Hai tay ông xoa mi tâm, vẫn trầm mặc không nói.

Chu lão gia tử nhìn Đại nhi, “Ta toi công nuôi một lũ các người! Ta dạy các người làm sao? Các người là huynh đệ! Cùng một cha mẹ sinh ra, trên người chảy dòng máu giống nhau! Hiện tại đệ đệ có tiền đồ, ai cũng than khổ, nhất là người, Nam Sinh! Mấy năm đọc sách đều vứt cho chó gặm hết rồi! Không muốn cùng đệ đệ đi học, ca ca nào ở riêng, thật xấu hổ với người ta!”

“Cha,” Chu Bắc Sinh đột nhiên mở miệng nói, “Người đừng nói Đại ca, Tam ca như vậy, bình thường hai người làm cho con đủ nhiều rồi, lúc này là con liên lụy bọn họ. Chúng ta âm ỉ thành như vậy cũng là do hai trăm lượng kia, ông nội, ta đừng giúp nữa, con tự mình thi, như nhau cả thôi.”

“Bạc này con cảm thấy không cần thiết quyền, lần mâu thuẫn này mặc dù nguyên nhân do hai trăm lượng bạc đưa tới, nhưng không đơn giản vì hai trăm lượng bạc,” Chu Nam Sinh lắc đầu nói, “Ông nội, mặc dù chia nhà, con và Đại ca vẫn vì cửa hàng làm việc, lợi nhuận chia thế nào, người làm chủ, chính là người chỉ cấp tiền công, toàn bộ tiền lãi cùng Bắc Sinh đi học, con cũng không oán hận. Sau này Bắc Sinh cần chúng con xuất lực, chúng con sẽ gắng sức hỗ trợ.”

Chu Đông Sinh cũng vội vàng nói: “Con cũng nghĩ như Nam Sinh.”

“Các người một hai miệng nói chia nhà đều vì Bắc Sinh, chẳng lẽ Bắc Sinh đi học không làm rạng rỡ các người sao? Hay là cản trở các người? Các người làm huynh đệ mà hấn tâm vậy sao?” Từ thị nóng giận, “Hai người các người nếu còn coi ta là mẹ thì rút lại lời vừa nói đi.”

Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh im lặng.

Chu lão vũ bàn, quát lên: “Không nghe thấy mẹ các người nói gì sao?”

“Được rồi,” Chu lão gia tử mở miệng, “Cả đám yên tĩnh chút đi, tranh cãi nửa ngày rồi, trong nhà còn một đồng chuyện chưa làm, không cần làm nữa sao? Ai nên đi thì đi, nên thu hàng cũng mau đi thu hàng, Bắc Sinh đi học đi. Về phần ở riêng và quyền bạc, ý của các con ta hiểu được, để ta suy nghĩ. Chính là phân gia ở riêng, cũng là chuyện sang năm, giờ phân ra, không chừng người trong thôn nói ra nói vào chúng ta.”

Mọi người nghe vậy, tản ra làm việc.

80. Chương 80

Chu Nam Sinh trở về phòng, nói chuyện vừa trải qua cho Đường Hà nghe.

Đường Hà cười, “Mâu thuẫn không thể lập tức giải quyết, càng kéo dài chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, may mà ta về nhà mẹ đẻ một chuyến, cũng có thể ở lâu chút.”

Chu Nam Sinh nhìn nàng thật sâu, “Tiểu Hà, nhất định phải như vậy sao?”

“Nhất định phải ở riêng mới được sao? Lão nhân gia đối với hạnh phúc thế tục không giống chúng ta. Bọn họ cảm thấy, người một nhà phải ở chung với nhau, tuy hai mà một, đồng tâm hiệp lực sống sót mới là hạnh phúc và vinh quang lớn nhất. Chúng ta là con cái, ta muốn thành toàn tâm nguyện bọn họ.”

“Ta biết được nàng phản đối ta không phải vì ta tận sức hiếu thuận, làm cho nàng thương tâm chính là thái độ của ta, ta làm cho nàng bất an, làm cho nàng lo lắng có một ngày ta sẽ hi sinh hài tử để thành toàn cho Bắc Sinh,” hấn nhẹ giọng nói, “Ta sẽ không làm như vậy, thật ra ta không vô tư như nàng nghĩ, trong lòng ta thường thường sẽ để ý, chẳng qua đối với quan hệ huyết thống, giới hạn cuối cùng của ta lớn hơn một chút, giờ ta đã hiểu rõ ý nghĩ của nàng, ta sẽ cố gắng để tiêu chuẩn của chúng ta giống nhau, lần này ta đã lên tiếng phản đối, sau này, ông nội còn làm khó chúng ta, ta nhất định sẽ phản đối.”

“Nếu như ông nội nhượng bộ chuyện quyền tiền, chúng ta lùi một bước có được không?”

“Nếu không nàng dừng về nhà mẹ đẻ, cha mẹ sẽ phải nghỉ ngơi.”

Đường Hà nhìn hần, nhẹ nhàng cười nói, “Hai năm qua, ta đã nghỉ như vậy, làm như vậy, người một nhà, sao có thể nói chuyện không lưu lại đường sống, không lưu lại đường lui đây? Nhưng lời ta đã nói ra khỏi miệng, ta không thể nuốt ra, cho người ta cơ hội lần thứ hai—rất có thể, cách làm của lão nhân sau này lại chạm đến ranh giới cuối cùng của ta, mà không chạm đến của chàng... Không, chàng đừng vội phủ nhận, bọn họ là máu thịt chàng, nhưng chỉ là quan hệ thông gia với ta, vô luận thế nào ranh giới cuối cùng của chúng ta không thể giống nhau.”

“Hiện tại chàng yêu thương ta, chàng thấy ta bị thương, cho nên chàng có thể tha thứ ta bất kính với cha mẹ, người thân. Nhưng còn lần thứ hai, lần thứ ba? Có lẽ tình cảm ít đi, có lẽ ta hay gây sự, có lẽ tâm tình chàng không tốt, dù sao sự việc xảy ra, chàng sẽ cảm thấy ta ‘bộ mặt khó ưa’.

“Ta không muốn đánh cuộc, ta cũng không muốn tranh chấp với cha mẹ chồng lần thứ hai, cũng không muốn mạo hiểm để chàng ghét cay ghét đắng ta. Kết quả như thế nào, ta muốn lần này công bố thẳng thắn.”

Chu Nam Sinh sắc mặt tái nhợt, “Đối với ta như vậy không công bằng, ta đã tranh thủ ở riêng, nhưng cuối cùng phải được ông nội gặt đầu—chẳng lẽ bởi vì người tự tuyệt, bởi vì quyết định của người mà nàng buông tha cho ta?”

“Trong tình cảm, người thân vốn không công bằng, chàng quá coi trọng rồi, quan niệm của ông nội quá nặng, cái nhìn về hạnh phúc của chàng càng thêm nặng. Hoặc là nói thế này, nếu như ông cho rằng ta không có ý nghĩa lớn với cuộc sống của chàng, nhiều hơn nữa ta cản trở chàng, ngăn cản hạnh phúc của gia đình này, ông sẽ nguyện ý cưới tân nương tử cho chàng.” Đường Hà nói xong lời cuối mỉm cười, “Sau đó người một nhà lại hạnh phúc hài hòa.”

“Nàng thật tàn nhẫn giống như lúc nói ‘không muốn gả cho ta.’” Chu Nam Sinh sắc mặt xanh đen, “Tiểu Hà, nàng... Có yêu ta không?”

Hần ngừng thở, chờ đợi câu trả lời của nàng. Rồi lại sợ hãi câu trả lời của nàng.

“Yêu.” Đường Hà trả lời không chút do dự, “Nhưng ta cũng yêu bản thân mình.”

Rốt cuộc nàng vẫn không phải nữ tử nông thôn, nàng không cách nào để mình phải đi một con đường không có điểm cuối. Hôn nhân gặp trở ngại, nàng không cho nhẫn nại mới là lựa chọn duy nhất.

Hiện tại nàng có hài tử, nàng không nên để hài tử mất phụ thân. Nhưng nàng càng không vui lòng khi hài tử trưởng thành trong một gia đình không coi trọng nó, cùng với đường huynh đệ tỷ muội phân tranh, so đo tình cảm của ông cố, ông bà và phụ thân. Con nàng không nên sống dưới bóng ma cảm thụ tình cảm.

“Ta cũng yêu nàng.” Hần ngưng mắt nhìn nàng, lẩm bẩm tự nói.

“Chu Nam Sinh, không phải ta muốn lấy tình yêu ra uy hiếp chàng, chuyện ở riêng lão nhân tạm thời chấn động, ta không cự tuyệt phụng dưỡng bọn họ, cũng sẽ không cự tuyệt trợ giúp đệ đệ chàng, sẽ không tổn thương người thân chàng. Ta cho là ta không quá phận, hơn nữa ta tin tưởng, nếu như chàng đầy đủ kiên trì, chuyện này có thể làm được.”

“Không phải ông nội nói qua lễ mừng năm mới bàn lại sao? Được, ta chờ chàng, kỳ hạn là cuối tháng hai.” Đường Hà nhẹ nhàng mà kiên định nói, “Đừng nghĩ thời gian trôi qua ta sẽ quên lãng kiên trì của mình. Tin ta đi, so với chàng nghĩ, ta cố chấp hơn nhiều.”

Ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu nghiêng trên gò má thanh niên, mắt hần sâu thẳm và khóe môi khẽ nhếch càng làm nổi bật thêm bi thương, vô tội.

Đường Hà chăm chú nhìn hần, than thở trong lòng.

“Tối đây,” nàng ngồi ngay ngắn trên giường ngoắc ngoắc hần, hần tiến lên hai bước, tự giác vùi đầu vào gối nàng, nàng nhẹ nhàng mơn trớn tóc và gương mặt hần, “Ta không muốn gây lộn với chàng, rất khó chịu.” Nàng nhẹ giọng nói cho hần biết.

“Hai ngày nay tâm tình quá kịch liệt, một giây mắt kiểm soát mà nhất thời nói rất nhiều, giờ cảm thấy mệt mỏi cực kỳ, ta rất muốn nghỉ ngơi,” nàng lẩm bẩm nói, “Ta nghĩ đến mùa đông ấm áp dưới ánh mặt trời,

an tâm, bình tĩnh ngồi ngẩn người, chỉ tưởng tượng ta đã cảm thấy thoải mái cực kỳ. Chàng dừng thuyết phục ta, trước hết để ta về nhà đã, để ta sưởi nắng mấy ngày, ở đây ta không thể nào buông lỏng. Chàng thanh thần ổn định đi ra cửa, bảo trọng thân thể, trở về thì đón ta, được không?”

Chu Nam Sinh không cách nào, đành phải gật đầu.

Thời gian ra cửa gần đến, bọn họ rất cực ý thức được chia xa, không hề tranh chấp nữa, tranh thủ trời gian nói một ít lời vô nghĩa, tỷ như ăn cơm đúng giờ, mặc quần áo ấm, ta sẽ mua quà cho nàng...

“Tam ca,” thanh âm Chu Bắc Sinh ngoài cửa cắt đứt lời hai người, “Ta muốn nói với huynh vài câu, được không?”

Chu Nam Sinh chần chờ nhìn về phía Đường Hà, Đường Hà cười cười ý bảo không sao.

“Vào đi,” Chu Nam Sinh nói.

Người ngoài cửa chần chờ một chút, cuối cùng đẩy cửa đi vào, thấy hai người ngồi trên giường, hắn dừng bước ở cửa, thần sắc do dự, “Tam tẩu...”

Đường Hà gật đầu, Chu Nam Sinh bảo hắn ngồi xuống, “Có chuyện gì đệ nói đi, chúng ta sắp đi.”

“...” Chu Bắc Sinh chần chờ, hơi nghi ngờ và bị thương nhìn về phía hai người bọn họ, hai người kia, một người là Tam ca hắn, thiếu niên có chung lý tưởng, một người là Tam tẩu hắn, ngoại trừ mẫu thân, đó là người hắn nói chuyện nhiều hơn so với bất cứ nữ tử nào khác. Hắn không hiểu, vì sao trong một đêm, hắn bị bọn họ song song kháng cự, “Tam tẩu, tẩu rất chán ghét đệ sao?”

Đường Hà nở nụ cười, “Không, hoàn toàn không.” Một thanh niên biết tiến lên, có lý tưởng, chịu cố gắng, thật sự không tính là chán ghét. Dĩ nhiên hắn có chút ích kỷ, người trẻ tuổi ai không ích kỷ? Nếu như hắn và nàng không phải người một nhà, chỉ là hàng xóm, thậm chí nàng sẽ rất thưởng thức hắn.

“Vậy tại sao...?” Chu Bắc Sinh mê hoặc, nhìn nàng một chút, nhìn ca ca mình một chút, “Tam ca, lời huynh và Đại ca nói... Đệ đều không nghĩ tới, đệ biết mọi người cực khổ, đệ rất cảm kích, hiện tại đệ không thể kiếm tiền... Đệ cảm thấy có lỗi với mọi người, sau này đệ nhất định sẽ hồi báo...”

“Đệ không phải người kiêu ngạo...” Thanh âm của hắn run rẩy, “Là huynh nói, muốn đi đường thẳng... Đệ không hiểu được tại sao... Đệ, đệ đột nhiên phát hiện, các huynh bắt đầu ghét bỏ đệ, thật giống như... Đệ là con đĩa hút máu, các huynh đã chịu đựng đủ rồi.”

“... Chúng ta không ai nghĩ như vậy,” Chu Nam Sinh nhẹ nói, “Đệ là kiêu ngạo của gia đình này, chúng ta vẫn luôn ủng hộ đệ.”

“Đúng,” Đường Hà gật đầu nói tiếp, “Bác Sinh, chúng ta không cần đệ cảm kích, không cần đệ hồi báo, chúng ta vì huyết thống tình thân tự nguyện bỏ ra, nhưng chúng ta cũng có cuộc sống của mình, đệ hiểu không? Chúng ta không muốn lệ thuộc đệ, không muốn làm đá lót đường của đệ, sau đó chờ một ngày đệ thành công sẽ hồi báo. Chúng ta cũng có cuộc sống riêng của mình.”

“Đệ không muốn để mọi người làm đá lót đường, cho tới bây giờ chưa nghĩ qua...”

“Nhưng trên thực tế chúng ta là vậy.” Đường Hà tự giễu cười cười, “Tam ca của đệ muốn sang huyện bên cạnh giao hàng, đệ biết phải không? Ta vẫn lo lắng trên đường gặp phải nguy hiểm.”

“Trời lạnh thế này, toàn gia đều ra ruộng làm việc. Khoai Tây oa giờ vẫn chưa được đi học.”

“Những điều này do đệ, vì toàn bộ tiền lót đường cho đệ,” nàng từ từ nói, “Nhân sinh vốn là khổ, chúng ta không sợ đi nhần nại, nhưng chúng ta phải vì mình mà nhẫn, không thể vì người bên cạnh. Chúng ta không nói tiếng nào chịu khổ mấy năm, mười mấy năm, chờ đệ công thành danh toại, người bên cạnh thốt lên “Người một nhà nuôi ra một trạng nguyên lang”. Thật giống như chúng ta và cuộc sống của chúng ta chỉ để kính dâng, chờ đệ công thành danh toại rồi, mới được thả vào ánh mặt trời, chân chính sống cuộc sống của mình.”

Nàng vĩnh viễn nói ra những lời mọi người không đoán được. Chu Nam Sinh định nói, lại nhịn được.

“Đệ nói đệ biết mọi người cực khổ, ta tin tưởng,” nàng cười tiếp tục, “Nhưng ta nghĩ đệ lĩnh hội không đến. Dĩ nhiên trừ một ngày đệ ra ruộng đào củ từ, có thể lĩnh hội chút xíu.” Nàng cho rằng phu thê Chu lão giáo dục thiếu thốn, một hài tử không biết cha mẹ cực khổ, làm sao biết quý trọng?

Chu Bắc Sinh sắc mặt tái nhợt, giống như nghi vấn, giống như tự hỏi: “Cho nên là lỗi của đệ sao?”

Đường Hà cười, “Đệ có sai lầm hay không ta không nói được,” đi học vốn không sai đi? Được ông nội, cha mẹ cưng chiều cũng không sai đi? Các ca ca vẫn bỏ công sức ra cũng không sai đi? “Nhưng mà ta không nhằm vào đệ, ta nghĩ Đại ca và Tam ca đệ cũng vậy, đệ có thể yên tâm đặt xuống tâm tình ‘bị ghét bỏ’, ‘trở thành gánh nặng’, tiếp tục cố gắng học cho tốt. Dĩ nhiên, nếu đệ ra mặt nói với ba vị lão nhân tán thành việc ở riêng, ta sẽ rất cảm kích đệ.”

“... Chuyện này đệ mở miệng, bọn họ sẽ đau lòng gấp bội,” Chu Bắc Sinh nói, “Đối với chuyện này, đệ thân bất do kỷ.”

Đường Hà cười, thật giống câu nói kia, người không có lỗi, là lỗi của xã hội.

Đã nói đến nước này, muốn khôi phục quan hệ hài hòa, cho dù ngoài mặt hài hòa, bản thân mình phải cần một khoảng thời gian.

Vì sợ chậm trễ thời gian ra cửa, Chu Nam Sinh nói với Chu Bắc Sinh mấy câu, để hấn đi trước.

“Cha, người giữ gìn thân thể, chớ bị mấy thằng nhóc chọc tức.” Chu lão nhìn Chu lão gia tử vẫn im lặng xoa lông mày, “Cả đám đều biến thành đậu phụ khô rồi... Sau này con dạy dỗ lại bọn chúng, bắt bọn chúng rút lại lời nói, bắt chúng đến trước mặt người chịu tội.”

“Đúng vậy,” Từ thị phụ họa, rót cho lão gia tử chén trà nóng, “Người chậm rãi uống ngụm trà nóng.”

“Hài tử lớn, cũng đã làm cha mẹ, không phải chúng ta.” Chu lão gia tử chậm rãi lắc đầu nói.

“Ý của người là... Ở riêng?” Chu lão cau mày hỏi.

“Chuyện này ra riêng rồi nói.” Lão gia tử phát tay một cái, “Việc khó trước mắt là quyền hai trăm lượng bạc.”

“Ta không giúp nữa?” Chu lão và Từ thị liếc mắt nhìn nhau nói, “Thật sự là một khoản lớn, đối với Bắc Sinh không cần thiết...”

“Đã nói với thôn trưởng rồi,” lão gia tử khó khăn, “...Thôi được rồi, tối nay ta tới cửa tìm ông ấy nói một chút, chỉ có thể đeo mo vào mặt, nuốt lời vậy. Ai, ta không hiểu được, lúc đấy thật sự bị ám đầu, cảm thấy công lao chúng ta khắc vào bia đá ven đường, không phải là con cháu hưởng đại công đức sao?”

“Được người khen mặc dù tốt, nhưng bạc nắm trong tay còn tốt hơn.” Từ thị nói, “Hai trăm lượng quá nhiều, chúng ta quyền ít thôi.”

Chu lão gia tử gật đầu. “Được rồi, đều đi làm đi. Tiểu Cầu tử, con không đi với Nam Sinh sao?”

“Không ạ,” Chu lão lắc đầu, “Nó muốn đưa thê tử nó về Đường gia thôn trước, con đi trước.”

“Con bé còn muốn đi sao?” Từ thị đề cao thanh âm, “Ngày thường nhìn nó có hiểu biết, hôm nay sao còn vậy đây? Nó trở về, thông gia sẽ cho rằng ta khất khe nó? Bà cô cũng là cô ruột của con, đây không phải để lão nhân gia khó chịu sao? Ai, cha, chuyện này cha phải quản.”

“... Cứ để cho con bé về,” lão gia tử nói, “Đêm qua huyên náo vậy, nếu như Nam Sinh ở nhà hòa giải không sao, hết lần này tới lần khác nó muốn ra cửa, cháu dâu da mặt mỏng, để cho nó về nhà mấy ngày suy nghĩ. Thân thể mang thai không thể đi cùng Nam Sinh, tự con bé hiểu, sẽ không nói lung tung với cha mẹ.”

“Chuyện này...” Từ thị còn định nói thêm, Chu lão lắc đầu với bà.

Ba người thảo luận mấy câu, nghe được trong sân truyền đến âm thanh xe trâu, ba người đi ra ngoài.

Chu Nam Sinh đã đánh xe ra ngoài, sắp xếp chỗ ngồi cho Đường Hà xong, Dương thị ôm nữ nhi, Khoai Tây oa dựa vào chân nàng, nói lời từ biệt với họ.

“Tiểu Hà, muội đừng về,” Dương thị khuyên nàng, “Muội mang thai rồi, giận dữ về nhà mẹ đẻ, vạn nhất không quay lại được, sau này biết làm sao?”

“Không thể nào, muội không giận dữ, chỉ là tình huống của muội không thích hợp làm việc, ở chỗ này thêm phiền mọi người, nhà mẹ đẻ muội không mở cửa hàng, giờ công việc nhàn rỗi, vừa lúc có thừa nhân thủ giúp đỡ muội.” Đường Hà nhìn thấy ba người lão gia tử đi ra khỏi đường sảnh, lời này vừa nói cho Dương thị, cũng là nói cho bọn họ nghe, vô luận tới qua kịch liệt thế nào, hôm nay cũng nên làm đúng lễ nghĩa với lão nhân gia, vì vậy nàng và Chu Nam Sinh cùng nhau chào tạm biệt.

Phu thê Chu lão mặt mũi bình thản “Ừ” một tiếng. Lão gia tử cũng trả lời, nhưng suy nghĩ một chút, móc hà bao trên người ra, ngoắc Chu Nam Sinh, bảo hắn đưa cho Đường Hà, “Chỗ bạc vụn này con cầm đi, muốn ăn gì thì ăn, cố gắng tắm bổ. Con mặc dù về nhà mẹ đẻ, vừa vặn mang thai con cháu Chu gia, không nên để cho thông gia phải tiêu pha.”

Đường Hà không biết nên khóc hay nên cười, “Cám ơn ông nội, con thật không dùng.” Nếu như nàng về nhà ăn cơm, trả tiền cha mẹ, mới làm bọn họ đau lòng.”

Lão gia tử cũng không nói thêm nữa, chỉ gật đầu nói: “Được rồi, con thay ta thăm hỏi thông gia, cuối năm còn đi quấy rầy bọn họ, chúng ta làm vậy không phải, con sẽ không phải chờ lâu, chờ Nam Sinh trở lại, ta để nó đi đón con.”

Đường Hà cười, không nói tiếp. Chu Nam Sinh đáp, cáo biệt mọi người, hai người lúc này mới lên đường.

Ra khỏi thôn, trước mặt là đường đất làm một gia đình phải tranh chấp. Con đường này không đến một dặm, nghe nói quan phủ chỉ ba trăm lượng, vốn góp Chu gia thôn hơn một trăm hai mươi lượng, còn có những người giàu có như Chu gia quyền bạc, một con đường này, sao tốn kém nhiều vậy?

Nghi ngờ vậy, ai hiểu được nhân sự trong lòng đều nghĩ thầm. Chỉ có thể nói, thế gian này lòng người không theo quy tắc, tiền qua tay người cầm quyền, ít nhiều lưu lại mấy phần.

Khổ chính là khổ dân chúng, khổ như vậy, người Chu gia còn muốn chiếm được thiện tên.

“Nam Sinh, chàng cảm thấy Bắc Sinh sẽ thi đậu sao?” Đường Hà hỏi.

“...” chu Nam Sinh chần chờ, “Ta không dám nói, nhưng ta hi vọng là vậy. Thời gian chúng ta học cùng nhau, đệ ấy luôn xuất sắc nhất trong đám đồng môn.”

“Thật ra ta cũng viết một chút văn chương.” Đường Hà đột nhiên nói, “Bắc Sinh cho ta một quyển sách, phía trên góp nhặt văn chương ưu tú của tất cả các cuộc thi. Ta đọc xong cũng tự mình phá đề viết hai trang...”

“Nàng thật lợi hại.” Chu Nam Sinh cười, dụ dỗ tán dương nàng.

“Thái độ chàng cho có lệ... Không nói nữa.” Đường Hà dừng đề tài này lại. Quần khăn lên đầu phòng ngừa bụi đất bay vào mũi miệng.

Hôm nay không giống ngày thường, trên đường rất náo nhiệt, Đường Hà vén khăn lên, thấy trên đường rất nhiều người, chia nhau ra đo đường, hoặc tụm lại nói nói, hai người nghe mấy câu, biết được tháng giêng khởi công sửa đường, hôm nay nói trước.

Trên đường có nhiều người bọn họ không nhận ra, một số người là thôn dân Chu gia. Chu Nam Sinh và Đường Hà đang nghi ngờ, có hai người nhận ra bọn họ, đến bên cạnh xe chào hỏi.

Chu Nam Sinh xuống xe, cười vắn an.

“Nhà các người quả nhiên có tú tài, hào phóng rộng lượng, thiện tâm,” thôn dân cười nói, “Chúng ta đều nghe nói, thôn ta sửa đường, nhà các người quyền nhiều tiền lắm.”

Đường Hà và Chu Nam Sinh nhìn nhau, trong lòng hiểu ra, cho dù lão gia tử muốn đổi ý, đoán chừng sẽ bị khó dễ đây.”

81. Chương 81

Già trẻ Đường gia thấy phu thê Nam Sinh đột nhiên đến có chút giật mình. Chu Nam Sinh đỡ lễ vật trên xe xuống, Lý thị cầm tay Đường Hà, lặng lẽ hỏi nàng: “Tiểu Hà, nói ẹ nghe, hai đứa xảy ra chuyện gì rồi? Sao giờ lại trở về?”

Chu thị đứng một bên lo lắng, mấy lần mở miệng muốn hỏi.

Đường Hà cười cười đáp: “Cuối năm nhà chồng con bề bộn, con mang thai, Nam Sinh lại phải xa nhà, sợ phiền toái mẹ chồng, Đại tẩu, chúng con thương lượng cho con về nhà ở vài ngày.”

Nghe vậy, già trẻ Đường gia vui mừng ra mặt, Lý thị càng thoải mái, không ngừng nói: “Thật là tốt! Vừa lúc nhà ta nuôi mấy con gà mái, mẹ thịt nấu cháo cho con.”

Chu thị cười không khép miệng: “Xem như có tin tức! Ôi, ta muốn mau chóng may mắn bộ đồ, giờ là tháng chạp, thời gian hài tử ra đời là ngày nóng, ta phải may nhiều tã mới được.”

Dương thị ở một bên cười híp mắt nói tiếp, “Bà Tam, người đừng vội, Đào Đào và Tiểu Bảo vẫn còn giữ lại đồ cũ, đến lúc đó cho tiểu oa nhi hết. Người biết mà, tiểu oa mới sinh, mặc đồ cũ là tốt nhất, không hại da.”

Đường Hà xuất giá chưa lâu, Dương thị lại mang thai, sinh ra một tiểu nam oa, nữ danh là Tiểu Bảo, giờ đã một tuổi, chính là thời điểm hiếu động học nói chuyện và tập đi, Đường Hà cười híp mắt muốn hôn bé, bé ở trong ngực mẫu thân vùng vẫy muốn Đường Hà ôm.

Đường Hà nghe bọn họ hưng phấn thảo luận chuyện tình mấy tháng sau, vốn có chút bất đắc dĩ, giờ nhìn cháu mình khỏe mạnh đáng yêu, chỉ muốn ôm. Dương thị gỡ tay nàng ra, “Tiểu cô, muội đừng ôm, hài tử náo, lỡ chẳng may chân tay đập vào bụng không hay.”

Lý thị và Chu thị phản ứng kịp thời, kéo Đường Hà vào nhà, “Ba tháng đầu rất quan trọng, đứa nhỏ này còn ngồi xe lắc lư hồi lâu, mau nghỉ ngơi đi.”

Đường lão cười ha hả chào hỏi con rể, “Nam Sinh, con cũng nghỉ một lát đi.”

Đường Đại Sơn vỗ vai muội phu, “Chúc mừng đệ, buổi trưa hai ta phải uống một chén ăn mừng.”

Chu Nam Sinh cười cáo lỗi, “Đệ phải lên đường đến huyện bên, giờ đã muộn rồi, đệ phải đi mau. Mấy ngày nay nhờ cha mẹ chăm sóc Tiểu Hà giúp con.”

Phu thê Đường lão biết hẳn muốn đi, biết tiếc nuối làm chậm trễ chuyện của hẳn, chỉ nói: “Khuê nữ về nhà có gì mà phiền toái, con rể, trên đường đi phải chú ý an toàn.”

Mọi người bái biệt mấy câu, Đường Hà một mình tiễn hẳn đến đầu thôn, vuốt lại quần áo hẳn, nói: “Trên đường đi nếu lạnh thì lấy áo bông trong bọc ra mặc, cơm nhớ ăn đúng giờ, đừng ăn đồ lạnh, cố gắng ăn cơm nóng canh nóng, đã nhớ chưa? Được rồi, chàng lên đường thuận buồm xuôi gió.”

Chu Nam Sinh nắm chặt tay nàng, cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng thở dài một tiếng, nói: “Chờ ta trở lại.”

Đường Hà cười yếu ớt gật đầu. Dõi theo hẳn từ từ đi xa, mình quay trở về nhà. Trên đường gặp phải Lý thị không yên lòng đi tìm.

“Mẹ,” Đường Hà bất đắc dĩ, “Con mang thai, không phải bị bệnh, đi đường trong thôn có gì không yên lòng chứ.”

“Con đã thành thân hai năm rồi, vất vả mới có động tĩnh, dĩ nhiên ta muốn cẩn thận chút.” Lý thị đi cạnh đường, che nữ nhi đi bên trong, “Khuê nữ, cha con bảo ta hỏi con, cuối năm con bắt kể chuyện nhà chồng, có phải cãi nhau với nhà chồng không? Con nói xem, con cãi nhau với Nam Sinh hay xung đột với mẹ chồng? Mẹ nhìn sắc mặt Nam Sinh không bình thường.”

“... Có chút chuyện,” Đường Hà gật đầu, “Lát nữa con nói với cha mẹ.”

Trở lại Đường gia, Đường Hà tránh Chu thị, theo cha mẹ vào phòng.

“Cha mẹ,” nàng nhìn cha mẹ tóc trắng đã nhiều, dâng lên đau lòng, “Con biết lúc này trở về, làm cho cha mẹ phải xấu mặt rồi, chỉ là con... Trừ nơi này, không còn chỗ nào để đi nữa.”

Đường Hà hơi dừng một chút, nhất nhất kể lại chuyện xảy ra hai ngày nay của Chu gia.

Đường lão và Lý thị hai mắt nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời.

Bọn họ nhìn con rể mình tốt, hết lần này tới lần khác không được cha mẹ cưng chiều, nhi tử không được cưng chiều, con dâu không được cưng chiều, đây cũng là hoàn cảnh năm đó của bọn họ. Mặc dù nữ nhi, con rể không khổ như bọn họ năm đó, nhưng có thể tưởng tượng cuộc sống chứa nhiều lúng túng sầu khổ. Lập trường của bọn họ, đương nhiên không muốn nữ nhi chịu khổ, đáy lòng bọn họ hi vọng nữ nhi có thể ra ngoài sống riêng, đến lúc đó tiền kiếm được đều là của mình, không cần giống như lần này. Chu lão gia tử nói một câu, bọn chúng là tiểu bối phải thắt lưng buộc bụng mà sống. Chu Bắc Sinh là tú tài, mặc dù nói ra cũng rạng rỡ, sau này nếu hắn có thể trúng trạng nguyên, làm quan thì còn được, nhưng nếu hắn không đậu thì sao? Không phải cuộc sống trước mắt sẽ khó khăn sao? Để cho bọn họ chọn, bọn họ nguyện ý nữ nhi ăn no mặc ấm, nuôi mấy hài tử mập mạp, trải qua cuộc sống náo nhiệt.

Nhưng nếu như chuyện rơi trên đầu bọn họ, ví dụ như muốn cung tiểu nhi Tiểu Sơn, chỉ cần Tiểu Sơn có tiền đồ, bọn họ sẽ vui vẻ táng gia bại sản, con dâu bọn họ trong lúc này náo ở riêng, đòi chia nhà sống riêng, bọn họ làm cha mẹ, chắc tức mà chết mất.

Hơn nữa khuê nữ đang mang thai, tốt hơn hết là nhẫn nhịn trôi qua, sao có thể tùy hứng làm cha mẹ chồng nổi cáu, nói lời đại nghịch bất đạo đã đành, lại còn thu dọn đồ đạc trở về nhà mẹ đẻ. Nếu cứ cứng rắn, cuộc sống sau này còn khổ sở nữa.

Lý thị há miệng, định khuyên nữ nhi.

Đường lão liếc mắt với bà, ông nhẹ nói: “Con là khuê nữ yêu của cha, lúc nào con cũng có thể về cái nhà này, cha mẹ không sợ xấu mặt, người ta nói gì cha mẹ cũng sẽ không để trong lòng. Con an tâm dưỡng thai, để mẹ con làm cho con nhiều đồ ngon, bình thường tiết kiệm, nhưng không thể tiết kiệm vào lúc này.” Ông nói xong bảo Lý thị nghe theo, Lý thị vội vàng đáp ứng.

Qua một đêm, tâm tình Đường Hà đã ổn định, vì rời xa Chu gia, trở lại Đường gia, hoàn cảnh xung quanh và tình cảm trong lòng bất đồng, lúc này tâm tình hoảng hốt kịch liệt đêm qua từ từ biến mất, tựa hồ những lưu tâm của nàng không còn cần thiết, nhưng sau khi lời Đường lão ra khỏi miệng, nước mắt nàng lại dâng lên, “Con không muốn cứng rắn như vậy, nhưng không nên sống cuộc sống như vậy, con không muốn nhẫn xuống...”

Phu thê Đường lão nhìn ánh mắt nàng hơi hồng, sao không rõ nàng muốn khóc. Phụ thân đầu tóc hoa râu rụng về sở đầu nữ nhi, “Khuê nữ ngốc...”

Vì động tác mười năm không làm, chính ông cũng rất lúng túng, rất nhanh thả tay xuống, che giấu ho khan hai tiếng.

Lý thị vỗ vỗ tay nữ nhi, “Con không phải khóc, đang có thai khóc nhiều coi chừng hại mắt. Khóc nhiều hài tử trong bụng tính tình buồn bã, con phải cười nhiều mới đúng.”

“Vâng.” Đường Hà đáp, ba người lại nói thêm ít lời. Đào Đào hai năm nay ít được nhìn thấy cô, hôm nay không chịu nổi, náo Chu thị đi tìm nàng, ba người sợ Chu thị nhìn ra đầu mối, không nói thêm gì nữa, Đường Hà theo Chu thị rời đi.

“Lão đầu tử, sao ông không để ta khuyên Tiểu Hà?” Lý thị than thở, “Khuê nữ mang thai hài tử Nam Sinh, xuất giá tòng phu, con bé không biết được cuộc sống gian khổ, sao ông lại để tùy nó hồ nháo?”

“Bà thấy khuê nữ ta hồ nháo khi nào?” Đường lão than thở, không tán thành lời lão thê, “Tiểu Hà tính tình tốt, nếu con bé không thể nhẫn nhịn, chính là không nhịn được, chúng ta có muốn khuyên, thì chờ mấy ngày nữa hãy khuyên, trước cứ trông chừng khuê nữ cho tốt, để nó biết cha mẹ thương nó, nếu không nó sống ở nhà chồng không thuận lợi, về nhà cha mẹ lại khuyên nó trở về, bà muốn để khuê nữ phải khó chịu sao?”

“Vậy có biện pháp gì? Nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, ta có đau lòng, cũng không thay nó sống được. Lần này Tiểu Hà thẳng thắn, cho dù quay đầu tìm được bậc thang, cha mẹ chồng nó sau này nghĩ

đến bị nó uy hiếp, khẳng định trong lòng không thoải mái, ôi hài tử cố chấp, ta nghĩ con bé phải chịu khổ, ta không chịu nổi.”

“Ta không sợ không có bậc thang, ta sợ có bậc thang con bé cũng không chịu xuống.” Đường lão lo lắng, “Bà xem mới vừa nãy phu thê bọn chúng vẫn ôn hòa nói chuyện, Tiểu Hà con đưa Nam sinh đến đầu thôn, khi nào có bộ dáng bức bối? Hết lần này tới lần khác Tiểu Hà nói với ta, không ít lần phải đảm đương, ta không sợ con bé náo, ta chỉ sợ nó không nói ra, quả nhiên là thật.”

Lý thị nghe vậy nhất thời bối rối: “Vậy ta càng phải khuyên nó, một nữ nhân một mình dẫn theo hài tử, cuộc sống rất khổ sở, không được, ta làm cha mẹ không thể trở mặt nhìn nó bước chân lên con đường đau khổ. Còn nữa, Chu gia đâu thể nào để nó dẫn hài tử đi theo, nếu nó đi thật, một chấm nhỏ nước miếng có thể chìm chết nó. Tiểu Hà dính phải ma chướng rồi, ta nhất định phải khuyên nó.”

“Nhìn lại đi.” Đường lão than thở, “Con cái là cái nợ nần, không ai có thể bớt lo, có cháu ngoại, nhất định phải khuyên nó nhịn một chút, trôi qua cuộc sống yên bình. Nơi nào không có hậu bối không làm lão nhân bức bối đây? Nhưng mà mẹ Tiểu Hà, hai ta cũng phải tính đến trường hợp xấu nhất, nếu khuê nữ quyết tâm muốn sống một mình, ta không thể đánh, không thể mắng chửi, con bé một chỗ để đi cũng không có, nó mà tức giận chạy đến nơi khác, mấy chục năm không gặp được, nó sống chết ra sao không ai biết, đến lúc đó hối hận đã muộn.”

“... Được.”

82. Chương 82

Buổi sáng Chu lão đến cửa hàng, chưởng quỹ chỉ thấy có mình ông, kỳ quái hỏi một câu: “Sao Nam Sinh và Tiểu Hà không đi cùng? Nam Sinh phải lên đường, Tiểu Hà phải bán hàng, hiện tại cửa hàng bận rộn, không thiếu được con bé.”

Có câu ‘việc xấu trong nhà không khoe ra ngoài’, con dâu cứng rắn muốn ở riêng, ngay cả lời vứt bỏ cũng nói ra khỏi miệng, dĩ nhiên được coi như việc xấu trong nhà. Chu lão là kiểu nam nhân truyền thống, cho dù trong lòng không thoải mái, đối với thái độ con dâu, cũng sợ lão thê và Tam nhi nóng nảy, rốt cuộc không nói với ông bạn già quen biết mười mấy năm, chỉ đơn giản một câu: “Tiểu Hà mang thai, không thể để con bé làm việc, Nam Sinh đưa nó về nhà mẹ đẻ mấy ngày, đoán chừng lúc nữa sẽ tới.”

“Trong nhà lão ca lại sắp có cháu trai, chúc mừng chúc mừng.” Tổng chưởng quỹ quan sát, nhìn lão đồng gia sắc mặt vui mừng không có, vì vậy nói hai ba câu vội chuyển đề tài, nhắc đến việc vận chuyển hàng hóa lần này.

Vị thương nhân huyện bên làm ăn lớn, một chuyến hàng trừ Chu gia bọn họ, cửa hàng bên cạnh cũng cùng nhau áp tải hàng hóa, mấy nhà lúc trước đã thương lượng với nhau, hôm nay cùng nhau chở hàng lên đường, trên đường có thể phối hợp với nhau.

Vì vậy sáng sớm nay Chu lão và Tổng chưởng quỹ hai người loay hoay chân không chạm đất, kiểm kê lại hàng hóa hành trang, thỉnh thoảng khách tới cửa, phải chào hỏi cân hàng. May là hai người làm việc kinh nghiệm lâu năm, tuy đã trên dưới năm mươi tuổi, nhưng năm xưa chịu khổ nhiều, vì vậy sắp xếp tốt mấy trăm cân hàng lên xe, hài người thở hổn hển ngồi trên ghế băng, nhất thời không muốn nhúc nhích.

Chu Nam sinh một đường từ Đường gia thôn chạy tới cửa hàng, mồ hôi đầy đầu, vào cửa hàng thấy hai vị trưởng bối bộ dáng mệt mỏi, vội vàng rót hai chén nước cho bọn họ uống, “Cha, Tổng thúc, để hai người chờ lâu rồi, con chuẩn bị lên đường ngay.”

Chu lão vốn tức giận hần sắp ra cửa, không chuẩn bị cho tốt, hết lần này tới lần khác cùng thê tử chít chít méo mó, thấy sắp trễ giờ, trong lòng ông bốc hỏa, đang muốn mắng chửi nhi tử hai câu, lại sợ người đi xa nhà nghe lời mắng chửi gấp điềm xấu, vì vậy hậm hực một phen, nói: “Quần áo và lương khô chuẩn bị kỹ chưa? Vậy thì mau mau, mọi người cửa hàng nhang đèn Tề gia đang thúc giục đó, xong rồi thì đi đi.”

Tổng thúc ở một bên cười nói: “Không cần khẩn cấp như vậy, vẫn có thời gian nói mấy câu.” Ông trước kia thường đi lại bên ngoài, lúc trước đã truyền thụ kinh nghiệm cho Chu Nam Sinh, lúc này lại có đạo lý quan trọng hơn muốn dặn dò hần, cuối cùng vỗ vai hần, khích lệ nói: “Ta nghe nói Nam Sinh sắp làm cha rồi?”

Đây chính là đại sự hỷ, nhưng mà nam tử hán muốn nuôi được gia đình, phải đi khắp thiên hạ, con thừa dịp lúc này đi luyện tập tay nghề, sau này làm ăn lớn hơn nữa, để cho già trẻ lớn bé trong nhà ngày ngày được ăn ngon!”

“Vâng!”

Chu lão nhìn nhi tử cao hơn mình, trong lòng sinh ra một tia lo lắng, ông vỗ vỗ vai nhi tử, nói: “Con lần đầu tiên đi xa nhà, phải lấy an toàn làm đầu... Cha tìm cho con lão Triệu đầu là một lão đánh xe điêu luyện, có chuyện gì cứ hỏi ông ấy, hoặc có việc gì thì thương lượng với phường quĩ các cửa hàng, mấy người đi chuyến này đều là lão nhân, kiến thức nhiều hơn con, không hiểu thì cứ hỏi... Được rồi, đi đi, lên đường thuận buồn xuôi gió!”

Lão Triệu đầu so tuổi còn nhỏ hơn Chu lão, chẳng qua khuôn mặt ông ngăm đen, nhãn nheo, mấy năm trước người ta nhầm tưởng ông đã già, nhiều năm qua người ta đã chứng kiến hai cánh tay khô gầy của ông lực lớn vô cùng, mang vác vật nặng thoải mái. Lúc này Chu gia thuê ông giúp đỡ giao hàng, giá cả hợp lý, lão Triệu rất thích ý vì mấy năm trước kiếm được, sáng sớm đã đến cửa hàng giúp đỡ. Lần này ông cười híp mắt nhìn phụ tử bọn họ nói lời từ biệt, cuối cùng mới nhắc nhở: “Thiếu đông gia, không còn sớm nữa, ta đi thôi.”

“Vâng.” Chu Nam Sinh bái biệt lão cha, đi theo lão Triệu đầu đến nơi tập hợp, “Triệu thúc, người gọi con là Nam sinh thôi, đoạn đường này làm phiền người chiếu cố.”

“Hậu sinh thật có lễ phép,” lão Triệu đầu ha ha cười nói, “Con yên tâm, lão Triệu ta đây hơn nửa đời người chạy xe, rất ổn, sẽ đưa hàng bình an trôi chảy giúp con.”

Chu Nam sinh cười cảm tạ.

Vị thương nhân huyện lân cận làm ăn thật lớn, nghe nói có mấy cửa hàng bán đủ chủng loại hàng hóa, nếu Chu gia sau này có thể móc nối làm ăn, một năm có thể tiêu thụ hai ba ngàn cân hoa quả khô.

Vì vậy đối với chuyến chuyển hàng lần này, Chu gia không thể nói năng sơ suất.

Đến nơi tập hợp, đã số mọi người đã đến đầy đủ, mấy người áp tải hàng hóa thấy người quen, nhất nhất chào hỏi Chu Nam Sinh.

“Nam Sinh.”

Chu Nam sinh quay đầu lại, chào hỏi hần chính là Thất bá nương Trương thị, phía sau bà là hai đường ca Xuân Sinh, Thu Sinh đang dỡ hàng trên xe, ngẩng đầu lên chào hần một tiếng, lại cúi đầu làm tiếp.

“Bá nương,” Chu Nam Sinh chào hỏi bọn họ, “Mọi người đây là...”

“Ta đi giao hàng,” Thất bá nương vui rạo rức đáp, “Cửa hàng nhang đèn Tề gia mấy ngày trước đặt nhà ta hai trăm cây nến loại lớn, năm trăm cây nến loại nhỏ, lúc trước chúng ta bán được thất thất bát bát rồi, người một nhà nhận được hàng đặt, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, thật vất vả mới làm xong, vội vàng mang đến cho nhà người ta.

Bên kia huynh đệ Xuân Sinh tháo hàng xong, để phường quĩ Tề gia nghiệm thu, hai huynh đệ Xuân Sinh lại giúp đỡ chuyển hàng vào trong, phường quĩ Tề gia tính tiền cùng Trương thị, Trương thị không kiêng kỵ Nam Sinh, cười híp mắt đếm tiền trong hà bao.

“Năm nay chúng ta cũng được trải qua xa hoa.” Trương thị vui vô cùng, “Nam Sinh, nhà bá nương so với nhà con còn kém xa, nhưng mà ta cũng thỏa mãn rồi, làm nên không tệ, làm khoảng mấy năm, chưa biết chừng nhà ta sẽ xây được phòng gạch.”

Chu Nam Sinh cười, “Chúng ta nhiều hội hè, nhang đèn dùng nhiều, khẳng định bá nương làm ăn càng ngày càng náo nhiệt.”

“Nhờ lời cát ngôn của con!” Trương thị cười nói, “Con chuẩn bị sang huyện bên sao? Bá nương không trì hoãn con nữa, con đi đường nhớ chú ý thân thể, ăn uống đầy đủ, nha?”

“Vâng.”

Rốt cuộc cũng khởi hành. Mấy ngày kế tiếp buồn tẻ trên đường, thỉnh thoảng giờ cơm gặp được khách điểm, mới được ăn cơm nóng, may dầu năm nay cuộc sống thái bình, mấy chiếc xe kết bạn bước đi, cũng không gặp phải phỉ tặc.

Đường xa xa xôi buồn chán, lão Triệu đầu sẽ cảm rằm về lão thê và hài tử mình với Nam Sinh, “Lão bà nhà ta,” ông gọi thê tử mình như vậy, “Sinh quá nhiều con, thân thể ốm yếu, không làm được việc nặng, không còn cách nào khác, ta chỉ có thể cần rằm làm việc, nuôi sống bà ấy và bảy hài tử, lão Đại và lão Nhị đã thành gia sống một mình, lão Tam cũng đến tuổi thành thân, ta đang tính toán cho nó chút ít sinh lễ. Không còn cách nào, làm người trụ cột, dù sao cũng phải thành gia cho toàn bộ nhi tử mới xong.”

Ông lắc đầu nói, thần sắc không thấy khổ sở. Khi ông nói, đây là thái độ bình thường về cuộc sống, rất nhiều người sống cả đời như vậy. “Thiếu đông gia, con không giống ta, nhà các con mở ra cửa hàng kiếm tiền, không cần cực khổ kiếm từng văn tiền. Nghe nói con và thê tử con đều biết chữ? Chà chà, chuyện này không thể nào, sau này hài tử nhà con không phải đi học làm trạng nguyên lang chứ?”

Chu Nam Sinh cười, “Triệu thúc, chúng ta đều giống nhau, thành nam nhân trụ cột, con cũng muốn kiếm tiền nuôi sống thê nhi.”

Hài tử! Hẳn nghĩ tới Tiểu Hà đã mang thai con bọn họ, nhớ nhung trong lòng càng sâu.

Khoảng cách và nhớ nhung đã hòa tan tức giận và thương tâm, hai ngày nay nội tâm hẳn từ từ chắc chắn, Tiểu Hà sẽ không rời xa mình, tự bản thân hẳn có khả năng, sẽ giống như lời hứa của mình với nàng, để nàng không phải thương tâm, thất vọng nữa.

Lúc rảnh rỗi trên đường, hẳn luôn nghĩ đến lúc nàng ngồi trên đùi mình, đôi mắt luôn sáng ngời.

“Chàng làm ta cười, ta thật thích chàng.” Nàng nói với hẳn, “Nhưng tình thoại chàng nói chưa đủ hay.”

Trong lòng hẳn vui sướng, cười dài khiến tổn thỉnh giáo, “Vậy nàng dạy ta.” Sau đó ta lại nói lấy lòng nàng.

“Có rất nhiều,” nàng trầm ngâm, “Tỷ như “Nụ cười của nàng giống như ánh bình minh rực rỡ”, hoặc là “Đôi mắt nàng tựa như ánh sao”. Nói xong nàng bật cười trước, “Ồi ôi, nổi hết da gà.”

“Đôi mắt nàng tựa như ánh sao.” Giờ phút này hẳn ngồi trên xe, cô đơn ngẩng đầu nhìn ánh sao le lói trong đêm đông, ôn nhu nói với con đường trước mặt, không người nào nghe thấy.

Lúc này Đường Hà đang nằm trên giường cách hơn mười dặm, có điều phát ra tiếng than nhẹ trong giấc ngủ.

Trải qua mấy ngày liên tiếp lên đường, đoàn người an toàn áp tải hàng hóa đến huyện bên. Huyện thành này so với huyện bọn họ phồn hoa hơn nhiều lắm, đặc biệt lúc này cuối năm, sóng người cuộn cuộn, hàng hóa hai bên đường rực rỡ muôn màu.

Chu Nam Sinh giao hàng tính tiền, tính tiền xe với lão Triệu, còn thêm vào nữa xâu tiền, “Một chuyến này làm phiền người.” Hẳn thành tâm nói tạ ơn, “Người đánh xe thật tốt, trên đường trở về hai chúng ta còn phải đi cùng nhau.”

Lão Triệu đầu tay cầm bạc, miệng cười không khép, “Thiếu đông gia, con thật sáng khoái.”

Đoàn người tính ở huyện thành nghỉ một đêm, sáng sớm ngày thứ hai sẽ lên đường trở về. Chạng vạng Chu Nam Sinh ăn cơm xong, ra khỏi khách sạn muốn mua chút ít quà mang về, lão Triệu đầu đang lôi kéo điểm tiểu nhị, vội vàng vượt lên trước hẳn, thần thần bí bí cười nói với hẳn, “Thiếu đông gia, ta mới hỏi thăm được... Diện mạo tốt, lại tiện nghi... Chúng ta cùng đi chứ?”

Chu Nam Sinh u mê, “Tiện nghi gì?”

“Cô nương ấy mà!” Lão Triệu đầu vỗ vai hẳn, “Thiếu đông gia, con là hậu sinh, huyết khí phương cương, mấy ngày nay chẳng lẽ không muốn? Lão Triệu đầu ta gần năm mươi, đã khát muốn chết rồi.”

“... Không được,” Chu Nam Sinh cự tuyệt, lại không nhịn được hỏi hẳn, “Không phải người nói góp tiền cho Tam nhi cưới thê tử sao?”

“Lời này không sai, nhưng là nam nhân, ai không thích mới mẻ?” Lão Triệu đầu nói, “Đừng nói lão thê không cho được nữa, chính là trẻ tuổi đi xa nhà, cũng phải tìm cô nương ném đồ ăn tươi. Hắc, ta làm việc đến chết, mỗi lần mất một đồng làm thần tiên một lần, lại phải khổ sở nửa năm, cho dù ai cũng không thể nói ta sai!”

“... Con, con có chuyện khác,” Chu Nam sinh không muốn chất vấn cuộc sống bên cạnh của người khác, vì vậy hắn chỉ kiên trì cự tuyệt, “Người đi đi, đi sớm về sớm... Ấy, nhầm, muộn một chút cũng không sao.”

Lão Triệu đầu lắc lắc đầu, không nói với hắn nữa, tự mình tìm đường đi.

Chu Nam Sinh nghĩ tới kiều thê thuần khiết tốt bụng, tâm tình bình tĩnh, đi học theo phố, đánh giá cửa hàng nơi đây. Cửa hàng bán quần áo, đồ trang sức, đồ ăn vặt, không thiếu thứ gì. Chu Nam Sinh cảm thấy không khí ngày tết ở nơi đây náo nhiệt hơn, trước gian hàng tranh tết chật ních người, mọi người đặt mua hàng tết, gian hàng bán nến cũng đắt hàng vô cùng. Hắn tò mò tiến lên hỏi, một đôi nến to mắc hơn nửa văn tiền so với ở quê.

“Đây là hàng Quế huyện chở tới, tính cả tiền xe ngựa, cái này không tính là đắt.” Lão bản xem thường, “Cửa hàng chúng ta lớn, tiêu thụ mạnh, không tin người đi nhà khác hỏi xem, so với chúng ta còn đắt hơn.”

Quế huyện chính là quê bọn họ. Chu Nam Sinh kỳ quái, nghe xong mấy câu, mới hiểu được nhang đèn quê bọn họ đã ra tên, thương nhân bốn địa hưng thịnh, hóa ra kiếm sống bằng kỹ nghệ của người khác, hơn nữa làm nến vất vả, ít người chịu làm việc này, thành ra nhiều cửa hàng nhập hàng từ Quế huyện.

Chu Nam Sinh lại hỏi mấy nhà, thấy giá tiền đắt hơn so với cửa hàng vừa nãy, trong lòng trầm ngâm.

Ngày hôm sau, Chu Nam sinh theo mọi người lên đường trở về. Dọc theo đường đi chỉ một lòng muốn về nhà. Chẳng qua hắn không biết, trong nhà lại một trận âm ỉ.

83. Chương 83

Chu lão gia tử giống như những người lập nên gia nghiệp từ hai bàn tay trắng, vì ông cần cù, thật thà và thành công, được người bên cạnh tôn kính. Ông và gia đình ông, vì có danh tiếng tài phú và cần lao trong thôn, hiển nhiên đạt được địa vị trọng yếu.

Hai trăm lượng bạc tất nhiên nhiều, nhưng cả đời Chu lão gia tử cho là gia đình mình phát triển không ngừng, muốn kiếm đủ số bạc quyền, mất bốn năm năm là cùng, nhưng cơ hội nổi danh không phải nghĩ mà được. Người trẻ tuổi trong nhà trải qua sự đời không nhiều lắm, bọn họ không biết, khi một gia đình biểu hiện tài phú và nhân từ thì sẽ càng phát triển hơn. Cái phát triển này, chẳng những ông hi vọng cháu trai út khoa cử trôi chảy, mà còn hi vọng đời sau sẽ được làm tộc trưởng Chu gia, thậm chí thôn trưởng Chu gia thôn. Có lẽ ông và con ông sinh thời leo không tới, nhưng chuyện kia làm xong, danh vọng được nâng cao, giúp ích cho công danh của cháu trai và địa vị của gia đình, hết thấy nước chảy thành sông.

Chẳng qua ông nhìn xa trông rộng, nguyện ý đầu tư, nhưng không thể làm tổn hại ý nguyện của thành viên trong gia đình. Trong lòng ông tức giận, cảm thấy bọn tiểu bối ánh mắt thiếu cận. Nhưng một người sợ hãi chính là áo cơm thiếu thốn, ông phản kháng kịch liệt, sau nhiều lần cãi vã, Chu lão gia tử xem xét, quyết định trước mắt gia đình hài hòa là quan trọng nhất, chỉ cần cái nhà này không tiêu tan, bọn nhỏ lớn thêm chút nữa, nhân giới rộng rãi, có thể từ từ lĩnh hội dụng ý của ông.

Trong lòng mặc dù có quyết định, nhưng mấy năm gần đây ông được người tôn kính, ông đã hứa hẹn, nhất là hứa hẹn với toàn thôn, lại rút lại lời hứa, khiến ông hơi do dự khó chịu.

Một ngày giống như mọi ngày, ông ngồi trong sân vườn phơi nắng, nghĩ xem tối nay nói thế nào với thôn trưởng. Lúc này Chu Nam Sinh và Đường Hà đã dự liệu được chuyện: Lão gia tử sẽ bị khó dễ đây.

Lão gia tử mơ hồ nghe được tiếng chiêng trống đến gần, ban đầu ông lơ đãng, truyền thống người dân, lễ mừng năm mới không thể thiếu chiêng trống. Mặc dù ký quái năm nay chiêng trống gõ sớm, ông cũng chỉ nghĩ hậu sinh trong thôn tinh lực không có chỗ phát tiết, vội vàng tiếp cận náo nhiệt. Nhưng mà tiếng chiêng trống ngày càng gần, cuối cùng rơi vào trong sân nhà mình, đồng thời còn có tiếng người huyền ảo.

Lão gia tử kỳ quái, chống quải trượng đứng lên, đang định ra nhìn, chắt trai Khoai Tây oa giống như viên đạn xông tới, hô lên: “Lão thái gia, thôn trưởng đang gõ trống ở sân nhà ta!”

Lão gia tử nghe được, vừa lúc ngoài cửa truyền đến mấy tiếng cười sang sảng, “Khoai Tây oa, thôn trưởng ta là một lão già khom, gõ không nổi đâu.”

Thôn trưởng Chu Ngũ Gia vào cửa, thở dài với Chu lão gia tử, “Lão ca, hôm nay ta tới nói cho ông một tin tức tốt, huyện thái gia nghe nói lão ca quyên tặng số tiền lớn, luôn miệng tán dương, lão nhân gia cố ý dẫn dò, sửa đường tiện lợi cho dân, phải nhanh chóng tiến hành, cho nên đã chọn ngày hoàng đạo gần đây, hai hôm sau khởi công. Lão ca rộng rãi quyên tiền, chẳng những quan phủ khen ngợi, thôn dân cũng công bố khen, hậu sinh trong thôn, mang tới chiêng trống trong lễ mừng năm mới, vội vàng tới bái tạ lão ca.”

Chu lão gia tử dẫu từng trải sự đời, vậy mà khi nghe được lời thôn trưởng, không khỏi ngây ngẩn cả người. Ngày đó rõ ràng ông nói: “Chúng ta quyên tiền sửa đường, hai trăm lượng... Cũng lấy ra được, chẳng qua là... Hai trăm lượng không phải con số nhỏ, ông để ta suy nghĩ đã, hai ngày sau ta trả lời chắc chắn.”

Không ngờ thôn trưởng xoay người, coi như ông đã nói lời chắc chắn, còn tuyên bố với mọi người, hôm nay lão gia tử không muốn nghĩ thôn trưởng vô tình hay cố ý. Nụ cười trên mặt ông cứng ngắc, được thôn trưởng dỡ ra sân, tiếng chiêng trống, tiếng người nói trong sân, thấy ông lại càng ồn ào thêm. Thôn trưởng giơ tay, trấn an thôn dân đang chen chúc như nê.

“Tất cả mọi người, lão ca rất đại nghĩa, quyên tiền sửa đường hai trăm lượng!”

Thôn dân vui mừng, tiếng chiêng trống nhất thời âm vang.

Thôn trưởng lại giơ tay, nói: “Chúng ta phải uống nước nhớ nguồn, mọi người trịnh trọng ta ơn lão ca đi.”

“Đạ tạ lão gia tử!” Thôn dân ồn ào, hậu sinh trẻ tuổi ra sức khua chiêng gõ trống.

Tình thế ‘cười hổ khó xuống’. Vô luận có bao nhiêu khó khăn, Chu lão gia tử biết lúc này không thể nói ra lời ‘không thể quyên tiền’. Cho nên ông chỉ thuận thế nói mấy câu, “Năm xưa được các vị đồng hương giúp đỡ, lão Chu gia mấy năm gần đây cũng có của ăn của để, đương nhiên muốn hồi báo mọi người.”

Ông nhìn điệu bộ thôn trưởng và thôn dân, hiển nhiên chưa nhìn thấy tiền chưa bỏ qua, đành phải dặn dò Từ thị và Dương thị đang cười đến gốc đứng bên cạnh, “Các con theo ta đi lấy bạc.”

Ngay từ lúc thôn dân tràn vào sân, đám người Từ thị ngây dại, tráng nam trong nhà đã ra ngoài làm việc, Chu Bắc Sinh đã ra cửa bái phỏng tiên sinh, ba nữ nhân trong nhà không ngờ tình hình sẽ như vậy, chưa từng bàn xem ứng phó thế nào. Buổi sáng Từ thị đã nói chuyện qua với cha chồng, biết ông không quyên nữa, nhưng điệu bộ thôn dân lúc này, bà đoán không thể đổi ý được, vì vậy trên mặt vẫn duy trì nụ cười trấn định.

Dương thị khác, nàng hoàn toàn cứng lại. Trước đây nàng thu hàng, cân hàng, loay hoay cả ngày, đành phải để mẹ chồng chăm sóc tiểu nữ nhi, người trong thôn đến, bạc nàng cho là giữ lại được lập tức mọc cánh bay, trong lòng vừa vội vừa hận, mặc dù không tình nguyện, nàng cũng hiểu được đây không phải là trường hợp có thể làm ầm ĩ.

Lão gia tử tự đi về phía đường sảnh, Từ thị liếc mắt nhìn thôn dân, đưa cháu gái cho Tứ tẩu Lã thị, lại thúc giục Đại tẩu, “Đi thôi.”

Dương thị đành phải theo đuôi.

Lã thị ngây ngốc ôm cháu gái, oa nhi trong ngực nàng giãy dụa lại giãy dụa, thỉnh thoảng giơ tay túm tóc nàng, nàng không có kinh nghiệm, chân tay luống cuống, cũng tại vì lần này, đối diện với thôn dân làm cho nàng lúng túng dồn dập.

“Tứ tẩu thật có phúc,” một vị đại thẩm trong đám người tràn vào cười nói với Lã thị, “Nhà chồng giàu có không nói, sau này Bắc Sinh trúng trạng nguyên, con đi theo làm phu nhân trạng nguyên, đến lúc đó hài tử chính là tiểu thư, thiếu gia.”

Chung quanh tiếng phụ họa không ngừng.

Lã thị cười cười với mọi người, lại cúi đầu làm bộ chuyên tâm đối phó tiểu oa nhi.

Không bao lâu, lão gia tử đi ra, Từ thị và Dương thị phía sau ông ôm theo một rương gỗ.

“Hôm nay trước mặt phụ lão hương thân, lão hán ta góp chút bạc.” Chu lão gia tử nói, lại bảo hai người Từ thị mở rương gỗ ra.

Rương vừa mở, bên trong bạc xếp chỉnh tề lộ ra trước mắt mọi người. Một rương nhỏ mười lượng, tổng cộng hai mươi rương, vừa đủ hai trăm lượng.

Nếu Chu lão ở nhà, ông sẽ nhận ra đây chính là chỗ bạc vụn lão gia tử đưa cho ông đi đổi thành bạc thỏi.

Người dân phần lớn làm ruộng kiếm ăn, cả đời chỉ kiếm được mười mấy lượng bạc, bạc thỏi chưa thấy qua, vì vậy rương vừa mở ra, thôn dân nhất tề sợ hãi than.

Dương thị cảm thấy mỗi tiếng than thở như một nhát dao cứa vào lòng nàng.

Đến khi thôn trưởng viết vào sổ sách xong, thôn dân từ từ tản ra, sắc mặt nàng vẫn chưa biến chuyển. Nàng không để ý trong sân có người giao hàng, không thu không cân hàng, ném hài tử ẹ chồng, cất bước đi ra khỏi cổng,

“Đại tẩu, con đi đâu? Hàng còn chưa cân xong kia!” Từ thị ôm Ny Nhi cất tiếng gọi, “Ny Nhi cũng khóc đòi ăn rồi, con không cho ăn còn chạy đi đâu?”

“Con không làm nữa!” Dương thị không dừng bước, không quay đầu lại đáp, “Con sang nhà Thất bá nương làm nén, kiếm tiền nuôi hài tử.”

Người dân đứng trong sân còn đang khen Chu gia nhân nghĩa, nhất thời nhìn nhau. Từ thị ngăn không kịp, vội bảo Lã thị ngăn Dương thị lại.

Lã thị chạy chậm, mãi đến khi ra khỏi cổng mới ngăn được Dương thị lại, thì nghe nàng hừ một tiếng: “Chó ngoan không cần đường!”

Lã thị đã khi nào bị nhục nhã thế này? Lập tức đỏ mặt lên, vừa then vừa vội, không thể làm gì khác hơn là tránh ra.

Con dâu náo không làm việc, nhưng bán hàng hay thu hàng, Lã thị đều chưa làm qua, sẽ không làm, Từ thị đành phải tự mình động thủ. Hết lần này tới lần khác Lã thị không biết trông hài tử, hơn nữa đến giờ cơm nàng phải nấu cơm, nàng đành phải đưa Ny Nhi đến đường sảnh cho lão gia tử trông nom.

Lão gia tử nhận lấy, sờ đáy quần tiểu oa, cau mày nói: “Oa nhi đái, không thoải mái rồi, mẹ con bé đâu?”

Lã thị kể lại chuyện Dương thị ra cửa.

Lão gia tử mặc dù có ý quyền ngân, nhưng bị làm khó trong lòng không thoải mái, sau khi mọi người đi đang ngồi hờn dỗi, hết lần này tới lần khác cháu dâu còn làm ra vẻ ta đây, không phải muốn cho thôn dân biết trong nhà này vì chuyện quyền bạc mà náo loạn sao? Nhịn một ngày một đêm lửa giận đã bốc cao, ném quả trứng trên mặt đất, cả giận nói: “Đi đi, đi tìm nó về đây!”

84. Chương 84

Dương thị thường nói với Chu Đông Sinh, “Không biết chàng có bao nhiêu phúc khí mới cưới được ta. Ta hiếu thuận với cha mẹ chàng, hữu ái huynh đệ chàng, hòa nhã với chị em dâu, đối với thất đại cô, bát đại di đều là khuôn mặt tươi cười, chưa bao giờ giống như những nữ nhân đánh đá chua ngoa trong thôn, làm mất mặt chàng trước mặt mọi người.”

Gặp người luôn mang theo khuôn mặt cười, nói thì dễ dàng, nhưng làm thật không đơn giản, cho nên khi nàng gả vào Chu gia, sau Chu Nam Sinh lại cưới Đường Hà, trưởng bối Chu gia nhiều lần so sánh, nàng vẫn rất thỏa mãn, cuộc sống trôi qua hài lòng.

Nhưng sau khi Chu Bắc Sinh thành thân, sự tồn tại của Lã thị luôn luôn nhắc nhở nàng cái gia đình này không có công bằng, dĩ nhiên trước kia trong nhà lão nhân đều cưng Chu Bắc Sinh, dù sao còn có một Chu Nam Sinh xếp cuối, cuộc sống một phòng bọn họ không tính là khổ sở, hướng chỉ cuộc sống một nữ nhân không giống người đọc sách, nàng không thể nào so sánh được, nhưng sau khi Lã thị gả vào, cuộc sống bọn

họ có rất nhiều chồng chèo, chỗ nào cũng biểu hiện bất công, rất nhiều chuyện làm cho người ta thương tâm khó chịu.

Dương thị nhớ lại mấy ngày nay không thuận ý, vừa tức vừa thương tâm, càng chạy càng nhanh, chưa đến mấy phút đã tới nhà Thất bá. Nhà bọn họ có một sân rộng, hôm nay trời nắng đẹp, trong sân phơi đầy nệm.

Một hài tử trong sân đi tới, đang lớn tiếng lắm bầm, hài tử dừng trước cửa phòng bếp, vẫn nói đầu đầu, Dương thị bị nó cản đường, nhìn hài tử này khác với người thường, Dương thị chán ghét, coi thường, lớn lên không có chút nào linh hoạt, ngược lại ngu quan hơi đại, hỏa khí nàng chuyển thành phiền chán, không khỏi lớn tiếng quát lớn: “Đẹp Đầu Lục, tránh ra chỗ khác!”

Có người đang làm việc ở đại sảnh lộ đầu ra, một vị phụ nhân đứng lên đi ra.

Dương thị nhận ra đó là Hứa thị, mẹ Đẹp Đầu Lục, cho dù hài tử ngu đại trong lòng Dương thị không đáng được yêu mến, nhưng phát hỏa trước mặt mẹ ruột, vẫn cảm thấy khó xử, nàng giải thích: “Nó cản đường con, nói nó tránh ra nó không nghe...”

Hứa thị khó khăn cười với nàng, cúi đầu kéo con mình ra, đi tới một góc sân.

Dương thị vụng trộm bĩu môi, đi tới phòng bếp. Nhà Thất bá làm nệm, phòng bếp cố ý làm lại, so với phòng bếp bình thường lớn gấp đôi, bếp lò có thêm mấy cái, đều chất củi cháy lớn, trong nồi trắng xóa màu sấp nệm. Mấy phụ nhân hai tay chia ra gấp chừng mười cây gậy trúc, tự mình thò gậy vào trong nồi sấp, sau đó nhấc lên, nhúng vào thùng nước lạnh, làm đi làm lại nhiều lần, sấp dần dần dính quanh gậy trúc, từng bước từng bước thành cây nệm.

“Ôi, thê tử Đông Sinh, con so đo với hài tử ngọc làm gì, chúng ta trong phòng cũng nghe được cổ họng con toát ra hỏa khí.” Một vị phụ nhân làm giúp nói.

Dương thị lúng túng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, Hứa thị đang nghiêm túc dạy dỗ nhi tử ngọc.

“Tẩu tử, hôm nay ngọn gió nào đưa tẩu đến nhà chúng ta vậy? Không phải nhà tẩu đang bề bộn công việc sao?” Thê tử Thu Sinh hỏi.

“Ta tới xem một chút, xem một chút.” Dương thị đáp, chung quanh nơi này tràn đầy mùi lửa than và sấp nệm, mặc dù nàng nói với người Chu gia muốn tới nơi này kiếm tiền, nhưng tới rồi lại không mở miệng được.

“Cũng là thủ nghệ kiếm sống, không đáng nhìn.” Thê tử Xuân Sinh tiếp lời, “Nhà tẩu mới thật náo nhiệt, hôm nay chúng ta đều nghe thấy chiêm trống vào nhà tẩu, gõ một lúc lâu đấy.”

“Đúng vậy, nhà các người có chuyện gì vui vậy? Nói để chúng ta hâm mộ chút.” Mấy phụ nhân thất chủ bất thiết hỏi.

Thật là đi đâu cũng không tránh khỏi chuyện này, Dương thị không muốn đáp, nhìn thấy có chỗ không hiểu, lên tiếng hỏi công đoạn làm nệm.

“Không phải nhà tẩu muốn làm nệm bán chứ?” Thê tử Xuân Sinh cảnh giác hỏi, “Đừng làm, nhà tẩu có đủ tiền rồi phải giữ lại phần cơm cho người bên cạnh chứ?”

Dương thị có miệng khó trả lời, ý muốn ở lại làm giúp người ta càng nói không nên lời.

Đến giờ cơm, Dương thị thấy nhớ ấu nữ, lại phiền lòng không muốn về nhà, đang mè nheo, Chu Đông Sinh đi vào sân. Dương thị nghe được thanh âm nam nhân, biết hẳn đi tìm mình, nàng nhớ tới mình bỏ hết việc thu hàng bỏ chạy, đoán chừng nam nhân tới tìm mình tính sổ, trong lòng sinh ra đôi chút sợ hãi, một giây sau lửa giận lần ắt khiếp đảm, dứt khoát hờ hững với Chu Đông Sinh đang hô to gọi nhỏ.

Chu Đông Sinh đẩy cửa đi vào, liếc nhìn nàng, nói: “Đi về nhà.”

“Ta có việc...”

“Oa nhi khóc tìm nàng.” Chu Đông Sinh lạnh mặt, không thèm nhìn mấy phụ nhân tò mò bên cạnh.

Dương thị sợ huyền náo khó coi, lên tiếng chào hỏi, theo hần trở về.

“Hai người Đông Sinh đây là cãi nhau?” Nhóm phụ nhân bát quái, “Nhà bọn họ có ăn có mặc, có gì mà phải ầm ỉ?”

“Hắc, mỗi nhà có một khó khăn riêng.”

“Nàng muốn ở riêng, ta đã theo ý nàng rồi, nàng còn muốn gì nữa?” Trên đường đi, Chu Đông Sinh cố gắng đè nén hỏa khí, chất vấn, “Nàng chạy đến nhà Thất bá làm giúp, không phải làm xấu mặt chúng ta sao? Ông nội bị nàng làm cho tức chết rồi.”

“Ta muốn gì? Ta muốn lấy hai trăm lượng bạc trở về! Ta chẳng cần nhiều, hai trăm lượng có thể phân cho chúng ta năm mươi lượng.”

“Nàng có dừng lại không? Ở riêng tiền đó cũng không thuộc về ta, ông nội muốn dùng gì thì dùng.”

Dương thị giận đến tím mặt, nhưng sợ gây lộn thôn dân ngó nghiêng. Chuyện vẫn chưa xong, bọn họ trở về nhà, ngay trước mặt mọi người, Chu lão gia tử chỉ về phía nàng, mắng: “Người có biết nghĩ không? Chuyện nhà mình không làm, chạy đi nhà khác, đúng là không biết xấu hổ! Cứ nghĩ náo loạn ở riêng là ta không quản được sao?”

Dương thị bị chửi vừa tức vừa thẹn, cúi đầu không dám lên tiếng. Chu Đông Sinh thay nàng cầu tình, buổi chiều hán không ra ngoài thu hàng, ở nhà cân hàng với nàng.

“Nhà các người thật không thể nào, quỳ tiền sửa đường hai trăm lượng!” Lão hán giao hàng tới cửa hăm mộ nói.

Trong hai ba canh giờ, chuyện này truyền khắp bốn phương tám hướng, lời giống như vậy người ta nói quá nhiều. Dương thị mới nghe thì bốc lửa, giờ nghe thì chết lặng, “Đây là tu đức, chuyện nên làm.”

“Lão chu gia chính là giàu có. Như vậy xin thương xót lão hán ta, số tiền hoa quả khô này...”

“Thức,” Dương thị bắt đắc dĩ cười, “Người mua bán với chúng con không phải lần đầu tiên, không phải không hiểu được giá cả chúng con luôn cao nhất.”

“Nếu không phải vì cuối năm, ta cũng không giục, giờ thanh toán luôn cho ta đi? Chúng ta vẫn chờ tiền mua hàng tết đây.”

Trừ ông, một ngày kia rất nhiều người đòi lấy tiền luôn, chuyện như vậy năm trước đã có, một số nhà cuối năm cần dùng tiền, không đợi được đến đầu tháng sau, Phu thê Chu Đông Sinh đi hỏi lão gia tử. Lão gia tử sợ cự tuyệt bị nhìn ra đầu mối, nên thanh toán tiền ột số người luôn.

Ngày đó, phu thê Chu Đông Sinh thanh toán ấy người đó bằng mười mấy lượng bạc còn sót lại trong nhà.

Ngày hôm sau, càng nhiều người muốn lấy tiền, lý do căn bản giống nhau.

Càng về sau, nhiều người nghe nói người bên cạnh lấy được tiền, cũng rói rít cầm giấy nợ tới cửa, tất cả mọi người đều nghe nói lão Chu gia có năng lực, giàu có hơn so với thôn dân, nói thanh toán tiền hàng trước đi, dù sao trước lễ mừng năm mới được cầm bạc nặng trĩu mới thấy thoải mái.

Nhưng quỹ chung Chu gia đã hết bạc.

Vì rất nhiều người không thuận lợi lấy được tiền, đã có người cười giỡn suy đoán, lời vừa ra khỏi miệng, mọi người thất chủ bất thiết thảo luận, càng nói càng giống như chuyện đã xảy ra như vậy. Đến cuối cùng, vốn là không vội lấy tiền, biến thành lập tức phải được thanh toán ngay.

Đám người Chu lão gia tử và Chu lão lo lắng tiền mặt không đủ xoay vòng, cuối cùng đã xảy ra.

85. Chương 85

Trong cuộc sống luôn có những định luật kỳ quái, tỷ như càng khát vọng càng không đạt được, chuyện không hi vọng phát sinh sẽ luôn phát sinh. Cho nên người xưa nói, phòng nhà đột bị cả đêm mưa.

Cuối mỗi năm, Chu gia đều thu rất nhiều hàng, năm nay vì đại thương huyện bên mua một lần năm trăm cân, bọn họ đi thu hàng so với năm trước còn nhiều hơn, trên dưới ba ngàn cân, tất cả đều chưa thanh toán. Hàng thu sau để nhà bán lẻ, còn lại bán buôn cho các hộ thương nhân, đã bán được ba phần tư rồi.

Về phần tiền hàng, như mọi năm chưa thanh toán tiền ọi người, tiền thu về sẽ để đấy, không nhập vào quỹ chung. Nhưng lần này lão gia tử vì chuyện quyên tiền sửa đường, mấy ngày trước đã bảo Chu Nam Sinh nộp toàn bộ số tiền thu được, cộng thêm tiền tích góp mấy năm trước, để Chu lão đi đổi thành hai trăm đại bạc.

Sau khi quyên tiền, trong tay Chu lão gia tử còn lại mười mấy lượng bạc, đã bị đột người thứ nhất yêu cầu trả hết.

Càng về sau âm thanh các hộ gia đình chất vấn ngày càng lớn, xuất hiện lo lắng Chu gia quyên hết của cải, khổ cho bọn họ không lấy được tiền mồ hôi nước mắt, vì vậy trong hai ba ngày, bốn thôn tám xóm các hộ tràn vào sân Chu gia, yêu cầu Chu gia nhanh chóng tính tiền.

Về phần câu nói “Chu gia buôn bán nhiều năm, của cải không đến nỗi hết nhanh như vậy, cho dù không còn tiền, cửa hàng Chu gia còn làm ăn, tiền thu được mấy ngày cũng đủ”, có người lớn tiếng nói vậy, rất nhanh biến mất không tăm hơi.

Chu gia mấy năm qua cố nhiên danh dự tốt có tiếng, anh nông dân cũng là tín nhiệm mới cân hàng cầm hóa đơn trước, sau mới tính tiền. Nhưng cuối cùng, mỗi một đồng khoai lang, mỗi một cân thịt khô, một con gà xông khói, đều là mồ hôi nước mắt người ta cực khổ kiếm được, chỉ trông cậy vào bọn họ đổi tiền, biến thành quần áo trên người, cái ăn trong miệng. Ngoài nguồn thu đó, không còn nguồn thu nào khác, chẳng may không lấy được tiền hàng cả gia đình sẽ gặp nguy.

Tình trạng Chu gia lúc này quẩn bách, mọi người trên bàn cơm ảm đạm nhìn nhau. Chu Bắc Sinh từ bé đến lớn chưa từng tiếp xúc qua kinh tế sự vụ, mặc dù không đến nỗi không để ý chuyện bên ngoài, với tình trạng nhà mình, hẳn luôn luôn lạc quan, hai ngày nay hẳn ở trong nhà, thấy cha hẳn và ông nội cực khổ tri hoãn, giờ mới hiểu được quyên hai trăm lượng bạc ra ngoài, cái gia đình này lập tức lâm vào tình cảnh bị động.

“Ông nội, cũng tại con...” Chu Bắc Sinh xin lỗi nói. Lã thị ngồi bên cạnh hẳn, hơi bất an nhìn ba vị trưởng bối sắc mặt ủ dột.

Hai ngày trước trên dưới âm ỉ, lúc này Dương thị nghiêm mặt, giống như nam nhân nằng, không nói một lời.

Chu lão gia tử thở dài một hơi, nói: “Con khỏi phải suy nghĩ nhiều, ta và cha con sẽ nghĩ biện pháp, tất có cách giải quyết.”

Qua loa ăn xong bữa tối, Chu lão gia tử và phu thê chu lão thương lượng đối sách.

Tính ra hôm nay có thể lấy ra bao nhiêu bạc?” Lão gia tử hỏi.

“Bạc thu về hai ngày nay ước chừng mười hai lượng,” Chu lão đáp, “Chỗ Nam Sinh thu được từ huyện bên khoảng hai mươi, ba mươi lượng. Cộng thêm tiền chỗ con và mẹ Bắc Sinh có mười mấy lượng, khoảng... Bốn mươi, năm mươi lượng...”

Bốn mươi năm mươi lượng, đại thương sẽ không đặt trong mắt, nhưng trước giờ Chu gia kinh doanh nhỏ, chỗ tiền này cơ hồ là tiền lãi nửa năm. Trong nhà không còn tiền dư, dù kiếm thế nào cũng không kiếm được.

“Sao trong tay hai con chỉ còn mười mấy lượng?” Lão gia tử cầu mày hỏi, mấy năm trước ông phát tiền công theo tháng, nhi tử con dâu được chia nhiều hơn các cháu, những năm này lẽ ra phải đến trăm lượng, mặc dù nói quỹ chung thiếu tiền, không nên lạm dụng quỹ cá nhân, nhưng bọn họ là trưởng bối, cả đời đều bận rộn vì con cái, có tiền nên để cho gia đình vượt qua khó khăn. Đây cũng là nguyên nhân Chu lão gia tử không sợ quyên hết tiền, ông vốn nghĩ nhi tử còn bạc đứng ra bảo đảm, ai ngờ một trăm lượng biến thành mười mấy lượng.

Từ thị hơi lúng túng, “Bắc Sinh đi thi vài lần... Sau lại thành thân... Con bí mật cho thằng bé một chút...”

Chuyện này Chu lão cũng biết, nếu như Từ thị là đại thiên vị, thì ông là tiểu thiên vị, vì vậy chuyện lão thê thiên vị con út, ông nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Dù sao trong nhà áo cơm không lo, tiền cầm trong tay sau này cũng để cho hậu bối. Chỉ là cho trước mà thôi.

“Các người...” Lão gia tử gõ thủ trượng trên đất, một lúc lâu không nói nên lời, “Coi là như vậy, tiền chi trên người Bắc Sinh, cộng thêm các người cho, thật đúng là...” Lần đầu ông hoài nghi, cháu trai út biết trong nhà bỏ ra nhiều vậy không? Quần áo, sách vở, đi học đi thi, đón dâu ăn cơm, cũng đều là tiền trong nhà, còn cần phải tiêu thêm gì nữa? Tiền cha mẹ cho, đi nơi nào hết?

Nếu như vấn đề này Chu Bắc Sinh trả lời, đại khái hẳn sẽ thành thực đáp: “Hơn phân nửa dùng để qua lại với đồng môn.” Đồng môn gặp nhau, ngâm thơ gảy đàn, đương nhiên không thể thiếu rượu và đồ ăn. Mọi người thay phiên nhau chi, hai mươi lần sẽ đến hẳn một lần, một lần tiêu tốn mấy lượng bạc. Còn chuyện cha vợ tiến cử hẳn với tiền bối, rượu ngon, đồ ăn ngon, đương nhiên do hẳn chi. Cộng thêm tiêu xài vụn vặt, tổng cộng lên đến bốn mươi lượng bạc.

Về số tiền còn lại, Chu Bắc Sinh thuận theo truyền thống tốt đẹp của nam nhân, giao cho thê tử giữ.

Phu thê hai người trở về phòng, Chu Bắc Sinh ngồi im trước bàn, do dự mấy phen, nói với Lã thị ngồi trên giường: “Duyệt Đồng, lần trước ta đưa nàng hai mươi lượng bạc, trước lấy ra cho nhà dùng đã.”

Lã thị nghe vậy, động tác dừng lại, khước miệng hơi mấp máy, đáp: “... Được.” Nàng đứng lên cầm chìa khóa mở rương gỗ của mình, lấy ra một hà bao, đưa cho hắn, nói: “Ồ hết bên trong, có đủ không? Ta còn chút ít của hồi môn...”

Chu Bắc Sinh do dự, ngẩng đầu lên nhìn kiều thê rung động lòng người, không khỏi thở dài một hơi, “Làm khó nàng nghĩ ngợi... Cửa hồi môn nàng đừng động vào, chúng ta góp hai mươi lượng, cộng thêm của cha mẹ, Đại ca, Tam ca, đoán chừng sẽ đủ. Nếu không đủ thì nói sau...”

Đồng thời ở một nơi khác trong nhà, Chu Đông sinh đang lục tung phòng.

Dương thị ở trên giường dụ dỗ hai hài tử, lạnh mặt nhìn hắn đi qua đi lại, âm thầm bĩu môi.

“Nương tử, không phải chúng ta có ba mươi lượng bạc sao? Hôm kia ta còn mò được ở đáy tủ, sao giờ không thấy?”

“Bị ta giấu đi chứ sao.” Dương thị cười lạnh, “Tính sao, muốn cầm đưa cho lão gia tử? Đừng nghĩ! Bạc ta giấu rất kỹ, người đừng mong nhìn thấy.”

Chu Đông Sinh ngẩn ngơ, cười làm lạnh, “Nàng thật lợi hại, đã đoán ra ngay tâm tư của ta.” Thấy Dương thị bất vi sở động, liền tiếp khuyên nhủ, “Trong nhà đang khó xử, trước ta đưa cho ông nội, qua một thời gian ngắn, ta lấy trở về.”

“Đừng!” Dương thị cười lạnh, “Ba mươi lượng không đủ lão gia tử nhét kẻ răng đâu. Đó là tiền sau này ta ở riêng nuôi hài tử, người nào đụng đến ta liều mạng với người đó!”

“Nói nhảm, không phải ở riêng sẽ được chia thêm bạc sao...”

“Người đang mơ à, tiền quỹ chung không còn, còn nghĩ bạc tới tay.” Dương thị xem thường, “Trong lòng ta biết hết, những năm nay chúng ta tích được hai ba mươi lượng, cha mẹ phải tích được gấp đôi, còn có Tam thúc, cũng phải có hai ba mươi lượng, khi nào thì cần dùng của chúng ta. Hơn nữa, nếu không phải vì Bắc Sinh, chúng ta đến mức này sao? Đề ấy nên tìm cách bù vào, coi như đề ấy không có vốn riêng, cũng nên bảo thê tử lấy của hồi môn mới phải.”

Chu Đông Sinh khuyên can mãi, chính là Dương thị không buông miệng, hắn lật tung cả hòm rương không có kết quả, lại nhìn gầm giường, giũ tung túi chữ nhật, vẫn không tìm được chỗ giấu bạc, bất đắc dĩ đi mò chần tiểu nữ nhi, cuối cùng nhắc cả túi áo thê tử, Dương thị bực mình, đẩy tay hắn ra, “Thật khó coi!”

“Chu Đông Sinh, ta nói cho người biết, chính là người tìm được bạc, trước tiên đánh chết ta rồi hãy mang bạc đi!”

“Nói nặng lời như vậy làm gì.” Chu Đông Sinh trên mặt ngượng ngùng, dưới ánh nến, hài tử, nữ nhi giường mắt nhìn hắn, hắn thở dài một hơi, rốt cục không đi qua đi lại nữa, lên giường nằm cạnh thê nhi, đắp chăn

nói: “Thôi... Ngủ đi.”

Sáng sớm hôm sau, Chu Bắc Sinh thừa dịp ăn bữa sáng, ý bảo Lã thị đưa hà bao cho Chu lão gia tử, “Ông nội, nơi này có hai mươi lượng bạc, trước cho nhà cứu cấp.”

Một bàn người nhất tề nhìn phu thê Chu Bắc Sinh, đêm qua thời điểm ba lão nhân nói chuyện, trong lòng suy đoán Chu Bắc Sinh còn giữ lại bạc, chỉ là bọn họ không tiện mở miệng hỏi, hôm nay hẳn chủ động đưa tiền, trong lòng nhất thời an ủi.

Trong tay Lã thị cầm hà bao, nhìn mọi người xấu hổ, Chu Bắc Sinh cầm lấy hà bao, trực tiếp để trước mặt lão gia tử.

Lão gia tử dừng một chút, nhìn hà bao, gật đầu nói: “Được, con có lòng, sau này trong nhà có bạc, sẽ trả lại cho các con.”

Chu Đông Sinh lén lút nắm tay thê tử dưới bàn, thấy nàng không phản ứng, nhẹ nhàng đạp chân nàng một cái. Dương thị hung hăng đạp lại, không quản hấn đau đến méo mó mặt mày, một từ không nói, dứt cháo cho nữ nhi.

Chu Đông Sinh không có cách nào, đành phải làm bộ không nhìn thấy ánh mắt cha mẹ ám hiệu, vùi đầu húp cháo.

Từ thị gấp gáp, há mồm muốn nói, Chu lão cau mày lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Được rồi.”

Sau bữa sáng, văn bối tản đi, ba lão nhân lưu lại tiếp tục thương lượng.

“Sao ông không nói với Đông Sinh để nó lấy bạc ra, phu thê bọn chúng có thể bỏ ra hai mươi lượng giống như Bắc Sinh.” Từ thị oán trách, “Sao lão Đại không hiểu chuyện như vậy, tiểu đệ có thể vui vẻ giúp, nó làm Đại ca, còn có thể không lên tiếng, vùi đầu vào ăn, không phân ưu vì cha mẹ, nuôi nhi tử lớn như vậy, thật là...” Càng nói càng tức.

Chu lão cũng than thở, “Thôi, đoán chừng Đại tẩu nào...”

Từ thị nghĩ không ra, “Trước kia con bé hiểu chuyện lắm mà... Không được, ta phải đi nói nó một chút.”

“Đừng đi nữa,” Chu lão cau mày, “Bên ngoài đang huyền náo, bà nói xong nó ương ngạnh, làm âm ỉ lên, đến lúc đó loạn càng thêm loạn, khó mà sống yên ổn.”

Lão gia tử thở dài một hơi, gõ quả trứng trên mặt đất, nói: “Nghe lời Tiểu Cầu tử đi, đừng động tới Đông sinh, ta chờ Nam sinh trở lại, gom góp bạc sau.”

“Nam Sinh sáu bảy ngày nữa mới về, mấy hộ đứng cửa không biết có chịu đợi không...” Chu lão chần chờ nói.

“Tạm thời giải thích một chút.”

Chu lão gia tử bảo con dâu tìm mấy cái hộp lớn nhỏ, dưới lót một lớpผ้า cuội, phủ vải đỏ lên, lại thả một tầng đá cuội, phủ tiếp một lớp vải đỏ, sau đó xếp bạc lên. Mấy hộp gỗ khác, ba tầng đều làm vậy.

Một ngày kia, mặt trời từ từ lên cao, mấy hộ hôm qua được Chu gia khuyến nhủ tản đi, hôm nay lại tụ ở đây, bọn họ vào cổng, phát hiện sân để hai cái bàn lớn cạnh nhau, phía trên bày mấy hộp gỗ, bên cạnh bàn là một cái ghế bành, Chu lão gia tử ngồi ở phía trên, phe phẩy cái quạt. Mọi người Chu gia đứng sau ông.

Mọi người thấy điệu bộ, rồi rít suy đoán trong hộp hẳn là bạc, coi như tiền hàng sắp được thanh toán, nhất thời không khí sôi nổi hẳn lên.

86. Chương 86

Chu lão gia tử nhìn không khí bình thường trở lại, ý bảo nhi tử có thể bắt đầu.

Chu lão cao giọng nói: “Các vị phụ lão hương thân, yên lặng một chút, lão gia tử nhà ta có đôi lời muốn nói.”

Tiếng ong ong trong sân nhỏ dần rồi biến mất, mọi người nhất tề nhìn Chu lão gia tử ngồi cạnh bàn.

“Cửa hàng Chu gia nhiều năm nay có mọi người hỗ trợ, kinh doanh không tệ lắm, có chút danh tiếng, cũng được mọi người đặt trong mắt. Lúc trước chúng ta cân hàng ọi người, tiền thanh toán sẽ là đầu tháng kế tiếp, không vì cái gì khác, chỉ vì tính toán sổ sách dễ dàng. Tất cả mọi người đều vui lòng phối hợp.”

“Nhưng phàm là lệ cũ, sẽ có thời điểm thay thế bằng quy định mới, lão hán ta xem xét mấy ngày, bà con bán hàng, có phải vui lòng hơn khi được cầm bạc luôn?”

Mọi người trong sân cao giọng đáp: “Dạ!”

“Cho nên từ hôm nay trở đi, chúng ta thu hàng có cách làm mới: Kiểm hàng, cân hàng, lập tức thanh toán tiền luôn.”

Mọi người nghe vậy rĩ tai thì thầm, có người nhanh chóng cao giọng nói: “Lão gia tử, cách làm mới này thật tốt. Chẳng qua hôm nay hàng mới ta chưa mang tới bán, ta không vội. Ta muốn trước tiên ngài trả lại tiền hàng cũ, hắc, trong tháng này nhà ngài đã thu của ta bốn năm trăm cân hoa quả khô đây!”

“Nhà chúng ta cũng bán hơn một trăm cân!”

“Người một trăm cân coi là gì, chúng ta còn sáu trăm cân đây này!”

“Nhà ta ba trăm cân!”

“Nhà ta...”

Mọi người liên tục khoe số lượng hàng nhà mình bán, e sợ nói chậm, đến phiên nhà mình tính tiền, Chu lão gia tử đã không còn tiền.

Đám người Chu lão nhìn ra tâm tư mọi người, trong lòng lo lắng, chẳng qua thấy chu lão gia tử bất động như núi, đành phải kiềm chế.

Lão gia tử hai tay khê gờ, ý bảo mọi người dừng lại, “Mọi người chờ vội, tiền hàng nhất định phải trả, nhưng theo lệ cũ thu hàng, cũng nên theo lệ cũ đợi đến đầu tháng sau thanh toán.”

Mọi người ồn ào, trong lời lẽ trực tiếp nói rõ Chu gia quyền tiền vô ích, giờ không có tiền trả.

Lão gia tử sắc mặt bình tĩnh, chờ mọi người ngừng nói, “Chu gia mấy năm qua đều theo lệ cũ tính tiền, mọi người bình thường không có ý kiến, hôm nay lại không chịu, nguyên nhân ta hiểu được, có kẻ tiểu nhân nhìn Chu gia quyền tiền sửa đường, thềm thuồng Chu gia giàu có làm việc thiện, rảnh rồi nói Chu gia quyền tiền vô ích. Mọi người cho là thật, sợ không lấy được tiền hàng, hôm nay vội vã đến đòi phải không?”

Quyền tiền đúng là chuyện lúng túng, mọi người không nghĩ tới Chu lão gia tử nhắc đến lời đồn đãi, mà bọn họ và Chu gia giao dịch đã nhiều năm rồi, hôm nay chưa tới ngày tính tiền, bọn họ bắt người ta thanh toán, thật có chút không phúc hậu, vì vậy nhất thời ngượng ngùng, nói không ra lời. Có lão hán lớn tuổi trong đám người kiên trì cười nói: “Lão ca, lời đồn nhảm đương nhiên chúng ta không tin, chẳng qua cuối năm, trong nhà chờ tiền đặt mua hàng tết, ngài xem...”

Những người khác rồi rít phụ họa.

“Lão Chu gia ta giống mọi người, xuất thân từ anh nông dân, đương nhiên hiểu được mọi người cần dùng gấp tiền. Lão hán ta nguyện ý thanh toán tiền ọi người trước, nhưng dù thanh toán trước, hôm nay cũng chưa được, ít nhất phải sáu bảy ngày nữa.”

Mọi người kỳ quái: “Vì sao?”

Mọi người và nhà ta có nhiều năm giao tình, đều hiểu được chuyện làm ăn của lão Chu gia, từ nhập hàng, buôn bán, tính tiền đều có quy luật, quy luật này do nhi tử và cháu trai mỗi người nắm giữ một phần, trông coi sổ sách, tính tiền hàng là cháu trai thứ ba của ta Chu Nam Sinh. Hôm nay thật không khéo, Nam Sinh áp tải mấy trăm cân hoa quả khô đi huyện bên, sáu bảy ngày nữa mới trở về, người trong nhà không hiểu được sổ sách, đoán không nổi khoản nào với khoản nào.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không hề hết hi vọng nói: “Không phải Chu gia có tú tài sao? Có học vấn, để hán nhìn sổ sách đi!”

Hôm nay Chu Bắc Sinh không tham dự trường hợp này. Lão gia tử sợ ầm ĩ đến hán ôn bài, đã để hán đến phòng sách cũ. Thê tử hán Lã thị theo đám người Từ thị đứng sau lão gia tử, nghe vậy mím môi cúi đầu.

“Cháu trai út của ta là tú tài không sai, nhưng thằng bé đọc sách thánh hiền, chứ không phải mua bán kinh tế, chúng ta mua bán tục sự, không muốn để nó chạm tới.” Lão gia tử nói, “Nói cho cùng, mọi người lo lắng lão Chu gia không có tiền trả tiền hàng. Lão hán ta vất vả cực nhọc hơn nửa đời người, từ một người bán hàng rong làm được chủ cửa hàng, kiếm một phần gia nghiệp, không dám nói là độc nhất, nhưng không đến nỗi quỵên tiền vô ích. Lão hán ta ở chỗ này, giữa thanh thiên bạch nhật nói ọi người biết: Lão Chu gia căn cơ tốt, quỵên tiền một hai lần không coi là gì!”

Mọi người ong ong nghị luận.

Lão gia tử nhìn thần sắc mọi người trì hoãn, tranh thủ rên sất khi còn nóng, nói: “Trăm nghe không bằng một thấy, hôm nay lão hán ta ọi người nhìn hai trăm lượng bạc, số tiền này sau khi thanh toán xong tiền hàng còn thừa kha khá! Mọi người cứ yên tâm, chờ thêm sáu bảy ngày nữa, Nam Sinh trở lại, lão hán ta sẽ để nó tính toán sổ sách, trả tiền ọi người.”

Dứt lời, lão gia tử bảo nhi tử mở hộp gỗ trên bàn ra. Bạc trắng lóa lờ hiện ra dưới ánh mặt trời, ánh lên tia sáng trắng, tất cả mọi người trợn to mắt nhìn.

Phu thê Chu Đông Sinh và Lã thị mỗi người cầm lấy một hộp gỗ, đưa đến gần đám người. Lã thị co quắp đi theo phu thê Chu Đông Sinh, học hai người bọn họ, vén tầng thứ hai, thứ ba được phủ vải đỏ.

Mọi người nhìn thấy trong hộp gỗ xếp đầy bạc trắng, trong lòng tính toán, thấy rõ một hộp ít nhất cũng phải hai mươi lượng bạc, nhất thời trong lòng đều tin lời nói Chu lão gia tử.

Lão gia tử nhìn vẻ mặt mọi người, hiểu sự việc đã được hòa hoãn, thần kinh căng thẳng hai ngày trước rốt cục buông lỏng, ông cất giọng nói: “Mọi người thấy thế nào? Có để chút mặt mũi cho lão hán ta không?”

Mọi người lại một trận nghị luận, cuối cùng vẫn là vị lão hán lên tiếng lúc trước, được mọi người đề cử ra nói chuyện: “Miếng cơm của chúng ta mấy năm qua không thể thiếu lão Chu gia, tín nhiệm nhất vẫn là lão ca, chúng ta không hai lời, chờ! Lão ca, cháu trai Nam Sinh nếu trở lại, ngài gọi mọi người đến, đến lúc đó chúng ta trở lại, thuận đường nói cát tường với ngài luôn.”

Xem ra mọi người nhả ra, nhưng rốt cuộc không muốn thư thả ngày tính tiền, nhưng chỉ cần bọn họ không đòi lập tức tính tiền, nguy cơ Chu gia có thể giải quyết.

Nhất thời, mọi người Chu gia âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Các vị cho lão hán mặt mũi, lão hán dĩ nhiên nói được làm được. Nam Sinh trở lại, ta sẽ để nó thanh toán ọi người.” Chu lão gia tử nói, “Mới vừa rồi nói cách làm mới, từ hôm nay cân hoa quả khô, ta sẽ lập tức tính tiền.”

Mọi người nghe vậy đồng thanh đồng ý. Trong nhà người ta trữ hàng, hai ngày trước quan sát tình thế, không tới đây bán, giờ tích trong nhà, đang rầu rĩ toàn gia cầm đi bán lẽ cũng bán không được, nghe lời lão gia tử, trong lòng toan tính, vội vàng trở về nhà kéo hàng.

Không bao lâu, đám người trong sân tản dần.

Mọi người Chu gia không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Chu lão lau mồ hôi trên trán, vui mừng nói: “Cuối cùng hôm nay cũng thuận lợi, nếu không, danh dự và uy tín Chu gia hoàn toàn mất.”

“Phi phi phi, mồ quạ đen.” Từ thị đầu cũng đổ đầy mồ hôi, giờ này buông lỏng, kéo hai ống tay áo, dút khoát lau mồ hôi.

“Được rồi, vấn đề tạm thời được giải quyết.” Chu lão cười, “Mới vừa rồi ta nghe nói có nhiều người trở về kéo hoa quả khô qua lấy tiền, ta không cần lo lắng không có hàng bán. Cha, lát nữa con lên cửa hàng, gần đây làm ăn bận rộn, một mình Tống ca đoán chừng làm không nổi.”

“Được.” Lão gia tử gật đầu, chỉ vào cái rương trên bàn, quay sang nói với Chu Đông Sinh, “Dem mấy cái hộp này vào phòng ta.”

Ông dừng một chút, cường điệu nói: “Trở về phòng mới xử lý những thứ đó.”

‘Những thứ đó’ chính là đá cuội, bọn người Chu Đông Sinh đều biết. Lúc ấy mấy người bọn hắn bị gọi đi làm, mới vừa rồi tình thế khẩn trương, trong lòng bọn họ không đủ trấn định, vẫn nơm nớp lo sợ, giờ vẫn còn thần thờ. Nghe lão gia tử dặn dò, ba người chồng ba cái rương lên nhau, chuyển vào phòng lão gia tử.

“Con đi thu xếp một chút.” Từ thị nói với lão gia tử, đi theo nhi tử, con dâu.

Trong sân, phụ tử hai người nhìn nhau không nói. Một lúc lâu, lão gia tử thấp giọng nói: “Lần này ta đúng là thương gân động cốt.”

“Tóm lại giải quyết được rồi, người không cần để trong lòng.” Chu lão khuyên ông, “Một hai năm nữa chúng ta tiết kiệm được, rất nhanh trở lại bình thường.”

Lão gia tử nghĩ đến chuyện cháu trai, cháu dâu thúc dục ở riêng, không khỏi thở dài một hơi. Lão nhân vì cái nhà này hao tâm tổn trí, hậu bối lại muốn phá hủy nó, ôi!

Trong khi lão cha xúc động vì nguy cơ lần này, Chu lão tiếp tục trấn an: “Người đừng nóng vội, chờ khi Nam sinh trở lại, chuyện này có thể kết thúc.”

Trên đường trở về, Chu Nam Sinh tìm cơ hội hỏi thăm việc buôn bán nền của Tề lão Tứ.

Cửa hàng Tề gia lâu đời hơn Chu gia rất nhiều. Không giống Chu Nam Sinh đọc sách, mấy năm nay mới hỗ trợ ở cửa hàng, Tề lão Tứ đã làm ở cửa hàng từ nhỏ, từ chân chạy đến tiểu chủ quỹ một mặt hàng, những năm gần đây hắn giao thiệp với các thương nhân, có chút kiến thức. Lúc trước hắn và Chu Nam Sinh coi như có quen biết, nhưng không phải thân thiết gì.

Lúc này Tề gia để Tề lão Tứ áp tải hàng, Chu Nam Sinh có chút khó hiểu. Ngày bọn họ tới huyện bên, đồng loạt dỡ hàng, những người khác đi khách điểm an giấc, Tề lão Tứ và người làm thuê cùng nhau đánh xe đi, buổi tối hai người hai tay trống không trở lại, Chu Nam Sinh lo lắng xe nhà hắn bị làm sao, quan tâm hỏi thăm, nhưng Tề lão Tứ lại cười nói: “Trên xe đóng hàng, đặt trong kho nhà người ta.” Thì ra một chuyến đường, Tề gia làm ăn hai chiều đây.

Chu Nam Sinh nói không nên lời, trừ Tề gia, chuyến này mấy người cùng đi mua chút ít đặc sản, bao gồm cả Chu Nam Sinh, đều đánh xe không trở về. Chu Nam Sinh đã từng nghĩ đến mua chút ít đồ Quê huyện không có, chở về buôn bán. Nhưng trước khi đi ông nội đã dặn đi dặn lại hắn mang tiền an toàn trở về, hắn do dự, cuối cùng bỏ qua. Hắn sợ tùy tiện làm việc hao vốn.

Chẳng qua làm ăn, nguy hiểm và lợi ích song song tồn tại.

Hôm nay xem ra, Tề gia làm ăn kiêu ngạo hơn Chu gia rất nhiều, tự có nguyên nhân của nó.

Tề lão Tứ nghe ra ý tứ Nam Sinh, không khỏi ha hả cười nói: “Lão đệ, điểm này đệ quả thật phải học ta, phải lớn gan, tiền vốn quăng ra ngoài mới có thể kiếm được tiền, một xe hàng này,” Tề lão vỗ vỗ tấm phải trùm lên pháo trúc, xòe năm ngón tay ra với Chu Nam Sinh, “Có thể kiếm bằng này.”

Chu Nam Sinh mở to mắt, “Năm mươi lượng?”

Tề lão Tứ gật đầu, Chu Nam Sinh không khỏi kinh hãi, lãi ròng năm mươi lượng, nhà bọn họ phải bán ba bốn ngàn cân hoa quả khô mới kiếm được bằng vậy.

“Lão Tề gia ở trên huyện làm nền bán cho nhà giàu,” Tề lão Tứ kiêu ngạo mà nói, “Chúng ta buôn bán nhang đèn ngoài huyện, lại từ huyện khác mua pháo trở về, vừa bán sỉ, vừa bán lẻ.”

“Nếu đệ hỏi ta chuyện buôn bán nền, xem ra nổi lên tâm tư, ta nói thật cho đệ, cửa này làm ăn quả thật kiếm ra tiền, người nhà nghèo chưa chắc dám bỏ tiền ra ăn thịt, nhưng đến lễ tiết vẫn phải bỏ tiền ra mua pháo mua nền phải không?”

Chu Nam Sinh lại nghe hắn bày cách làm, đặc biệt còn hỏi con đường bán nền, Tề lão Tứ nhất nhất kể lại con đường nhập hàng của nền miếng và nền cây.

“Nếu đệ muốn làm, ta sẽ giới thiệu cho đệ mấy lão bản.” Tề lão Tứ nhiệt tình nói.

Chu Nam Sinh nói tạ ơn, cười giỡn hỏi hần, “Tề Tứ ca, huynh không sợ nói cho ta, đoạt mất mối làm ăn của nhà huynh sao?”

Tề lão Tứ cười ha ha, “Tề gia thôn thủ nghệ truyền đời chính là làm nển, đệ hiểu được không? Mười mấy năm qua lão Tề gia chúng ta thu hàng của người dân, bán lại cho hơn nửa người huyện thành. Còn có pháo trúc, người bình thường không biết được chỗ mua giá gốc, nhưng nhà ta có con đường có giá tiền hợp lý, hàng năm xe ngựa kéo hàng về Quế huyện, sau đó bán sỉ cho các cửa hàng. Chính nhà đệ cũng vậy, chưa biết chừng cũng phải nhập hàng của nhà ta, ta còn ước gì đệ bán khá hơn một chút.”

Nói tóm lại, Tề gia chính là thương nhân lớn, Tề lão Tứ hiện tại muốn phát triển Chu gia thành thương nhân bán lẻ đây.

Chu Nam Sinh cười cười nói: “Ta nghe quả thật không tệ, nhưng phải trở về thương lượng với cha và ông nội đã.”

Nhưng khi Chu Nam Sinh trở lại Quế huyện, chưa kịp nói tỉ mỉ công việc trên đường đi, đã phải vội vàng tính tiền, phát tiền cho người ta.

Đám người Chu Nam Sinh trên đường đi gặp phải thời tiết không tốt, chậm hơn một ngày so với Chu lão gia tử dự tính. Mấy hộ gia đình không đợi được, đến buổi trưa ngày thứ bảy, lại tụ tập đến Chu gia. Đám người Chu lão khuyên can mãi, đám người mới tản ra.

Vì vậy Chu lão vừa thấy Chu Nam sinh bước vào cửa hàng, không hỏi nhi tử đi đường có mệt mỏi không, kể vắn tắt lại sự việc với hần, thúc giục hần mau chóng trở về nhà.

Chu Nam Sinh không ngờ trong nhà quần bách đến vậy, không khỏi cau mày, “Tại sao có thể quyền toàn bộ tiền ra ngoài đây? Quá mạo hiểm, cả chuyện làm giả bạc... Bị người ta phát hiện, danh tiếng chúng ta sẽ bị phá hủy, cho dù không đủ tiền, không thể mượn tạm Đại tẩu và Tứ tẩu sao?”

“Mở miệng vay tiền chúng ta còn mặt mũi sao?” Chu lão nói, “Không nói nữa, con mau mau mang tiền về trả cho người ta. Đúng rồi, mấy năm nay con cũng dành dụm được ít tiền chứ? Trước lấy ra cứu cấp, nếu không sẽ không đủ.”

Chu Nam sinh vừa nghe cha nói tiền của cha mẹ trợ cấp cho tiểu đệ Bắc Sinh, Bắc Sinh lại lấy hai mươi lượng bạc ra góp. Chu Nam Sinh nhiều năm qua huynh hữu đệ cung, hiện tại và sau này vẫn có ý định tiếp tục hữu ái huynh đệ, nhưng cha mẹ lạnh lẽo cho bạc tiểu đệ, tiểu đệ không có chuyện gì cũng tiêu hết mười mấy lượng, đẩy lòng sinh ra thất vọng, “Không phải người thường nói đó là tiền cha mẹ tích góp sao... Làm sao lại cho Bắc Sinh? Nó dùng vào chuyện gì, sao tiêu nhiều như vậy?”

“Tiền chết cũng không mang theo được, tiền của chúng ta cuối cùng để cho nhi tử, cho sớm uộn giống nhau, không nói chuyện này nữa, con mau về nhà đi,” Chu lão thúc giục nhi tử, “Chuyện này con không thể nói cho Đại ca biết, thê tử nó biết lại to chuyện.”

Chu Nam Sinh nghe vậy trầm mặc, giống như lúc trước, trong lòng hần hiện lên vấn đề giống như trước, muốn hỏi cha hần, “Người nói nhi tử, bao gồm cả con sao?”

Chu lão không hiểu tâm tư nhi tử, cũng không có thời gian để ý tới, ông thấy Chu Nam Sinh ngơ ngác đứng yên, lại thúc giục: “Con mau về đi, còn chuyện bạc...”

Chu Nam Sinh chần chờ nói: “Bạc con đưa hết cho Tiểu Hà rồi, hiện tại nàng đang ở nhà mẹ đẻ...”

“Ôi, khó trách mẹ con cảm rằm, nói nhi tử có thể quên mẹ, quả nhiên không sai.” Chu lão dậm chân nói, “Trước con về tìm một chút, nếu không có, con đi Đường gia thôn đón thê tử đi, Tiểu Hà hiểu chuyện, sẽ không liều mạng giống Đại tẩu con.”

Chu Nam Sinh nghe vậy cười khổ, hần nhớ cha mẹ đã từng khen Đại tẩu không dứt miệng.

Chu Nam Sinh khẩn cấp chạy về nhà. Quả nhiên mấy hộ gia đình đang ở trong sân nhà hần. Mọi người nhìn thấy hần trở về, liền tiếp giục hần tính tiền.

Chu Nam Sinh không kịp uống miếng nước, gặp ông nội thương lượng cách đối phó, tính ra số tiền phải trả, còn thiếu hơn hai mươi lượng bạc nữa.

Chu Đông Sinh khuyên Dương thị mấy ngày, thấy nàng trước sau bất vi sở động, giờ đã từ bỏ ý định. Hiện tại biết bạc không đủ, hần thở dài, liếc mắt nhìn thê tử, không nói gì nữa.

Chu Bắc Sinh đi theo, lo lắng dò xét.

Từ thị ở một bên dậm chân, “Ông trời ơi, một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán.”

Chu lão gia tử hai tay chống quải trượng, ngồi trong bóng tối, giống như một pho tượng già nua.

Chu Nam Sinh đang lục tung phòng mình, trước khi Đường Hà về, cầm theo đồ cưới trở về. Hai năm qua Chu Nam Sinh lục tục giao cho nàng gần ba mươi lượng bạc, nàng để lại.

Người ngay thẳng đối với đại cục luôn thiệt thòi, Đường Hà như thế, Chu Nam Sinh cũng vậy. Hần tìm được hộp gỗ nhỏ đựng bạc, xem xét một lúc, dứt khoát giao bạc ra.

“Cuối cùng cũng gộp đủ.” Chu lão gia tử thở dài một hơi.

Từ thị cũng vỗ tay, “Vay mau lên, nếu không mấy người ngoài kia phá nhà ta mất.”

Đám người Chu Đông Sinh kê bàn ghế vào trong sân, đặt bàn tính và giấy tờ sổ sách, quần áo Chu Nam Sinh đi đường dính đầy bụi đất, hần ngồi ngay ngắn sau bàn, nhìn sổ sách tính tiền cho từng hộp.

Buổi trưa hần về tới nhà, chưa được miếng cơm nào vào bụng, bận rộn đến chạng vạng, đến lúc Chu lão trở về nhà, cuối cùng hần cũng tiến nốt nhà cuối cùng đi.

Lã thị từ phòng bếp đi ra gọi hần, “Tam ca, cơm nấu xong rồi, huynh mau tới ăn đi.”

Chu Nam Sinh gật đầu, “Có nước không? Ta khát quá.”

Chu Nam Sinh mấy ngày liên tiếp chạy về nhà, cha mẹ huynh đệ đều ở trước mặt, giờ phút này hần chỉ thấy nhớ nhung thê tử. Hần ăn xong hai chén cơm, nói với cha mẹ muốn đi Đường gia thôn đón Đường Hà về.

Từ thị không vui, nhìn nhi tử sắc mặt mỗi mệ, đau lòng nói: “Gấp như vậy sao? Thê tử con ở nhà mẹ nó vẫn tốt, ngày mai con đi cũng không việc gì.”

Chu lão gia tử ho một tiếng.

Chu lão ngại lão thê nói nhiều, ám hiệu với thê tử, thả bát đĩa trong tay xuống, ôn hòa nói với nhi tử: “Nam Sinh, mấy ngày con đi đường, mệt mỏi rất nhiều. Tối nay ngủ một giấc thật ngon, ngày mai hãy đi đón Tiểu Hà.”

“Không được,” Chu Nam Sinh lắc đầu, “Mấy ngày không có tin tức, không biết nàng và hài tử thế nào.”

Nói đến hài tử trong bụng Đường Hà, Từ thị thấy lo lắng, nhưng đối với chuyện Đường Hà về nhà mẹ đẻ, bà vẫn tức giận, mấy ngày nay không muốn hạ mình hỏi thăm, nghe nhi tử nhắc đến, bà vội nói: “Mấy ngày nay không thấy con bé đưa tin gì về nhà, không có tin tức chính là vẫn tốt. Con không cần gấp, ngày mai đi đi.”

“Nam Sinh muốn đi cứ để nó đi, vợ chồng trẻ mà.” Lão gia tử mở miệng nói, “Đường đêm khó đi, con sang bên đây cứ ở lại đêm nay, ngày mai đưa Tiểu Hà về.”

“Con không biết nàng có chịu theo con về không.” Chu Nam Sinh cười khổ, “Ông nội, người cho con câu trả lời chắc chắn, ra riêng người nhất định cho ở riêng, đúng không?”

87. Chương 87

Đường Hà ở nhà mẹ đẻ rất tốt, tình cảm của Đường gia, là thân thể này cho nàng, trong phòng chăn dày mềm mại, ban đêm ngon giấc, luôn không tự chủ được mà nghĩ: Đây là nhà ta, đây là giường ta, ta cứ thoải mái ngủ cả đêm đến khi trời sáng.

Đường Hà dù sống ở Chu gia hai năm, coi như lần này không bộc phát mâu thuẫn, tình cảm nàng dành cho Chu gia vẫn không mạnh. Tựa như kiếp trước nàng còn đi học, ngủ giường ký túc xá mấy năm, chăn gối đều quen thuộc, cả giường là hơi thở của mình, nhưng khi nửa đêm tỉnh lại, vẫn không khỏi hoảng sợ: Ta đang ở nơi đâu?

Chỉ có tại nhà mình, tại nơi mình sinh ra tình cảm, vô luận lúc nào tỉnh lại, ban đầu sợ hãi vì không biết ở nơi nào, một giây sau sẽ dẹp yên.

Đây chính là định nghĩa về người đối diện nàng. Mặc dù nàng đã hết sức dung nhập vào thời đại này, cuộc sống này, nhưng đối với tình yêu và hôn nhân, nàng vẫn là con người của thế kỷ hai mốt, nàng muốn có một gia đình nhỏ thuộc về mình, nàng gả ột nam nhân, tất nhiên muốn yêu quý người nhà hắn. Nhưng nàng ở Chu gia, trên có cha mẹ chồng, dưới có thúc bá, tẩu tử, nàng luôn ý thức được, bọn họ chính là không khí gia đình chủ đạo, cuộc sống thường ngày của họ bao gồm sinh hoạt và nghỉ ngơi, lời nói tư tưởng, có thể ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của mình, nàng không có lúc nào chân chính buông lỏng bản thân, nàng không có gia đình thuộc về mình.

Chu Nam Sinh không biết chút nào về ý nghĩ của nàng. Đôi khi Đường Hà nghĩ, nếu như hắn cưới một thôn cô chân chính, có phải hắn sẽ hạnh phúc hơn không?

Người bên gối thân mật, không thể nào hiểu rõ cảm giác hạnh phúc của đối phương.

Trong lý tưởng của Đường Hà là cuộc sống hạnh phúc, nàng đầy đủ trưởng thành để thực hiện nó. Trước đây đối với chuyện rời đi Chu gia, nàng đã ép mình nhẫn nại để có kinh tế, các phương diện đều đầy đủ rồi mới rời đi.

Nhưng lý trí kiên định, tình cảm lại mềm mại. Mấy ngày nay nàng rời xa Chu Nam Sinh, trong lòng tràn đầy nhớ nhung.

Hai người Đường lão và Lý thị mấy ngày nay không thúc giục nàng về Chu gia. Mặc dù Chu thị nghi ngờ lo lắng, lại hỏi không ra chuyện gì, chỉ mỗi ngày lẩm bẩm để nàng nghỉ ngơi thật tốt, Dương thị đã bóng gió hỏi nàng vài lần, Đường Hà cười cười, một câu cũng không nói.

Chẳng qua hai ngày nay Chu gia bị ép trả tiền, truyền đến trong tai người Đường gia, Đường lão hỏi Đường Hà: “Nhà chồng gặp chuyện, con trở về xem một chút đi?”

Đường Hà lắc đầu nói: “Không được, thật vất vả lúc này mới thoát thân.” Nếu nàng ở Chu gia, chắc muốn xuất huyết mà chết.

Nói thế rất có ý đại nghịch bất đạo, không tương xứng với quan niệm Đường lão, hai người nhìn khuê nữ muốn nói lại thôi.

Đường Hà bắt đắc dĩ cười, nói: “Cha mẹ, không phải bị đánh bị chửi mới là khổ, ở Chu gia làm gì đều vì Chu Bắc Sinh, không thể sống vì mình, đây là một cái khổ. Con không vui, rõ ràng con có thể sống tốt hơn. Nếu như con rời xa Chu gia, cha mẹ có chê con liên lụy đến danh tiếng không?”

Thế nhân không thể tha thứ nữ nhân rời bỏ nam nhân mình, ngay cả cha mẹ, huynh đệ nàng, có lẽ sẽ bị người chỉ trích. Nàng không đến nỗi vì thế diện người nhà mà ẩn nhẫn cuộc sống, nhưng nàng vẫn hi vọng người nhà thông cảm ỉn.

Phu thê Đường lão trầm mặc, Chu gia dốc túi mua danh tiếng, để cho những người chịu đói khổ như bọn họ hiểu thì thật khó, nhưng Đường Hà bỏ đi, không phải đơn giản chỉ nói cho xong, đến lúc đó Đường gia sẽ gặp lời đồn đãi nhảm nhí. Lão phu thê hai người liếc mắt nhìn nhau, thở dài nói: “Lời của người khác khó nghe hơn nữa, ta che lỗ tai cũng không nghe được. Trong lòng cha mẹ luôn hi vọng con sống tốt.”

Đường Hà cười gật đầu, trong mắt lóe lệ quang.

Một ngày kia Chu Nam Sinh trở lại Chu gia, Đường Hà không nhận được tin tức, ăn xong cơm tối, nàng mang thai buồn ngủ sớm, trời vừa tối nàng đã lên giường nằm. Khi Chu Nam Sinh đến Đường gia gõ cửa, nàng đã sớm chìm vào mộng đẹp.

Trong sân âm thanh huyền ảo, nàng đột nhiên tỉnh dậy, đồng tai nghe được âm thanh quen thuộc, nàng ngồi dậy, khoác áo bông, xỏ đôi giày chạy ra khỏi cửa.

Đám người Đường lão đang nói chuyện với Chu Nam Sinh, thấy nàng không để ý trời lạnh đứng dưới mái hiên, không khỏi trách: “Ban đêm lạnh, không mặc nhiều áo đã chạy ra ngoài, đã làm mẹ, sao còn bất cẩn như vậy chứ.”

Trên mặt đường Hà mang theo nụ cười, không nghe lọt, nàng bước mấy bước tới trước mặt Chu Nam Sinh, nàng nhìn khuôn mặt hần gầy đi hai phần, râu ria mọc đầy, nhẹ giọng nói: “Chàng gầy đi.”

Chu Nam Sinh nghe, trên mặt nở nụ cười, thấy mọi người Đường gia buồn cười nhìn bọn họ, tự nhiên thấy ngượng ngùng.

Lý thị cười theo, hỏi: “Nam Sinh ăn cơm chưa? Đồ ăn buổi tối vẫn còn, ta đi đun lại...”

Chu Nam Sinh vội vàng nói: “Mẹ đừng vội, con ăn rồi.”

Đường lão ho khan một tiếng, nhìn ra tiểu phu thê vội vàng nói chuyện, ông nói: “Được rồi, thiên hàn địa đông, mọi người đừng đứng trong sân nói chuyện nữa, trở về phòng đi. Nam Sinh, hôm nay muộn rồi, con đừng về, ở lại đi.”

“Vâng.”

Lý thị nói trên bếp lò có nước nóng, bảo con rửa lấy nước rửa chân tay. Chu Nam Sinh đáp lại, thấy mọi người tản đi, hần sợ Đường Hà lạnh, thúc giục nàng mau về phòng, tự hần đi lấy nước rửa mặt súc miệng.

Một lúc sau, hần mang theo hàn khí vào phòng, Đường Hà nửa nằm nửa ngồi trên giường chờ hần. Đợi hần cởi quần áo lên giường, nàng vội chuyển cái chăn đã ủ ấm sang người hần.

“Nương tử ngọc.” Chu Nam Sinh đề lại, tự mình tiến vào chỗ chăn lạnh, gần sát nàng, khẩn cấp đưa tay ôm nàng vào lòng, “Có nhớ ta không?”

“Nhớ.” Đường Hà ngửa mặt hôn nhẹ cằm hần, “Râu dài quá, chọc vào mặt ta.”

Chu Nam Sinh sờ sờ cằm mình, “Vội vã tới tìm nàng, chưa kịp cạo sạch sẽ.”

Đường Hà cười, an tĩnh rúc vào trong ngực hần.

Có chuyện vẫn phải lên tiếng hỏi, “Tình hình trong nhà thế nào?”

“... Không tốt lắm.” Chu Nam Sinh kể lại tình hình Chu gia, chuyện mình nộp vốn riêng cũng khai báo hết, hần giải thích, “Lúc ấy tình hình khẩn cấp, ta phải lấy ra.”

Đường Hà cười cười, không nói.

Chu Nam Sinh ôm chặt nàng, “Đây là lần cuối cùng... Ta đã nói với ông nội, ra giềng chúng ta ở riêng, nếu ông không chịu, hai chúng ta về nhà cũ ở, chỉ sợ ủy khuất nàng ở nê phôi phòng.”

Đường Hà vừa kinh ngạc vừa vui vẻ, “Thật?!” Sợ gì nê phôi phòng, chỉ cần cuộc sống trong tay mình, sớm muộn nàng có thể dựng lên phòng ốc trong tưởng tượng.

“Thật, chờ công việc đỡ bận, ta đi nhà cũ sửa sang quét dọn, làm thêm mấy cái bàn nữa.”

Suy nghĩ hần đã thay đổi, nhất định gặp phải chuyện không thể tha thứ, Đường Hà trầm mặc ôm lấy hần.

“Rất lâu trước kia, ta đã đau lòng vì mình không được quý trọng, chẳng qua đau lòng lâu, đã thành thói quen.” Hần cười khổ thấp giọng nói, “Chỉ là ta không thể để nàng đi theo chịu khổ cùng ta.”

Hần vuốt ve tóc nàng, “Ngày mai theo ta trở về đi thôi. Sau này, ta chỉ đặt nàng và hài tử ở vị trí thứ nhất.”

“... Ừ.”

Cuộc sống bình thản trôi qua.

Vào đông nông nhàn, trong thôn, nhân công khỏe mạnh đẩy nhanh tốc độ, rốt cuộc làm xong con đường bằng phẳng đá phiến.

Ngày đường chính thức thông hành, Chu gia thôn cử hành nghi thức, Chu lão được mời làm thượng khách, nghe được rất nhiều lời tán dương Chu gia tích đức hành thiện, ngày khác tất có một trạng nguyên lang. Lần này Chu gia xuất huyết nhiều, lúc này tiền lãi của cửa hàng chỉ còn mười mấy lượng bạc, gần đây lão gia tử tích tụ trong lòng, chẳng qua khi ông chống quải trượng, được cháu trai giúp đỡ đi trên con đường bần phảng, nhìn tấm bia đá ven đường khắc chữ ‘Chu gia thiện cử’, trong lòng dâng lên một niềm tự hào.

Một tấm bia đá, cũng là độc nhất trong bốn thôn tám xóm, người dân phàm là nhắc tới nó, cũng muốn đi theo nói một câu Chu gia.

Sau khi Đường Hà trở về Chu gia thôn, vài lần đi qua con đường này. Đường này nói là thôn đi, thật ra có cả người thôn bên qua lại. Hơn nữa từ đường lớn đi vào trong, non nửa dặm đường là đường chung của mấy thôn lân cận, đường dễ đi, mấy thôn bên cạnh được hưởng lợi theo.

Đường Hà mấy lần thấy hậu sinh trẻ tuổi trong thôn đòi tiền người thôn bên qua lại trên đường, trên danh nghĩa là ‘tiền thông lộ’. Đường Hà nói với Chu Nam Sinh chuyện này, “Chuyện này không tốt lắm...” Triều đình xây dựng cao tốc thông lộ, sẽ bố trí trạm thu phí, nhưng đó là lấy danh vì quốc gia, người dân tự đặt trạm kiểm soát, dẫn tới lòng người tức giận, sớm muộn sẽ gặp chuyện không may.

Chu Nam Sinh trầm mặc một lúc, nói: “Chuyện này nàng đừng quản.”

Trong thôn nào cũng có mấy tên du thủ du thực, bọn họ trêu gà chọc chó, thỉnh thoảng làm một số chuyện gian tà, nhiều hơn nữa là vi phạm pháp lệnh. Chẳng qua trong thời đại tự cư, đối với thôn dân mà nói, những người đó mặc dù không tốt, cũng là hàng xóm bọn họ, chỉ cần không làm gì ảnh hưởng bọn họ, không tốt đến mấy họ cũng mặc kệ.

Người dân thuần phác, nhưng cũng ngu dốt. Bọn họ hoặc nhiều hoặc ít sẽ nghĩ: Đường chúng ta sửa, các người đi không mất tiền?

Mấy tên du thủ du thực nhận được tiền, có lẽ chỉ nộp một ít cho thôn, nhưng có còn hơn không.

Cho dù là trưởng thôn, cho dù là Chu lão gia tử quyền tiền, cũng không coi là ác.

Cho nên cả thôn, đối với chuyện này bỏ qua.

Chỉ có thể nói, Đường Hà không phải là dân bản địa nơi này, nàng không thể hiểu nổi mấy người tư tưởng mập mờ, không rõ trắng đen.

Lòng nàng đầy sầu lo.

Một tháng sau, sắp hết tháng giêng, một ngày kia lúc hoàng hôn, có một việc lan truyền cả thôn trang: Trâu gia thôn thôn bên có một thôn dân không đưa tiền thông lộ, bị thôn dân đánh, người nọ về gọi mấy người, kéo đến đả thương mấy người cản đường.

Thanh niên trong thôn nhất thời phẫn nộ, hậu sinh trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết, không chỗ phát tiết, lúc này lộn xộn chạy khắp nơi, mỗi người đều vác búa rìu, đao thương, tập hợp lại, đốt đuốc sáng một vùng trời.

Trong sân Chu gia, một nam tử trẻ tuổi thanh âm vang lên, thúc giục huynh đệ Chu Đông Sinh cùng đi.

Đường Hà nắm chặt ống tay áo Chu Nam Sinh, “Không nên đi.”

88. Chương 88

Đường Hà sống ở nông thôn hai năm có thừa, nhưng nàng đối với nông thôn, vẫn không hiểu được.

Trong thôn trang, mọi người sống tương trợ lẫn nhau, cha sinh con, con sinh cháu, cháu lại sinh con, trên người sẽ dán lên chữ thống nhất. Tỷ như Chu Nam Sinh, khi hắn làm việc trong xã hội, đầu tiên hắn là người Chu gia thôn, tiếp theo mới là người lão Chu gia.

Gốc rễ Đường Hà là một người hiện đại, nàng không hiểu nổi loại hình thái cuộc sống này. Trước kia nàng và mẹ nàng bày quầy bán rau dưa ở trấn trên, cách vách có đôi phu thê đỏ mắt nhìn nhà bọn họ làm ăn tốt, có ý khiêu khích, mắng chưa đã, còn muốn động thủ đánh bọn họ, lúc ấy dưới biển người, bên cạnh có

người cùng thôn với đôi phu thê kia hô hào, hai mẹ con Lý thị tứ cố vô thân, cảm thấy làm ăn kém may mắn, cuối cùng mấy nam nhân trong thôn nghe tiếng chạy tới giải vây. Lúc ấy nàng nói với Lý thị: “Mẹ, mấy vị đại thúc thôn ta thật không tệ, bình thường không quen chúng ta, vậy mà cũng ra mặt giúp đỡ.”

“Người cùng thôn, nhất định phải giúp nhau.” Lý thị đáp, “Con người, muốn ra ngoài, phải dựa vào đồng hương mới thêm can đảm.”

Hiện tại người trẻ tuổi trong thôn đập cửa ầm ầm, còn nói: “Tú tài ca nhà các người cũng đi theo để gây sự chú ý.” Đường Hà ngăn chu Nam Sinh ra cửa, “Chuyện này không liên quan đến chàng, chàng đừng đi.”

Chu Nam Sinh giải thích với nàng, “Người trong thôn bị bắt nạt, chúng ta phải ra mặt giúp đỡ, nếu không lần tới chúng ta có việc, sẽ không có ai chịu giúp.”

Đường Hà không thể hiểu, “Chính bọn họ cản đường cướp bóc, sớm muộn sẽ bị người ta đánh, còn muốn ra mặt giúp đỡ thế nào? Cầm theo búa rìu như ong vỡ tổ, kéo bè kéo lũ đánh nhau?” Đánh nhau gây ra chết người sẽ bị khép tội cố ý dả thương người, tại sao mạo hiểm đi giúp người không quan hệ gì với mình?

“Lời này của nàng đừng nói ra ngoài, bị người ta nghe được không tốt.” Chu Nam Sinh không hiểu sao nàng không hiểu được, “Chỉ cần hấn không giết người phóng hỏa, hấn bị người khác bắt nạt, ta phải giúp đỡ bắt nạt lại, nếu không thôn khác coi chúng ta là nắm bùn nhào, tha hồ nhào nặn.”

Đường Hà cảm thấy không thể nói lý, cướp bóc là tội nhỏ sao? Huống chi không nói đến tội trạng, hôm nay ta cướp của người, người đánh ta, ta tìm người trong thôn đánh người, người cũng tìm người trong thôn đánh lại, rõ ràng sẽ phát triển thành một quần thể ác tính, Chu Nam Sinh ngủ mơ sao? Tại sao hấn lại tham gia?

“Không cho phép chàng đi.” Đường Hà hiềm khi khóc lóc om sòm, “Chuyện này cha mẹ sẽ không đồng ý...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã nghe trong sân truyền đến thanh âm Chu lão thờ ơ, “Đông Sinh a, không cần làm ầm ĩ quá, nhớ về sớm nghỉ ngơi, nhé?”

“Vâng.” Chu Đông Sinh đáp, đứng ngoài cửa thúc giục Chu Nam Sinh, “Tam đệ, nhanh một chút.”

Đường Hà túm tay áo Chu Nam Sinh, không để cho hấn đi, Chu Nam Sinh dờ khóc dờ cười, “Có chút chuyện thôi mà... Tiểu Hà ngoan, ta đi xem một chút sẽ về, nàng ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, chờ ta trở lại.”

Đường Hà trơ mắt nhìn hấn đẩy cửa ra ngoài.

Trong sân truyền đến thanh âm huynh đệ bọn họ, Chu Bắc Sinh đơn giản nói một câu: “Đi thôi, đệ cũng đi xem một chút.”

Đường Hà ra khỏi phòng, chỉ thấy trong bóng đêm ảm đạm, bóng dáng ba huynh đệ rất nhanh biến mất. Nàng quay đầu nhìn nhà cửa Chu gia, không ai giống nàng, giữa đêm đứng sầu lo.

Đường Hà chần chờ một lúc, trở lại đường sảnh, gõ cửa phòng Dương thị, Dương thị đỡ dành hai đứa nhỏ ngủ, mình cũng đang chuẩn bị lên giường ngủ.

“Tiểu Hà, có việc gì thế?” Dương thị nhìn sắc mặt nàng sầu lo, không khỏi kỳ quái hỏi.

“Nam Sinh bọn họ nhìn như muốn đi đánh nhau, ta cảm thấy khó chịu, Đại tẩu, tẩu khuyên nhủ Đại ca đi...”

“Chuyện của nam nhân chúng ta quan tâm làm gì,” Dương thị bật cười, “Muội đang có thai, hay buồn ngủ, đi ngủ sớm mới phải.”

Đường Hà lắc đầu, “Ầm ĩ lớn như vậy, sao yên tâm ngủ sớm được.”

“Chắc không đánh nhau đâu, huống chi đánh một chút coi là gì đâu.” Dương thị xem thường, “Thôn ta và Trâu gia thôn sát nhau, đoạt nước tưới ruộng, đốn củi trên núi, gặp chuyện gì cũng có thể đánh một trận. Muội muốn quan tâm, sao quan tâm hết được.”

Đường Hà cảm thấy lạ lùng, đánh nhau sao thái độ lại bình thường vậy? “Vạn nhất chân tay bị thương thì sao?”

“Vậy cũng phải đánh, đời đời đều như vậy, không thể đến đời chúng ta lại thay đổi, nếu không sau này chúng ta, hài tử chúng ta sẽ bị người Trâu gia thôn bắt nạt.”

Ở quan niệm khác biệt trước mặt, Đường Hà không phản bác được.

Thôn dân triệu tập một nhóm người đi bao vây nơi khác hoặc đi tấn công người nào, kiếp trước nàng chỉ đọc được trên báo hoặc xem trên tivi, nhưng giờ lại xuất hiện trong cuộc sống của nàng, trượng phu của nàng trở thành một phần tử gây chuyện, nàng không thể ngăn cản nổi, điều này làm cho nàng có cảm giác vô lực.

Tiếng huyền não trong thôn kéo dài một lúc, đêm đông vừa đen vừa nặng nề, Đường Hà cố nén cơn buồn ngủ, ngồi trong phòng lạnh lẽo chờ Chu Nam Sinh trở về.

Một lúc sau, Đường Hà nghe được trong sân truyền đến tiếng cửa gỗ và tiếng bước chân, nàng chạy ra mở cửa, vừa lúc nghênh đón Chu Nam Sinh một thân khí lạnh.

“Sao còn chưa ngủ?” Chu Nam Sinh nhìn nửa khuôn mặt Đường Hà núp dưới áo bông, nổi bật lên đôi mắt to, bên trong chứa đầy lo lắng, trái tim tựa như bị bàn tay ai nhẹ gãi, vừa chua xót vừa mềm mại, “Đồ ngốc, không phải không có chuyện gì sao? Ba chúng ta đi theo nghe một lúc.”

Đường Hà không tin, “Chuyện này cứ như vậy mà xong? Sẽ không tìm Trâu gia thôn đánh nhau nữa? Như vậy là hết âm ỉ chính là gào thét mắng đối phương mà thôi?”

Chu Nam Sinh vuốt tóc nàng, đưa nàng về giường, “Không đánh, dù sao vẫn trong tháng giêng, âm ỉ sẽ khó coi, mọi người tính cho người bị đánh chút tiền thuốc men.” Hắn sợ nàng lo lắng, cố ý nói qua loa.

Hai người nằm trong chăn, Đường Hà rúc vào ngực hắn, nói: “Chàng phải nhớ mình đã có thê nhi, không cho phép tham gia mấy chuyện đó.”

“Được.” Hắn hôn nhẹ nàng, “Ngủ đi.”

Rạng sáng ngày hôm sau, phụ huynh Chu gia hỏi chuyện này trên bàn cơm.

“Ăn cơm xong chúng con phải đi.” Chu Đông Sinh khò khè húp cháo, đáp, “Tối qua đi tìm người Trâu gia thôn lý luận một phen.”

Chu Nam Sinh cũng gật đầu, “Ông nội, con lên cửa hàng mượn một chút.”

Giúp đỡ người trong thôn, hoặc là đánh nhau với thôn bên cạnh, đây là một phần cuộc sống nông thôn, loại chuyện này không làm người ta khoái trá, nhưng không đến nỗi bài xích. Dĩ nhiên không ai thích vô cớ tham gia sự kiện bạo lực, lão gia tử cũng không ngoại lệ, nhưng ông lo lắng mình không giúp người, sau này người không giúp mình, nếu mọi chuyện truyền ra, sau này nhà mình ở trong thôn cũng khó làm người, vì vậy ông nói với cháu trai: “Được, các con đi thì đi, ngàn vạn lần đừng động thủ.” Dừng một chút lại dặn dò: “Bác Sinh không cần đi.”

Chu Bắc Sinh cũng không muốn đi, nhưng bởi vì hắn thân phận đặc thù, rất nhiều người hò hét để hắn đi: “Tú tài ca, đi theo giảng giải đạo lý cho bọn họ nghe.” Nếu như hắn cố ý trốn tránh, bị người trong thôn biết được, đến lúc đó lão Chu gia sẽ bị nói xấu.

Từ thị không chấp nhận, “Con đi với cha con lên trấn trên là được.”

Đường Hà cúi đầu yên lặng ăn cơm. Một người không thể vọng tưởng thay đổi người khác. Bọn họ tức giận cũng tốt, cầu khẩn cũng tốt, ông nội, cha mẹ Chu Nam Sinh cố chấp thiên vị, ở tất cả mọi chuyện đều rất rõ ràng.

Tại sự kiện này, phụ huynh Chu gia cảm thấy Chu gia không xuất hiện là không hiền hậu, mặc dù chuyện làm người ta không thích, nhưng huynh đệ Chu Đông Sinh tham gia cùng đám người, cẩn thận một chút cũng không có chuyện gì. Nhưng Chu Bắc Sinh thì không được, an toàn và tiền đồ của hắn không thể mạo hiểm, cho dù bị mọi người nói xấu cũng không thể.

Khóe miệng Đường Hà kéo theo vẻ bi ai mà châm chọc.

Rất nhanh thôi, nàng nghĩ thầm, nhà cũ đã dọn dẹp xong, đồ đạc của bọn họ mang sang cũng kha khá. Lão gia tử và phu thê Chu lão mặc dù chưa nói câu nào ở riêng, nhưng đối với hành động bọn họ không nói một từ, hiển nhiên cũng chấp nhận chuyện ở riêng.

Chỉ cần chuyển ra, bọn họ sẽ tự do rất nhiều. Nàng muốn tổ chức cuộc sống tốt hơn. Không phải mỗi lần gặp chuyện bất hòa lại vỗ bàn, nếu không trượng phu và hài tử nàng sẽ lâm vào bất hòa, lúng túng với cha mẹ huynh đệ.

Sau khi ăn xong, Đường Hà vẫn cố gắng ngăn cản Chu Nam Sinh, quần thể rất dễ dàng thăng cấp thành sự kiện bạo lực, nàng lo âu...

“Ta chỉ đi cùng thôi, một lúc ta sẽ về cửa hàng làm việc.” Chu Nam Sinh bắt đầu dĩ đảm bảo.

Ngày hôm đó, nàng bất an vượt qua.

Thời đại này không có điện thoại truyền tin, ngày thường nàng và Chu Nam Sinh xa nhau, nàng không biết cụ thể những việc hần làm. Nhưng hôm nay tình huống đặc thù, hần không có tin tức, làm cho nàng đứng ngồi không yên.

Chuyện vĩnh viễn có thể tệ hơn.

Ban ngày tin xấu liên tục truyền đến.

Cả thôn trang đều bất an. Chu gia không ngoại lệ.

Chạng vạng, tin tức chính xác truyền khắp thôn trang: Sáng nay Chu gia thôn và Trâu gia thôn thương lượng không thuận lợi, người hai thôn giằng co một buổi sáng, cuối cùng ngôn ngữ quá khích, phát triển thành ẩu đả.

Người Trâu gia thôn chết hai, đa số là bị thương nhẹ.

Chu gia thôn bị thương mười mấy người.

Sinh mạng con người đáng giá, Trâu gia thôn đưa người chết lên huyện nha, người bị thương đứng ngang dọc ở sảnh nha. Huyện thái gia giận dữ, tại nơi quần thúc xảy ra án mạng, đúng là vết nhơ trong nhiệm kỳ, hần lệnh nha dịch đến Chu gia thôn, lùng bắt người tham dự ẩu đả.

Nha dịch tràn vào chu gia thôn, lục soát từng nhà, tìm được một đồng nông cụ, đao thương, chủy thủy, trói thanh niên trai tráng trong thôn lên huyện nha.

Sau khi chuyện phát sinh, một số người chạy sang huyện khác, một số người chạy vào rừng. Số còn lại không chạy kịp hoặc tự xưng là vô tội.

Cả thôn trang chỉ dư lại lão nhân, nữ nhân và hài tử.

Mà Chu gia, đợi đến khi đêm xuống, không thấy Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh về nhà.

Thời điểm thấp nển, Chu lão về nhà, Từ thị đột nhiên nhào tới trước mặt ông, vui sướng nói với ông, “May nhờ Bắc Sinh vào trong thành,” bà lẩm bẩm nói, “May quá, tránh né một... Cha nó, ông mau mau, mau quay vào thành, gọi Bắc Sinh trở về... Nó là tú tài, để nó nói với Huyện lão gia một chút, thả nhi tử ta ra...”

Chu lão sắc mặt trắng bệch, vội cắt lời bà, hỏi: “Buổi trưa Bắc Sinh nói với ta nó muốn về nhà, hiện tại không ở nhà sao?”

89. Chương 89

Dân bốn địa dừng mảnh, cộng thêm các thôn trang tụ cư, những việc đi săn bắn, đào mương, chặt cây trong rừng, có thể dẫn tới thôn dân thóa mạ nhau, kịch liệt nhất là động thủ đánh nhau. Bởi vậy năm này tháng nọ, hai thôn trang lân cận, luôn luôn có chút nói không rõ trở thành kẻ thù truyền kiếp. Vì vậy quan phủ đối với sự kiện dân quê tầm thường ẩu đả thương người, bình thường quan không truy xét thái độ, để cho tộc lão trong thôn làm người nắm quyền, để tránh xuất hiện sự việc nghiêm trọng như đánh chết người, các tộc

lão sẽ ra mặt chủ trì hòa đàm, để dân hai thôn ngừng công kích nhau, tô son trát phấn ra một thời gian hòa bình ngắn ngủi.

Chu gia thôn và Trâu gia thôn thường xuyên tranh đấu. Người hai thôn đã quen mắt với việc kéo bè kéo lũ đánh nhau, thôn dân cầm cuốc trong tay, phần lớn là giả bộ uy hiếp, không dám hạ thủ trên thân người, dù sao người hai thôn lân cận, ra vào cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, hôm nay ta đã thương người, ngày mai người ngăn ở chỗ tối đã thương ta, oan oan tương báo không bao giờ kết thúc. Vì vậy ngày thường bọn họ đánh nhau, cho dù có người bị thương, cũng chỉ thương nhẹ. Sau khi đánh một trận xong, bình thường trở lại, bồi thường cho người ta chút tiền thuốc men, coi như chuyện bỏ qua không truy cứu—đời đời đều như vậy, lúc này cũng không ngoại lệ. Người hai thôn nghĩ như vậy.

Sau khi Chu Bắc Sinh rời nhà, đem văn chương mới làm cho cha vợ nhìn, bị hỏi sao lúc này lại vào thành, hắn kể lại chuyện Chu Trâu hai thôn tranh đấu, ai ngờ Lã giáo dụ nói: “Nếu chuyện không quá hung hiểm, con có thể đi khuyên một chút, dù sao người đọc sách thánh hiền, biết nhiều đạo lý, phải khuyên can người dân dĩ hòa vi quý, hiện tại người dân cầm vũ khí, con nên vì huyện thái gia trì hạ bình an mà xuất lực, sau này được ngài ấy tán dương một câu, đối với con là chuyện tốt.”

Lã giáo dụ thường ngày là thượng khách của huyện thái gia, nếu con rể ngăn cản được một cuộc huyên náo, sau này ông ở trước mặt huyện thái gia nhắc đến, rất có lợi đối với Chu Bắc Sinh.

Vì vậy Chu Bắc Sinh nói “Phải”.

Dĩ nhiên Lã giáo dụ nói xong ‘đại nghĩa凛 nhiên’, không muốn con rể dấn thân vào chỗ nguy hiểm, nên để hắn ăn cơm trưa xong mới về, đám người hai thôn giằng co có vẻ mỗi một, lúc này hắn khuyên can ít câu có thể lập công to, nếu về trễ đám người tản đi là tốt nhất, như vậy Chu Bắc Sinh chỉ cần đi tìm thôn trưởng, khẩn thiết nói lên tầm quan trọng của việc hai bên hòa thuận, làm như thế vừa tốt, lại không cần mạo hiểm.

Chu Bắc Sinh nghe xong lời nhạc phụ trợn mắt há mồm. Một là hình tượng nhạc phụ – một danh sĩ cao thượng đột nhiên dính vào tục trần, làm hắn khó chịu, hai là những lời này không phù hợp với thực tế dân quê, trong lòng nhất thời bất kính xem thường, hắn sống ở quê, đương nhiên hiểu, chỉ bằng một lời nhiệt tình và mấy câu đạo lý không thể làm cho người dân lỗ mãng dễ dàng tin phục.

Chu Trâu hai thôn mấy đời gần đây không phải không có nhân tài đức cao vọng trọng, vì sao bọn họ không xóa bỏ được cừu hận hai thôn? Tất cả bởi vì lòng người táo bạo, cuộc sống khó khăn, người dân phàm là bị người ta đoạt đi một miếng cơm, cần phải rống hai tiếng, đánh vài lần mới chịu yên tĩnh. Chu Bắc Sinh là tú tài, thỉnh thoảng được khen đến phiêu diêu, nhưng lúc này cũng không nghĩ mình hết sức quan trọng trước mặt người dân.

Chu Bắc Sinh đứng nghiêm, bắt kể chuyện này, chẳng qua hắn không muốn ngỗ nghịch cha vợ, chỉ cười nói “Sẽ gắng sức”.

Chu Bắc Sinh muốn kéo dài thời gian, cầm rất nhiều văn chương thỉnh giáo cha vợ. Chẳng qua buổi trưa ăn cơm xong, mẹ vợ tìm hắn nói chuyện, bảo hắn mau trở về nhà. Chuyện là thế này, Đại cữu ca Bắc Sinh công danh mặc dù kém hắn một bậc, nhưng là người nhiệt tình yêu thương sinh mạng, lúc trước đã thành công tạo ra một đôi nam nữ, không ngờ hôm nay lại tạo người thành công lần nữa. Mẹ vợ Tề thị vui rạo rực, bảo hắn đón Lã thị trở lại, “Ta muốn đưa Duyệt Đồng đến miếu vái lạy—Tổng Tử nương nương linh thiêng lắm, Đại tẩu Duyệt Đồng lạy ba lần, ba lần đều trúng—các con đã thành thân non nửa năm, vẫn không thấy động tĩnh gì, phải đi cầu đi thôi. Hôm mừng sáu tháng giêng Duyệt Đồng trở về một lần, sau lần đó ta chưa gặp con bé, trong lòng thấy khó chịu.”

Chu Bắc Sinh sợ Tổng Tử nương nương linh nghiệm, vạn nhất đưa tới liên tiếp cho hắn hai tiểu nha đầu thì sao? Chẳng qua Tề thị gặp hắn, càng nhìn càng ghét bỏ, hắn có chủ tâm lấy lòng thành thói quen, lúc này không dám làm trái lời bà, đành phải lên đường trở về Chu gia thôn.

Một chuyện này, có việc xảy ra.

Một ngày kia, ý kiến người dân Chu gia thôn và Trâu gia thôn không nhất trí—lúc trước có xung đột, hai bên liên tục cãi vã, đánh nhau, sau khi tộc lão ra mặt hiệp thương, chuyện mới được giải quyết. Nhưng đến

giờ này, mặt trời từ từ lên cao, vẫn chưa có kết quả, rất nhiều người không nhận được: Trong nhà rất nhiều việc phải làm.

Huynh đệ Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh cả quá trình không tham dự, bọn họ đứng phía sau đám người, nói chuyện ở riêng—cho dù năm xưa Chu Đông Sinh là thành viên tích cực trong những trường hợp này, nhưng giờ là cha hai đứa nhỏ, gánh nặng cuộc sống đặt trên vai, chuyện khàn giọng tranh đấu, hẳn đã mất hết hứng thú, vì vậy chỉ theo sát đệ đệ than thở: “Đại tẩu đệ một lòng muốn chia nhà, nếu chia nhà, chúng ta vẫn làm việc trong cửa hàng, nhận tiền công từ cha mẹ, nhưng để mua củ gạo, mắm muối—so với hiện nay chưa chắc đã tốt hơn.”

Chu Nam Sinh không hơn hẳn, “Nhà mình buôn bán, không có đạo lý đi nơi khác kiếm sống, nhưng sau khi ở riêng, lãi thu được từ cửa hàng sẽ chia theo đầu người, tiền trong tay chúng ta, ông nội không thể tùy ý chi phối.”

Chu Đông Sinh bưng tỉnh, “Tam đệ, đệ nói một lời với Đại ca, một năm chúng ta... Có thể được chia bao nhiêu?”

“Một năm... Cho dù cha mẹ ra vẻ, huynh đệ chúng ta phải được chia đều, khoảng hai ba mươi lượng.” Nếu như lão nhân nghiêng về phía tiểu đệ, vậy bọn họ sẽ phải ít đi chút.

Chu Đông Sinh cảm thấy thỏa mãn, “Mỗi tháng có tiền công, cuối năm được chia hoa hồng, một năm này, không chừng trở thành giàu có rồi, Đại tẩu đệ chắc mừng đến chết.” Hắn vui rạo rức trách móc, “Nữ nhân kia chắc bị tiền đâm mù mắt.”

Chu Nam Sinh cười. Trong lòng hắn gỡ xuống gánh nặng nâng đỡ đệ đệ, tự đáy lòng cảm thấy ở riêng mới có lợi: Ít nhất, thỉnh thoảng hắn có thể mua cho Đường Hà trăm cái, váy áo.

Biến cố phát sinh lúc này, thế hệ tuổi trẻ Chu gia thôn có biết bao táo bạo—theo như Đường Hà nói, thì những người đó trời sinh phản nhân cách, hậu sinh cãi vã từ sáng sớm và phơi mặt ngoài đường một ngày, rốt cục không nhận được, động thủ đánh người.

Chừng hơn một trăm người sáp gần lại nhau, huyết khí dâng trào, một người động thủ, những người khác giống như nghe được quân lệnh, không hẹn mà cùng giơ tay giơ chân.

Nổi giận làm lòng người sinh lệ khí. Lệ khí làm người ta không làm chủ được bản thân, không hề để tâm đến giáo huấn tổ tông ngày xưa. Cảm giác hung bạo chảy trong máu, các hậu sinh đánh đến đỏ mắt, Trâu gia thôn hai người nằm trên mặt đất, đầu vỡ ra, máu chảy lênh láng trên mặt đất cũng không cản nổi mọi người.

Sau không biết người nào hô một câu: “Chết người rồi!”

Nhiệt huyết đang cuộn cuộn, đột nhiên im lặng mà run rẩy.

Đối với bọn Chu Đông Sinh, ẩu đả phát sinh làm bọn hắn không kịp chuẩn bị, kế tiếp không tránh khỏi tranh đấu: Coi như bọn họ không muốn đánh người, cũng phản kháng lại vì sợ người đánh.

Bọn họ vẫn ở bên ngoài, đối với hai người chết, bọn họ không đụng vào một sợi tóc, nhưng chuyện này không còn quan trọng nữa.

Chu Đông Sinh run rẩy nói với đệ đệ, “Đệ, chết người rồi.” Từ xưa giết người đền mạng. Hắn mờ mịt mà bí ai hỏi: “Hài tử ta làm sao bây giờ?”

Chu Nam Sinh trước giờ đọc sách thánh hiền, từ giờ phút này, hắn tự biết cuộc sống và tín ngưỡng của hắn cùng nhau sụp đổ.

Vượt ra ngoài sinh mạng, đương nhiên không dễ dàng. Người Trâu gia thôn vây quanh người Chu gia thôn, không để cho chạy, người nào liều mạng chạy sẽ bị chém. Dù sao người của bọn họ chết, nên để người khác chôn cùng.

Chu gia thôn có nhiều người bị đánh đến đau nhức, thoát khỏi vòng vây chạy trốn.

Chu Nam Sinh kéo Đại ca lại, tính toán nói, “Ca, trốn được nhất thời không trốn được cả đời... Chúng ta có nhà, không thể trốn.” Nếu không bọn họ sẽ phải trốn cả đời, chỉ có gánh trách nhiệm, mới có thể về nhà.

Nhà của hắn, thê nhi hắn đang chờ. Hắn chưa lúc nào hối hận như lúc này, không nghe lời Đường Hà.

Trâu gia thôn chết hai người, vừa vặn là hai huynh đệ ruột, cũng là hai nam nhân duy nhất trong nhà. Sau khi cha mẹ bọn họ nghe tin dữ, cảm thấy cuộc đời này vô vọng, già rồi, không ai chăm sóc trước lúc lâm chung, vì vậy không chịu nghe tộc lão và Chu gia thôn khuyên, liều mạng kích động giống những thôn dân bị thương, mọi người đưa người bị thương, người chết lên huyện nha kêu oan.

Huyện thái gia từ phương Bắc đến nơi này nhậm chức, luôn luôn cảm thấy nơi đây hoang dã, người dân phía Nam không phục giáo hóa, lần này bắt luận người chết hay hung thủ, làm ông hận đến cực điểm, nhưng mà những lời ‘giao gió gặt bão’ nói ra, sẽ nhận được sự phẫn nộ của dân chúng.

Huyện thái gia lệnh cho nha dịch áp giải toàn bộ nghi phạm. Bị Trâu gia thôn vây khốn áp giải đến ngục, Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh không nói một lời, khoanh tay chịu trói.

Trên đường đi gặp chu Bắc Sinh, Đông Sinh, Nam sinh tâm thần run lên, không hẹn mà cùng quay mặt đi chỗ khác, không muốn bị đệ đệ nhân ra, tránh cho hắn bị liên lụy. Nhưng những người khác như nhìn thấy vị cứu tinh, chỉ vào Chu Bắc Sinh la lên: “Bắc Sinh, cứu mạng!” Lại rói rít cầu khẩn nha dịch: “Quan lão gia, đó là tú tài ca thôn ta, trên người hắn có công danh, ngài nhìn mặt mũi hắn, thả chúng ta về đi thôi.”

Người Trâu gia thôn sao chịu, bọn họ biết Chu gia có tiền, quyền một số lượng lớn tiền sửa đường, hơn nữa Chu lão gia tử nói, quyền hai lần nữa đều có thể. Hôm nay chết người, sẽ phải chờ bạc bồi thường, không đến nhà có tiền thì đến nhà ai? Vì vậy, người Trâu gia thôn vây quanh huynh đệ Chu Đông Sinh—bọn họ dĩ nhiên biết mặt hai huynh đệ này, bao nhiêu lần người chu gia thôn chỉ vào hai người bọn họ nói: “Gia đình đại thiên quyền ngân ở chỗ này, bọn họ sẽ bồi thường tiền thuốc cho đám các người.”

Chu Bắc Sinh không kịp phản ứng, ánh mắt quét qua người trong thôn, mờ hồ nhìn ra hai ca ca bị trói hai cánh tay giống người khác, trên mặt ngạc nhiên, đã bị mấy đại hán Trâu gia thôn vây quanh, chỉ vào hắn, nói tội trạng chắc như đinh đóng cột: “Quan lão gia, tú tài ca mới vừa rồi cũng đánh người! Chính hắn đánh chết người!”

Người Trâu gia thôn nhận được chỉ thị, cũng rói rít xác nhận.

Chết người sao?! Chu Bắc Sinh giải thích, “Ta từ trấn trên trở lại, đi ngược đường với các người, ta không tham dự ẩu đả.”

Trong lòng Chu Đông Sinh, Chu Nam Sinh lo sợ. Chu Bắc Sinh là kiêu ngạo và tương lai của cả nhà, là tiểu đệ đệ bọn họ. Chuyện này hung hiểm, nếu như nam nhân cuối cùng của Chu gia bị cuốn vào, cha mẹ sẽ bị đả kích đến mức nào? Bọn họ phải bảo vệ đệ đệ.

Bọn họ nhất tề quỳ trên mặt đất, dập đầu trên mặt đất, giải thích đệ đệ không liên quan đến chuyện này, Chu Nam Sinh thanh minh, quần áo Chu Bắc Sinh và giấy dính đầy bụi đất, phương hướng đi tới ngược với hướng bọn họ, nói hắn không cầm vũ khí, tay không dính máu, hắn trong sạch.

Nha dịch chần chờ, Chu Bắc Sinh ngược hướng bọn họ, nói là từ trấn trên trở lại, cứ cho là thật, mà Chu Bắc Sinh có công danh trong người, bọn họ một kẻ tiểu nhân, không nguyện ý nhục mạ một thiếu niên có tiền đồ, chẳng qua người Trâu gia thôn muốn miệng một lời ản định Chu Bắc sinh động thủ, nếu bọn họ dễ dàng thả hắn đi, sẽ không biết phải khai báo với huyện thái gia thế nào. Nhất thời không biết phải làm sao.

Chu Bắc Sinh nhìn hai ca ca dập đầu đến chảy máu, sợ hãi và đau lòng xông lên nào, hắn xông lên kéo hai người bọn họ, “Ca, đừng dập đầu nữa...”

Hai huynh đệ Đông Sinh giục hắn mau đi, tiếp sau đó lại tiếp tục dập đầu với ba nha dịch đang vây quanh bọn họ.

Người Chu gia thôn biết mình gây họa, nhưng một số người trong lòng ác độc, cho nên im lặng, chỉ có rất ít người vì Chu Bắc Sinh mở miệng.

Chu Bắc Sinh mờ mịt nhìn chung quanh, biết chuyện này không tránh thoát.

“Đại ca, đệ đi cùng hai huynh,” Chu Bắc Sinh bình tĩnh nói, “Thanh giả tự thanh, ta vô tội. Hai vị ca ca ta không phải người quát tháo so dưng khí, không có khả năng đả thương người khác. Huyện thái gia anh minh, ta tin tưởng ngài ấy sẽ điều tra rõ chân tướng.”

Cũng bớt việc, bọn nha dịch liếc nhìn nhau, gật đầu nói: “Người cùng đi, mọi người nói người có công danh, chúng ta không trối người, tránh cho nhục một thư sinh văn nhã.”

Sau sợ hãi là buồn bã, nước mắt Chu Đông Sinh chảy xuống gò má, “Ông nội và cha mẹ phải làm sao bây giờ...”

Chu Nam Sinh cũng lẩm bẩm nói: “Không nên đi, không nên đi...”

Chu Bắc Sinh cố nén nước mắt, nha dịch không chịu tháo dây trên tay hai ca ca, hẳn chỉ có thể móc khăn ra, lau lau nước mắt cho bọn họ, “Ca, sẽ không có chuyện gì.”

Lời này đúng là lừa mình dối người. Hẳn đọc đủ thứ thi thư, sao lại không rõ, người đọc sách bị bỏ tù có thể chiếm được mỹ danh, vì quá tháo, tổn thương nhân mạng, người đọc sách bị bỏ tù sẽ gặp phải gièm pha và kiếp nạn.

Chẳng qua đều là mệnh. Hết lần này tới lần khác nhà thơ tử có hỉ, hết lần này tới lần khác hẳn nghe lời mẹ vợ. Hết lần này tới lần khác hẳn trở về đúng lúc này.

Kế tiếp chính là thương lượng khó khăn.

Người Chu gia ngay từ lúc nghe được, đã bị đả kích khổng lồ. Lão gia tử sau khi nghe xong bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại, một chân hoàn toàn mất tri giác, nhưng khi nhìn thấy người nhà hoảng sợ, cố cắn răng chống quả trứng đi tìm thôn trưởng và tộc trưởng thương nghị.

Chu lão và Từ thị sau một đêm bạc đầu. Dương thị ôm tiểu nữ nhi khóc rống, Khoai Tây oa dựa vào người nàng đã hiểu được nhân sự, nhìn muội muội mắt đen vô tội, cố nén nước mắt an ủi mẫu thân. Lã thị vốn gầy yếu, sau một đêm, càng giống đóa hoa đầu xuân lác lư đơn độc trong gió lạnh.

Mà Đường Hà, trong nội tâm mờ mịt bị thương.

Kiếp trước, nàng cảm thấy một tội phạm, chia ra tha thứ hoặc không thể tha thứ. Tỷ như trốn thuế, là một người chống đối quốc gia—tội hay không tội, vẫn có ý kiến trái ngược nhau. Nhưng cố ý tổn thương hoặc giết người, tự cổ chí kim là tội không thể tha thứ. Một người, có quyền gì mà làm thương tổn hay đi sát hại người khác đây?

Cho nên nàng luôn xem thường những người thân thuộc luôn bao che cho hung thủ trong phim truyền hình hay tin tức: Một người trưởng thành sơ suất hoặc hung tàn sẽ phải trả giá cho những gì mình gây ra. Cho dù là thân nhân, cũng nên thuận theo pháp luật.

Chẳng qua khi trượng phu nàng trở thành người bị tình nghi đả thương người, trong lòng nàng không ngừng biện bạch: Chàng không phải người như vậy, chàng sẽ không làm chuyện như vậy, nhất định chàng vô tội.

Hoặc coi như chàng đả thương người... Nàng cực độ đè nén nội tâm, giáo dục không phù hợp với thế giới này mà kỳ vọng: Coi như chàng làm, cũng làm cho chàng tránh được trừng phạt đi...

Lý trí và tình cảm giằng co thân thể nàng. Hơn ba tháng mang thai, ăn uống đầy đủ, vốn nàng đã hơi chút đầy đà, mấy ngày nay nàng gầy đi nhanh chóng, nổi bật lên đôi mắt vừa đen vừa trầm.

Cả thôn trang lâm vào tuyệt vọng.

Thất bá nương Trương thị đến nhà bọn họ khóc rống, hai hài tử nhà bà cũng bị bỏ tù, những người còn lại trong gia đình đều phải đối mặt với tan vỡ, bà tới cầu khẩn Chu lão gia tử: “Nhà bá là độc nhất trong mấy thôn, bá ra ngoài nói vài lời, nhất định bọn họ sẽ cho bá mặt mũi.”

Lão nhân nghe vậy, lộ ra vô hạn bi ai.

90. Chương 90

Đây là kiếp nạn cả thôn trang. Thanh niên tráng đinh mười phần bỏ tù chín, nếu như không cứu trở về, chỉ còn lại lão nhân, nữ nhân và hài tử, thôn trang sẽ nhanh chóng suy bại. Sau đó Chu gia thôn sẽ bị nghèo

khó dày vò, cuối cùng chỉ còn lại trong sử sách.

Lão nhân đức cao vọng trọng trong thôn dốc toàn lực, run rẩy dắt díu nhau sang Trâu gia thôn, nói chuyện với người có trọng lượng, cầu khẩn bọn họ nhìn lại hai thôn là láng giềng, bỏ qua chuyện này đi, Chu gia thôn nguyện ý bồi thường. Nếu không Chu gia thôn tụt dốc, chỉ còn lại thôn dân ôm cừu hận, oan oan tương báo không ngừng với Trâu gia thôn, cũng sẽ kéo bọn họ về phía đường cùng.

Mấy lão nhân tìm đến gia đình mất con, bọn họ nguyện ý bồi thường tiền, để cho bọn họ dư dả nuôi dưỡng cháu trai lớn lên, không để cho lão nhân tuổi già thê lương.

Cha vợ Chu Bắc Sinh cũng cố gắng bôn tẩu, sau khi Lã thị nghe được, lập tức trở về nhà mẹ để thỉnh cầu phụ thân viện trợ. Lã giáo dụ và Tề thị sau khi ngạc nhiên là khó chịu, biết Chu Bắc Sinh bị bắt là do bọn họ. Vì vậy Tề thị trầm mặc, ngầm đồng ý Lã giáo dụ cứu trợ huynh đệ Chu gia.

Lã giáo dụ đứng đầu huyện học vùng này, giao du rộng lớn, chính là huyện thái gia cũng phải nể mặt ông một hai phần.

Lã giáo dụ tới cửa báỉ phỏng, huyện thái gia đã biết quan hệ của ông và Chu Bắc Sinh, đương nhiên hiểu mục đích đến, nhưng vẫn gọi người dâng trà, nói chuyện trên trời dưới đất.

Lã giáo dụ cười khở, trực tiếp nói rõ mục đích: “Con rể ta là một thư sinh, tay không thể xách, vai không thể gánh, sao có thể tham dự ấu đả được chứ, ta có thể chứng minh, ấu đả phát sinh lúc nó ở nhà ta, ta và nó bình luận văn chương, sau đó cùng nhau dùng cơm trưa, chuyện này trên dưới La phủ có thể chứng minh.”

Về sự cố vừa qua, huyện thái gia đã hỏi han rõ ràng. Chu Trâu hai thôn, chính là nông dân bản địa, tính cách thô lỗ, cho dù có người tâm tử giả hoạt, quyết chí dụ dỗ huynh đệ Chu gia, nhưng lời nói chính xác không giống nhau, nghe sơ hở chổng chất. Huyện thái gia không cần dụng hình, lớn tiếng quát mấy câu, những người này đã vội dập đầu nói thật. Huyện thái gia xác minh lại, căn bản sáng tỏ, ngày hôm đó hai thôn giằng co, người lãnh đạo cũng tích cực tham dự. Chu Bắc Sinh lúc đó không có mặt tại hiện trường và hai huynh trưởng không động thủ đánh người, huyện thái gia đều hiểu.

Lã giáo dụ nghe xong mừng rỡ, “Đại nhân anh minh!” Ông vội vã đưa con rể mình ra ngoài trước, sau sẽ tìm cách đưa người khác ra, “Con rể Bắc Sinh vô tội, tại hạ đưa nó ra...”

Huyện thái gia giơ tay đóng nắp trà, nắp trà và chén trà phát ra tiếng kêu vang, ý tứ không rõ, nói: “Chu Bắc Sinh có lẽ vô tội, hai ca ca hẳn có lẽ tội nhẹ, chẳng qua không thể đi.”

Lã giáo dụ nghe huyện thái gia nói mấy câu, đã có kinh nghiệm, rất nhanh hiểu được, ông cho là Chu gia có ưu thế, lúc này lại liên lụy đến ông. Quyền tiền sửa đường, tú tài tiền đồ rộng mở, gia cảnh giàu có, ngược lại để cho ông bị liên lụy. Lòng người chính là như vậy, người đã chết, ác ý không giảm, tại sao ta bị tội, người khác bình an vô sự? Hoặc là, sự kiện chết người lần này, mai táng, chi phí điều trị không rẻ, người bỏ bạc ra, ai thích hợp hơn Chu gia đây?

Lã giáo dụ nghĩ thông suốt, trong lòng không khởi bi ai. Nhưng mà không phải không có chút hi vọng nào, vì vậy ông phần chấn, nói: “Hai thôn Chu Trâu tự cư sát nhau, thương ngày luôn hòa thuận hữu ái, lần này vì hậu sinh lỗ mãng không hiểu chuyện, ngộ thương đối phương, người hai thôn rất hối hận. Lão nhân Trâu gia thôn nói với ta, chuyện cũ đã qua, bọn họ nguyện ý quên hiềm khích lúc trước, chỉ cầu hai thôn vẫn là láng giềng tốt. Đại nhân yêu dân như con, hãy cứ thành toàn cho nỗi khổ của con dân.”

Dài dòng là thế, ngắn gọn chính là, Chu gia thôn và Trâu gia thôn chính là thương lượng giá cả xong, bọn họ nguyện ý tự giải quyết, đại nhân có đồng ý hay không?

Huyện thái gia đảo mắt không nói, ông vốn còn một năm nhiệm kỳ nữa, nếu không có chuyện này phát sinh, sang năm ông sẽ được thăng chức đến một huyện giàu có, ai ngờ năm nay có án mạng, nếu như xử lý không tốt, bị người ta nắm trong lòng bàn tay, chuyện này bề trên biết, tiền đồ của ông càng thêm hiểm trở. Vì vậy trong lòng cực kỳ hận Chu Trâu hai thôn.

Nhưng có hận đi nữa, trong công việc, ông làm quan phụ mẫu một phương, vẫn muốn xử lý tốt chuyện này. Cái này không chỉ tốt với hai thôn Chu Trâu, mà còn tốt cho ông nữa.

Bốn huyện người dân vạm vỡ, trật tự nông thôn luôn luôn lệ thuộc vào nhân luân lễ phép. Từ trước tới nay, thỉnh thoảng có sự kiện thôn dân đánh chết người, dân gian nguyện ý tự mình giảng hòa, quan phủ cử trọng nhước khinh, cũng vui vẻ một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

Vì vậy ông cũng chủ trương gắng sức thực hiện đàm phán hòa bình giữa hai thôn. Đàm phán thành công, khổ chủ không truy cứu, quan phủ làm một cái kết luận qua loa: Thương vong ngoài ý muốn, từ đó hai thôn hòa bình ngấn gối. Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Như vậy con đường làm quan của ông sẽ không bị ảnh hưởng.

“Có một chuyện vẫn phải nói,” Huyện thái gia mạn điều tư lý, “Phép tắc không giống nhân tình, suy nghĩ vì hòa bình Chu Trâu hai thôn, bốn quan theo nhân tình mà mở một con đường sống, nhưng cái khó là ngày khác người ta xuyên tạc nỗi khổ của bốn quan, kiện ta bỏ mặc không truy xét...”

Lã giáo dụ nói: “Đại nhân thanh chính liêm minh, yêu dân như con, lần này khổ tâm vì Chu Trâu hai thôn, con dân càng khắc sâu trong lòng, kẻ bất nghĩa cũng không tới nhục nhã thanh danh đại nhân...”

Lã giáo dụ nói rất nhiều lời tán dương, lại truyền đạt lời bảo đảm của lão nhân hai thôn, Huyện thái gia thần sắc trước sau vẫn vậy, Lã giáo dụ cẩn rằng, trực tiếp hỏi: “Đại nhân bảo phải làm sao?”

“Thôn dân hai thôn Chu Trâu thuộc địa phận Quế huyện, chuyện này nếu dừng ở tranh chấp đồng ruộng, đương nhiên sẽ không bị lan truyền. Chẳng qua Chu Bắc sinh đã là tú tài, ngày khác có thể đậu cao trung, lan truyền theo tên hán còn có chuyện xưa...”

Lời này ngầm bảo: Trong thời gian ngắn Chu Bắc Sinh đừng có tiếp tục khoa cử, nếu không chuyện xưa không biến mất, theo hán thi đậu chính là con đường làm quan của huyện lão gia. Về phần ngắn hạn, có lẽ là mười năm, có lẽ lâu hơn.

Lã giáo dụ trong lòng thất vọng vô hạn. Ông tự xưng là Bá Nhạc (Bá Nhạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể), đặt toàn bộ kỳ vọng vào Chu Bắc Sinh, vì vậy không để ý thế tử phản đối, gả nữ nhi vào nhà nông, chính là vì ngày Chu Bắc sinh đậu cao trung, Lã gia đi theo hưởng vinh hoa.

91. Chương 91

Bốn huyện là một huyện nông nghiệp, mấy chục thôn xóm lớn nhỏ, bờ ruộng nông thôn dọc ngang tương liên, từ xưa đến nay, các thôn thỉnh thoảng tranh đấu hoặc đám hỏi, hoặc bởi vì chính sách cải cách đất đai của triều đình, địa giới giữa các thôn mơ hồ, quan hệ thân thích cũng là rắc rối phức tạp. Lần này Chu Trâu hai thôn ẩu đả, Tổng phụ cận mơ hồ, Tề Dương rối rít tham dự hòa giải.

Trâu gia thôn chết hai nam nhân, lão phu thê – cha mẹ hai người đó ngày ngày không an bình, đem quần áo hai người mặc lúc còn sống bày tại trong rừng trúc, phơi mưa phơi gió để quay về mặt đất. Hai con dâu trẻ tuổi mặt mày ảm đạm. Nhưng đây có lẽ tạm thời, chờ thời gian trôi qua, các nàng sẽ sớm quên trường phu các nàng, rời xa cái nhà này. Nhưng mấy hài tử nữ nhi còn bé bị cha mẹ vứt bỏ, khó được một miếng cơm no, khó được một bộ quần áo đẹp. Lão phu thê hai người vừa bắt đầu rơi lệ, sau đã hoàn toàn chết lặng, nước mắt khô cạn.

Cuộc sống chính là như thế, khổ nạn tùy tướng, chỉ có cắn răng nhẫn nại.

Trâu gia thôn tham dự ẩu đả, thanh niên cũng bị nhốt trong ngục. Người Trâu gia thôn ban đầu còn nhẫn nại, thời gian càng lâu càng bất an, người tới hòa giải càng nhiều, Chu gia thôn cũng có thành ý, cho nên đại đa số người ta dao động, khuyên nhủ hai lão phu thê hết nước hết cái: “Đại nhi Tiểu nhi nhà ông bà đi cả rồi, sau này ông bà và mấy đứa nhỏ đều há mồm ăn cơm phải không? Ông bà cầm bạc của Chu gia thôn đi, mấy chục lượng bạc đấy!”

Hai lão phu thê mới đầu không đồng ý, nhi tử chết không minh bạch, làm cha mẹ sao có thể vì bạc mà bỏ qua hung thủ đây? Cho dù được mười mấy lượng bạc, chính là Đại nhi, Tiểu nhi còn sống, chưa chắc đã kiếm được.

Người trong thôn khuyen đến miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng hừ lạnh nói: “Nhi tử nhà các ngươi không phải chết không minh bạch sao? Rõ ràng là la hét khoe dũng khí, bị người phản kháng không cần thận chết! Hai thôn đánh nhau, ai nói được là người nào đánh người nào? Là người nào đánh người nào chết?”

Lão phu thê hai người giận đến phát run. Nhưng đây là lời nói thật, người Trâu gia thôn cũng ẩu đả, Huyện thái gia đã lên tiếng, kéo bè kéo lũ đánh nhau đều không bỏ qua, người Trâu gia thôn bị đánh, đã bắt chẹt Chu gia thôn một khoản, giờ chỉ mong đợi nam nhân nhà mình trở về nhà an toàn cho xong việc.

Hai lão phu thê bị người trong thôn ra sức khuyen, cuối cùng hai con dâu cũng đi theo bọn họ tỏ thái độ: “Cha mẹ, ta nhận bạc rồi sống cho tốt, coi như xong đi.”

Nếu không vì thù với cả thôn, chính là thù với Chu gia thôn, chuyện cũ đã qua, người sống cũng phải vì cuộc sống sau này mà tính toán, nếu không đến một ngày, hai tử trong nhà bị trả thù, bọn họ đi đâu khóc được?

Lão phu thê chết lặng, gật đầu đồng ý.

Huyện thái gia đã sớm đoán được kết quả này. Dân nông thôn ẩu đả dẫn đến chết người không hiếm, quan phủ không sớm thì muộn sẽ nhúng tay vào, nhưng cuối cùng vẫn là tộc lão hai thôn ra mặt che dấu. Chuyện này tuân thủ cách hành sự của người dân, cũng bởi vì dân quê không thể thanh nhã được. Người dân thô lỗ bình thường không có việc gì thì ngồi dưới đại thụ hóng mát, mỗi người một câu là có thể tung hoành quốc gia đại sự, kỳ thực là e sợ quan uy từ trong xương tủy, để bọn họ đi theo quan viên tranh thủ, đảm bảo cả ngày không nói được lời nào.

Chuyện hai thôn Chu Trâu, ngay từ lúc nha dịch được phái đi, trong lòng ông đã định ra kế hoạch, sau lần đó ông vẫn theo lẽ thường phái người truy bắt thôn dân chạy trốn về quy án, thẳng đường hỏi han thăm vấn, cao hơn nữa là bắt động thanh sắc, chờ hai thôn tự thương lượng, đưa ra phương án, sau đó tìm ông cầu xin tha thứ.

Tuy đã có tiền lệ, nhưng tiền lệ tựa như thế gian này, có những quy tắc ngầm giống nhau, mọi người không theo được mệnh lệnh, nhưng luôn cố động thì hành theo, nếu làm trái với quy tắc, có một ngày bại lộ, mọi người ra sức chứng minh mình trong sạch vô tội, sẽ ra sức hạ thấp, khiến trách đối phương.

Huyện thái gia không muốn mạo hiểm như vậy.

Lã giáo dụ đi thăm ngục, nói ý tứ của huyện thái gia cho con rể nghe, ông nhìn thấy thanh niên tinh thần suy sụp, không khỏi khuyen nhủ: “Từ trước đến nay, ba mươi lão minh kinh, năm mươi thiếu tráng sĩ, thường ngày ta thấy con hăng hái, chưa nói lời thật ra khỏi miệng, con chưa đến hai mươi, tài văn chương có thừa, nhưng chưa trải đời đủ, mười mấy năm mài giũa, chỉ đợi có một ngày bộc phát nổi tiếng. Giờ con gặp biến cố ở thôn, không may mắn chính là may mắn, như thế con mới có thể dốc lòng một thời gian, phẩm nhất phẩm nhân sinh tình huống, sau này mới có ích.”

Chu Trâu hai thôn phát sinh biến cố, Chu Bắc Sinh có bị bỏ tù hay không, thế nào cũng ảnh hưởng đến việc trì hoãn thi cử của hắn. Nếu không huyện thái gia khổ tâm để cho hai thôn hòa giải, hai năm sau Chu Bắc Sinh thi đậu, xuất thân của hắn sẽ dính theo chuyện xưa của thôn, không nói thiên hạ biết, ít nhất dân chúng mấy huyện lân cận sẽ biết. Đến lúc đó, người cho là tránh được trừng phạt, có bị thẩm tra lại không? Năm đó quan phụ mẫu có vì tình riêng mà làm việc trái với luật pháp không?

Hắn sinh làm người Chu gia thôn, sẽ vì thôn trang mà thỏa hiệp. Nếu không cha mẹ, huynh đệ tỷ muội hắn, những người khác không thể rời thôn trang này đi, cuộc sống của bọn họ phải làm sao bây giờ?

Chu Bắc Sinh trong việc làm ăn không thể so với hai ca ca, nhưng hắn đọc sách nhiều, nhìn đồ sâu xa hơn. Trong ngục, nha dịch vì thân phận tú tài của hắn, an bài cho hắn một mình một lao, hai ca ca muốn để hắn tốt hơn, liên tục đáp ứng, chính là bản thân hắn cự tuyệt: Nếu như hắn dựa vào thân phận đặc thù, Chu gia vì thân phận đặc thù này, cũng muốn trả giá cao hơn nữa. Sau đại ca Chu Đông Sinh vì thôn dân không chịu cho hắn biện bạch, hắn đổ mắt muốn tìm người đánh nhau, cũng là Chu Bắc Sinh ngăn lại: Lòng người chỉ nhớ sai lầm người khác, không nhớ sai lầm của mình, ca ca làm thù hận càng sâu, sau này sống trong thôn, cuộc sống làm sao tốt đẹp đây?

Mười mấy ngày sống trong lao ngục, không thấy mặt trời, biến một thư sinh hăng hái phải tính toán chuyện được mất, tức giận, sợ hãi không biết bao nhiêu lần, giờ chỉ còn tấm thân sương chiều trầm trầm.

“Đệ, không có chuyện gì.” Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh thay nhau an ủi hần. Trong ngục hoàn cảnh tầm thường, Chu Trâu hai thôn bị giam gần nhau, người hai thôn chửi rửa lẫn nhau, mấy ngày nay đã im lặng dần, ngày đêm chờ đợi sự giúp đỡ của thôn, cứu bọn họ trở về.

Người Trâu gia thôn cả ngày châm chọc: “Chúng ta đi ra, các người giết người, đương nhiên phải đền mạng, còn muốn về nhà? Phi!”

Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh đỏ tròng mắt: “Đệ không liên quan, vốn không có việc gì... Sau này việc nhà phải dựa vào đệ,” Chu Nam Sinh trịnh trọng dặn dò Chu Bắc Sinh, “Ta và Đại ca không cách nào làm rõ ràng... Trong ngục không biết có chịu được không, còn cả bọn nhỏ muốn ăn muốn uống... Làm ca ca vô dụng, sau này phải dựa cả vào đệ tận hiếu.”

Người ta nói nam nhi không dễ rơi nước mắt, Chu Đông sinh và Chu Nam Sinh nghĩ bản thân mình ở tình cảnh tuyệt vọng, trong đêm tối thâm trầm, không khỏi nước mắt.

Chu Bắc Sinh ưỡn ngực, cười nói với bọn họ: “Chúng ta sẽ cùng nhau ra ngoài.”

Hần đã cẩn thận hỏi người trong thôn, ngày đó một đoàn hỗn chiến, căn bản không nói rõ được ai ra đòn tử thủ với người chết. Không tra ra hung thủ, không thể coi tất cả mọi người là hung thủ mà chém đầu.

Chẳng qua không chết cũng bị lột da. Chi phí nhất định rất lớn.

Cho nên lúc trước Lã giáo dụ nói với hần, trong lòng hần mịt mờ nghĩ tới: “Đến rồi, có thể chứ!”

Xuất thân và vận mệnh con người trước mặt luôn hèn mọn. Người dân ẩu đã không ít cách nhìn, thanh niên thư sinh xuất thân nông thôn, đang tiến tới tương lai tươi sáng, giữa đường gặp phải biến cố, trước hần và sau hần, Chu gia thôn đã có thanh niên thư sinh rơi vào tình cảnh như hần, bọn họ đã bị vận mệnh chọn trúng, sớm muộn không thể thoát.

Nghe xong Lã giáo dụ thuyết giáo, Chu Bắc Sinh cười lớn, hần muốn trả lời thế này: “Nhạc phụ nói có lý, tiểu tể khắc cốt ghi tâm, ngày sau nhất định tức giận phấn đấu.” Chẳng qua hần vừa há mồm, sau một lúc nôn ra một chữ: “... Phải.”

Lã giáo dụ thở dài một hơi, nói: “Con an tâm chờ mấy ngày, ta và tổ phụ con cố chạy vạy, huynh đệ các con sẽ sớm được ra.”

Chu Bắc Sinh dần dần trở lại nhà giam, hai huynh trưởng gấp gáp vây đến, Chu Đông Sinh mở miệng muốn hỏi thăm, Chu Nam Sinh nhìn tiểu đệ thần sắc thê lương, liền giữ huynh trưởng lại, trước tiên kéo hai người vào trong góc.

“Ca, không có chuyện gì.” Chu Bắc Sinh nhẫn nhịn, nhưng trước mặt huynh trưởng rốt cục không nhịn được, nước mắt chảy dài, “Chẳng qua đi hết đường bằng rồi, không có đường nữa...”

—

Người Chu gia trong lòng như lửa đốt, không giống như Lã giáo dụ, bọn họ muốn gặp huynh đệ Chu Đông Sinh, chỉ có thể chờ ngày huyện nha cho phép gặp, đứng xếp hàng cầm số chờ đến lượt.

Hôm nay, Chu gia trên có lão gia tử chống quải trượng, dưới có Dương thị ôm Ný Nhi trong ngực, mọi người nhất tề chờ trước huyện nha, chờ mười mấy ngày không gặp được ba huynh đệ.

Nhật nguyệt lên xuống mười mấy lần, mọi người vô cớ già đi, ba huynh đệ Chu Đông Sinh nhìn thấy ông nội, cha mẹ, nhất tề quỳ xuống dập đầu. Lão gia tử và Chu lão không tiếng động rơi lệ, Từ thị liều mạng khóc lớn, đôi mắt mịt mù, kéo nhi tử qua, từng bước từng bước sờ khuôn mặt bọn họ, lẩm bầm nói: “Đầy đủ hết... Đủ rồi, đủ rồi...”

Bên cạnh, những nhà khác cũng đang khóc rống.

Nha dịch một bên sớm đã quen với cảnh tượng này, không nhịn được, lớn tiếng quát: “Còn chưa lên đoạn đầu đài đâu, gào thét cái gì!”

Các loại khóc than đột nhiên im bật.

Từ thị che miệng ngừng khóc, lui sang một bên nhường cho cha chồng nói chuyện. Lão gia tử gắng sức nén bi thương, kể lại tiến triển cho ba cháu trai nghe. Huynh đệ Chu Đông Sinh đã biết đại khái từ miệng Chu Bắc Sinh hai ngày trước, lúc này nghe tổ phụ xác nhận, mừng rỡ và bi thống đồng loạt xông lên náo. Chu Bắc Sinh quỳ xuống lần nữa, dập đầu nói: “Con làm uổng phí công sức cả nhà... Ông nội và cha mẹ tha thứ cho con, không cần nghĩ chuyện này, nếu không thân thể... Con chính là đại bất hiếu.”

Chu Đông Sinh và Chu Nam Sinh cùng nhau dập đầu: “Ông nội, cha mẹ, mọi người ngàn vạn lần giữ gìn thân thể.”

Đại sự nói xong, ba lão nhân cố nén, để cho tiểu phu thê nói chuyện riêng với nhau.

Chu Nam Sinh cố nén, ôm Đường Hà đang bị kích thích vào trong lòng, nắm hai bàn tay nàng, không cách nào không chế mà run lên, “Nàng gầy đi,” ánh mắt hần chua xót, “Đang có thai phải ăn nhiều, nếu không không tốt cho hài tử.”

Nước mắt Đường Hà muốn chảy ra, nàng nhìn mặt hần hốc hác, râu ria xồm xoàm, ánh mắt vốn sáng mà nay vẫn đục, từ trên xuống dưới là bộ dạng khổ sở, lòng nàng đau như cắt.

“Ta nhớ chàng.” Thiên ngôn vạn ngữ, trách cứ, nhớ nhung, sợ hãi và lo lắng, đều hóa thành ba chữ kia.

Chu Nam Sinh nhắm mắt, nuốt nước mắt trở về, sau đó hần mở mắt ra, cười với nàng, nói: “Ta cũng vậy, nghĩ đến lòng ta đau lắm.”

Hần nói với nàng, “Ban đầu ta cho là không cần đèn mạng, cũng không chạy thoát lao ngục, hết lần này đến lần khác tự dằn dò mình, gặp nàng sẽ để nàng đi, đi tìm người tốt, sống một cuộc sống tốt đẹp.”

Đường Hà nghe vậy, thờ ơ hỏi: “Chàng nói qua lời này sao? Ta không nhớ rõ.”

“Chưa nói.” Hần lắc đầu, “Ta gặp nàng, mới vừa giả thiết nàng muốn đi, đã đau đến không chịu được. Vì vậy trong lòng quyết định, dù nàng ghét bỏ ta ngồi nhà lao, ta cũng không để nàng đi.”

Lúc này Chu Nam Sinh không nói ra những lời này, hần đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, chỉ nhẹ nhàng cầu khẩn nàng: “Chờ ta.”

Đường Hà rưng rưng, không chút do dự gật đầu: “Được.”

Kiếp trước của nàng đúng là mơ. Nàng thông minh sắc bén, hăng hái. Nhưng lúc nàng tỉnh lại làm ‘Đường Hà’, nàng đã biết vận mệnh vĩ đại biết bao. Đường gia ngày xưa nghèo khổ, phu thê Lý thị và hài tử dùng tất cả trí khôn và cần lao đi tranh thủ cuộc sống giàu có. Đường Hà cảm thấy kinh nghiệm của nàng nhiều hơn, cũng không làm nàng sống tốt hơn mọi người. Đến khi nàng gả đến Chu gia, hai đời Chu gia nôn nóng kinh doanh, trong việc làm ăn cũng chỉ bình thường, nàng tự giác nghĩ, coi như để nàng thể hiện, cũng không thể mở ra cục diện tốt hơn.

Nàng cảm thấy cái nàng mạnh hơn bọn họ, chính là nội tâm. Nàng cho là mình gặp chuyện có thể không buồn không vui, nàng có năng lực sống sót từ nơi hiểm nghèo.

Nhưng thời nàng sống và nông thôn khác biệt hoàn toàn, hình thái và quan niệm nàng nhìn thấy khác nhau rất lớn. Chu Nam Sinh bị bỏ tù, nàng chịu đựng bị thống và bång hoàng, lật lại sách luật hình, muốn mời thầy kiện, vì huynh đệ Chu thị tranh luận một phen.

Hình phạt không dùng cho toàn dân, phải có căn cứ vô cùng xác thực mới có thể định tội một người. Người bị hại bỏ mình, người hại người đông đảo, quan phủ không tra được cụ thể ai hại, đương nhiên phải thả người.

Chu lão gia tử nghe quyết định của nàng, lắc đầu nói: “Đây là cách cuối cùng, chưa đi đến cái chết, không thể bước một bước này.”

Nếu không nàng chỉ đưa huynh đệ Chu Đông Sinh ra ngoài, những người còn lại của Chu gia thôn phải làm sao bây giờ? Người chết là Trâu gia thôn, họ đâu dễ bỏ qua? Lão Chu gia mấy đời sống ở đây, sau này vẫn còn muốn sống. Giả quyết được vấn đề trước mắt, sau này có nhiều khó khăn phải bận tâm.

Đường Hà chịu đựng quan niệm khác biệt, luôn không thoải mái, bôn ba theo Chu lão gia tử mấy ngày. Chu lão phải trông coi cửa hàng, nếu cửa hàng lúc này xuống dốc, Chu gia sẽ bị thảm. Về phần Từ thị, con dâu và bọn tiểu oa, chỉ cầu bọn họ không khóc, duy trì sinh hoạt hàng ngày là đã tạ ơn trời phật rồi.

Hai thôn Chu Trâu căn bản đã đạt được ý đồ, nhưng vẫn cần thương thảo, sau khi đám người Chu Nam Sinh bị bỏ tù gần một tháng, rốt cuộc được cho biết, chờ trong nhà nộp tiền chuộc người, mọi người sẽ được ra tù về nhà.

92. Chương 92

Một ngày kia, Chu lão lên tinh thần buồn bán. Mặt trời mùa đông ngả về phía Tây, sát hai bên đường, mùi cơm canh đã mơ hồ phiêu đảng tới đây, Tổng chương quỹ bắt đầu dọn hàng, Chu lão đứng sau quầy gầy bần tính, tính toán tiền lãi một ngày.

Cuối cùng ông thu dọn sổ sách, cất bạc vụn vào trong hà bao. Sau đó ông quơ quơ hà bao trong tay—thật sự không có bao nhiêu sức nặng, ông nhin không được thở dài một hơi.

Tổng chương quỹ trầm mặc đi đến trước mặt ông. Chu lão cha miễn cưỡng cười cười với ông, nói: “Lão ca về nhà trước đi, để ta dọn nốt hàng cho.” Chu gia và Tổng chương quỹ quen biết nhiều năm, hai bên tình nghĩa sâu nặng, Chu lão nhỏ hơn Tổng chương quỹ mấy tuổi, thường ngày thường thành khẩn gọi ông là huynh, Tổng chương quỹ mấy năm trước hết sức lo sợ từ chối, gần đây đã thành thói quen—Ông và Chu gia quan hệ thân mật, Chu gia gặp phải biến cố lớn, ông cũng hiểu được, những ngày qua âm thầm làm nhiều hơn vài phần.

Chu lão không đợi Tổng chương quỹ mở miệng, mình đột nhiên nhớ ra chuyện gì, vội vàng thò tay vào hà bao, móc ra một ít bạc vụn đưa cho Tổng chương quỹ, “Lão ca, đây là tiền công tháng giêng,” ông xấu hổ, “Đáng lẽ ra tháng giêng phải trả nhiều hơn hai phần tiền lãi, hết lần này tới lần khác lão Chu gia không trả được, lại còn khất nợ tiền công lão ca, quả thực là...”

Ông không nói nổi nữa, bàn tay giơ lên giữa không khí, bạc chưa bị lấy đi, ông nghi ngờ giương mắt nhìn Tổng chương quỹ.

Tổng chương quỹ thở dài một hơi, đẩy tay Chu lão về, “Đông gia lão đệ, ta biết trong nhà đệ đang khó khăn, tiền công không vội...” Ông khoát tay chặn Chu lão đang muốn mở miệng, tự mình móc ra một hà bao, đưa cho ông, “Trong này có mười lượng bạc, đệ cầm lấy đi cứu cấp đi.”

Hai năm qua tiền công của ông tăng lên, một tháng được một lượng bạc, trừ chi phí chi tiêu, ăn uống, thuốc men, mỗi tháng còn dư lại chút tiền, mười lượng bạc mà nói, ông cũng phải tích hai ba năm.

Chu lão biết Tổng chương quỹ không giàu có gì. Nếu không, bằng khả năng của ông ấy, sao không tự mình mở cửa hàng? Tuy cần một chút máu cở bạc mới làm ăn được, nhưng nói cho cùng, cần nhất vẫn là tiền vốn.

Chính vì hiểu rõ của cải của Tổng chương quỹ, ông nhìn chằm chằm hà bao đựng mười lượng bạc một lúc lâu, lâu đến nỗi ánh mắt chưa xót, nói cũng không nói, chỉ khó khăn lắc đầu một cái.

Tổng chương quỹ không nói gì, nhét hà bao vào ngực Chu lão, “Lão đệ, nếu đệ coi ta là lão ca, thì nhận lấy số bạc này đi. Chờ khi nào kiếm được, đệ trả lại cho ta.”

“... Lão ca, đa tạ huynh.” Chu lão há mồm, muốn nói nhiều cũng không nói được. Hai nam nhân quen biết mười mấy năm, tốc đen nhuộm sương, mặt mũi in hằn dấu vết thời gian, nhìn nhau không nói gì, chỉ vỗ vỗ vai nhau, biểu đạt ủng hộ.

Tổng chương quỹ trước khi về nhà còn nói, “Chờ bọn Đông Sinh được thả, nhân thủ trong cửa hàng đủ rồi, ta muốn xin nghỉ—Đệ đừng mở miệng, ta biết đệ muốn nói gì, lão Chu gia không bạc đãi ta—hài tử đệ đã đủ lông đủ cánh, cửa hàng sớm không thiếu nhân thủ, vừa lúc ta đây cực khổ làm việc nhiều năm, mua được chút ít đất đai, nhi tử đã thành gia hết, khuê nữ cũng đã gả cho người ta, ta nên nghỉ việc thôi, chờ nhi tử con dâu nấu cơm hầu hạ ta. Ôi, mong ngày này đã nhiều năm, cuối cùng cũng đã đến.”

Lồng ngực Chu lão nóng hổi, một lúc lâu không nói gì, ông cúi đầu thật thấp bồi tội, “Lão ca, huynh luôn chu đáo làm việc vì lão Chu gia... Đa tạ.”

Cuối cùng hai người cáo biệt, Chu lão đóng kín cửa, cước bộ vội vã, nội tâm tịch liêu, bước từng bước về nhà.

Một tháng này, tình trạng Chu gia thật thê lương. Việc làm ăn của cửa hàng cũng bị ảnh hưởng—Cơ hồ là chuyện đương nhiên, hiện giờ tiền không nhiều lắm, hàng nhập vào ít, trừ bảo đảm cung cấp cho khách quen nhà giàu, lượng hàng bán lẻ hết sức có hạn. Xem ra lần này, vận mệnh trở trêu, Chu gia đầu tiên là mất đi sự tin cậy của các hộ, tiếp theo tiền mặt hết sạch, sau lượng tiêu thụ giảm mạnh, ảnh hưởng đến tiền lời cửa hàng.

Cả đời Chu lão chịu rất nhiều cực khổ, so với hiện tại còn hà khắc hơn, vì vậy trong thâm tâm ông không hết sức lo lắng, làm cho ông một tháng nay đau khổ, chính là ba nhi tử: Không gì sánh được một phụ thân bị thương, lo lắng nhi tử tù tội, thậm chí bị chặt đầu.

Hiện tại đã gần kết thúc, chỉ gần gom đủ tiền, các con có thể về nhà, chu lão không khỏi có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Cho dù cửa hàng không làm ăn được, ông bị ai nghĩa, ta lại trở về làm người bán hàng rong, Đông Sinh và Nam Sinh đi theo ta, ta giống như cha già ngày xưa, sẽ kiếm lại tài sản cho gia đình.

Nghĩ vậy, trong lòng ông được an ủi, bước chân tăng nhanh. Ngày thường từ trấn trên về nhà mất hơn nửa canh giờ, hôm nay ông đi chưa tới nửa canh giờ—Ông lo lắng cha già, vốn sợ người chịu không nổi, muốn đi về tây phương cực lạc.

Về đến nhà, tất thấy đều bình thường, thật may mắn. Ông đi thăm cha, lão gia tử đang ngồi trên xích đu—Gần đây người đặc biệt sợ lạnh, trên người đắp chăn mỏng. Sắc mặt lão gia tử bình tĩnh, mặc dù trong bình tĩnh này hiện lên dáng vẻ già nua.

Chu lão chuyển cáo lại lời Tổng trưởng quỹ cho Chu lão gia tử nghe, lại lấy bạc ra cho ông nhìn: “Hiện tại trên tay chúng ta có mười bảy lượng bạc.”

Lão gia tử trầm mặc một lúc, nói: “Tiểu Tổng là người có tâm.”

Phụ tử hai người im lặng một lúc, cuối cùng vẫn là Chu lão lên tiếng bóc trần sự thật, “Cha, muốn chuộc huynh đệ Đông Sinh cần một trăm hai mươi lượng bạc, chúng ta còn thiếu hơn một trăm nữa, nếu như muốn giữ lại chút tiền làm vốn, ít nhất phải gom một trăm mười lượng nữa...”

Chu lão gia tử thở dài một hơi, “Ta biết rồi, để ta nghĩ một chút.”

Chu lão để Chu lão gia tử ngồi một mình, mình về phòng, thấy Từ thị đang mệt mỏi tề liệt ngồi trên ghế như một vũng bùn.

Từ thị đang lục tung cả phòng, chuyện này một tháng qua bà thường làm, một lần lại một lần, bà lấy ra toàn bộ những thứ mình quý trọng, đồ trang sức được giấu kỹ, vải vóc các loại, đưa hết cho Chu lão cầm đi, hiện tại trong rương hòm không có thứ gì đáng giá, lần này có muốn lật cũng lật không ra.

Bà đành phải kéo ghế ngồi cạnh Chu lão, cả hai cùng nhau than thở.

“Những năm qua ta cho rằng chúng ta đã khổ tận cam lai rồi,” bà nói với Chu lão, lại giống như tự nói, “Chưa từng nghĩ có lúc quần bách thế này.”

“Ông trời hay đùa giỡn.” Chu lão cười khổ, móc hà bao ra, đặt lên bàn. Từ thị ôm hi vọng mở ra nhìn, nhìn xong thất vọng.

“Mới được ít như vậy, bao giờ cho đủ.” Bà lẩm bẩm nói, “Cha nói thế nào?”

“Ông còn đang tìm cách.”

“Còn có biện pháp gì nữa chứ!” Nước mắt Từ thị chảy xuống.

Gần đây bà khóc quá nhiều, ánh mắt sưng đỏ, thời điểm nào nhìn cũng có thể mơ hồ nhận ra.

“Ta biết ông và cha không mở miệng được,” bà khẽ cắn răng nói: “Để ta nói, lúc ăn cơm tối ta nói với ba con dâu.”

Nói gì? Đơn giản chính là bảo ba con dâu lấy của hồi môn ra.

Chuyện như vậy Chu lão gia tử và Chu lão rất kháng cự, không hợp với quan niệm bọn họ. Căn bản bọn họ không há mồm nói được.

Nhưng bọn họ không có biện pháp nào khác. Mấy ngày trước chạy vậy, Chu gia xài tổn bốn mươi, năm mươi lượng bạc, số lãi kiếm được trong cửa hàng hai tháng nay không đủ bù. Chu Tây Tú về nhà, Từ thị ập a ập úng nói chuyện quần bách trong nhà với nàng.

Nữ nhân là sinh vật như vậy, một chuyện nhỏ nhỏ cũng dễ dàng cảm giác nhục nhã, nhưng có thể nhịn nhục hết sức. Từ thị nghĩ đến ba nhi tử đang ở trong ngực, chuyện mở miệng đòi tiền khó như vậy, bà cũng cắn răng làm.

Chu Tây Tú không nói tiếng nào, về nhà chồng lấy tiền. Lúc nàng thành thân, Chu gia chưa khá giả, của hồi môn cho nàng chỉ có hai mươi lượng. Mấy năm qua, nàng giấu bạc dưới đáy hòm, không để ý gì đến. Lúc này một đồng không để lại, cất toàn bộ vào hà bao, vội mang về cho Từ thị, “Mẹ, chỗ này có hai mươi bảy lượng, trừ của hồi môn của con, còn có bảy lượng Hồ Quý cho con làm vốn riêng—Giờ con chỉ có bằng này, không gom thêm ở đâu được nữa, Hồ Quý mặc dù dễ nói chuyện...” Nhưng cuộc sống thuộc về Hồ gia, không thể đòi hỏi thêm được.

Từ thị ôm nữ nhi khóc lớn. Những nhà khác, nuôi nữ nhi lớn, cho của hồi môn gả ra ngoài, sau đó cảm thấy hoàn thành nhiệm vụ: Nữ nhi là ‘con nhà người ta’ rồi, bắt kể ăn, mặc, ở, đi lại, sinh tử, ốm đau, đều không phải nhiệm vụ cha mẹ, toàn bộ của cha mẹ, đều để lại cho nhi tử.

Nhưng hết lần này tới lần khác, nữ nhi bị bạc đãi, luôn nhớ tới cha mẹ huynh đệ huyết mạch thân tình.

Sau khi Chu lão cầm bạc nữ nhi trong tay, lén lút rơi nước mắt.

Nhưng hôm nay, bạc Chu Tây Tú cầm về đã sớm xài hết. Chu lão và Chu lão gia tử không nghĩ ra phương pháp gì nữa—Bàn bè làm ăn tình cảm không sâu, không thể mở miệng mượn bạc, thân thích tình cảm sâu nặng, lại không đủ bạc ượn.

Nếu như không mở miệng với con dâu, chỉ có thể bán cửa hàng cho người ta—Cũng là chặt đứt đường lui của Chu gia.

Lúc ăn cơm tối, trong khi Chu lão và Chu lão gia tử im lặng, Từ thị nói ra những lời này.

Chu lão và Chu lão gia tử khó xử nhìn về phía ba người Đường Hà. Ba người không hện mà cùng ngẩng đầu nhìn bọn họ, sau đó lập tức cúi đầu. Các nàng không đành lòng nhìn. Một phụ thân, một phụ thân của phụ thân, bọn họ khó xử làm các nàng khó xử gấp bội.

Đường Hà rũ mắt nghĩ, ánh nến lay động đập vào mi mắt, nàng nhất thời hoảng hốt.

Chuyện này đích xác là giấc mộng, nàng nghĩ, nhà nông mộc mạc lạnh lẽo, nông phu nông phụ già nua. Trượng phu mất tự do, không được trở về nhà.

Một tháng này, nước mắt mọi người chảy nhiều lắm. Tất cả mọi người đã mệt mỏi. Dương thị không nói một lời. Nàng sờ sờ tóc nữ nhi trong ngực, lại sờ sờ nhi tử ngồi một bên, sau đó nàng móc hà bao đã chuẩn bị ra, “Chỗ này có ba mươi hai lượng bạc—của con và Đông Sinh đều ở đây, hai cái thoa con mang đi đổi bạc, cũng ở hết trong này.”

Đường Hà và Lã thị cũng giống vậy. Bạc đã sớm mang trong người, cũng không phải muốn nhìn lão nhân gấp gáp nghĩ cách, chỉ là bọn họ quần bách nhưng vẫn giữ được tôn nghiêm, các nàng không dám chủ động phá vỡ nó.

Cuộc sống thái bình rất nhiều tâm tư vụn vặt, tức giận, ghen ghét, nhưng tại nạn ập đến, không hện mà cùng hóa thành thông cảm.

Đường Hà đặt cửa hồi môn của mình trên bàn, là bốn mươi hai đại bạc sáng long lanh.

Lã thị cắn cắn môi. Mở bọc khăn gói hai mươi lượng bạc ra.

“Đợi... Một thời gian nữa,” Chu lão gia tử thấp giọng nói, “Cuộc sống trở về quỹ đạo, cửa hàng kiếm được tiền, cửa hồi môn của các con, lão Chu gia sẽ trả lại cho các con.”

Ba người nhất tề dao động, Dương thị nén nước mắt, hỏi: “Ông nội, con bắt kể chuyện trước kia, giờ đủ bạc chuộc bọn Đông Sinh ra chưa? Bọn hài tử nhớ cha lắm rồi...” Câu nói cuối cùng dẫn theo nước mắt.

Đường Hà và Lã thị nóng bỏng nhìn lão nhân.

Ba lão nhân không hẹn mà cùng nhìn nhau, Chu lão móc bạc trên người ra, thả cùng đồng bạc vừa này, “Tổng cộng có một trăm linh chín lượng, còn thiếu mười một lượng nữa... Ta và ông nội các con đang tìm cách.”

“Còn có biện pháp gì nữa,” Từ thị đau khổ, nước mắt lại muốn chảy xuống, “Biện pháp đã hết.” Bà đi tìm ca tửu ‘vắt cổ chày ra nước’, miễn cưỡng lấy được mấy lượng bạc trở về.

Bọn Đường Hà biết đây là sự thật, một tháng gian khổ tất cả đều hiểu.

Đường Hà chần chờ, nàng nghĩ trở về nhà cha mẹ để mượn tiền. Chỉ là làm không được, giờ phút này, nàng không có cách nào mở miệng bảo đảm, dù sao cuộc sống Đường gia đơn giản, nếu như cha mẹ khó xử, nàng không nhẫn tâm bức bách. Nàng cũng không nguyện để mọi người Chu gia có hi vọng, sau đó lại thất vọng.

“Tổng cộng thiếu mười một lượng bạc sao?” Đột nhiên Lã thị mở miệng hỏi.

“Vốn phải giữ lại mấy lượng bạc làm vốn, hoa quả khô trong cửa hàng đã bán hết rồi,” Chu lão chần chờ đáp, “Nhưng giờ còn quản gì chuyện tiền vốn nữa, quả thật còn thiếu mười một lượng bạc.”

Lã thị trầm ngâm một lúc, “Con biết rồi, con cố gắng đi gom góp hai mươi lượng nữa.”

93. Chương 93: Ngoại Truyện 1

Ta tên là Chu Gia Bảo. Nhũ danh là Tâm Ái. Mẹ ta nói, bởi vì ta là bảo bối của cha mẹ.

Ta có một đệ đệ, tên là Chu Gia Minh. Nhũ danh là Lượng Lượng. Mẹ nói, bởi vì đệ đệ là tiểu nam tử hán của cha mẹ, bọn họ hi vọng sau này đệ ấy lớn lên tâm hồn luôn trong sáng vô tư.

Ta và đệ đệ đều rất thích tên mình, mặc dù nhũ danh chỉ để người nhà gọi, nhưng mỗi lần quen bạn mới, chúng ta đều phải giải thích tên mình một lượt. Bọn Nhị Dẫn Cầu sẽ gãi gãi đầu, mơ hồ nói: “Nghe không hiểu...”

Thực ngốc. Ta và đệ đệ vừa nghe đã hiểu. Mẹ nói, coi như là hài tử, cũng sẽ hiểu được ca ngợi và chờ đợi.

Mặc dù các bạn thân mến không hiểu, nhưng chúng ta hay chơi chung một chỗ. Lúc chạng vạng, mọi nhà trong thôn khói bếp lượn lờ, các đại nương, đại thẩm trong thôn đề cao thanh âm, gọi: “Nhị Trụ Tử, Tế Đầu Thắt, Trương Đỗ Ngũ, về nhà ăn cơm!”

Một vòng la lên, người ta đã hiểu được đặc điểm diện mạo của các bạn.

Đến phiên chúng ta, mẹ sẽ cười gọi: “Tâm Ái, Lượng Lượng, về nhà ăn cơm thôi

”

Sau đó, ta và đệ đệ sẽ vô cùng kiêu ngạo, ưỡn ngực bước qua mặt các bạn.

“Tiểu hài tử một chút chuyện nhỏ cũng có thể đắc ý,” ta nghe lên mẹ nói với cha chuyện này, “Chàng không biết được, hai cục cứng ngắc đầu ưỡn ngực, giống như hai con gà trống nhỏ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.”

“Tâm Ái là tiểu nữ oa, không thể gọi con bé là gà trống.” Cha nói.

Cha tốt hơn mẹ! Ta lên nghĩ. Một giây sau lại nghe cha nói: “Con bé là gà mái nhỏ.”

Sau đó ta không nghe được bọn họ thì thầm nói đùa, ta quên mất mình giả bộ ngủ, mở mắt nhảy dựng lên, nói với cha mẹ: “Con là Tâm Ái bảo bối của cha mẹ, không phải gà mái nhỏ!”

Đệ đệ cũng mở mắt bò dậy, la hét ầm ĩ: “Con không phải gà trống!”

Đệ đệ còn nhỏ, không hiểu xấu hổ, sau khi bị vạch trần, nhóc cười khanh khách tiến vào trong ngực mẹ. Ta không phải không biết xấu hổ, cho nên ta cố gắng suy nghĩ, tìm một cái lý do hợp lý: “Không phải cha nói với mẹ, hi vọng con và đệ đệ ngủ sớm một chút sao? Như vậy cha và mẹ có thể cãi trường đánh nhau.”

Ta nghĩ lại lúc trước hất chần, nhìn thấy cha mẹ trần truồng ngủ, tự gật đầu với mình: “Con nghe lời phụ thân, con là bảo bối ngoan.”

Nhiều năm sau này, ta giả cho người, vào động phòng, nhớ lại giờ phút này, mới rốt cục hiểu tại sao mặt cha mẹ đỏ như mông gà.

Nhưng mà ta và đệ đệ giả vờ ngủ là có lý do hợp lý, không phải vì nhìn cha mẹ cãi trường, chúng ta hi vọng cha ôm. Hai chúng ta mỗi tối đều chơi xấu, lên giường cha mẹ làm ầm ĩ, qua giờ ngủ cũng không chịu đi, chờ chúng ta chơi mệt nhắm mắt lại, sẽ nghe được mẹ ôn nhu nói với cha: “Hai tiểu oa đều ngủ rồi, chàng ôm con về giường nhỏ đi.”

Giường nhỏ của chúng ta và giường lớn của cha mẹ ở chung một phòng. Từ giường lớn đến giường nhỏ chỉ có mấy bước, nhưng mấy bước này, được cha ôm vào ngực, ta lén lút túm vạt áo người, lén lút cười.

Sau đó ta biết, ta được nhẹ nhàng đặt trên giường nhỏ. Cha hôn ta một cái, sau đó mẹ cũng hôn ta. Bọn họ đắp chăn cho ta, nhẹ nói: “Tâm Ái, ngủ ngon nha!”

Nhiều năm sau này, ta và đệ đệ lớn hơn, có cách nhìn nhận sự việc khác nhau, nhưng vô luận quan điểm có trái ngược với cha mẹ thế nào, với việc chúng ta nôn nóng muốn tránh thoát trói buộc của cha mẹ, bởi vì nhớ kỷ hạnh phúc khi còn bé, chúng ta trước sau sẽ không ngoảnh lại bọn họ.

Dĩ nhiên bây giờ ta và đệ đệ còn nhỏ, có đôi khi chúng ta nằm trên giường nhỏ, không chịu ngủ, mẹ tức giận sẽ nói với cha: “Chàng mau ra tuyệt chiêu!”

Sau đó cha sẽ kêu tiếng chuột: “Chít chít, chít chít...”

Mới đầu ta và đệ đệ cho là chuột vào nhà thật, sẽ nhỏ giọng la hét, vì sợ con chuột sẽ cắn hải tử nào không ngủ, chúng ta sẽ mơ hồ đắp chăn nhắm mắt, bất tri bất giác ngủ mất.

Sau vài lần, ta hiểu được đó là tiếng cha kêu. Nhưng ta và đệ đệ vẫn giả bộ sợ, hét lên một tiếng. Sau đó ta nghe thấy âm thanh mỉm cười của mẹ: “Tuyệt chiêu trăm lần vẫn linh. Hai oa đều ngủ rồi.”

Mọi người xem, người lớn rất dễ dàng bị lừa gạt.

Nhưng ta và đệ đệ không ngủ cùng phòng với cha mẹ nữa. Sau khi nhà chúng ta xây mới, chúng ta chuyển ra khỏi nê phơi phòng. Nhà mới rất nhiều phòng, ta và đệ đệ mỗi người một phòng ngủ, chúng ta có thư phòng của mình. Chúng ta mở cửa sổ ngắm cảnh bên ngoài, chính là một sân rộng rãi trồng đầy hoa và cây cối, vây quanh sân là một hàng sỏi xanh, xa hơn phía ngoài, là một hàng rào bằng gỗ. Nếu như mùa hè đến nhà ta, mọi người sẽ thấy trên lan can nở đầy hoa bìm bịp.

Ngày chúng ta dọn nhà, ta nghe cha nói với mẹ: “Rốt cục ta đã làm được cho nàng căn phòng trong mơ.”

Ta và đệ đệ cao hứng cực kỳ, mỗi ngày đều mời bọn Nhị, Đản, Cẩu đến nhà chơi, nghe bọn họ khen phòng nhà ta đẹp.

Nhưng bà nội bĩu môi nói: “Phòng ốc không giống dạng gì, làm mò!”

Ta nghe đã biết không phải lời khen, thật khó chịu, ta nói với mẹ: “Bà nội không thích nhà chúng ta, sau này không để cho bà tới, con cũng không đến nhà bà!”

“Không thể làm vậy,” mẹ nghiêm mặt nói với ta, “Lão nhân gia đôi khi nghĩ một đằng, nói một nẻo, con không được học theo, nếu không sẽ ăn đòn.”

Sau này ta lớn lên, nghĩ lại chuyện xưa, phát hiện mẹ cũng là nghĩ một đằng nói một nẻo, rất nhiều lần mẹ nói muốn đánh ta, nhưng ngay cả một đầu ngón tay của ta, người cũng không động vào.

Mẹ nói: “Người lớn tâm tình có thể nào đi nữa, cũng không nên làm ảnh hưởng đến tình cảm của tiểu bối và tổ tông. Dù sao đối với một hài tử mà nói, có ông bà nội yêu thương, mới đầy đủ tuổi thơ.”

Mẹ thường xuyên nói mấy lời khó hiểu. Thật ra ta hiểu được ý của người, ông bà nội là người qua trọng đối với ta và đệ đệ, muốn chúng ta phải gần gũi.

Ông bà nội thật ra cũng tốt với chúng ta. Mỗi dịp làm ăn bận rộn, cha mẹ phải đi xa nhà, không ai chăm sóc ta và đệ đệ, đành phải đến nhà ông bà nội.

Ông bà nội là lão nhân, bọn họ chia phòng ngủ. Ta chưa ngủ phòng ông nội bao giờ, bá nương nói, ông nội sợ ồn ào, chỉ duy nhất một mình tiểu đậu đỗ Gia Mặc nhà Tứ thức được ngủ phòng ông. “Tâm Ái và Lượng Lượng đến đây, Gia Mặc không có ông bà nội cưng chiều, muốn khóc nhè này.” Về mặt bá nương là lạ nói.

Sau ta trưởng thành, biết cái vẻ mặt là lạ này là ‘ngoài cười nhưng trong không cười’.

Sau đó Tứ thẩm đứng một bên, uốn bụng bự nói: “Không thể nào, Gia Mặc Ngoan, tối nay ngủ với cha mẹ, tỷ tỷ và ca ca ít đến, tặng ông bà nội cho ca tỷ có được không?”

Thật ra ta không muốn ngủ với ông nội, ông nội hút thuốc lá, chăn gối và quần áo ông đều nhiễm mùi khói thuốc, cho nên ta lớn tiếng nói: “Gia Mặc cứ ngủ với ông nội, con và Lượng Lượng không tranh với đệ ấy, chúng con ngủ với bà nội.”

Bà nội cười ha ha, nói với ông nội: “Lão đầu tử, cháu gái cần ta hơn.”

Thật ra ta có chút ý tứ này, nhưng sợ ông nội đau lòng, ta còn làm bộ giải thích một chút, “Con thích ông bà nội như nhau.”

Ông nội cười sờ sờ đầu ta.

Thật ra ta cũng thích ông nội, ông hay cho ta và đệ đệ ăn đường, tuy những cục đường cứng đơ kia đầy mùi gạo cũ và dầu hôi, nhưng thời điểm ta ngậm đường, ta đặc biệt tựa sát vào ngực ông nội, tạm thời quên mùi khói thuốc trên người ông.

Sau mẹ nói cho ta biết, khi một người cảm giác được quý trọng, trong lòng hạnh phúc, không cần nói gì, chỉ muốn ôm.

Dĩ nhiên mỗi người biểu đạt một phương thức thân cận không giống nhau. Phương thức của bà nội chính là nói thầm. Bà luôn nói với ta và đệ đệ: “Người ta nói, tên bần tiện dễ nuôi, nếu gọi các con là Đại Nha, Nhị Dẫn, nhất định có thể bình an sống đến già. Nhưng mẹ các con lại lấy tên hiếm lại, cái gì Tâm Ái bảo bối, cái gì Lượng Lượng, đây không phải để ông trời ghen ghét sao? Vì việc này, năm đó Tâm Ái của ta suýt nữa bị người què bắt đi, vạn nhất ngày nào đó Lượng Lượng sẽ gặp chuyện này... Phi phi phi! Phi miệng quạ đen của ta!”

Về chuyện ta bị bắt đi, trong lòng ta có ấn tượng mơ hồ. Nhưng giờ ta đang an toàn sống bên cha mẹ, cũng không thấy sợ, học được bộ dáng cha an ủi mẹ, vỗ vỗ lưng bà nội, nhẹ nói: “Tâm Ái và Lượng Lượng sẽ bình an lớn lên, sau này sẽ làm ra nhiều tiền cho bà nội dưỡng lão.”

“Lượng Lượng cũng ‘choẹt’ hôn lên mặt bà, kích động nói: “Đúng vậy, bà nội chờ cháu ngoan kiếm nhiều tiền.”

Sau đó bà sẽ vén chiếu, lấy hà bao đặt dưới đầu giường, mở ra, cho ta và đệ đệ hai đồng tiền, “Tâm ái, Lượng Lượng cầm đi mua đồ ăn vặt nha.” Sau đó dặn dò: “Chớ nói với bọn huynh đệ tỷ muội bà nội cho tiền nhé!”

Ta và đệ đệ nhất tề gật đầu. Sau này, mỗi khi trong thôn có người tới bán bánh, hai chúng ta quần lấy bà nội đi vén chiếu lấy tiền đồng. Mười lần được cả mười.

Sau khi ta trưởng thành, trong lòng vẫn cảm thấy đầu giường bà nội, là một kho tiền thần kỳ.

Trên thực tế, phòng bà nội cũ kỹ âm u, mỗi góc, mỗi tắc chắn đều tản mạn một cỗ mùi vị.

Mẹ nghe ta miêu tả, người lại nói lý thuyết khó hiểu, đó là mùi vị của năm tháng.

94. Chương 94: Ngoại Truyện 2

Gần đây ta rất rầu rĩ.

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, ta mở mắt, bắt lấy ánh sáng, chơi đùa một lúc, cửa phòng ‘ầm’ một tiếng mở ra, đệ đệ tròn vo cười khanh khách, xông vào nhảy lên giường, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, rời giường, đừng làm heo lười.”

“Đệ mới là heo.” Ta ôm đệ đệ vào trong ngực, meo meo nói. Bởi vì đệ đệ giẫy dụa gay gắt, ta ngồi dậy ôm lấy đệ ấy, dùng đầu nhẹ nhàng húc ngực và bụng đệ ấy, “Tiểu Trư hư, lần sau không chớ phép xông loạn vào phòng ta.”

“Ha ha ha

” Lượng lượng cười không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn, gò má trắng lộ sắc hồng. Đột nhiên ta càng rầu rĩ, không nhìn được cắn vào cằm đệ ấy.

“A...! Người xấu!”

Ta nhìn đệ đệ khóc thét, tâm tình vui vẻ hơn một chút, hôn nhẹ đệ đệ, dự dồ nói: “Lượng Lượng ngoan, không khóc không khóc, tỷ tỷ thích nhất Lượng Lượng ngoan, hôn một cái, nào nào

”

Quả nhiên tiểu mập ngừng khóc, cầm vạt áo của ta làm nũng, “Đệ cũng thích tỷ tỷ

”

Ta không nhìn được, tự gật đầu với mình, ta quả nhiên là tỷ tỷ tốt, luôn yêu thương ấu đệ.

Ta thật vất vả dự dồ đệ đệ đi chỗ khác, sau khi rửa mặt, mặc quần áo xong, không nhìn được nhìn về gương đánh giá mình: Ghê tởm, vì sao đệ đệ trắng giống cha? Ta da đen giống mẹ?

Cái vấn đề này, lần trước ta và mẹ đi sang nhà người thân uống rượu, bị người ta gọi là “Hắc nữ”, ta vẫn nhớ rõ.

“Tâm Ái, mẹ phải đi xay bột, con mau ra đây.” Mẹ đang đứng ở sân gọi ta.

Mẹ làm chuyện gì đều thích gọi ta, cắt lá gói bánh chưng, giặt quần áo, nhóm lửa làm bánh, đến cả lễ mừng năm mới quét phòng cũng gọi ta. Dĩ nhiên không phải ta vì mười đồng tiền mà mẹ hứa hẹn.

Ta là trưởng nữ trong nhà, dĩ nhiên phải phân ưu cùng cha mẹ.

“Tâm Ái?” Mẹ thúc giục ta.

“Vâng, con ra đây.” Ta cuống quýt kéo ngăn kéo ra, bên trong có một hộp phấn, có một lần ta tìm trong đồng hồ cũ của mẹ, phát hiện ra, đánh phấn có thể làm người ta trắng ra.

Ta vỗ vỗ một chút phấn lên mặt, vỗ hai cái lên trán, trán ta cao, bị phơi nắng đặc biệt đen.

Không còn kịp, ta không soi gương nữa. Vội vàng đóng hộp phấn lại, cắt ngăn kéo, vội vàng chạy ra sân.

Các đại thẩm trong thôn nói không sai, nữ nhân trang điểm xong sẽ tự tin hơn. Ta chạy nhanh, vừa chạy vừa nghĩ: Sẽ không ai gọi ta là hắc nữ nữa.

“Mẹ, con đây.” Mẹ đứng ở cổng viện, một tay cầm cái gáo, một tay cầm cái túi, bên trong là gạo rang, “Mẹ, con cầm cho người.”

Về mặt mẹ có chút kỳ quái, “Tâm Ái, con...”

“Đi thôi, mẹ.” Ta cầm cái túi trong tay mẹ, có chút nặng, mới ra khỏi cửa ta đã thở hổn hển, “Mẹ, năm nay chúng ta làm rất nhiều bánh sao?”

Mẹ còn đứng nguyên tại chỗ, bộ dạng sững sờ, “Đúng vậy, làm nhiều một chút, ăn được đến cuối tháng giêng.”

Mẹ cười bước ra khỏi cổng, đột nhiên đưa tay xoa đầu ta, “Con ngoan, đưa ta cầm cho.”

Đột nhiên ta có chút xấu hổ, mẹ ôn nhu như vậy là phát hiện ta đánh phấn xinh lên sao? Khi ta bé, người thường xuyên gọi ta là “Tiểu công chúa”, sau thấy ta và đám bạn trèo cây, đào chuột mấy lần, người cũng chỉ gọi ta là “Con khỉ bướng bỉnh”.

Cuối năm người ta xay bột rất nhiều, ta và mẹ đứng chờ một lúc lâu mới đến lượt.

Ta giúp đỡ đẩy cối xay, mệt mỏi quá, vừa định chạy đi chơi đã nghe một đại thẩm đứng cạnh mẹ khen ta: “Khuê nữ nhà muội có thể làm việc! Nha đầu chết bầm nhà ta chỉ nghĩ đến chơi.”

Mẹ mỉm cười trả lời đại thẩm. Trong lòng ta sung sướng, trong tay sinh ra rất nhiều sức lực.

Ta vừa xinh đẹp lại có thể làm Chu Tâm Ái. A ha ha!

“Tam thẩm, vì sao mặt Chu Gia Bảo nhà thẩm đột nhiên trắng vậy?” Nói chuyện chính là một đường tử của ta. Tỷ ấy là người lớn, đã có thể thành thân.

Lời của nàng làm ta căng thẳng trong lòng. Mất thể diện. Tức giận. Ta muốn đào hang trốn đi.

Ta tựa hồ nghe mẹ nói một câu, nhưng ta chỉ nghe được rõ ràng thanh âm đường tử: “Còn cái trán muội ấy, dính rất nhiều phấn, đầu muội ấy rúc vào bột sao?”

Đã sắp xuất giá còn không biết nói chuyện! Bắt nạt tiểu hài tử! Lòng ta bực bội.

Thời gian kế tiếp thật dài, lại giống như thật nhanh, bởi vì ta không nhớ rõ xảy ra chuyện gì. Về nhà ta chạy đi rửa mặt, dùng khăn vải lau đi lau lại vài lần.

Sau đó ta vào phòng mình, lấy hộp phấn trong ngăn kéo ra, nhìn nó ngẩn người.

“Tâm Ái.” Mẹ gõ cửa phòng ta, ta nghe như người muốn đẩy cửa đi vào, luống cuống tay chân ném hộp phấn xuống dưới đáy ngăn kéo.

“Mẹ, con phải đi nhóm lửa.” Ta cuống quýt đứng dậy, chạy đến cửa phòng kéo tay người ra ngoài.

“Không vội, mẹ có cái này cho con.” Mẹ cười đặt một đôi hoa tai trong tay ta, “Đây là quà mẹ đồng ý cho con.”

“Rất đẹp.” Ta không tự chủ sờ sờ tai mình. Ta bị bà nội xô lỗ tai, vẫn hải dùng cọng rơm để đeo, hai ngày trước ta đã xin mẹ một đôi hoa tai.

Mong chờ rất lâu, giờ đến rồi, ta lại khó chịu, “Mẹ...”

Mẹ sờ sờ đầu ta, “Tâm Ái là bảo bối xinh đẹp của ta, ta rất yêu con.”

Trong lòng ta giữ lại một nửa khổ sở, một nửa biến thành cao hứng.

“Tâm Ái, có một số người không hiểu phép lịch sự, bọn họ nói lời quá đáng, con chớ để trong lòng.”

Ta có chút nghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu.

“Cười ẹ xem nào,” Mẹ hôn ta, “Sau đó giúp mẹ làm việc đi.”

“...” Dù cho ta là hài tử, làm vậy cũng quá qua loa rồi!

Mẹ để ta nhóm lửa, còn bản thân mình trộn bột và đường trắng, cho vào nồi rang lên, để nguội, lại thu vào trong bao vải, nghiền thêm một lần nữa, thành bột phấn trắng mịn, sau đó về nhà múc vào khuôn mẫu, ép thật chặt, trên bề mặt rắc vừng đen, cuối cùng bỏ vào nồi chưng cách thủy.

Một ngày hôm nay, ta phải trông cho lửa cháy không ngừng. Mẹ sợ đệ đệ quấy rối, đuổi đệ ấy sang nhà ông nội. Một mình mẹ làm bánh, trên mặt dính bột cũng không buồn lau.

Ta mở to mắt nhìn người bận rộn, sau này ta cũng muốn làm bánh, sau này thành thân, ta mới có thể làm cho khuê nữ ăn.

Nước trong nồi sủi vài lần, mẹ lấy ra mẻ bánh đầu tiên, ta cảm thấy có một nửa công lao của ta, đặc biệt muốn thử một miếng. Mẹ đẩy tay ta ra, người cầm dao chia bánh thành miếng nhỏ, cắt xong, lấy một miếng rìa đưa cho ta, “Tâm ái, ném thử đi, mẹ làm bánh có ngon không?”

Mẹ thật quá đáng, ta mạnh mẽ cắn miếng bánh ồm ồm, bất đắc dĩ gật đầu.

Mẹ thật cao hứng, buổi tối ta nghe người khoe với cha: “Ta sẽ làm bánh ngọt! Ngày mai ta muốn gói bánh chưng!”

Ai. Ta than thở, mấy ngày trước, mẹ Nhị Đản Cầu đã gói xong bánh chưng rồi, ta đến nhà bọn họ, bánh chưng bày một hàng trên tường. Ngày mai là giao thừa, mẹ còn chưa gói xong bánh chưng, thế mà con kiêu ngạo như vậy, cha ta còn khen mẹ có khả năng a, thật mất thể diện.

Nhưng không có biện pháp, một người phải yêu thương người nhà mình. Ta yêu mẹ, không ghét bỏ người.

Cho nên ngày hôm sau, ta chỉ có thể tiếp tục giúp mẹ làm việc.

Gói bánh chưng cần lá dong, gạo nếp, đậu xanh, thịt heo, dây lạt.

Lá dong cắt từ ruộng về, rửa sạch, cho vào luộc một lúc, lấy ra hong khô.

Gạo nếp đã bóc đi lớp bên ngoài, ngâm nước gần nửa canh giờ, giờ đang để trong rổ cho ráo nước.

Đậu xanh đã nghiền nhỏ từ hai ngày trước, ngâm trong nước cả đêm, sáng nay đãi bên suối, lớp vỏ xanh rơi hết ra ngoài, chỉ giữ lại nhân đậu màu vàng, cũng phơi cho ráo nước.

Thịt heo cắt thành miếng mỏng dài, để trong bát, ướp lẫn hạt tiêu.

Dây lạt đã chọn từ mấy ngày hôm trước, vừa dài lại mềm dẻo.

Dĩ nhiên những thứ này ta không làm, là mẹ làm, nhiệm vụ của ta là học tập và nhóm lửa.

Mẹ vén tay áo, lớn tiếng nói: “Mọi sự đã sẵn sàng, chỉ chờ cơ hội!”

Sau đó người khí khái ngồi xuống, tay trái giữ hai cái lá dong, tay phải múc nửa bát gạo đổ lên phiến lá, sau đó múc nửa muôi đậu xanh đổ lên gạo nếp, tiếp theo là một miếng thịt heo, lại đến một lớp đậu xanh, cuối cùng là nửa bát gạo phủ lên đậu.

Sau đó người bắt đầu gói lại, dùng dây lạt buộc vào.

Ta rất nghi ngờ, “Mẹ, con nhìn bà nội gói bánh, thật không giống hình dáng này.”

“Đừng nói chuyện!” Mẹ ta vẻ mặt hung ác nhìn ‘bánh chưng’ trong tay, cần nài oán trách, “Ta chỉ biết ‘mua’ bánh chưng, không phải là ‘gói’ bánh chưng!”

Ai, vậy ta làm sao có thể học được thủ nghệ gói bánh chưng cho khuê nữ mình ăn đây.

Ta chạy đi tìm bà nội, kéo đến nhà chúng ta, bảo bà gói giúp bánh chưng.

Lúc ta và bà nội trở lại, mẹ đã gói được một đồng. Ta thấy bà nội sưng sốt một chút, nhằn nạy nói: “Làm sao mà phụ nhân cũng không gói nổi bánh chưng... Để ta gói, con ngồi nhìn rồi học theo.”

Mẹ lặng lẽ trợn mắt nhìn ta. Ta cười hắc hắc chạy mất.

Cơm tất niên ăn bên nhà ông bà nội. Mỗi lần có chuyện quốc gia đại sự, nhà ta, nhà bá bá, nhà Tứ thúc sẽ ăn cơm cùng ông bà nội.

Ta thích lễ tiết, không thịt gà thì cũng thịt vịt. Ta và đệ đệ có thể thổi bong bóng chơi. Chủ yếu nhất là được ăn đùi gà, đùi vịt. Nhưng mà đường đệ, đường muội này càng nhiều, đùi gà không đến lượt ta ăn. Ôi.

Sau khi cơm nước xong, ông bà nội muốn chúng ta ở lại đón giao thừa. Mẹ ta nói: “Trong nhà con đang luộc hai nồi bánh chưng.”

Đêm đến, ta rất mệt. Mẹ nói, trong cơ thể mỗi người có một cái đồng hồ, đến giờ sẽ phải ngủ, cho nên ta chỉ có thể bồi tội với mẹ, “Không phải con cố ý không giúp mẹ trông bếp, đừng giảm tiền mừng tuổi của con nha.”

Mẹ còn chưa nói, cha đã cười, người sờ sờ đầu ta, “Biết rồi, cha sẽ bảo mẹ cho con đại hồng bao!”

Ta hài lòng gật đầu.

Ban đêm ta tỉnh lại từ trong mộng. Nghe bên ngoài có âm thanh lửa khói. Nghe được mùi thơm ngát của bánh chưng.

Nhiều năm sau ta mới ý thức được, bởi vì trong thân thể có đồng hồ, mỗi người đếm ba mươi, không tự chủ được mà tỉnh lại, để ngênh đón ngày đầu năm mới.

Trong chính nhà mình, ta đây cũng không sợ bóng tối và rét lạnh, ta mặc quần áo, đi ra sân, ngẩng đầu nhìn khói lửa trên trời, men theo ánh lửa phòng bếp đi tới, đẩy cửa ra.

Trong bếp ấm áp, hơi nước từ trong nồi bốc lên nghi ngút. Cha mẹ đang ngồi trên ghế, dựa sát vào nhau, thì thầm nói chuyện.

Bọn họ quay đầu lại nhìn ta, trên mặt là nụ cười, “Là Tâm Ái sao, tới đây cha mẹ ôm, trời lạnh lắm.”

Ta tiến lên, được cha ôm vào, kéo áo ngoài bọc ta lại, mẹ cũng dựa bên người cha, cúi thấp hôn ta, “Tâm Ái, ngủ đi.”

Ta ở cạnh bếp lửa ấm áp, dưới mùi bánh chưng, từ từ thiếp đi trong lòng cha.

Trước lúc ngủ, ta nghĩ, đây không phải là lời mẹ nói, năm tháng trôi qua bình yên sao?

95. Chương 95

Lã thị dường như giống những nữ nhân đã xuất giá khác. Trở về nhà mẹ để xin tiền giúp đỡ phu gia, tự nhiên thấy khó chịu, mặc dù nàng nói để nàng nghĩ biện pháp, nhưng biện pháp của nàng, chính là cầm cố tranh chữ bình hoa.

Lã thị mới chỉ mười mấy tuổi, chuyện tục sự chưa hiểu được nhiều, mặc dù quyết định cầm cố của hồi môn, làm sao cò kè mặc cả, nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm, trong lòng lại cảm thấy e lệ, xấu hổ, nàng không thể tự nhiên mà đi vào tiệm cầm đồ được.

Lã thị không hiểu được, nàng đành về nhà mẹ để nhờ giúp đỡ.

Không ngờ Tề thị và Lã giáo dụ đang đại chiến trong nhà. Lúc này tình hình chiến đấu đang tạm dừng, nghe quyết định của nàng, Tề thị chọc ngón tay vào trán nàng, oán hận nói: “Con làm chuyện hết hi vọng như thế?! Đưa tiền bạc, đồ trang sức không đủ, còn muốn cầm cố đồ cưới?”

Hình tượng Tề thị giao tiếp đối ngoại là một phu nhân giáo dụ hiền lành, biết lý lẽ. Cố gắng tô trát một gia đình ‘thường thường bậc trung’ thành ‘giai cấp tư sản’. Kỳ thực là một người chua ngoa, Lã thị quen nghe lời, đương nhiên không phải đối thủ, chẳng qua phu gia tình thế quẫn bách, nàng cố nuốt xuống ‘nhất khẩu thóa mạt’, giải thích: “Không còn cách nào khác, gom không đủ tiền, Bắc Sinh không ra khỏi nhà lao được...”

Tề thị nghe được lời này, quát lên như sấm, ngọn lửa tức giận lan sang Lã giáo dụ, “Cũng là chuyện tốt ông làm! Cái gì mà Chu Bắc Sinh thiếu niên anh tài, mấy năm nữa nhất định tiến tới tiến sĩ, nhà chúng ta muốn nổi danh phải nhờ nó! Giờ thì tốt rồi, tú tài nông thôn còn đang trong ngục, ba năm, mười năm chưa chắc đã làm được cử nhân, khỏi phải nói ta trào cao, khuê nữ thuần khiết của ta phí một đời!”

Lã giáo dụ nghe xong, lòng tràn đầy ảo não. Thuở nhỏ ông một lòng khoa cử tiến thân, không hiểu tại sao số mệnh không tốt (dĩ nhiên không phải không đủ tài tình), cho tới bây giờ cũng chỉ làm đến giáo dụ, hoài bão gửi gắm trên người hai nhi tử, nhi tử cố gắng có thừa, nhưng thiên phú chưa đủ, thật vất vả mới chọn trúng một thanh niên tài hoa diễm tuyệt, hứa gả nữ nhi cho hắn. Sẽ vẽ nên một giai thoại, nào ngờ vận mệnh rẽ ngang, Chu Bắc Sinh té ngã, Lã gia khỏi hưởng vinh quang.

Tề thị vẫn mắng không ngừng nghỉ, “Nữ nhi nhà chúng ta, phải xứng với công tử ca nhà quý nhân, hết lần này tới lần khác, ông mù mắt, đẩy nó tới vùng nông thôn mục nát...”

Lã giáo dụ nghe được, trong lòng bực bội, “Câm mồm! Mặc dù Bắc Sinh bị vùi dập, nhưng lấy tài tình của nó, tuy là ‘minh châu long đong’, ẩn nhẫn mười năm cũng chỉ chờ một ngày phát sáng. Đến lúc đó chính là khổ tận cam lai. Cuộc sống của ai không phải chịu khổ chứ?!”

“Thúi lắm!” Tề thị không lựa lời nữa, “Ban đầu ông không tự nhận là ‘minh châu long đong’? Hứa hẹn ta, sau khi đau khổ chính là cuộc sống như ý, kết quả ta sống với ông cả đời, đã sống như ý được ngày nào? Không được, ta không thể để khuê nữ của ta phải khổ. Duyệt Đồng, con mau về Chu gia thu dọn đồ đạc, nhanh đi!”

Lã Duyệt Đồng nghe cha mẹ nói chuyện, nước mắt đã ngân ngấn quanh vành mắt, nhất thời ngơ ngác, chính là bị Tề thị đẩy, cũng không phản ứng. Lã giáo dụ cảnh giác từ trước, thất kinh hỏi: “Chu gia đang rối loạn, bà bảo con bé dọn đồ về nhà mẹ để làm gì?”

“Còn có thể làm gì, bỏ chứ sao!” Tề thị nói âm vang, “Ta muốn tìm một hôn sự tốt cho khuê nữ, cho con bé gả làm thiếu phu nhân phú quý, thanh nhàn!”

Lã giáo dụ vừa tức vừa sợ, ngón tay run rẩy chỉ vào lão thê, “Nói nhảm! Một nữ không thờ hai phu, Duyệt Đồng tái giá, ta còn mặt mũi nào nhìn người khác?!”

“Ô hay!” Tề thị xem thường nói, “Ông mở mắt nhìn xem, thế đạo này đầy người tái giá, có gì kỳ quái. Hơn nữa khuê nữ tái giá một nhà tốt, so với đám người quê mùa ở nông thôn không phải tốt hơn sao? Đừng quên, hiện tại Chu gia nghèo kiệt xác, có ý đồ với cả đồ cưới của con dâu.”

“...”

Tề thị hung hân đẩy lùi bạn già, quay đầu lại thấy nữ nhi yếu đuối mở to mắt nhìn mình, thần sắc tựa hồ không thể tin, bà cả giận nói: “Đứa nhỏ này, thật không bớt lo! Không nghe mẹ nói sao? Sao còn ngu ngơ? Nhanh đi Chu gia thu dọn đồ đạc... Về phần hai mươi lượng bạc con dâng lên, ta là người hảo tâm, chờ Chu gia trở lại bình thường sẽ đòi.”

Tề thị ‘dao sắc chặt đay rối’, tự giải quyết một mớ bòng bong, không quản phụ tử bên cạnh giống như hai khúc gỗ, tự mình ngồi xuống ghế, trong đầu lên danh sách những nhà phú quý trong thành, tinh tế nghĩ đến một nhà xứng đôi với nhà mình. Đây cũng là chuyện khó khăn, nữ nhi mặc dù vẫn như hoa như ngọc, nhưng đã gả một lần, chỉ có thể làm thiếp. Có nhà nào có thanh niên để tang thê tử không?

“Mẹ, con là hàng hóa để mua bán sao?”

Bên tai Tề thị tĩnh lặng, sau đó vang lên giọng nữ nhi đậm mạc. Bà sững sốt một hồi, lời nữ nhi truyền đến trong óc, sau đó bà tinh tế phân tích, không khỏi giận đến đỏ mặt, bưng bưng nói: “Nói với mẹ ruột như vậy?! Ta vì ngươi mà khổ tâm suy nghĩ, ngươi không biết tạ ơn, còn tưởng rằng ta bắt ngươi đi trao đổi lợi ích? Ban đầu cha ngươi đánh tiếng Chu gia, ta đã phản đối ngàn vạn lần!”

Lã Duyệt Đồng cười cười tự giễu, “Người phản đối không sai, nhưng sau cha nói Bắc Sinh đậu cao trung là có thể diu dất hai ca ca, không phải mẹ lập tức đồng ý sao? Giờ người nhìn tình thế Chu gia không bình thường, đã muốn đưa con tái giá nhà khác, có khác gì chào hàng đâu.”

Tề thị giận đến run người. Lã giáo dụ cũng cau mày nhìn nữ nhi, quát lên: “Không cho phép nói chuyện ngỗ nghịch với mẹ ngươi.”

“Mẹ, con xin lỗi...” Lã Duyệt Đồng cố gắng khai thông mẹ nàng, giờ đây tâm tư nàng quá mệt mỏi, ý niệm duy nhất trong đầu là giải quyết quần cảnh Chu gia, không dư sức mà quần vào chuyện phức tạp bên cạnh.

“Ngươi xin lỗi ta?” Tề thị cắt đứt nàng, ý vị che ngực kêu đau, “Ta hoài thai mười tháng sinh hạ ngươi, lại nâng niu, nuôi nấng ngươi, ngươi đối đãi như thế với người có ơn sinh thành nuôi dưỡng? Không sai, là ta coi trọng hai ca ca ngươi, sau này ta và cha ngươi dựa vào bọn họ dưỡng lão, ngươi một nữ nhi gia, chỉ cần làm thiếp tâm áo bông của cha mẹ, nhưng ngươi cũng không làm được, vì ngươi ngoài mà so đo với huynh đệ mình, ta xem ra, ngươi là cắt tâm dao găm mới đúng.”

Lã thị nén nước mắt, “Con so đo cùng ca ca khi nào? Huống chi Bắc Sinh là người ngoài khi nào? Chàng là trưởng phu của con...”

“Rất nhanh sẽ không phải.” Tề thị một lần nữa cắt đứt nằng, “Lời ngỗ nghịch của người ta không so đo, nếu người vẫn là con gái ngoan của ta, phải nghe lời ta, mau chóng rời xa Chu gia. Trước đây không phải người kêu khổ, không quen cuộc sống Chu gia sao? Ta đây một lòng tính toán vì người, người còn không hài lòng chuyện gì?”

Lã giáo dụ thấy hai nữ nhân trong nhà bộc phát nước mắt và nước miếng, có chút ngập ngừng, do dự khuyên nhủ nữ nhi: “Duyệt Đồng, không bằng con về nhà ở tạm một thời gian, những cái khác từ từ tính...”

Lã Duyệt Đồng chậm chạp lắc đầu, nước mắt như mưa, nằng khóc không thành tiếng, không thể biểu đạt chua xót, thống khổ ra ngoài. Nàng quỳ xuống, dập đầu với cha mẹ ba cái, đứng dậy thẳng bước đi, không hề quay đầu lại.

Lã giáo dụ thấy nữ nhi lão đảo đi về phía cửa, gấp đến độ đưa tay muốn ngăn cản, “Duyệt Đồng, khuê nữ...”

Tề thị ngồi trên ghế, tức giận hô to: “Để cho nó đi, chỉ cần nó đi ra khỏi cái phòng này, ta coi như không có nữ nhi như nó!”

Lã giáo dụ thấy lão thê mở miệng khiếm nhã, tình thế cấp bách, không khỏi oán hận nói: “Nói thế nào mà lại thành tức giận thế này!”

Bước chân Lã Duyệt Đồng ngừng lại một chút, bị ai từ đáy lòng dâng lên, nước mắt nàng càng rơi nhiều, hai mắt mờ hồ, đụng phải cửa phòng ngã nhào.

Lã giáo dụ trong lúc tình thế cấp bách, muốn chạy đi kéo nữ nhi, lão thê ngồi trên ghế đắm chìm vào ngực mình, “Trời ơi, tâm của ta ơi, đau quá, đau quá...”

Lã giáo dụ khó xử, dậm chân một phát, xoay người nhìn lão thê, “Thế nào rồi? Ta gọi lang trung cho bà.” Lại đề cao thanh âm gọi người, “Đại lang! Nhị lang! Mầu mầu lang trung!”

Phòng ốc Lã gia không quá lớn, Đại ca, Nhị ca và hai tẩu tử Lã Duyệt Đồng núp ở phòng cách vách, nghe được ba người cãi vã nhất thanh nhị sở. Lã giáo dụ gào thét, Đại lang, Nhị lang Lã gia cuống quýt đáp, vọt ra khỏi phòng, gặp nhau tại cửa phòng cha mẹ, đụng phải muội muội nước mắt mờ hồ, hai người dậm chân, cùng nhau đồng diễn, “Ai, muội muội, phải biết nghe lời mẹ, chẳng lẽ mẹ lại hại muội sao?”

Đôi mắt Lã Duyệt Đồng tạm thời mất tiêu cự, nức nở nói với hai người mờ hồ trước mặt: “Sau này phiên hai ca ca hiếu thuận luôn phần của muội.”

Hai tẩu tử nàng có lòng muốn tránh xa chuyện này, nhưng sợ sau này Tề thị oán bọn họ không tận tâm, vì vậy chậm chạp đẩy cửa phòng ra, cùng nhau khuyên nhủ: “Tiểu cô, thân thể mẹ không chịu được bức bối, muội tạm thời ở lại, thuận theo ý bà.”

Phu thê Lã giáo dụ ở trong phòng cũng nghe được lời này, âm thanh rên rỉ của Tề thị giảm dần, đồng tai chờ nữ nhi trả lời.

Đợi một lúc, chỉ thấy tiếng nức nở của Lã Duyệt Đồng, tiếng kêu gào của Tề thị lại cao lên, Lã giáo dụ không chịu nổi, dứt khoát tiến lên kéo cửa phòng, nhìn thấy nữ nhi buồn bã khóc, muốn nói nàng tạm thời nhận thua, nếu không nguyện bỏ trượng phu, có cha làm chỗ dựa, nhưng sợ lão thê nghe được, chỉ nháy mắt ra hiệu với nữ nhi, trong miệng khuyên nhủ: “Khuê nữ, nhận tội với mẹ con, a?”

Nhưng mà Lã Duyệt Đồng khóc đến không nhìn thấy động tác của ông, ruột gan đứt từng khúc, khóc không ngừng nghỉ.

Trước giờ Lã Duyệt Đồng vốn rất nghe lời, nhưng hôm nay khóc đến kiệt sức, nàng không cam tâm ẩn nhẫn nữa, tức giận và thương tâm, thân thể nàng không chịu khuất phục. Tựa hồ đã khơi ra ngỗ nghịch, ý nguyện chống cự mẫu thân không rút lại được nữa.

Tư tưởng Tề thị luôn muốn làm chủ người khác, hôm nay bị nữ nhi chọc tức, gào thét khản giọng, tức giận càng dâng cao, một lúc lâu không nghe được nữ nhi nhận tội, cố xé giọng, nói: “Nếu không muốn nhận mẹ, mau cút cho ta!”

Lã Duyệt Đồng chân chờ, cất bước muốn đi, bị ca tẩu và cha ngăn lại, nàng cũng không giãy, như người mất hồn nghe lão nương la mắng trong nhà, đột nhiên cười chế nhạo: “Mẹ, ban đầu không ai hỏi con có đồng ý

gả cho Chu Bắc Sinh không, con chỉ biết làm theo. Dù sao cuộc đời con không phải hàng hóa, tùy thời có thể buôn bán.”

Dứt lời không để ý đến phản ứng của mọi người, nàng căng mắt, chạy ra khỏi nhà.

Lã Duyệt Đồng mới đầu đến Chu gia, có oán hận không? Đương nhiên có.

Nữ nhi khuê phòng trăm ngàn lần tưởng tượng, sau khi thành thân, cùng phu quân cử án tề mi, cho dù bận rộn việc nhà, khi nhàn hạ cũng ngâm một bài thơ, ngắm một bông hoa. Nhưng từ khi đến Chu gia, trừ tiếng chó sủa trong thôn, tiếng gà cục tác, chính là tiếng côn trùng kêu tam cô lục bà.

Chuyện này hoàn toàn bất đồng với thói quen, với cuộc sống nàng chờ đợi. Người Chu gia không thể trao đổi tư tưởng với nàng, trong sinh hoạt cũng khác nhau rất lớn. Chu lão gia tử lớn tuổi, nói được hai câu, cục đờm trong cổ họng rung động theo. Chu lão và Chu Đông Sinh giống nhau, trên bàn mọi người đang ăn cơm ngon, bọn họ có thể quay đầu nhỏ đờm trên nền đất. Trên làm dưới theo, Khoai Tây oa chảy nước mũi chưa bao giờ dùng khăn, không phải bôi trên tay áo chính là hồ trên khung cửa.

Việc vật tương tự không thiếu.

Có lẽ mọi người trong thôn trang muôn đời đều sống vậy. Mỗi người đối với người đối diện đều làm như không thấy, bởi vì bọn họ không để ý. Nhưng cuộc sống của nàng không phải vậy.

Bao đêm nàng chờ đợi Chu Bắc Sinh thuyết phục cha mẹ, đưa nàng vào trong thành, chính là ở tiểu viện đi thuê, nàng cũng có thể bố trí cuộc sống lý tưởng như trong suy nghĩ.

Nàng gả cho người, da thịt tương thân với phu quân, miệng lưỡi quán giao. Nhiều lúc nàng nghĩ ngờ tình cảm nàng dành cho chàng có phải tình yêu như sách miêu tả không? Nhưng không nghi ngờ chút nào, chàng là người nàng để ý nhất. Vì quan niệm truyền thống, nàng gả cho người, xuất giá tòng phu, người nhà nàng đã là dĩ vãng, tương phu mới là tương lai của nàng.

Ban đầu cha mẹ dễ dàng mở ra cho nàng một đoạn cuộc sống, sao có thể dễ dàng muốn kết thúc nó?

Lã Duyệt Đồng lau nước mắt, đi tới tiểu viện nàng và Chu Bắc sinh thuê.

Nàng đau khổ nhớ tới một đoạn cuộc sống ngắn. Chỉ là một đoạn ngắn làm cho nàng sinh ra lòng trung thành: Dù sao nàng đến Chu gia, là người của Chu gia.

Một người nếu vì phu gia gặp rủi ro mà bỏ đi, sau này tái giá, sao có thể ngẩng đầu trước mặt cha mẹ chồng và chị em dâu?

Lần đầu Lã Duyệt Đồng xuất hiện khí thế, cãi vã với mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ không thể quay về, nhà chồng đang gặp khó khăn, nàng cảm thấy đường lui không có, con đường phía trước cũng khó đi.

Đây chính là khổ sở của nữ nhân. Trong lòng nàng nghĩ. Gả cho người, nhà mẹ đẻ không phải nhà mình, nhà chồng không lập tức dung nhập được ngay.

Nàng không có cách nào. Người duy nhất nàng có thể trông cậy là Chu Bắc Sinh. Chàng thoát khỏi nhà tù, nàng mới có gia đình.

Vì biết khốc lóc làm người đi đường nhìn ngó. Nàng nén nước mắt, dựa vào khí thế vừa chống cự cha mẹ, một hồi trống làm tinh thần hăng hái thêm, vào tiểu viện cầm tranh chữ, đến cửa hàng hỏi giá, cuối cùng dẫn người tới tòa nhà, cầm cố tất cả đồ đạc. Nếu không đợi mẹ nàng phản ứng, đoán chừng sẽ bị vợ vét toàn bộ.

96. Chương 96

Mặc dù Chu gia tình trạng quẩn bách, nhưng tiền chuộc người không thể chỉ mong chờ Lã thị giúp, mấy người Chu lão gia tử nghĩ đều hiểu, biện pháp của Lã thị, không ngoài khả năng cầu viện trợ từ nhà mẹ đẻ. Người Chu gia đều rõ ràng, Lã gia nhìn Chu gia là từ trên cao nhìn xuống, gốc rễ Chu gia là cần lao nghèo khổ, là một thành viên trong giai cấp nông thôn lam lũ mộc mạc, đứng từ trên cao nhìn xuống quá mức bình thường, cho nên lần này nội tâm bọn họ vô cùng bình thường, chỉ sinh ra một chút tức giận và

bài xích. Thế nhưng, lại có chút tự ái vào kiêu ngạo tồn tại mà ba lão nhân đều kiêng kỵ, đó là muốn thắng cột sống mà sống với Lã thị, vì vậy không ôm hi vọng hết sức với Lã thị.

Một buổi sáng, Chu lão đi bán hàng, đưa theo Lã thị vào thành. Chu lão gia tử cà nhắc một chân, được Dương thị đỡ đi tìm tộc lão thương lượng. Lão nhân khổ tâm đầy cõi lòng, bị khổ nạn và lo âu đè ép, càng thêm già nua, hôm nay ông nghĩ một mạch, nhưng không tìm được biện pháp, chỉ có thể bán ruộng đổi tiền.

Thổ địa là gốc rễ của người nông dân. Chu gia giàu có chừng mười năm, từ từ thoát khỏi sự lệ thuộc vào đất đai, ai ngờ một chốc, đánh bọn họ hiện nguyên hình, bọn họ không muốn xa rời đất đai lộ liễu, vì vậy đối với ý nghĩ bán đứt đất đai, đám người Chu lão gia tử như đứt từng khúc ruột.

Nhưng không còn cách nào. Những nhà trong thôn có nam đinh bị bắt, thiếu tiền chuộc, cũng bắt đắt đi bán đất đi.

Chu lão gia tử nhìn trời, thở dài một hơi: Chu gia phải đi đến bước này sao?

Dương thị đỡ ông đi tìm tộc lão, một mình về nhà.

Một tháng nay nàng khóc quá nhiều, hốc mắt luôn sưng đỏ, nàng trở về sân nhà mình, nhìn thấy Đường Hà đang cho Ny Nhi ăn cháo.

Hài tử một tuổi chính là tuổi bi bô tập nói và học bước đi, cả người như một cái lò xo, không ngồi yên được một khắc. Mấy ngày trước Dương thị khổ tâm, chỉ biết quát mắng tiểu nữ nhi không hiểu chuyện, hài tử nho nhỏ nhạy cảm, trầm tĩnh hơn rất nhiều. Hôm nay tiểu oa nhi mở đôi mắt to tròn, ngồi trên ghế cao, Đường Hà ngồi trước mặt bé, kiên nhẫn xúc từng thìa cháo lên khoe miệng bé, đồng thời “A” phát ra âm thanh dụ dỗ bé ăn.

Khoai Tây oa ngoan ngoãn ngồi cạnh thắm thắm và muội muội, tự mình ăn cháo.

Nước mắt Dương thị đột nhiên chảy xuống.

Phu thê bình thường gây lộn, hận người kia không thể biến mất. Không nghĩ trong thời gian ngắn ngủi hân rời đi, một gia đình tựa như băng,

Dương thị kéo ống tay áo, lau nước mắt. Đi tới chỗ nhi tử, nữ nhi. Nàng không cầm bát cháo trong tay Đường Hà, nữ nhi đưa tay muốn ôm, nàng cúi đầu ôm bé, hôn một cái, đặt trở lại ghế băng, “Tam tẩu, hôm nay phiên muội trông nom tiểu oa một chút.”

“Đương nhiên.” Đường Hà gật đầu, nàng mang thai, việc nặng trong nhà không cần nàng làm, chỉ ở nhà hỗ trợ việc nhà, nàng nghe Dương thị nói, chỉ cho rằng Dương thị muốn ra ruộng.

Dương thị nỗ lực cười cười, nói: “Thời gian này Ny Nhi rất hiếu động, muội mang thai, ngàn vạn lần không được ôm con bé, chẳng may hài tử búng bình đã vào người.” Lại dặn dò nhi tử, “Khoai Tây oa, con phải nghe lời Tam thắm, giúp đỡ chăm sóc muội muội, a?”

Khoai Tây oa biết điều, gật đầu đáp ứng. Hài tử là sinh vật thông minh, rất nhạy cảm với cảm xúc mãnh liệt, phụ thân rời nhà, mẫu thân sầu khổ làm bé một tháng này trầm mặc trưởng thành.

Dương thị dặn dò xong, xoay người đi vào phòng bếp. Mẹ chồng đứng cạnh bếp, húp từng miếng cháo lớn.

“Mẹ, người đừng ăn vội vàng như vậy, cẩn thận sặc.” Dương thị khuyên nhủ, tự mình cầm chén múc cháo, ăn từng miếng lớn.

Từ thị lắc đầu, nuốt cháo xuống, nói: “Ăn xong sớm còn đi làm việc.”

Dương thị vài miếng ăn xong chén cháo, hạ quyết tâm nói với Từ thị, lát nữa con đến đầu thôn tìm đội vác hàng, đi dỡ hàng cũng kiếm ra tiền.”

Nông thôn phía Nam một năm hai mùa thóc. Ngoài lúc thu hoạch bận rộn, thời gian còn lại luôn rảnh rỗi, bình thường công việc trong ruộng là nhổ cỏ, diệt côn trùng, bận rộn có hạn. Thu hoạch trong ruộng không nhiều lắm. người trong thôn muốn ra ngoài tìm việc, kiếm thêm thu nhập. Tỷ như dỡ hàng cho thương nhân, bê gạch cho người ta xây phòng, toàn là những việc nặng. Nam nữ trong thôn liên tục mệt mỏi, có

một nhóm chuyên làm việc này, biết nơi tìm việc, nếu như may mắn, một ngày có thể kiếm mười mấy văn tiền.

Từ thị nghe xong sững sốt, năm xưa Chu gia nghèo khó, có một thời gian bà cũng làm người bốc hàng. Công việc này rất vất vả, so với việc thu hoạch ngày mùa còn vất vả hơn.

Bà nhớ lúc trước, có một tiểu tức phụ làm cùng đội với bà, khí lực lớn, chịu được khổ, muốn kiếm nhiều chút tiền, làm càng nhiều hơn so với người khác. Có một lần nàng ta làm việc bị gạch đá đập vào đầu, lúc đấy ngã nhào xuống đất, lại tự mình bò dậy, sau lần đó cười nói như không có chuyện gì. Lúc đó nàng ấy cầm một hai lượng bạc chủ nhà bồi dưỡng, không chịu bỏ ra chữa trị. Ai ngờ mười năm sau, đầu óc mơ hồ, trở nên điên điên khùng khùng, người nhà mời lang trung chữa bệnh, lang trung hỏi chuyện xưa, nói rằng đầu năm đó bị đập đến nội thương, không chữa trị kịp thời, giờ muốn chữa bệnh, phải tốn rất nhiều tiền, mà chưa chắc đã tốt lên được.

Một số nhà nghèo chỉ biết kêu than, tiểu tức phụ điên và nam nhân nàng vất vả lắm mới nuôi được hai hài tử đến mười tuổi, cảm giác đã có người trông cậy được, ai ngờ gặp đại nạn, nhưng lấy đâu ra tiền chữa bệnh? Toàn gia lại rơi xuống đáy vực.

Đôi khi từ thị nhìn thấy tiểu tức phụ điên, còn cả nam nhân nàng ấy, trong lòng không khỏi cảm thán.

Bao nhiêu lần Từ thị hồi tưởng lại chuyện xưa, cảm thấy may mắn vì vận mệnh mình tốt, những người cùng dỡ hàng với mình lúc đó, đã làm bà nội giống bà, nhưng một số người vẫn tiếp tục làm khuân vác.

Chỉ là bà không nghĩ, mười năm kiêu ngạo, trong một đêm đến lượt bà đi làm khuân vác.

Bà kinh ngạc suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: “Được rồi... Ta cũng đi cùng.”

Trước đó vài ngày, mẹ chồng nàng dâu ồn ào gay gắt, tết vừa qua không vui vẻ gì, nhưng lúc này Dương thị nghe mẹ chồng nói, tự đứng lòng chua xót, “Mẹ, người lớn tuổi... Người đừng đi, mẹ làm không nổi.”

“Không ngại,” Từ thị cười, phất tay, “Chúng ta cùng làm, kiếm nhiều một chút. Sẽ không phải làm lâu, qua giai đoạn khó khăn này là tốt rồi.”

Đường Hà nghe tính toán của bọn họ, thất kinh.

Dĩ nhiên nàng biết công nhân bốc vác, thời đại nào cũng không thiếu, cường độ lao động cao, nhưng khi người nhà mình trở thành một thành viên như thế, làm việc không có bảo hộ lao động, trong lòng chua xót, đau đớn vô cùng.

Nàng nắm tay hai hài tử, nhìn hai phụ nhân trong nhà, một lão nhân, một thanh niên cùng nhau ra cửa, chỉ có thể ngẩng đầu, phát ra tiếng thở dài rất nhỏ, nước mắt lã lã.

Lúc này nàng hận mình, nàng luôn kiêu ngạo rằng mình tài hoa, thế nhưng năng lực này không thể giải quyết khó khăn hiện tại của gia đình.

Tại họa tới, chúng ta không thể đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, trách cứ lẫn nhau. Cuộc sống khổ nạn, tầng tầng lớp lớp, chỉ có vùi đầu khắc khổ, nhẫn nại chờ mọi chuyện trôi qua.

Hơn nửa ngày, chỉ có Đường Hà và hai đứa nhóc ở trong nhà. Bữa trưa nàng không đói bụng, nhưng cố gắng xới cơm, để hai đứa bé ăn, ép buộc bản thân mình ăn.

Qua bữa trưa không lâu, có người trong thôn cầm cho nàng một phong thư, nói là người nhà mẹ để gửi cho nàng.

Đường Hà nói cảm ơn, nghi ngờ mở thư ra đọc. Chữ viết trên thư tinh tế, dùng từ đơn giản sáng tỏ, tuyệt đối không phải người nhà hạ bút.

Sau khi con rể Đường lão bị bỏ tù, phu thê bọn họ ngày đêm lo lắng, nữ nhi đang có thai, bọn họ ngày ngày lo sợ nàng chịu không nổi, tổn thương thân thể. Thật vất vả mới nghe tin Chu Trâu hai thôn thỏa thuận xong, Huyện thái gia đã lên tiếng, kêu đem bạc đến chuộc người. Trước giờ bọn họ luôn nghĩ Chu gia hào phú, lúc này không dám suy đoán Chu gia không gom đủ bạc, nhưng sợ vạn nhất, vì vậy bọn họ có lòng hỗ trợ, sợ nữ nhi da mặt mỏng, đành chủ động hỏi. Mà cũng không nên lù lù tới cửa, hỏi người ta có thiếu

tiền không, bọn họ đi cầu Quế tiên sinh viết một phong thư. Trong lòng bọn họ, Quế tiên sinh là người cao thượng, đại khái sẽ không cười nhạo chuyện này.

Ý tứ trong thư, đại khái là Đường gia mới bán một lứa heo, một ao cá, vừa lúc có ít bạc trong tay, nghĩ cho khuê nữ mang thai bồi dưỡng, hỏi nàng về lấy hay bọn họ mang đến.

Một khắc này, Đường Hà không nhin được, nước mắt chảy xuống.

Ai ai cũng biết người nhà luôn yêu thương nhau. Nhưng cuộc sống bình thản, chúng ta không thể nào kiểm chứng được. Có khi tình cảm bị công khai, chúng ta còn tình nguyện cầu chưa từng xảy ra chuyện đó.

Nàng nhớ Chu Nam Sinh.

Kiếp trước nàng còn trẻ, chìm đắm vào yêu, say đắm nóng bỏng, trong thư viết cho người tình: Một sớm tóc đen, chiều thành tuyết.

Thiếu niên mạnh miệng nói buồn, nhưng khi chân chính buồn đau chạy lên não, lại không nói được gì.

Ngay cả một lời âu yếm nàng cũng chưa nói cùng Chu Nam Sinh.

Mấy đêm lạnh, nàng đang mang thai, trên lý thuyết nên thêm ngủ, nhưng lo âu cực độ, làm nàng ngủ không ngon.

Hiện tại nàng mang thai hơn bốn tháng, hình dáng mệt mỏi gầy gò, lộ ra bụng khá lớn.

Khoai Tây oa đã hiểu được đau khổ, lúc này nhẹ nhàng kéo tay nàng, ngẩng đầu nhìn nàng, “Thấm thấm, đừng khóc.”

Ny Nhi cũng học ca ca, dùng bàn tay nhỏ nhỏ bắt ngón tay nàng, “Thấm thấm, không... Khóc.”

Đường Hà ngồi chồm hổm, ôm hai hài tử vào trong ngực, “Được, không khóc. Cha và thúc thúc các con rất nhanh sẽ về nhà.”

Cùng lúc đó, Lã thị nén nước mắt, cò kè mặc cả với chủ cửa hiệu cầm đồ, sau khi bán tất cả đồ đạc trong tiểu viện, nàng trở lại Chu gia thôn. Nàng thống khoái nghĩ: Dù sao Bắc Sinh mười năm, tám năm nữa cũng không định thi làm quan, sau này ta chính là phụ nhân nông thôn, còn ngấm tranh chữ văn nhả làm gì.

Nàng đi trên đường, ôm chặt bao bố trong ngực, trong bao vải cất hơn năm mươi lượng bạc. Mấy thứ tranh chữ bình hoa, thật ra không đáng giá như mẹ nàng nói. Hai mắt sưng đỏ, đầu óc mịm mờ một mảnh. Nàng dựa vào dinding khí bộc phát nhất thời, chặt đứt đường lui của mình, bỏ qua cha mẹ huynh đệ, giờ phút này nàng muốn những người khác tới, bổ sung vị trí người thân. Trừ người Chu gia, nàng không còn lựa chọn. Vì vậy kiều nữ không để ý tới lòng bàn chân, một đường đi nhanh.

Lã thị vào sân Chu gia, thấy Đường Hà ngồi cạnh hai hài tử dưới ánh mặt trời, bọn họ thấy nàng, ngẩng đầu chào hỏi.

Trước giờ Lã thị vẫn muốn thân cận Đường Hà (Cho dù Đường Hà bộc phát một lần, mất đi chút ít thân cận), về phần hai hài tử, giọng nói đáng yêu của bọn chúng làm tâm hồn nàng bỗng dưng an ổn: Đúng rồi, có tiền, Bắc Sinh trở lại, huynh đệ Đông Sinh có thể trở lại, mọi người sẽ an lòng.

Nàng vội vàng đưa tiền cho phụ huynh, nên hỏi Đường Hà mọi người trong nhà đi đâu.

Đường Hà kể lại.

Lã thị ngắt người. Ý định lão gia tử nàng không rõ, nhưng mẹ chồng và Đại tẩu đi bốc vác, nàng có chút ấn tượng với việc này. Lúc còn bé, mẹ nàng đưa nàng và ca ca đi qua góc đường của đám người đang chờ làm việc, bà chỉ vào đám người, cảnh cáo ca ca: “Nhìn đi, người cùng khổ, các con không chăm chỉ học hành làm người bề trên, sau này sẽ giống như những người này, làm việc vừa bẩn vừa mệt mỏi.”

Hiện tại nàng là người nhà của những người đó.

Lã thị kinh ngạc nhìn Đường Hà và hai hài tử, đột nhiên tỉnh hồn, vội vã mở bao bố trong ngực mình ra, móc hà bao cho Đường Hà nhìn: “Tẩu nhìn xem, tiền!”

Đường Hà nhất thời sửng sốt, nàng không nghĩ được Lã thị tìm được tiền, “Đây là...”

Lã thị kể lại chuyện mình cầm cổ bình hoa, tranh chữ.

Đường Hà nghe, nhất thời không nói gì, “Ta đi tìm ông nội... Số tiền này, gia đình ta có thể tạm thời trở lại bình thường.”

Lã thị nhìn bụng nàng nhô cao, vươn tay cản lại, “Để muối đi.”

“Người trong thôn muối không biết hết.” Lã thị gả vào cửa mấy tháng, đáy lòng lại bài xích nông thôn, quả thật ít giao tiếp với thôn dân, lời này của Đường Hà thực sự cầu thị, không có ý châm chọc Lã thị. Nàng dừng một chút, nói: “Muối lấy nước nóng rửa mặt đi... Mất sưng như vậy, sợ rất khó chịu.”

Lã thị lúc này mới cảm thấy chật vật, theo bản năng che mặt, nhưng cảm thấy vô ích, lại thả tay xuống, tự giễu nói: “Diện mạo của muối quả thực chật vật.”

Đường Hà rất ít hỏi chuyện riêng tư của người khác, nhưng làm chị em dâu chung hoạn nạn, không khỏi quan tâm, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

Lã thị miễn cười cười, quyết liệt với nhà mẹ đẻ, chuyện như vậy làm người ta xấu hổ.

Đáy lòng nàng mỗi mết, nhất thời đứng không vững, vội ngồi lên ghế, bao bố để tùy tiện trên mặt đất, “Không có gì, chỉ là sau này không về nhà được.”

Đường Hà không kiên nhẫn đứng lâu, ngồi xuống ghế bên cạnh, kiên nhẫn chờ Lã thị hạ vãn.

Lã thị có chút bàng hoàng, nhìn Khoai Tây oa và Ny Nhi, hai đôi mắt to tròn nhìn mình, trong lòng mềm mại, gần gũi bọn chúng, học Đường Hà, hôn lên má bọn chúng. Sau đó nhẹ giọng, giống như tự nói: “Không có chuyện gì, muối còn có gia đình này.”

Hành động của Lã thị đối với huynh muội Khoai Tây oa là lần đầu, Khoai Tây oa lớn, kinh ngạc nhìn nàng, Ny Nhi bên cạnh không biết ca ca cứng đờ, bé cười khanh khách vung vẩy cánh tay vào Lã thị, “Hôn nhẹ...”

Lã thị cười, lại hôn bé cái nữa.

Đường Hà ở một bên, khẽ cười.

Nàng và Lã thị, ở phương diện nào đó tương tự nhau. Nàng vì thời đại bất đồng, không hợp nơi này. Lã thị vì hoàn cảnh bất đồng, đối với cuộc sống thôn trang cũng mơ hồ bài xích.

Khác nhau là kinh nghiệm sống của nàng nhiều hơn, tâm tình bình thản, khoáng đạt hơn Lã thị mà thôi.

Lã thị kể lại tranh chấp với cha mẹ đẻ.

“Khi còn bé, mẹ đưa muối đi nghe hí kịch, trên đài y y nha nha, kể một đoạn cuộc sống ‘bi hoan ly hợp’, chớp mắt một cái, con hát đổi trang phục, sẽ diễn một đoạn chuyện xưa. Hôm nay, những lời mẹ nói tựa như hí kịch, muối sống ở Chu gia, giống như lên sân khấu diễn một màn, tái giá đến nhà khác, tựa như đi diễn trò.” Lã thị nhẹ nói, “Bà nói, muối không nghe lời sẽ từ mặt muối, lời này rất nhẹ nhàng, muối không tin.”

Nàng cười tự giễu, “Muội nghĩ: Chờ bà bình tĩnh lại, muối sẽ về bồi tội, mẹ ruột sao có thể không nhận nữ nhi đây? Nhưng lúc đi trên đường, muối càng nghĩ càng sợ, vạn nhất bà nói là sự thật thì sao?”

“Nhưng muối không có cách nào...” Lã thị mịt mờ nói.

Nàng còn trẻ, chưa bao giờ nghĩ đến rời bỏ cha mẹ, nàng không biết con đường phía trước có gì. Đáy lòng nàng sợ hãi, áy náy. Sợ tương lai không có cha mẹ chỉ bảo. Áy náy vì làm trái với ý nguyện cha mẹ.

Nhưng để cho nàng dứt áo rời đi, từ đó trở thành người đứng, ném người nhà Chu gia qua một bên, mình sống nơi này khoan khoái thuận ý, vô luận là phương diện tình cảm hay đạo đức, nàng đều không làm được.

Chỉ bằng ý nghĩ ‘làm không được’, nàng chống đối lại mẫu thân, cố chấp ở lại Chu gia thôn.

“Nhưng cuộc sống nơi này khó khăn như vậy...” Nàng lẩm bẩm nói, “Tẩu biết không, muối không quen...”

Lúc này đã quá ngọ lâu, mặt trời yếu dần, không khí từ từ thấm lạnh. Thật ra đã立春, thành thực mà nói, đã đến mùa xuân, đầu xuân, một mầm cây xanh từ ngoài bờ tường nhô vào trong sân.

Đường Hà nghe đến xuất thần, ánh mắt nàng nhìn về mầm cây xanh, xa hơn là bầu trời bao la.

“Mới bắt đầu ta cũng không quen.” Nàng nghe được giọng mình, “Con người, sự vật trong thôn, hoa màu trong ruộng, nhưng mà lâu ngày, ta càng không chút kiêng kỵ.

Thói quen thay đổi, còn hơn sống giả dối.

Sau nàng học nhìn bản chất sự việc. Tỷ như người trong thôn thiếu tâm tư, tỷ như Thanh Sơn sau cơn mưa, ruộng lúa trải dài một màu xanh, hoa dại cuối thu nở ven đường.

Nàng phát hiện ra, đây hết thảy là cuộc sống phồn vinh. Một cái giếng cổ, một gốc cây già, một tia nắng mặt trời, cũng làm cho nàng xúc động, làm cho nàng tràn đầy tình yêu với cuộc sống.

Trong lòng nàng có sự đồng cảm, nàng yêu thương người bên cạnh, sau đó nhận lại tình yêu của họ.

Kiếp trước là cảnh trong mơ, chỉ có cuộc đời này chân thật. Nàng bằng lòng kinh doanh cuộc sống này.

Nàng nhẹ giọng nói với Lã thị: “Sẽ tốt thôi.”

Chỉ sợ sau này Lã thị hối hận, nhưng lúc này nàng ấy thuận theo ý muốn ban đầu, vậy là tốt lắm rồi. Sau này hối hận, nàng ấy rời đi, sẽ không quan hệ đến thôn trang này nữa. Sẽ trở về thói quen sinh hoạt ngày xưa.

Lã thị nghe vậy, im lặng một lúc: “Không được, muối ở lại.”

97. Chương 97: Ngoại Truyện 3

Nắng sớm mờ mờ.

Nông thôn sáng mùa hè hơi lạnh, hơn một năm nay, Chu Nam Sinh mới được ngủ một giấc ngon lành, không bị quấy nhiễu. Ánh nắng chiếu xiên qua cửa sổ, hắt đã tỉnh.

Nữ tử bên cạnh còn ngủ say.

Chu Nam Sinh ngồi dậy, trong ánh sáng mờ ảo, ôn nhu nhìn khuôn mặt nàng. Một lúc sau, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn nàng.

Đường Hà hô hấp nhẹ nhàng, hiển nhiên còn đang ngọt ngào trong giấc mộng, bị hắn hôn nhẹ quấy nhiễu, vô thức lấy tay gạt ra.

Chu Nam Sinh khẽ nở nụ cười, vẫn còn sớm, hắn nằm xuống, cẩn thận nhắc cao đầu nàng, kê tay xuống dưới.

Lúc trước bọn họ ngủ, nàng luôn chui vào ngực hắn, lấy cánh tay hắn làm gối. Sau nữ nhi, nhi tử liên tiếp ra đời, ban đêm nàng phải chăm sóc hài tử, vì muốn hạn chế quấy nhiễu hắn, nàng không ôm hắn ngủ nữa.

Đặc biệt sau khi sinh nhi tử Lượng Lượng, ban đêm thường ngủ không yên, không phải tự nhiên nỉ non khóc, thì chính là giống tiểu trư, nhất định phải ngậm đầu vú, mới an ổn ngủ ngon.

Lâu lắm rồi Đường Hà không được ngủ ngon. Năm ngày trước Lượng Lượng tròn một tuổi, nàng quyết tâm ôm con cho bà nội, tránh cho hài tử ngủ cùng nàng, không thể cai sữa.

Một năm này, Đường Hà bị hành hạ quen, cho dù hài tử không ngủ cạnh, ban đêm tỉnh lại mấy lần, hai ba ngày nay mới cải thiện.

Nhưng một bàn tay to tác oai tác quái trên ngực nàng, mân mê chà xát, nàng giãy dụa tỉnh lại, “Đừng đụng vào ngực! Đừng đụng! Đó là túi lương thực của hài tử, sẽ làm bẩn mất!” Sau đó nhắm mắt lại, thuận thực túm lấy cái tay, kéo xuống bụng mình, “Sở nơi này đi, cảm giác giống nhau.”

Không sai, sau khi Đường Hà sinh hai oa nhi, bụng nàng... Hơi lớn. (A a a a a...!)

Bên cạnh truyền đến tiếng cười, “Ngốc ạ, hài tử cai sữa rồi.”

“Đúng nha.” Nàng vẫn nhắm mắt, tứ chi buông lỏng, nghĩ: “Không cần lo lắng đè lên hài tử, rất thư thái.”

Ban đêm nàng đặt hài tử bên cạnh, làm vậy để dễ dàng cho bú, nhưng sợ đè lên hài tử, lúc ngủ tay chân không dám thoải mái, chỉ sợ đè lên miệng mũi hài tử.

Ban tay to lại rời đến bộ ngực mềm mại, chui vào vạt áo nàng, tha hồ khinh bạc.

Đường Hà một lần nữa bắt lấy nó, đấu sức với nó, tách nó ra khỏi bộ ngực mình, sau đó nhắm mắt, hôn lên mũi hắn, mềm mại cầu xin: “Đừng ồn, ta muốn ngủ.” Đồng thời không quên bảo đảm, “Chờ mấy ngày nữa ta có cảm giác, đến lúc đó nhất định ta sẽ đại chiến ba trăm hiệp với chàng.”

Lão phu lão thê rồi, nói chuyện không kiêng kỵ.

Chu Nam Sinh trẻ tuổi, khỏe mạnh cường tráng, cho dù thông cảm thê tử cực khổ, cũng không nhịn được cầu xin thê tử nhiều lần. Nhưng thời kỳ Đường Hà mang thai, tính cách luôn lạnh nhạt. Mỗi lần hắn đòi hỏi, nàng đành hứa suông: “Chờ ta nha, ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, chờ ta ép khô chàng.”

Giờ nàng chỉ muốn ngủ.

Không cần chăm sóc hài tử, muốn ngủ liền ngủ. A, quá hạnh phúc, vài giây sau, Đường Hà tiến vào mộng đẹp.

Người bên cạnh càng tiến gần nàng, một tay để nàng gối đầu, một tay xoa nắm nú hoa của nàng. Sau khi sinh, cup C biến thành cup E, sờ rất thích.

Tay hắn càn rỡ, phía dưới đã cứng rắn, nóng lòng muốn thử. Động tác của hắn trên người nàng từ từ kịch liệt, cho dù hai người vẫn mặc quần, nàng cũng có thể cảm giác hắn ngày càng trưởng to.

Hiện tại nàng đã khôi phục nhạy cảm, nú hoa bị xoa nắn, run rẩy đứng thẳng, khát vọng ngủ đông trong cơ thể từ từ thức tỉnh.

Nhưng mà, ngủ quan trọng hơn. Một thời gian dài nàng không được ngủ ngon, giờ đây giấc ngủ đầy đủ giống như nắng hạn gặp mưa rào, nàng nhắm mắt lại, sau một giây tinh thần hoảng hốt.

Hắn kiên trì trên trọc nàng. Mấy lần tỉnh ngủ.

Nàng kiên trì khước từ hắn, hắn kiên nhẫn quần lấy nàng. Ngón tay tác quái, thăm dò vào tiết khô nàng, xoa nắn trên ghẹo.

Hắn quá nóng nảy, nàng có chút đau.

Mộng cảnh mấy lần bị hắn cắt đứt. Bạo khí phát ra, hai người vốn kề sát nhau, nàng nghiêng đầu, dễ dàng tiến đến tai hắn, gằm nhẹ: “Ta muốn ngủ! Ngủ thêm một chút ta sẽ thoải mái vô cùng, lâu lắm rồi ta không được thân thiết với cái giường! Thông cảm cho ta một chút, buổi tối tiếp tục có được không?!”

Nàng tức giận, dùng cả tay cả chân, muốn đẩy hắn ra, đá văng hắn.

Hắn kiên trì ôm chặt nàng, cầm tỳ lên đầu nàng, ủy ủy khuất khuất oán trách nàng: “...Quá đáng...”

Hai người chung đụng, khi tình cảm cao trào, hắn sẽ làm nũng với nàng. Thời điểm nàng phát hỏa, rất ít khi hắn tranh chấp, cũng không coi trọng khí khái nam tử, mỗi lần đều giả bộ, không phải làm nũng thì nhăn mặt ủy khuất.

Nàng đột nhiên mềm lòng. Nghiêng qua hôn lên má hắn, “Ngốc ạ.”

Hắn nhận được kích lệ, sau một giây, tung mình đè lên người nàng, khẩn cấp hôn nàng.

Bọn họ thành thân lâu, hôn sâu ít dần, giờ phút này lời lẽ quần giao, hơi thở nóng hổi, tiếng thở dốc yêu kiều.

Chỗ sâu nhất trong thân thể nàng một lần nữa thức tỉnh.

Môi hắn dán lên da thịt nàng, một đường liếm láp đi xuống.

Nàng không tự chủ được, ngửa đầu về phía sau. Phần cổ lõa lồ bị hắn liếm, ẩm ướt mà ấm nóng. Tay hắn mân mê trước ngực nàng, hung ác véo lên chỗ trắng nõn, to mọng.

Là chỗ mẫn cảm của nàng. Trong thân thể nàng, chôn vùi tình lồi, kíp nổ chính là hai nụ hoa, kéo dài một đường, xuống tới vườn hoa bí ẩn, lại mai phục một đường quấn quanh dững đạo bên trong.

Hắn xoa nắn nàng, chà xát nàng, thiêu đốt nàng, làm tình lồi trong cơ thể nàng nóng lòng muốn nổ tung.

Trong lúc hắn vùi đầu trước ngực nàng, nàng kim lòng không đậu, khẽ ngâm thành tiếng.

“A...” Thân thể nàng thẳng tắp, đầu ưỡn về phía sau, hai tay vòng ra sau lưng hắn, vuốt ve sống lưng và cái mông vểnh cao. Miệng phát ra âm thanh run rẩy, vui vẻ.

Hắn ra sức dụ dỗ nàng. Huỳnh đệ Nam Sinh đến trước hoa viên của nàng, gõ gõ cánh cửa, chủ nhân muốn mở cửa đón chào, hắn lại bướng bỉnh tránh né ra. Đợi cánh cửa khép lại, hắn lại đến gõ gõ.

Cánh hoa bị trêu chọc, cuồng phong không chịu tiến vào.

Nàng giận dữ, hai tay bóp chặt hông hắn, ngang ngược quát lên: “Cho ta...”

Hắn cúi đầu cười thành tiếng. Hắn luôn dung túng nàng, sủng ái nàng, vì vậy chỉ trả thù một chút rồi dừng lại. Huỳnh đệ Nam Sinh ‘vận sức chờ phát động’, kêu gào muốn công thành đoạt đất, ‘giết địch tám trăm tự tổn một ngàn’ đã làm hắn nhần nại đến cực hạn.

Dưới âm thanh yêu kiều của nàng, hắn lưu luyến buông đôi gò bồng đảo ra, thẳng tay chống người, môi chạm vào môi nàng, ôn nhu hôn nàng, đồng thời hung ác đâm mạnh vào.

Nàng thét chói tai.

Hắn đụng kịch liệt.

Nàng choáng váng, sung sướng đến mức muốn hét lên, nhưng trong phòng còn một giường nhỏ, tiểu nữ nhi đang ngủ say trên đó. Trong trầm mê cố gắng giữ lại một tia bình tĩnh, cắn môi dưới, vui sướng phải đè nén thật thấp.

Hắn nhất quán trầm mặc. Lúc dùng sức cắn chặt hàm răng, ngũ quan theo đó mà cao chót vót, nàng nhìn hắn dưới ánh sáng mờ mờ, đưa tay lướt nhẹ qua gương mặt hắn.

Hắn cúi xuống hôn nàng, động tác vẫn không ngừng, tốc độ càng lúc càng nhanh, nàng cảm giác được chỗ cứng rắn càng ngày càng trướng to, vui sướng, tê dại, mỗi lần nàng cảm giác đã lên đến đỉnh điểm, nhưng hết lần này tới lần khác, còn muốn đi lên nữa, linh hồn và thân thể nàng vui vẻ, rồi lại mệt mỏi, rốt cuộc nàng mềm yếu, cầu khẩn hắn: “Van chàng... Đủ rồi, tha cho ta...”

Hắn thuận theo nàng, yêu thương nàng, đó là sự thật. Nhưng càng yêu, càng muốn ngược đãi.

Hết lần này đến lần khác, hắn xuyên qua nàng, đụng nàng, liên tục ném nàng lên mây xanh. Nàng thét chói tai, trừ bám vào hắn, nàng không còn cách nào.

Rốt cuộc trời sáng, một họ ôm nhau đứng trên đỉnh núi.

Lúc này, bọn họ tựa như nam nữ thể tục khác:

“Có yêu ta không?”

“Yêu.”

“Yêu nhiều không?”

“Yêu đến tận xương tủy.”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ:

Tấu chương không có dụng ý trì hoãn chính văn, chỉ là ta cảm thấy, nam chủ ra từ, tốt nhất lấy chuyện phòng the ăn mừng. Chẳng qua phong cách chính văn đang đau thương, phần nộ, chen thật vào có chút quý dị.

Cho nên...

Tin ta đi, coi như thật vụn, so với hành văn bình thường khó hơn nhiều.

Lời editor: Tin ta đi, edit thật khó hơn edit bình thường nhiều __-

98. Chương 98

Chạng vạng một ngày kia, ba huynh đệ Chu Đông Sinh trở về nhà.

Ba huynh đệ trải qua hơn nửa tháng lao ngục, gầy gò chán chường, ba người đứng thành một hàng trong sân, giống như cây lá mùa đông, tiêu điều xơ xác.

Từ thị nhìn các con bị dày vò không ra hình dạng, cầm lấy tay bọn họ, vừa nói đau lòng, vừa lên tiếng khóc lớn. Cuối đông đầu xuân, gió xuân se lạnh thổi tóc bà rối loạn, cần làm tôn thêm vẻ điêu hiu.

Huynh đệ Chu Đông Sinh nhìn thấy ánh mặt trời, tâm thần hơi hoảng hốt, vành mắt đỏ lên, cứng cổ an ủi mẫu thân.

Chu lão gia tử và Chu lão lạng lẽ quay mặt đi, lau đi khóe mắt.

“Trở lại là tốt rồi.” Lão gia tử nói, lão nhân chống quải trường, đứng nghiêm, vỗ vỗ bả vai cháu trai, đến lượt Chu Bắc Sinh, trong tay không khỏi tăng thêm lực, ánh mắt sáng ngời mà nay âm đạm, ông bảo đảm: “Chỉ cần người còn sống, tất cả có thể bắt đầu lại.”

Đã phát sinh thì không thể phủ định. Cũng không cần thảo luận nhân quả, đúng sai, chỉ cần im lặng thừa nhận, sau đó gánh trọng trách, đi về phía trước.

Nói không quá lâu, ba huynh đệ Chu Đông Sinh bị đuổi đi tắm.

Bên này, Từ thị dẫn dắt con dâu làm cơm tối, mặc dù gia tài hao tổn, nhưng nhà mình bán thịt, chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn không vấn đề. Từ thị xót xa nhi tử chịu khổ, xuất hết vốn liếng, chuẩn bị một bàn lớn đồ ăn.

Đường Hà không biết mấy người Chu Nam Sinh trong ngục ăn gì—chắc không quá tốt, có lòng khuyên bọn họ ăn một chút cháo loãng trước, đừng vội ăn thịt luôn, sẽ bị đau dạ dày, nhưng khi nàng ngồi cạnh Nam Sinh, nhìn hắn ăn như hổ đói, những lời muốn nói đều nói không ra, chỉ đỏ mắt gấp đồ ăn cho hắn.

Khi bọn họ về phòng, cửa vừa đóng, Chu Nam Sinh vội ôm lấy nàng, hắn sợ chen vào bụng nàng, không dám ôm chặt. Đường Hà ôm lại hắn, nàng cảm giác hắn run rẩy, nàng vùi đầu vào ngực hắn, nước mắt chảy ra, “Ta nhớ chàng, nhớ không chịu được.”

“Để ta nhìn nàng.” Hắn vừa nói vừa giơ tay nâng mặt nàng, men theo ánh sáng cửa sổ, nhìn nàng thật sâu, tựa như nhìn viên minh châu trong đèn tối, “Nàng gầy đi nhiều.” Hắn áy náy nói nhỏ.

“Chàng cũng vậy.” Đường Hà vuốt ve ngũ quan hắn, mắt mũi chua xót, “Chàng về là tốt rồi.”

Ban đêm, bọn họ nằm trên giường, hắn để nàng gối lên tay mình, một tay nhẹ vỗ bụng nàng, “Hài tử nháo nàng sao?”

“Chưa đến thời kỳ thai máy.” Nàng nhẹ giọng đáp, “Nhưng mà tim đập rất rõ, chàng cảm nhận được không?” Nàng kéo tay hắn, đặt ở vị trí chân động, “Cực cương, phụ thân về nhà rồi.”

Sinh mệnh mới cảm nhận được, cho dù nó mới chỉ là một phôi thai, Chu Nam Sinh cảm nhận được từng cái chấn động, nhiệt lưu trong ngực cuộn cuộn lên, thoát ra khỏi miệng, “Ta... Thật xin lỗi,” hắn vững vàng nói, “Thật xin lỗi, một tháng qua ta không ở cạnh nàng và hài tử.”

Đường Hà nghe giọng nói hắn che dấu, nàng xoay người, đối mặt với hắn, “Ta tha thứ cho chàng, chàng phải đảm bảo, không có lần sau.”

“Sẽ không có lần sau,” hắn bảo đảm, “Ta sẽ trông chừng nàng, trông chừng hài tử chúng ta, không để nàng lo lắng, không bao giờ rời xa nàng.”

Đường Hà kéo tay hắn, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay bao lấy tay hắn.

Hắn bật cười, cúi đầu hôn nàng, “Cô nương ngọc.”

“... Có phải chịu khổ không?” Nàng nhẹ giọng hỏi hắn, “Ta rất sợ, lo chàng ăn không đủ no, bị... Đánh, hoặc là tổn thương khác.”

Bất kể bạch thiên hắc dạ, nàng cực độ lo âu, không dám khóc lớn, chỉ có thể cắn tay mình, buồn bực thanh âm.

Hắn lắc đầu trong đêm tối, ý thức được nàng nhìn không thấy, vội đáp: “Đòn thì không có,” nghe được nàng thả lỏng, hắn xoa lưng nàng, trấn an nàng từng chút từng chút, “Nhưng mà đồ ăn quả thật không tốt, sau này ta phải ăn thịt bù lại mới được.” Hắn ra vẻ thoải mái an ủi nàng.

Hắn không muốn nàng biết, đồ ăn trong nhà gửi vào cho huynh đệ bọn họ, không cách nào đến tay bọn họ được, bị đội trưởng và bọn nha dịch chia nhau ăn hết.

Hơn nửa tháng lao ngục, vấn đề ăn uống tuyệt đối nhỏ nhất.

Đây là lần đầu cuộc sống của hắn mất tự do, hắn không muốn bị lần thứ hai. Không muốn nàng biết những khổ sở trong đó.

“Ngủ đi. Sau này ta sẽ ở cạnh nàng.”

“Ừ.”

Phòng cách vách, phu thê Chu Đông Sinh và Dương thị, náo nhiệt hơn nhiều.

Rất cục nam nhân về nhà, Dương thị vui mừng không nói, trước mặt con cái, nàng động thủ sờ soạng khắp người Chu Đông Sinh, mới thở phào một cái, nức nở reo lên: “Cuối cùng tay chân đầy đủ trở về.”

Từ lúc Chu Đông Sinh về nhà, tắm nước nóng, ăn cơm thịnh soạn, đứng thẳng trước mặt thê nhi, rất cục thần trí cũng trở về, cười ha hả đáp lời: “Đúng vậy, mạo hiểm một chuyến, rốt cục cũng nhàn nại trải qua.”

Hắn kéo tiểu nữ nhi, không quan tâm tiểu nữ oa nhìn hắn xa lạ khóc rống, “Choẹt” một tiếng, hung hãn hôn bé một cái, lúc đặt bé xuống, còn thuận tay vuốt vuốt đầu, vò vò bím tóc nhỏ rối tung.

Sau đó tại tung móng vuốt, dày vò hài tử lớn, “Tiểu nam tử hán, lúc cha không ở đây, con có chăm sóc mẹ và muội muội tốt không?”

Khoai Tây oa bị cha hôn, có chút xấu hổ, không dám lau nước miếng trên mặt, ưỡn ngực trả lời: “Có!”

Dương thị nhìn một lớn một nhỏ trước mắt, vừa cười vừa khóc.

“Nàng xem nàng kia, trời mưa sao,” Chu Đông Sinh lấy khăn trong ống tay áo, lau nước mắt cho nàng, “Bọn nhỏ đang nhìn kia.”

Khoai Tây oa không rõ cái gì gọi là ‘mừng đến rơi lệ’, “Mẹ, mẹ đừng khóc, người ngày ngày khóc, Tam thẩm nói, như vậy sẽ hỏng mắt.”

Chu Đông Sinh giật mình, “Mẹ hài tử...”

“Chuyện qua rồi.” Dương thị ngưng ngừng phất tay, “Sau này mẹ không khóc nữa, cha còn trở lại, một nhà chúng ta sống thật tốt.”

Chu Đông Sinh kéo tay thê tử, “Đúng vậy, ta cố gắng làm việc, để nàng và bọn nhỏ sống thật tốt.”

Trong một gian phòng khác, Chu Bắc Sinh và Lã thị nằm trên giường.

“Ta nghe cha mẹ nói, nàng trả lại tiểu viện trong thành rồi?” Chu Bắc Sinh nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy.”

Nàng cãi vã với cha mẹ, đồ đã bán hết, trong thời gian ngắn không thể vào thành, giữ lại tiểu viện cũng tốn kém, không bằng trả lại, an tâm sống ở nông thôn.

“... Phiên nàng rồi.” Chu Bắc Sinh há mồm, muốn nói “Sau này ta sẽ để nàng ngẩng đầu trước cha mẹ”, nhưng lại hoài nghi ngày đó không thể đến, hắn nằm trong bóng tối, không tiếng động cười khổ.

“Ta cam tâm tình nguyện.” Lã thị bắt được tay trượng phu, “Bắc Sinh, ta cam tâm tình nguyện, ta chỉ muốn chàng an toàn trở lại.”

“...Ừ.” Chu Bắc Sinh ôm nàng vào lòng, “Ngủ đi.”

Lã thị có nhiều lời muốn nói, sẽ nghiêng về phía hắn. Nhưng người bên gối mệt mỏi, sa sút tinh thần, nàng cảm giác được hắn đau khổ, muốn an ủi hắn “Còn nhiều thời gian”, hoặc là “Mười năm mài kiếm”, lời ra đến miệng, chỉ còn lại một tiếng thờ dài.

Đêm khuya, Lã thị tỉnh lại. Trong bóng tối nặng nề, người bên cạnh nàng, truyền đến tiếng khóc dè nén, giống như động vật bị thương, tự biết vô vọng, chỉ biết há mồm nức nở, giảm bớt đau đớn.

Nàng không dám có cử động nhỏ nào, nước mắt chảy ra từ trong hốc mắt, men theo thái dương, nhỏ vào trong gối.

Cuộc sống bình thản trôi qua. Nam đình trong thôn lục tục trở về nhà.

Đường Hà không biết nhà người ta giải quyết chuyện này thế nào, chỉ mơ hồ nghe được một chút, có một số người phải ngồi trong ngục lâu, vì lúc ẩu đả xuất thủ đặc biệt hung ác, có một số nhà không gom đủ tiền, bị quan phủ bắt góp sức lao động để bồi thường.

Đường Hà cảm thấy, người dân giỏi quên lãng. Bất kể chuyện bọn họ gặp không may mắn, hay là người khác gặp khổ nạn, bọn họ đối đãi rất trầm mặc và nhẫn nại. Phần trầm mặc và nhẫn nại này quá mức đương nhiên, lộ ra hai phần chết lặng.

Nếu như nàng ở Trâu gia thôn, sẽ nhớ đến nhà có huynh đệ chết, cuộc sống không biết trôi qua thế nào.

Vô luận thế nào, người ở thời điểm hạnh phúc mới có thể đồng tình với người khác. Đường Hà nhớ đến Chu Nam Sinh đã phải trả giá thật nhiều, gánh chịu hậu quả là những ngày đau khổ kia, nàng coi thường áy náy của mình, nghĩ rằng đáy lòng mình thực ích kỷ, lạnh lùng.

Người trong thôn không nhắc lại chuyện này. Đối với bọn họ mà nói, một ít bút tuyên bố tiền chuộc kếp xum cũng theo đó bỏ qua. Bọn họ chỉ coi như một chuyện xưa, cần cù chăm chỉ làm ăn sinh tồn.

Sống lâu, chuyện này tựa như một vết đứt tay lưu lại sẹo, nếu không phải cố ý nhắc lại, căn bản sẽ không nhớ, hoặc có nhớ lại, cũng chỉ là vết sẹo bình thường.

Cuộc sống như thủy triều đẩy người ta về phía trước. Chỉ có một người, thất kinh mất phương hướng.

99. Chương 99

Nhân sinh trừ chết, vô đại sự. Cho dù mỗi đêm Từ thị nghĩ đến tài sản trong nhà tích góp mười mấy năm, qua một đêm tiêu tán, không khỏi đau lòng, thở dài thở ngắn, nhưng ba nhi tử an toàn trở về nhà, đây cũng là trong cái rủi có cái may.

Mọi người Chu gia dùng cơ này miễn cưỡng mình, dưới nhẫn nại trầm mặc, cuộc sống từ từ trở lại quỹ đạo bình thường. Chu Nam Sinh theo lệ thường, đi bán hàng với Chu lão, xã giao với thương nhân, Chu Đông Sinh theo lệ thường, đi thu hàng với thê tử, Từ thị nhàn rồi thì giã cỏ, tưới rau. Đường Hà bụng lớn, chỉ làm chuyện đủ khả năng với mình. Lã thị không có đường lui, đáy lòng quyết tâm, ép mình dung nhập vào thôn trang, dần dần học theo Từ thị làm việc nhà nông, bắt đầu có khuôn có dạng một nông phụ.

Tựa như giống những lời Đường Hà nói, nhân sinh nơi nào không có phong cảnh đây? Nếu trong nội tâm nàng nhàn tình, sau cơn mưa trời lại sáng, ruộng lúa trải dài, chiều xuống, con bò gặm cỏ đại ven đường, cũng có thể khiến mình thanh thản tự tại.

Vận mệnh an bài mình ở cuộc sống này, vì vậy cứ tận lực khai quật cuộc sống tốt đẹp này.

Mặc dù nguyên khí tổn thương nặng nề, phục hồi lại rầm rộ như bình thường cần rất nhiều thời gian, nhưng trên phương diện kinh tế. Chu gia so với gia đình khác, tình hình tốt hơn nhiều lắm. Thu nhập chính của gia đình khác là làm ruộng, cùng lắm lúc rảnh rỗi đi làm việc vặt kiếm tiền, không giống Chu gia có một cửa hàng.

Chu gia vì tiền bạc khan hiếm, thời gian trước nhập hàng có hạn. Các hộ cung hàng cho Chu gia hàng năm thấy ba huynh đệ bị bỏ tù, lo lắng Chu gia không trả được tiền hàng, cung hàng vô cùng cẩn thận, tiền trao cháo múc, thành ra hầu hết các hộ không bán được hoa quả khô, tồn đọng trong nhà nhiều. Các cửa hàng khác trong thành có nguồn cung ổn định, bọn họ muốn tìm người mua khác là không thể. Rất nhiều người có ý định tự mình đi bán lẻ, nhưng mà bày hàng không có khách quen, mỗi một ngày lượng giao dịch có hạn, cuối cùng giá bán lẻ thấp hơn so với Chu gia thu hàng. Cuối cùng mọi người tỉnh ngộ: Bọn họ và Chu gia nhiều năm qua hỗ trợ lẫn nhau, Chu gia làm ăn đi xuống, bọn họ cũng không tới được chỗ tốt.

Hiện tại khó khăn Chu gia đã tiêu tan, có chút bạc, lượng nhập hàng gia tăng, cộng thêm tâm tư các hộ lung lay, thấy cửa hàng Chu gia không sụp đổ, nổi lên can đảm, tự nguyện trước cung hàng, sau tính tiền. Cứ như vậy, hai ba tháng sau, Chu gia cuối cùng vượt qua nguy cơ, từ từ dư giả.

Tổng chương quỹ theo lời, trở về Tổng gia thôn trồng trọt, Chu lão không thể giữ lại, đành phải kiếm tiền trả ông trước, những thứ vụn vặt khác chờ khi nào kinh tế vững vàng sẽ bù lại sau.

Ngoài gia, sắp tới phụ huynh Chu gia sẽ công bố với thành viên gia đình tình hình thu chi, quyền tiền sửa đường, tiền chuộc người, tiền mua lễ vật cho quan trên. Thu vào thì ít lắm, giờ phút này chúng được đặt trong hà bao, yên tĩnh nằm trên bàn.

“Hiện tại trong nhà hơi quẩn bách, nhưng chỉ cần người một nhà đồng tâm hiệp lực, cuộc sống sẽ khá lên.” Chu lão gia tử nói, hôm nay gió Nam thổi, khí trời ẩm thấp oi bức, lão nhân gia bị cảm lạnh, hai ngày trước sốt cao, làm người một nhà gấp gáp vô cùng, sau mời lang trung kê đơn bốc thuốc, cuối cùng cũng hạ sốt, nhưng thỉnh thoảng vẫn ho khan. Lão gia tử tuổi cao sức yếu, ho khan một tiếng, âm thanh trong cổ họng rung động, làm cho người ta không khỏi hoài nghi, một giây sau nó có thể vận hành được không?

Lão gia tử ho xong, phun cục đờm ra, thấy mọi người trong nhà lo lắng nhìn mình, phát tay một cái, lơ đãng nói: “Già rồi, một bệnh côn con cũng bị hành hạ, không có chuyện gì, lão già ta đây còn sống lâu lắm.”

Cái này đương nhiên là tâm nguyện của mọi người, Khoai Tây oa nói với ông cố: “Lão thái gia thọ tỷ Nam Sơn, nhất định sống lâu trăm tuổi!”

Lão gia tử mừng rỡ cười híp mắt, kéo chặt trai vào trong ngực, khen bé ngoan.

Khoai Tây oa khó chịu, muốn giãy dụa, lại thấy mọi người vì một câu nói của mình mà trở nên vui vẻ, bé tỉnh tỉnh mê mê hiểu rằng: Người lớn rất vui vì mình mang đến nụ cười và an ủi cho lão thái gia, vì vậy bé cố gắng quên mùi nồng nặc trên người ông cố, mùi vị này bé không thích chút nào, chui vào ngực ông cố, kể một ít chuyện vui của hài tử, chọc cười ông cố.

Nhiều năm sau này, Khoai Tây oa mới hiểu được, mùi trên người ông cố, là mùi lão nhân nhiều ngày không tắm rửa, cộng thêm mùi vị da thịt đã già. Loại mùi vị này cả đời đều lượn lờ ở chóp mũi hần, làm hần mỗi lần ngửi thấy được, tựa như lời tiên đoán người thân sắp mất đi.

“Hiện tại nhà ta đã vượt qua khổ sở, sơ sơ còn bằng kia,” Chu lão gia tử chỉ vào hà bao trên bàn nói, “Ý của ta và cha mẹ các con là, trả lại của hồi môn cho cháu dâu. Mặc dù là tiền chuộc cho nam nhân các con, nhưng là chuyện Chu gia, nên để Chu gia gánh, tuyệt đối không có đạo lý không trả đồ cưới cháu dâu.”

Ba người Đường Hà nhìn nhau, Dương thị há mồm muốn nói, nhưng lại không nói ra. Lão thị nhìn Chu Bắc Sinh, không dám ra mặt nói chuyện.

Đường Hà bình thân, khẽ ngẫm nghĩ, lên tiếng cự tuyệt: “Hiện tại trong nhà còn đang tích lũy, sợ cũng không còn nhiều tiền, con thì không cần gấp gáp, sau này nhà dư giả đưa sau cũng được. Về phần Đại tẩu và Tứ tẩu...”

Cửa hồi môn của nữ tử là tài sản riêng tư, trong nhà có khả năng trả lại bạc, Đường Hà không giả vờ khách khí. Nhưng nàng là một người chắc chắn, nàng không muốn động vào bốn mươi lượng bạc kia, vì vậy nàng không so đo thời gian trả bạc. Bạc có thể cầm trên tay là tốt nhất, nhưng cứ để thời gian cho gia đình nghỉ ngơi lấy sức đã.

Dương thị vội vàng nói: “Con cũng có ý này.” Mặc dù nàng có thói quen toan tính thiệt hơn, nhưng cũng biết nặng biết nhẹ, đặc biệt trải qua khó khăn lần này, nàng đã hiểu được tầm quan trọng của đoàn kết.

Lã thị nhỏ giọng phụ họa: “Con cũng vậy.”

Từ thị nghe xong an lòng. Thật ra lúc trước, lão gia tử và Chu lão đề nghị sớm trả bạc cho con dâu, bà muốn trì hoãn nửa năm, một năm rồi hãy nói. Hiện tại các con dâu tự giác, bà cũng yên lòng.

Chu lão gia tử lắc đầu, nói: “Ta biết các con hiểu chuyện, trên thực tế nhà ta không còn bao nhiêu bạc, lần này trả các con không được bao nhiêu.” Ông mở hà bao ra, lấy ra ba hà bao nhỏ trong đó, cân nhắc sức nặng, giao cho ba cháu trai, “Đừng nhiều lời, cầm lấy đi, chuyện này để các con hiểu: Chu gia không lấy cửa hồi môn của các con. Ta và cha chồng các con đưa trước cho các con một phần, sau này bạc nhiều lên, mỗi lần cầm thêm một chút, tóm lại sẽ trả lại toàn bộ cho các con. Đừng ghét bỏ, lúc này hơi ít, chờ cửa hàng kiếm nhiều tiền, lần tới sẽ nhiều hơn.”

Đám người Đường Hà từ chối không được, đành nhận lấy. Trở về phòng, mở ra nhìn, quả thật không nhiều lắm, Đường Hà nhìn chính là một hai lượng bạc vụn. Đối với Chu gia lúc này, coi như không dễ.

Ban đêm, nàng và Chu Nam Sinh nằm trên giường, hai người nói tình hình lúc đó, Chu Nam Sinh nhẹ nói: “Ông nội thật không dễ dàng, tuổi ông đã lớn...”

“Ừ.” Đường Hà nhẹ giọng nói, “Đừng lo lắng, sẽ tốt thôi.”

Chu Nam Sinh mở to hai mắt trong bóng tối, ngăn người nhìn đỉnh màn mờ mờ. Cuộc sống trong ngục theo thời gian dần mờ nhạt, hẳn không cần ai nói đạo lý, tự dẹp yên bóng ma thời gian đó, đôi khi hẳn cũng cho là như vậy, chỉ có đêm khuya hẳn tỉnh lại từ trong mộng, mới ý thức được mình từng chật vật như vậy.

Có lúc, từ đáy lòng hẳn tràn ra mỗi mọt, biết thế này là không tốt, hẳn ra sức tự giải thoát, nhưng vì vậy, hẳn không rảnh bận tâm người nhà, thê tử hẳn mang thai, hẳn càng sa sút tinh thần hơn huynh đệ, ông nội lớn tuổi vất vả cực nhọc, nhất thời hẳn đều cố không tới. “Cho ta một chút thời gian đi.” Hẳn nhìn vào bóng đêm thêm trầm, cầu khẩn, “Ta biết cuộc sống còn nhiều khó khăn hơn, nhưng ta cần tích góp sức lực để vượt qua nó.”

Đường Hà nằm cạnh trượng phu, im lặng không nói, chôn sâu tiếng thở dài.

Con rể thoát khỏi lao ngục, phu thê Đường lão cao hứng vô cùng. Chờ nữ nhi và con rể trở về thăm bọn họ, hai lão chuẩn bị đồ ăn thịnh soạn còn hơn cả cơm tất niên.

“Người sống ai mà không gặp phải khó khăn đây.” Đường lão vỗ vỗ vai con rể, “Lão hán ta sống hơn nửa đời người, hiểu nhất sau đại nạn chính là đại phúc.”

Chu Nam Sinh vốn có hai phần chột dạ, sợ cha mẹ vợ ghét mình ẩu đả bị bỏ tù, thanh danh không tốt, lần này Đường Hà phải về nhà mẹ đẻ một chút, để hẳn đưa về, nếu không phải lo lắng Đường Hà bụng to, hẳn thật sự không muốn.

Chưa từng nghĩ, thái độ cha mẹ vợ bình thường, hẳn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Đường Hà ở bên cạnh dò xét về mặt hẳn, có chút bất đắc dĩ, nàng nhịn xuống, chờ hai người ở trong khuê phòng lúc nàng chưa xuất giá, rốt cục không nhịn được, nói: “Có người nhà hiểu và ủng hộ vẫn chưa đủ để chàng quên sao? Chàng muốn ‘làm mình làm mẩy’ đến khi nào?”

Chu Nam Sinh không hiểu cái gì gọi là ‘làm mình làm mẩy’, nhưng nghe trong lời thề tử có mùi thuốc súng, hấn sững sờ một chút, cười khổ nói: “Ta đã thông suốt rồi, chỉ là nhất thời chưa đủ sức...” Trước không đề cập tới việc hấn sống trong ngục, chỉ cần nghĩ đến việc hấn tham dự náo loạn, đoạt đi hai mạng người, đã làm cuộc sống hàng ngày của hấn không được an bình, “Để nàng phải ưu phiền, ta không tốt...” Hấn sờ sờ bụng nàng, “Cực cứng không nên chịu ảnh hưởng của cha, phải vui vẻ nhé.”

Đường Hà than thở, “Chàng không biết được, chàng không vui, ta cũng không sung sướng, mà ta không sung sướng, cực cứng sinh ra đường nhiên sẽ sầu mi khổ kiếm.”

Chu Nam sinh cau mày, “Đừng như vậy! Ta muốn tiểu oa nhi sinh ra phải luôn cười vui vẻ.”

“Gieo nhân nào, gặt quả ấy,” Đường Hà nói, “Cha hài tử rộng rãi mới nuôi được hài tử vui vẻ.”

Chu Nam Sinh cười, ôn nhu nhìn thê tử mình, “Được, nghe theo nàng hết.”

Lý thị đứng ngoài cửa, lớn tiếng gọi nữ nhi, con rể ăn cơm, “Ăn cơm thôi!”

Đường Hà đau khổ vuốt ve bụng mình, “Dạ dày bị chèn, ăn không vô.” Nàng mang thai thời kỳ cuối, khẩu vị kém đi, tay sân sưng phù lợi hại.

Chu Nam Sinh cầm một bàn tay nàng, nhẹ nhàng xoa bóp, “Cố nhẫn nhịn, rất nhanh thôi.”

Thê tử thân thể công kênh, hấn cũng nên tỉnh táo, đốc sức làm việc mới phải.

“Chúng ta ra ngoài đi, cha mẹ chờ sốt ruột rồi.”

“Ừ.”

Trên bàn cơm, Đường lão và Lý thị lo lắng không yên, hỏi thăm Chu Nam Sinh về cuộc sống trong ngục. Chu Nam Sinh mặc dù không lập tức tiêu tan phiền muộn, nhưng vẫn tận lực trả lời.

“Chuyện này không coi là chuyện lớn, rốt cuộc con trở về nhà không sút mẻ gì.” Đường lão nói, ông quay sang bảo nữ nhi rót hai chén rượu nhỏ, nhớ lại đau khổ năm đó.

“Con người cực kỳ thấp hèn, có ai không ở trong bụi đất đây, thật ra thì ở trong bụi đất có là gì? Liều mạng một hơi, sẽ bò dậy đứng thẳng lưng,” Đường lão một hớp rượu, một miếng nhắm, “Trọng yếu là, bản thân mình không thể nhục chí, nếu không, rơi vào vũng bùn, sao còn đứng lên được đây? Người bên cạnh có muốn đỡ con, cũng không biết đỡ thế nào.”

Chu Nam Sinh gật đầu, người nhà nông mặc mạc, tuy thô ráp nhưng thành thật.

Nếu như nói Chu Nam Sinh từ từ quên được, từ dưới thung lũng tỉnh lại, thì Chu Bắc Sinh, trong quá trình hồi phục đột nhiên mắc sai lầm, cuối cùng rơi vào đáy vực sâu.

Mới đầu, tất cả mọi người Chu gia không nhìn ra hấn không bình thường, mặc dù có bi phần, có đau lòng, nhưng họ luôn nghĩ, hấn có thể với tay đến tiền đồ, giống như con vẹt giương cánh bay đi, dù là ai cũng không dễ dàng quên, nhưng tâm tình Chu Bắc Sinh sa sút, người Chu gia thấy, coi là chuyện hợp lý.

Chính là Lã thị, đêm hôm đó khi hấn về nhà, nàng nghe được hấn khóc, sau lần đó chưa từng thấy hấn thất thổ, cho nên cũng yên lòng.

Chu lão gia tử cố ý tìm Chu Bắc Sinh làm công tác tư tưởng, “Ta và cha con ký thác toàn bộ hi vọng trên người con, hi vọng con biến thành phượng hoàng, thoát ra khỏi đất nông thôn này. Lúc trước người người khen con thiếu niên anh tài, ta và cha con cũng cho là thật, ngày ngày mong đợi con sớm trúng tiến sĩ, rạng rỡ tổ tông. Giờ nghĩ đến, chúng ta quá cấp bách, bao nhiêu người ở tuổi con còn là đồng sinh, chính là lão đồng sinh năm mươi tuổi cũng không ít.”

“Người ta hay nói, ‘ba mươi lão minh kinh, năm mươi thiếu tiến sĩ’, người trúng tiến sĩ đúng là học vấn khó lường. Khó lường hơn, chính là tất cả bọn họ năm mươi tuổi mới thi đậu. Xem ra, con có học khá hơn nữa, chính vì tuổi nhỏ, học vấn so với người bên cạnh cũng kém ba mươi năm. Hiện tại gặp phải chuyện này, coi như con bí mật quyết tâm nghiên cứu học vấn, đợi sau này nhà ta tích được nhiều bạc, bản thân con lại thông minh. Ta nói đến đây con cũng hiểu, ta không nói nhiều nữa, con phải cố gắng thông suốt.”

“Vâng.” Chu Bắc Sinh đáp. Hắn ngẩng đầu nhìn ông nội mệt mỏi già yếu, trong lòng lo lắng áy náy. Hắn há miệng, bởi vì thế sự trên người, hắn với không tới vinh quang, không tìm ra lời dỗ dành lão nhân.

Cùng lúc đó, cha vợ Chu Bắc Sinh, Lã giáo dụ cũng biết được chuyện Chu Bắc Sinh ra tù, giấu lão thê, viết cho hắn một phong thư, sơ sài nói chuyện hắn ở trong ngục không quan trọng, đa số nói đến việc tiếp tục ủng hộ và coi trọng, hi vọng hắn kiên trì học hành, có một ngày ‘trên châu long đông, đại phóng tia sáng’.

Chu Bắc Sinh cầm thư cười khổ, cho dù Lã thị giấu giếm hắn, nàng và cha mẹ tranh chấp, tuy rằng nhạc phụ không nhắc đến chuyện đón nữ nhi về, nhưng Tề thị bị nữ nhi ngỗ nghịch, thế nào chịu bỏ qua, đặc biệt Lã thị bán sạch của hồi môn ở tiểu viện, Tề thị giận đến thổ huyết, lập tức đến cửa hàng Chu gia, mắng chửi người, để cho Chu gia trả lại tài sản và nữ nhi.

Chu lão che giấu nhi tử những chuyện nhục nhã, chỉ trích này, hành động của Lã thị cho thấy nàng nguyện ý sống ở Chu gia, bọn họ quen sống mưa gió, đương nhiên sẽ không vì cái gọi là tự ái, đẩy con dâu ngoan đi. Bọn họ chỉ có thể bảo đảm với Tề thị: Mượn con dâu đồ cưới, Chu gia nhất định trả lại.

Phu thê chu Bắc Sinh lơ mơ biết chuyện này. Chu Bắc Sinh vừa cảm phần vừa bi thương, vì mình mà cha mẹ già chịu nhục, thể tử khó xử.

Nhưng lúc này, hắn không làm được gì, hắn không có tự tin hứa hẹn tương lai.

Lã giáo dụ hơn nửa đời người bị thê tử quản nghiêm, lúc này Tề thị từ cửa hàng Chu gia trở về, ông hiếm khi kiên cường, đứng lên quát tháo bà, nói rõ sẽ không để nữ nhi bỏ Chu gia, nếu bà nào nữa, sẽ đuổi về quê hầu hạ lão mẫu tám mươi tuổi.

Tề thị tức giận, nhưng không thể không ngừng công kích.

Mặc dù Chu Bắc Sinh không gặp phải mẹ vợ kiếm chuyện, nhưng cũng không thoải mái: Đó cũng không phải hắn làm tình hình thay đổi, hắn có gì mà vui vẻ chứ?

Cảm xúc chán ghét ngủ đông dưới đáy lòng giờ đã rục rịch góc đầu dậy.

Ba bốn tháng sau, Lã giáo dụ thấy lão thê mềm lòng, nhớ nhung nữ nhi, vội viết thư cho Chu Bắc Sinh, nói hắn đưa thê tử đến thăm bọn họ.

Sau khi Lã thị biết tin, nàng rất cao hứng. Không ai nguyện ý đoạn tuyệt với cha mẹ đẻ, mẫu thân chỉ trích làm nàng mỗi ngày đều sợ hãi, hiện tại có thể về thăm nhà, nàng mong ngóng vô cùng.

Chu Bắc Sinh không đành lòng cự tuyệt nàng, đành phải cắn răng, đưa nàng về Lã gia. Tề thị thấy sắc mặt hắn không tốt, nhin lại, “Hừ” một tiếng, không nói thêm câu nào chỉ trích nhục nhã, kéo nữ nhi về phòng, để chu Bắc Sinh và Lã giáo dụ nói chuyện.

“Ta nghe Duyệt Đồng nói, con tâm tư tích tụ, không phấn chấn chút nào,” Lã giáo dụ nói thẳng, “Con còn trẻ, ngăn trở này cũng không sao. Nhưng con đã tính toán gì cho tương lai chưa?”

“Con rất mờ mịt,” Chu Bắc Sinh nói, “Con... Vừa đau lòng, vừa hổ thẹn.”

Đau lòng vì mình, hổ thẹn vì người đối diện.

Những lời này hắn không nói cùng cha và ông nội, nhưng Lã giáo dụ là cha vợ hắn, đồng thời là phu tử, hắn hi vọng ông có thể chỉ điểm cho vài câu.

Lã giáo dụ nghe vậy than thở, “Tâm tình con thế này là bình thường, điều này nói lên con có lòng cầu tiến, con biết cảm ơn.” Chỉ có u mê mới ngông cuồng tự đại, không biết tỉnh lại, không hiểu đau lòng.

“Trước kia ta đã nghe con kể, con từ nhỏ đã đi học đường, chuyện kiếm tiền chưa từng làm qua, ta thấy trong ngắn hạn con chưa đi học được, chỉ bằng thoát khỏi thư phòng, vào đời nhìn nhân sinh một lần.” Lã giáo dụ vuốt râu nói.

Chu Bắc Sinh càng thêm mờ mịt, nếu nói vào đời, đến giúp cửa hàng có tính không?

May mà Lã giáo dụ rất nhanh nói tiếp, “Một vị ta quen biết lâu mở ra học quán, đang muốn tìm một phu tử, con là tú tài, tư cách cũng đủ, thử một lần xem sao?”

Chu Bắc Sinh chưa từng nghĩ chuyển đổi thân phận từ học trò thành phu tử, nhưng hấn sợ mình càng ở nhà càng mê man tuyệt vọng, cũng có ý giải quyết khó khăn cho gia đình, hấn cố gắng chống cự sợ hãi và mềm yếu nơi đáy lòng, khê cần rằng, gặt đầu đáp ứng.

Chẳng qua sau này, hấn phải đối diện với phong ba bão táp nhiều hơn.

100. Chương 100

Chu Bắc Sinh trưởng thành tại nông thôn, trong xương tủy hấn vẫn duy trì thái độ kính sợ với phu tử. Từ trước đến giờ hấn đều như vậy. Hấn không tưởng tượng nổi, thế gian có học trò không tôn kính phu tử, thậm chí cười nhạo trước mặt, lường gạt phu tử.

Hấn được cha vợ đề cử, vào học quán của bạn cũ cha vợ làm phu tử, gặp được chuyện trước giờ hấn chưa từng gặp.

Vừa bắt đầu, mọi chuyện đều thuận lợi, học quán chiêu thu phần lớn là phú gia công tử, vì vậy đãi ngộ rất khá. Lần đầu làm ra tiền, có thể để Chu Bắc Sinh tự hào với người nhà, đồng thời giảm bớt khốn đốn, mẹ muôi. Hơn nữa dạy học, vừa dạy vừa học luôn, không làm hấn xa rời sách vở.

Nhưng mặc dù hấn thiên phú tốt, trong học tập một hồi ba suy, nhưng trong giảng dạy, hấn không đủ sinh động, lại suy bụng ta ra bụng người, nhất quán lấy cường độ học tập của mình yêu cầu học trò, phú gia công tử quen thói không tập trung, lại không có nguyện vọng khắc khổ học tập làm vẻ vang gia đình, oán hận đối với yêu cầu của hấn. Nhưng đối với phu tử, bọn họ không dám bộc phát toàn bộ. Hết lần này tới lần khác, phu tử là một người lớn hơn mình mấy tuổi, còn là một nam tử nông thôn, ánh mắt trên đỉnh đầu của công tử ca đương nhiên không để Chu Bắc Sinh vào trong mắt.

Chu Bắc Sinh bị học trò phản kháng, kỷ luật lớp học không tốt, bài tập về nhà cũng không nộp đầy đủ. Hấn giận cực kỳ, nhưng mà hấn suy nghĩ chính thống, giáo dục phải có nguyên tắc, cho là mình bỏ ra không đủ, càng nghiêm khắc hơn với học trò. Học trò phản kháng càng thêm kịch liệt.

Chu Bắc Sinh cảm thấy sứt đầu mẻ trán. Khi hấn viết thư về cho Lã thị, không khỏi lộ ra tâm tình: Quá gian nan.

Sau lại có người hỏi thăm được, Chu Bắc Sinh đã từng ngồi nhà lao, gièm pha nói xấu cùng học trò khác. Có một ngày Chu Bắc Sinh bị học trò huyền não, rốt cục không nhịn được, trước lớp trách phạt một gã học trò, gã kia la hét: “Có tư cách gì mà đòi dạy học? Cũng chỉ là tội phạm mà thôi, phẩm đức không hợp, còn vì thế mà đánh mất tư cách tham dự cuộc thi, căn bản không thể làm phu tử.”

Chu Bắc Sinh quá trẻ tuổi, hấn không biết cách xử lý người khác trách móc, huống chi trách móc ngay đúng chỗ đau của hấn. Hấn không biết đánh trả, không hiểu được tự tại, hấn lựa chọn trốn tránh.

Hấn trở về nhà, trốn tránh trong thư phòng, ngày ngày sắc mặt chán nản, sách bày trước mặt, qua một ngày cũng không lật qua một tờ.

Người Chu gia bận rộn sinh tồn, mới đầu cũng không phát hiện hấn bất thường. Sau lão gia tử thấy hấn thần sắc hoảng hốt, hỏi hấn mấy lần, hấn mới kể ra. Thanh niên đã từng kiêu ngạo, giờ đây nước mắt chảy xuống, “Ông nội, không còn tiền đồ phải không? Ông và cha chờ đợi, sẽ không có ngày đó...”

Vừa bắt đầu, cá ý nghĩ này đã chôn vùi trong thân thể hấn, hiện tại mọc rễ nảy mầm, để hấn giãy dụa không thoát.

Chu lão gia tử khẩn trương, nhưng ông và phu thê Chu lão không có cách nào, những gì cần thử bọn họ đều thử qua rồi, bọn họ muốn con cháu làm rạng rỡ tổ tông, nhưng muốn hấn sống hạnh phúc hơn, làm trưởng bối khổ tâm, còn chưa đủ sao?

Chu Đông Sinh không hiểu được tiểu đệ, “Chẳng phải hiện tại đệ đã tự do sao? Chẳng lẽ hiện tại không phải dựa vào hai tay mình, vì cuộc sống người nhà, vì cuộc sống thê nhi, cố gắng làm việc sao? Vào nhà giam hay không, ảnh hưởng đến việc khóc cười, chảy máu, chảy mồ hôi sao?”

Chu Bắc Sinh lẩm bẩm: “Đại ca, cái này không giống...”

Chu Nam Sinh trước giờ vẫn ủng hộ tiểu đệ, lần này cũng chịu không nổi, “Không giải thích rõ với Đại ca, có gì mà không giống? Chẳng qua năm ba năm thi cử bất tiện, không phải là cả đời không được đi thi. Chỉ vài lời của bọn trẻ ranh, đã đánh tan hai mươi năm kiêu ngạo và tự tin của đệ rồi sao?”

Chu Bắc Sinh đặt tay lên ngực tự hỏi, có lẽ hẳn không đủ kiêu ngạo và tự tin, hẳn muốn đi con đường hiểm trở này, trước hẳn rất phân chấn, hiện tại gặp phải cái hố giữa đường, hẳn đi không nổi nữa.

Trên dưới Chu gia không lay động nổi Chu Bắc Sinh.

Ban đêm, Chu Nam sinh nằm trên giường, nhớ tới tiểu đệ sa sút, không khỏi thở dài thở ngắn, “Ai, làm gì mới tốt đây?”

Đường Hà chân tay sưng phù, ngủ cũng khó khăn, không thừa sức quan tâm người bên cạnh, liền nói: “Tự bản thân đệ ấy sẽ thông.”

Nhưng trước lúc hẳn thông thì phải hành hạ người khác đã. Mấy lần Đường Hà bắt gặp Lã thị len lén gạt lệ. Chuyện này thế thì cũng thôi đi, Đường Hà cảm thấy, làm thê tử sớm muộn gì cũng có thói quen trượng phu không mở rộng lòng với mình, dù sao đau lòng thành thói quen. Nhưng Chu lão và Từ thị cũng gấp gáp ăn không ngon, Đường Hà nhìn bọn họ tóc bạc trắng, không đành lòng, chủ yếu là Chu lão gia tử, vì chân khớp khiêng, hầu như cả ngày chỉ ngồi im trên xích đu, sầu lo nhìn thư phòng cháu trai.

Đường Hà mang thai, nội tiết mất cân đối, tính tình nóng nảy hơn so với lúc chưa có bầu. Mấy ngày nay nàng nhìn Chu Bắc Sinh, tình cảm cùng chung hoạn nạn biến mất hoàn toàn, bất mãn từ từ xuất hiện.

Nàng chán ghét một người chiếm giữ đa số tài nguyên mà không biết quý trọng, coi thường lãng phí.

Một ngày kia nàng đi vào thư phòng Chu Bắc Sinh, để một phần bài thi trước mặt hẳn, “Cho nhìn văn chương.”

Đây là mấy bài văn nàng làm lại đề thi khoa cử các năm. Nàng viết văn rất có ưu thế. Nàng đến từ đời sau, nhân sinh từng trải, đương nhiên có thể nói lên quan điểm mới mẻ độc đáo, dĩ nhiên nàng hơi kém trong khoản ‘nói có sách, mách có chứng’, nhưng không phải nàng không suy xét, nếu muốn trích dẫn quan điểm luận chứng, lật sách là được. Hơn nữa nàng thừa thời gian, văn chương không hài lòng có thể sửa lại.

Đường Hà đã đọc văn chương Chu Bắc Sinh làm, học văn đương nhiên không kém, nhưng kinh nghiệm sống đưa vào văn chương không bằng nàng, hoặc là tốt xấu chưa thể hiện rõ ràng.

Chu Bắc Sinh không biết hôm nay Đường Hà đến đả kích hẳn, thấy nàng nâng bụng vào cửa, cuống quýt đỡ ghế cho nàng ngồi, Đường Hà không từ chối, sau khi ngồi xuống, nàng hất cằm, ý bảo hẳn cầm quyển sách.

Chu Bắc Sinh cười khổ, “Tam tấu, đệ không có tâm tình...”

“Đây là văn chương ta viết lúc rảnh rỗi, đệ giúp ta xem một chút đi.” Đường Hà không cho hẳn cự tuyệt, trực tiếp đưa bài cho hẳn.

Chu Bắc Sinh khôn còn cách nào, nhận lấy quyển sách. Sau khi đọc, sắc mặt hẳn nghiêm lại, sau đó càng ngày càng thật tình, “Tam tấu, cái này... Là tấu viết?”

“Đúng.” Đường Hà đáp, lại hỏi hẳn trắng trợn: “Đệ cảm thấy ta và đệ ai viết tốt hơn?”

Chu Bắc Sinh im lặng một lúc, nói: “Đệ không bằng Tam tấu.”

Hắn cười khổ, “Quả nhiên khi buông tha cho khoa cử, mười mấy năm khổ luyện, vẫn không so được với nữ tử chỉ đọc ba tháng thi thư...”

“Muốn tiếp tục tự oán, ta không có ý kiến,” Đường Hà cắt đứt hẳn, “Chẳng qua đệ có thể chạy xa chút không? Nếu không cuộc sống của ông nội và cha mẹ, ca ca không tốt tý nào.”

“... Thật xin lỗi,” Chu Bắc Sinh nhẹ nói, “Đệ cũng không muốn...”

“Ôi.” Đường Hà bất đắc dĩ, lắc đầu cười, “Nếu thật sự không muốn bọn họ lo lắng, đừng bày ra cái bộ dáng này.”

Chu Bắc Sinh im lặng.

Đường Hà đứng dậy, bước ra cửa, nàng xoay người lại nói: “Thật ra ta đã sớm muốn nói cho đệ, dù có đọc thêm mấy năm thi thư nữa, nhìn đi, văn chương cũng không sánh bằng ta, hiện tại học vấn chưa đủ, đừng nói đến đậu tiến sĩ. Chẳng qua đệ bị khen đến choáng váng, ta không nhẫn tâm đả kích. Lần này mặc dù bị ngăn trở, nhưng gia đình có thể tiết kiệm được bạc lộ phí và thi cử.”

Dứt lời, Đường Hà không quan tâm phản ứng của hắn, tự mình bước đi.

Không nghĩ tới ngày thứ hai, Chu Bắc Sinh đi gặp Chu lão, yêu cầu đi giúp đỡ cửa hàng.

101. Chương 101

Đối với tính toán của Chu Bắc Sinh, nếu là trước kia, người Chu gia sẽ sợ hãi, thay nhau thuyết phục hắn buông tha, nhưng giờ thì khác, Chu Bắc Sinh lâm vào đề mê đã tỉnh lại, mà phương thức thức tỉnh tương đối hợp lý, người nhà đương nhiên vui mừng.

Năm ba năm nữa, hoặc bảy tám năm nữa Chu Bắc Sinh không đi thi được, để hắn ở trong thư phòng, không để ý gì đến chuyện bên ngoài sẽ trở thành việc không thực tế. Dĩ nhiên người nhà không hi vọng hắn buông tha quyển sách, nhưng một đại nam nhân, cũng không thể không kiếm ra tiền. Người dân có ý nghĩ thâm căn cố đế ‘một ngày không nhọc, một ngày không ăn’, đám người Chu lão gia tử cho dù sùng ái Chu Bắc Sinh, cũng không thoải mái khi tiếp tục dưỡng một nam nhân hai mươi tuổi thành phế vật, không tự mình kiếm ăn được.

“Con không thể quên chuyện học hành.” Chu lão gia tử tha thiết dặn dò hắn, “Việc học là việc chính, chuyện mua bán tùy ý học là được. Chuyện này không khó, chẳng qua con chưa từng làm, nhất thời không làm được cũng không sao, con cứ bình thường mà làm.”

Lão gia tử sợ cháu trai không buôn bán được, vất vả đẩy lên dưng khí lại bị đả kích, vì vậy tự tiêm phòng cho hắn.

Chu Bắc Sinh nghe cũng hiểu được. Hắn cười với lão gia tử, bảo đảm nói: “Con biết mà, ông nội.” Chẳng qua lúc quay mặt đi, hắn âm thầm cười khổ, đi học cần nhất là khổ luyện, chẳng qua hắn chỉ có một chút thiên phú thông minh hơn người bình thường, không phải là sao Văn Khúc hạ phạm, phân tán hơn nửa tinh lực đi buôn bán, sao còn hi vọng xa vời một ngày kia thi đậu.

Sau một đêm không ngủ, hắn đã ra quyết định này, việc này đại biểu cho hắn bỏ qua mơ ước ngày xưa của mình. Nhưng ông nội và cha mẹ không biết việc này, Chu Bắc Sinh đối mặt với mù quáng lạc quan và tín nhiệm của bọn họ, lòng tràn đầy chua xót.

Nhưng hắn phải bước một bước này, nếu cứ ngồi trong thư phòng mãi, hắn sẽ điên mất.

Đối với chuyện này, Lã thị bất ngờ, nàng có thể tiếp nhận trạng thái hai mươi năm sau thi đậu tiến sĩ, nhưng không thể tiếp nhận hắn đi làm một người buôn bán.

‘Thê dĩ phu quý’, chỉ có Chu Bắc Sinh lập công, mới có thể chứng minh nàng và mẫu thân mâu thuẫn là đáng giá, lựa chọn của nàng là chính xác.

Nhưng quyết định của Chu Bắc Sinh đi ngược lại phương hướng của nàng. Hắn trở thành một người buôn bán nhỏ, khách của cửa hàng được hắn chào hỏi là nô bộc nhà bạn cũ nàng, Lã thị không cách nào cười nổi, không cách nào đối mặt với cha mẹ. Ý định của nàng là tạm thời nhẫn nại, đợi ngày vinh quang.

Dĩ nhiên những lời này nàng không thể nói với Chu Bắc Sinh. Thẳng thắn với trạng thái của mình, không thể làm thê tử kiêu ngạo, ngược lại làm nàng cảm thấy xấu hổ, phu thê chung sống với nhau không thể nói thẳng hết được.

Nàng chỉ có thể đi tìm Đường Hà, “Tam tẩu, hôm qua tẩu nói chuyện với Bắc Sinh, chàng đã tỉnh ngộ rất nhiều, cảm ơn tẩu.”

Đường Hà nhìn sắc mặt của nàng, không có vẻ mặt mừng rỡ cảm tạ, lẳng lặng chờ đợi nàng hạ văn.

“Thời gian Bắc Sinh dốc lòng học tập là mười lăm năm, hiện tại chàng muốn học buôn bán, đây không phải một ý kiến hay...”

“Sau đó thì sao?”

“Tẩu có thể đi khuyên chàng không? Tẩu có thể khuyên chàng buông tha chuyện học hành, đương nhiên cũng có thể khuyên chàng quay đầu lại.”

Đường Hà bất đắc dĩ cười, “Tứ tẩu đây là trách ta làm tiểu thúc thay đổi?”

“... Không phải,” Lã thị chắc chắn nói, “Bắc Sinh muốn lãng phí tài hoa của chàng, ta lo lắng, hi vọng Tam tẩu giúp ta một tay.”

Đường Hà lắc đầu, “Ta không giúp được muội, thật ra tiểu thúc lựa chọn làm gì, sao có liên quan tới ta đây? Nếu như trong lòng đệ ấy không có chủ ý, người bên cạnh nói hai ba câu sao ảnh hưởng đến đệ ấy được? Tứ tẩu cảm thấy có thể, vậy muội đi khuyên đệ ấy đi.”

“Tẩu và ta đều hiểu được một gia đình bồi dưỡng một tú tài, phải bỏ ra rất nhiều, tẩu nhẫn tâm...”

Đường Hà cắt đứt nàng, “Ta không đành lòng, không đành lòng lão nhân đau lòng vì con cháu, không đành lòng Chu Nam Sinh lo lắng cho huynh đệ, cho nên ta mới nhiều chuyện đi khuyên tiểu thúc. Hiện tại muội trách ta sao?”

Sắc mặt Lã thị lúc đỏ lúc trắng, “Thật xin lỗi...”

“Không cần gấp gáp,” Đường Hà nói, “Tiểu thúc so với huynh trưởng có nhiều lựa chọn. Hiện tại đã nói, ta có chút tức giận đối với đệ ấy, cho nên muội có đẩy trách nhiệm lên đầu ta, đều không liên quan gì tới ta, ta không thêm để ý.”

Hai người kết thúc trong không vui. Nguyên nhân làm thái độ Đường Hà khác thường, miệng nói những lời dă thương người khác, chính là nàng bất mãn với Chu Bắc Sinh, bởi vì nó xây dựng từ hi sinh của nam nhân của nàng và những người khác.

Đối với chuyện cửa hàng, Chu Nam Sinh và Chu Bắc Sinh thái độ bất đồng, Đường Hà tiên đoán được chuyện không lạc quan.

Nếu như Chu Bắc Sinh chỉ làm một thời gian, sau thay đổi chủ ý, trở lại thư phòng, giống như trở lại một hài tử, làm hao phí tâm sức của người nhà, Đường Hà càng thêm xem thường hắn.

Nàng lo lắng chuyện khác. Nếu như Chu Bắc Sinh vẫn kiên trì làm không tệ? Lấy thiên vị của trưởng bối đối với hắn, nhất định hắn sẽ được nể trọng. Chu Nam Sinh, trưởng phu của nàng, bị đặt ở nơi nào?

Đường Hà nghĩ lại, gần đây hắn rất mệt mỏi, nhưng dù bận rộn ở ngoài thế nào đi nữa, hắn vẫn háng hái nói với nàng: Mở rộng cửa hàng Chu gia, giống như cửa hàng Tề gia, phát triển thành thương nhân, làm thông thương trung gian giữa các huyện với nhau.

Nam nhân cần sự nghiệp. Cửa hàng Chu gia chính là sự nghiệp của Chu Nam Sinh, là chuyện trọng đại sau khi hắn bỏ qua khoa cử, là phương hướng phấn đấu của hắn.

Có lẽ Chu Bắc Sinh tham dự vào, đồng tâm hiệp lực với huynh trưởng, phát triển cửa hàng bé nhà mình thành cửa hàng lớn. Nhưng đến lúc đó, người nào sẽ ở vị trí cao nhất?

Dĩ nhiên Chu Nam Sinh quý trọng huynh đệ mình, đối với người trong gia đình luôn giàu tình cảm, nhưng nhiều nhất vẫn là tình huynh đệ, nhưng không để vì sự nghiệp mà nhượng bộ.

Đường Hà than thở. Lần này nàng quyết định im miệng không nói.

Con người lớn lên, rất nhiều chuyện không giống như huynh đệ tỷ muội chia sẻ, không thể giải quyết bằng nhần nhện và tình cảm được.

102. Chương 102

Đối với chuyện đệ đệ tham dự kinh doanh cửa hàng, Chu Nam Sinh rất ủng hộ. Hắn chia sẻ với Đường Hà, biểu hiện của đệ đệ làm người ta tán thưởng, “Đệ ấy thân phận tú tài, hay ra ngoài xã giao, thương nhân hỏi đệ ấy rất nhiều vấn đề, ta cho rằng đệ ấy không chịu nổi việc bị hỏi thăm sự thật không thể đi thi,

kết quả không có, xem ra tâm tình đệ ấy chuyển biến tốt đẹp rồi,” huynh trưởng giọng vui mừng, “Thương nhân thích giao thiệp với đệ ấy, vì vậy để cho nhà ta vài mồi làm ăn.”

Đường Hà thương hại nhìn hần. Hần không hề phát giác tình hình xấu? Nàng không tưởng tượng nổi nếu chuyện nàng nghĩ phát sinh, ‘so ra vẫn kém đệ đệ’ và ‘luôn bị cha mẹ hi sinh’, hần tổn thương vì cái nào nhiều hơn?

“Sao thế? Sao nhìn ta như vậy?” Hần kỳ quái nhìn nàng.

“Không có chuyện gì, đột nhiên ta cảm thấy chàng rất tốt.” Nàng cười, “Để ta ôm một cái.”

Nàng luôn xuất hiện tâm tư kỳ lạ, hần tha thứ, cười một cái, đứng trước ghế nàng ngồi, nhẹ nhàng kéo nàng vào.

Đường Hà đưa tay ôm hần, chốc lát buông tay, đẩy hần ra, “Đang mùa hè, ta nóng muốn chết.” Sắp lâm bồn, cả người nàng sưng phù, lưng eo chịu áp lực lớn, bất kể nằm, ngồi hay đứng, đều không thoải mái. “Ta thật hi vọng nó ra ngoài nhanh một chút.”

“Ngốc ạ,” Hần nhẹ vuốt tóc nàng, “Nhanh thôi.”

Lời an ủi của hần thật nghèo nàn. Nàng ngẩng đầu lườm hần một cái, cúi đầu rầu rĩ nhìn bụng mình, “Mẹ ta nói, hài tử sinh ra mới thật mệt mỏi, đến lúc đó sẽ hận không thể nhét nó trở về.”

“Nói thật ngốc, đến lúc đó mẹ sẽ giúp đỡ chăm sóc hài tử,” hần nhớ tới lời nàng nói ‘Chúng u buồn trước khi sinh’, “Lang trung nói tháng này nàng sẽ sinh, ta đã nói với cha rồi, dù sao tiểu đệ làm được việc ở cửa hàng, vừa lúc ta ở nhà với nàng nhiều một chút. Nàng không phải sợ.”

“Ừ.” Đường Hà cười nhẹ, lần nữa đưa tay vòng qua hông hần, vùi đầu vào bụng hần, nhẹ thở dài một hơi.

Sinh con là một chuyện nguy hiểm, thời này không có bác sĩ chuyên nghiệp, có khi nàng sẽ gặp phải thảm cảnh sinh không thuận lợi... Thật ra cái nàng lo lắng nhất, thời gian mang thai không thể kiểm tra, vạn nhất hài tử thiếu tay thiếu chân, vạn nhất đầu óc hài tử không bình thường...

Vô luận thế nào ta vẫn sẽ thương nó, nàng nghĩ thầm. Nàng không muốn con mình chịu khổ, so với nàng chịu khổ còn thống khổ hơn gấp trăm lần.

“Chuyện Đẹp Đầu Lọc trong tộc chàng là thế nào?” Đường Hà hỏi, hài tử mười một, mười hai tuổi kia thoát nhìn không nhanh nhẹn hoạt bát, tựa hồ không thể hiểu sự vật, không thể nói chuyện bình thường với người trong thôn, nàng thường xuyên nhìn thấy bé đi tới đi lui trong thôn, có khi sững sờ, có khi ngẩn người, có lúc sẽ đi tới sân nhà bọn họ, không biết mình đang đứng ở đâu, đột nhiên sững sờ, hỏi bé có chuyện gì, bé chỉ biết tái diễn một câu: “Đây là nhà Nam Sinh ca.”

Bé ở nhà nàng được đối xử ôn hòa rất nhiều, nàng nhiều lần thấy bé xông vào sân nhà người ta, bị chủ nhà lớn tiếng đuổi đi. Người trong thôn chưa chắc đã chán ghét hài tử bất thường, chẳng qua cảm thấy bé không thể biểu đạt tình cảm, như vậy cũng không là một con người hoàn chỉnh, làm tổn thương bé, bé không giống người khác biết đau lòng, đại đa số mọi người đối xử với bé rất tồi tệ.

Hài tử bị đối xử như vậy, không phải hoàn toàn không rõ, không buồn sao?

Hài tử của Đường Hà sắp ra đời, nàng không thể tưởng tượng nổi khi hài tử bị coi thường, sỉ nhục, có khi nào nàng hung ác nhào tới đánh nhau với người ta?

Nhưng Đường Hà nhìn thấy, Hứa thị đối mặt với chuyện này, chỉ âm thầm rơi lệ, ngược lại còn phải lôi kéo hài tử, khom lưng bồi tội người ta. Đối với Hứa thị mà nói, cuộc sống là gánh nặng, vô cùng đau khổ, bà và hài tử đã ở tầng đáy của xã hội, bị chà đạp là chuyện quá bình thường, sinh tồn quá mức khó khăn, họ không thể không cắn răng trầm mặc.

Đường Hà nghĩ tới đây, cảm xúc cuộn cuộn, nước mắt chảy ra.

Chu Nam Sinh chưa kịp trả lời vấn đề của nàng, đã phát hiện ra tâm tình nàng không bình thường, nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng, không khỏi kinh hãi, “Sao thế?! Đứa bé kia làm sai chuyện gì sao?”

Đường Hà lắc đầu, “Không có.”

“Làm sao lại khóc?” Chu Nam Sinh lau nước mắt cho nàng, “Ta vốn nghĩ đứa bé kia mặc dù không giống chúng ta, nhưng chưa bao giờ gây họa...”

“Không liên quan gì đến nó,” Đường Hà ngượng ngùng, lẩm bẩm nói: “Ta không muốn khóc, tại mang thai làm hormone mất cân đối.”

Chu Nam Sinh nghe không hiểu, bất đắc dĩ mà sùng nịch nhìn nàng, “Ngốc quá.”

“Ta có chút khổ sở, cuộc sống nhà Lục thắm trôi qua không dễ dàng chút nào.” Cha Đẹp Đầu Lục là họ hàng xa với Chu Nam Sinh, theo bối phận, Chu Nam Sinh phải gọi ông là Lục thúc.

Mặc dù không hiểu tại sao Đường Hà đột nhiên nhắc tới nhà bọn họ, nhưng Chu Nam Sinh không hỏi, trả lời luôn vấn đề của nàng, “Thật không dễ dàng, nhà Lục thúc rất nghèo, hai mươi mấy tuổi mới cưới thê tử, ai ngờ hai năm sau thê tử khó sinh mà chết, sau không có tiền cưới thê tử khác, đến khi bốn mươi tuổi, có một ngày nhặt được một bà khát cái trở về—chính là Lục thắm bây giờ. Lục thắm là người số khổ, nghe nói khi còn bé, bị người què bắt đi, sau bị bán làm nô bộc, bị đánh mắng quá nhiều, phải chạy trốn, trải qua một thời gian dài ăn xin, lưu lạc đến nơi này, được Lục thúc chứa chấp, hai người mặc dù chênh nhau nhiều tuổi, nhưng cũng góp gạo thổi cơm chung. Vài năm sau, Lục thắm mang thai, hơn nữa còn là nam oa, Lục thúc rất trông mong, ai ngờ tiểu nam oa này không bình thường...”

Chu Nam Sinh tự hờ vì lời nói của mình, cảm thấy có lỗi, hấn dừng lại một lúc rồi mới tiếp tục, “Lúc trước ta ở nhà cũ, cách nhà bọn họ không xa—chính là hai gian nê phơi phòng phía sau nhà ta. Tuổi Lục thúc xấp xỉ cha ta, thân thể không tốt, không làm được việc nặng, Lục thắm một nữ nhân, không quá mức bản lĩnh, cộng thêm nhà bọn họ ít ruộng, bình thường cũng không có thu nhập, cuộc sống rất kém. Nhưng bọn họ rất tốt, chính là Đẹp Đầu Lục, mặc dù hơi... Khác người, nhưng rất biết điều. Trước kia ta ở gần nhà đệ ấy, đệ ấy cũng biết ta, còn có thể gọi ta là ca ca.”

“... Ông trời không bởi vì người ta thiện lương mà hậu đãi,” Đường Hà lẩm bẩm nói, “Ngược lại, vận mệnh giống như ác nhân, đối thủ càng mềm yếu, càng tùy ý sỉ nhục.”

Nàng lại vui đầu vào bụng hấn, hít một hơi thật sâu, “Ta nhất định cố gắng, kiên cường, tất cả khả năng của ta đều dành cho hài tử.”

“... Đây cũng là việc của ta,” hấn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, “Ta sẽ dùng hết khả năng, cho nàng và hài tử...”

Lúc trước, Đường Hà cảm thấy mình có thể tự mình đối mặt, giải quyết toàn bộ vấn đề, nhưng từ khi nàng có hài tử, nghĩ về tương lai nuôi dưỡng hài tử, mới thực sự ý thức được: Một trạng phu và phụ thân không thể thiếu, coi như nàng có thể chịu được, nhưng đối với tiểu hài tử mà nói, phụ thân cực kỳ quan trọng. Nếu không có hấn, việc giáo dục đối với hài tử sẽ không viên mãn.

Nàng hiểu trạng phu và gia đình chính là ý nghĩa.

“Ta tin tưởng chàng,” nàng lẩm bẩm nói, “Ta không thể tưởng tượng được nếu thiếu chàng...”

Nữ nhân mang thai so với bình thường càng thêm nhạy cảm, Chu Nam Sinh đã quen với việc nàng thay đổi cảm xúc, hấn trước sau như một, tràn đầy kiên nhẫn, “Ta cũng vậy.”

Không thể không nói, Đường Hà thật sự là một người mẹ, bên trong ẩn núp mười phần mẫu tính đã bộc phát ra, điều này làm cho nàng có tính bao dung. Lúc trước, nàng suy nghĩ vấn đề rất chú trọng đến kết quả, trong quá trình liên quan đến tình cảm con người, phần lớn nàng không chú ý. Mà hiện tại, nàng bắt buộc mình phải suy nghĩ, không dùng suy nghĩ đơn giản để cân nhắc một việc giá trị.

Vì vậy, khi Chu Nam Sinh trù trù nói với nàng: “Ta đã đáp ứng ở riêng với nàng, chúng ta trở thành một gia đình nhỏ, ta càng hiểu được nàng muốn theo ta sống ở nhà cũ, nhưng lần lao ngục đó đã thay đổi cuộc sống của ta, ta cảm thấy cha mẹ và Đại ca quan tâm người nhà, ta cảm thấy người một nhà khỏe mạnh, tự do, sống tốt quan trọng hơn tất cả mọi thứ, chuyện không nên so đo thì đừng so đo... Ta biết làm khó dễ nàng, nàng đừng thất vọng vì ta... Hơn nữa ông nội lớn tuổi, cha mẹ tóc hoa râm, đôi khi nghĩ đến bọn họ sẽ sống không lâu nữa... Ta sợ, sợ ‘con muốn nuôi mà cha không đợi’.”

“... Ừ.”

Nàng vẫn muốn chia nhà, hôn nhân lý tưởng của nàng là chỉ có nàng và trượng phu, hài tử, ba người tạo thành gia đình nhỏ, không cần sinh hoạt chung một chỗ với trưởng bối. Nàng nguyện ý hiếu thuận trưởng bối, nhưng hi vọng giữ khoảng cách với bọn họ một chút, đặc biệt là nơi này, còn có mấy gia đình nhỏ sống quây quần thành đại gia đình.

Nhưng hiện tại nàng chân chính hiểu hẳn, nếu như nói trước kia là do tính cách nàng, cùng với tình cảm của hẳn, nàng nói không thể tiếp nhận thái độ thỏa hiệp của hẳn với người đối diện. Đối với hẳn mà nói, trước mặt thân nhân, một chút đợi chờ, một chút ủy khuất, căn bản rất râu ria.

Đường Hà tưởng tượng hài tử mình có một ngày cũng lớn lên, cười thê tử, nếu như nó rời xa cuộc sống của mình, mình có khổ sở, bị thương không?

Đừng nói là dù không sống dưới một mái hiên, cuộc sống cũng không đại diện tình cảm bất hòa. Đối với mẫu thân và hài tử, chuyện này vĩnh viễn có ý nghĩa tình cảm bị phá vỡ, chân chính chia lìa.

Nếu như Chu Nam Sinh muốn giữ vững tình mẫu tử lâu một chút, vậy nàng nguyện ý ủng hộ hẳn.

Giống như thái độ hẳn đối xử với huynh đệ, nàng cũng phải lấy im lặng tỏ vẻ ủng hộ. Thật có một ngày hẳn bị Chu Bắc Sinh làm tổn thương, hiện tại nàng cũng không thể thay hẳn gạt bỏ, xua đuổi hoặc dùng những thủ đoạn khác để bảo vệ khu vực của hẳn. Nếu có rút lui, hay là chống lại, cũng chính là chuyện của hẳn, vì chỉ có hẳn mới có thể biết thứ gì trong lòng mình quan trọng hơn, hẳn nên buông tha cái gì, giữ lại cái gì.

Nàng biết, chuyện ở riêng, hay phân phối lợi ích và địa vị trong chuyện làm ăn, sớm muộn sẽ đến. Việc nàng cần làm, chính là ở đây, đứng bên cạnh hẳn mà thôi.

Chẳng qua ngày này, đến sớm hơn so với nàng dự liệu.

Cuối tháng sáu, Đường Hà lâm bồn, sinh một nữ hài. Hài tử vừa sinh ra, nhiều nếp nhăn không nói, da hồng đen, tóc máu vô cùng nhiều, từ trán tràn xuống hai má, trên lưng cũng có, tử bả vai xuống đến tận thắt lưng.

Đường Hà tuyệt vọng nghĩ: “Xong rồi, mặc dù nó không thiếu tay thiếu chân, ngón tay ngón chân cũng vừa đủ, hơn nữa lúc ra đời tiếng khóc vang dội, thoạt nhìn không giống hài tử ốm yếu, nhưng nói cho cùng: Ta tạo ra một ma hài!” (Mao: lông).

Trừ chuyện này ra, nàng còn phát hiện đỉnh đầu hài tử dài nhọn, không giống với hài tử khác nàng biết, nhìn thật giống đầu lâu trong mấy phim “Xác ướp” nàng đã xem.

“Xong đời, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, hài tử của ta không giống người thường, cuộc đời sẽ gặp nhiều khó khăn đây.”

Nàng khóc rống, mặc dù tình yêu của nàng đối với hài tử sẽ không thay đổi—thậm chí còn nhiều hơn, nàng đã từng giả thiết nếu Chu Nam Sinh không chịu được hài tử bất thường, nàng sẽ tự mình nuôi dưỡng hài tử trưởng thành—hoặc nuôi cả đời luôn, dù sao một nữ hài tử kỳ lạ cũng sẽ không gả ra ngoài được.

Chu Nam Sinh biết thê nhi an bình, vui mừng cực kỳ. Nhưng sau hẳn phát hiện tâm tình Đường Hà không bình thường, hỏi ra mới biết, quả thực dễ khóc dễ cười.

“Đây chính là chứng u buồn sau khi sinh?” Hẳn nhìn nàng nghiêm trang, vẻ mặt chực khóc, không dám giễu cợt nàng, “Nàng tự hành hạ mình sao? Ngốc ạ.”

“Đào Đào và Ny Nhi lúc mới sinh không giống hài tử ta...” Đường Hà lên tiếng khóc lớn.

“Ôi, đừng khóc, đang trong tháng, khóc có hại ắt.” Tay chân hẳn luống cuống an ủi nàng, nhưng không có kết quả, đành phải đi kéo mẹ mình tới.

Từ thị sau khi biết ý nghĩ kỳ lạ của con dâu cũng giật mình, “Con đoán mò gì thế? Hài tử mới sinh đen gầy, thoạt nhìn không thấy vui vẻ... Hài tử được mười mấy, hai mươi ngày, sau này nở nhìn thuận mắt hơn, qua ba bốn tháng, tóc máu mất hết, da trắng lên, sẽ càng ngày càng đẹp.”

Có thật không? Đường Hà chần chờ, nàng không muốn làm trò cười như vậy, nhưng làm mẫu thân, một khi có chuyện liên quan đến con mình, chuyện bé cũng thành chuyện lớn. Nàng chưa có kinh nghiệm, mặc dù đọc qua sách sinh sản, nhưng mỗi hài tử đều có sự khác nhau, nàng chỉ đành dựa vào bản năng để chăm sóc hài tử, lo lắng và vui vẻ tựa như máy bay, làm cho nàng từ trời xanh rơi xuống đáy cốc, lại từ đáy cốc bay lên trời xanh. Dĩ nhiên đây là chuyện sau này.

Trong tháng Đường Hà chủ yếu do Từ thị chiếu cố. Chu gia không có người rảnh rỗi, mặc dù Từ thị nhiệt tình chăm sóc con dâu ở cũ, nhưng bà không phân thân được, một người không cổ được tất cả mọi chuyện, Chu Nam Sinh lại sợ nàng suy nghĩ lung tung, để tâm tình nàng tốt đẹp, hẩn lấy hầu hết tinh lực chiếu cố cửa hàng để chiếu cố thể nhi.

Chờ Đường Hà hết tháng, hẩn trở lại cửa hàng, đột nhiên phát hiện, Chu Bắc Sinh đã chiếm quyền chủ động. Khách hàng lớn từng tiếp xúc với hẩn, hiện tại do Chu Bắc Sinh đón nhận, sổ sách không do hẩn quản nữa, kế hoạch nhập hàng và tiêu thụ cũng không do hẩn chủ trì.

Diện tích cửa hàng không lớn, nhưng vẫn phát triển không ngừng, trạng thái phát triển thật là tốt, nói đây là sự nghiệp của Chu Nam Sinh cũng không quá, đây là nơi sau khi khoa cử vô vọng, hẩn toàn tâm toàn ý vì nó. Hẩn lưu ý khẩu vị khách cũ, điều chỉnh chủng loại hàng nhập. Hẩn còn tận lực tranh thủ các hộ gia đình, điều tra xem họ yêu thích gì. Hẩn giao thiệp với quan phủ, giao lưu với các cửa hiệu chung quanh...

Hẩn có thật nhiều kế hoạch, hẩn đang từ từ áp dụng nó.

Hiện tại tiểu đệ tham dự vào, quả thật tốt hơn so với tưởng tượng của hẩn, nhưng đây là đang tiếp nhận cố gắng lúc trước của mình. Năm đó mình bị yêu cầu rút lui, để đệ đệ có thể tiếp tục đi học, hiện tại lịch sử lại tái diễn sao?

Chu Nam Sinh tỉnh ngộ: Hẩn vui lòng bỏ ra vì đệ đệ, có cực khổ nữa, hẩn cũng nguyện ý ủng hộ đệ đệ đi học, nhưng nhường lại vị trí kinh doanh của cửa hàng không giống nhau. Hẩn bỏ ra tâm huyết, hẩn vì nó phát triển lớn mạnh mà vẽ ra rất nhiều kế hoạch, đây là sự nghiệp của nam nhân, thể hiện trình độ và kiêu ngạo, hẩn không muốn dễ dàng tặng cho bất cứ kẻ nào.

Chu Nam Sinh đi tìm cha hẩn, nói: Đệ đệ đã thoát ra khỏi lo lắng khoa cử, bài vở đã lạnh nhạt rất lâu, hiện tại là lúc đệ đệ trở lại thư phòng.

Chu lão do dự một lúc, đáp: “Bắc Sinh đã đề cập với ta chuyện này, nó nói nó cũng hai mươi mấy tuổi rồi, nhiều năm chưa kiếm tiền, cảm thấy thật xin lỗi chúng ta, năm ba năm nữa nó cũng chưa được thi, cứ buồn bực trong phòng không phải là chuyện thực tế, vừa lúc có cơ hội này, để nó hỗ trợ trong nhà, giảm bớt gánh nặng của ca ca, nó muốn làm tiếp.”

Chu lão đối với chuyện này, hiển nhiên rất vui mừng.

Chu Nam Sinh không nói được với ông, đi theo Chu Bắc Sinh nói: “Bắc Sinh, nhà ta mỗi người có một nhiệm vụ riêng, đệ chịu trách nhiệm làm rạng rỡ tổ tông, ta và Đại ca phụ trách việc kiếm tiền nuôi gia đình...”

Bọn họ nói chuyện một lúc, Chu Nam sinh vì xích mích ‘là người bị hi sinh’ chôn sâu dưới đáy lòng, ngôn ngữ cứng nhắc, trực tiếp làm rõ với Chu Bắc Sinh: “Đệ vượt cấp, đoạt công việc của ta, ta hi vọng chúng ta sớm khôi phục nguyên trạng như trước kia.”

Chu Bắc Sinh giật mình, “Tam ca, trước kia vì đệ xài tốn nhiều tiền, hai tẩu tử cảm thấy các ca ca vì đệ mà hi sinh quá nhiều, muốn ở riêng, hiện tại đệ tỉnh ngộ, cố gắng làm ra tiền cho gia đình, không tốt sao? Cửa hàng là của chúng ta, huynh chủ trì hay đệ chủ trì có gì khác nhau? Huống chi Tam tẩu mới sinh, đệ nghe Duyệt Đồng nói tẩu ấy rất mệt mỏi, Tam ca luôn thương yêu Tam tẩu, vừa lúc huynh có thể theo giúp đỡ mẹ và tẩu, không tốt sao?”

Chu Nam Sinh cảm thấy vô lực, “Bọn họ nói hi sinh không phải ám chỉ đệ xài tốn tiền, mà nói cuộc sống của chúng ta chỉ chuyển động xung quanh đệ, mọi chuyện lấy đệ làm đầu... Đệ là đệ đệ ruột của ta, ta muốn bỏ ra vì đệ, nhưng cửa hàng là tâm huyết của ta, mấy năm qua ta khổ tâm kinh doanh...”

“... Đệ không rõ, huynh hay đệ làm thì có gì khác nhau, dù sao kiếm tiền cũng vì người nhà sống tốt hơn,” Chu Bắc Sinh nói, “Nhưng huynh đã để ý, vậy cửa hàng để huynh quản.”

Tuy nói vậy, nhưng Chu Nam Sinh phát giác thay đổi không thể chuyển biến, Chu Bắc Sinh rút lui xuống vị trí hỗ trợ hẳn—nhưng bọn họ quan điểm bất đồng, khi hẳn cho rằng nên đứng lại, Chu Bắc Sinh lại cho là bước đi, hẳn cho rằng nên đánh cược một lần, Chu Bắc Sinh đề nghị duy trì nguyên trạng. Khác biệt dẫn đến tranh chấp, mà Chu lão rất tín nhiệm và thiên vị người đọc sách, đại đa số lựa chọn nghe theo hài tử út.

Trạng thái chung đụng của hai huynh đệ ngày càng căng thẳng.

Đường Hà cảm nhận sâu sắc Chu Nam Sinh phiền não và mâu thuẫn. Hẳn im lặng, mệt mỏi. Có đôi khi hẳn nói với nàng, chờ mong nàng khích lệ an ủi, nhưng sau một giây, tiếng khóc tiểu nữ nhi vang lên. Nàng chỉ có thể xin lỗi hẳn, sau đó quay sang dỗ dành tiểu nữ nhi.

Tiểu oa mới sinh tiêu hao rất nhiều sức lực của mẫu thân. Đường Hà không ngủ đủ giấc, cùng với việc nghĩ đến tiểu nữ nhi, khiến cho việc trao đổi của nàng và trượng phu rất hời hợt.

Nàng biết hẳn khôn khéo, nhưng nàng không rảnh an ủi hẳn.

Trạng thái của hai huynh đệ cuối cùng đã kinh động đến Chu lão gia tử. Lão nhân gia ngày ngày ngồi ở xích đu, mê man ngủ, trong nhà có tiểu oa mới ra đời, cũng không làm ông nhiệt tình lên được.

Chu Nam Sinh nhìn ông, đáy lòng chua xót, “Ông nội, người phải chú ý thân thể, mặc dù mùa hè, nhưng sáng sớm và trời tối nhiệt độ vẫn thấp, buổi tối ông nhớ đắp chăn, không sẽ cảm lạnh mất...”

“Được rồi được rồi, ta cũng không phải tiểu hài tử.” Lão gia tử phát tay cắt lời hẳn, “Ta có việc hỏi con, con biết ta muốn nói chuyện gì không?”

Chu Nam Sinh im lặng không nói.

Lão nhân than thở, “Con luôn hữu ái huynh đệ, sao giờ lại...”

“Ông nội, chuyện này không liên quan đến tình huynh đệ,” Chu Nam Sinh khó khăn mở miệng, “Rất nhiều năm trước mọi người muốn con tặng cơ hội đi học cho Bắc sinh, con làm theo. Những năm gần đây, tình lực của con đều đặt ở cửa hàng, con đang làm tốt, Bắc Sinh đến, con lại phải tặng cho đệ ấy... Cho dù là con, cũng sẽ có thời điểm không cam lòng.”

“... Đều là làm ra tiền vì gia đình,” Lão gia tử muốn khuyên hẳn, “Các con đều làm việc, con làm việc này, Bắc Sinh làm việc kia, mục đích giống nhau là được.”

Chu Nam Sinh chậm rãi lắc đầu, “Khổng giống... Chắc người hiểu, khác nhau không phải làm ông chủ hay người giúp việc, mà là phần đầu vị trí, phương hướng và cảm giác hoàn thành...”

Làm sao Chu lão gia tử không hiểu? Ông cũng tay trắng dựng nghiệp, từng bước từng bước góc đầu dậy, “Bắc Sinh chủ yếu muốn tìm lòng tin... Con cứ để nó trở lại bình thường, nó sẽ quay trở về tiếp tục khoa cử...”

Chu Nam Sinh cắt lời lão nhân: “Đệ ấy nói với con không có ý định tiếp tục khoa cử nữa.”

“Gi?! ” Chu lão gia tử sợ hãi, “Con gọi nó đến đây cho ta.”

Chu Bắc Sinh đến, Chu lão gia tử nói chuyện với hẳn một lúc, cuối cùng Chu lão bị gọi vào, ba người lại nói chuyện một lúc nữa.

Hi vọng trong lòng Chu Nam Sinh dần dần mất đi, hẳn quá quen thuộc cái cảm giác bị hi sinh.

Có lẽ người nhà hẳn không cố ý muốn tổn thương hẳn, chẳng qua bọn họ cảm thấy ý nghĩ của hẳn không quan trọng, luôn nhượng bộ vì những thứ bọn họ cho là quan trọng hơn, tỷ như hòa khí huynh đệ, tỷ như ý nghĩ tiểu đệ.

Tim hẳn lạnh lùng mà bình tĩnh.

Quả nhiên Chu lão gia tử tìm hẳn nói chuyện, “Nam Sinh à, ta và cha con vừa khuyên Bắc Sinh, nhưng nó cương lại, nó nói nó không có lòng tin với khoa cử, nó sợ kiên trì nữa, cái nhà này sẽ suy sụp, không bằng sớm quay đầu...”

Cả đời lão gia tử kỳ vọng trong nhà có một người đọc sách cao trung, thật vất vả cháu trai út mới trúng tú tài, ông mong đợi biết bao, nhưng vận mệnh đã kích. Hiện tại cháu trai út nói thẳng, sau này nếu có thể thi, nhưng vẫn cứ buồn bực ở thư phòng, hẳn sẽ phát điên lên mất.

Ông có biện pháp gì nữa? Làm trưởng bối, cố nhiên hi vọng hài tử làm mình nở mày nở mặt, nhưng càng hi vọng hài tử cả đời hạnh phúc.

“Nam Sinh, trong lĩnh vực làm ăn, Bắc Sinh có thiên phú, năng lực quả thực rất tốt, vừa lúc huynh đệ các con liên thủ, mở rộng cửa hàng nhà ta, thành đại thương hành, trải rộng đến huyện khác...”

Trong lòng lão nhân thất vọng mất mát, nhưng vẫn muốn thuyết phục hẳn. Chu Nam Sinh nhìn lão nhân bộ dáng mệt mỏi, nghi vấn trong lòng “Chuyện gì cũng là con nhượng bộ” rốt cuộc phải nuốt vào trong.

Mặc dù hẳn im lặng đón nhận hiện trạng, mặc dù đám người Chu lão cảm thấy nhi tử nào kinh doanh cũng giống nhau, nhưng bởi vì lần đầu hẳn chống cự, im lặng kéo dài, làm cho đám người Chu lão và Từ thị để ý, vì vậy thái độ cũng có chút dè dặt.

Ban đêm, thỉnh thoảng Đường Hà nghe được Chu Nam Sinh thở dài, nàng xoay người, đối mặt với hẳn, tựa vào ngực hẳn, nhẹ nhàng vuốt ve an ủi hẳn.

Nàng thử thăm dò, đề nghị hẳn, “Nếu chàng muốn, bất kể trong nhà có cửa hàng, tự chúng ta làm ăn riêng...”

Hẳn sững sờ, sau đó suy nghĩ, một lúc sau hẳn lắc đầu, “Ta không sợ xây dựng sự nghiệp cực khổ, ta chỉ sợ không đủ tinh lực chăm sóc nàng và nữ nhi... Nữ nhi vẫn còn quá nhỏ, lúc này không được...”

Đường Hà không nói thêm gì nữa. Nàng đoán được chuyện phát sinh, nhưng khi nó phát sinh, nàng vô cùng đau lòng vì hẳn. Nhưng nàng vẫn không thể thay hẳn quyết định.

Chu Bắc Sinh một lần nữa lộ ra thông minh ngoại trừ lĩnh vực học hành.

Chuyện này có thể lý giải thế này, đi học và tư duy làm hẳn suy nghĩ nhanh nhẹn, cha mẹ và người bên cạnh luôn đồng tình làm hẳn tràn đầy tự tin, hoàn cảnh trưởng thành đã để hẳn tiếp xúc với cuộc đời, vì vậy chuyện hẳn làm, đại khái có thể thành công.

Nhưng kèm theo xuất sắc của Chu Bắc Sinh, chính là đất để Chu Nam Sinh phát huy sức mạnh không có. Ý kiến này có lẽ không thích hợp dùng cho huynh đệ, nhưng đây thực sự là chuyện tàn khốc.

Chu Đông Sinh mặc dù là Đại nhi, nhưng hẳn không mưu cầu danh lợi, hẳn không quản lý, hẳn không làm, nên không mất mát. Hẳn và thê tử chỉ quan tâm số bạc được phân tới tay. Hiện tại Tam đệ chủ trì đối thành Tứ đệ chủ trì, kiếm nhiều tiền, có gì không tốt chứ. Dù sao bọn họ cũng là người một nhà.

Hẳn khuyên Chu Nam Sinh như vậy. Hẳn không hiểu được mất mát của Chu Nam Sinh.

103. Chương 103

Đường Hà phát hiện thời gian Chu Nam Sinh ở nhà nhiều hơn, muốn ở cạnh tiểu nữ nhi nhiều hơn. Khi nàng nấu bột hoặc giặt tã cho nữ nhi, hẳn chịu trách nhiệm chọc cười nữ nhi. Bé tựa hồ có thể phân biệt được hình dáng cha mẹ, ánh mắt sẽ di chuyển theo chuyển động của bọn họ, bé cực thích cười, chỉ đùa một chút, sẽ mừng rỡ cười toa toét ngay.

Đường Hà và Chu Nam Sinh lần đầu làm cha mẹ, nhìn tiểu nữ nhi khả ái, hận không thể khảm vào thân thể, bọn họ nhất trí lấy nữ danh cho bé là Tâm Ái.

Từ thị cũng thấy ngán ngấm hai người bọn họ. Ban đầu bà thấy Đường Hà sinh nữ oa, mặc dù không đến nỗi ghét bỏ, cũng nói “Trước nữ sau nam, thấu một chữ tốt”, nhưng trên thực tế, đáy lòng bà không phải không thất vọng. Huống chi thời gian gần đây, bà thấy Tam nhi bất hòa với Tứ nhi, bà không hiểu vì sao, mấy lần hỏi Chu Nam Sinh “Làm ca ca so đo với đệ đệ làm gì, hai huynh đệ đều làm việc cho cửa hàng nhà mình không phải tốt sao”, lại thấy Tam nhi vẻ mặt kỳ dị nhìn mình, cuối cùng dứt khoát không nói, hiện

tại Chu Nam Sinh không đoái hoài tới công việc của cửa hàng, chỉ chú ý chọc cười nữ nhi, Từ thị không khỏi chột dạ gấp gáp, khuyên nhi tử không được, giận cho đánh mẻo lên cháu gái nhỏ không hiểu chuyện, “Tiện tên dễ nuôi, cục thịt nhỏ như vậy tùy tiện lấy tên, hết lần này tới lần khác gọi Tâm Ái! Nói toạc ra chính là mẹ con bé không hiểu chuyện...”

Chu Nam Sinh dừng một chút, thần nhiên nói: “Nhũ danh là con lấy, nhìn con bé thật đáng yêu.”

Từ thị nhất thời ngượng ngùng, nói: “Vây cũng không nên...”

“Mẹ, người có thể quyết định đối xử với con cái thế nào, sao với tiểu nữ nhi của con cũng muốn quyết định vậy?”

Lời này nói ra, chẳng những Từ thị sững sốt, Đường Hà cũng giật mình nhìn trượng phu.

Từ thị định thần lại, giận đến đỏ mặt, “Nghe thử xem, đây là lời nhi tử có thể nói với mẹ sao?!”

Chu Nam Sinh im lặng, không cãi cọ, không bồi tội, Đường Hà lo lắng khẽ huých tay hấn, hấn dứt khoát ôm nữ nhi bị cả kinh chực khóc, đi xa, “Tâm Ái, phụ thân đưa con ra ngoài chơi.”

Từ thị vừa tức vừa giận, chỉ vào bóng lưng Chu Nam Sinh, ngón tay run rẩy, Đường Hà sợ trượng phu ngày khác hối hận, đành phải thu dọn hậu quả, “Mẹ, Nam Sinh tâm tình không tốt...”

“...” Từ thị muốn trút giận lên người nàng, lại sợ căng thẳng với nhi tử hơn, lửa giận từ từ chuyển thành suy sụp, “Con cái chính là nợ kiếp trước, mệt mỏi cả đời, già rồi vẫn phải quan tâm... Ngày trước gặp nạn, chúng ta nhìn ba huynh đệ bọn chúng đồng lòng, có nhắm mắt cũng yên tâm, ai ngờ khen ngược, cuộc sống thái bình vì một chuyện nhỏ nhặt mà náo loạn.”

Đường Hà nhìn bà nói liên miên, oán trách không ngừng, tâm tư bay xa. Làm cha mẹ khó tránh khỏi thiên vị hài tử, nếu như lúc hài tử còn nhỏ, thiên vị chỉ biểu hiện ở việc cho ai nhiều hơn một cái kẹo, cho ai nhiều hơn một cái áo mới, hài tử bên cạnh được dạy dỗ “Bảo vệ ấu đệ”, cho nên đành chịu thua thiệt. Nhưng khi bọn họ lớn lên, thế giới càng ngày càng rộng lớn, tự có lập trường riêng đối với sự việc, khó có thể thỏa hiệp với ràng buộc của cha mẹ. Coi như vì tình thân, cũng không thể khiến người ta cam tâm tình nguyện buông tha ỉn, giúp đỡ người bên cạnh.

Nhưng đối với từ thị và Chu lão, thừa nhận mình sai, vì quá mức cưng chiều hài tử út mà áp bách Tam nhi, làm cho hấn bộc phát bất mãn, đó là một chuyện cực kỳ khó.

Bữa tối một ngày kia, chuyện Chu Nam Sinh xung đột đã truyền đến trong tai mọi người, thần sắc mọi người có chút quái dị, liên tiếp dò nhìn sắc mặt Chu Nam Sinh, hấn giống như vô cảm, vui đầu ăn cơm, ăn xong đặt chén bát xuống, ôm tiểu nữ nhi đi chơi.

Sau khi ăn xong, Chu Bắc Sinh tìm Đường Hà nói chuyện, “Tam tẩu, tâm tình Tam ca có vẻ không tốt, mấy ngày nay muốn bàn bạc chuyện kinh doanh với huynh ấy, huynh ấy cũng không nghiêm chỉnh đáp lời. Đệ không biết tại sao huynh ấy để ý như vậy, đều là chuyện làm ăn của nhà, huynh đệ đồng tâm hiệp lực, cùng nhau kinh doanh, cửa hàng ngày một lớn mạnh không phải tốt hơn...”

“Còn chưa đủ sao?”

Bị cắt đứt, Chu Bắc Sinh mê hoặc hỏi: “Gì?”

“Tam ca đệ đã vì đệ mà thỏa hiệp, như vậy còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ còn muốn chàng hoan hoan hỉ hỉ, bày ra bộ dáng cam tâm tình nguyện vì phải hi sinh sao?”

Chu Bắc Sinh cả kinh, “Hy sinh? Tam ca nghĩ vậy?”

Đường Hà bắt đắc dĩ cười, “Không cần phải cường điệu, làm ra vẻ không hiểu Tam ca để ý chuyện gì, dù sao đệ cũng biết chàng hi vọng đệ không nhúng tay vào cửa hàng. Như vậy đi, huynh đệ tình thâm, coi như Tam tẩu cầu xin đệ, hi sinh vì chàng, xin đệ rút lui, có được không?”

Trong lòng Đường Hà hiểu rõ, các huynh đệ Chu gia không có quá nhiều lựa chọn, Chu Bắc Sinh không đi học, không dạy học, dĩ nhiên chỉ có thể về nhà làm ăn, nếu không hấn đi làm ruộng hay làm thuê cho người ta sao?

Cho nên đối với câu trả lời của Bắc Sinh, nàng không quá mong đợi.

Quả nhiên Chu Bắc Sinh dừng lại một lúc, nói: “Tam tẩu, nhất định phải hãm dọa vậy sao??

“Bỏ qua giải thích, trên thực tế, nếu không làm được một chuyện mà Tam ca hi vọng, ngược lại vẫn là chàng phải hi sinh.” Đường Hà lắc đầu cười, nàng không muốn nói chuyện nhiều, xoay người rời đi.

Chu Bắc Sinh đứng im tại chỗ, một lúc sau mới bước đi, hần trở về phòng, thấy Lã thị thu dọn đồ đạc, nàng biết hần đi vào, nhưng không ngẩng đầu lên, cũng không nói một lời.

Chu Bắc Sinh phát giác không khí không bình thường, “Sao vậy?”

“Về nhà mẹ đẻ một chuyến,” nàng vẫn không ngẩng đầu nhìn hần, gấp gọn một bộ quần áo, đặt vào trong bọc, “Có lẽ sẽ ở lại một thời gian ngắn.”

“Có chuyện gì?” Hần không hiểu, “Chẳng lẽ mẹ nàng vẫn chưa hết tức giận...”

Nghe vậy, động tác Lã thị dừng lại, sau đó tự giễu nói: “Thật ra có đường lui không?”

Hôm nay, Chu Bắc Sinh bị các ý nghĩ không đầu không đuôi của nữ nhân làm mờ mịt, cho nên hần không ôn nhu giống thường ngày, chỉ nhíu mày, “Hiện tại đã vào hạ, chẳng mấy mà đến ngày mùa, Tam tẩu phải chăm sóc tiểu nữ nhi, trong nhà thiếu người, còn đi đâu nữa chứ? Huống chi mẹ nàng không hài lòng, cần gì trở về nghe bà oán trách chứ?”

“... Đó là chàng tự tìm.” Lã thị dấy lên dũng khí, nhìn thẳng mặt hần, “Yêu cầu của mẹ đối với con rể không có gì quá đáng.”

“... Ý tứ gì?” Chu Bắc Sinh mặt không đổi sắc, hỏi: “Hiện tại là ghét bỏ ta rồi?”

Cái đề tài này quá mức tổn thương người, Lã thị vô ý nói ra khỏi miệng, nhưng không nói ra, nó cứ ở trong lòng nàng, dày vò nàng, “Bắc Sinh, gả cho chàng, cùng hiếu thuận cha mẹ, sau này sinh nhi dục nữ, làm người Chu gia, cả đời sống với nhau. Nhưng ta còn muốn hiếu thuận cha mẹ ta, hiện tại chàng không chịu đi học... Bọn họ biết sẽ rất đau lòng, ta cảm thấy có lỗi với bọn họ.”

“... Cho nên để cha mẹ không đau lòng, ta phải bắt buộc mình trở lại thư phòng?”

“Không phải là bắt buộc mình, ta không nói ai cả...” Lời nói Lã thị không mạch lạc, cuối cùng thất thố hô lớn: “Phải, là ta hi vọng, chàng đi học làm quan! Chung quy không thể, chàng không thể bỏ ra, hoàn toàn không vì ta mà suy nghĩ...” Nàng nhớ trước đây tranh chấp với mẫu thân, nước mắt chảy xuống, “Nếu biết thành thân tới một nơi... Thì ta đã không đi con đường này, nghĩ lại xem, không vì ta mà suy nghĩ một chút sao?” Nếu từ giờ hần buôn bán, nàng có thể đối diện với người nhà thế nào, với bạn bè khuê phòng trước đây thế nào?

“...” Tức giận và bi ai của Chu Bắc Sinh đột ngột tăng vọt, không nói nên lời. Bên trong gian phòng, chỉ có tiếng Lã thị bị đè nén, tiếng khóc đứt quãng.

Hần nhẹ nhàng thở dài một hơi, lau nước mắt cho nàng, mở hành lý nàng ra, cất quần áo, sau đó nói: “Duyệt Đồng, xin nàng đừng về nhà mẹ đẻ, để trưởng bối nhúng ta vào chuyện của chúng ta, chỉ ngày càng hỗn loạn thôi.”

“Hiểu ý tứ, dĩ thân phân, ban đầu nàng nên gả cho công tử ca, làm thiếu phu nhân, cũng là bằng lòng có một ngày phải làm việc. Hiện tại ta muốn nuốt lời... Kiên trì không nổi nữa, sách để ngay trước mặt, một chữ cũng không nhìn tới, chỉ cần nghĩ từng ngày trôi qua khổ sở, nhưng lại là công dã tràng, ta đã mất hết dũng khí. Huống chi ta nghĩ đến cha mẹ tuổi cao, hài tử chúng ta sẽ ra đời, lớn lên, nếu ta ngày ngày chỉ chăm chăm nhìn quyển sách, cha mẹ và hài tử phải làm sao đây? Trước kia có thể nói, chờ đợi là đáng giá... Nhưng hiện tại ta không có lòng tin.”

“Ta không muốn đi, nhưng nếu như ở lại, con đường phía trước chính là: Ở trong thôn nhỏ làm một nông phụ, dĩ nhiên chàng có thể kiếm chút tiền, một ngày kia ta có thể làm phu nhân phú hộ.”

Không khí cuối cùng cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, nhưng Lã thị vẫn cười không nổi, “Bắc Sinh, ta thử lại lần nữa, thử lại lần nữa có được không? Không chỉ cha mẹ ta, mà còn cả ông nội, cha mẹ chàng, bọn họ đều hi vọng chàng tiếp tục học, đặc biệt Tam ca, huynh ấy đối với việc này luôn không vui...”

“Không!” Có lẽ bị cái chữ ‘Tam ca’ kích thích, Chu Bắc Sinh nhớ tới một phen vừa nói chuyện với Đường Hà, hần nhéo mi tâm, lạnh nhạt nói: “Tam ca sẽ nghĩ thông, huynh ấy sẽ hiểu nhanh thôi, nếu huynh ấy làm tốt, vị trí đó ta đoạt cũng không được.”

“Gần đây Tam thúc và tiểu thúc rất bế tắc.” Dương thị vừa giữ tay nữ nhi, vừa nói với Chu Đông Sinh.

“Bọn họ không bình thường.” Chu Đông Sinh gãi gãi đầu, “Nam Sinh không hài lòng Bắc Sinh nhúng tay vào chuyện cửa hàng. Thật ra thì Bắc Sinh làm cũng rất tốt, nhiều người, làm ra nhiều tiền, Nam Sinh sẽ đỡ bận hơn.”

“Nói dốt thế. Nam Sinh và Bắc Sinh đều là người chủ kiến, hai người làm việc chung, ai sẽ là người chỉ đạo? không phải hai người đang gay gắt sao? Thật ra chàng mới là Đại ca,” Dương thị nóng giận trừng hần, “Đúng là không có tiền đồ, cửa hàng này vốn nên quy chàng quản!”

“Ai nha, giống nhau cả, đi thu hàng không giống với kiếm tiền? Ta làm tiền lãi cửa hàng sẽ nhiều thêm sao? Muốn ta làm ta cũng không biết làm sao cho tốt, trách nhiệm rất nặng nề!”

“Tính tình này...” Dương thị trợn mắt muốn mắng, suy nghĩ một chút lại than thở, “Thôi, chàng bị giam một lần, ta đã thông, chàng có nhẫn cũng không làm được đại sự, đành chịu đựng, kiếm chút tiền trôi qua cuộc sống an bình.”

“Tính tình ta sao...” Chu Đông Sinh lẩm bẩm, nhưng trong lời thê tử có ngọt ngào, hần nở nụ cười.

Đường thị lại khơi mào câu chuyện, “Tam thúc và tiểu thúc, đoán chừng còn náo nữa.”

“Có thể náo gì, không phải ông nội và cha đã quyết định tốt rồi sao.”

“Thật kỳ quái, làm cha mẹ thật giống như không biết con cái đã trưởng thành, cứ làm như dụ dỗ giống tiểu oa nhi là sẽ hòa hợp êm ấm sao. Cũng không nghĩ, mỗi người đều cười thê sinh oa, có tính toán riêng, sao có thể bện thành một cổ dây thừng...”

Chu Đông Sinh không muốn bàn tán về cha mẹ, cố ý cười trêu nói: “Sau này hài tử ta trưởng thành, bọn chúng không muốn đồng tâm hiệp lực thì sao?”

“Bọn chúng dám?! ” Dương thị gân cổ, cả giận nói.

Ngay sau đó biết mình bị hớ, hòa khí nở nụ cười.

Chu Nam Sinh ôm nữ nhi đi trên đường thôn, hài tử còn nhỏ, xương sống chưa cứng, hần chỉ có thể ôm bé trong khuỷu tay. Cho dù như vậy, cũng không ảnh hưởng đến việc hần trao đổi với hài tử, “Tâm Ái, đây là cây xanh, đây là hoa hồng, đây là bò... A, đây là bà Thất.”

Thất bá nương Trương thị đang xách cái giỏ đựng rau, cầm đầu đi tới, nhìn thấy tiểu oa trong lòng hần, bước chân dừng lại, trên khuôn mặt sầu khổ nở nụ cười, “Để ta nhìn tiểu oa nhi một chút nào, ôi, ngày càng đáng yêu, thật giống cha mẹ quá đi.”

Trên đời này, cha mẹ đều thích nghe người ta khen hài tử mình. Chu Nam Sinh không ngoại lệ, hai người nói chuyện một lúc mới chia tay, “Thất bá nương, người hái rau về nấu cơm? Không còn sớm nữa rồi.”

“Nhà ta ăn muộn,” Trương thị mặt mỗi cười nói, “Phu thê Xuân Sinh, Thu Sinh đều ra ngoài làm công, trong nhà chỉ còn Thất bá và mấy hài tử. Ta rất bận rộn, giờ mới ra ruộng hái rau được.”

Chu Nam Sinh kỳ quái, “Không phải trong nhà làm cây nền sao? Ca ca và tẩu tử sao lại ra ngoài làm công?”

Trương thị than thở, “Còn tiền vốn đâu—lúc trước chuộc Xuân Sinh và Thu Sinh, của cải hết sạch, còn vay họ hàng không ít bạc, hiện tại muốn mua sấp về làm, cũng không có tiền vốn.”

Chu Nam Sinh nhất thời trầm mặc.

Trương thị vẫn nói đầu đầu: “Cũng đành chịu đựng thôi, ai bảo chúng ta kém chứ. Ai, ngày đó thật khó khăn, ngày trước vất vả mới phát đạt, thoáng cái đã lụn bại. Hiện tại nhà ta trả nợ cũng khó, không biết

đến lúc nào mới có thể gom đủ vốn, ta và Thắt bá con tính bán khuôn mẫu, đổi lấy tiền qua cửa ải khó khăn này trước đã...”

Một lời không thể nói hết sâu khổ, Trương thị cần nhẫn rất nhiều với hắn, Chu Nam Sinh im lặng nghe, đột nhiên trong lòng nảy ra suy nghĩ, “Thắt bá nương, nếu bán khuôn mẫu, con muốn...”

Trương thị kỳ quái, “Nhà con bán hoa quả khô, còn muốn làm cây nến sao?”

Chu Nam Sinh nhất thời không biết giải thích sao, mà cũng không có ý định kể chuyện tranh chấp trong gia đình, chỉ cười cười, đi theo Trương thị.

Trên đường đi, hắn nhớ lại cuộc sống trong lao ngục. Lúc đó lòng hắn tràn đầy khát vọng, mong mỗi trở về đoàn tụ với người nhà, hạ quyết tâm hiếu thuận cha mẹ, thương yêu thê nhi.

Nhưng trên thực tế, trong sinh hoạt xuất hiện mâu thuẫn, những mâu thuẫn này đều do lợi ích mà ra, tình cảm thân nhân dần dần hao mòn đi.

Chu Nam Sinh ôm nữ nhi, ôn hòa nhã nhặn mà nghĩ, mấy ngày nay thương tâm tức giận, cha mẹ cũng vì lời nói của hắn mà bị thương. Nhưng không có biện pháp, đây là do ông trời quyết định, trong mấy huynh đệ tỷ muội, hắn không có duyên với cha mẹ. Lúc trước, hắn luôn hoài nghi mình làm không tốt, hắn không dám chọc tức cha mẹ, hiện tại hắn nghĩ “Coi như làm nhiều hơn nữa, làm tốt hơn nữa, bọn họ sẽ không coi trọng”, vì cái suy nghĩ này, hắn cảm thấy bị ai, tức giận vô cùng.

Dĩ nhiên trong lương tâm vẫn nói, cha mẹ đã rất cực khổ, sinh hạ, nuôi lớn mình, ỉnh cưới thê tử, lúc trước huynh đệ bọn họ bị bỏ tù, lão nhân qua một đêm tóc bạc trắng.

Tựa như Tiểu Hà khuyên mình, thừa nhận bọn họ chính là yêu bản thân mình, không nên yêu cầu bọn họ tăng thêm tình yêu với mình.

Cha mẹ nuôi mình lớn, mình cũng đã làm cha, lại đi nói yêu cầu này, lại vì chuyện như vậy mà đau lòng, cũng không cần thiết. Hắn bình tĩnh nghĩ, nếu Bắc Sinh muốn làm, cứ để đệ ấy làm, tránh xa nhau ra một chút.

Cứ nghĩ vậy, rốt cục đến nhà Trương thị. Vào sân, thấy Thắt bá và mấy hài tử ngồi trước cửa phòng bếp nhặt đậu đỗ. Trong phòng bếp đang nấu cơm, trong sân thoảng mùi cơm chín.

“Thắt bá.” Chu Nam Sinh chào.

“Là Nam Sinh à?” Thắt bá kém tuổi cha hắn, nhưng cuộc sống vất vả hơn, mặt mũi cũng khổ não hơn. Ông đáp lời Chu Nam Sinh, quay sang bảo mấy hài tử chào.

Trương thị để cái giỏ xuống, nói ý tứ của Chu Nam Sinh cho ông nghe.

“Té ra vậy, hiện tại trong nhà không làm được cây nến rồi, ta sợ khuôn mẫu để lâu không dùng sẽ hỏng, nếu như con có ý, thử vào nhìn xem.”

“Vâng.” Chu Nam Sinh muốn đi xem, nhưng lo lắng đồ để lâu bám bụi, làm nữ nhi bị sặc.

Trương thị nhìn thấu lo lắng của hắn, ngoắc ngoắc cháu gái lớn đến, “Yến tử, tới đây, ôm tiểu oa giúp thúc thúc.” Để Chu Nam Sinh yên tâm, bà cười giải thích, “Yên tâm, Yến tử trông nom đệ muội nhiều, rất có kinh nghiệm với tiểu oa.”

Chu Nam Sinh cười, cẩn thận thả nữ nhi vào tay cháu gái. Mấy đứa nhỏ khác cũng vây lại xem tiểu oa nhi. Chu Tâm Ái không sợ lạ, ánh mắt đảo quanh mấy khuôn mặt xa lạ, mấy tiểu hài tử cười với bé một cái, bé cũng bị chọc cho nhếch môi, Chu Nam Sinh nhất thời yên tâm.

Hai người Trương thị dẫn Chu Nam Sinh đến phòng đặt khuôn mẫu, giới thiệu với hắn: “Đây là lò than, dùng để đặt nồi nấu súp, đây là khuôn mẫu, có vài loại... Những đồ này ban đầu rất tốn tiền, lại mất nhiều thời gian.” Thắt bá có chút bùi ngùi không bỏ được, “Ai, ban đầu nhà ta dựa vào bán cây nến cũng kiếm được ít tiền, làm việc này không tệ, nhưng hiện tại không gom đủ tiền vốn.”

Chu Nam Sinh suy nghĩ một chút, đáp ứng mua, “Người ra giá đi.”

Thất bá và Trương thị liếc nhau, Trương thị cắn răng nói: “Hai mươi lượng, có được không? Mặc dù đồ dùng qua, nhưng chưa cũ, ban đầu chúng ta mua mới hết hai mươi lượng, đây là còn chưa tính phí nhân công...”

Chu Nam Sinh nghe trong lời bà nói có quẩn bách, ôn hòa nói: “Thành giao, ngày mai con giao tiền cho người.”

Hai người Trương thị thở phào nhẹ nhõm, “Nam Sinh, Thất bá và bá nương cảm ơn con, có tiền này, trong nhà có thể trì hoãn...”

“Không nói chuyện này, hay là con chiếm tiện nghi đây,” Chu Nam Sinh cười nói, “Con phải về thu dọn lại chỗ ở, mấy ngày nữa mới mang đồ đi, có được không?”

“Được! Lúc nào mang cũng được!”

Đường Hà ở nhà, thấy hoàng hôn dần buông xuống, vẫn không thấy bóng dáng Chu Nam Sinh, nàng trưởng sửa rồi, muốn cho hài tử bú, nên tính ra cửa tìm hân trở về.

Chu lão gia tử đang đi lòng vòng trong sân cho tiêu thực, thấy nàng muốn đi, vội gọi nàng lại, “Tiểu Hà, lão nhân gia dừng lại một chút, nghĩ nghĩ, “Nam Sinh nhất thời đi vào ngõ cụt, con khuyên nó một chút.”

“... Thật ra thì không cần khuyên, lấy tính cách Nam Sinh, không sớm thì muộn chàng cũng thông. Nhưng cho dù chàng có nghĩ thông suốt, thương tâm cũng là thật. Một người thương tâm nhiều, vì chuyện tổn thương mà nổi giận, thì cũng thật là nguy,” Đường Hà nhàn nhạt nói, “Đến lúc đó chàng và Bắc Sinh, Đại ca, chưa chắc đã ‘huyênh đệ hữu ái’ như người nói.”

“...” Lão gia tử cười khỏ, “Mấy lão chúng ta làm gì cũng muốn cuộc sống trôi qua tốt...”

“Con hiểu, nhưng mà...” Đường Hà lắc đầu, “Ông nội, con tính bảo Nam Sinh về nhà cũ ở.”

“...” Lão gia tử than thở, chống quải trượng bước đi, “Cứ vậy đi.”

Sau khi Chu Nam Sinh nghe xong chuyện này, chỉ im lặng một lúc, ngày hôm sau, hân và Đường Hà chuyển đồ đạc sang bên nhà cũ.

Từ thị vừa sợ vừa giận, lôi kéo Chu lão ngăn cản vài lần. Bà còn tìm cả lão gia tử, không ngờ lão gia tử ngồi trên xích đu, không nói một lời, cuối cùng nói: “Để bọn chúng đi đi.”

“Cha, Nam Sinh muốn náo ở riêng,” Từ thị kêu lên, “Chúng ta ba lão vẫn còn sống sờ sờ, nhà này không thể phân.”

“Chuyện này không có biện pháp,” lão nhân mệt mỏi than thở, “Ai cũng có tâm tư riêng, chúng ta có làm tốt hay không tốt đều không như ý bọn chúng, không bằng để chúng đi, chúng ta bớt lo.”

“Nhưng là...”

“Cũng không sống được bao nhiêu nữa.” Kể từ khi cháu trai buông tha khoa cử, lão gia tử càng ngày càng sa sút tinh thần, không có gửi gắm, cũng không có nhiệt tình.

Từ thị cầu xin mà ông vẫn bất động, đành phải tự mình đi can nhi tử, “Trong lòng còn có mẹ không? Nếu có, nghe lời ta, không cho phép đi!”

Chu Nam Sinh khôi phục kiên nhẫn, đảm bảo với cha mẹ ngày ngày đều về nhà thăm bọn họ, “Huống chi Tâm Ái còn nhỏ, chúng con còn muốn cha mẹ trông nom con bé mà.”

Từ thị nghe không vào, lau nước mắt ồn ào, “Ta và cha con chưa chết đâu! Cái nhà này chưa phân đâu! Muốn chuyển ra, người một nhà sẽ thành cái bộ dáng gì? Quả nhiên người ta vẫn nói, cưới thê quên mẹ...”

“Mẹ!” Chu Nam Sinh cau mày cắt đứt bà, “Người đừng nhắc đến Tiểu Hà, chuyện này là con quyết định. Con nói thật cho người biết, con nhất định phải đi, nếu còn ở cái nhà này, nhìn cha mẹ thiên vị tiểu đệ con không chịu được.”

Từ thị nhìn trân trân, “Cái này, cái này là gì vậy...” Bà giải thích, “Các con đều là thịt trên người ta rơi xuống, khi nào thì thiên vị chứ...”

Chu Nam Sinh mệt mỏi, “Từ nhỏ đến lớn bao nhiêu chuyện... Để người bảo đảm sau này không thiên vị, đoán chừng người cũng không làm được.”

Từ thị gấp gáp, quay đầu cầu cứu Chu lão, “Cha hài tử, nói gì đi!”

“Nam Sinh...”

“Cha, người khỏi khuyên. Hoặc là người nói với Bắc Sinh không làm ở cửa hàng nữa, con sẽ không đi, có được không?”

Lão phu thê hai mặt nhìn nhau, “Các con là huynh đệ ruột thịt...”

Chu Nam Sinh bất đắc dĩ, “Dạ, con đúng là ca ca, đệ ấy là đệ, nên nhường cho đệ ấy, sợ đệ ấy không buồn bán sẽ không thông, không muốn xung đột với đệ ấy, đành phải đi, thế cũng không được sao?” Thấy cha mẹ còn muốn nói, hần phất tay cắt đứt bọn họ, “Con đảm bảo với cha mẹ, nhất định không bực bội với đệ ấy, trong lòng không oán, con có ý đổi sang nghề khác.”

Tiền lúc trước hần và Đường Hà đều đưa hết cho cha mẹ, nhưng mấy tháng nay cửa hàng làm ăn tốt, bọn họ đã cảm về năm sáu chục lượng bạc, hần lấy ra làm tiền vốn, vẫn dư giả.

Chu lão và Từ thị khuyên không được, đành thôi. Hai người đi tìm Chu lão gia tử thương lượng, hành động lần này của Chu Nam Sinh tương đương với tự động ở riêng, bọn họ có cho chia nhà hay không, chia như thế nào, dù sao cũng phải có kế hoạch.

Nhưng không đợi phu thê Chu Nam Sinh chuyển đồ xong, kế hoạch chưa thương lượng tốt, Chu lão gia tử đột nhiên qua đời.

Hà: Chương này ta thích a NS vãi, phải như thế mới đc ^.^

104. Chương 104

Chu lão gia tử gần bảy mươi tuổi, thời này đã coi như thọ. Lão gia tử chưa từng bệnh nặng, nhưng ốm vặt cũng thường xuyên. Lần trước ba huynh đệ Chu gia bị bỏ tù, lão nhân đau khổ, sa sút tinh thần rất nhiều, sức khỏe theo đó mà sa sút, chân tay mất tinh hoạt, cuối cùng bị liệt.

Cho dù nông thôn coi sinh tử như hoa màu vào đông, nhưng bọn họ cũng không nguyện ý người thân thiết biến mất. Đối với Chu gia, bọn họ biết Chu lão gia tử ngày càng già yếu, nhưng tự nhiên người thân mất đi, là chuyện đau buồn vô cùng.

Hôm nay là một ngày hè bình thường, chạng vạng lão gia tử dùng xong cơm tối, theo lệ thường đi thông thả trong sân tiêu thực. Ông thấy ráng chiều đẹp, gió hè mát mẻ, chuồn chuồn vỗ cánh, tới gần lại bay xa, lão gia tử sinh ra hăng hái, bị con cháu quấy rối, trong lòng vốn không thoải mái, ông ngoắc ngoắc tay, gọi Khoai Tây oa và Ny Nhi đến bên cạnh, lại bảo Đường Hà đưa Tâm Ái cho ông ôm. Một lão ba ấu, ở cùng nhau, lão gia tử kể chuyện xưa cho cháu trai, cháu gái nghe, thỉnh thoảng trêu chọc Tâm Ái phát ra âm thanh ầm ĩ.

Đường Hà vừa bận rộn vừa liếc mắt nhìn bọn họ, cho dù gần đây không khí căng thẳng, nhưng một bức tranh lão ấu, làm cho nàng không khỏi cười một tiếng.

Nàng quay người vào bếp, rửa sạch dụng cụ cất gọn, lấy một trái dưa hấu trong góc tường ra bỏ, đặt vào trong đĩa bưng đến trong sân, “Ăn dưa hấu nào,” nàng ôm nữ nhi trong tay lão gia tử, dặn dò lão nhân và hai tiểu hài nhi, “Thấy ngon thì trong bếp vẫn còn, nhưng cẩn thận ăn nhiều tiêu chảy.”

“Coi ta là tiểu hài nhi mà quản sao.” Lão nhân lẩm bẩm nói.

Đường Hà cười. Nàng lấy cái ghế ngồi xuống, ôm nữ nhi, cho bé uống nước dưa hấu ép.

Bên cạnh một lão hai ấu ăn đến vui vẻ, lão gia tử thấy tay Ny Nhi ngắn, bàn tay cầm dưa hấu chảy đầy nước, trên mặt cũng dính đầy nước dưa, có chút buồn cười, rút khăn lau mặt cho sạch, “Tiểu hầu, ăn gấp như vậy, có ai đoạt của con đâu.”

Ông cười, đánh giá ba tiểu oa, không khỏi thỏa mãn, nói: “Chắt trai có thể đánh đắm giả bộ rồi! Ai, mấy năm trước khoai Tây oa cũng giống như Tâm Ái, một cục thịt nho nhỏ, chớp mắt một cái, muối muối của nó cũng có thể chạy nhảy rồi.”

Đường Hà cười, “Tiểu hầu tử lớn nhanh như thổi, chớp mắt một cái là bộ dáng đã thay đổi. Không bao lâu nữa, Tâm Ái có thể gọi người là ông cố rồi.” Vừa nói vừa trêu chọc tiểu oa nhi, “Tâm Ái, lớn nhanh một chút, hiếu thuận lão thái gia nha.”

Lão gia tử cười ha hả, “Già rồi, sống đủ rồi, không đợi được đến ngày Tâm Ái lớn lên.”

Ai ngờ một câu như lời tiên tri. Ban đêm lão gia tử say mộng, lặng lẽ tắt thở.

Ngày hôm sau, mọi người tụ lại quanh bàn chờ ăn sáng, mà lão gia tử luôn dậy sớm, hôm nay lại vắng mặt, mọi người không nghĩ nhiều, Chu Đông Sinh bảo nhi tử đi gọi: “Đi mời lão thái gia ăn sáng.”

Khoai Tây oa đáp, rời ghế chạy đi tìm lão gia tử. Mọi người thỉnh thoảng nói với nhau vài câu, chờ lão gia tử có mặt là dùng cơm. Một lát sau, truyền đến tiếng Khoai Tây oa, bi thương khóc.

Mọi người nhìn nhau, kinh hãi, nhất tề chạy ra khỏi bếp.

“Lão thái gia... Ô... Ô...” Khoai Tây oa vừa kinh vừa sợ, cúi đầu bên giường khóc nức, thấy mọi người tràn vào phòng, bé lại càng khóc lớn, “Lão thái gia không trả lời... Con sờ tới đã thấy người lạnh ngắt...”

Chu lão nhào tới trước, quả nhiên mò tới thân thể vừa lạnh vừa cứng, “Cha ơi!”

Chu lão bi thương khóc lớn, giống như một tín hiệu, bên trong nhà, tiếng khóc tiếng la nhất thời vang lên.

Chu gia gạt nước mắt, chuẩn bị hậu sự cho lão gia tử. Quan tài và áo liệm đã đặt mua từ sáng sớm, còn lại chính là làm một lễ mai táng thật lớn cho lão gia tử, mua rượu và đồ ăn, thông báo cho thân thích tứ phương tới viếng, đưa linh cữu đi, hạ táng.

Từ đó trần quy trần, đất về với đất, kẻ sống tưởng niệm người đã mất, sau đó cố gắng trôi qua cuộc sống thật tốt.

Sau tang lễ, Chu lão và Từ thị triệu tập con cháu đến, tuyên bố chuyện ở riêng.

“Ông nội nói, ông đã đáp ứng chuyện chia nhà lúc ông qua đời,” Từ thị mệt mỏi nói với Đường Hà, có lẽ bị bận rộn và bi thương đánh bại, một câu nói của bà chỉ là trần thuật, không có chỉ trích, “Hai ngày trước khi lão gia tử qua đời, đã thương lượng tốt chuyện ở riêng với chúng ta, hôm nay chúng ta nói một chút.”

Đường Hà há hốc mồm, không nói gì. Chu Nam Sinh vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng không cần để trong lòng.

Chu lão tiếp lời, “Các con đã lớn, đã thành gia, trừ Tứ nhi, mọi người cũng đã sinh oa. Có câu nói, cây lớn phân cành, nghiệp lớn ở riêng, ta và mẹ các con muốn quây quần một chỗ, không để ý đến chuyện này. Hiện tại ông nội các con qua đời, chúng ta không muốn làm trái lời người khi còn sống, nhưng gia đình ta có nề nếp, mặc dù chia ra, nhưng huynh đệ ba phòng không thể xa lạ, sau này có việc gì, phải đồng tâm hiệp lực, hỗ trợ lẫn nhau.”

Huynh đệ Chu thị nhất tề đáp ứng.

“Ruộng nước nhà ta có ba mươi mẫu, ruộng cạn mười bảy mẫu, một cửa hàng, phòng cũ một, tân phòng hai, tiền tích góp có một ít, không nợ bên ngoài, gánh nặng duy nhất là hai lão chúng ta chưa chết.” Chu lão cha hài hước nói.

“Cha mẹ, hai người ở với con đi.” Chu Bắc Sinh nói, hơn hai mươi tuổi, đối với sự thật được cha mẹ cưng chiều, không phải hẳn không rõ, hẳn được nhiều hơn so với huynh đệ, sau này hẳn sẽ phụng dưỡng cha mẹ. Mấy năm trước hẳn đã hạ quyết tâm như vậy.

Chu Đông Sinh vội vàng mở miệng, “Bắc Sinh là hài tử út, không thích hợp, con là lão Đại, cha mẹ ở với con.”

Dương thị phụ họa, “Đúng vậy, cha mẹ, con và Đông Sinh sẽ hiếu thuận cha mẹ.”

“Trong thôn cũng có nhà cha mẹ ở với nhi tử út...” Chu Bắc Sinh cau mày tranh thủ.

“Cha mẹ, con và Tiểu Hà cũng hi vọng cha mẹ ở với chúng con.” Chu Nam Sinh cắt lời hẳn, tỏ thái độ nói, “Làm con, đều hi vọng cha mẹ sống hài lòng như ý, cha mẹ cảm thấy sống với phòng nào tốt nhất, lúc đấy hãy quyết định. Chúng con không câu nệ cha mẹ chọn phòng nào, sống với ai, các phòng sẽ hiếu kính cha mẹ.”

Chu Đông Sinh, Chu Bắc Sinh nghe vậy nhất tề gật đầu, “Đúng vậy, bất kể theo hay không theo, các phòng vẫn sẽ phụng dưỡng cha mẹ.”

Chu lão và Từ thị an lòng. Người xưa nói, nuôi nhi dưỡng già, nhưng trong thôn bao nhiêu người nuôi nhi tử lớn khôn, bọn chúng lớn lên, mình tuổi cao không làm ra tiền, bị con cháu ghét bỏ, già nua trôi qua trong thê lương. Bọn họ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn ba nhi tử, mặc dù mỗi lần tự kiểm điểm bản thân, cũng có chỗ làm không tốt, nhưng bọn họ đã làm hết khả năng. Hiện tại nhi tử trưởng thành, thành gia, coi như không có tiền đồ thật xa như mình mơ mộng, nhưng tất cả đều đứng đắn, bản tính thuần lương, biết hồi báo cha mẹ, không đòi gia tài, trước đã tranh giành nuôi cha mẹ.

Trong lòng Từ thị dâng lên tự hào, đồng thời lưu luyến trừ trừ: Các con hiếu chuyện như vậy, cái nhà này không nhất định phải chia.

Mặc dù các con tranh giành phụng dưỡng cha mẹ, nhưng không nhắc đến chuyện không muốn ở riêng, bà hiếu được ngay tâm ý bọn họ. Trong lòng than một hơi, thôi thôi, chia nhà cũng tốt, các phòng sống riêng, tránh cho tranh chấp.

Chu lão nhìn Từ thị, bà gật đầu, ý bảo ông tiếp tục nói, “Cha mẹ cũng chưa quá già, còn làm được mấy năm nữa, có theo phòng nào, cũng không quá liên lụy phòng đó. Chúng ta có ý tứ, gia sản chia đều cho ba huynh đệ, bất kể theo phòng nào, phòng đó cũng không được chia nhiều hơn, vậy ai còn muốn chứa hai lão chưa chết không?”

“Cha,” Chu Bắc Sinh cau mày, “Đừng nói linh tinh, cha mẹ còn trẻ, phải sống thêm mấy chục năm nữa.”

Hài tử út được cưng chiều, nói chuyện với cha mẹ có thói quen tùy ý, Chu lão nghe trong lời hẳn thiếu tôn kính, cũng chỉ cười ha ha.

Chu lão giống Từ thị, đã nói rõ nuôi cha mẹ không được chia thêm gia tài, ba huynh đệ vẫn nguyện ý phụng dưỡng bọn họ.

“Nếu chia gia tài không ảnh hưởng, hai chúng ta sẽ tùy ý chọn một phòng.” Từ thị nói.

Thật ra mọi người đều hiếu, theo tâm ý bọn họ, nhất định sẽ sống với Tứ phòng thôi. Vì vậy hai phòng còn lại đều nhìn thăm dò phụ thê Chu Bắc Sinh, thấy vẻ mặt Chu Bắc Sinh tự nhiên, Lã thị trầm mặc, không có ý phản đối, hai huynh đệ Đông Sinh, Nam Sinh há miệng, rốt cuộc không có ai tiếp tục tranh thủ.

“Ruộng nước chia theo đầu người, ruộng cạn thiếu một mẫu nữa mới có thể chia đều, như vậy đi, ta làm chủ, lấy bạc từ cửa hàng mua một mẫu ruộng cạn, vậy là mỗi phòng được chia mười mẫu ruộng nước, sáu mẫu ruộng cạn.” Chu lão nói.

Ba huynh đệ không có ý kiến.

“Về phần phòng ốc...”

“Cha, con bàn tính với Tiểu Hà, quay về nhà cũ ở, phòng mới Đại ca và tiểu đệ chia nhau là được.” Chu Nam Sinh nói.

“Như vậy sao được?” Từ thị gấp gáp, “Phòng gạch không ở, lại đi ở nê phơi phòng...”

Chu Nam Sinh và Đường Hà liếc mắt nhìn nhau, nói: “Không sao, con đã thương lượng tốt với Tiểu Hà rồi, chúng con vui lòng về phòng cũ, mấy năm sau dư giả, sẽ dựng phòng mới. Hai gian phòng gạch này, chia cho Đại ca và tiểu đệ, sau này nhiều hài tử, nhà phải lớn một chút.”

“... Nếu con đã quyết định, cứ như vậy đi.” Chu lão nói, ý bảo lão thê không cần nhiều lời, “Nam Sinh không cần phòng gạch, bù cho con mười lượng bạc. Các phòng thấy thế nào?” Ông hỏi chính là Đại nhị và Tứ nhị, “Sau này phòng gạch muốn chia thế nào?”

“Chúng con nghe cha.” Chu Bắc Sinh nói.

Chu Đông Sinh bị thê tử huých huých tay, chần chờ nói: “Nếu không, cứ như cũ đi?”

Hai dãy phòng ốc, một dãy mấy năm trước xây lên, có bốn gian phòng, chia ra cho Chu lão gia tử, phu thê Chu lão, phu thê Chu Nam Sinh, còn một gian làm thư phòng. Sau lại xây thêm dãy mới, bao gồm đường sảnh và hai phòng hai bên. Nếu bọn họ chia phòng, dãy phòng mới thuộc về Chu Bắc Sinh. Bọn họ mặc dù hơi thiệt, nhưng là huynh đệ ruột thịt, không cần tranh thủ, vừa khó coi vừa tổn thương tình cảm, hơn nữa quyết định này dựa trên suy đoán cha mẹ sống cùng Chu Bắc Sinh. Cha mẹ trường thọ, sống thêm hai, ba mươi năm nữa không thành vấn đề, phòng ốc vẫn ở được.

Phu thê Chu lão nghĩ sơ, gật đầu đáp ứng, “Được, cha mẹ lớn tuổi, sau này cũng muốn chia phòng, ta sẽ ở phòng ông nội con, mẹ con ở lại phòng cũ, phu thê Bắc Sinh vẫn ở phòng cũ, thư phòng giữ nguyên, để Khoai Tây oa và đường đệ nó học ở đó. Phòng cũ của Nam Sinh, sẽ thuộc về Đông Sinh.”

Còn phần khó chia nhất, đó là cửa hàng.

“Chúng ta gặp chuyện, tiêu tốn nhiều tiền, hiện tại trong nhà không còn bao nhiêu tiền.” Chu lão nói, “Trừ tiền mua ruộng cạn và tiền bù cho Nam Sinh, rồi trả lại tiền hồi môn cho con dâu, chỉ còn dư lại một chút tiền, ta và mẹ các con không định chia ra, chúng ta cầm phòng thân.”

“Về phần cửa hàng...” Chu lão trầm ngâm, mặt đầy khó khăn, một lúc sau tiếp tục nói: “Nếu Bắc Sinh không đi học... Ba phòng tiếp tục kinh doanh đi, tiền công sẽ trả theo tháng, tiền lãi sẽ chia đều vào cuối năm. Cha mẹ sẽ chiếm một phần, coi như tiền để dành. Chờ chúng ta qua đời, sẽ lấy ra chia đều cho ba phòng. Dĩ nhiên nếu chúng ta trợ cấp phòng nào, sẽ nói rõ, phòng khác đừng giận, đó là tiền của chúng ta, chúng ta tự quyết định.”

Chu Nam Sinh tỏ vẻ không muốn làm ở cửa hàng, hẳn có nghề khác, nhưng Chu lão không tin, cũng không chấp nhận. Cửa hàng Chu gia là độc nhất ở bốn thôn tám xóm, bao nhiêu nhà nông, đều phải dậy sớm, làm việc trong ruộng để kiếm ăn, nếu có thu hoạch nhiều hơn một chút, cũng chỉ có thể mở hàng vỉa hè bán rau. Cũng bởi vì chắc chắn ba huynh đệ không có con đường nào tốt hơn, ông mới quyết định vậy. Về phần Tam nhị và Tứ nhị tranh chấp, tiếp tục khai thông, chuyện có thể giải quyết.

Chu Đông Sinh và Chu Bắc Sinh không ý kiến, Chu Nam Sinh lại nói: “Cha, con không làm ở cửa hàng, con và Tiểu Hà quyết định làm nghề khác.”

Chu lão và Từ thị khó chịu, “Con có thể làm gì? Có thể so với cửa hàng nhà ta mở được mười mấy năm sao?”

“Làm cây nển... Cha mẹ đừng lo, con và Tiểu Hà cố gắng làm, cuộc sống sẽ tốt lên thôi.” Chu Nam Sinh không muốn giải thích nhiều, hiện tại không phải là lúc tốt, “Con không làm, tiền lãi cửa hàng phân thế nào con không có ý kiến.”

Lời này hẳn chưa thương lượng với Đường Hà. Đường Hà chỉ nhìn hẩn một cái, không nhiều lời.

“Thế hai phòng còn lại? Chu lão hỏi Đại nhị và Tứ nhị, “Có làm nữa không?”

Chu Đông Sinh chần chờ, Tam đệ đi còn tiểu đệ, mặc dù hẳn là Đại nhị, nhưng tự biết năng lực mình có hạn, chèo chống cửa hàng không đến phiên hẳn làm, mặc dù hẳn hơi bất mãn, nhưng đi làm nghề khác, chưa chắc kiếm được nhiều hơn làm ở cửa hàng nhà mình. Dương thị cũng nghĩ đến chuyện này, trước khi Chu Đông Sinh mở miệng, nàng đã nói trước: “Con và Đông Sinh không đi nơi khác, vẫn tiếp tục làm việc trong cửa hàng.”

Chu Bắc Sinh liếc mắt nhìn Tam ca, sau cũng gật đầu nói: “Con cũng vậy, nhưng Tam ca không làm việc trong cửa hàng, tiền lãi cuối năm vẫn muốn chia cho huynh ấy.”

Chu lão gật đầu, nhìn về lão thê: “Mẹ hài tử, có được không?”

Từ hị than thở: “Mỗi người một cách nghĩ... Được rồi, quyết định vậy đi.”

Chu lão xác nhận một lần nữa với phu thê Chu Nam Sinh: “Tam phòng không làm, số bạc được chia đương nhiên không nhiều, không hối hận chứ?” Thời gian ông và lão thê còn sống, nếu Tam nhi không làm được nghề khác, muốn quay đầu về giúp cửa hàng, bọn họ có thể làm chủ cho, nhưng nếu bọn họ qua đời, Tam nhi muốn quay đầu, huynh đệ không vui khi chia cho bọn chúng một chén canh, không phải sẽ xung đột sao?

Đường Hà gật đầu với Chu Nam Sinh, Chu Nam sinh đáp: “Không hối hận. Tiền lãi cuối năm coi như các huynh đệ chiếu cố, con và Tiểu Hà cảm kích vô cùng, sau này sẽ không đổi ý, đoạt của các huynh đệ.”

“Được, tiền lãi cuối năm chia cho cả Tam phòng, Đại phòng và Tứ phòng có phản đối gì không?”

Ba huynh đệ đáp không.

Sau khi xong, người một nhà nói chút ít chuyện vụn vặt. Không có gì bất ngờ, Chu lão và Từ thị chọn ở với tiểu nhi tử. Chia nhà, bọn họ mời tộc trưởng, thôn trưởng, nói lại chuyện chia nhà và ghi chép lại.

Sau lần đó, một đại gia đình đã được chia làm ba gia đình nhỏ.

105. Chương 105

Lúc trước, huynh đệ Chu gia túc trực bên linh cữu Chu lão gia tử, nửa đêm yên tĩnh, họ bình tĩnh nhớ lại cuộc sống khi còn nhỏ hầu hạ dưới gối tổ phụ. Huynh đệ bọn họ tình cảm tốt, trong thâm tâm bọn họ mang quan niệm thâm căn cố đế: Chỉ có huynh đệ đồng tâm hiệp lực, mới có thể được tôn kính, không bị ăn hiếp.

Cho dù bọn họ càng ngày càng lớn, rất nhiều so đo sinh ra theo lợi ích, nhưng trong người chảy chung dòng máu, sao có thể biến mất? Huống chi bị thống trước mặt, tranh chấp là không đáng kể.

“Tam ca, đệ quyết định không làm việc ở cửa hàng nữa.” Chu Bắc Sinh đột nhiên nói.

“Hả?” Chu Nam Sinh nhướng mày, “Thế định làm gì?”

“... Đi làm nghề khác.” Thật ra hắn biết chưa hết đường đi, tựa như Đường Hà nói, Tam ca vẫn tốt với hắn, vậy hắn cũng nên vì Tam ca mà hi sinh một lần, nếu như lúc trước còn ôm ý nghĩ “Tam ca là tổng hợp tiếp nhận thực tế, tổng hợp của hòa thuận”, lúc tổ phụ qua đời, hắn đã thỏa hiệp, “Hoặc là đi làm phu tử đi...”

Chu Nam Sinh nghe trong lời hắn có vẻ chần chờ, hắn quyết định không đi học, cha và ông nội cũng không xoay chuyển được, giờ làm thế nào mà tự nhiên lại thông suốt, Chu Nam Sinh bình tĩnh nhìn đệ đệ, “Ta hỏi thật, việc của hàng đệ thật sự làm được? Không sợ bị nói xấu?”

Chu Bắc Sinh cười khỏ, chuyện phiếm mấy tháng nay hắn đã nghe rất nhiều, nếu không việc gì hắn phải chán chường, muốn trốn trong thư phòng, không muốn đi ra ngoài? Nhưng hắn hơn hai mươi tuổi rồi, trên có lão phụ lão mẫu, dưới có kiều thê ấu chất, nếu như hắn không đối mặt với mưa gió, chẳng phải thành phế vật sao? Về việc làm việc ở cửa hàng, xã giao với thương nhân, mới bắt đầu, vì thân phận tú tài mà lúng túng, khó chịu, nhưng hiện tại hắn phát hiện ra thân phận này có thể mang đến chỗ tốt, hắn từ từ thân nhiên. Hắn phát hiện hắn có thể kiếm được tiền, lĩnh vực xa lạ tự nhiên thành công cho hắn thêm tự tin, để hắn ý thức được một chuyện: Hắn uống phí mười mấy năm, không những mang đến cho hắn thân phận tú tài, mà còn mang đến nhạy cảm và thông minh. Vì cảm giác thỏa mãn này, hắn mới có động lực đối mặt với ngày mới.

Nhưng mà, “Tam ca, huynh quan trọng hơn...”

Chu Nam Sinh khẽ cười, “Nghe được câu này là đủ rồi.”

Nếu như lúc trước hắn còn một tia oán hận, nhưng sau khi nghe được lời tiểu đệ, một tia oán hận hoàn toàn tiêu tán. Hắn cảm nhận được tiểu đệ thực tâm thực lòng—hoặc trong lời nói có chín phần giả, một phần thật, hắn đã cảm thấy đủ rồi: Nếu như huynh đệ không nặng nề tình huynh đệ, việc gì phải làm bộ?

Chính là vì tâm tư này, trong lúc chia nhà, Chu Nam Sinh đã nói rút lui khỏi chuyện làm ăn, không cần tiền lãi. Lời này chưa thương lượng với Đường Hà, ban đêm nói chuyện, Chu Nam Sinh nói xin lỗi Đường Hà.

“Không việc gì.” Đường Hà nằm bên cạnh hắn, lấy tay vỗ vỗ lồng ngực hắn, “Ta hiểu mà.”

Một người bỏ ra, rất dễ bị hiểu là mềm yếu. Lúc trước, nàng cũng giận vì hắn không tranh giành, nhưng sau khi sinh nữ nhi, nàng mới ý thức được, tiểu gia đình của mình, sau này hài tử trưởng thành, muốn chăm sóc huynh đệ tỷ muội tương đối không dễ dàng. Trượng phu của nàng cũng không để nàng và hài tử phải thiếu áo cơm, nàng cũng nên hiểu, tôn trọng hắn.

Hai ngày sau, Chu gia giúp đỡ Chu Nam Sinh và Đường Hà dọn nhà. Thỉnh thoảng bọn họ vẫn dọn dẹp nhà cũ, trước đây còn sửa qua một lần, phòng ốc không đến nỗi cũ nát, Từ thị nhìn căn phòng bị gió mưa ăn mòn, mái ngói bị rêu xanh, dương xỉ phủ kín, nội tâm chua xót.

Chu Nam Sinh và Đường Hà hết sức cao hứng. Bọn họ thừa dịp chưa làm cây nền, sửa sang lại nhà cửa, làm luống trồng rau. Phía góc vườn, Đường Hà trồng rất nhiều hoa.

Dọn nhà phải mời toàn gia ăn cơm. Chạng vạng, lúc Đường Hà đang một mình nấu cơm trong phòng bếp, nàng luộc một con gà, dùng nước gà nấu rau và khoai lang, xào thêm một chút khoai tây bụn và mấy trái cà, sợ không đủ món, nàng lại kiên trì xào thêm vài món khác nữa.

Chu Nam Sinh thỉnh thoảng ra vào phòng bếp, để kịp thời giúp đỡ.

Đường Hà bị hắn ồn ào, then quá hóa giận: “Mấy thứ này là chuyên môn của ta, sẽ không làm hỏng đâu!”

Chu Nam Sinh ha hả cười, thừa dịp trong phòng bếp chỉ có hai người họ, hắn lên hôn nàng một cái, “Nàng thật giỏi!”

“Tránh ra tránh ra, khói lớn quá.” Đường Hà tránh hai tay hắn, “Bê đồ ăn ra giúp ta, mời cha mẹ chuẩn bị ăn cơm.”

Từ thị ôm cháu gái nhỏ, ngồi với Chu lão ở đường sảnh âm u, nhìn Chu Nam Sinh ra ra vào vào, lại nghĩ thấy mùi đồ ăn từ bếp bay ra, có chút nghi ngờ, “Cha hài tử, sao ta cảm thấy đôi này có chút vui sướng?”

“Tiểu phu thê sau này đương gia làm chủ rồi, đoán chừng trong lòng kích động...” Chu lão nghĩ nửa ngày không tìm được từ thỏa đáng, quay sang hỏi tiểu nhi, “Gọi là gì nhỉ?”

“Thỏa thuê mãn nguyện.” Chu Bắc Sinh đáp.

“Đúng vậy.” Chu lão gật đầu, “Nam Sinh và Đường Hà chịu khó, lại biết tính toán, mẹ hài tử, đừng nghĩ nhiều. Nhìn bà sâu mi khổ kiếm, dọa cháu gái ngoan phát khóc rồi này.” Vừa nói vừa đón lấy cháu gái trong tay lão thê, “Tâm Ái, sau này xa ông nội rồi, ông nội không nữa.”

Dương thị cười, “Nhìn cha kìa, rõ ràng chỉ cách mấy bước chân, người nói cứ như mười ngày nửa tháng không thấy mặt nhau.”

Từ thị than thở, “Chỉ cần không dưới một mái hiên, cách một con đường, một cánh cửa, đã là xa rồi. Nhưng mà lão đầu tử, chúng ta có thể ngày ngày gặp Tâm Ái, cha mẹ con bé muốn làm cây nền, không phải chúng ta giúp bọn chúng trồng hài tử sao?”

Chu lão nhìn Ny Nhi chân ngắn đang hùng hục đuổi theo ca ca, lại nhìn hài tử trong tay, gật đầu nói: “Làm bà nội, nên trông nom một chút đi.”

Ánh mắt ông nhìn về một góc trong đường sảnh, chất đầy cây nền, không tiếng động thở dài. Tuổi trẻ muốn gây dựng sự nghiệp, một lòng nghĩ đến thành công, kiếm nhiều tiền, nhưng trong đó có đủ loại khó khăn khổ sở, hiện tại phu thê Tam nhi muốn hi sinh thời gian bên cạnh tiểu nữ nhi, đi làm một chuyện chưa biết hay dở thế nào. Rõ ràng đời cha đã tạo ra trụ cột vững chắc cho bọn họ, bọn họ chỉ cần theo là có thể sống tốt, thế mà cứ một mực không vui.

Từ thị cũng giống Chu lão. Hai lão nhìn đôi phu thê trong nhà, không hẹn mà cùng than thở.

Người một nhà ăn cơm tối vui vẻ. Mặc dù thủ nghệ Đường Hà không tốt, nhưng không khí vẫn hòa hợp. Sau khi ăn xong, Dương thị và Lã thị giúp thu dọn bát đĩa, Đường Hà từ chối hai câu, sau cũng cười đồng ý.

“Tam tẩu, nhà làm cây nển, có định tìm người mua không?” Dương thị vừa rửa chén vừa nói.

“Nam Sinh nói, chàng và cửa hàng Tề gia đã thương lượng tốt, bọn họ giúp đỡ chúng ta chọn mua sấp, chúng ta làm xong thành phẩm trực tiếp bán sỉ cho bọn họ.”

“Động tác thật là mau.” Dương thị ngạc nhiên nói, “Nghe Thất bá nương nói, bán sỉ không bằng mình đi bán lẻ, kiếm được nhiều hơn.”

“Đó là đương nhiên,” Đường Hà gật đầu, “Chẳng qua nhà ta thiếu người, chỉ cố làm được cây nển chứ không cố bán được, hơn nữa tiền vốn không nhiều, chỉ sợ lỗ vốn, nên quyết định làm thử một chút đã, chờ thăm dò giá thị trường, buôn bán lời được một ít, rồi mới tính đến chuyện tìm cửa hàng.” Mọi chuyện từ từ sẽ đến, không vội.

“Tam ca và Tam tẩu thông minh lại nhiệt tình, nhất định sẽ thành công.” Lã thị trầm mặc làm việc, đột nhiên mở miệng nói.

Dương thị vụng trộm bĩu môi, miệng mấp máy với Đường Hà hai chữ: “Tính tình.”

Đường Hà cười cười, Dương thị luôn đối tốt với nàng hơn, lúc này Chu Nam Sinh né tránh Chu Bắc Sinh, Dương thị vì bọn họ bị đối xử không công bằng, bày ra bộ dáng ‘cùng một chiến tuyến với nàng’.

“Sẽ thuận lợi thôi.” Nàng cười, “Tứ tẩu, cảm ơn đã tặng ta bức tranh.”

Bọn họ dọn nhà, Lã thị tự mình vẽ hai bức họa tặng cho bọn họ, một bức mẫu đơn ‘hoa khai phú quý’, một bức ‘mã đáo thành công’.

Đường Hà nhận được có chút ngoài ý muốn, nàng tưởng rằng một bức tranh thế tục không phải là phong cách Lã thị, nếu có muốn tặng, nhiều nhất là tặng tranh ‘tuế hàn tam hữu’.

(Cổ nhân gọi tùng, trúc, mai là ba người bạn mùa lạnh (tuế hàn tam hữu), bởi vì ba loại cây này dù mùa sương tuyết vẫn tươi tốt trong khi những loại cây khác hầu như cành cỗi héo hon. Tính chịu lạnh của tùng, trúc, mai tượng trưng đức tính nhẫn nại của người quân tử, tự cường mãi không thôi, luôn trau dồi tài đức trước nghịch cảnh cuộc đời).

Lã thị được khen đến ngượng ngùng, “Đâu có, tẩu và Tam ca không chê là tốt rồi.”

Dương thị không cam lòng rơi ở phía sau, “Tam tẩu, ta tặng dao thái, thái rau rất tốt đi?”

Đường Hà cười, “Dĩ nhiên! Nếu không phải Đại tẩu tặng dao tốt, bữa tối chưa chắc đã chuẩn bị xong.”

Dương thị nhất thời hài lòng.

Màn đêm buông xuống, Chu Nam Sinh và Đường Hà tiễn mọi người Chu gia.

Đường Hà dỗ dành nữ nhi ngủ, trên miệng vẫn còn treo nụ cười. Chu Nam Sinh đưa mắt nhìn nàng, cúi đầu hôn nàng, “Tiểu Hà, nàng thật tốt.”

Nhìn thế nào, thì từ phòng gạch chuyển sang nê phơi phòng, sẽ bị cho là lùi về phía sau một bước, ai ngờ nàng không oán trách một câu, trước sau luôn mang tâm tình khoan khoái.

Đường Hà cười với hắn, gật đầu nói: “Chàng nói đúng.”

“Ôi...” Chu Nam Sinh bất đắc dĩ, “Sao lại không khiến tốn chút nào đây.”

“Ta thích là được.” Đường Hà nhìn quanh phòng ngủ không coi là rộng rãi, dưới ánh nến, trượng phu của nàng tuần tú thâm tình, hài tử nàng ngủ, dung mạo tựa thiên sứ.

“Cảm giác thật hạnh phúc.” Nàng lẩm bẩm nói, “Sau này đây chính là nhà ta.”

Hắn ôm nàng vào lòng, “Phòng cũ một chút, ta sẽ cố gắng đổi sang phòng lớn hơn.”

Ngàn vạn không nên dỗi nước lã vào lúc nam nhân hứa hẹn tương lai tươi đẹp. Đường Hà cười, “Ừ.”

Ở bên kia, Chu Bắc Sinh và Lã thị nói chuyện, “Duyệt Đồng, trong lòng vẫn không vui sao?”

Lã thị im lặng.

Chu Bắc Sinh thở dài một hơi, “Cùng ta bạc đầu giai lão, có được không? Ta sẽ đợi nàng, tâm ý của ta, không vì làm quan hay buôn bán mà thay đổi.”

Lã thị mờ mịt lắm lắm nói: “Ta cần có thời gian suy nghĩ một chút...” Cuộc sống Chu gia có thật nhiều thứ làm cho nàng không hai lòng, nhưng cha mẹ chồng và chị em dâu đối xử không tệ, Chu Bắc Sinh cũng nhất quán che chở ôn nhu, xuất thân Chu gia, nếu có một ngày nhan sắc nàng suy tàn, hẳn sẽ không bỏ nàng...

“... Không bỏ được, nhưng cũng sợ làm chậm trễ, huống chi ông nội qua đời, ta muốn giữ đạo hiếu, thật sự phí thời gian thanh xuân. Nếu như ý nghĩ của chàng chưa ổn định, ngày mai viết thư cho cha ta nói một tiếng, để Đại ca ta đón ta về, chúng ta tạm thời xa nhau, yên tĩnh suy nghĩ...”

Lời còn lại của hắn nuốt trở lại, hắn ra khỏi phòng, đi về phía sân. Chu Đông Sinh đi nhà xí, thấy hắn đứng ở góc phòng than thở, kỳ quái hỏi hắn có chuyện gì.

Vốn Chu Bắc Sinh không muốn để ai biết phu thê bọn họ có vấn đề, coi như huynh đệ ruột cũng lúng túng, nhưng trong lòng ngực hắn bức bối, làm cho hắn khó chịu muốn khóc, vì vậy kể lại chuyện.

Chu Đông Sinh nghe xong đứng nhìn trần trời, “Tiểu đệ, là phu thê hay là bằng hữu đây? Sao có thể khách khí như vậy? Cũng đừng nói gì ‘cam tâm tình nguyện’ hay ‘cho thỏa đáng’, giữa hai người, phải dây dưa mới có thể bền vững. Ngần vịn lần đừng đưa nàng về nhà mẹ đẻ, làm thế nàng sẽ chạy thật, nếu mà nói, phải mặt dày mà van cầu nàng ở lại. Nàng không ở, cố thêm chút sức để nàng có hài tử, lúc đấy nàng muốn đi cũng không nữa đi.”

Chu Bắc Sinh nghe được suy nghĩ lưu manh này, sợ ngây người, “Được sao?”

“Có được hay không là do mình có muốn nàng ở lại không.” Chu Đông Sinh lắc đầu, đi về phòng mình, “Thực ra đệ và em dâu, quá đoan chính, xem ra đi học đến u mê rồi, nam nhân trước mặt lão bà, cần gì da mặt đâu...”

Chu Bắc Sinh đứng tại chỗ, sững sờ một lúc lâu, sinh quyết tâm, cắn răng đi vào phòng, tìm thê tử mặt dày mày dạn đi.

106. Chương 106

Chu Nam Sinh phá bức tường giữa phòng chứa củi và phòng bếp, sắp đặt bếp nấu, thùng nước, khuôn mẫu và một số vật khác, phu thê hai người chính thức khởi công.

Cả hai mới chỉ được nhìn, chứ chưa làm bao giờ, mặc dù Thất bá nương đã chỉ dạy rõ ràng, nhưng để đảm bảo an toàn, hai người vẫn mời bà tới dạy mấy ngày.

Trương thị đã biết tình huống Chu gia ở riêng, bà luôn quý mến phu thê Chu Nam Sinh hiền hậu, trong lòng thương bọn họ bị bắt công. Bà là trưởng bối, trực tiếp mở miệng nói luôn: “Lần trước đi mua mấy loại này, còn tưởng nhà ta mở đầu một mối làm ăn mới, ai mà không muốn kiếm được nhiều tiền, không nên từ việc xung đột mà phải chịu khổ. Các con trẻ tuổi, không biết làm ra tiền rất cực khổ, cái chuyện làm cây nển, bán cây nển, ban đầu nhà ta đông người làm việc, mãi sau mới thuê được người hỗ trợ, hiện tại chỉ có hai người các con, không phải bận rộn đến chết sao...”

“Sau này chúng con sẽ thuê.” Chu Nam Sinh đáp, “Nhưng giờ mới làm, muốn làm thử, tìm hiểu giá thị trường, sau mới làm lớn được.”

“Ai, ta nói này, các con cần gì chứ.” Trương thị than thở, “Mẹ các con cũng tổ khổ với ta, bảo ta khuyên các con thu tay lại, trở về hỗ trợ cửa hàng của nhà là được.”

Đường Hà cười, “Thời điểm ở riêng, giấy trắng mực đen đã rõ ràng...”

Trương thị xem thường, “Người một nhà, thỉnh thoảng nuốt lời, mất thể diện một chút cũng không sao.”

Chu Nam Sinh và Đường Hà cười. Lớn tuổi, sẽ lo trước lo sau, cha mẹ vì con cháu mà suy nghĩ, sợ bọn họ chịu khổ, nhưng chỉ là vô ích. Chu Nam Sinh và Đường Hà đã tâm bình bực, vừa vì kiếm tiền cho cả nhà

sống tốt, cũng vì trẻ tuổi, luôn khát vọng thành công. Bọn họ kiên trì ở riêng, vừa tránh khỏi huynh đệ thương hại, cũng tránh khỏi ý nghĩ bất đồng trong kinh doanh của Chu lão. Chu Nam Sinh rất coi trọng thị trường hương khói, lúc Chu lão già tử còn sống, hẳn đã đề cập tới chuyện làm ăn này, nhưng Chu lão có ý muốn giữ gìn cái đã có, cho là bốn thành đã phân chia rõ ràng, cửa hàng nhang đèn Tề gia rất lớn, không cần thiết phải đi theo tranh giành, không bằng buôn bán tốt hoa quả khô.

Bất kể nguyên nhân, hiện tại bọn họ đã bước đi bước đầu tiên, bạc đã quăng vào, Chu Nam Sinh hạ quyết tâm nhất định phải làm tốt. Hấn và Đường Hà nhìn nhau, cười một tiếng, nghe Trương thị cảm rằm không ngừng. Bà nói đầu đầu, nhưng trong lời nói cũng suy nghĩ vì bọn họ, nên họ chỉ cười không nói.

Trương thị giúp bọn họ thu xếp rất nhiều ngày, về cơ bản đã hoàn thành. Đường Hà tỏ vẻ cảm tạ, biếu bà chút tiền công, Trương thị khoát tay: “Ôi, hai hài tử xúi quẩy, đã muôn khuôn mẫu của nhà ta, ta vốn phải dạy thủ nghệ. Huống chi chúng ta là người một nhà, nào có đạo lý giúp hai ngày mà lấy tiền. Mẹ các con mà biết, bà ấy lại lấy nước miếng thóa mạ ta mất thôi.”

Đường Hà cảm thấy bọn họ làm ăn, làm gì có đạo lý dùng sức lao động không trả tiền, huống chi lúc này để Trương thị uống công cực khổ, lần tới bọn họ gặp chuyện, sao dám há mồm mời giúp đỡ? Trương thị không chịu lấy tiền, nàng lấy nửa khối thịt khô treo dưới mái hiên, đi tới nhà bà.

Trương thị từ chối không được, nhìn bóng lưng Đường Hà rời đi, cảm động rất nhiều. Các cháu gái bà tụ tập bên cạnh, sớm nhìn khối thịt mà chảy nước miếng. Thắt bả cười nói: “Nam Sinh và thê tử nó hiểu chuyện, ta không cần trả đồ về, nếu không cũng khó nhìn mặt nhau. Ai, trong phòng bếp có ớt ngọt mới hái trở về, xào với thịt ăn đi. Mồm miệng nhạt nhẽo lâu rồi!”

Trương thị bất đắc dĩ, “Ôi, cái lão đầu tử, sao mà giống hài tử vậy, nước miếng chảy hết rồi kìa.”

Làm cây nén không giống việc cần thể lực như xuống ruộng, bê gạch... Cường độ lao động không lớn, nhưng vô cùng hao tổn tinh lực. Thử nghĩ xem, trời tờ mờ sáng sẽ phải nhóm bếp nấu súp, ngoài việc ăn uống, thời gian còn lại, hai bàn tay luôn phải giang rộng mười ngón gấp gập sấp, nhúng sấp vào nước rồi lại rút ra, làm như thế đến đêm, mệt mỏi không nói nên lời, nhắm mắt là ngủ mê man.

Thời gian lâu Chu Nam Sinh còn chịu đựng được, Đường Hà thì không. Nữ tử thể lực yếu, nàng đang cho hài tử bú, ban ngày ném Tâm Ái cho bà nội trông, thỉnh thoảng nàng qua cho hài tử bú, ban đêm hài tử ngủ náo, hai con mắt nàng díp lại, vẫn phải bò dậy thay tã cho hài tử, cho hài tử bú. Hơn nữa hài tử nhỏ, nàng sợ ngủ say đè vào bé, chỉ dám nửa ngủ nửa tỉnh, thỉnh thoảng lấy tay dò hơi thở của bé. Nàng cũng nghĩ đến chuyện để cha hài tử đóng một cái giường nhỏ, để hài tử ngủ một mình, nhưng trong nhà cũ có chuột, nàng sợ ban đêm chuột cắn mất ngón tay ngón chân hài tử.

Như thế được nửa tháng, bộ ngực nàng gầy xẹp đi. Đặc biệt tay trái nàng, thường ôm hài tử, mắc phải một bệnh gọi là ‘viêm gân xương cổ tay’, đau hết sức, hiện tại kẹp sấp nén quá độ, lại càng đau hơn. Ban ngày hoạt động thường xuyên, đau đến chết lặng, đáng sợ nhất là lúc tỉnh lại buổi sáng, nhẹ nhúc nhích tay, nàng đau đến nỗi muốn chặt đứt cánh tay.

Chu Nam Sinh nhìn nàng khó chịu, trong lòng gấp gáp, mời lang trung xem bệnh cho nàng. Lang trung dặn dò nàng ít dùng sức ở tay trái, từ từ bảo dưỡng, chờ hài tử lớn một chút, bệnh này sẽ từ từ biến mất, sau ông chỉ cho nàng mấy miếng thuốc để dán.

Nhưng bọn họ đang trong thời gian tự thân vận động, sao Đường Hà có thể không dùng tay làm việc đây? Nàng cười cười an ủi Chu Nam Sinh, nói dùng thuốc dán, càng ngày đau càng ít hơn. Chu Nam Sinh không nghe thấy nàng kêu đau, nhưng ban đêm tỉnh lại, lỡ chạm phải tay nàng, trong nháy mắt vẻ mặt đau đớn lộ rõ, sao giấu được hấn chứ.

Hấn đau lòng vô cùng, đôi khi hấn chảy nước mắt thay nàng.

Hấn chỉ có thể chia sẻ công việc với nàng, hấn không để nàng gấp sấp, chỉ để nàng cắt đầu cây nén, phụ trợ thêm một số việc vặt, mọi việc nặng hấn ôm đồm hết.

Mỗi sáng sớm, hấn rón rén bò dậy, đến phòng bếp chuẩn bị dụng cụ làm cây nén, đồng thời lấy gạo nấu cháo, cháo chín, hấn lấy một cái đĩa đựng củ cải muối chua, vừa xong thì trời cũng sáng, hấn bưng nước ấm

vào phòng, đánh thức nàng dậy, trước cầm tay trái nàng thả vào nước ấm, nhẹ nhàng xoa bóp, đợi nàng cảm giác khá hơn, hẳn để nàng rửa mặt chải đầu, dùng bữa sáng.

Bọn họ bận rộn, không muốn tốn thời gian vì ba bữa cơm, đồ ăn giản lược hoàn toàn, cộng thêm để Chu Nam Sinh nấu nướng, hẳn cũng không làm ra món nào phức tạp được, Đường Hà đang trong thời gian cho con bú, hẳn sợ nàng không có dinh dưỡng, bữa chính luôn có thịt, bữa sáng là cháo, đánh thêm hai quả trứng gà.

Trứng gà hẳn mua trong thôn, trứng gà tự nuôi, mùi vị rất thơm, lòng đỏ trứng bột bột, ăn ngon lại có dinh dưỡng.

Đường Hà muốn hẳn ăn cùng, dinh dưỡng của trứng gà còn hơn tổ yến, vây cá, hẳn làm việc cực khổ, dĩ nhiên phải tắm bổ.

Lần nào Chu Nam Sinh cũng lắc đầu, “Sức khỏe ta tốt, không cần ngày nào cũng ăn, huống chi ta cũng không thích ăn.” Bữa sáng ăn cháo, hẳn ăn từng miếng lớn, ăn nhanh hơn Đường Hà nhiều, lúc này hẳn sẽ cười híp mắt nhìn Đường Hà, thấy nàng ăn được mà vui mừng, bàn tay vuốt tóc nàng, “Nàng ăn từ từ, hai quả đủ không? Không đủ thì ngày mai nấu ba.”

Đường Hà lắc đầu, trứng gà thả trong chén hẳn, hẳn lại gấp trả cho nàng, nàng biết hẳn không thích ăn trứng luộc nhạt nhẽo, nhưng là nữ tử không phải không muốn mà được, nghĩ tới làm chuyện gì tốt cho thân thể, nhất định sẽ làm. Nhưng hiện tại nàng là thôn phụ dưỡng bệnh, quả trứng thứ hai cần được một nửa, nàng gấp đến miệng hẳn, “Há miệng nào, a...”

“Không muốn ăn mà...”

Thừa dịp miệng hẳn há ra, Đường Hà nhét trứng vào.

Chuyện vụn vặt như vậy, mỗi sáng đều phát sinh. Bọn họ chung giường chung gối, bọn họ sinh con dưỡng cái, tình yêu của bọn họ, chính là một ánh mắt, một câu nói, một động tác rất bình thường trong sinh hoạt.

Đường Hà nhớ lúc trước, một nữ nhân nếu tin tưởng nói “Hữu tình uống nước ăn no,” đại khái là rất điên đầu. Hiện tại nàng trôi qua cuộc sống gian khổ, nhưng nàng cảm thấy hạnh phúc.

107. Chương 107

Hết hạ vào thu, có thật nhiều ngày lễ, lễ ngày mười bốn tháng bảy, rằm tháng tám, tết trùng cửu mừng chín tháng chín, các thôn ở bốn thành rất coi trọng lễ tiết, các loại phiên khổ trong sinh hoạt, đều viết ra để lạy tế, ăn mừng. Tựa như Chu Nam Sinh định liệu, chưa chắc bỏ tiền để ăn thịt, nhưng mua nhang đèn tế tổ, thần tiên là chuyện rất bình thường.

Đợt cây nển đầu tiên, bọn họ đứng hẹn giao cho Tề gia. Vì bán sỉ số lượng lớn, lãi kiếm được không nhiều lắm, một hai ngàn cây nển cũng chỉ kiếm được mấy lượng bạc. Dĩ nhiên nếu là anh nông dân, kiếm ăn cực khổ, nửa năm mới kiếm được số tiền này, hai người bọn họ ngồi trong nhà, không phải đứng dưới mặt trời, không phải ra ngoài làm để người ta quát mắng, một tháng kiếm được số tiền này là cực kỳ hiếm thấy.

Lúc trước, cả ngày Từ thị nói đầu đầu, bọn họ trẻ tuổi, còn chưa nếm trải khổ sở, sẽ đợi đến khi bọn họ đụng phải tường, quay đầu lại. Một ngày kia bà đưa cơm trưa cho phu thê Chu Nam Sinh, không thấy Chu Nam Sinh, hỏi Đường Hà mới biết hẳn đi giao hàng, bà lại cảm râm, nhưng nghe Đường Hà nói, một chuyến này của Chu Nam Sinh có thể kiếm được tiền, miệng cười đến không khép được, “Ôi, Thất bá nương nói làm cái này có thể kiếm được tiền, lúc trước ta không tin, hôm nay nhìn các con kiếm được bạc, ta an tâm rồi.” Vừa nói vừa nhìn tình hình trong nhà, “Làm mấy tháng nữa là đủ bạc xây phòng mới, đất xây nhà cha con đã nói với thôn trưởng, gần nhà chúng ta, nơi đó rất rộng rãi. Đến lúc đó tiền bạc không đủ... Hai lão chúng ta bổ sung thêm...”

“Đường Hà cười, “Chuyện này không vội.” Coi như kiếm được tiền, bọn họ cũng phải để làm vốn.

Từ thị muốn nói tiếp, nhưng nghĩ Đường Hà chủ kiến lớn, lại vừa chia nhà xong, bà bĩu môi, không nói. Bà địu Tâm Ái trên lưng, hôm nay hài tử tỉnh, hài tử hơn bốn tháng, nhìn thấy mẹ đã có thể kêu ầm ĩ, Đường

Hà mềm lòng, thả chén cơm trong tay tính đứng lên ôm, “Mẹ, người dìu Tâm Ái lâu thế, chắc mỏi rồi, để con ôm con bé, người chậm rãi nghỉ.”

“Không cần.” Từ thị gạt tay nàng, “Trước cứ ăn xong cơm đi.”

Đường Hà không có cách nào, hôn bảo bối, ngồi xuống ăn cơm.

“Con ăn nhiều canh vào, cho hài tử bú phải ăn nhiều uống nhiều.” Từ thị nhìn nàng không vừa mắt, cảm râm không ngừng, “Nam Sinh một đại nam nhân không hiểu chuyện, chẳng lẽ làm mẫu thân cũng không hiểu chuyện sao? Biết hài tử bú sữa, ăn uống phải chú ý dinh dưỡng, nếu không chỉ còn một thân da bọc xương thôi!”

Có lẽ thanh âm bà lớn, làm hài tử kinh hãi, Tâm Ái trên lưng bà oa oa khóc lên, Từ thị đành phải đứng lên, đi đi lại lại, hai tay vỗ vỗ sau mông hài tử, “Ngoan, ngoan, Tâm Ái không khóc, không khóc, bà nội không nói mẹ con nữa, không nói a...”

Quả nhiên tiếng khóc hài tử dừng lại, Đường Hà nín cười, nuốt cơm trong miệng, cầm chén đĩa đi rửa.

Từ thị thấy nàng không ăn hết, định nói, nhưng nghĩ không thể bắt nàng ăn hết hai phần, đành phải nói: “Chắc Nam Sinh không về nhà ăn cơm trưa rồi, ta đem đồ thừa về, tránh lãng phí.”

“Vâng.” Đường Hà rửa xong chén bát, lau khô tay, đón hài tử trên lưng bà, “Mẹ, cảm ơn người đã giúp chúng con trông Tâm Ái, lại còn nuôi cơm hai bữa.”

Có một lần, Từ thị đến xem hai người làm việc, thấy nhi tử con dâu bỏ cơm, mùi vị đồ ăn cũng chẳng ra sao. Hỏi ra mới biết, từ khi khởi công đến nay bọn họ đều ăn uống qua loa như vậy, Từ thị vừa đau lòng vừa giận, về nhà bực bội một lúc, buổi tối thương lượng với Chu lão, dứt khoát một ngày hai bữa nấu đồ ăn mang tới.

“Được rồi, thừa dịp lão bà tử tay chân nhanh nhẹn, có thể sai sử, ta giúp một thời gian không việc gì.” Từ thị phát tay, “May Tứ tẩu không phải người nhỏ nhen...”

Từ thị giúp phu thê Tam nhi nấu cơm, chăm sóc hài tử, phu thê Chu Bắc Sinh thông cảm, không nói hai lời. Chu Đông Sinh đương nhiên không nghĩ nhiều, Dương thị trong lòng khó chịu, ghen tỵ một chút cũng ngoài ngoai.

Chính là lúc này, Đường Hà phát hiện ra chỗ tốt của Chu gia.

Đường Hà cười, gạt đầu đáp ứng, “Con nghe mẹ, nhất định cố gắng làm việc.”

Nàng ôm hài tử ngồi xuống, hơi nghiêng người tránh ánh mắt Từ thị, cho hài tử bú.

Từ thị không tự giác, bà coi chuyện này là bình thường, không nghĩ tránh ra, “Các con đừng liều mạng quá, tiền quan trọng, thân thể còn quan trọng hơn. Cha con chính là lúc trẻ liều mạng, hiện tại cả ngày tay chân đều đau nhức... Ai, lúc trước nhà Thất bá nương thuê người làm việc đó thôi, sao con và Nam Sinh không thuê?”

“Chúng con đang có ý này.”

Chu Nam Sinh đưa hàng đến Tề gia, thanh toán xong xuôi, hẩn vòng qua cửa hàng Chu gia, tìm Chu lão.

Chu lão đối với số tiền một tháng này bọn họ cực khổ kiếm, có chút thỏa mãn, “Kiếm đến số này là được.”

Chu Nam Sinh không thỏa mãn, hẩn biết hai người mới lập nghiệp, không nên yêu cầu xa vời, bọn họ như vậy coi là thuận lợi rồi. Nhưng hẩn không muốn Đường Hà phải chịu khổ, hẩn hận không thể công thành danh toại ngay lập tức, để Đường Hà mỗi ngày đều rảnh rỗi, không cần vất vả, nhàn rỗi thì đọc sách, trên chợ hài tử là tốt rồi.

“Cha, con muốn thuê cửa hiệu.” Hẩn chân trước giao nền cho Tề gia, chân sau đi hỏi thăm giá tiền bán lẻ cây nến. Giá sỉ và giá lẻ đương nhiên chênh lệch, hẩn hỏi thăm một vòng, âm thầm tính toán: Hai ngàn cây nến bán lẻ, gấp đôi giá bán sỉ.

Chu lão chán chờ, “Cha đã để ý qua, cũng đã hỏi có cửa hiệu nào muốn cho thuê không, chỉ cần một quầy nhỏ sát đường đã tốt rồi. Nhưng thời buổi khó khăn, đại thương tiểu tiện chỉ trông vào chuyện bán hàng, nếu không gặp phải chuyện khó khăn hay không muốn làm, người ta cũng không muốn cho thuê cửa hàng.”

Chu Nam Sinh gật đầu, “Con biết, con chưa vội. Hiện tại con đang thiếu tiền, ngay cả có cửa hiệu, cũng thuê không được.”

“Được, ta sẽ tiếp tục lưu ý, cố gắng hỏi thăm, nếu có nơi nào thích hợp, trước hết cha làm chủ, bàn bạc với người ta, về phần tiền... Ta ứng trước cho.”

Chu Nam Sinh cười, “Vậy được, nhưng người kiểm chế chút, đừng móc sạch tiền mua đường cho các cháu nha. Nếu ngài không có, có thể mượn Đại ca và tiểu đệ.”

Đường Hà biết, lời Chu Nam Sinh nói là sự thật. Gia đình Chu gia không tệ, cha mẹ thiện lương giảng đạo lý, dạy dỗ hài tử đại nghĩa, mặc dù có chút thiên vị, nhưng không có nghĩa không quan tâm, không che chở hài tử. Chính là tình cảm ba huynh đệ Đông Nam Bắc vẫn bền vững, thời điểm có thể giúp đều giúp, thời điểm không thể giúp bọn họ cũng cắn răng mà giúp.

Huynh đệ tương trợ lẫn nhau, chỗ tốt là Chu Nam Sinh cần, bọn họ sẽ giúp, chỗ xấu là ngày khác bọn họ mở miệng, Chu Nam Sinh sẽ dốc túi tương trợ.

Dĩ nhiên, là con dâu, nhà mình nhận được viện trợ của chị em dâu, hiểu được gia đình rất phúc hậu, nhưng nếu bản thân mình đi viện trợ nhà khác, trong lòng khó tránh khỏi nói thầm: Toàn giúp huynh đệ, gia đình mình không thêm để ý.

Tuy nói vậy, không thể trách trọng phụ quá mức tình cảm. Đường Hà cảm thấy, như vậy không coi là khuyết điểm, có đôi khi nàng cảm thấy, những chuyện hẩn làm làm cho nàng động tâm.

Đổi lại là huynh đệ Đường Đại Sơn, Đường Tiểu Sơn của nàng, huynh đệ nàng giúp nàng, nếu huynh đệ không may, nàng sẽ không tính toán mà dốc túi tương trợ.

Dĩ nhiên không nghiêm trọng đến mức dốc túi tương trợ, dù sao hỗ trợ đề hài tử chịu đói, nội tâm sẽ bị dằn vặt. Bất luận chuyện lớn hoặc nhỏ, bản năng ích kỷ sẽ kháng cự, không để lợi ích của mình bị tổn hại.

Một đôi phu thê, cuộc sống không hòa thuận, nguyên nhân lớn chính là không hiểu tình cảm của đối phương. Thế gian trăm ngàn loại gia đình, chỉ có quan niệm giống nhau, mới có thể hiểu, thông cảm cho nhau.

Ở điểm này, Đường Hà cảm thấy nàng và Chu Nam Sinh khác nhau, nhưng may không lớn.

108. Chương 108

Hai người Chu Nam Sinh làm cây nến là loại tương đối đơn giản, thân cây nến là mấy tầng màu trắng, phía vỏ ngoài là một lớp màu đỏ. Đường Hà nhớ mang máng cây nến dùng để lạy tể đời sau, thường dùng màu vàng kim viết thành chữ ‘như ý cát tường’, ‘tiền vào như nước’. Nàng nói suy nghĩ này ra, Chu Nam Sinh cảm thấy hay, trăm phương ngàn kế tìm thuốc màu vàng kim.

Vấn đề duy nhất là, làm thế nào để ấn chữ lên cây nến. Chu Nam Sinh thử dùng bút lông viết mấy chữ, phát hiện chữ vàng nền đỏ quả thật rất nổi bật, chẳng qua hẩn viết được mười mấy cây nến, tay đã thấy mỏi. Hơn nữa chữ viết dính nước sẽ dính thành một mảng.

“Biện pháp này không thể thực hiện được.” Đường Hà lắc đầu nói, “Chúng ta có thể viết được mười mấy cây, nhưng không thể viết được hàng ngàn cây, phải có khuôn mẫu, trực tiếp ấn vào mới được.”

Hai người thử đi thử lại các biện pháp, bỏ đi rất nhiều thuốc màu và cây nến. Đến lúc đi ngủ vẫn chưa tìm được biện pháp, Chu Nam Sinh vẫn hằng hái bưng bưng, trực giác mách bảo, phương pháp này thành công, việc buôn bán của hẩn sẽ tốt lên. Ban đêm ngủ mơ, hẩn vẫn nhớ mãi không quên chuyện này.

Ngày hôm sau, hai người đi bán nến trên chợ. Cây nến có chữ viết rất nhanh bán hết, có một số người không đứng đắn trà trộn vào hỏi thăm. Chu Nam Sinh bảo Đường Hà trông hàng, hẩn đi nhà in tìm hiểu phương pháp in sách, xem có áp dụng cho làm khuôn in nến được không.

Ngày này bọn họ dọn hàng sớm, về nhà tiếp tục thí nghiệm. Liên tục nghiên cứu mấy ngày, đến tối, Chu Nam Sinh vui mừng hô lên, bọn họ thành công chế ra khuôn mẫu.

Hai người nhóm lò, dùng khuôn ấn lên cây nến, nhìn qua sang trọng hơn rất nhiều. Lúc này màn đêm đã phủ xuống, hai người không biết mệt, tiếp tục lại tiếp tục ấn chữ.

“Tiểu Hà, ta có dự cảm, chúng ta sẽ kiếm được tiền.” Đêm ngủ, Chu Nam Sinh ôm Đường Hà vào ngực, hưng phấn nói, “Cây nến không ấn chữ, hai đôi mới được một đồng, ta ấn chữ, một đôi có thể bán một đồng. Ta làm cây nến to ra một chút, rồi ấn chữ lên, bán một đôi hai đồng, thế nào?”

Đường Hà không lạc quan, “Trong thời gian ngắn sẽ thành công, nhưng nhân công chỉ có hai người chúng ta, làm ít bán ít, không kiếm được mấy tiền, người khác cũng nghĩ ra biện pháp, đến lúc đó ấn chữ trên cây nến thông dụng, chúng ta sẽ mất ưu thế.

Chu Nam Sinh nghĩ cũng phải, “Hay chúng ta vẫn bán sỉ số lượng lớn? Chúng ta làm nhiều, tập trung bán, coi như bị người khác sao chép, cũng là một thời gian sau. Chính là người khác thành công, chỉ cần cửa hàng vẫn cần chúng ta cung hàng, chúng ta không sợ không bán được. Ngày mai ta đem mấy cây nến đến cửa hàng Tề gia, chúng ta nâng giá lên. Ta tính nâng giá lên gấp ba cũng được, cây nến chúng ta báo điếm có tiền, chính là một cửa hàng chê đắt, vẫn còn cửa hàng khác thu mua.”

Đường Hà chần chờ, “Có thể thử một lần, nhưng giá tiền chàng đừng nói trước, cứ hỏi thăm mấy nhà xem sao, đối với giá tiền bọn họ có thể chấp nhận, ta sẽ tổng hợp rồi quyết định giá cuối. May mà ấn chữ cây nến không tốn thêm nhiều tiền, nâng giá nhiều hay ít, chúng ta đều kiếm được.

“Nghe nàng.” Chu Nam Sinh suy nghĩ một chút, nói: “Ta tin cây nến sẽ bán được, đến lúc đó, chỉ dựa vào hai chúng ta sẽ không đủ nhân công, chúng ta thuê thêm người nhé? Lúc đó nàng không cần động tay, thời gian này bận rộn, người nàng gầy đi rồi.” Mồm nói tay thăm dò vào trong áo nàng vuốt ve.

Đường Hà bị động tác của hắn làm ngứa, cũng vì hắn chưa kiếm được tiền mà đã hứa hẹn nuôi nàng rảnh rồi, nàng nở nụ cười, “Được.”

Hai người thương lượng thêm một chút, ban ngày bốn ba mệt nhọc, lúc này mí mắt trên dưới đánh nhau, Chu Nam Sinh thương Đường Hà ban đêm phải chăm sóc hài tử, hắn khẽ ngẩng đầu, hôn nhẹ hài tử, hôn nhẹ nàng, nói: “Ngủ đi, xem tình hình ngày mai thế nào, gặp chuyện ta sẽ giải quyết.”

Ngày hôm sau, Chu Nam Sinh ra cửa, Đường Hà ở nhà. Sắp làm nến đã dùng hết, nguyên liệu mới đặt còn chưa chuyển đến, nàng nghỉ một ngày, hiếm khi rảnh rồi, nàng trải chiếu, đặt hài tử bên người, cầm cái trống bỏi treu chọc bé.

“Tâm Ái, lâu lắm rồi mẹ không chơi với con, có phải xấu lắm không?”

Tiểu Tâm Ái mở to mắt, ánh mắt hài tử nhìn nàng, cười toe toét với nàng. Hài tử nho nhỏ tựa như tiểu thiên sứ, Đường Hà nhìn bé, lòng thương yêu vô hạn. “Tâm Ái, mẹ yêu con quá đi.” Nàng ôm nữ nhi, hung hăng hôn bé, “Không biết cha con nói chuyện làm ăn thế nào rồi.” Nàng lẩm bẩm, “Cha mẹ có gắng kiếm nhiều tiền, mua quần áo đẹp cho Tâm Ái, ngày ngày trang điểm giống tiểu công chúa, có được không?”

Tiểu oa nhi không cách nào đáp lời, chỉ phe phẩy cánh tay ngắn nhỏ về phía mẹ kêu a a không ngừng. Đường Hà bật cười, hài tử thì hiểu gì vật chất chứ, chỉ có người lớn bọn họ tình nguyện mà thôi.

Nhưng có thể kiếm được tiền, ai nguyện ý làm bần nông.

Đường Hà sau khi dỗ dành hài tử ngủ, mình nằm tính toán kế hoạch. Nàng tính nếu như cây nến có thể mở ra nguồn tiêu thụ, sau này một số cửa hàng bán nến đặt hàng với họ, hai bên tạo thành quan hệ cung cầu ổn định, lượng tiêu thụ sẽ rất kinh người. Đến lúc đó, bọn họ thuê mấy người sẽ không đủ. Mục tiêu của nàng là thành lập xưởng quy mô lớn, tập trung sản xuất nến, xâm chiếm phần lớn thị trường bốn địa.

Đây chỉ là ý nghĩ ban đầu. Bọn họ mới bắt đầu lăn bánh, sau này còn gặp nhiều khó khăn. Trước lúc Chu Nam Sinh ra cửa, nàng và hắn đã luyện diễn cách giải thích với các thương nhân, cường điệu ưu điểm của hàng hóa mình làm ra, gắng sức thuyết phục để đối phương nhập hàng từ chỗ mình.

Bọn họ có một trở ngại, chính là mấy cửa hàng bán nến đã làm mấy chục năm, quá lão luyện, bọn họ chỉ là đẳng cấp nhỏ, coi như bán lẻ, đám thương nhân muốn hàng, sợ rằng số lượng không được nhiều.

Bọn họ phải nhanh chóng thuê người, nhập nhiều nguyên liệu, sản xuất cây nén số lượng lớn. Nhưng mở rộng sản xuất thì cần nhiều vốn.

Nhân công không khó tìm, lúc trước nhà Thất bá nương làm cây nén, bà đã thuê mười mấy người, người ta đã quen tay làm, đến lúc đó, bọn họ chỉ cần thuê người tới, lập tức có thể làm việc. Trong thôn nhàn rỗi, nhiều người không kiếm được việc, bọn họ thuê tới, huấn luyện mấy ngày là có thể làm được.

Nguyên liệu càng không phải bàn, có tiền mua được ngay. Giống như cây nén, có thể căn cứ yêu cầu khách hàng mà điều chỉnh dài ngắn. Đến lúc đó bọn họ sẽ làm chủng loại đa dạng.

Nhưng mà bọn họ không có nhiều tiền, Đường Hà thở dài. Đề xuống tâm tư ngổn ngang, chờ Chu Nam Sinh về, xem xét tình hình hôm nay, hai người sẽ thương lượng bước tiếp theo.

109. Chương 109

Chu Nam Sinh đi một vòng các cửa hàng nén trong thành, nhưng không thuận lợi như hắn dự đoán. Hắn làm ở cửa hàng mấy năm, các chủ cửa hàng ít nhiều cũng có giao tình với hắn, nghe ý hắn xong, thái độ coi như thân thiện, tỏ ra hứng thú với ẩn chữ, nhưng vừa nghe giá tiền đắt hơn với cây nén thường, mỗi người đều từ chối khéo, nói cửa hàng bọn họ làm ăn nhỏ, không quá thịnh vượng, lúc trước đã định ra các hộ quen thuộc trừ hàng. Cây nén ẩn chữ mặc dù tốt, nhưng để bọn họ bán bớt hàng trữ, sau đó sẽ thu mua sau.

Cửa hàng Tề gia chiếm một nửa làm ăn bốn thành, nhập hàng số lượng lớn, không lấy cổ trữ hàng, Tề lão Tứ cầm hàng mẫu nhìn kỹ một lần, trực tiếp đặt hai ngàn cây, nhưng giá tiền chỉ nói một thành.

Chu Nam Sinh do dự, so với giá dự tính chênh lệch quá xa, nếu như hắn đáp ứng giá này, các cửa hàng khác cũng đi theo, cùng nhau đè bẹp hắn. Đến lúc đó, bọn họ có cung hàng cho cửa hàng khác, cũng không kiếm được bao nhiêu.

Tề lão nhìn ra hắn do dự, không thúc giục, trên mặt mang ý cười, tinh tế nghiên cứu cây nén ẩn chữ trong tay, “Nam Sinh lão đệ đọc sách có khác, hắc, làm cây nén mà cũng nghiên cứu ra trò gian trá. Cây nén ẩn chữ quả nhiên làm người ta yêu thích, nhưng mà, không tới hai tháng nữa, trên chợ nhất định không tìm ra bóng dáng cây nén bình thường.”

Lời này nhắc nhở Chu Nam Sinh, sản phẩm mới tiến vào thị trường, ban đầu có thể nâng giá, nhưng sau người khác nghiên cứu ra biện pháp làm, đến lúc đó, cây nén ẩn chữ nhan nhản mọi nơi, không đáng bao nhiêu tiền nữa. Không bằng thừa dịp Tề gia ra giá tốt, nhanh chóng bàn bạc làm ăn.

“Chúng ta có thể viết khế ước.” Tề lão thấy thần sắc Chu Nam Sinh buông lỏng, tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, “Giá tiền định ra, cửa hàng Tề gia mỗi tháng lấy cổ định một ngàn cây nén, thế nào?”

Nếu chỉ có phụ thê Chu Nam Sinh, một ngàn cây có thể hoàn thành trong một tháng, nhưng Chu Nam Sinh và Đường Hà muốn thuê thêm người, sau này từng bước mở rộng quy mô, hắn tính kế lâu dài, không thể dễ dàng nhả ra. Chu Nam Sinh lắc đầu, nói: “Tề tứ ca, giá tiền chênh lệch khá lớn, ta phải thương lượng với thê tử một chút.”

Tề lão Tứ thần sắc không thay đổi, cười nói: “Dĩ nhiên, lão đệ mau chóng cho ta câu trả lời mới được.” Lại hỏi hắn, “Cây nén ẩn chữ có thể để lại hai đôi cho ta không? Ta cầm về nhà, sẽ thương lượng giá tiền với cha ta.”

Chu Nam Sinh liên tục đáp ứng, sau đó cáo từ, rời khỏi cửa hàng Tề gia.

Sau khi Tề lão Tứ tiễn hắn đi, cúi đầu nhìn kỹ cây nén trong tay. Một người trung niên này giờ đứng nghe, tiến lên nói: “Thiếu chủ ông quý, nhìn cây nén có điểm tốt, giá tiền có cao, cũng có thể bán được, sao thiếu chủ ông quý không cho Chu Nam Sinh nâng giá? Nếu cửa hàng nhà khác nhập hàng của hắn, ta sẽ mất cơ hội.”

Tề lão Tứ lắc đầu, “Sợ gì, chúng ta cửa hiệu lâu đời, dặm chân một phút, toàn bộ cửa hàng nén tại Quế huyện phải chấn động. Nhà khác nhất thời bán được, cũng không đoạt được việc làm ăn của ta. Đến lúc đó ta hạ giá nhập, bán giá thấp, là có thể kéo tất cả các cửa hàng giảm giá.”

Người trung niên còn muốn nói, Tề lão Tứ đưa cây nến trong tay cho ông, “Cầm đi nghiên cứu, sao lại in chữ trên này được. Nếu chúng ta tự tìm được biện pháp, không sợ Chu Nam Sinh coi hàng của mình là bảo bối.”

Chu Nam Sinh bôn ba một ngày, để lại hàng mẫu ở mỗi cửa hàng, thu hoạch gần như bằng không. Hắn nói xong, miệng đắng lưỡi khô, khó chịu nhất là thất bại. Đêm qua hắn còn hăng hái với thê tử về tương lai triển vọng, nhưng thực tế đã kích hắn.

Lúc này, Chu Nam Sinh so với ba năm trước, mặt mũi mệt mỏi rất nhiều, đôi môi mím chặt, khóe miệng toát ra kiên nghị. Trong lòng nôn nóng, nhưng không thể hiện ra mặt. Hắn nghĩ bụng, về nhà suy nghĩ đối sách rồi bước tiếp.

Trên đường về, hắn rẽ vào cửa hàng Chu gia. Chu lão quan tâm hỏi han tình hình. Nhi tử muốn gây dựng sự nghiệp, lão tử ngày ngày thấp thỏm.

Chu Nam Sinh kể lại tình hình tới các cửa hàng. Chu lão sợ run, thở dài nói: “Bọn họ muốn ép giá đây.”

Chu Nam Sinh gật đầu, “Con biết, tình hình này con và Tiểu Hà đã dự liệu, nhưng không nghĩ bị ép giá thấp vậy, cứ đà này, có làm nhiều cũng không kiếm được mấy tiền, đang có ưu thế, không thể dễ dàng bỏ qua, phải tìm cách khác mới được.”

Nếu nói biện pháp tốt, chính là có mặt tiền cửa hiệu, bọn họ thuê người làm nến, tự làm tự bán. Chu Nam Sinh biết, cha hắn hết sức hỗ trợ việc tìm cửa hàng cho hắn, không muốn nói lời này ra làm lão cha lo lắng.

Hắn nhìn quanh cửa hàng, hỏi: “Bác Sinh đâu?”

“Nó đi xã giao, lúc trước có một thương nhân huyện khác, muốn mời nó vào nhóm hoa quả khô, Bác Sinh đang đi tranh thủ.”

Tiểu nhi tử lớn lên chín chu, có kiến thức, trải qua đại nạn, cơ được giãn được, có thể xã giao được, gần đây bàn bạc được vài đơn đặt hàng.

Phụ tử hai người nói chuyện mấy câu, Chu Nam Sinh đang định về nhà, chương quỹ La gia bán nến thò đầu vào, nhìn thấy phụ tử bọn họ, cười chào hỏi: “Chu lão ca, làm ăn tốt nha, ta tìm Chu Nam Sinh nói chuyện.”

“La chương quỹ, ngài đây là...” Chu Nam Sinh ôm hi vọng hỏi.

“Vì chuyện cây nến ấn chữ, ta đang lo lắng không tìm được.” La chương quỹ cười híp mắt nói, “Trước tiên ta đặt ba trăm cây, về phần giá tiền, một đồng một đôi, nhưng có một yêu cầu, phải cung hàng nhanh chút.”

Thì ra sau khi Chu Nam Sinh đi, khác lục tục tới hỏi cửa hàng La gia có bán cây nến ấn chữ không. Là do lúc trước, phụ thê Chu Nam Sinh mang nến bán lẻ ngoài chợ, dân chúng cảm thấy mới lạ, từ từ lan truyền. La chương quỹ thấy khách hỏi nhiều, hàng mẫu chu Nam Sinh để lại, ông bán gấp mười lần cây nến bình thường, sau ông cân nhắc trái phải, cảm thấy nhập hàng cao gấp ba lần, bán ra vẫn lãi. Lúc trước ông nghĩ, nhà khác lạnh nhạt Chu Nam Sinh, ép giá xuống thấp, hiện tại ông sửa lại biện pháp, đắt thì cứ đắt đi, đoạt cơ hội làm ăn trước, kiếm được một khoản rồi hãy nói.

Chu Nam Sinh phản chấn, không hỏi vì sao ông đổi ý, dù sao có việc là được, “Thành giao! Lúc nào ngài muốn?”

“Năm ngày có được không?”

Năm ngày hai công, có chút gấp, nhưng Chu Nam Sinh quyết tâm trở lại thôn, lập tức chiêu người, nên gặt đầu đáp ứng ngay.

Hai người thương định mấy chuyện, La chương quỹ theo quy tắc, trả hai phần tiền đặt cọc, viết hai tờ khế ước giống nhau, lúc này mới cáo biệt.

Chu lão vui mừng thay nhi tử, vỗ vỗ vai hắn, “Xem như đi được bước đầu rồi, làm rất tốt!”

Chu Nam Sinh gạt đi vẻ lo lắng lúc trước, một lần nữa dấy lên hi vọng. Hành trình ngàn dặm, mới bước được một chân, hắn không sợ chịu khổ, càng bước càng muốn nhanh.

Chu Nam Sinh từ biệt Chu lão, ra khỏi cửa hàng Chu gia, đi ngang qua cửa hàng quần áo Cẩm La Thành, bên cạnh là cửa hàng đồ trang sức Phượng Tường. Hai nhà này là cửa hàng thượng đẳng, nổi danh cả bốn thành, bán đồ vừa quý vừa tốt.

Chu Nam Sinh đứng trước cửa, do dự một lúc, hắn biết Đường Hà nhất định sẽ nói “Hôm nay là ngày tiêu tiền sao, ta không thường ra cửa, khi nào thì mặc quần áo đẹp, đeo trang sức chứ”. Nhưng một nam nhân muốn tốt với nữ nhân, cho dù chỉ có một đồng, cũng muốn đầy đủ một hai ngàn với nàng. Lần trước, thời điểm hắn giao hàng cho cửa hàng Tề gia, hắn đã quyết tâm mua cho nàng ít đồ. Hôm nay cây nến ần chữ kiếm được nhiều, cái ý nghĩ này càng cấp thiết.

“Có kiếm có tiêu, vậy mới có thể kiếm nhiều.” Hắn tự mình nói mấy câu, nhắc chân đi vào cửa hàng quần áo Cẩm La Thành. Sau khi chọn xiêm y, hắn dẫn dò người làm sửa nhỏ lại theo số đo thể tử hắn, trong thời gian chờ đợi, hắn sang Phượng Tường cách vách tiêu tiền, ngàn chọn vạn chọn, từ trăm bạc đến nghìn tệ, mọi thứ đẹp không sao tả xiết. Chu Nam Sinh muốn mua, nhưng sao hà bao ngưng ngưng, đành chọn cái thoa đơn giản. Trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, phải làm ra thật nhiều tiền.

110. Chương 110

Đường Hà ở nhà nghĩ đến việc thuê nhân công. Nàng đã hỏi Thất bá nương, lúc trước nhà bà thuê người giúp đỡ, là các đại nương, đại thẩm trong thôn, trong tộc, vừa quen làm việc, tính tình vui vẻ, mọi người tay làm không ngừng, ngoài miệng ha ha nói đùa mấy câu, công việc khô khan tái diễn mà không lộ vẻ khó khăn. Chỗ bất tiện duy nhất, nàng và Chu Nam Sinh đều trẻ tuổi, thuê làm công, khó có người không cựa gìa lên mặt ý hôn bán hôn, gian xảo dùng mảnh lời hoặc tiếng nhắc, nếu xử lý bọn họ sẽ làm mất mặt.

Nàng liên tục tưởng tượng vấn đề sẽ xuất hiện, nhất nhất suy nghĩ đối sách, tính đợi Chu Nam Sinh trở lại, sẽ thương lượng với hắn, bổ sung những điều nàng thiếu sót, đến lúc đó tuyên bố với người làm công, trước bình sau lễ, sống dễ chịu với thôn làng hàng xóm.

Khí trời vô cùng tốt, gió mát sảng khoái, nàng bận rộn đã lâu, đặc biệt hưởng thụ thời gian nhàn nhã này, nàng trên chóc hài tử lúc tỉnh, hài tử chơi lâu mệt mỏi, ngáp nho nhỏ, nàng nhìn thấy mà lòng mềm muốn chảy nước, nàng thấp giọng, ngâm nga nhạc thiếu nhi, nằm bên cạnh hài tử, vỗ nhẹ nhẹ mông bé, bắt tri bất giác, tinh thần nàng bắt đầu mơ hồ, sau giờ ngọ, hai người tiến ào mộng đẹp. Trong mộng, nàng như trở lại thời niên thiếu, tan học đi trên đường, ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ rực phía tây, ràng đỏ tràn cả bầu trời, lúc đó, nàng không hiểu hạnh phúc và an bình, chỉ biết rất vui vẻ.

Sau một giây nàng đã tỉnh lại, hài tử bên cạnh kêu a a. Nàng bò dậy, cuống quýt thò tay sờ đáy quần hài tử, sợ bé tiểu ra ngâm nước bị ốm. May không tiểu. Nàng thở phào.

Nàng vẫn ngái ngủ, thân thể không có sức, ngoài miệng trên chóc hài tử, tinh thần vẫn chìm đắm trong an bình vui sướng thời niên thiếu. Đến khi hài tử tiểu xong, nàng đột nhiên cười lên, hôn hài tử một cái, nói với bé: “Làm mẹ chính là hạnh phúc, vui vẻ đi.”

Dĩ nhiên còn có cha hài tử.

Hiếm khi không làm việc, không nên để bà nội đưa đồ ăn. Nàng tìm cái đũa, quần hài tử lên phía trước thân, ôm giỏ trúc, tính ra ruộng hái chút rau cỏ. Sân sau có vườn rau không sai, đáng tiếc rau chưa lớn.

Một đường đi, một đường nói những lời vô nghĩa với hài tử, nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời nhanh xuống núi, không nhận được mỉm cười, cảnh sắc trời chiều từ xưa đến nay vẫn giống nhau, trăm sông đổ về một biển, vui vẻ và hạnh phúc của nàng cũng giống như vậy.

Đường Hà đến ruộng rau lúc trước, mặc dù chia nhà, nhưng không đến nỗi vài ba cái rau cỏ cũng không được hái. Dọc theo đường đi, nàng gặp người dân làm ruộng trở về, nhất nhất chào hỏi, một số đại nương còn dừng lại trên chóc Tâm Ái. Làm cha mẹ, thích nhất hài tử mình được khen, Đường Hà không ngoại lệ, nàng cảm thấy Tâm Ái dù nhỏ, nghe cũng hiểu lời ca ngợi mà nở nụ cười. Trao đổi nhiều như vậy, hài tử sẽ lanh lợi hơn. Nàng đi trên bờ ruộng, không quên chỉ bảo bé, “Hoa hoa này, con bò này...”

Bên cạnh ruộng rau Chu gia, có người đang tưới rau, Đường Hà nhận ra, đó là Hứa thị trong tộc, mẹ hài tử Đẹp Đầu Lục. Nghe được tiếng bước chân Đường Hà, Hứa thị ngẩng đầu nhìn sang.

Đường Hà cười chào hỏi bà, “Lục thẩm, thẩm đang tưới rau à?”

“Đúng vậy.” Hứa thị không thân quen Đường Hà, đổi thành khuôn mặt tươi cười đáp lại. Hai người hàn huyên mấy câu về khí trời, việc đồng áng, Hứa thị có chút do dự mở miệng nói: “Tiểu Hà, nghe mẹ con nói, con và Nam Sinh có ý thuê người làm cây nền?”

Đường Hà gật đầu.

“Có thể thuê ta không?” Hứa thị không đợi Đường Hà trả lời, vội vàng nói, “Ta đã làm cho nhà Thất Bá nương, việc đã làm quen tay...”

“Con biết, con cũng đang tính mời người giúp.” Đường Hà cười nói, “Nhưng con và Nam Sinh tính dừng mấy ngày, mấy ngày nữa sẽ nói tiếp. Thất thẩm nếu nguyện ý giúp, trở về con sẽ nói một chút về giờ công và tiền công.”

Lý tưởng của Đường Hà là thuê phụ nhân ba bốn mươi tuổi, chịu được khổ không nói, hài tử trong nhà đã mười mấy tuổi, nấu được cơm, giặt được quần áo, các bà đi làm cây nền, không cần quan tâm việc nhà. Mà Hứa thị có một hài tử không thể tự lo liệu, hơn nữa còn làm công nhật nơi khác, thuê bà đến, đoán chừng giờ công bà làm không được nhiều.

Tâm tư Đường Hà chuyển động, hay là đáp ứng, trưng phu Hứa thị, chính là Lục thúc Chu Nam Sinh, trên năm mươi tuổi, nghe nói ốm đau không ngừng. Còn nuôi một hài tử như Đẹp Đầu Lục, nhà đã nghèo còn phải thường xuyên ‘duyên y vãn dược’, phu thê hai người ít ruộng, thu hoạch một năm không được bao nhiêu, đi ra ngoài làm, Lục thúc khí lực kém, Hứa thị còn muốn chăm lo việc nhà. Sáng sớm mỗi ngày, hai người đổ mấy thùng gỗ lớn nước tiểu cho gia đình trấn trên để kiếm hai đồng tiền công.

Chỉ có nhìn khổ nạn người khác, mới biết được hạnh phúc của mình. Đường Hà không nghĩ mình cao thượng, nhưng có thể giúp, thì giúp đi, làm cây nền so với gánh nước tiểu vài dặm nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mà có thể làm ra tiền.

Đường Hà giơ giỏ rau, đùa với nữ nhi, bước về nhà, bà hàng xóm vừa giúp nàng chuyển Tâm Ái ra sau lưng, nàng xắn tay áo định nấu cơm, Chu Nam Sinh về tới nhà.

“Phụ thân về rồi.” Đường Hà nghiêng người để tiểu oa thấy cha, tiểu oa nhi đã nhận biết được, y y nha nha vui mừng, Chu Nam Sinh tiến lên, cúi đầu hôn bé, “Tâm Ái, có nhớ phụ thân không?”

“Thuận lợi sao?” Đường Hà để Chu Nam Sinh ôm nữ nhi, nàng lấy chậu gỗ đựng nước, thấm ướt khăn, lau mặt cho hắn, “Nhìn chàng rất vui vẻ.”

“... Lát nữa nói.” Chu Nam Sinh một tay ôm nữ nhi, hiện tại, Tiểu Tâm Ái lưng có thể đứng thẳng, một tay đưa bao bố cho nàng, “Tặng nàng!”

Đường Hà nhận lấy, tò mò mở ra nhìn, “Mua gì cho ta vậy? Ô, quần áo đẹp, cái thoa đẹp...” Nàng dừng một chút, hé ra nụ cười, cúi đầu hôn choẹt một cái lên mặt hắn, “Thật thích.”

Chu Nam Sinh cười đến híp mắt, “Đi thay đi, ta nhìn một chút.”

Đường Hà bắt đắc dĩ, “Trời nóng, ra nhiều mồ hôi, sáng mai tắm rửa sạch sẽ mặc cho chàng nhìn.”

“Đi đi.” Hắn kiên trì.

Tâm trạng người được tặng quà luôn vui vẻ. Đường Hà cười không ngừng, không lay chuyển được hắn, đi thay quần áo mới, vì có thoa mới, nàng cố ý búi tóc. “Thế nào? Sinh hài tử mập lên rất nhiều, có phải xấu lắm không?” Bỗng nhiên nàng bất an, nữ nhân vì nhan sắc mà vui sướng, nàng không hi vọng mình biến thành đại thẩm trong mắt hắn.

“Rất đẹp.” Hắn cười nhìn nàng, “Quần áo vừa khin, hơn nữa chỗ này,” hắn cười quái dị, so đo vị trí trước ngực, “Làm mẹ so với năm đó tốt hơn nhiều.”

Đường Hà bị hắn chọc cười, lão phu thê vẫn ngượng ngùng, giả vờ đánh hắn hai quyền.

“Chàng chơi với Tâm Ái nhé,” Đường Hà tính đi thay lại quần áo, “Ta đi nấu cơm.”

“Quay lại,” Chu Nam Sinh gọi nàng, “Cứ mặc như vậy, rất đẹp. Sau này ta làm ra nhiều tiền, sẽ mua cho nàng nhiều quần áo, đồ trang sức.” Vừa nói vừa để nàng quay mấy vòng cho hắn nhìn.

Đường Hà bắt đắc dĩ, “Đừng âm ỉ.”

Chu Nam Sinh ha hả cười, đặt nữ nhi vào tay nàng, “Cơm tối để ta làm.”

Đường Hà không đoạt với hắn. Ôm nữ nhi vào phòng bếp với hắn, nhìn hắn rửa rau vo gạo, lại giải thích tình hình giao thiệp hôm nay. Sau khi bọn họ cơm nước xong, Đường Hà nghe hắn kể lại toàn bộ việc gặp gỡ hôm nay.

“Không thể đáp ứng giá tiền Tề gia, nếu không với các nhà khác, ta cũng không lên giá được.” Đường Hà trầm ngâm một lúc, nói.

“Nhưng Tề gia là gia đình giàu có thu mua nển, nếu cự tuyệt làm ăn với nhà bọn họ, sợ sau này khó làm...” Chu Nam Sinh chần chờ nói.

Đường Hà lắc đầu, “Không cần thiết, trong việc làm ăn, chỉ cần có lợi nhuận thì có bằng hữu, ngày khác, giá tiền, phẩm chất, hình dáng cây nển của chúng ta đều tốt, Tề gia tội gì không nể tình bằng hữu, huống chi giá tiền không hợp, không làm ăn được với nhau cũng không coi là xấu.”

Chu Nam Sinh suy nghĩ, “Có một cửa hàng nguyện ý thu mua, nếu bọn họ trì hoãn, người khác nghiêm cứu ra khuôn mẫu, ưu thế của ta sẽ mất.”

“Nhưng cửa hàng La gia bán đắt hàng cây nển ấn chữ, các cửa hàng kia sẽ đặt hàng của chúng ta, chúng ta phải mạo hiểm chút.” Đường Hà nói, “Vô luận thế nào, cây nển ấn chữ bán được nhiều tiền, nếu chúng ta bỏ lỡ thời cơ, không chừng lỗ vốn.”

“... Ôi.” Chu Nam Sinh than thở, “Chuyện thật không dễ dàng như tưởng tượng.”

“Ngốc, nếu không tất cả đều thành phú hộ rồi.” Đường Hà sờ sờ mặt hắn, “Chúng ta suy xét, sẽ tìm ra cách thôi.”

“Ừ.”

“Nhưng chúng ta phải mau chóng khởi công, mấy ngày này thuê nhân công, đúng rồi, ta đã đáp ứng Lục thẩm, mời bà làm công.” Đường Hà kể lại chuyện ở ruộng rau.

“Cứ mời đi, Lục thẩm là người chịu được vất vả, làm việc cũng nhanh nhẹn.” Chu Nam Sinh nói, “Nhưng một mình thẩm ấy không đủ, ta phải mời thêm mấy người nữa. Làm dư ra sẽ không bị hỏng, không quá hạn, lần này chúng ta nhập nhiều nguyên liệu chút, tranh thủ chưa ai tìm ra cách ấn chữ cây nển. Nếu không có cửa hàng nào nâng giá thu, ta kéo xe đẩy tay đi bán khắp hang cùng ngõ hẻm.”

“Có lòng tin.” Đường Hà cười, “Còn rất nhiều việc phải làm.” Nàng nói ra ý nghĩ của mình.

Những thứ này chỉ là thứ yếu, chủ yếu là tiền vốn không đủ.

Hai người đều buồn.

111. Chương 111

Chuyện tiền vốn, nếu mượn người khác, cho dù là mượn cha mẹ mình, cũng phải làm ra chút thành tích, làm ăn có chút tiến triển, phải cho thấy mượn có hi vọng mới dám mở miệng.

Chu Nam Sinh nóng lòng đến như thiêu như đốt, chỉ đành kiểm chế, trước đi ngủ, đợi ngày hôm sau dậy sớm sắp xếp chuyện ba trăm cây nển của La gia.

Rạng sáng hôm sau, phu thê hai người dậy sớm, nổi lửa bếp lò, Đường Hà ăn xong bữa sáng, đến nhà Hứa thị tìm bà, hai bên nói xong chuyện giờ công, tiền công, Hứa thị im lặng làm việc, Đường Hà đưa hài tử đến nhà bà nội, Chu Nam Sinh muốn lên trấn trên, tiếp nhận thêm đơn đặt hàng. Hai người chia nhau, vội vàng ra cửa.

Bọn họ muốn giao hàng sớm cho cửa hàng La gia, có ý tứ muốn thêm đơn đặt hàng của cửa hàng khác. Nửa buổi sáng, Chu Nam Sinh chở nguyên liệu về, ba người im lặng đẩy nhanh tốc độ, may mà tuổi Hứa thị và Chu Nam Sinh chênh lệch nhiều, lại cách bố trí phân, ở chung một chỗ làm việc khá tự tại.

Muốn hoàn thành ba trăm cây nến, trình tự làm việc phức tạp vụn vặt, ba người cần gấp rút. Phu thê Chu Nam Sinh dụng tâm với việc làm ăn của nhà mình, Hứa thị trời sinh chịu vất vả, cộng thêm nguyên nhân sợ bị phu thê Chu Nam Sinh không cho làm, mất đi một phần thu nhập.

Xế chiều một ngày kia, công việc hoàn thành, Chu Nam Sinh tìm Chu Đông Sinh mượn xe kéo, vội vàng kéo cây nến lên đường, khi hần đi đến cửa hàng La gia, người làm công ở đó đã chuẩn bị đóng cửa, Lã chương quý thấy hần giật mình, nhưng thu hàng sớm một chút, bọn họ không mất mát gì, La chương quý để người làm công dỡ hàng, kiểm kê, sau khi xong, Lã chương quý sẵn khoải thanh toán số tiền còn lại cho Chu Nam Sinh.

Chu Nam Sinh còn muốn hỏi hần có muốn đặt nữa không, nhưng vì Đường Hà dặn không được lộ ra nôm nóng, hần chỉ cười, cáo biệt La chương quý, “La thúc, quý cửa hàng ngày mai nhất định làm ăn thịnh vượng.”

“Ta nhận.” La chương quý cười ha ha nói, “Nếu ngày mai cây nến ần chữ bán tốt, ta còn muốn đặt thêm hàng.”

“Vay nhất thiết nhớ tìm ta.” Chu Nam sinh lưu luyến mà thẳng bước đi. Ba trăm cây nến ần chữ lãi thêm một lượng bạc so với cây nến thường, Chu Nam Sinh ước lượng hà bao, nghĩ tới nhiều thêm một hai lượng, trên tay nặng hơn nhiều, trong lòng sướng khoái thêm mấy phần. Lần này hần cũng đi ngang qua cửa hàng quần áo Cẩm La Thành và cửa hàng đồ trang sức Phượng Tường, bước chân không tự chủ mà chậm lại, lý trí nhắc nhở, không vì kiếm thêm được một lượng mà hoang phí ở chuyện quần áo trang phục.

“Cố gắng làm nhiều tiền, lúc đầu tới đây là muốn mua thêm quần áo, đồ trang sức cho Tiểu Hà, không đến mức vô cớ để vào mắt.” Thật là trắc trở, nhưng hần trẻ tuổi, cảm giác một ngày kia đang ở phía trước. Vì vậy hần thở dài một hơi, kéo xe, sải bước về nhà.

Ngày hôm sau, Chu Nam Sinh muốn ở nhà làm cây nến với Đường Hà và Hứa thị, nhưng Đường Hà lại để hần đi, không nói đến việc nhìn tình hình cửa hàng La gia, cũng nên đi lại thuyết phục chương quý các cửa hàng mới được. Có người mua, bọn họ làm nến mới bán được ra ngoài, chứ hai người cứ ở nhà làm nến, làm càng nhiều thì càng uổng phí.

“Thật ra có cách này, tìm nơi trung tâm tụ tập nhiều người, đứng trên đài cao, đề cao thanh âm giới thiệu cây nến ần chữ, làm thế bốn năm ngày, đảm bảo nửa thành sẽ biết danh tiếng cây nến. Hoặc chúng ta thuê một số người, đến cửa hàng bán nến, làm bộ muốn mua cây nến ần chữ, hỏi thế vài lần, các chương quý cho rằng nhiều người hiếm lạ, nhu cầu lớn, sẽ động tâm, muốn nhập hàng của ta.” Đây là một chút tiểu xảo đời sau để đẩy mạnh tiêu thụ, “Đáng tiếc tiền vốn ta không đủ, kiếm không nổi tiền nhân công.”

Chu Nam Sinh nghe được, trong lòng lay động. “Biện pháp bắc đài cao rất tốt, lại không hao tổn nhân lực, tự mình làm là được.”

Đường Hà biết trong xương hần vẫn cất giấu một chút câu nệ của người đọc sách, thật ra da mặt rất mỏng, lúc này nghe lời của hần, tự tiểu phi tiểu nhìn hần, ý là “Chàng được không?”.

Chu Nam Sinh không để ý ánh mắt hài hước của nàng, làm việc với cha, tự thân mình gây dựng sự nghiệp, tâm tính đã thay đổi nhiều, lúc này, hần chỉ một lòng muốn kiếm nhiều tiền, chỉ sợ không có biện pháp, khi nào thì sợ xấu hổ. Hần càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này được, “Chính là ở chợ, khó tìm được nơi dựng đài... Ôi, nếu không được, ta nói với cha một chút, mượn đất trước cửa hàng để dùng.”

Đường Hà thấy hần suy tư, không khỏi bật cười, “Một bước kia chưa chắc hữu dụng, chúng ta cứ làm theo thương lượng lúc trước, không phải tiểu thúc nói, mấy ngày nay giao thiệp với thương nhân huyện khác, ở đó có một số người buôn bán cây nến, để chàng gặp bọn họ sao? Chàng mang theo hàng mẫu, chạy theo giới thiệu một chút.”

Chu Bắc Sinh vì muốn Lã thị ở lại, các loại giả bộ, chiêu trò đều lôi ra dùng hết, mới đầu còn đoan chính, sau da mặt Lã thị đỏ lên, nhưng nghe bạch thoại tình ý của hần, có vẻ xuôi xuôi, hần làm giống lời Đại ca, không cần mặt mũi, hàng đêm tình ý triền miên, liên tục nói với Lã thị, không để nàng đi được, dây dưa

gần một tháng, rốt cuộc làm tiểu tức phụ đỏ mặt, cứng rắn nện ra một câu: “Ta không đi, ta bạc đầu giai lão với chàng.”

Hắn giải quyết nguy cơ, toàn tâm toàn ý vui đầu kiếm tiền, nghe cha hắn cảm râm, Tam ca làm cây nến có thể kiếm nhiều tiền, hết lần này tới lần khác ngẩn nhìn các cửa hàng bổng địa, hắn để tâm, thời điểm xã giao với thương nhân huyện khác, hắn tận lực bắt chuyện, cũng quen được với mấy thương nhân buôn bán cây nến, đêm hôm trước, hắn tới nhà Chu Nam Sinh nói chuyện. Vì vậy Đường Hà mới gấp rút thúc giục Chu Nam Sinh.

Ngày hôm đó, Đường Hà ở nhà bận rộn không ngừng, trong lòng nghĩ đến Chu Nam Sinh. Chạng vạng, nàng bảo Hứa thị ngừng việc về nhà, không lâu sau, Chu Nam Sinh về, nàng lấy nước rửa mặt cho hắn, liên tục hỏi: “Thế nào?”

Chu Nam Sinh vẻ mặt mệt mỏi, không có bộ dáng vui mừng, Đường Hà không hỏi nữa, chỉ lau mặt cho hắn, hôn nhẹ hắn, “Phụ thân đừng ủ rũ, ngày mai sẽ tốt hơn.”

Chu Nam Sinh lắc đầu, “Nói hơn nửa ngày với thương nhân huyện khác, nói xong miệng đắng lưỡi khô. Hàng mẫu đã cầm đi, nhưng vẫn không lộ ra bộ dáng cảm thấy hứng thú, chỉ nói lấy về xem xét nghiên cứu, quả nhiên thói quen người làm ăn, vừa cẩn thận vừa gian xảo. Nhưng mà,” tiếng nói hắn thay đổi, “Ta đi cửa hàng La gia hai chuyến, thấy rất nhiều người mua cây nến ấn chữ. Có cả cửa hàng Tam gia bán nến, nhờ cha tìm ta, muốn nhập nến của chúng ta, chừng một ngàn bảy trăm cây!”

Nói đến cuối, hắn nhếch miệng cười sảng lảng, không nhịn được ôm lấy nàng xoay vòng vòng, “Tiểu Hà, lần này có ba người đặt, chúng ta có thể kiếm vài lượng bạc.”

“Thả ta xuống!” Đường Hà cả kinh, đập vai hắn, “Bại hoại, vừa rồi cố ý làm ta sợ!”

Chu Nam Sinh ha hả cười, làm phụ thân, tâm tính biến hóa, phản ứng lên diện mạo. Hay là quá nhiều chuyện phải quan tâm, trước kia tiểu sinh, mặt mày sáng sủa, hiện tại râu ria xồm xoàm, hắn biết Đường Hà sợ ngứa, còn cố ý cọ cọ cằm vào mặt nàng, “Trước xuống sau lên, ta muốn cho nàng càng vui vẻ chứ sao.”

Đường Hà bị hắn huyên náo, vừa cười vừa nói, “Ngừng, ngừng, đừng ồn ào, bước tiếp theo phải làm sao đây?”

112. Chương 112

Phu thê Chu Nam Sinh đối với việc làm một ngàn bảy trăm cây nến, vừa mừng vừa lo. Vui vì có đơn đặt hàng thì có lời, lo chính là đơn đặt hàng gia tăng mà nhân công và tiền vốn không có.

“Ngày mai ta đi vay tiền cha.” Chu Nam Sinh suy xét một lúc, nói. Hắn luôn cảm thấy tình cảm gia đình mình tốt. Mặc dù không được như lúc còn nhỏ, bọn họ thành gia, khó tránh khỏi so đo lợi ích, ngày thường chung đụng sẽ có va chạm, nhưng hỗ trợ lẫn nhau nhất định sẽ có. Trên đời này, lửa để luyện kim, tình cảm không cần thử nghiệm, Chu Nam Sinh dù ngoài miệng nói nhờ giúp đỡ dễ dàng, nhưng kỳ thực rất sợ mở miệng vay tiền, huynh đệ cha mẹ cự tuyệt hẳn, đến lúc đó, không riêng thê tử oán hận, nội tâm của hắn sẽ bị tổn thương.

Đường Hà hiểu ý nghĩ của hắn, chỉ là bọn họ không đi vay người thân, trong nhà cũng không có gì đáng giá để đổi tiền, bọn họ lại trẻ tuổi, không có bằng hữu tri giao để mượn tiền, chỉ đành đánh chủ ý lên người thân, “Ngày mai ta đi với chàng, xe tình hình thế nào, nếu chưa đủ, chúng ta về nhà mẹ đẻ ta hỏi một câu.”

Về mặt Chu Nam Sinh hàm chứa khổ sở, “Tiểu Hà, làm khó nàng rồi.”

“chúng ta sẽ thoát khỏi cảnh này.” Đường Hà dựa vào bờ vai hắn, nhẹ nhàng nói.

Ngày hôm sau, hai người dậy thật sớm, chuyện vay tiền phải đợi đến tối, người làm công về hết mới dễ bàn bạc, cho nên bọn họ bận rộn làm cây nến, kiểm kê nguyên liệu, thương lượng chuyện mời nhân công.

Thời điểm mặt trời lên đến bờ tường, có người trong thôn chuyển lời của Chu Bắc Sinh, bảo Chu Nam Sinh mau chóng vào thành một chuyến, có chuyện quan trọng. Chu Nam Sinh mê hoặc, muốn đẩy nhanh tốc độ

làm gần hai ngàn cây nến, hẩn thoát thân không ra, không hiểu được có chuyện gì gấp mà bảo hẩn bắt kể chính sự. Đang do dự, Đường Hà thúc giục hẩn thay quần áo, mau chóng lên đường, “Ta đoán có lão bản muốn đặt hàng chúng ta, chàng đến cửa hàng hoa quả khô nhà ta đi.”

Chu Nam Sinh nghe xong, trong lòng tràn đầy hi vọng, vội vàng thay quần áo, ra cửa, lên đường, đến cửa hàng Chu gia, quả nhiên Chu lão và Chu Bắc Sinh vẻ mặt tươi cười chờ hẩn.

Thì ra hôm qua, Chu Nam Sinh đã giao với thương nhân vùng khác, có một vị họ Vương, nhìn hàng mẫu của hẩn, cảm thấy tốt, có lợi nhuận, suy tính cả đêm, sáng sớm hôm nay đi hỏi thăm, tìm được cửa hàng Chu gia.

“Ca, nghe nói vị Vương lão bản kia làm ăn rất lớn, một chuyến làm ăn bình thường, phải xuất nhập mười mấy lượng bạc.” Chu Bắc Sinh nói.

Số tiền đó phải có đơn đặt hàng hơn vạn cây nến mới kiếm được. Chu Nam Sinh mở to mắt.

“Nam Sinh, vị Vương lão bản ở khách điểm Long Môn chờ con, con đi cố gắng nói chuyện cho tốt.” Nhi tử làm ăn thịnh vượng, làm cha cao hứng vô cùng. Chu lão gói hai con vịt muối, giao cho hẩn, “Lễ nhiều không ai trách, con mau đi đi.”

Chu Nam Sinh nửa hưng phấn, nửa thấp thỏm đi tìm vị Vương lão bản kia. Hai người gặp mặt, hẩn nhìn đối phương là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, vừa khôn khéo giỏi giang lại có phong thái phú quý, khó có được chính là thấy hẩn trẻ tuổi mà không khinh mạn hẩn, ngược lại khách khí nói một câu “Chu lão bản”. May mà Chu Nam Sinh thường gặp thương nhân các nơi, biết giao thiệp với người khác thế nào. Hẩn gọi tiểu nhị, bảo dọn một bàn rượu và đồ ăn, hai người nâng ly cạn chén, thiên nam địa bắc hàn huyên vài tin đồn thú vị, không khí từng bước tiến vào chuyện cây nến ẩn chứa, uống rượu thêm can đảm, mấy câu hùng hồn “Có một ngày sẽ thành đại thương nhân” mà cũng dám nói ra.

Wương lão bản cười híp mắt nhìn hẩn, “Chu lão đệ quả nhiên chí hướng lớn, người trẻ tuổi phải mạnh dạn đi đầu mới phải, Uống...Uống...ng...!”

Chén rượu cầm trong tay, một hơi cạn sạch. Chu Nam Sinh rót đầy chén cho Vương lão bản, “Lão ca không chê cười ta không biết trời cao đất rộng, nhưng ta cũng hiểu được chuyện khó khăn, chỉ vì thê nhi, ta nhất định phải đạt được cái mục tiêu này.” Tiểu Hà đã nói, nói chuyện làm ăn trên bàn rượu, nhất định phải hàn huyên chút ít để nâng cao thân cận hai bên. Số tuổi hai người bọn họ chênh lệch lớn, quan điểm giống nhau không nhiều, nghĩ đến chủ đề giống nhau chính là gây dựng sự nghiệp khó khăn, hẩn nói ra ước nguyện ban đầu vì cuộc sống người nhà mà phấn đấu.

Quả nhiên Vương lão bản nghe xong, thần sắc hơi động, “Lão đệ nói rất đúng, chúng ta bên ngoài dai nắng dầm mưa, chính là để thê nhi thanh thanh thản thản mà sống...”

Hai người tán gẫu về thê tử mình, nói chút ít chủ đề về hài tử. Vương lão bản năm xưa vất vả cực nhọc, thương nhân trọng lợi khinh biệt ly, vì vậy Đại nhi tử ra đời muộn, năm nay ông bốn mươi hai tuổi, Đại nhi tử mới mười lăm tuổi, dưới có một nữ nhi, ấu tử chỉ có năm tuổi.

Chu Nam Sinh khen ông một câu ‘Nhân đình hưng vượng, nhiều con nhiều phúc’. Vương lão bản càng vui vẻ, “Lão đệ còn trẻ, sau này hài tử so với ta còn nhiều hơn...”

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, Vương lão bản đánh xuống đơn đặt hàng năm ngàn cây nến.

Chu Bắc Sinh nói, tự mình quan sát Vương lão bản, thấy vẫn có chút khoảng cách. Nghĩ đến Vương lão bản là người làm ăn, cáo già, mặc dù trên bàn rượu nói tốt, nhưng không mù quáng, kết quả là nhập hàng ít, đại khái muốn thử, sau mới nói tiếp.

Nhưng Chu Nam Sinh đã thỏa mãn vô cùng, Sau khi hẩn và Vương lão bản từ biệt, vui mừng và rượu hòa trộn, trên đường về nhà, hai chân tựa như dẫm lên mây, không bao lâu đã về đến nhà. Gặp mẹ hẩn đang ôm nữ nhi, hẩn cười toét miệng, chặn đứng mẹ mình, đoạt lấy Tiểu Tâm Ái, ném con thật cao rồi bắt trở về, “Tiểu Tâm Can, phụ thân làm ra tiền cho con mua đồ ăn ngon nha, sau này mua vị hôn phu về đây cho con...”

Từ thị nghe nhi tử nói kỳ cục, ngửi thấy trên người hắn có mùi rượu, nhìn hắn như điên, ném tiểu oa nhi lên không trung, sợ hãi mất đi nửa cái mạng, vội vàng đoạt lấy hài tử, trừng hắn một cái, “Uống rượu đến phát điên rồi!”

Đường Hà nghe có tiếng trong sân, đi ra nhìn. Chu Nam Sinh cười với nàng, “Tiểu Hà, có chuyện tốt ~”

Đường Hà cười, “Tốt, ta biết, chàng ngồi xuống đi, rửa mặt xong nói, có được không?”

Từ thị nhìn con dâu mức nước, lau mặt cho nhi tử, giống như dỗ dành tiểu hài tử, trong lòng hiện lên ý nghĩ ‘Hai người này dính như sam’, bà ho một tiếng, không muốn tiếp tục nhìn bộ họ không đứng đắn, giao cháu gái vào tay mẹ nó, chỉ chỉ cái rổ bà vừa mang tới, “Bên trong có cơm, có đồ ăn, các con mau ăn đi, để lâu nguội mất.”

“Vâng.” Đường Hà tiễn mẹ chồng, ôm nữ nhi, dụ dỗ trượng phu hai phần say, tám phần mừng vào trong phòng, nghe hắn kể lại đơn đặt hàng năm ngàn cây nến.

Cuối cùng, Chu Nam Sinh đỡ không lại rượu, chốc lát đã ngủ. Tiểu Tâm Ái a a một bên, lấy tay cào mặt hắn, cũng không cào tỉnh.

Đường Hà mỉm cười, nhìn một lớn một nhỏ trước mặt, tự nhủ: “Tình hình thật tốt, bingo. Nhưng vẫn chưa đủ, còn có thể tốt hơn.”

113. Chương 113

Đường Hà để Chu Nam Sinh ra ngoài, không cần ở nhà, để hắn trực tiếp lên huyện, đi theo các cửa hàng bán nến, đẩy mạnh tiêu thụ.

“Các cửa hàng bán nến lâu đời căn bản đều có người cung hàng quen biết, chính là ta phí sức đẩy mạnh tiêu thụ, không nhất định sẽ tốt.” Chu Nam Sinh nói ra khó xử.

“Ta hiểu.” Đường Hà gật đầu, “Nhưng mà chúng ta đang có cơ hội ngàn năm có một, trừ chúng ta, chưa có người nào biết làm cây nến ấn chữ. Cửa hàng bán nến huyện khác còn nhiều hơn bốn thành, các gia đình luôn cảm thấy hứng thú với cây nến mang điềm may mắn, chỉ cần thuyết phục các thương nhân nhập hàng của chúng ta, lần đầu xây dựng quan hệ, sau này sẽ có cơ hội giao dịch. Chúng ta cung hàng trực tiếp cho thương nhân, còn kiếm được nhiều hơn so với cửa hàng Tề gia.”

Chu Nam Sinh cảm thấy được, nhưng hơi do dự, “Nếu ta đi, công việc trong nhà phải làm sao? Còn mấy ngàn cây nến đang chờ làm để giao hàng đây.”

“Trong nhà có ta chủ trì.” Đường Hà cười, bảo đảm với hắn, “Nhưng trước lúc chàng khởi hành, chúng ta thuê nhân công đã.”

Đường Hà quyết định một lần đại mạo hiểm. Trước khi nhận được đơn đặt hàng số lượng lớn, nàng muốn dựng xong xưởng, như vậy đơn đặt hàng vừa đến, bọn họ đã có sẵn hàng để giao. Trừ ưu thế cây nến ấn chữ, việc này là việc thứ hai bọn họ có ưu thế so với cửa hàng Tề gia.

“Được!” Chu Nam Sinh suy nghĩ, căn rằng quyết định, “Nếu như chuyện có thể thành, chúng ta sẽ thoát ra khỏi tình cảnh này, nếu không được, cùng lắm cây nến bị tồn đọng, may mà nó không bị hỏng, chúng ta sẽ bán từng ngày một, một năm, ba năm, năm năm sẽ bán bằng sạch.”

“Đừng nói lời ử tử,” Đường Hà cười, “Phụ thân nhà chúng ta rất lợi hại, nhất định sẽ thành công.”

Bước đầu bọn họ tính thuê mười người, phải tăng thêm bếp lò, khuôn mẫu và những thứ nguyên liệu khác, còn phải mở rộng sân, phòng bếp bọn họ coi như xây rộng hơn nhưng không chứa được được nhiều người và nhiều công cụ như vậy.

“Sáng mai ta thuê người cắm cọc ở sân sau, sau phủ vải lên, thành cái lán.” Chu Nam Sinh nói, “Hơi đơn sơ, nhưng may mùa này không có mưa sa, có thể đối phó một thời gian. Nếu như chuyện kia thông, ta sẽ từ từ cải thiện.”

“Nghe lời chàng.” Đường Hà gật đầu. Hai người lại nói ra ý định thuê nhân công của riêng mình, thương lượng một lúc, cuối cùng chọn được mười đại thẩm chịu được khổ, trong đó có cả Lục thẩm.

Chuyện kể tiếp, chính là tính toán giá vốn. Muốn mở rộng sản xuất, ban đầu phải có hơn trăm lượng bạc, tất cả tiền vốn và lãi mấy tháng cũng chỉ được một nửa.

Chạng vạng, phu thê hai người ôm nữ nhi khả ái, về nhà cha mẹ, đứng trước mặt lão phụ lão mẫu, huynh đệ tẩu tử, một nhà ba người diễn tư thế vay tiền mười đủ mười. Yếu thế, bán được tốt, biểu diễn tương lai tốt đẹp, Đường Hà vô cùng tự giác, nàng đã viết xong phiếu nợ, số tiền hai người có, phải mượn thêm một khoản nữa mới đủ.

Chu lão dở khóc dở cười, “Hắc, còn phải dùng chiêu số ‘đuổi vịt lên cây’ với cha mẹ sao.”

Chu Nam Sinh cười hì hì nói: “Sao có thể chứ, không phải cha luôn nói sẽ ủng hộ con đấy sao.”

Nếu là trước kia, Chu Nam Sinh làm không đến điệu bộ vô lại như vậy, lúc trước hấn vì cửa hàng Chu gia mà xã giao làm ăn, đều có Chu lão nhắc nhở. Hiện tại hấn ở riêng, làm ăn một mình, chịu các loại đau khổ, vì thành công, bất kể da mặt, hôm nay yếu thế trước mặt người nhà, gánh nặng trong lòng hấn không quá lớn.

“Không phải cha mẹ không cho con bạc, hai chúng ta sắp vào quan tài, đồ đạc chúng ta không cho nhi tử thì cho ai? Nhưng sao ta thấy hai con lá gan lớn quá vậy?” Từ thị gấp gáp, “Đây là chưa học bò đã lo học chạy! Mới kiếm được ít tiền, đã bày ra xướng lớn như vậy...”

“Được rồi được rồi, ta coi trọng Nam Sinh.” Ngược lại, Chu lão cắt lời Từ thị, “Tóm lại, bọn chúng còn trẻ, xông vào một lần không phải chuyện xấu, coi như té ngã, ngã sớm còn hơn ngã muộn.”

Từ thị vẫn không yên lòng, thì thầm oán trách, Chu lão trực tiếp đuổi bà vào phòng cầm bạc, “Ta không có nhiều, trong tay ta và mẹ con có ba mươi lượng bạc.”

Chu Nam Sinh và Đường Hà nhìn nhau, có chút ngượng ngùng, “Cha, người yên tâm, con sẽ không chiếm mất tiền vốn của người...”

Chu lão phát tay, “Hắc, có chí vào, cố gắng làm ăn phát đạt, hiếu kính ta và mẹ con nhiều tiền mới phải.”

Chu Nam Sinh cười, “Đó là đương nhiên.”

Bên kia, Chu Bắc Sinh và Lã thị thấp giọng thương lượng, Lã thị về phòng cầm hà bao, Chu Bắc Sinh nhận lấy, trực tiếp đưa cho Chu Nam Sinh, “Tam ca, cho huynh.”

Chu Nam Sinh mở ra nhìn, bên trong chừng bốn mươi hai lượng, không khỏi giật mình, “Bắc Sinh, đây...”

Chu Bắc Sinh cười, “Đây không phải tiền của đệ, tiền của đệ không nhiều như vậy, đây là của Duyệt Đồng.” Hấn chỉ Lã thị, cười nói, “Huynh nhớ lại xem.”

Lã thị giận trách, đánh nhẹ hấn một cái, nói với Chu Nam Sinh và Đường Hà, “Cái này không cần vội...”

“Tóm lại cảm ơn nhiều.” Đường Hà trịnh trọng nói tạ ơn.

Một bên, mấy lần Chu Đông Sinh ý bảo Dương thị trở về phòng cầm bạc. Lúc trước Chu Nam Sinh và Đường Hà đi không nói, lại không làm việc ở cửa hàng, tiền lãi hàng năm chỉ được chia một ít, trong lòng nàng cảm thấy áy náy cho bọn họ. Sau lại thấy bọn họ làm cây nến ra hình ra dạng, mẹ chồng đối với Tam nhi còn có chút tấm lòng, trông hài tử, nấu cơm đưa qua. Hắc, hiện tại khen ngược, trực tiếp cho tiền. Mặc dù phu thê Chu Nam Sinh nói mượn, còn viết giấy vay nợ, nhưng thịt nát trong nồi, nàng không tin bọn họ thật giả.

Tóm lại nàng không ghét Đường Hà, còn rất ưa thích tẩu tử này, buồn cười là, bọn họ chia nhà, kiếm được nhiều hơn không nói, hôm nay còn vay tiền mình, trong lòng một cỗ khí tức vọt lên.

114. Chương 114

Sau khi Chu Nam Sinh và Đường Hà thương nghị xong, ngày hôm sau, hắn mang theo hành lý và hai trăm cây nến ần chữ, chạy tới huyện bên. Khi hắn đến nơi này, sắc trời đã tối đen, hắn tìm một khách điểm nhỏ. Đêm đó, hắn lăn lộn khó ngủ, vừa nhớ kiểu thê ấu nữ trong nhà, vừa vì tiền đồ chưa biết kia.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, hắn rời giường thật sớm, dùng qua bữa sáng, lấy trong bao vải ra hai ba mươi cây nến, ra cửa.

Mục đích của chuyến đi này rất rõ ràng, chính là thuyết phục cửa hàng bán nến nơi này nhập hàng của mình. Chuyện này không dễ dàng gì, thương nhân có con đường nhập hàng quen, lại không ai biết hắn, không rõ lai lịch, sao có thể vứt bỏ những thứ quen thuộc mà tìm hắn mua hàng.

Chu Nam Sinh tới cửa từng nhà, trên mặt treo nụ cười lấy lòng, đưa qua hàng mẫu của mình, giới thiệu ưu thế của cây nến ần chữ. Mới bắt đầu thật không dễ dàng, da mặt hắn có chút mỏng, hắn đi từng cửa hàng giới thiệu, người ta biết hắn không tới mua hàng mà tới chào hàng, đừng nói chưởng quỹ, chính là mấy người làm thuê cũng không thèm để mắt đến hắn. Tình huống quá đáng hơn là sỉ nhục hắn, gặp phải chủ nhà khắt khe, dứt khoát bị châm chọc, nói hắn “Thoạt nhìn thanh niên nghiêm chỉnh, như thế nào lại tới cửa, vô lại dụ dỗ. Đã bán cây nến mấy chục năm, cho tới bây giờ chưa nghe qua cái gì gọi là cây nến ần chữ, đừng cho rằng viết mấy chữ lên cây nến là có thể lừa tiền. Đi đi, nếu không ta gọi nha dịch đưa đi”.

Chu Nam Sinh tức điên lên. Đây không phải cốt tính đi học quấy phá, mà đây là tôn nghiêm cơ bản. Đang yên lành, như thế nào thì phải chịu nhục đây.

Đến lúc này, Chu Nam Sinh mới thật sự hiểu rõ, năm đó ông nội và cha tay trắng gây dựng sự nghiệp khó khăn đến mức nào.

Sau một ngày bôn ba, hắn không thu hoạch được tý gì, quay lại khách điểm nghỉ ngơi, hết sức nhớ nhung Đường Hà. Thật ra khôn cảnh hắn gặp phải, trước khi lên đường nàng đã nghĩ đến, đã miêu tả cho hắn nghe.

“Muốn kết thân, phải giả bộ tươi cười, xu nịnh võ mông ngựa là không tránh khỏi,” Đường Hà dặn dò hắn, biết hắn sẽ khó chịu, nàng hôn nhẹ hắn, “Dù sao người ta không biết chàng là ai, sao có thể mới bắt đầu đã miệng lưỡi lưu loát, tri giao với chàng? Cần nhìn thời cơ, từ từ lay chuyển.”

Nàng dạy hắn lúc thích hợp, đưa chút quà cho người làm công, để người ta nói tốt cho chàng với chưởng quỹ, nếu như có thể gặp mặt chưởng quỹ, nói chuyện trực tiếp là tốt nhất, tặng chút đồ đáng giá. Vì chuyện này, bọn họ mặt dày cảm hai mươi cân thịt khô từ cửa hàng Chu gia.

Chu Nam Sinh ban đầu không bỏ được, trải qua một ngày trắc trở, nằm trên cái chiếu lạnh như băng, xem xét hồi lâu, quyết tâm bỏ vốn.

Ngày thứ hai có lễ vật, người làm công, chưởng quỹ, khách khí rất nhiều, lại quen mặt Chu Nam Sinh từ hôm qua, thái độ tự nhiên hơn, trên miệng nói nhiều thêm vài từ, có mấy nhà đã nhận hàng mẫu, hỏi tình hình cụ thể xưởng sản xuất trong nhà hắn.

“Xưởng chiếm nửa mẫu, công có mười mấy người, mỗi ngày làm được mấy trăm cây nến.” Chu Nam Sinh mạnh miệng nói.

Thật ra đây có một nửa thật. Nói là một nửa, vì Đường Hà ở nhà đang chuẩn bị. Nàng muốn đi cùng hắn, nhưng trong nhà không thể không có người chủ trì, hướng chi còn có tiểu nữ nhi phải chăm sóc. Hai người bắt đầu dĩ nhiên li biệt.

Chưởng quỹ nghe hắn nói, không phân biệt rõ thật giả, chỉ cảm cây nến ần chữ trong tay suy nghĩ, cảm thấy có mới lạ, “Vậy đi, cứ tạm thời lưu lại mấy đôi hàng mẫu. Dù sao ta cũng biết nơi đặt chân, tùy thời có thể tìm nói chuyện.”

Chu Nam Sinh vui mừng quá đổi, không phải hứa hẹn và giao kèo, nhưng coi như bước đầu có ý đồ hợp tác.

Chạy đến mấy nhà kế tiếp đều thuận lợi, nhưng Chu Nam Sinh nhìn ra, rất nhiều người mặc dù động tâm, thấy cây nến ần chữ có triển vọng, nhưng thấy hắn làm ăn nơi đất khách quê người, có chút do dự.

Cuối cùng là không rõ lai lịch, sợ gặp phải tên lừng gạt.

“Thật ra còn một cách, chính là cung hàng cho chủ cửa hàng, chờ bọn họ bán được mới thu tiền. Như vậy chủ cửa hàng ít nguy hiểm, sẽ vui lòng hợp tác,” đó là thời điểm Đường Hà và hắc thảo luận, nhưng nàng lại lắc đầu, bác bỏ cách làm này, “Dù sao không phải bốn huyện, chúng ta quen thuộc nơi đây, không sợ bị quỵt tiền hàng, hiện tại đi lại bất tiện, tiền vốn chúng ta thiếu, không nên mạo hiểm.”

“Ôi.” Ban đêm Chu Nam Sinh không nhận được thở dài, “Đáng tiếc không có ai đặt hàng, nếu không ta kéo một đồng hàng lớn qua, các vị chủ cửa hàng nhìn hàng hóa có thật, nhất định làm ăn với chúng ta—huống chi trong nhà cũng chưa có cây nến để mang đi. Ôi, nếu như có người trung gian tin tưởng, đứng ra đảm bảo là tốt rồi...”

Trong đầu Chu Nam Sinh linh quang chợt lóe, nghĩ tới một lựa chọn thích hợp.

Sáng sớm ngày hôm sau, hắc áo mũ chỉnh tề, chuẩn bị tốt lễ vật, hỏi thăm, tìm tới cửa hàng Vương gia. Lúc ở Quế huyện, hắc và Vương lão bản đã viết khế ước, hai bên mua bán đã đạt thành, hắc cho là không cần chạy đến cửa hàng Vương gia nữa.

Thời điểm bọn họ thỏa thuận buôn bán, Vương lão bản nói hắc trong vòng nửa tháng nữa chở năm ngàn cây nến đến đây, cũng nói tới ông đã chọn mua xong đồ khác. Vì vậy, Chu Nam Sinh đoán thời gian ông rời Quế huyện, trở về bốn địa tương đương thời gian mình rời đi.

Chu Nam Sinh tìm được cửa hàng Vương gia, đi vào nhìn quanh xem có Vương lão bản không, trong lòng đang thất vọng, người làm công thấy hắc quần áo sạch sẽ, cho là khách tới mua hàng, tiến lên chào hỏi.

Chu Nam Sinh vội vàng cười, “Tiểu ca, làm phiền rồi, xin hỏi chủ nhân của quý cửa hàng tên là Vương Đại Phúc phải không?”

“Vị này không mua đồ, mà hỏi thăm chủ nhà.” Người làm công đánh giá hắc từ trên xuống dưới, thấy hắc trẻ tuổi, cũng không bài xích, chỉ đáp, “Chủ nhà đúng là họ Vương, thế nào?”

“Ta và chủ cửa hàng là bằng hữu, từ Quế huyện tới, muốn tìm ông ấy ôn chuyện, làm phiền tiểu ca chuyển lời.” Chu Nam Sinh nói hắc và Vương Đại Phúc qua lại, hắc vội vàng móc ra một bọc giấy nhỏ, “Có ít thịt bò khô, biểu tiểu ca ăn chơi.”

115. Chương 115

Trước đây Chu Nam Sinh đã hiểu rõ, thương nhân huyện khác so với Quế huyện phát đạt hơn, thị trường bốn địa thành thực, có khuôn phép hơn. Thương nhân có dự kiến trước làm cho thị trường có trật tự hơn, trải qua thời gian dài tìm kiếm, họ đã thành lập thương hội từ những mô hình rời rạc. Mà Vương lão bản là thành viên tích cực trong đó. Lần trước ông nói chuyện với Chu Nam Sinh, có nhắc tới, những người tham gia thương hội, cứ ba tháng tụ tập một lần, ăn uống tiệc tùng, chia sẻ tin tức. Sở dĩ không không chờ Chu Nam Sinh làm xong cây nến, kiểm hàng, áp tải về thành, chính là vội vàng trở về tham dự.

Chu Nam Sinh nghĩ đến chuyện này, cảm thấy khó khăn, hắc biết rất tốt, nếu như Vương lão bản muốn mời hắc tham gia tụ hội, Vương lão bản giới thiệu với mọi người thân phận, lai lịch của hắc, có thể xóa tan nghi ngờ của các trưởng quỹ bản nền. Khi đã tín nhiệm, bằng mới lạ của cây nến ẩn chữ là có thể mở ra nguồn tiêu thụ.

Chu Nam Sinh đi theo lời chỉ của người đi đường, tìm được nhà Vương lão bản, thời điểm đứng trước gia môn, hắc mới phục hồi tinh thần: Nếu như cây nến ẩn chữ bán tốt, Vương lão bản đương nhiên hi vọng độc quyền, tội gì phải giới thiệu đối thủ cạnh tranh ỉn?

Vui mừng đến vầng đầu rồi, đúng là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng. Chu Nam Sinh cười khổ, hắc quá khát vọng thành công, rất muốn xong việc, về nhà cho cha mẹ, thê tử vui vẻ.

Tay Chu Nam Sinh cầm theo lễ vật, trù trừ trước cổng lớn Vương gia, rút lui, không cam lòng. Đi vào bất chuyện, lại không biết giải thích thế nào.

“Chu lão đệ?”

Chu Nam Sinh đang chần chờ muốn rời đi, nghe vậy ngẩng đầu. Thì ra Vương lão bản về nhà, nhìn thấy một thanh niên đứng trước cửa nhà mình, có chút quen mắt, liên tục phán đoán, sau cất tiếng gọi, hai người đối mặt, quả nhiên nhận đúng người.

“Chu lão đệ sao lại tới bốn thành?” Vương lão bản nhiệt tình nghênh đón Chu Nam Sinh, có chút nghi ngờ, “Chẳng lẽ vận chuyển năm ngàn cây nển cho ta? Làm nhanh như vậy? Kỳ quái, ta không nghe người làm công tới báo tin...”

Chu Nam Sinh vội vàng xua tay, cố gắng tìm một lý do, nói tới đây làm việc, nhân tiện bán phòng vương lão bản, “Ta mới dựng một xưởng, thuê mười mấy nhân công, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ làm cây nển, lão ca, năm ngàn cây nển kia, có thể giao hàng trước năm ngày...”

Vương lão bản nghe hắn nói, cười ha ha, không biết có tin hắn giải thích hay không, chỉ tán dương: “Chu lão đệ quả nhiên có khả năng, nói dựng xưởng liền dựng, nếu có thể thu hàng sớm đương nhiên tốt, ta còn chờ cây nển ẩn chữ bán được phát đạt đây.”

Chu Nam Sinh liên tục nói, dĩ nhiên muốn làm ăn thịnh vượng, hai người càng nói càng ăn ý, Vương lão bản bảo người nhà mang rượu và đồ ăn lên đãi khách, rốt cuộc Chu Nam Sinh vẫn không nói rõ mục đích đến.

Hắn trở lại khách điểm nghỉ ngơi, nghĩ đến một chuyến dài bốn ba, từ đầu đến cuối không có thu hoạch, hắn than thở, tính toán ở thêm ngày nữa, sẽ thu thập trở về Quế huyện.

Ngày thứ hai có thu hoạch ngoài ý muốn. Thì ra Vương lão bản tìm đến khách điểm hắn ở, Chu Nam Sinh gọi tiểu nhị bưng rượu và đồ ăn đãi ông, đúng lúc có chương quỹ bán nển có dự tính với cây nển ẩn chữ, muốn tìm Chu Nam Sinh để hỏi cho cẩn thận, thấy bọn họ ngồi một chỗ uống rượu, cho rằng Vương lão bản cũng tới hỏi chuyện, tiến lên chào hỏi, cuối cùng nghe Vương lão bản nói đã giao thiệp với Chu Nam Sinh ở Quế huyện.

Vương lão bản không muốn nói nhiều, ông không muốn những thương nhân khác biết chuyện cây nển ẩn chữ, như vậy ông có thể độc quyền toàn thành. Nhưng sao mấy vị chương quỹ cố chấp, cứ đứng bên cạnh bọn họ, ông đành nói mấy câu giới thiệu Chu Nam Sinh cùng nghề.

Các chương quỹ cũng là mấy lão nhân thành tinh, thấy một chút sơ hở là tìm tòi, sớm suy đoán Vương lão bản ưng thuận làm ăn với Chu Nam Sinh, thấy ông che dấu, trong lòng đều nghĩ: “Lão Vương này muốn ăn một mình đây.”

Chu Nam Sinh khó gặp được cơ hội tốt, bất chấp Vương lão bản oán giận, nhiệt tình mời mấy vị chương quỹ ngồi xuống uống rượu. Các chương quỹ ngồi xuống, một người cười nói: Vương lão bản muốn mua cây nển ẩn chữ của Chu lão đệ? Hay là đã mua? Vương lão bản gia đại nghiệp đại, ra tay một cái, ta chỉ có thể lợm lặt đồ còn sót lại.”

Vương lão bản hơi sững sờ, liếc về Chu Nam Sinh, chỉ cười ha ha ứng phó.

Sau khi ăn xong, Vương lão bản cáo từ, trở về cửa hàng, gọi người đi hỏi thăm, mới biết Chu Nam Sinh đã chạy một vòng bốn thành, chào hàng cây nển ẩn chữ với các cửa hàng bán nển, “Hắc, thì ra một kẻ hậu sinh chưa mọc lông là kẻ lừa gạt...” Vương lão bản suy nghĩ trước sau, thần sắc không rõ ràng tự nhủ.

Thời gian ông ở Quế huyện, được Chu gia huynh đệ chiêu đãi vài lần, Chu Nam Sinh tới bốn địa, lại tới cửa bán phòng ông, ông đương nhiên cũng muốn đáp lễ, người làm ăn, có thói quen giao hảo trên bàn rượu, hôm nay ông thành tâm thành ý đi tìm Chu Nam Sinh nói chuyện, khi nào biết được gặp chuyện này chứ.

Bất kể Chu Nam Sinh có ý hay vô ý, Vương lão bản cũng sinh ra hai phần tức giận. Nhưng việc đã đến nước này, tức giận vô ích, không bằng tìm chỗ tốt, kiếm nhiều tiền. Dù sao làm ăn, không thể do một người xưng bá cả thành, tranh thủ cái này vừa ra, ông có thể một mình bán cây nển ẩn chữ. Không tới mười ngày nữa, cửa hàng bên cạnh có thể theo sát bán như ông võ tổ. May ông nhiều cửa hàng, phần lớn làm ăn với người nhà giàu, vẫn mạnh hơn so với các cửa hàng nhỏ khác.

Mặc dù như thế, trong lòng Vương lão bản vẫn chứa hai phần hỏa khí, mặc dù đã tính toán, nhưng không vội tìm Chu Nam Sinh nói chuyện.

Cùng thời gian đó, Đường Hà ở nhà chủ trì, vừa dựng xưởng tại sân sau, vừa chiêu người làm việc tại phòng bếp, ba bốn ngày đã hoàn thành một ngàn cây nển. Sau đó nàng tìm chu lão, nhờ ông tìm một người đánh xe, chính là lão Triệu đầu, lần trước đã đồng hành với Chu Nam Sinh. Để ông sắp xếp một ngàn năm trăm cây nển, vận chuyển đến huyện bên, giao cho Chu Nam Sinh. Đường Hà vì an toàn, về nhà tìm Đường Đại Sơn hỗ trợ áp tải hàng.

Dĩ nhiên chờ gom đủ năm ngàn cây nển sẽ vận chuyển, một lần như vậy tiết kiệm lộ phí hơn so với nhiều lần. Nhưng trước khi Chu Nam Sinh đi, Đường Hà đã thương lương với hắn, bốn huyện thời gian dư giả, trước đưa hàng đặt đến huyện bên, chỉ cần góp đủ hơn một ngàn cây, sẽ lập tức vận chuyển. Như vậy cây nển ần chũ sớm được bán ra, dùng lượng tiêu thụ nói chuyện với cửa hàng bán nển khác, bọn họ mới có thể sớm mở ra thị trường.

Đầu này, Chu Nam Sinh mượn gió Vương lão bản, nói mình bán năm ngàn cây nển cho Vương lão bản, hai bên đã viết khế ước, mặc dù hắn sai lầm, không mang khế ước đến, nhưng mấy phen thuyết phục, các vị chương quỹ đã động tâm. Hơn nữa, hàng mẫu Chu Nam sinh để lại bọn họ bán rất tốt, vì vậy bọn họ mới đi tìm Chu Nam Sinh. Nhưng rốt cuộc, Chu Nam Sinh là người huyện khác, bọn họ không giống Vương lão bản, tận mắt thấy huynh đệ Chu Nam Sinh kinh doanh cửa hàng. Đối với một người không biết rõ lai lịch, giao tiền đặt cọc cho hắn vẫn có mấy phần do dự. Hay bởi vì có chủ tâm ép giá Chu Nam Sinh, mấy người mặc dù có chủ ý, nhưng vẫn nói về nhà thận trọng suy nghĩ.

Chu Nam Sinh đã thấy ánh rạng đông, mặc dù gấp gáp, nhưng vẫn kiềm chế. Hắn vừa từ biệt mấy người, đã nhìn thấy Đường Đại Sơn và Triệu lão đầu, đang hỏi thăm địa chỉ khách điểm trong thư hắn gửi về. Ba người gặp nhau, vui vẻ ra mặt. Vui mừng cùng đến, Chu Nam Sinh không để đại cữu ca kịp nghỉ ngơi, vội vã bảo hắn kéo xe đến Vương lão bản giao hàng.

Wương lão bản vừa mới hạ quyết tâm, hơi bình thường trở lại, đã thấy Chu Nam Sinh đến giao hàng. Dĩ nhiên không có đạo lý đẩy hàng ra bên ngoài, ông và Chu Nam Sinh kiểm kê lại hàng hóa, sau tự tiểu phi tiểu nói: “Chu lão đệ thật là tâm tư xảo quyết, làm ăn lo gì làm không lớn.”

Chu Nam Sinh nghe ông ‘ý tại ngôn ngoại’, tự giác nghĩ, mình bán hàng cho đối thủ cạnh tranh của Vương lão bản, có phần không đoan chính, có chút ngượng ngùng, “Lão ca cát ngôn.”

Wương lão bản lấy được hàng, động tác không vội, nghĩ thầm, trước bán cây nển, bán tốt rồi hãy nói.

Chu Nam Sinh bị ông đuổi đi, hắn và Đường Đại Sơn trở về khách điểm, dàn xếp xong, hắn khẩn cấp hỏi: “Trong nhà thế nào? Tiểu Hà sao rồi?”

“Tiểu Hà nói chuyện trong nhà đều tốt,” Đường Đại Sơn dang hoàng đáp lại, “Nhưng ta thấy con bé làm nhiều, mệt mỏi vô cùng.”

Chu Nam Sinh nghe xong đau lòng, im lặng một lúc, lại nói: “Làm phiền huynh một chuyện này.”

Hai người nói chuyện một lúc, Chu Nam Sinh nhìn hắn bồn ba mặt nhọc, sai tiểu nhị bưng đồ ăn, để hắn và Triệu lão đầu ăn cơm, nghỉ ngơi sớm, ngày hôm sau lên đường trở về. Về phần Chu Nam Sinh, trong lòng nhiều tính toán, vì chuyện có tiền triển, hắn muốn lưu lại mấy ngày.

Xế chiều ngày hôm sau, Vương lão bản đến tìm Chu Nam Sinh, thấy mặt, ông nói thẳng: “Ta thấy Chu lão đệ khẩu vị lớn, tựa hồ muốn cung hàng cho tất cả cửa hàng bốn địa, một mẻ lưới bắt hết?”

Chu Nam Sinh nói không dám, “Chỉ là ta vay tiền dựng xưởng, xưởng lớn, làm ra nhiều cây nển, đương nhiên phải tìm người mua.”

“Người người đều muốn buôn bán phen thịnh, tính toán lão đệ cũng có đạo lý,” Vương lão bản cắt lời hắn, nói thẳng vấn đề, “Chỉ là ta thấy, cửa hàng khác không tín nhiệm lão đệ giống ta đây, không nháy mắt đặt đơn hàng năm ngàn cây nển.”

“Ý tứ lão ca là?”

“Ta là người địa phương, làm ăn rất nhiều năm, có mấy phần danh dự, ta giới thiệu lão đệ với các thương nhân, mọi người sẽ tin tưởng lão đệ, đây không phải là điều lão đệ muốn sao?”

Chu Nam Sinh nghe vậy, nụ cười hiện lên một tia lúng túng, nhưng hấn mặt mũi đoan chính tuấn tú, vẻ mặt này lộ ra thành khăn, không đáng ghét.

“Vương lão ca có thể hỗ trợ, ta cảm kích khôn cùng.”

“Ta đây người làm ăn, không làm chuyện vô ích, lão đệ cảm kích ta, thì cho ta chỗ tốt,” Vương lão bản khoan thai nói, “Hai ngày nữa, thương nhân tụ hội, ta có thể mời lão đệ cùng đi, giới thiệu ọi người biết, chẳng qua lão đệ cho ta được chỗ gì tốt?”

116. Chương 116

Một ngày kia, Chu Nam Sinh cố ý đến cửa hàng Vương gia, một ngàn năm trăm cây nến như hấn dự đoán, bán được rất tốt. Tình hình Vương lão bản chú ý tới, các cửa hàng bán nến khác cũng chú ý tới. Cho nên Vương lão bản mới nói điều kiện với hấn.

Nội tâm Chu Nam Sinh kích động, trên mặt cố gắng bình tĩnh. Cả hai cò kè mặc cả, Chu Nam Sinh đáp ứng Vương lão bản, đơn đặt hàng thứ hai sẽ hạ giá cho ông, sau này nếu nguồn cung khan hiếm, ông phải được ưu tiên lấy hàng đầu tiên. Đồng thời Vương lão bản đặt tiếp năm ngàn cây nến ẩn chữ nữa, đương nhiên với giá tiền mới.

Hai ngày sau, Vương lão bản đúng hẹn, giới thiệu Chu Nam Sinh với thương nhân bốn địa. Tựa như Vương lão bản nói, ông ở bốn địa có uy tín, mọi người vì ông mà xóa bỏ nghi ngờ với Chu Nam Sinh. Cho nên mọi chuyện càng ngày càng thuận lợi.

Dĩ nhiên rất cực khổ, Chu Nam Sinh ngày ngày xã giao trên bàn rượu, uống đến đầu óc trống rỗng, hai chân mềm nhũn như giẫm lên bông, có lúc không kịp ăn gì, uống nhiều quá còn bị nôn mửa, đôi khi hấn hoài nghi mình bị nôn sặc hoặc nghẹn chết.

Thật ra bị rượu hành hạ không phải xấu nhất, tình hình gay go hơn là có lão bản thích uống hoa tửu bàn công việc, mới bắt đầu, Chu Nam Sinh bị oanh oanh yến yến vờn quanh, rất căng thẳng, mấy lần sau trấn định hơn. Nhưng có một lần hấn uống quá chén, thần trí mơ hồ, lúc hấn tỉnh lại, phát hiện quần áo mình bị cắt ra!

Kế tiếp, hấn trở thành sử thượng (quan ghi chép lại lịch sử) ép hỏi cô nương Hoa Lầu. Dĩ nhiên, nam nhân có làm chuyện kia hay không tự mình hiểu rõ nhất, nhưng hấn quá kinh hoàng và sợ hãi mà nhất thời thất thố mờ mịt.

Tất cả mọi người đều nói, nam nhân ra ngoài trộm hương là bình thường. Nhưng hấn không muốn làm như vậy, hơn nữa đáy lòng hấn cảm giác, Tiểu Hà sẽ không tha thứ chuyện như vậy.

Hấn đảm bảo với cô nương kia không làm gì cũng trả tiền, mới khiến cho đối phương rời phòng, hấn nằm thẳng cẳng trên giường, há miệng thở dốc, thân thể và tứ chi không biết vì say rượu hay là sợ mà mềm nhũn, không thể động đậy.

Hấn nhớ tới mùa xuân một năm, khi đó hấn và Tiểu Hà chưa thành thân, bọn họ nằm trên thảm hoa, hấn nghiêng người, hôn lên mặt nàng, từ cái trán trơn bóng, xuống thái dương nhẵn nhụi, đến đôi môi mềm mại, hấn nhớ vành tai mượt mà của nàng, rồi cả một chút da thịt ấm áp nhẵn nhụi phía sau tai—hấn luôn thích hôn nơi đó của nàng, “Ta sẽ nhớ kỹ mùi.” Hấn nhớ mình nói với nàng vậy.

Thơm, ấm áp, thuần khiết. Giống như phong cảnh tươi đẹp ngày xuân, nhẹ như gió, mềm như mây, như chim tước vỗ cánh.

Sau bọn họ thành thân, ngày ngày ở bên nhau, có khi gây lộn vì việc vặt, tình cảm ngọt ngào dần dần bình thản. Nhất là lúc Tâm Ái ra đời, Tiểu Hà dồn hết tinh lực cho hài tử, bọn họ trao đổi ít đi, thỉnh thoảng hai người ngắm hài tử ngủ, sau đó nhìn nhau cười một tiếng, trao nhau một nụ hôn bình thản.

Nhưng giờ phút này, hấn nằm trên giường nơi đất khách, mùi son phấn nồng nặc, những tình tiết bình thản thường ngày hiện tại rất rõ nét, làm lòng hấn quay cuồng tư tưởng: Hấn muốn về nhà, trở lại bên thê nhi.

Suy nghĩ, gian phòng này không thể nán lại. Không để ý say rượu choáng váng, hắn kiên cường giãy dụa, trần tình quay về khách điểm.

Cho dù chuyến này đủ loại đau khổ, Chu Nam Sinh thuận lợi đạt được mười mấy đơn đặt hàng, bán ra gần hai vạn cây nến. Khấu trừ tiền vốn và tiền công, lãi khoảng được mười mấy lượng bạc.

Chu Nam Sinh cao hứng hét lên một tiếng.

Đây là một khởi đầu tốt, thương nhân bốn địa nhập cây nến từ Quế huyện rất nhiều, mặc dù bọn họ có con đường nhập hàng quen thuộc, nhưng lần này Chu Nam Sinh và bọn họ dây dưa một đường, nếu thuận lợi, chưa biết chừng có thể đoạt lấy việc làm ăn. Coi như chỗ khác làm ra cây nến ẩn chữ, giá vốn chưa chắc đã thấp hơn bọn hắn, có ưu thế giá tiền, lại cung hàng nhanh chóng, kịp thời, thương nhân không có lý do không cùng hắn tiếp tục làm ăn.

Thời điểm Chu Nam Sinh ra cửa, Đường Hà cũng xoay như chong chóng.

Đầu tiên mời sư phụ dựng lều ở sân sau, nàng yêu cầu lều phải dày để chắn gió, sau đó xây một loạt bếp nhỏ, ngoài ra nàng còn nhập nguyên liệu hàng loạt.

Cuối cùng nàng thuê hai mươi nhân công. Mất ba ngày cho những thứ này, cộng thêm dạy nhân công, phân công công việc để đạt hiệu suất lớn nhất.

Không phải nàng mù quáng mở rộng kích thước. Sau khi Chu Nam Sinh đi, Tề lão Tứ tìm chu lão truyền lời, nói ông có chuyện muốn bàn.

Chu Bắc Sinh định thay Tam ca đến nơi hẹn. Nhưng Đường Hà cảm thấy làm ăn phải rõ ràng chút, Chu gia giúp được một hai lần, chứ giúp đến tám, mười lần, không phải biến thành cả gia đình làm ăn sao?

Nên Đường Hà tự ra mặt. Tề lão Tứ nhìn thấy nàng, lấy làm kinh hãi. Đây không phải vì giới tính nàng. Phụ nhân bốn địa ra ngoài kiếm sống không ít, Đường Hà đã là phụ nhân xuất giá, sinh oa. Nói chuyện làm ăn cùng nhau cũng không bị phản nản. Tề lão giật mình vì nàng trẻ tuổi, cảm thấy nàng không hiểu chuyện, đoán chừng không thể đồng ý.

Đường Hà nói thẳng: “Tề lão bảo muốn nói đến giá tiền cây nến sao?”

“Lúc trước đã nói với Nam Sinh, cây nến ẩn chữ trả thêm một thành (một cái gì chia làm mười, nếu một phần gọi là một thành, năm phần gọi là năm thành) so với cây nến thường, nhưng Nam sinh không đồng ý, hôm nay thêm nửa thành, thế nào?”

Đường Hà lắc đầu, cười nói: “Chúng ta bán cho người khác nhiều thêm ba thành.”

“Cửa hàng khác sao so được với cửa hàng nhà ta, một lần nhập hàng gấp năm lần nhà khác,” Tề lão tứ kiên trì bảo nàng giảm giá, ngay cả bài tình cảm đều nói ra, “Ban đầu Nam Sinh nói làm cây nến, nguyên liệu cũng là ta mua giúp.”

Đường Hà cười, thật ra giá tiền thêm ba thành là nói thách, để người ta mặc cả xuống là vừa, bọn họ bán cho thương nhân bên ngoài, tính thêm cả phí chuyên chở, ba thành tính cả tiền lãi. Bán cho cửa hàng bốn địa, tiết kiệm được phí vận chuyển, giá tiền thêm hai thành, nếu bán được số lượng lớn, lợi nhuận cũng rất khả quan.

Tề lão Tứ chính là nhìn trúng điểm này, lại chắc chắn Đường Hà không nỡ bỏ qua khách hàng lớn như mình, định giá tăng một phần mười, “Cây nến ẩn chữ mặc dù mới lạ, nhưng có khi sáng mai mọc lên như nấm, đến lúc đó có gọi ta cũng không nhận được giá này đâu, không khéo còn phải bán tống bán tháo.”

Đường Hà trầm ngâm một lúc, “Như vậy đi, Tề lão Tứ, giá tiền thêm hai thành,” nàng khoát tay ý bảo Tề lão Tứ đừng vội mặc cả, tiếp tục nói, “Nếu nhập hàng của chúng ta, chúng ta thu hai phần tiền đặt cọc, lúc giao hàng chưa cần trả tiền, chờ bán hết hàng rồi trả một thể, có được không? Về phần cửa hàng khác lãi nhiều hơn... Tề lão Tứ cũng là người biết phân biệt hàng, nếu như phẩm cấp tốt giống nhà ta, giá tiền rẻ hơn, chúng ta sẽ hạ giá cho ngài, thế nào?”

Ý nghĩ này Đường Hà đã có từ lâu, Cây nển ăn chữ không quá phức tạp, bọn họ lại thuê nhiều nhân công như vậy, khó bảo toàn không có ai học trộm cách điều chế mang ra ngoài. Ưu thế của bọn họ là thời gian, nhanh chóng thành lập quan hệ mua bán với các cửa hàng, sau đó cung hàng tốc độ, ra sức xâm chiếm thị trường.

Những điều kiện trước cung hàng, sau tính tiền, các cửa hàng nển không lo tồn kho, sẽ nguyện ý nhập hàng của bọn họ. May mà cửa hàng bốn địa mở ra mấy chục năm, gần nhất cũng phải được mấy năm, lão bản các cửa hàng là người có tên tuổi, mỗi nguy hiểm không thu được tiền hàng tương đối thấp.

Đường Hà và Tề lão tứ thương định chi tiết rồi viết khế ước, nằn nhất cổ tác khí, cầm khế ước làm mẫu, chạy đi các cửa hàng bán nển, thuyết phục lão bản, chưởng quỹ nhập hàng. Mới bắt đầu, nằn gặp trắc trở hơn Chu Nam Sinh nhiều, vì nằn là nữ nhân, đám nam nhân cảm thấy đàm luận với nằn không tốt, nhưng sau thấy Đường Hà ăn nói linh hoạt, dứt khoát, những cửa hàng đặt hàng trước đã làm ăn rất tốt, thấy vậy bọn họ cũng động tâm.

Sau Đường Hà lại mời bọn họ tới thăm xưởng ở Chu gia thôn. Mười mấy hai mươi người phân công hợp tác, bảo đảm sản lượng mỗi ngày. Dĩ nhiên trước lúc họ tới khuôn mẫu đã thu lại. Vô luận thế nào, tinh thần đề phòng gián điệp buôn bán vẫn phải có.

Cứ như vậy, Chu Nam Sinh về đến nhà, muốn báo cáo với thê tử chuyện hấn nắm bắt được thị trường huyện bên, phát hiện thê tử đã sớm hơn một bước, nắm bắt thị trường bốn địa.

“Mặc dù rất vui vẻ, nhưng trong lòng cảm thấy có một tia kỳ quái buồn bực...” Chu Nam Sinh lẩm bẩm nói, “Thê tử thật lợi hại, cảm giác thật mất mặt...”

Đường Hà cười ha hả, Chu Nam Sinh bốn ba trên đường, nằn rất đau lòng, để hấn đi tắm, nghỉ ngơi, nằn đi chuẩn bị đồ ăn cho hấn. Nhưng hấn không đi, tầm mắt không rời khỏi nằn, đi theo nằn vào phòng bếp, thời điểm nằn rửa rau, thái đồ ăn, hấn đứng phía sau ôm lấy nằn, Đường Hà bất đắc dĩ, lấy tay đánh nhẹ hấn, hấn mới yên tĩnh lại, ngoan ngoãn để nằn đốt lò, không động tay động chân nữa.

“Ta nhớ nằn mà.” Chu Nam Sinh ủy khuất nói, “Hơn mười ngày, không được ôm, không được hôn...”

Đường Hà mỉm cười, quay đầu nhìn hấn, ánh lửa chiếu lên mặt hấn, nụ cười của hấn cực kỳ ấm áp. Trong lòng nằn đột nhiên vui vẻ, đây là nam nhân của nằn, hấn đã về nhà.

Từ thị biết Tam nhi trở về, ôm cháu gái về thăm cha, “Tâm Ái, nhìn ai vậy nha? Ôi, không khóc không khóc, râu cha dài, ghim đau phải không?”

Từ thị đau lòng, đoạt lấy cháu gái trong tay nhi tử, không để hấn tàn bạo với da thịt non mềm của tiểu oa, “Đi lâu đến nỗi hài tử không nhận ra cha nữa.”

Chu Nam Sinh nghe xong đau lòng, “Tâm Ái, cho phụ thân hôn nhẹ, nào nào...”

Đường Hà cũng đau lòng nữ nhi, vì bận rộn, trừ thời điểm cho hài tử ăn mới được ôm bé, thời gian còn lại đều ném cho bà nội.

“Cứ thế này không được, ta phải tìm chút thời gian ở cạnh hài tử.” Buổi tối nằn nói với Chu Nam Sinh về vấn đề dưỡng dục hài tử. “Việc làm ăn trước mắt đã xuất phát tốt, kế tiếp chỉ cần cố gắng, tranh thủ để công việc vào quỹ đạo, như vậy không cần thường xuyên đi ra ngoài nói chuyện làm ăn, quá mệt mỏi. Một nhà chúng ta cũng không được ở gần nhau.”

“Ừ.” Chu Nam Sinh gật đầu đồng ý, “Mệt mỏi là thứ yếu, chuyện này nam nhân có thể gánh vác được.”

Khi hấn ra ngoài, Đường Hà ở nhà phải ôm đồm. Trong đó đủ loại sự vụ phức tạp, hấn đều cảm nhận được, hơn nữa kích thước xưởng lớn hơn so với hấn nghĩ, “Tiểu Hà, tiền vốn chúng ta định được xưởng lớn vậy sao...”

“A, quên chưa nói, ta về nhà mượn cha mẹ năm mươi lượng bạc.” Thật ra ý của nằn chính là muốn kéo nhà mẹ để nhập hội. Ban đầu nằn cố gắng thuyết phục Chu Nam Sinh chia nhà, làm một mình, chính là nghĩ tới có thể diu dặt nhà mẹ đẻ, nếu như còn làm ở cửa hàng Chu gia, nằn cũng không nên để cho nhà mẹ đẻ vất ngang gia nghiệp Chu gia. Hiện tại nằn và Chu gia làm cây nển tốt, nhà mẹ đẻ tham gia, sẽ nhẹ nhàng hơn việc nhà nông nhiều.

Nhưng Đường lão và Lý thị không dám liều lĩnh. Bọn họ sợ nghèo, tiền nắm trong tay không bỏ được. Mặc dù vẫn la hét làm ăn, nhưng vẫn sợ thâm hụt tiền. Bọn họ đau lòng nữ nhi, nguyện ý đưa tiền cho nàng quay vòng, rốt cuộc vẫn còn tồn tại ý nghĩ có một ngày nàng có thể phát triển hơn, chuyện này và chuyện làm ăn không giống nhau.

Chu Nam Sinh không biết quyết định của nàng, nhưng đối với chuyện thiếu tiền cha mẹ vợ, hẳn cảm thấy buồn phiền, “Ách, chờ chúng ta thu tiền hàng đợt đầu, đại khái kiếm được một trăm lượng, đến lúc đó ta trả tiền cha mẹ nàng trước.”

Đường Hà cười, “Không vội, kiếm được tiền cứ giữ lại quay vòng, có tiền lời, nhất định phải mang tiền trả Đại tẩu trước...”

Dương thị đến Chu gia không có bao nhiêu cửa hồi môn, cho dù có, mấy năm qua cũng len lén trợ cấp nhà mẹ đẻ bảy tám phần rồi, trong ba chị em dâu, Dương thị ít tiền nhất, cũng coi nặng đồng tiền nhất. Lần trước, nàng không cam lòng cho phu thê Chu Nam Sinh vay tiền, sau nói thầm vài lần, đặc biệt thấy bọn họ làm xương, mua nguyên liệu, lại một xe ngựa chở nên ra ngoài, vụng trộm tính toán số bạc họ kiếm, càng thêm thêm thường. Đường Hà nghe nàng ngậm nói vài lần, có chút không nhịn được. Sau Chu Đông Sinh quát lớn, “Tam đệ kiếm được nhiều, chia sẻ trách nhiệm phụng dưỡng cha mẹ, chẳng lẽ không có lợi cho chúng ta?” Dương thị mới im miệng, lại khôi phục thân mật với Đường Hà.

Chu Nam Sinh có chút xúc động, thoáng cái đã có thể nghĩ, có sự nghiệp rồi, mở mắt qua mau một nửa, đảo mắt chính là cả đời, hẳn nắm tay Đường Hà, “May mà có nàng ở bên.” Trong lòng quyết định, tuyệt đối không thể để nàng biết chuyện hẳn ở Hoa Lầu...

Đường Hà cười, mở to mắt trong bóng đêm, cố gắng nhìn rõ bộ dáng của trượng phu và nữ nhi, đây là những người nàng thân cận nhất cuộc đời này, “Trước kia cảm thấy bạc đầu giai lão là một chuyện khó khăn, nhưng hiện tại ta đã có lòng tin.”

Hắn ôm nàng vào lòng, xiết chặt cánh tay, thở phào nhẹ nhõm, “Dĩ nhiên chúng ta sẽ bạc đầu giai lão.”

Chu Nam Sinh và Đường Hà phấn đấu một hai năm, làm ăn đi vào quỹ đạo. Mới bắt đầu, Đường Đại Sơn giúp bọn họ áp tải hàng, sau cảm thấy có thể nâng cao kiến thức, kiếm được nhiều, không khổ như làm ruộng, nên theo bọn họ làm ăn. Cuộc sống Đường gia theo đó mà tốt lên, có điều kiện cung Đường Tiểu Sơn đi học, phu thê Đường lão thương lượng, không để cho hẳn ra ngoài làm việc, có thể đọc bao nhiêu sách thì cứ đọc, một ngày kia tiến thân cũng chưa biết chừng.

Chu Bắc Sinh phát triển cửa hàng hoa quả khô ngày một tốt. Mới bắt đầu, Lã thị khuyên hẳn không nên quên khoa cử, sau thấy hẳn tâm tư kiên định, không có mờ mịt thống khổ, nàng dần dần đón nhận thực tế, hai người trải qua cuộc sống ngọt ngào, hòa hợp. Lúc Tâm Ái ba tuổi, hài tử lớn của bọn họ ra đời. Chu Đông Sinh và Dương thị vẫn sống như trước, thỉnh thoảng lòng Dương thị chua xót vì không kiếm được tiền như nhà Tam thúc, nhưng vẫn tốt hơn nhiều người trong thôn, nên lòng dạ bình thản, sau nàng sinh thêm một tiểu hài tử nữa.

Chu Tâm Ái bốn tuổi, Đường Hà sinh hài tử thứ hai, là một nam hài. Nàng tính toán hai, ba năm nữa có sinh thêm hài tử nữa không, dù sao nàng mới hai tư, hai lăm tuổi, chính là thời điểm thể lực tốt nhất. Nhưng nàng đã nói với Chu Nam Sinh, không thể giống hàng xóm sinh bảy, tám hài tử, nuôi vất vả không nói, sợ nhất là không có tinh lực dạy dỗ hài tử. Bọn họ sinh hạ hài tử sẽ phải bảo vệ, trân trọng bọn chúng, không phải sinh chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, sau đó để bọn nhỏ giống như hoa màu trong đất, cứ thế mà lớn lên.

Lúc này bọn họ đã mở rộng xưởng, nhà cũ không đủ rộng, Chu lão cho bọn họ một mảnh đất rộng rãi, xây xưởng mới, nhân công gấp đôi so với lúc đầu.

Lúc này, Chu Nam Sinh tính toán kế hoạch xây phòng ở mới. Đáng lẽ hẳn đã sớm xây xong, nhưng Đường Hà có tình cảm với nhà cũ. Tiểu nhi tử bọn họ ra đời tại nơi đó. Mỗi bông hoa, mỗi cây xanh, cây dương xỉ dựa vào tường đất, góc tường rêu xanh, còn cả giếng nước, mỗi lần mức nước kêu bì bõm, mùa hè đom đóm bay dập dờn, nàng đều thích, không muốn đi.

Phòng ốc vẫn có thể che gió che mưa, đông ấm hè mát, nhưng dù sao phòng nhỏ, hài tử lớn phải chen chúc một phòng với bọn họ, rất bất tiện. Chu Nam Sinh kiên trì muốn xây phòng mới. Hẳn nắm được một chỗ,

là một nơi bằng phẳng, dựa lưng vào núi, trước mặt là cánh đồng bát ngát.

Đường Hà phác họa lại ngôi nhà trong suy nghĩ của mình. Một ngôi nhà lớn, quay lưng về hướng Bắc, quay mặt về hướng Nam, xà ngang làm thật cao, cửa sổ phải lớn, thường xuyên có gió lùa vào, lại nhiều ánh sáng. Nàng tinh tế vẽ hàng rào gỗ quanh sân, trên hàng rào trồng cây bìm bịp, hoặc là trồng một hàng sồi xanh. Đất trống trong sân để trồng hoa hướng dương, mùa hạ hoa nở, rất đẹp.

Tóm lại cuộc sống bình thản, từ từ trôi qua.

117. Chương 117

Mùng tám tháng giêng, tỷ đệ Chu Tâm Ái theo Từ thị về nhà mẹ đẻ.

Sau khi trở về, bọn chúng quơ tay múa chân, đi theo Đường Hà miêu tả vườn rau Từ gia thôn, “Rất nhiều mầm đậu hà lan, ruộng trải rộng bát ngát, không thấy điểm cuối.” Mỗi người tự mình nộp lên hai bó nhỏ đậu hà lan, “Ông cậu nói tiền lì xì không nhiều lắm, bổ sung bằng mầm đậu hà lan.”

Đường Hà trố mắt. Phần tiền lì xì này, thật là đặc sắc.

May mà hôm qua thịt gà mới ăn một nửa, hôm nay còn dư lại nửa con và một bát tô nước luộc gà. Đường Hà chặt nhỏ gà thành món ‘bạch trảm kê’ (Món này giống món gà mái tơ luộc ở mình, để nguội rồi chặt miếng. Gia vị gồm có: Rau thơm, gừng, hành, dầu vừng, xì dầu). Rửa sạch nấm, cắt đôi, củ cái trắng cắt miếng, rửa sạch một rổ mầm đậu hà lan, giã nát ớt làm nước tương, mọi sự đã sẵn sàng, buổi tối sẽ nấu cùng nước luộc gà.

Bọn nhỏ ít tuổi, mỗi đứa một đùi gà, không ăn nhiều thêm được nữa. Nhưng lần đầu tiên được ăn mầm đậu hà lan, chúng rất hứng thú. Mầm đậu giòn non, nước gà vàng óng, khó trách bọn chúng vui vẻ đến vậy.

“Ăn thật ngon nha.” Lượng Lượng chớp mắt nhìn Đường Hà, “Mẹ, nhà ta cũng trồng đậu hà lan đi.”

Kỳ thật, mỗi năm nàng đều trồng một luống, nhưng không ăn mầm, mà để cho nó lớn lên, ra hoa kết quả.

Hết tháng giêng, chẳng mấy mà lập xuân (Ngày 3, 4, 5 tháng hai âm lịch). Dân bốn địa có phong tục lập xuân. Đường Hà thừa dịp trời nắng đẹp, rửa sạch củ cải, cắt thành sợi nhỏ, phơi cho héo, dùng muối và dấm muối thành củ cải muối. Ngày lập xuân sẽ lấy cho bọn nhỏ ăn. Tâm Ái còn may, cô bé thích ăn chua, Lượng Lượng xảo quyết, không muốn ăn, lại không dám chống đối mẫu thân, mắt chuyển động, bưng chén nhỏ chạy ra ngoài, “Con đi tìm Đại Bảo cách vách chơi.”

Không lâu sau, gió Nam thổi tới. Trời nồm, chân tường đọng nước, nấm mốc mọc đầy trên tường. Cây cỏ thụ trên đường thôn mọc đầy chồi non, cây bông gòn thi nhau nở hoa, được sương mù mùa xuân hun lên, phát ra hương thơm nồng đậm.

Đường Hà lấy thóc giống, cho vào bao buộc chặt, nhúng vào nước.

Đất đã được cày xới, đến khi gieo hạt, chỉ chờ hạt nảy mầm sẽ gieo xuống đất.

Qua mấy ngày, nàng lấy bao thóc giống từ trong hồ nước trở về, mở ra nhìn, mầm đã nảy. Đường Hà đặt mầm vào thùng gỗ, xách theo phân gà, ra ruộng gieo hạt.

Gần tới thanh minh, khí trời lúc lạnh lúc nóng. Bọn nhỏ thấy cảnh xuân đẹp, theo nàng ra ruộng. Nàng vừa làm, vừa ngẩng đầu nhìn bọn chúng đứng cạnh mấy bông hoa, khoái trá hét lên, đuổi bắt ong mật và bướm bướm.

Nàng không khỏi cười một tiếng.

Đến tiết thanh minh. Người dân lạy tế tổ tiên, bọn nhỏ theo ông nội, bà nội leo núi tảo mộ. Sau khi trở về, hăng hái miêu tả với nàng: “Đầu tiên là ngôi thuyền, đi từ bên này đập chứa nước đến bên kia, chúng con xuống thuyền phải leo núi. Trên núi không có đường, tự chúng con mở đường. Đường rất khó đi, không thể gạt cỏ dại, vì cỏ sẽ cắt đứt tay.”

Nhưng có rất nhiều chuyện thú vị, tỷ như núi đá có hình dáng con trâu lớn, còn có sơn động thật sâu, lão nhân bên cạnh sẽ kể chuyện xưa về dã nhân. Bọn nhỏ nghe được đồng thanh kêu, sợ nhưng muốn nghe. Đọc

theo đường đi có quả dại, lá cây, đều có thể ăn, mùi vị vừa chua vừa chát. Bọn nhỏ sôi nổi tự mình phân biệt, tìm được loại nào ăn được thì kiêu ngạo.

Lượng Lượng về đến nhà, kiêu ngạo cầm một bó quả dại đưa cho Đường Hà, “Cho mẹ ăn!”

Tâm Ái hái cho nàng mấy đóa hoa, đóa hoa giống Bạch Mẫu Đơn. Nếu như đang ở thành thị, không có núi lớn, không thể tưởng tượng phong cảnh núi non có bao nhiêu hoa, bao nhiêu cảnh vật.

Bé con miêu tả với Đường Hà miêu tả cảnh vật trong núi sâu, “Đến giữa sườn núi, có chỗ bằng phẳng, chúng con ngồi xuống nghỉ ngơi, ăn chút đồ, uống miếng nước.”

Lượng Lượng vừa nghe đến ‘ăn’, ánh mắt sáng lên, “Mẹ, lúc nào thì tảo mộ nữa? Con thích tảo mộ, các bá bá đều bùm bùm, đốt rất nhiều pháo trúc, mứt gà vịt chia cho chúng con ăn, còn được một nắm cơm nếp to! Cơm nếp lạt rất thơm.”

Tâm Ái len lén liếc mắt xem thường, kiên trì miêu tả cảnh sắc trên núi, “Trên núi toàn là hoa, rất nhiều hoa nhỏ màu tím chen chúc nhau.”

“Nhất định rất đẹp.” Đường Hà sờ sờ đầu bé, cười nói.

Thật ra nàng có chút băn khoăn, sau khi sinh Tâm Ái, nàng quá mức mừng rỡ, đây là hài tử đầu tiên của nàng, nàng không tự giác mà dẫn dắt con bé rất nhiều, dạy học chữ, đi thưởng thức thiên nhiên. Nhưng Tâm Ái không phải một cô bé đô thị hiện đại, bé phải lớn lên giống những tiểu cô nương trong thôn, làm một thôn cô từ đầu đến đuôi, mới chân chính là vận may và hạnh phúc.

Chu Nam Sinh ở vấn đề giáo dục, nuôi dạy hài tử thì vui vẻ nhiều lắm, “Hài tử chúng ta khỏe mạnh, sống vui vẻ, chúng ta chỉ cần biết được bọn chúng hiểu được cảm ơn và trách nhiệm là đủ.”

Nghĩ nhiều không ích gì, dù sao bọn nhỏ luôn có khả năng trưởng thành nhanh hơn so với cha mẹ dự liệu.

Đầu tháng tư bắt đầu cày bừa vụ xuân. Cả ngày khom người cấy mạ là một việc cực khổ. Chu Nam Sinh mua thêm ruộng của các huynh đệ khác, trong nhà có hai mươi mẫu cả ruộng cạn, ruộng nước. Khá nhiều, hài tử còn nhỏ, sức lao động sử dụng được chỉ có phụ thê bọn họ, tự mình làm đương nhiên không hết việc. Cho nên huynh đệ ba người đều có suy nghĩ thuê người làm.

Ngay cả như vậy, Đường Hà vẫn ra ruộng làm, nàng sinh ra là một nông dân, nông dân không ra ruộng, không trông nom hoa màu, còn gọi gì là nông dân?

Lúa nước là vật canh tác rất tốt, gieo hạt xong cấy mạ, cấy mạ xong làm cỏ bón phân, sau lại tưới nước, giết sâu bọ.

Đường Hà con chuẩn bị cả vườn rau. Rau muống giống quý, lớn chậm, nàng chờ rau nhà khác mọc um tùm, mua một ít rau của người ta, trở về cắt thành đoạn ngắn, cắm vào trong đất, không lâu sau, rau muống mọc dài, để rất nhiều cây non, là có thể ăn.

Đau khổ nhất chính là rau muống nhiều châu chấu, lá cây bị cắn thủng lỗ chỗ. Nhưng ở hiện đại, truyền thống đi chợ mua rau, bác gái đối với rau của mình bị sâu ăn rất kiêu ngạo: “Rau không có sâu chính là phun thuốc, dám ăn sao?”

Lúc này, rau nàng ăn chính là rau sạch.

Trừ rau muống, còn có các loại rau dưa khác, gieo hạt rau cải, sau khi lớn, là có thể ăn, không thì để một thời gian nữa, chờ đến khi cây ra hoa, có thể xào ăn.

Còn có rau xà lách và cải thìa, chỉ tỉa lá ăn, đến mùa thu nhỏ lên, lấy thân cây thái miếng, xào ăn với thịt, rất ngon.

Một vườn rau nhỏ, nhưng có rất nhiều tiềm năng. Cho dù là trong ruộng nước trồng lúa, rau trong ruộng gập nước là lớn, hai ngày không hái, đã phát triển rậm rạp.

Đường Hà trồng cả khoai tây. Một củ khoai tây mọc rất nhiều mầm, giống như hạt gạo nhỏ lén lút chui ra từ trong cơ thể. Nàng sẽ cắt củ khoai tây thành từng khối nhỏ, vùi vào trong từng hố được đào sẵn.

Còn có cây đậu đũa, cây đậu đũa dễ trồng, sau khi chồi lên khỏi mặt đất, sẽ mọc rất nhanh, mầm đến bắp chân sẽ phải cắm cọc cho leo, quần dây đặc quanh cái cọc, cuối cùng nở hoa, quả đậu đũa dài dài sẽ treo lơ lửng dưới cuống lá.

Dây mướp cũng giống vậy, tùy tiện mọc tại góc sân, có khi chỉ tưới chút nước, bắt tri bắt giac đã lớn, bám vào tường mà leo lên, hoa màu vàng nhạt, quả mướp nhỏ bằng ngón tay cái, dần dần lớn như cánh tay.

Trong vườn rau, rau dưa là vô tận. Đường Hà rất hứng thú, mỗi loại trồng một chút. Lần đầu tiên trồng ra quả hồng đỏ, ngửi thấy mùi quen thuộc, nàng lấy làm kinh hãi.

Sau nàng thử trồng dưa lưới, bọn nhỏ rất thích, trong đám lá xanh phát hiện một quả dưa, là có thể hoan hô lên. Duy nhất không hoàn mỹ, chính là dưa lưới sẽ mời gọi chuột, thời điểm gần được ăn thì phải đề phòng, nếu không sẽ bị mấy con súc sinh lông ngắn gặm thành một lỗ thủng.

Đôi khi Đường Hà đứng trong vườn rau, nhìn quanh, một vườn rau xanh mướt, hai bên ruộng tận dụng hết, nơi nào cũng mọc đầy rau húng chó. Còn có vài cây ớt, nở đầy hoa trắng, treo vào trái ớt nhỏ.

Có khi nàng nhìn hai bàn tay mình, suy nghĩ: “Trời ạ, tất cả những thứ này đều do hai tay ta trồng ra. Sao ta lại hại vậy đây?”

Đối với Chu Nam Sinh và tỷ đệ Chu Tâm Ái, đây quả là chuyện bình thường. Nhà nào không có một vườn rau xanh đây?

Nhưng Đường Hà vẫn cảm thấy sợ hãi. Một năm bốn mùa đều được thu hoạch.

Ngọn bí đỏ hái để xào, trái bí đỏ còn có thể nấu cháo. Về phần củ cải, các người cho rằng chỉ có thể ăn củ ở dưới đất sao, quả nhỏ nhỏ dính ở trên dây cũng có thể ăn, thơm thơm, bùi bùi.

Giữa hè, mặt trời lên cao, phơi đến choáng váng đầu. Ban đêm trăng sáng phủ kín trời đất, đom đóm bay dập dờn. Lượng Lượng đuổi theo bọn chúng, bắt lấy bỏ vào đèn lồng Chu Nam Sinh làm cho.

Đom đóm vụt sáng, bọn nhỏ không muốn bỏ qua niềm vui thú như vậy. Hô gọi bằng hữu, thỏa mãn chạy vào thôn huyên náo, thỉnh thoảng sẽ nghe cha mẹ một nhà quát theo bóng lưng hài tử: “Không nên chạy xa quá, có rắn! Không được đến gần hồ nước, nguy hiểm!”

Hài tử đáp lời “Biết rồi!” trong tiếng hét hỗn loạn của các bằng hữu, mơ hồ không rõ ràng.

Đường Hà cũng đã hoàn toàn trở thành một mẫu thân nông thôn.

Thừa dịp bọn nhỏ không ở nhà, nàng múc nước từ giếng lên giặt quần áo. Chu Nam Sinh ngăn nàng lại, “Tối rồi đừng làm nữa.”

Nàng nghĩ cũng đúng, không cần vội vàng dậy sớm, không cần vất óc suy nghĩ. Cuộc sống của nàng không có sầu bi, nàng không cần vì nó mà phải lo lắng. Nàng không cần làm gì, cứ nằm đó mà nhìn lên trời cao.

Nông thôn đêm hè, côn trùng, ếch nhái kêu to. Đường Hà nghe đã quen, cơ hồ không chú ý đến sự tồn tại của bọn chúng. Chu Nam Sinh lấy quạt hương bồ, quạt cho hai người, “Hôm nay Tâm Ái và Lượng Lượng đi câu ếch à?”

“Đúng,” Đường Hà cười, nhớ đến bộ dạng phơi nắng ủ rũ của hai đứa, “Hai đứa ngốc, nhìn thấy một con ếch to nằm sấp trong ruộng lúa, một lòng muốn câu. Nhưng mà lúa dày, dây câu không thả xuống được, lại sợ động tác mạnh, dọa con ếch chạy mất, hai đứa giữa trưa nắng thử gần một canh giờ. Cuối cùng con ếch nhàm chán chạy mất, bọn chúng khóc nhè chạy về nhà.”

Chu Nam Sinh cười ha ha, “Buổi sáng Lượng Lượng còn vỗ ngực nói với ta, muốn câu ếch nấu cháo ếch cho ta ăn đây.”

“Chàng ngàn vạn lần đừng nhắc lại, không nó lại khóc nhè.”

“Ha ha, tối mai ta dẫn nó ra ruộng câu ếch.”

Đường Hà chần chờ, “Tiểu hài tử phải đi ngủ sớm.” Vừa nói vừa rướn cổ nhìn về phía cổng, “Hai cái đứa nghịch ngợm này, đi chơi không biết đường về, ta đi gọi bọn chúng.”

“Không cần, ban ngày đánh ve sầu, buổi tối bắt đom đóm, hài tử trong thôn đều như vậy mà lớn lên. Cho bọn chúng đi chơi, chơi mệt ngủ cho ngon.”

Đường Hà đành phải thôi.

“Tại sao thở dài?” Chu Nam Sinh nhìn nàng.

Bọn họ sống chung nhiều năm, nhắm mắt lại cũng có thể miêu tả dung nhan đối phương.

“Cảm thấy hạnh phúc,” nàng trả lời, “Trong lòng quá vẹn toàn, phải thở ra một hơi mới có thể cảm thụ được.”

Hắn cười, ôm nàng, hai người chuyện phiếm chút chuyện đầu thôn cuối xóm.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-dien-vien-sau-khi-xuyen-qua>